

Fuler Michael

Bogzala

*110
70
90*

110		
הספרי הראשית לתורת ישראל על יסודות חכמה לזכר		
16		
מספר	עדרה	מדון

31/1 75

מישכת הממונים
 הממשלה
 יסודות חכמה לזכר
 חש - תשי"ג
 להצגת הספרות בארץ הקודש

ABRAHAM DORGSMANN
 Gutspächter
 GAJE NIŽNE

ספר

עומר התנופה

על הספירה שזמנה עד עלות יום קצלה החורה . וזפרנוה כל שזוע
 וסזוע: וכל יום ויום . דרושים ככדים ומחוקים . כלולים זס"ק ועדרקים
 כפללים . וזזו"ק וכחצי קודש האר"י זל"ל . ע"ד החורה ועזודה חמה
 וזדברי עלות ליראה שמים ונוסר השכל . אשר חיברו וגם יקדו: ה"ה
 הרב המורה"ג זוליכא קדישא חקידא ופרישא ירא שמים זאנה אוהב
 ישראל . כקס"ה מו"ה ארעזר ישראל זללה"ה מראזלי ולזקוף
 יעיו ה"י זעיר וועצרכיווקע . וכזר העידו עליו גדולי הדור זסקמחם :
 גם שכי דרושים כחומדים . מר"ח ניסן ור"ה והקדמה על החיבור הלזה
 קרא לו זסס פתח עינים כאשר עיני ישראל חחזינה דבר דיבור על
 אופנו אח הכל עשה יפה זענהו וחסי זמכורחו שלימה לפני זולך עולמים .
 להיות כשמהו לרורה בזרור החיים . ולמהו זנועם ה' ולזקר בהיכלו
 אמן כיה"ר

זדפוק של ה"ה המפורסם מו"ה אברהם ניסן זים סג"ל ז"ל

בשנת תרל"ו לפ"ק

Omer Hatnifeh

Druck v. Aj N: Sús Lemberg 1876

המחבר
 המדפיס
 המפיץ
 המוכר

מורה

הסכמות

מכח העדאה על הרב המחבר ואלה כבוד רב האי גאון וקדוש לר"ק יסוד עולם המפורסם בכל קלוי ארץ כק"ש מו"ה יהודא צבי אבדק"ק ראזל.

החיים והשלום לכבוד חשבי שלומינו הצעלי צחסי יחיד סגולה דק"ק סאקלוב. כפר סיחה יד ירדינו הרב הגאון אבדק"ק סטריא כו"ה אשר ענו"ל לכבודם אשר רולה לזכותם אשר יקבלו כבוד ירדי הרב סמרי"ג המאו"ה ג החקר דגרים באורייתא תדירא מו"ה אדעור ישראל כ"י מפה קבלתו להיות להם לרב אצ"ד ולמורה לדק לעדתם. ובאמת ה' הדבר כגד רלוכי כי קשה עלי פרידתו כי לא מלאתי כמוהו מורה הוראה לאמתתה של תורה וגם כי דרכו מבלי לשאת פני א"ש רק להגיד לאדם יוסרו ע"ד התורה. אך מה אעשה לטובתם צאתי ג"כ למלאות דבריו של הרב הגאון הכ"ל אשר יקבלו אותו לרב אצ"ד ויהי להם לנחת רוח כי גם את צניהם צדק התורה ידריכס ועל מצועי מים חיים יבאדם. וה' הטוב יגמור צעדם לעונה אשר ביאתו יהי למזל טוב לפחות לכס שערי פרנסה והלחמה מרובה וצנה שלום דברי יודים באמת. סק' יהודא צבי הירש אראזל.

הסכמה ואלה הרב המאור הגדול המפורסם וניפת הדור בקי צמדי תורה ונסיצ כהלכת: כק"ש מו"ה אליהו אבדק"ק דראה ציעט והגלילות.

הן היום זה אלי הרב המאו"ה ג מו"ה מנחם מאנים אבדק"ק סאקלוב וצידו מחצרת ואלה אצו הרב המאו"ה ג סמרי"ג וצקי צנגלה וצנסתר הלדיק המפורסם מו"ה אדעור ישראל זל"ה. מעיר ראזלע ולצסוף ימיו ה" מחבור צעיר וועברניווקע.

וכפי מה שעיינתי צמעט צספרו חזיתי שהוא כולו מחמדים להורות דרכי ה' על פי מוסר השכל צימיי הספירה כדי להכין כל אחד ואחד צהכנה רבה על ימי עלותם גם רחמי מכתב אשר כתב עליו הרב הגאון לדיק יסוד עולם צוליכא קדישא המפורסם מו"ה יהודא צבי סה"י אצ"ד דק"ק ראזלע צעל מחבר דעת קדושים. וצינח את הרב הלדיק הכ"ל הן צחסידות הן צהוראה וסכל מעשיו ה"י לשם שמים. לכן צאתי צצקשה ואלה אחינו צבי ישראל סיקח כל אחד הספר הזה וללמוד צו צימים הקדושים צימיי הספירה. ואקוה ציצא על ידו לירי יראת שמים. וצטוה אחי צאחינו צבי ישראל סיתכו מקום לדברי ולא יסיגובצול צחוק חמשה שנים צלתי רשות הרב הכ"ל צן המחבר הכ"ל: צעה"ח יום עש"ק ויחי תרל"ו לפ"ק פה דראה ציעט. סק' אלי האצ"ד ד"ק רראה ביטש והגליל.

הסכמה ואלה הרב הלדיק המאו"ה ג צוליכא קדישא סקידא ופרישא סיעים המפורסם אצ"ד ד"ק אלעסק.

כן זה לכאן ה"ה הרב המאו"ה ג וכו' מו"ה מנחם מאנים אצ"ד ד"ק סאקלוב. והציא מכתבו צידו כתב יד קידש מאצו המכות הרב הגדול הלדיק מו"ה אדעור ישראל ז"ע מעיר ראזלע. ולצסוף ימיו ה" מחבור צעיר וועצרכיווקע. וראה והצין כבוד א"ה מו"ה הרב הלדיק סית"י צספרו זה הסקרא צסס עומר התנופה מהרב הלדיק הכ"ל והוטב מאוד צעיינו. ע"כ פקד עלינו לכתוב ולחתום וליתן ציד צנו הרב הכ"ל. וגם כאשר ילא לאור מכתבם הדפוס א"ה יקבלו צל"כ צכסוף ואלה. וגם אחינו צבי ישראל גם כן יעשו לקנותו צעו צעין. דברי המדברים לכבוד התורה הקדושה צפקידת אמו"ר הלדיק מפה עיר אלעסק: יום א' לסדר ראשי המטות לצבי ישראל סנת חר"ה לפ"ק. סק' יצחה צהרב הלדיק מו"ה חנוך העניך מפ"ק הכ"ל.

סק' שלמה צהרב הלדיק הכ"ל.

התנצלות המעתיק והמביא רבות הרפוס בן המחבר נביע ז"ע :

אני השפל בן המחבר צדק נמוכה ובלב כשר
 וכדעה ובקשה צדקה מדבר , אונור רז"ל
 בטעמא דהאי פקוקא . שפתי כהן ישמרו דעה
 וחורה יבקשו מפיהו . כי מאלף ה' לבנות הוא .
 אם הרב דומה למלך ה' לבנות יבקשו חורה
 מפיהו ולא לאו כו' : וכבר דייקו בזה קמאי כי
 מי יוכל לעמוד בזה ה' ולראות צניול המלכים
 צדי שידע להשוות את רבו למלך ה' לבנות .
 אמנם דבר גדול כיוונו חז"ל בזה לצעור כי
 ידוע לכל אשר המלכים המעשרים את פני ה'
 לבנות עושים רכון קונס בלי שום קיווי לתשלום
 שבר . או לכוונת חוץ היינו לכבוד המדונה
 ולא לשום קבלת פרס . רק כולם עושים בלימה
 וביראת המדונה רכון קוניסה . ע"כ לזה השווי
 חז"ל את סרצ למלך ה' לבנות שיהא בדומה לו
 שלא ילפה לשום קבלת פרס או לכוונת חוץ רק
 לפשוט רכון קונו באמת ובלב שלם בנפשו רוחו
 ונשמתו . ואז יבקשו חורה מפיהו כי בודאי לאיש
 אשר אלה לו החורה שלומד או מהדג איכה
 חולם בעלמו רק נמקום קדוש יהלכו מליכור
 הטוב וסכיכה מדברת אהוך גרוכו . וע"ז אמר
 דהמע"ה כי אם בחורה ה' חפלו היינו שכל
 ישעו וחפלו בכל מה שלומד שיהי' לימודו בחורה
 ה' דייקא . ולא כהן לבו לחסוד אשר החורה
 שלומד ומחדש הוא מעלמו וכה שכלו עסקה זאת
 רק חורה ה' הוא . ע"כ שכרו מדה צמדה
 שהקב"ה מחשב לו שהוא חורהו של הלומד לשמה .
 וע"כ מקיים הכחוד ובחורהו יתנה יומם ולילה
 כדרשת חז"ל . ובאם שאינו דומה בזה למלך
 ה' לבנות ככ"ל אזי אל יבקשו חורה מפיהו כי
 איכה כקראת חורה ה' ומעלמו דדה עלצו ואין
 רוח ה' דבר צו : ודבר זה יכול כל איש ומשכיל
 להבין ולדמות את הרב כמאמנם ז"ל אין החורה
 מחקיימה אלא צמי שומיה עלמו עלי' . עלמיו
 דייקא ודומה כל המותרות מוננו וחולה הכל
 בעכוות לרקו שהחורה והעבודה שלו הוא של
 הקב"ה ואינו מלפה לשום גמול כי באם ה"י מלפה
 לקבלת פרס הוי להוט בחר בלעין דהאי עלמא
 ואכי השפל והכדעה המד בלב נכסר צזוכרי .
 מעשה אבותי וצפרם מעשה אבי הקדוש ז"ל

זה סימנים . מהשמועה שכלומר עשמו שיהי'
 שפתותיו דובנה וכחקירה פנע"י והיפה מראה :
 ומה שמשפס בזה הצעל ע"י הוא לשיטתו שאיכנו
 מפרט הדבר כפשוטו ע"ע . אבל לדעה המעריכה
 שמהליט הדבר שכן הוא צבירור . וכמו שקיים
 הירושלמי בנס ר' גידל שכל האומר שמועה בנס
 אומר יראה כאילו צעל השמועה עומד לנגדו
 שכלומר אך כללם יתהלך איש הרי עפורס צדברי
 ר' גידל שכן הדבר באמת באחי עלמא שאיזה
 לבוס עומד לנגדו וה"כ איך ילוייר זאת ברעיון
 הסכל . אמנם צעור אלהי ואלהי אבי אומר אשר
 החכמים הקדושים האלו כיוונו בזה לדבר עמוק
 ואמת וכמקמורה כעושים דבריהם ותקופים צמקום
 כאמן . כי הכה ראינו צמעים זמירות דהמע"ה
 צמני מקומות היינו בקפיעל קט"ו וקל"ה בגמותו
 את עובדי העלבים כאשר קם פה להם ולא ידברו
 עינים להם ולא יראו כו' . ולצקיק גמותם חחר
 לראשונה וכופל דבריו ואומר לא יהגו בגרוכס
 והוא מן המימא הגדולה בודאי כאשר אין מדברים
 צפה בודאי לא יהגו בגרוכס ואם כי כאשר
 כפירוש סמפורסיס בתהלים שאומרים שהכתוב
 מודיע לנו שאף כבהמה לא יהגו ה"י לו להכתוב
 מיד לומר פה להם ולא ידברו ולא יהגו . ולמה
 המהין עד לצקיק עד אשר ממשצ הכתוב כל
 גמותם שאין להם פה ולא יד רבל ולא חוטים
 ולא אחן להשתמש בהם שום חוש ולצקיק לחזור
 לראשונה שלא יהגו בגרוכס . גם בקפיעל קל"ה
 כאשר קם הענין הזה פה להם ולא ידברו אזנים
 להם . ולא יאזינו וקיום גמותם אף אין יש רוח
 צפיהם . והוא מהמימא סכפלה צמה שקיים צביון
 צמני עקומות צמה שמתחיל הציעו כה וראו על
 ענין הכפלה הזה . אמנם צקק מרקחת מטינס
 ה' מתוק לחיך ומחורתינו הקדושה יתייבב סכל
 על כהן בחר היטב . והכס עלינו לחז"ל בגמרא
 ובצ"ע א"ח ס"י ל"ב להלכה אשר שמתפלל לא
 ישחין עד שיקחא כרי הייך חרבע אמות סכל
 ד' אמות תפלתו סגורה צפיו ורחשי מרחשן שפוח"י
 והכס כראה וכתובין איך יתי' זאת שלאחר שקופץ
 סיו צקום דיצוריו יתי' מרחשן שפוח"י . וגם
 אם על הכלל כולו אמרו החכמים ז"ל זאת או
 רק על ס"ח תודעים להתפלל בכוונת רכ"ו ובלב
 שלם ולא על חפשוני עם בני ישראל ובודאי

כאשר נקבע זאת להלכה אין חילוק בזה ולמקומם
 ועד גדולים ראשי בני ישראל השווה חרתינו
 ואיך ילוייר זאת לעיניו שהפשוטי עם בני ישראל
 יתי' מרחשו שפוח"י לאחר סיום התפלה ודי ה"י
 לו להפקיע את עלמו צמעה התפלה אלא שכלומר
 עוד סבוב עלצו החמיכות והצקקות עד שצמקעים
 שפתי להיות רוחשין . אמנם צמעה הדבר באמת
 הכה צדבר בשמי ראינו אשר אם מניע אדם את
 הגבל צכה הן ציד או צרגל כל מה שומניע
 ומבלבל בהתחלה צכה גדול כן לעומתו מהגבל
 הגבל יותר צכה אפי' כשנוטל חיד וסרגל מהגבל
 והגבל מהגבל מעלמו כמה רבעים לפי ערך
 ושיעור הכה התחלה כה בצרה שהתחיל להניע
 הגבל וכמו שמיניו להלכה צמ"ע י"ד ס"י ז'
 לענין שמינס צמכין הקבוע בגבל ע"ש האמת
 צדברי חכמים ושפיר קרינן צ"י כה בצרה אפי'
 כששומעו ידו מהגבל והגבל צמיע מעלמו מכה
 בצרה מראשית ההתחלה כן הוא הדבר ממש צו
 עם בני ישראל חלק ה' עמו אשר לפי כה וחמימות
 הדיצורים שמו"יא איש ישראל מפי' צתפלת
 ובחורה מקירות לבו אזי כפי ערך כה המדבר
 באמת כן הוא אפי' כשפוסק מלדבר אזי שפתותיו
 מרחשן דובעת כה המניע הגבל צדבר בשמי ומכ"ש
 צכה רוחי שאינו פוסק מלשיות רוחשין שפתותיו
 ע"כ גם אפי' לפשוטי עם בני ישראל נקבע להלכי
 כן סלריך לשהות ד' אמות כי כבר אמרו חז"ל
 אין לך אדם שאין לו שזס ואין לך דבר שאין
 לו מקום וצפרעות צמחות וימים טובים שנס
 להענין עם יחממו לבס צקצס וצקיע דלפילא
 להוליא דיצורים טובים וישרים צדרי לפני תמקום
 צ"ס וצ"ס . ולזה נקבע הלכה לכולנו ציחר
 שהמתפלל לריך להמתין כרי חילוך ד' אמות
 מלהשחין עבור שרושי מרחשין שפתיו כמים
 הנוצעים מלכות בני ישראל מים חיים לפני יולרינו
 צ"ה . אבל לא כן בא"ה סהם קרויים מתיס ואין
 דבריהם והצל שלהם נובע . רק הצליהם אצל
 מעשה תשועים וחיותם אפי' אלהיהם העובדים
 אותם הם ג"כ קרויים מתיס . ע"כ לא טובים הם
 מלהיהם שאמר הכתוב עליהם פה להם ולא
 ידברו וכו' כל גמותם שאין להם יד ורגל ולא סוס
 חוש מהחושם והודיענו הכתוב בזה סודי
 סכליות ולא אודעה בשמיות כי בנשמיית י"ן

מהלך שידועו הכחוז אשר עלים ואזנים אינם מדברים והולכים כי ידוע וידוע זאת אפי' טיבוק. אמנם זאת מודיענו הכחוז דבר גדול וכחונ והיינו אפי' כתיבתי צעם אשר מי מהמכשפים יעשה ללם שידבר וההלך והיינו כתרפים דלנן או כללעל דכ"כ אל ימיס המלמין ע"ז ח"ו והודיענו הכחוז צום . אשר פה להס ולא ידברו וכי' ואם כי בחוס הגשמי אלו רוחין שהם מדברים כמו ללם דכ"כ ע"ע עכ"ז הדע שאין להס שוב חיות והם פגרים מתיס רק נכח השמות שכיחתי צפיהם הם מדברים וכאפורס צוה"ק מענין עשיית התרפים דלנן וללם דכ"כ וכמו שאמר סם צוה"ק על פסוק והולחתי את בלעו ונפיו והנה אלו רוחים שלחתי שביעלו מהם ומפיהם כח השמות אזי מיד כופלים לארץ ואפי' רגע אחת אחר דיבורם אינם מהגים בגרוכס . כמו אלו בני ישראל שלחתי דיבורי קדושה צתורי ובחפלה עוד כובע מים חיים ומקור לצבות קדושות ואפילו לאחר סיום הדיבור עוד מרחשן שפתינו כי אלו מדובקים צה' אלהינו כאמור ואחס הדבקים צה' אלהיכם חיים וגו' . מקור מים חיים אצל אלו שטורסס ומקטרת דמותא אין להם טום חיות רק צענה שכיחן להם כח צכח השמות אצל כתיבתי מהם כחח מיד הם כופלים לארץ כפגור מוצק וכללמח דכ"כ ע"כ כמוהם יתי' עושיהם הן צענה שהם קיימים בעולם הזה זרלון הצורה שכותן להם כח עזעי והן לאחר מיתחם לא כשאר צהם טום חיות רוחני ולא עוצים הם מאלהיהם ע"כ צזה משמיענו הכחוז צעה שמוסיים לאחר כל הגנותים טעגכה את העלבים שאין להם פה ויד ורגל וחיעס ולוזן להשתמש צהם טום חוש מסיים חף אין ים רוח צפיהם ולא יהבו בגרוכס להראות לכל צחי העולם גכותם אפילו כשישתחכס עי' מהרשעים לעשות חלות לעלמו לרבר ולהלך יראה החילוק והתבדיל בין קידם לחול ומזה יראה החילוק שאין צהם טום לחיות חיות והרליה שויד צחותו רגע כתיבתי מהם כח המדבר כופלים פגרים ולא יהבו בגרוכס אפילו רגע אחת ואין ים רוח צפיהם כמו שאבו עם בני ישראל א' כפקק החיות מאלתו ח"ו צענה דיבורי ק"ח ואפילו צקיום החפלה עוד כשאר כח חמ"ו חיות שפתינו מרחשן ומזה העולם הגשמי

אם ראיתי בלבי לא ישמע ה' היינו אפילו כשהעכות ומחילים לעלות עם הדיבורים כמו הקירכות שצריחה טעולים עם רחיפת הריחה מפורס צוה"ק ובחוקים להדיח עכ"ז לא ישמע השם צ"ה אל הקירכות העכות עצור שמועוקא דלצח אפי קורח אליו ע"כ לא ישמע השם צ"ה אל העון אכן טעם אלהים והקטיצ צק"ל הפלתי שהוא מועוקא דלצח ע"כ מסיים שפיר צרוך אלהים אשר לא הקיר הפלתי ומקדו מאלתי כי צלמח הוא חסד גדול כי מוקבל המיב מאלתו והרע כופל לעדחש"ר ואחרי אשר הודיע השם צ"ה את כל זאת שפיר נכון להצין דברי חכמים ומידוחם המה שסיימו סם צירושלמי הכ"ל על הלי עכ"כ אשר ע"י אעירת השמועה מפי" ח"ה שפחותיו דוצנת צקצר צר כוירא אמר כהדין דשתי קובטין ר"ל חקא אמר כהדין דשתי חצר עתיקא ואש"ג דשתי ליה טעמח צפומי . וא"ך המסל דומה למושל ככ"ל אכן לכל הכ"ל הן הן הדברים שאורתי צע"ה שמודיע לנו הירושלמי שאל יקסה לנו חקירת הכ"ל איך הנוף לאחר שהוא כלה צקצר יתי' שפחותיו דוצנת . ולזה אמרו הקדושים הללו צמילת דבריהם כהדין דשתי קובטין וחמר עתיקא ראש"ג דשתי ליי טעמח צפומח והמשל והמשל אחרים הם והיינו כמו עי' שטוחה דברים ומחוקים ומחוקים אפילו לאחר גמר השתיי טעמח כרגש צפוי וכשאר זמן מה כן אכחנו בני ישראל כשאלו מדברים צפינו דברי תורה וחפלה צלמח ובכוונה רלוי' ומחיימות הלכ ומרגיש צענה הולחת הדבורים הקדושים טעם מחוק לחיך וחוק אזי אפילו כשמוסיים דבורי הקדושה עוד כשאר הרומס חחה לטובו ורחושי מרחשן שפוחתי זמן מה ונחנו חכמים שיפורין לדבריהם ארבע אמות . ע"כ מזה צעלמו נדע צדיקור וכוכל להשכיל שכסם שצחיים חיותיו כשאלו מדברים צפעס לשעה או לשתיס דברי תורה וחפלה ומחדש חיה חיות הקדושה ומרחשן לאחר סיום החפלה ככ"ל היינו שלא בכוונתינו וצלי טום כלי מוללות הפה רק רחושי מרחשן שפתינו מעלמו צלי טום כוונה וסחיות הקידש מרחשן צעלמו כן עכ"ס לאחר הפעירה שמוחקצן ומלערך כל החיות הדבורי תורה וחפלה מכל ימיו שנודלי כחדש לצום רוחני שיחשורר להחרחש

יה ה"יכו סמו אלעזר יהי הכפש בביע' ס"ח וכוסף
"ז בנה שקנה בחורה ועבדה רוח וכשמה ס"ה
בימי' עמ"ר במספר מכוון גם היצת הכופה בבימי'
סר"ל במספר מכיון וחיצור הזה הוא מלא מוסר
ראה שמים כאשר עיניכם החזנה ויתן הש"י
יסייע ברחמי המרובים שילא לאור כל חצוריו
גל ס"ס ומוסקים ותכ"ך ואינם ח"י והם במאמר
השם ב"ה עתיר אקורים וקומך נופלים וזכות זה

אזהרה

איפור הטגת גבול ידוע ומפורסם בחורה שלא להשיג גבולי עד
כלות חמשה שנים ומסכה תרלו לפ"ק. שלא להדפיסו צטום
דפוס. וגם איפור זה חל על האויף לייגר בלתי ידיעתי :

דברי זן העצור הרצ מעיר סאקלוב הסמוך לקטריאל.

חדשה מאתי הלל חדוש תורה מאתי הלל עכ"ל
המ"ר ויל"ד דמה שייכות יש לשני מאמרים אלו
זא"ז וביחוד יש לחמוס עוצה דהלל קיי"ל דהתורה
הזאת כלחיות כמ"ס הרמז"ס פ"צ מהל' וגילה
וחוכמה ומקורו מהירושלמי שלמדו מקרא שכאמר
קול גדול ולא יסף. ויותר מהמה כי גם הלכות
שבמקנה ובמרא לא יתבטלו לעולם ח"ו כמ"ס
צירושלמי מקרא דהליכות עולם וגו'. הלכות לעולם
יהיו כו' וכמ"ס בהגהות מ"י"יני סס ואיך ידרקו
מאמרים אלו שבמ"ר עם הירושלמי.

פרק א

הסבת וסמוע ישראל בכל לשון שאמה פומע
וסימו לצבכס לשמוע דבר השם
סומראשית עד לעיני כל ישראל סאו מרוס עיניכם
וראו היצתכם לפני המקום ביה וצ"ט. זואו
וכתחוקה וכסוצה עד השם וכרוממה סמו יחדיו
על כל החקר אשר עשה עמו. צחר צנו מכל
עם ורוממו מכל לשון וקדשכו במלותיו. ולא
כפל דבר א' מכל דברו הטוב אשר הצטייחו על
יד כציאו כלאן ציחו והפליח אותכו מכל עם אשר
על פני האדמה כאמור למענכם שלחתי צצלה.
ולא חכי החילת הקדושה כ"א אצותיכו שהגלו
למלרים. כאמור הנבלה נבליתי לבית אביך צהיחס
בעלרים. ומראש לא צסחר דבר אככי ה' אלהיך
אשר הולחתיך מארץ מלרים וגו' : והנה בעיני
שהלה הכחוצ פלוס זו וכן כמה מלות החורה
ציליחה מלרים יש להצצוקן צו ל"ור סכלי וכמו
סיצט על מדוכה זו הר"ע זן גצאי צס' עבדה
הקודש צחלק ס"ת פ' ל"ה סמאחר שהחורה קדמה
אלפיים סנס קודם סכצרח העולם ומה גם כי
המלות לורך גבוה סס ח"זה יליחה מלרים שייך
קודם סככככו ישראל לחוכו ומכ"ס קודם סכצרח
העולם צכללו. וע"ס מה סכחצ צזה. והנה
כשיחן אדם ח' אל לצו לקרצה אל המלכה ולגשת
אל הקודש פכימה לצחר דבר זה סהוא כצצוכו
של עולם ישפך כמים לצו ככה פני השם כי
מי כל צטר אשר ישמע קול אלהים חיים קול צדי
צדצרו מחוך האש. ואמכס כצוד השם יחצרך
וחורתו חחל להפעס צי והציאכי עד הלום לצחר
צזה מה סכפל צבורלי ועלה צחלקי לפע"ד וכיד
השם הטוצה עלי :

ומה

החלי צעור לורי וגואלי. אך אמכס נקדים
לצחר ח"זה מאמרים לרז"ל צאגדה ואח"כ
כנח אל המכוון הנה אמור ז"ל צמ"ר פ' סמיכי
פ"ב וז"ל אמר רב לא יחמו המלות אלא ללרף
צהן הצריות שכאמר כל אמרת אלוה לרופה כו'.
אר"י צר"ט כל צהמות ולחיתן הן קמונין של לדיקים
לע"ל כו'. כילד הן כשחתיין לחיתן כותץ לצהמות
צסכפיריו וכוחרו. וחכמים אומרים וכי שחיסה
כסירה סואוהא חכן צכל שוחתיין חוץ ממגל קליר
מפני שהן חוכקין אר"א צ"כ אשר סקצ"ה חורה

פרק ב

וכל זה יוצן עפ"י מה שכצחר מאז"ל צפי אר"ע
צום' סצח דף פ"ח ע"צ ח"ל וא"ר יהושע
צן לוי צצעה סעלה משה למרוס אמרו מלאכי
השרת לפני הקצ"ה מה לילוד' אשה ציינינו אמר לכן
לקצל חורה צא אמרו לפני חמודה גבוהה סגכוחה
לך חשע מלות וצצעים וארצעה דורות קודם
סכצרח העולם אמה וצקס ליתנה לצטר דום כו'
אשר חנה הודך על השמים כו'. אמר לו הקצ"ה
למשה סחור לכן סצוצה עד שהציב להן משרע"ה
כלום ירדתם למלרים כו'. כלום יר הרע יש
צייכס כו'. ויש להפליח צמאמר זה דא"כ יום
המקווה לנו מאתו ית' סיתצער רוח סטומאה מן
הארץ ויצולע המות לכלח ויהצטל הילח"ר סכסי'
אז כמלאכי השרת חורה מה סהא עלי'. וציוחר
קשה דמה קול סרעש המלאכים צזה וכי א"א
סחכתן החורה סכא והתם לעליונים והחחוכים.
ולמה כדחו מלאכי השרת מנחיתת החורה להם ע"י
סקצלות ישראל.

(א) ואמנם

דיחוי מלאכי השרת ח"י ע"ד
המזואר צלק"ח פ' השא ע"פ
ועמה סורד עדיך וגו' שלא כיהן כח ורשות
צעליונים להשיג יותר ממדרגתו אך לישראל עם
קרוצו צלצד כיהן כח זה לקשור כל העולמות כולם
ולהשיג עד למעלה ראש לצעצור כי כיהן צהם
חלק מכל העולמות העליונים הסודעים הרמזים
צפסקוק כל סקקרא צצמו"י ולכצודי צראח"י וירח"י
אף עשית"י וגו' ע"ס והנה צח"ה דרך יצאו צני
ישראל למדה זו לקשור כל ארצעה עולמות אלו
חיך זה ודאי כ"א ע"י החורה סואת ש"ס צה ד'
חלקי **ארה**

חלקי פרד"ס המכוונים לדי חלקי הכפס שבאדם כנודע שכתביבא אדם מ' ישראל לעבוד את ה' ע"י עוסקו בתורה ובעבודת מדי עבדו דרך ארבעה חלקי התורה אזי יאירו עליו כל אורות ארבע עולמות הכל ויקשור את כולם ע"י עסק התורה ובעבודתו וגם כשלא יזכה לדי חלקי התורה בכללם אומנם עכ"ל למה ומה שזכר ע"י יזכה בערך מה לכולם כי הלא כל עולם ועולם כלול מכל הארבע כנודע . ומה גם כי הלא כל התורה בכללה אחו צבלי עבותות אהבה בעלם שמה דמלכה וכמ"ס בתקונים וצוה"ק ויצוה לקמן ח"ה . ח"כ האחו צחלק א' ונתחמה הלא הוא אחד צמו ית' כצבול שהכל אחדות הלא חלק צבלין ספק כי אין מעלה עוסק צחלק א' או צב' כמעלה עוסק צב' או צד' חלקי הפרד"ס איש איש על עבודתו כי גבוה מעל גבוה שומר לכל אחד ואחד מ' ישראל וגבוהים עליהם אין די צהר ואין להעלות על הכתב וזהו עלם המהכה שניהנו לנו צמחן תורה יום אשר עמדנו לפני ה' אלהינו צחורצ .

(ב) וזהו מה ששאלו מה"ס מלפני השי"ת שתינתן להם התורה דהכוונה להם ה"י שנתנתן להם מלאכת קישור זה שיעלו הם ויקשרו כל העולמות וישיגו אורחות חיים לנעלה ממדרגתו עד שהולך ית' לליות למשרע"ה לחזיר להם השוזה על שאלתו זו ולא השיב להם בעלמו שהרי לפני ית' הסיצו ואמנם למ"ס יצא על ככון להיות כי עיקר ליווי קיום המלות ה"י לנענן כצדק את העוזה מן הרע לרמות את הרע ולאחוז בעוזה למכסה עתיק כל מלות ונלות כפי שורטה וכנודע מדברי האר"י זכ"ד וכתבאר ג"כ צדריכו מזה . והנה נודע ג"כ מדברי האר"י ז"ל שאין מלאכת הצירור הזה העול צמוה לכל העולמות כולם צמוה אלא שכלל עולם ועולם כפי ערכו כפל צבורלו חלק מעולה ורחמי כפי צחי"ו כי עד שפשוה"ז חזלים כפלו צנעוים מה שכתיייר מהעולמות עליונים שלא יוכלו להצטרר העול עליונו עם קרבו ומלאכת הצירור הזה ע"י קיום התורה והמלות כו' . וזה מצוה צכ"ד האר"י שזהו עעני התורה והמלות בכלל .

(ג) אמור מעתה להצין טענה ומה"ס לפניו ית' שלהם יוהן חמודה גבוהה . ללא יענה דידעו מה"ס מה שכתוב בכל התורה

כאשר היא כתובה לפנינו . דאל"כ איזה טעם נעמו צחורה אם לא ידעו מה"ס דבר שכתוב צה וא"כ מנילא נמי דודע להם דאין להם שייכות לפשוטי התורה שלא היו צמלרים וגם ילח"ר אין צהם . וא"כ השוזה זו שהסיצ להם משרע"ה ידעוה בעלמם ומה זו טענה ומה זו השוזה . ומ"ס הרצ"ה הוצח צעין יעקב צכוכה כ"ח . והמשרע"ה צח"א צעצת טס דמה"ס קודות התורה צקשו ק' ע"ז דא"כ מה ה"י חשו' ומה רציו ע"ה להם ע"ז ומ"ס מהרש"א להצליע זה צנעוים לטובו צמ"ס דהחשו' ה"י דלישראל סייק הפשוטות והקוד משא"כ למ"ס דל"ס כ"ח הקוד כו' ע"ס ג"ז ק' דמ"ס מה לורך ה"י לפשוטי התורה ואמנם למ"ס יוצן כי מה"ס חסצו כי גם צעוסקים צחורה צדך קוד יצאו לנעלה זאת שיתעלו לנעלה ממדרגתו ויקשרו כל העולמות כולן :

וזהו שהסיצ להם משרע"ה שזה ח"א לכם . כי מלאכת הצירור לורך תקיני ד' עולמות כפל צבורל' ישראל . וע"כ גם ד' חלקי התורה שהוא הפרד"ס סייק להם כל חיקון מכל חלק וחלק צמוה הראוי וכמ"ס צכ"ד צדריכו צפ' הצאים ח"ה . דבהיותם צמלרים נצטרר על ידם עד שצכו לפשוטי התורה החליון ציל"ו וכדומה לזה כאו"א צמוה הראוי כפי דעת המים דעים וע"כ מה לכם לתורה הזאת כי היא לא חללה לכם למלאכת הצירור והקישור צעקקס צקידות התורה צלצד כי למלאכה זו מהלורך ככל ד' חלקי התורה וד' חלקי התורה האלו ל"ס כ"ח לישראל שהיו צמלרים וכדומ' לורך חיקון וכנ"ל וכ"ס ח"ה עוד כל הלורך צכ"י ד' צמווך והמצין יצין טע"כ לא השיב להם הקצ"ה בעלמו למה"ס כמו צדקתקו לעיל צכ"י צ' אי מוסם שלא רלה לרצו מלאכת הצירור הטובע קלת צצבורן של ישראל מלדה"ר כנודע אי עשום מה שכתאר כורח עליה על צכי אדם וגו' כידוע לידעים וע"כ ליות השי"ת למשרע"ה מושיען של ישראל להסיצ להם השוזה זו . וכך הוא המדה צמדותיו ית' שאינו חפץ להכות שום צרי" לא לישראל כנ"ל ולא למה"ס לומר להם שלא סייק להם הצירור והקישור כמו לישראל : ע"כ פקד את משרע"ה לחזיר להם השוזה כי אלולי כן למה ה"י יר"א משרע"ה ממה"ס שלא ישרפהו צהצל פיהם כדאיחא צגו"ו טס דלעו עאן דלמר קושטא ל"ק

ח"ו ואומנם הכוונה כנ"ל שצחשו' זו י"ס צה מעלה לעלמו ולישראל בכלל וגמלי למה"ס ע"כ יר"א ה"י לחזיר כל חלה צפניהם וכאמור :

(ד) באופן כי איש הישראלי הוא אולעי צין התחמכים לעליונים להעלות צירורין מכל ד' עולמות כנ"ל מכל חלקי דלח"מ צמוה העולם השפל ע"י חומע"ע טד' יקודות אלו ג"כ רמוזים צד' אוחיות הוי' צ"ה וצד' עולמות כנ"ל וגם מדי חלקי דלח"מ צמוה העולם וכאמור אצל מה"ס ח"א להם כ"ז שהרי אין להם יד צה העולם השפל להעלות ממונו הצירורים צדלח"מ שאין צהם קנאה ותחרות וגביצה הנלמות עילה"ר כמו שומר להם משרע"ה כנ"ל וצוהר כי גם חריטה וריעה וכדומה הכל הוא לורך צירורים כמ"ס צה הרצ האר"י ז"ל צלק"ת צהר וצכ"ד וכ"ז לא סייק חלל מה"ס לא צמעשה ולא צכוונה . וזהו שלא כתקאלו מה"ס צמ"ת כשאמר השי"ת למשרע"ה להגיד להם צרית התורה לישראל שחאמר להם על הר סיני צמוציכ"א לאחר שעלה למרום לקבל התורה כמו צדייק לשון חז"ל צמוארם כשעלה למרום לקבל התורה כו' . וא"י טס עוד טצו מה כחיצ צה כו' . דהכחיצה לא ה"י כ"א לאחר שצכר הסומיעי ית' דצרות קדשו מלהצות אס טצפיו אז חמר למשרע"ה לעלות למרום לקבל התורה צכה צמ"ס עלם חלי ההרה וגו' . אשר כתצחי וגו' . וא"כ מודע לא כתקאלו מה"ס צישראל עד קבלתם התורה צכה . ואולם למ"ס יצוהר כי צמעשה המלות התורה על פה מפיו ית' לא איכפה להם כי עדיין ד"מו סיגיעו לנעלה הקישור והצירור מכל העולמות אצל כשראו טצרוכנו ית' לגלות חקסורין שלו לישראל ליתן להם התורה צכה ומכתב אוחיות"י טיס צהם די צהר מלפני קודות עליונות וכוונה המלות לורך צירורי עולמות עליוני' כנודע מדברי האר"י וכמ"ס צכ"ד צדריכו לקמן . ע"כ צה ראו שכתרו הם ממלאכת הקישור וכתנה לישראל ע"כ כתקאלו צהם צישראל וכאמור :

(ה) ובוה יוצן מה"ס צפ' משפטים ויצא עשה ויפקר לעם את דברי טסם וגו' ויען כל העם נעשה וגו' ואח"כ כי ויכתוב עשה וגו' ויקח ספר הצרית וגו' ויאמרו נעשה ונשמע וגו' . ויל"ד דמיעקרא צעעת הקיפור להם נע"ס לא הסיצו כ"א נעשה לצד ולאחר שכתב

כל הדברים האלו בעלמם צקפר הצרית השיצו נעשה וגם נשמע עיין פירש"י טס . ואמנם למ"ס יוצן להיות כי המלות כמו טהן צע"פ מעט אפר י"ס להתחכם צכוונה עשייתם וקיומם אצל כתיבתו ויחוקו צקפר אופני עשייתם צאוחיות התורה המושרטים צצורטן צקודס צקירטא דיוצר צרלח"מ צ"ה וכמו סיצוהר צמוה"י לקמן צדריכו אז י"ס להצונן צהם הרצה ולהתחכם עד ח"בן מוגיעין הדברים צצורטן על כל קוץ חלי חלים של הלכות ועריות מחיקות התורה ולחזות צנועם טסם . וכפי זה הפירוש של נשמע"ע ועשוק צאופן השליטי מלשון הצנוכה והסתחמות כמעט הקרא גוי אשר לא חסומע"ע לטובו . וע"כ כשראה משרע"ה שקיצלו ישראל עליהם מנעשה המלות צע"פ ואמרו נעשה וגו' צצמעשה המלות צפשוטן יחוקן ויחצבר ע"י חלק נפסס עם כל חלקי עולם עשי"י . אז ראה גם הוא וכחצ הכל צקפר הצרית לשיחוקן ע"י כל ד' חלקי נפסס מהד' עולמות וכנ"ל צכ"י א' פ"צ ואז גם ישראל עם הקדוש גם המה צרלוכס צחרו צכל זה וקיצלו עליהם לשמוע ולהצין ולהתחכם צמלותיו ית"ס טע"י הכחצ כוסק על המעשה שקיצלוהו צכצר קודם הכחיצה וכמ"ס :

פרק ג

ואמנם צציוהר מה שהקסינו לעיל רפ"צ לרעת צעה"מ צזה דא"כ לעח"ד יום המקוום לנו חורה מה הטא עלי' וכנ"ל . כ"ל שיחצאר צהקדם להצין מלח"ל צכדריס דק ק"צ צ' וז"ל טס דלמלא לא חמאו ישראל לא ה"י להם חלה חמעה חומעי תורה צלצד כו' . ועד"ז י"ס להצונן שלא יסחור מלח"ל צפ"ק דצרכות דק ה"י ע"פ עלם חלי וגו' ואמנם לך את לחות והתורה והמלות וגו' מלמד שמוקרא ועשנס וגמרא כיחנו למשה צכיקי כחוצים על שלחות וכן הוא צירושלמי צפ"ו דסקלים וצמ"ר פ' נשא דק ל"ה צ' ע"ס והרי אז ה"י קודם חמטא כשכתאר למשה רציו ע"ה כתוב זה דעלה חלי ומה גם שפקקה זה חמטא לבגורי כושאר"ל ח"כ למע הולרכו למוקרא ומשנה וגו' והכחצ על שלוחות ושיחעקקו צהם ישראל קודם חמטא שחמאו בכלום :

(א) וזה יוצן ע"פ מאמרינו צפ"י הכחוצים צפ' חש

השא דבכל הפ' קורא הכתוב ללווחת צמס לחות העדות והנה צמעה השלכה כחומר וישלך עידיי אח הלחות ולא כחצ עדות . וחו יל"ד דצנעטיית לחות שניות כחומר ויפסול וגו' וישכס צבוקר ויעל אל הר סיני ויקח צידו שכי לחות וגו' שאין קדר לדברים אלו כלל דאנו מקור' עלה ואח"כ לקח צידו חא צהיפך ה" והכי הול"ל וישכס צבוקר ויקח צידו צ' הלחות ואח"כ ויעל אל הר סיני . ועוד יל"ד דבכל הפ' קורא אותן הכי או צמס לחות אצנים או צמס לחות קתס ואמנס צרדתו מן ההר קורא אותן צמס לחות עדות כמס"ה ויהי צרדת וגו' וצ' לחות העדות וגו' : וחו יל"ד קס צבוקר הפ' שכי ויאמר וגו' כחצ לך וגו' ואח"כ כחצ ויכתוב על הלחות וגו' דלמה הקדים הכי כתיבת התלמוד לכתובת הרצ דהכי היל"ל קס ויהי קס וגו' ויכתוב על הלחות וגו' שייכו כתיבת מעשה ידי אומן העליון צ"ה ואח"כ היל"ל ויאמר כחצ לך וגו' דשייכו כתיבתו של עשה רבינו ע"ה התלמוד :

(ב) ואמרנו צפירושן צמ"ד עפ"י אלוז"ל

צפקתס דף פ"ח א' דכתב הלחות חזרו למעטתן והאותיות חזרו לשנים שנא' ואשצרם לעיניכם כו' . ומה שכתבה כחון צפ"י דמלעיניכם דייק כ"ז , דשא"ך אפשר דמחנה של ג' פרקות יראו צצצירת הלחות אלולי שראו אותיות פורחת באויר ומה שחמה אשר"א קס צח"א על פי" זה דנאחר קלא ה" צאותיות ומש שהיו חקוקים ומעבר לעבר לא יפול צו חוש הראות וכי שאיפשר ה" ע"ד כס ופלא כו' . ול"כ שאין לירך כאן לזה אלא הוא ע"ד שכתב צוה"ק פי' יתרו דף פ"ג צ' . דכל קלא דנפיק ומפומי דקוצ"ה הוה תנת כמנחתה ד' ישראל ומחגלפי צאתרי' צלות : אצנה כו' ע"ס . והנה צפר"ע קס ממש צקולו של ההצ"ס ע"ש וא"כ כמפרחו אותיות אלו דהוי כתיבת צלותי אצנה מאמרו של מקום צ"ה ונחילא ה" צהס ממש להיות כראין לעין שכמו שהולכה כשהלכו לחקק על לחות שאצן ה" כראין לעין להיותן ממש הנה כמו כן בחזרה כשחזרו לשורשן צקודס נמי ה" כראין לעין .

(ג) וגדולה מזה יורה לנו הכתוב צכת

הלחות כי יש לדעת נאחר

שהי כתובים מלך ללך איכ למע קראו הכי צמס כחצ כמ"ס ותמכתז וגו' כתובים ומצ' עצריהס וגו' שפרי מליכו שייחד הכי לכ"א קס צפ"ע על חקיקת המכתב או באצן עוב קורא צמס פתוח כמ"ס צפ' חלוח פתוחי חוחס גצ"לץ וכן באצני האפוד והחושן הפתוח וגו' וכשאינו חוקק לחוך השמח אלא רושס צידו וכדומה קורא צמס כתיבת כמ"ס צתורה כ"פ צכתבת אשרע"ה חת הסורה וא"כ צלחות אצן שהיו חקוקין ומעל"ע למע קוראין צמס כחצ היל"ל צמס פתוח או חקיקה . ואמנס הוא סדר אשר אמרו צמס צוה"ק סכ"ל שכתב זה כעשה מדיוורו של הקצ"ה . והנה צנעס דמקום הארון איכס מן המדה שאז"ל צפ"ק דמגילת דף יו"ד . כודע שהוא שלפי שכל דבר שאינו צמס לא יכילהו מקום . וע"כ כשעמד צהיכל צמאלע רוחצ עקרים אמה ה" מרחק צינו לצין הכותל עשר אמה לכל לך . ואמנס וחלי רחצו שלו לא כודע מקומו היו וא"כ מ"כ שאין לך לתמוס על דיבורו של הקצ"ה דהיתגלף על הלחות ככ"ל דלא יכילתו אצן הלוח . ובאין ספק דחקיקתו ותוכו של רוחצ מכל אות ואות לא חיקר מרוחצ ואורך של הלחות ותדעשו צק"ו מן הארון שצצציל שהיו הלחות מוחכים צו לא ה" מכלו מקום א"כ מ"כ אותיות צצצלות מלכו . ולמעס זה קורא הכי לאותיות שעל הלחות צמס כחצ לסורות עכ"ז קלא ה" כ"א כעין כחצ דעלמא שאינו מחקר שום מקום שעה צמקום הככתב . כמו כן אותיות אלו אע"ג שהיו חקוקין ומעל"ע לא חקרו שום שעה צלחות צצציל חקיקתן וכחומר צצצציל שהיו צמס וממש מדיוורו ית"ס אין שום מקום מכלין וככ"ל :

(ד) ובוה יבוארו הכתובים שצצצלו לעיל

היו קצושים צלחות קוראין הכתוב צמס לחות עדות או לחות הצרית על קס הסורה והאותיות שצצצס הכקראת עדות וצרית . אצל צהשלכה שפרחו ממש אותיות הסורה כי ע"כ כצדו צידו צצציל כקראים כ"א לחות קתס כמו קתס ולכן צרדתו מן ההר צקצלת לחות שניות קראן הכי עוד הפעם צמס לחות הבודות . באופן דכל עוד שהי כתוב או כ' צלדו מ"ד צלשון ויכתוב על וגו' או כתובים וגו'

וגו' . אצל לחות קתמא לא מקרינן כ"ז שהי' כ' עליהס דבר ד' . וכל חלה גילה לנו הכתוב מ"ס וישכס צבוקר ויעל ויקח צידו צ' לחות אצנים וגו' . שהי' לו להקדים קיחת הלחות צידו קודם עלייתו להר סיני ככ"ל צק"י א' . ואמנס להירות על מ"ס צא הכתוב להקדים עליית הר סיני להשמיענו דגס צצולו אל הר סיני לא היו כ"א לחות אצנים צלי חקיקת אותיות ולא כראשונות דגס צעלייתו ה" לחות עדות כמ"ס עלה חלי הסרה ואחנה לך וגו' . אשר ככתבי לסורות . דמבואר דצנעס עלייתו ככר ה" כתוב צתן דבר השס . דשאני הראשונות שכתב עליהן ע"י דיבר פיו ית' על הר סיני כל י' הדברות וכחגלפו צהשרייתו ככ"ל שכו"י ה" קודם עלייתו אל ההר . אצל השניות לא היו עד"ז ושלא ככתב עליהס עד היותו קס ארבעים יום כמ"ס קוף השא ויהי קס עם השס ארבעים יום וגו' ויכתוב על הלחות וגו' . אצל צעלייתו לא ה" כ"א לחות אצנים קתמא וכחומר . ויחצאר עוד צנע"ה צמוך צק"י ה' :

(ה) והנה צענין מה שהקדים הכי ללווח

למשרע"ה לכתוב הדברים צנעס סכי' ית' צלחות כמ"ס למעלה צק"י א' יחצאר צשאקדים לצאר דבר מחדש יתיישב צו הכתובים וכמה מאמרי חז"ל החמורים . כי כ"ל לומר צצצלות שניות לא ככתב צתן כ"א עשרת הדברות צצצד . אע"ג צצצצצכות ככתב מקרא משנה וגמרא ככ"ל אמנס צצציות לא היה כן . וקצ"ה זה מפני צצצצצכות שפקרו וזהמתן וכו' לשמוע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש שדבריו ית' חאלו יש צכללן כל הסורה כמ"ס צפ' משפטים עלה חלי הסרה וגו' הסורה והמורה אשר ככתבי וגו' וכעשר"ל וכו' . והנה כשצכו אז שיהיה דיבור נוסק על פיו של כל אחד ואחד מ' ישראל כמ"ס צמד"ר וצוה"ק חרועה קמו' א' וענין תנת כמנחתה ד' ישראל שכי צוה"ק סכ"ל הכולנה ג"כ לוח שכתמתן של ישראל כמדצק אז צמאמרו של מקום צ"ה שהוא עלס הסורה . ע"כ יכלו להצין מכלל הדברים חאלו חת כל דבני הסורה צצצמקרא משנה וגמרא . שהרי הן כללות דיבורו ית' הכולל סכל וכמתתן חא מכוללת ומעותרת ה" אז מכל דיבורת חאלו וככל המתין הזה ככתבו ג"כ על הלחות ע"כ יכלו למיקס צחו ולצצין על צורין

כמו שכתבו וכחומר . וע"ד שכי צפרקי דכ"א שלמד ק"ו מן המים החוקק חת האצן . ק"ו לחותה שכולס חש שחוכל לחקק על לצ צצר ע"ס . והנה ק"ו צו של ק"ו דיבורו של הקצ"ה הסכלל צתוכיותו של כל חו"א מ' ישראל ע"י צקיקה לפיו ואהדר ל" כשמת"י שיהי' כל הסורה כולה חקיקה על לוח לצן של ישראל צכלל וצפרעו מקרא משנה וגמרא : ואמנס כ"ז ה" צצצרות הראשונות אצל כשגרים חמטא שחורה שחומא . ופרחו הלחות לשורשן ככ"ל . וכיחנו לחות שניות קלא על ידי שמיעות דיבורו של מקום צ"ה ולא ע"י צקיקת אהבת הדיבור . וכמ"ס צפירוש צלחות שניות ואיס לא יעלה עמך קלא ית' צקלה שאין לך יפה משלכיעות כמשר"ל . סרי שלא שמועו עוד דברות קדשו צ"ה אלא ראו הדברים כתובים על הלחות כמו שהס . ע"כ טוב לא כיתן להס ככתב כ"א עשרת דברות לצד באופן כי לאחר שגרים חמטא פרחו הלחות מן הלחות של אצן ומלוח לצן של ישראל עד שניתן לנו הסורה צדרך אחרת ממה שניתן צראשונה וכמו שיצא צנע"ה צצצרינו צפרקים הצאים :

(ו) ועיקר זה כדעשו מפורש מדברי חז"ל

שחמרו צנע"ה חמורה דף ע"ז : שבי אלפים הלכות כשתכחו בימי אצלו של משס כו' ע"ס עוד כמה ספיקות כולדו לו ליתוסיע אחר פעירת משרע"ה ע"ס . והנה למע לא הסהכל יתושיע צלחות המוחכים צרון לפכיו שה" כתוב צתן הכל מקר' משנה וגו' . ע"כ ודאי אין לך לומר אלא קלא ה" כתוב צלחות שניות כ"א עשרת הדברות לצד כמו שהן כתובין לפכיו סיום . וכל הסורה כולה כי משרע"ה כמ"ס ויכתוב משנה וגו' ע"כ לקצ"ס זו טוב ה" מקום לסכתה ולפקחפק צחיהם הלכות אשר ע"כ לקצ"ס זו קלא היו כתוב צלחות שניות מקרא משנה וגמרא . כיתן מקום לקפק ולסכות הלכות הסורה . והנה מלצד שצצרים אלו מוכרחין קלא ה" כתוב צלחות שניות כ"א עשרת הדברות ככ"ל חליר הש"ית חת עיני ומלחתי צוה"ק חות דף ק"א ח' וצ' סכ' להדיא דקודם חמטא כיתן להס חורה שצצ"פ צכתב . אלא שלאחר חמטא כו' ודייק לה מע"ס ותמכתב מכתב וגו' . חל כתיבת לחורה שכתב וחדא כתיבת לחורה שצצ"פ כו' . יעו"ס : צ"ה שכתבתי

זדרך חמה וגם זוה"ק בראשית דף כ"ו ע"ג
ובתקונים תיקון ו' וצואר דלחות שכיות ה"
פחות" הרצה מלחות הראשונות ע"ש :

(ז) וע"ב בלחות הראשונות לא כלטוה
מושרע"ה לכחוצ שום דבר . כי
בלחות ה' כחוצ הכל מקרא משנה גמרא וה'
חקוק הכל על לוח לבן של ישראל כו' ושם השכחה
בעולה מן העולם . א"כ וזה לורך הו לפרש קדרי
החורה והלכות" ולכותבם . ונאחר שהכל ה' כחוצ
בלחות . וגם כללות" ודיקדוקי" של חורה היו
מוצבים לכל מוקראות הכחוצים בלחות וכל אדם
זוכרם לעולם . אבל לאחר שגרים החפא וגבר
האויז הסכלות והשכחה מוצלי הצין מוקראות
הלחות אח כל הלכות" של חורה . וגם המעט
סיצין צפעס הראשון ישכחה לח"ז וכמו שצואר
לקמן סי' ע' . ע"כ לא יתנו לחות שכיות כ"א
בעשר דברות לצד וכל השאר כולה כלטוה משרע"ה
מפיו ית' לכותבה וזה שאמר הסי"ת למושרע"ה
כחצ לך את הדברים וגוי דהיינו חורה שצכתה
וכללות" לפרשה צע"פ ונכ"ש שכל אחד מישראל
יכתוב כן כ"א לעלמו כאמור שמוך יראו וכן
יעשו גם הם :

ובזה יוצן פי"ה הכחוצ דקאמר כחצ לך וסיים
כי על פי וגוי דנקטינן צפ" הכיזקין
רישא דקרא דקאמר כח"צ . אסיפא דקאמר על
פי" ע"ש ולמ"ש יוצר על כחצ להיות כי על
שהולך משרע"ה לכחוצ את החורה ולפרשה
צע"פ . יחוש האומר דק"ס מאי אהני בכתיבה
וצפירוס הצע"פ . מנאחר שהסכלות והשכחה
מלויה ואין אדם יזכר מה שנועד וטועה צע"פ .
לזה קיים הכחוצ ואמר כי על פי הדברים האלה
כתי' אחר צריח ואת ישראל וגוי הכוונה כי לאחר
שילוח ד"ת מפיו צריח כרותה שלא ישכחם וכמו
שדרשו רז"ל צומק' צרכות ע"פ כי חיים הם
למולאיהם צפה כו' פ"ש . והעילה לזה כי החורה
שכולה אש היתה כלי אומנתו של כשמה האדם
וכמו שכתב צק"ד . ובהתעורר דיצורו הבח
מנשמת רוח חיים שצקצרו יעשו דברי חורה של
אמרי פיו פועל חזק בצלו ועומו מקום השרחה
כשמתו עד כי יזכור כל מה שילמוד בחורה כי כל
כה פועל כשפעל ובהתעורר הכפעל שהוא השמחה
יוסף הפועל שהוא החורה . מה צו כח לשמור

בזכרוננו ולעשות את כל דברי החורה הזאת :
וחו שהקדים הכ' ללוח למושרע"ה על הכתיבה .
כמ"ש כרצ לך וגוי צעום שיכתוב הקצ"ה עשרת
הדברות בלחות שכיות כמ"ש . שהוא מועט
האומר . שלא ה" צרכיו ית' לכחוצ על לחות
שכיים כ"א עשרת הדברים בצלד וכו' . אלא שלפי
שאמר לו ית' למושרע"ה פקל לך וגוי ואכתוב וגוי
את הדברים אשר היו על לחות הראשונים וגוי
ובחוד כך ויד צלי הפסק כרת עמו צריח י"ג
מדות ולוהו על כמה מלות על ע"א ואכילה מלה
כו' . וא"כ יצא משרע"ה לחשוב מנאמר לו
הסי"ת בלשון זה את הדברים אשר היו על לחות
הראשונים שיהיו ממש כראשונים וכחוצ בהן
מקרא משנה גמרא ומלא הוא בכלל מה שארז"ל
צע"פ ג"ה דף ל"ד דאקור להטעות את חזירו אפי"
צכתוהו וכמ"ש החוקי"ם ע"ג ד"ה איכהו
ע"ש . כי בלחות הא לא ה" צרכיו צ"ה לכחוצ
בלחות שכיות ממש כמו בראשונות . וא"כ לא די
שצטעה הדיבור הוה כשחששו ח"ו למושרע"ה
כאמור . אך גם צטעה זו ממש שימקור הסי"ת
הלחות לידו של משרע"ה . צרגע הלזו שיסבור
שהכל כחוצ בהם כמו בראשונות ישצב כשחששו
ח"ו . ע"כ ויד כשפסק הדיבור של כתיבות הצריח
ואזהרה ע"א ואכילה מלה שה" באתו נועמד
ומה גם הסי"ת להדרי' כדברי רז"ל . גילה לו
מיד דלחות שכיות לא יהיו כראשונים ממש :
וע"כ לוהו צאמור לו כחצ לך : ר"ל כחוצ אתה
לעמוד את כל החורה חוץ משרת הדברות
שאכתבם אני על הלחות כמו שאמרתי לך ואכתוב
על הלחות וגוי . כי מה שאמרתי לך את הדברים
אשר וגוי כוונתי ה" ונקלת הדברים ולא כל
הדברים וזה כפחור ופרח צפתה"י צפי"
הכחוצים :

(ח) **וזהו** שמוצקשים ישראל מלפני הקצ"ה
ישקני ונכטיקות פיהו כי טובים
דודיק מייין וגוי . ר"ל הלואי ישקני עוד אמרי
פיו ית' להשיק על פיו כמו שה" צטעה מ"ת
צע"פ שהיינו מצינים את כל החורה וזכרונה כל
הלורך ומש"כ בלימוד החורה שצאחאל מועד
הרומז ליינ' . כשארז"ל ע"ש הביאני אל בית היין
זה אוחל מועד דלימוד החורה בדרך זה הסכלות
והשכחה מלויה ככ"ל . וזהו ישקני ונכטיקות פיהו

כמו צמ"ח . כי טובים דודיק ידירות אהבה צום
יחור מיינה של חורה שצאחאל מועד כאמור :

(ט) **ולזה** כינונו חז"ל צעירוצין :
שאמרו שאלמלא לא נשתברו
לחות הראשונות לא ה" השכחה בעולם ע"ש
שחכוונה ע"ד שכתבתי . דמסוס שחזרו האותיות
בגמס לטירשן כשחלק בזה ח"ו אור קרובת המור'
וגבר מדת הסכלות והשכחה . שלטעם זה כלטוה
וורע"ה לכחוצ חורה שצכתה ולפרשה צע"פ וככ"ל .
אלא משום שלטוה זה י"ש תקנה גדולה ועובה
ללמוד חורה ששוקה גדולה ולזכרה צפה מלא
שמוך כך יזכרה כי ע"ז יתעורר צו כח החורה
שחתי" את נשמתו ככ"ל צפי"ז . וז"ש דהע"ה
לעולם לא אשכח פקידך כי צם חייחתי הכוונה כי
ע"כ לא אשכח פקידך . ר"ל כך ה" דהע"ה עוסק
בחורה וצמלות" ששוקה רבה עד כי כהעורר צו
חיותו הקדום שהוא כח החורה שנותנה חיים לכל
נשמת ישראל . וא"כ ית' חיה חייחתי קובל שני
לכותה עבר והוה . להיות כי מראשית צריחת
נשמת ע"י החורה כצדחת . ומה גם כי צטעה
קבלה החורה החזירה עוד הפעם את נשמתו של
ישראל לכל אחד ואחד מהם וכמ"ש צומ"ק חכ"ל
דהוה הבח כשמת"הו דישראל כו' . וכ"ה בגמרא
בנה פרק אר"ע . ולטעם זה ית' מלת חייחתי
בלשון עבר . ועוד קיבל פי" שכ"י בלשון הוה
ע"ד חכ"ל שכ"כ גדלה עלי השוקה עסקי צפקדיך
עד כי מרגיש אני חיות ומדש בכל עת : אלא
שכ"י כמ"ש אלי מעין חיות הראשון שצצריחת
נשמת . וקבלת החורה בהר סיני . ומה גם לפי
שכתב צומ"ק פי" יהו דף פי"ג ע"ג שכא"א
מישראל עד דרין צתראן קבלו חלק תורתן
צטורי דסיני כו' יעו"ש :

(י) **ועפ"י** יוצן מאחז"ל המזכר בדבריני
צפ"ג . להיות כי לפי"ש ית'
בנתינת החורה שלשה זמנים מנחלפים . ר"ל
פי מוצראשונה ה" כחוצ הכל על הלחות חורה
שצכתה ושצע"פ ככ"ל צפי"ו ז' אלא לאחר
שגרים השק"א לא נכתב בלחות שכיות כ"א עשרת
דברות וכל שאר פרשיות" של חורה משנה רבינו
בגמס ככ"ל . אלא שצומן הוא עכ"פ הו קני להו

לישראל צכך לידע מעשרת הדברות ומפרשיות"
שכתב משרע"ה כללות" של חורה דהיינו כל
הלכות" . אלא שלאחר שהוקיפו לחטוא עוד
כחוסף כח הסכלות והשכחה עד שהולרכו לדברי
צביאים וכחוצים ולסלכות" של חורה לכותבם
הכל בכתב וז"ש ז"ל צנדרים ע"ס דאי לא חטאו
לא ה" להם אלא חמשה חומשי חורה כו' . ר"ל
דאולי לא הוקיפו לחטוא לאחר שחטאו בראשונה
לקוף ארבעים יום לא ה" לריבים לצד למדה
השלישית שכתבן להם כללות" של חורה הכל
בכתב . כי ה" מועתדים בכה השגתם להשיג כ"ז
מחמשה חומשי חורה כמו שה" צומן השכי המזכר
קודם שהוקיפו לחטוא . אלא שלחוספה חטאם גרם
שכתבן להם הכל בכתב דהיינו כל כללות"י
והלכות" של חורה וכאמור . ומעשה לא יקשה
עלינו מארז"ל שאמרו שעל תלמות ה" כחוצ
מקרא משנה גמרא . אע"ג שה" קודם חטא
וכמו שהקשינו לעיל צפ"ג . דלפי"ש כיחא .
דאנו ה" כחוצ בלחות הראשונות כל הלכות"
של חורה בכלל וצפרע כל הלכה והלכה כמו שסן
שדורות עתה צמטכה וגמרא לפנינו היום . אלא
דהכוונה דמוקראות הכחוצים בלחות וגם מהלכות
פרטיות שה" כחוצים בהם היינו יודעים כל
הלכות" של חורה כל פרט ופרט לעלמו . דומיא
צביאי חכמי המשנה לא ה" לריבים לסיגי' הבמ'
כי ה" מוצן להם הכל מוחך המשנה . אלא כשגרם
החטא עוד וכהמטעו הלצנות הולרכו לכתיבה
פי" המשנה שהוא הגמרא כמו כן ה" הענין
צומן לחות הראשונות וככ"ל :

ורפ"י כל תאמרי לודקים . דהא שאז"ל
דעל הלחות ה" כחוצ מקרא משנה
וגמרא . היינו שכללות" של חורה ה" כחוצ
הכל צקירור כוונת" מוצן צניקל צלי עורח וגם
השכחה בעולה מן העולם ככ"ל . אלא שלאחר שגרים
החטא חזרה השכחה למקומה והולרכו שכתבן להם
כחצ החורה ע"י משרע"ה . ופירושה יאמרנה
צע"פ . והוי קני להו צהכי ככ"ל . אלא שלאחר
שהוקיפו לחטוא עוד . על זה הוא שאמרו ז"ל
צנדרים שהולרכו לצביאים ובחוצים ומשנה וגמרא
הכל בכתב מקודר צקר' מפרש צאריכות כמו
שהוא היום :

פרק ד

סי' א ובוה יצן דכני רזיל וחידושה

צמ"ר פ' השא פ' ע"ג וז"ל ר"צ אומר א' צמס רציו וז' צמס רצצ"כ כו'. רצצ"כ אחר עמד צפנץ לפכיוגו' למה"ד למלך ששלח לקדש אשה ע"י קירקור הלכה וקילקלה נטל הקירקור הכתובה וקרעס אחר מוטב תידן כפכו"י ולא כא"ח כו' אחר משרע"ה אלו ה"י רואין עוכשין לא חטאו. ועוד מוטב ית"י כידוכין כסוגגין ואל יפי' מזידין סכך כ' צלחה חכני וגו' ועוכשו אללו וצח לאלהים יחרס. לפיכך ש"צ ר' אה הלחות כו'. ואינו מוצן דהמשל אינו דומה לממשל. דאילו החס גם המלכה ידעה שנטשה למלך אזל הכא הא ישראל לא ידעו מהכשוואין שפרי לא ידעו מהכחוצה דהיינו הלחות כלום. ועוד צלח"ה אינו עוצן כלל: דמ"ס למה סולך לקצרם שצביל זה. כי כיון שלא ידעו ולא ראו את הלחות מעולם שפרי משרע"ה לא הביאם להם עד לאחר החטא. וא"כ ב"כ אי לא ה"י סוצרם ג"כ לא ה"י כידוכים כ"ח כפכו"י וכסוגגים שפרי לא ידעו ולא ראו את כחוצ צהם:

(ב) ורמ"ש יצנו הדברים היעצ להיות כי

גם ישראל ידעו וראו מהכשוואין דהיינו כחצ הלחות. שפרי דיצורו ית"י זו ממש עד שראשו צעיכהם. ועשרת דברותיו ית"י ה"י כלול צהם כל התורה. ושכן ה"י נחקק על לוח לצן של ישראל וכתב נשיקה פיהם וכנ"ל צפ"ג. וא"כ ודאי ידעו ג"כ מ"ש צ"דו וצח לאלהים יחרס וכמ"ס ג"כ צמ"ר הכ"ל. וע"כ ה"י מקום למקטרג לקטרג עליהם להיות כידוכים כמזידים וכאשה איש אחר שידעו וכל התורה וכאמור. ע"כ זכה משה וז"ה את הרצ"ם לקרוע את הכחוצה דהיינו הלחות. וע"י שפרחו האותיות כשכח כל התורה ונלצם וכנ"ל צפ"ג הנה אע"ג שצבעת החטא ידעו וראו הכל מ"ש השתחא לאחר שצצרם ופרחו האותיות אין מי שיעיד עליהם כי אלו ה"י הלחות לפכיו ה"י המקטרג מראה צלצמ"ש צלחות. ומצילא שכל הכחוצה צהם צכלל וצפרטו ידעו זו כנ"ל. וע"כ ח"ו לא ה"י להם מצינה לעולם כמ"ס צמ"ר הכ"ל. אזל עתה שנטשו והאותיות פרחו אין למקטרג עדות: אע"ג שפצ"ה המלך הכבוד

וישראל המלכה ידעו מהכשוואין מ"ע א"ח לרונה כ"ח כפכו"י כיון שאין מי שיעיד על המלכה להראות צפכיו הכשוואין ה"י הם כידוכים ציכס לצין קוכס וכעמל להם הכל ודעי מעש למשגל שהציא שכיון שאין מי שיעיד על המלכה. אע"ג דהמלך והמלכה עם הסופצין ידעו מהכשוואין. וככל עבודתו ציוס הזכרון ויו"כ הולכים עדין להשצית אויב שלא יעיד. ואע"ג שהקצ"ה ואלו יורעים הכל מ"ש ציכיו וצין אוציו ותדועת מלך צנו ומחל הכל וכמזרח כ"ז צמדדש"ם וצוה"ק פ' אומר צעצולת ימים אלו ע"ש:

(ג) ואמנם צציחור להצין האין הלויין מלוח

החורה ציליח מלרים כמש"ל צרפ"ח צמס צעל עצודה הקודם. וכן להצין האין מחקיים החורה לעתיד ליוס שקוויו אלו צכל עח וכמו שזכרנו לעיל צרפ"צ ע"ש: הנה כמו כן חקרכום ליעת שמוחר ששהתורה קדמה חלפיים שנס לצריחא עולם האין ה"י כחוצ וקרא בתחילתה של חורה צראשית צרא וגו' ועדיין לא צרא אז סוס דצר וכדומה כמה פ' הכחוצים צחורה כגון כל המאורעות הכחוצים צה. שצאלפיים שנה ערס המאורע האין ומה ה"י כחוצ וקרא. וצחת"ל שכלל זה דאלפיים שנה לא כאמר כ"ח על סמ"ר"ג מלוח התורה צלצד ולא על הספורים והמאורעות הכחוצים צה. לא נוכל לוחר כך כי הוגד לנו צוה"ק פ' תרומה דף קס"ח ע"צ דאיסתכל קוצ"ה צבעת צריחא עולם צמאמר ויאמר אלהים ית"י או"ר וצרא את האור. וכן כל סכצראים ה"י עדין לפי שחורה היתה כלי אומנתו של הקצ"ט הרי מפרש שחורה כך היתה כחוצה וקורה לפכיו ית"ש קודם צצרא העולם כמו שתיא קדורה עתה לפכיו לאחר צצרא את העולם עם כל הספורים והמאורעות הכחוצים צה וכנ"ל. והן עתה קיימת דשציחא לריכס הכא להוליא לאור העלמות גכזי כסתרות מדצרים אלו:

(ד) ורישועתו ית"ש אנו מלפס ולחטקו

אנו מייחלים ועל מדה טוטו אנו כפעניים להרשות לנפסיו להכנס לפנים ולגשת מול ארון הקודש. לצאר דברים אלו כיו השם הטובה עלינו. אלא שעכ"ז יעיד עלי יודת העלמות. כי לולי שלאחר שרשמתו לי כל הדברים האלו

חאלו למזכרה. מלחתי לי און וסמיכות מעמודי עולם אשר כל ציה ישראל נשען עליהם כמו ש"חנאר צדצריכו לפכיו. לא הייתו מקדר דברים אלו צאריכות הקידור כמו צדעתי לקדרם עתה צפוח". אלא צעל עוצו ית"ש נשענתי ולמעודי עולם כסענתי לצאר כל הדצרים על כיון ענורחו ית"ש ואען ואומר כי אלו היתה התורה כדרכת עם כל הספורים והמאורעות כ"ח צזון המאורע וכמוצן לכאורה מנפועת של חורה. ה"י מקום לצול כנ"ל ק"י ג' פרק זה. אזל צלח"ה לא כן הדגר כי לא זהו דרך הש"י ותורתו הקדושה חונס כמו שצצאר צס"ד. ונקדים לזה כמה הקדמות ונדברי צוה"ק וסחקויס שהמחצאר ממש כי חצי האדם שורחו מהדעיה ליוורה ממש כציוול. ואציח איזה מאמרים וספאר צרמו. ח"ל מחקויס ה"י ח"י דף כ"ח ות"י ע' דף ק"ט נפי' סקידרם רחמי צכ' שער הקדושה חלק צ' שער ג' ע"ס. כל צציח וכל צ"כ כל ח"י סליק לצר דילי' די נשמתא חתללל ומהוא אחר נשמתו צרישא דמלכא מנחון כו'. וכל חילין אצרים חיון צדיוקנא דגופא דמלכא כו' וכל סרי"ג פקודין דאורייתא חיון חלינן צכני אצרים דגופא דמלכא חיה פיקודין דחלינן צרישא דמלכא וא"ת דחלינן צעיינן כו': וכל פקודין דעציד צר נש חלינן צדיוקנא דמלכא כו'. (וכן הוא צוה"ק פ' יחרו דף פ"ה ע"ב ד"ה חלנא כו') ע"ש. וסרי"ג אצרים דצר נש ר"ל רע"ח אצרים וס"ה גידים העולה חרי"ג כי זה כל האדם כלהו מקודרין על סדר צראשית וצ"ד חקרי צר נש עולם קטן. ודצר זה וצואר יתר צוה"ק פ' תולדות קל"ד צ' ע"ש. אצרא דצ"כ דאמליך לקוצ"ה על כל אצר חיתחצינ חאלו חמליך ל"י על כל עלמא. דצ"כ עולם קטן חיקרי כו'. ת"ח הוא כשנחא דחיהו צדיוקנא דמחרי' למקיים כל פקודין דילי' כו'. עכ"ל מחקויס ומצואר עוד צזה צוה"ק פ' תרומה דף קס"ח א' וקס"צ א'. ועוד יומר וצואר צוה"ק פ' חכ"ל דף קס"ה צ'. ח"ל כלהו אצרים דגופא חחקנן על רצח דפקודי אורייתא כו' אזל דא חא דסקודי אורייתא כו' רע"ח כו' סס"ה כו' וכולא חד כו' ע"ש:

(ה) העודה מכל זה דכל אדם מישראל

נצרא מלוחותיו" של חורה. בית

ושעל כן כל אצרי וגידיו מקודרין ומכווכין ממש מול פרשיותי' ופקוקי' של חורתיכו סקדושה המקודרת כמו כן צלוחותי' ופרשותי' צאצרי האדם למעלי'. צלופן שזחו הייחם וסקודרת סלנו עם צני ישראל עם סחורי' ועם הש"י. עד סלמר צר"מ פ' צהר ק"ע ע"צ דקוצ"ה לאו הוא צקורכנא עם שכניתי' כ"ח צכל ישראל ע"ש סחוא מנעם זה כי נקוצ"ה ושכינתי' הם רע"ח וסס"ה כנ"ל צוה"ק פ' תרומה קס"ה צ' והנה צאדם מישראל סתיחם ומחלומים צו רע"ח וסס"ה וע"כ הם מנעלים ומקוגלים לקוצ"ה ושכינתי' לקצרם ולייחרם וזהו מ"ש לעיל צפ"צ ק"י צ' א' דהמלכח קיסור די עולמות לא כתייחם כ"ח לישראל לצד סיוצן סיעצ ע"פ מ"ש כאן סלחיות כי האדם מישראל נצרא סייפין ופרקין ככל החורה כולה וכמס"ל צס"ד' צמס צוה"ק וכן הוא מפרש לסריח פ' סמיני דצאורייתא אצצרי צר נש והנה ח"כ לפי"ז כי החורה כולה כלולה צאדם העליון מנחון צרישא דמלכא כנ"ל צס"ד' ו' והאדם העליון הוא עילמו כולל כל העולמות ומחי' אורח עיין צמאורות אור מערכת אור ח'. ח"כ מנילח האדם מישראל סכלול מהחורה כולה ומהאדם של מעלה סכלול כל העולמות כוחו כמי לקסור כל העולמות שפרי צכח כלל העולמות כולם נצרא וכאמור:

(ו) ע"ד נקדים לזה דצרי חרמון צפ"י חורי

בהקדמות ח"ל וכראה שחורה הכחוצה צאש שחורה ע"ג אש לצנה הית' סכצצי' רלופה צלי הפסק חיצות. וה"י חפשר צקריחשה שחקרא ע"ד השמות (וכמ"ס חרמון ז"ל קודם לזה ח"ל כל החורה סמיותי' של הקצ"ה שחחיצות מחחלקות לשמות כו' כמ"ס רס"י צמס של ע"צ סיולח מפקוקים ויסע ויצא יעו כו'). והקרא צדיך קריחשו צענין סחורי' והמלוח וכתכה למשרע"ה ע"ד קריחשה המלוח וכמסר לו ע"פ קריחשה צעמות כו' יעו"ס. ויודע העלמות לצ' יעיד כי צעזרתו ית"ש כיוונתי לדצר הזה מדעתי ומלחתי חח"כ צדצריכו כמ"ס צס"ד' ונדולה מזה הרחמי צעמודי על המחקר הזה. צו"ש צחורה פ' וישלח צענין עתה ז' עלכים. וכל הפי כולה מנחורת צס"ד וצח"ר עד היכן הדצרים מניעים אשר כל עבודתו צעוה"ז צחורה וצמע"ע הם לחקוי ז' מלכים אלו. וכן צענין מלחמות חרבעה מלכים

אם החצויה צפי לך וכוונה רבים המצוירים
בדברי האר"י אשר כ"ז יורה כי כל המורה עם
כל הספורים מצדנה בעליונים. כמו שהיא צאמה
כהעלמה בעליוני ית"ש וככל צק"י ה' אלא
סרומתה צמחמונים וכמו שיבאר בעתה"י בעטם
לורך רמימתה צמחמונים:

(ז) ונקדים עוד כי מלינו שהחור' כימה
צומים ומחלפים. ולמה לא
כימה כולה כאחד צומן אחד. וזיתור יש לדעה
סיצה העטם שומלינו השמחה המלוה הכחונה
צחור'. כגון אכילת בעלי חיים שחאקר לאדם"ר
ומכל וכל ולנה הותרו גם צע"ח העומים:
וליסראל לא הותרו כ"א עהורים לצד וכדאיחא
בסקהדרין דף כ"ט. ולמה ילחה כ"ז מלפניו ית'
סיליר כפיו וכן נח שקראו הכי לר"י לא יתיו
להם שום חלק בכמה מלות החור' כגון הלכות
שמיטה שלא שייך צירקות וצבע"ח העומים. וכן
פקח וסוכות ופסח וכוונה תלוי צ"מ. ולא
היי' להם וגם לקדושים הצאים אחריהם שום חלק
בהם עד מקצלי המורה צהר סיני. וכי לא הי'
להם לקדושים הללו חלק במלכא קדישא כדבעי
למיהוי. כי מואחר שהמלות כולוין במלכא קדישא
ית"ש: והם לא הי' להם לקדושים אלו חלק
באיזה מלות והמלות הרי חקר להם שלימות
ומלכא קדישא. וחיי' שיעלה על הדעה לומר כן:

(ח) אשר ע"כ כראה שב"ז קוצצ הולך ע"ד
שכתבה לעיל בשם הרמב"ן סי'
וא"ו ומומר בעזרתו ית' כי צבעה צריחה העולם
קודם החטא. וכן צבעה מתן חורה קודם החטא
היתה החור' ונקודתה באותיות"י ע"ד קדר פרקי
אילנות ית"ש לצבור כי עטם כאללה ככ"ל בצירור
היעב. והנה קדר פרקי האלילות שהחור' נקדרי
ע"ד קידורם הוא ידיעה שכליות צדיעה שמוותיו
ית' בכל פרק ופרק שבד"ש וצדין ונגופא ככ"ל
בשם התיקונים צק"י ד': ואמנם לאחר שגם
החטא והולך העולם לתיקון נחדשה הלכה
וכימה החור' על דרך קריחה המלות הכל על
קדר התיקון כל מלות ומלות סרומת לתיקונה באצרון
דמלכא קדישא שכתבם שמה צקיצת החטא וע"כ
לא כימה כל החור' כולם צומן אחד ממש כמש"ל
צק"י ז'. לפי שכל מלות ומלות כימה צבא זמן
התיקון צקדר פרקי האלילות העליון אשר מלות

(י) ודגה לא האמר שכלל האמר צק"י
ל"ש כ"א במלות החור' שהן חרי'
לצד. אך גם שכלל הסיפורים והמאורע המוכרי'
צחור' הכל קוצצ הולך על קדר התיקון המוכרי'
כגון

זו רומח אלי. אז כימה מלות זו לצ"א שבעות"ו
לסיחוקן פגם זה ומפרק זה הכל לפי דעה המים
דמים צ"ה שקירר הזמנים כרלונג ית': והלא
מראה שארבע פרשיות של הפילין הם ומפורש
אחד שצפורם העליון ככודע. ועכ"ז צחור' ככתב
מפורשים ומחוקים הרב זה ענה ומבאר ענה כי
סיצה מפני עטם האמור. וזה יורה אפיחה
הדברים שציחרנו:

(ט) ובוה יתבאר לנו דבר המי' צמ"ש צק"י
וצחור' שהמלכים המוכרים צמ'
וישלה שמה רומח' לוי' מלכין קדמאין הכודעים
שהזכרה למעלי. ועד"ז יש להפליא שא"כ למת'
לא הזכרו צחור' עד פרשת וישלה. שצפ' בראשיה
מיד כשהחילו החולדות להולד צעולם הי' לו
להכתוב למזכרים. כי מואחר שהן הנה הי' ילירות
עליונות שצבראשיה כמו כן הי' ראוי שיזכרה
צמחמונים ג"כ ומצראשוכה לכל הילורים: ואמנם
ע"ד המבאר צק"י ח' יוצן שלפי שכל המורה
ומלות"י הם לתיקוני' ז' מלכין האלו ככודע צדרי'
הרב ז"ל: והנה ע"כ כימה המורה צמנים
ומחלפים כפי הכנה הזמן איזה התיקון שהסג
השייך לתקנו צומן הסוף לפי דעה המים דעים
והנה אין לך זמן יומר וזמן ומחוקן מן הזמן
שנולדו זו אבותינו הקדושים ושנים עשר שבע'
שמהם הושמחה העולם לקבל החור' צומעמד ק"ו
על הר סיני. וע"כ לאחר שנולדו כל אלו המחקקים
הקדושים הזכיר הכתוב ז"מ קדמאין אלו צמ'
וישלה לאחר לידתם של אלו המחקקים: שכתב
הכראה לפע"ד היות אין ספק שכל אותן המלכים
שזכרם הכתוב כגון יוצצ וכו' וכן כולם. שהמ
ילאו מוכרי' ז"מ קדמאין הכודעים. לא ולמו'
מ"ש הרב ז"ל בלק"ח צמחמונה ד' מלכים אלו
החמשה וכן בשם פרעה ושריו: וכן צמחמונה
סיחון ועוג וכדומה ע"ש. ולפי שנתה שכולה
המחקקים הכ"ל הגיע השעה להחללת התיקון
מז"מ קדמאין. ע"כ המחילו הסיגים שלפס ללא
והכסף עמור להצבר. וע"כ זכר הכתוב יליחה
צומנם הראוי וכאמור:

(י) ואפ"ש לומר שזהו מ"ש הכתוב צפ'
השא. ויאמר הראבי' נא את
פנודך וגוי ויאמר אכי אעביר כל עובי על פניך
וקראתי בשם ה' לפניך וגוי'. ויל' דלמה הפסיק
דבוחמו

למן סיפור כדלעומד ופרעה ושריו הלא מראה
ה"ש הרב בלק"ח היכן הי' אחיזה. וזה הכל
לפי עטם המוכר צק"י ט'. שכולם הזכרו ע"ד
תיקון האמור. ולכן צבא זמן החללת התיקון שורש
קיום אחיזה מלרים וכוס וכדומה מראשי אמות
למחמם בארלוחם. אז צומן הסוף כולדו מלרים
עומ' להם אביהם. בהיות כי צא זמן לחקיר סיגים
האלו ומפורש מקים אחיזתן. עד כי צדכות הימים
מזכירו הסיגים צירור אחר צירור שצמי פרעה
ע"ד מלרים הוסרו הסיגים אלו לגמרי ע"י
שריעה"י וכן כאמר בכל ראשי האמות המוכרים
צחורה וכדומה מהסיפורים שכלתפרו האותיות
נקריחחן ע"ד סיפורים אלו ומאורעות הללו. וע"ד
המוכר צק"י ז' ח' ע"ש:

(יא) דוגמא לזה מלאחי צק' הגילגולים ח"א
שפלי"ה שכתב בעטם שכתבו
במה פרשיות החור' צומנים ומחלפים לפי שהדינים
צמ"ש משפטים הי' התיקון לחטאות קדום שכתבו
דינים. וכן מלות שנה הי' התיקון כו' יע"ש:
הרי פרעה הרב שפרשיות"י של חור' ע"ד התיקון
לחורו. כמו כן כאמר אכתבו בכל החור' כולה
המלות ודרכי הוישר שצביל לירך קדר התיקון
וכמו שציחרנו. ואפשר שזהו מה שכתוב צפרקי
ד"א שקודם שצברא העולם הי' הוא ושמו לצד
מ"ד דר"ל ע"ד הנ"ל שקודם מיעוס הירח. וקודם
החטא הקדום שלא הולך העולם לתיקון הי' הוא
ושמו ית' שהיא החור' שכולה שמוותו צ"ה הכל
אחדות אחד לצד. אצל אח"כ שצברא העולם.
והולך לתיקון. עוב כלתפרו האותיות ע"ד קריחה
המלות. שהכל הוא להרחיק החלוקי ולתקן הפגמים
ובעש"ל. וע"כ לאחר שצברא העולם. ל"ש לומר
הו הוא ושמוותיו לצד כיון שיש סיפורים וליווי
המלות שלא ע"ד השמות לענן הרחק מאלחנו החלוקי
המחוקים. ולתקן הכל שצרכו הקדוש וכמו
שציחרנו. הנה אח"כ החלוקי גרם שיהי' הוא
ושמות החורה כ"א ע"ד סיפורים וליווי המלות
וכאמור:

(יב) ואפ"ש לומר שזהו מ"ש הכתוב צפ'
השא. ויאמר הראבי' נא את
פנודך וגוי ויאמר אכי אעביר כל עובי על פניך
וקראתי בשם ה' לפניך וגוי'. ויל' דלמה הפסיק
דבוחמו

הפ' דצבר הזה שאינו מענין שאלחו ששאל על
מראית כבודו. דמיד היל"ל ויאמר לא חוכל
לראות פני וגוי'. שזהו השוה על שאלת מראית
כבודו ואמנם הודעה זו של וקראתי בשם ה' וזה
עיצה כאן באומע החשוב'. ועוד דלמה הולך
להודעה זו. וכי לא הוי קני לומר למשרעה"י ג'
מדות צלי הודעה בראשיתה. ואמנם למש"ל יתבאר
שגם פסוק זה דלמי אעביר כל עובי וגוי הוא מענין
החשוב' על שאלת מראית כבודו. ונקדים עוד
מאמר רז"ל צמ"ר וצוה"ק צמ"ו. כי עדים של
צבי ישראל הי' רזן עלאין דשנא קדישא דאעטר
לח קיצת לישראל צמ"ח כו'. והנה צפר"ע דף
פ"ח. אמרו כי כל הכתרים אלו שפרקום צ"י צקיצת
החטא זכה ומשרעה"י וטועלם כולם ומזה קרן אור
פניו. וכמ"ש רש"י והוסי' צפר"ע כמלאת אומר
צע"י רזן דשמתן עלאין זכה ומשרעה"י לקירון אור
הפנים. והנה ההפרש שצין עוב הנקוד בחולם
לתיקוד מלאפוס כי המפורשים שהנקוד מלאפוס
צורה על תיכיות ופנימיות הטוב המוצר. ע"כ
כששאל משרעה"י על מראית הכבוד. השיבו השי"ת
כי ימלא לו מקלח שאלתו אצל לא כולו וז"ש לו
ית'. אכי אעביר כל עובי וגוי' ר"ל תיכיות ופנימיות
ומטוב של תורה שהן רזן עלאין משמותיו
ית' הכתובים ומאורפים בכל המורה וז"ש לו כל
עובי וגוי' כל דייקא ר"ל מכל החור' כולה הנקרא
עוב. כי כן יעלה החשבון של ששים רבוא שמות
הקדושים לנאפר ששים רבוא מישראל שכל אחד
אחוז בצות א' מהחור' האותיות הנ"כ ששים רבוא
ככודע. והו על פניך שאמר הכתוב שר"ל על
פניך ומש שחרי ע"י קרן אור פניו ככ"ל והו
ששים הכתוב עוד וקראתי בשם ה' לפניך:
רלוי ע"ד שצברנו למעלה לדעה הרמב"ן שמרעה"י
לצד זכה דלוליק ל"י קוצ"ה קריחה החור' ע"ד
השמות. וזהו שאמר וקראתי החרי' בשם ה' דייקא
לפניך. ולא ע"ד קריחה המלות כמו שסם נקראים
לשאר צ"א זולתך וכוונה הכתוב לומר שומלצד
שאעביר כל עובי וגוי' שהזכה להטעור בכל ששים
רבוא שמות הקדושים שטיעלו מישראל מעל פניהם
וכיחנו על פניך שהאיר צהם. אך גם אלמדך
החור' ע"ד קריחה השמות וכאמור. וע"כ סוף
הכתוב ענין לו באומרו והכותי וגוי': דלכאורה
אינו מוצן שאין לו קשר למעלה. ולמ"ש יוצן

דכוונתו לומר ע"ד המצואר צוה"ק ככ"ו דמאן
 דידע צממותי ית רחיס לעילא כו'. ועבר בכל
 פלטריו דמלכא צלי מוחה ופסלחו כשנעשה שכאמר
 אפלטנו כי ידע שמו"י דייקא כו' יעו"ש צפ' חקת
 קפ"ג קפ"ד. לזה יאמר הכתוב כי עי"ו שמוכה
 לכל האושר וידיעה שמוח הקדושים והתורי עי"ו
 התצונן סדר התפלי על ישראל להצחי לירי אדת
 וחנותי וגו' ורחמתי וגו' כמו שנקשה ממני שארחס
 צכל עת על ישראל :

(ג) ובוה יתבאר מה שד קדקו למעלה דלמה

הולך להודעה זו שינאור אחי
 קדר הספלי לחא"ו וכנ"ל צפ"י ששכן ישמעו
 הכחוצ קדר התפלה של י"ג ודוח. שירחו
 לחא"ו לא חועיל כ"ח כשירחו וקודם עיני שמוחיהן
 צרזין עלאין ואז יועילו לזבל הגזירה בהרף עין.
 ומה"ע כמי הפסיק הכחוצ צכאן צאמלע השוכחו
 לשאלחו של משרע"ה כמו שדקדקו לעיל. להיות
 כי הוא כמי השוצ' לשאלחו למלאות צמקלת
 שציקס לראות כבודו ית' לזה הש"צ לו הש"ת
 כי יעטררו מאור קדושה שמוחיו. ויורה ג"כ
 כל המורה ע"ד השמות שצזת ישיג אלהותו ית'
 כראוי לכאמן צית אצל פני ממש לא הוכל לראות
 וגו' כן כראה לי :

(ד) ועפ"י יוצנו מאז"ל צפ"ק דהתצות דק

י"ד ע"צ דקרא כתיב על העתיד
 שכאמר חדקל ההולך קדמת אשור. ותני ר"י זו
 סליקא. ומי הו' אלה ע"ש העתיד. והקשו החוק'
 דמאי ראיי' מיייתי מזה לר"ח צגרתא דשאכי
 אשור שנכחצ עשום קה' עכ"פ ציני ושה עשא"כ
 מנה דגס ציני משה לא הו' כו' ע"ש ולמה צציררו
 למעלי צעזע"י צפרק זה לק"ו דאטו פסוקי הסורי
 נכחצו לשום קימן צעלמא עד שכימא דאשור נכחצ
 לקוון לפי שה"י ציני משה שהלא הסורי היתה
 נקודרת אלפיים סנה קודם צריח עולם צנרם
 שהולך הש"ת לשום קימן צעולם. אלא שצאח"ל
 שצצזיל דלאחר שצצרה העולם שלאחר מיעוע
 היח וקיבוצ הטח הקדום. הלא נלטרפו אהיותי
 של הורה צד"א מנה שה"י צראשו"י קודם שצצרה
 העולם וכמו צציררו לעיל ותלת לומר ג"כ
 לפ"ז דלא נכחצ אשור צחירה כ"ח לקימא צצציל
 שה"י ציני עשה זהו ודאי איכו. דהא דכשתנו
 צרופי אהיות לאחר הממא מנה שה"י צראשונה

צראשית ונחון צרישא דמלכא כו' כנ"ל פ"ד ק"י
 וי' אלא שצצז זמן אלפיים סנה קודם שצצרה
 העולם עלה במחשבתו ית' שהאחות צצעלס
 עילווו ויצרחו כל העולמות ועיליען של האהיות
 קודרין של הורה יתכס לישראל לעען ישיגו אורחת
 חיים. וכך הו' שלאחר אלפיים צצרה העולם.
 וללאחר כ"ו דורות ניתנה הורה לישראל. וצזה
 יוצנו דברי זוט"ק פ' תרומה דק קס"א ח' שאמר
 פד נני קוב"ה למצרי עלמא אסתכל צאוונא.
 ואע"ג דאוונא עמיד פלטרין כו' ודאי מלכא צנה
 פלטרין כו'. והדברים קוחרים זח"ז הוכ"ד דנע"ק'
 קאמר דאוונא עמיד. ואח"כ אמר דמלכא עמיד
 צאטין פלטרין וחסנה. כמ"ש קס צזוה"ק.
 שצחוכה כנ"ל סעלה צרזוכו ית' שמהאחות
 צצעילווו ויצרחו העולמות. וצצז זמן אלפיים
 שנים הוליה שה"ת ונחשנתו שצעילווו של האהיות
 אל פועל העולמות וחס צצז. אמור ועשה
 פי מלכא ואוונא הכל דבר ח' ונ"ש. אלא דמחשבתו
 ית' נקרא בערך זה מלכא ופעולת הצריחה כקרא
 אוונא. וחו שצכחצו לא כאמר אומן אלא אומן :
 ואזיל חס אמרו אל הקרי אומן אלא אומן כו'.
 להצחי אל המכוון אצל צאנת הוא האומן והאומן
 וכל אחד וכאמור ודו"ק צזה. והוא הוא עלס
 קריחה המורה עד שלא צצרה העולם. צראשית
 צצז וגו'. אע"ג שלא צצרה עדיין מ"ו כך עלה
 ואז גיחשצחו דמלכא כצכיל שילטרפו האהיות
 אלו שצעילווו ית' להצית צראשית צרא : למען
 שצצז זמן שצצקו אלפיים יועיל אומנות אלו של
 צראשית צרא וגו' לצריח צצז חס השמים ואח
 חרון. וכן עדי"ז כל צריחה שעת יצי צראשית :

(א) וכתב ר"ל בזהו ונחון כו' :

שאלונו לא חטאו לא צחלו לעולם. ואי לא חטאו
 לא הו' מולדי. והא כתיב פרו ורצו ונשני עד
 ימי כו'. אלא כמי שלא צחלו לעולם. דאי
 לא חטאו לא הו' מיייתי. והא כתיב פי' נחלות
 וציון ונשני על חכאי צריחה שמים וארץ שה"י
 על חכאי. ויש לחמות דמה נקשה מפ' נחלות
 וציון דלא כאמור עד לקוף מ' סנה. וכדאית' צ"צ
 ד' ח' כו'. ח"כ צמ"ת צחלת ארבעים ח"כ דלא
 הו' מיייתי. אלא כשח"ל דמקום דהמורה קדמה
 צראשית

(ב) וכתב ר"ל בזהו ונחון כו' :

המ"ס דע"ס להצין מאז"ל צפ"ק דע"א
 דק ח' ח' וז"ל אמר ר"ל בזהו ונחון כו' :
 שאלונו לא חטאו לא צחלו לעולם. ואי לא חטאו
 לא הו' מולדי. והא כתיב פרו ורצו ונשני עד
 ימי כו'. אלא כמי שלא צחלו לעולם. דאי
 לא חטאו לא הו' מיייתי. והא כתיב פי' נחלות
 וציון ונשני על חכאי צריחה שמים וארץ שה"י
 על חכאי. ויש לחמות דמה נקשה מפ' נחלות
 וציון דלא כאמור עד לקוף מ' סנה. וכדאית' צ"צ
 ד' ח' כו'. ח"כ צמ"ת צחלת ארבעים ח"כ דלא
 הו' מיייתי. אלא כשח"ל דמקום דהמורה קדמה
 צראשית

אלפיים סנה לצ"ע עם חרי"ג מלוותי צפ' נחלות
 וציון ונללס. ומש"ה הקשה מפ' נחלות וציון
 הכתוב צקדר המורה מאז שח"א שיחקרו איהו מלות
 מתרי"ג. ח"כ לפי"ז יש לחמות יומר ח"כ עם
 משני ע"ז שכאמור על חכאי וכן דמשי לעיל סלה
 כאמור פרו ורצו כ"ח עד סיני כו'. דא"כ איך
 יחקרו מלות אלו ומקפר חרי"ג מלות המורה :
 ועוד יש לחמות דלמאי דמסיק דע"כ ל"ל דהוי
 מולדי וכדמוכח קרא. אלא דה"ק דאנו כמי שלא
 צחלו לעולם. ח"כ הס"ד כאמר צעועה גמור.
 וא"כ לום קדרו רב אטי צגמורא.

(ד) ואמנם לנ"ש יצן היעב. והוא כי מלות

פ"ר הכאמר לאחר צריחה עולם
 מאז ועד סיני הו' נחקיים צפשויות כפי קדר
 ולרך הסיקון וכמו צציררו לעיל. אצל צענת
 מ"ה שפסקה שזמנא ויחקון הכל כנודע. הו'
 מולדי צב"ע כמ"ש להדיח צזוה"ק פ' נח ס"א ח'
 ופי' צלק קפ"ע ח' דקודם הטחא הו' אוליד חרס"ר
 צגן עדן צלי זממא ע"ש. וא"כ צמ"ה שפסקה
 הזממא כמי הו' אולדי עד"ז. וא"כ גס הס"ד
 שצגמורא הו' אחימי דעד סיני הו' נחקיים מלות
 פו"ר ע"ד סיקון שזממא. אצל מסיני ואילך
 חתקיים צב"ע צלי זממא. ועיין צזוה"ק סלה דעד
 היום מולדין כשמות צב"ע. וא"כ לא חספר
 מלות זו ומקפר מתרי"ג. אלא שחתקיים צדקך
 רוחאי צגן עדן וכאמור.

(ה) וכן צנה דמשי דפ' נחלות יצמן לא

כאמרו כ"ח על חכאי כמי אין הכוונה
 דאלו קיימי להחכאי הו' חסרו להו מלות אלו ומקפר
 חרי"ג ח"ו לומר כך אלא דהכוונה דגס לאחר
 מסן מורה ועם קיום החכאי דלא הו' מיייתי מ"ו
 שייכי פי' נחלות דנהי דלא הו' מיייתי כדמעיקרא
 ע"י מלך צצז מזהמא הקדומס. ואמנם הו'
 מ"ו מיייתי כמו אליהו דאפשיט גופא מן רוחא
 וככס ח' לג"ע עד היום עמיד שליחותא דמלכא
 וכמ"ש צזוה"ק פ' סלה קכ"ו צ'. וז"ל דאי לא
 חז חרס לא יעועס טעמא דמוחא צהאי עלמא
 צימא דעייל לעלמין אחרנין כו'. וכי קס צצו"ו
 דהסתלקות הו' נעשה כהסתלקו של אליהו ע"ש :
 וגס איש כי ימות הכחוצ צפ' נחלות הו' מהפרס
 צעוב דקאי על החפשות רוחא מן גופא ואזיל
 לעלמין אחרנין וצנו שצעו"ו יקיס על נחלתו :

ותורה שכיחם אלפיים שנה קודם המעשה דקדאי קאי תורה ה' הנומרה צלי חסרון עליה ח"ו. וגם מלות יצום שייך עדי' שהרי קיי"ל דמי שנכנס חי לג"ע אשתו מותרת לעלמא. וכמ"ס האחרונים באזן העור סיי' י"ז ס"ק י"א צמס מהר"י ע"ש. וממילא דלריכה כמי יצום בשכיחה צלא צנים. ואופן היצום הוי כמי שייך חע"ג שמת צלא העל. דוגמת אשה חלמוד חכס שלריכה יצום כמ"ס צוה"ק פ' ויטב דק קפ"ז צ'. ובתיקונים ע"ש. וה"כ צין קודם החטא הקדום וצין צמ"ת שפסק זיהמת ההטא כפר ה"י שייכים מלות אלו דפרו ורצו ומלות כחלות ויצוין. וכאמור וכל שיטה הגמרא אומיות צין סס"ד וצין המקנה וכאמור: (ו) **בללא** דמילתא כי לולא חטא הקדום. או חטא שלאחר מתן תורה. שפיר הוי מתקיימין כל תרי"ג המורה אלא סה"י מתקיימין בדרך רוחני כנ"ל בסי' ה'. וכן כל שאר מלות המורה ש"י מתקיימין עדי' בדרך רוחני חע"ג שלא כדעה אכחכו. כי ע"כ מפני חטאים הנזכרים אשר גרמו שלא כדע כל מלות צטורסת ולקיימה עדי'. הולככו לאכול החטים עם המון שלה. כי לולי כן הלא כדע כי עיקר המכוון מעבודתו אה הש"י להביע למעלה וצו הדצק. והנה אין לנו מדה יותר טובה וכוחה לצא למעלה זו. מאילו היינו יודעים את המורה ברוחניות' ולרפה ע"ד קריאת שמוותיו ית' וכמ"ס למעלה צמס רמז"ן. כי הן עשה מעט אשר לפנינו לדעה הוראות הפסקים הכתובי' ציני המלות מתרי"ג. ומה גם המלות צעלס אין אהנו יודע עד מה שורטס צקודס באלילות העליון לא ולמד ממ"ס צתיקונים ח"ל ותרי"ג פקודין דאורייתא הליון צאצרים דבופא דמלכא כו'. ולכל פקודא דשריית על כל אצר ואצר איה ליה סס ידוע. ולגו מני' איהו שמת דהוי' כו'. וכל פקודין דעציד צר כס הליון דציוקא דמלכא באלילות כו' יעו"ש וצ"י שער הקדושה. ולפי הדברים האלו כוכל לדעה כי כל המורה הזאת מלאה שמוותיו ית'. אלא שצביצה החטא כלערפו אומיות' וכחלצתה צסיפורין ומאורעות דהאי עלמא. והן המה צעילומס מותר הפסקים הכתובים ציני המלות שסם שמוותיו החליון צכל פקודא ופקודא צכל אצר ואצר דמלכא כציוכל. וזו צממה דציקות הכפלה הכלה מאהנו

לאחדצקא צמלכא קדישא צכל אצרינו אצר מול אצר כציוכל כאמור ואחס הדצקים צה' צה' מנעס ע"י קיום מלות המורה אחר ידיעה ומשמותיו ופיקי קדר האלילות העליון כל מלות ומלות ברוחניות' צפרק העליון עם שמוות' : ומה שאין כן עשה סהלציון והספורין דאורייתא הצאים צביצה עוותיותו. המה ומדילס ח"ו מלחצדק כראוי. (ז) **דלא** תראה ומשארז"ל צק"ף פ' צתרא דמנחות זאת המורה לעולה וגו'. כל העוסק צתורה עולה כאילו הקריב עולה' וגדולה מזו אמרו דעסק המורה יותר גדולה מתקרבת הקרבנות ושע"כ עון צית עלי' צצח ומנחה איתו ומחכר. אצל ומחכר צתורה ומע"ע. וכלל זה סגור דצברי רז"ל צצרה ומקומה. שאין כ"ו דאי אלא מפני טעם האמור. סתן צהיותו ומקריב קרבן אחד כגון עולה או חטאת. הלא לא יתעורר באלילות העליון כ"א צפרק שרקצן זה רומז אליו. אצל צעוסקו צתורה שאותיות' רומזים לכל האלילות' צצורות העליונה הרי זה ודאי ומצוה יותר שהרי מתעורר ע"י כל קדרי פרקי האלילות כציוכל וכאמור :

(ח) **ועל** דרך המזכר לעיל בסי' וא"ו צענין קיום המלות בדרך רוחני לכשיופסק ויוסר זיהמת החטא חמלא שזמו היתא ודתו של אצרהס אציו ע"ה. ולזה ארז"ל צמ"ר פ' תשא ע"פ זכור לאצרהס וגו' אמר משה רבינו ע"ה לפני הקב"ה רצ"ש ע"הס עצרו ישראל על עשרת הדצרות זכור לאצרהס אציו שכתתקס צעשרה כסיונות וילאו אלו צאלו כו' ע"ש. ואינו מוצן דמה שייכות יס לכסיונות אל הדצרות שילאו אלו צאלו. וכי מוסס שמתייכס שזה יחצצו אלו כמו אלו. ועוד חיהה דמטו על עשרת הדצרות צלצד עצרו הן על כל המורה עצרו שאס דעחס נעה לפ"א הרי פרקו עולו של הקב"ה מעליהס ומכמה המירה מה להס. ומדע שחרי הס לא עצרו כ"א על צ' דצרות הראשונים אככי ולא ית' לך וגו'. ומה זה שאמר **עשרצעים** שעצרו על עשרה דצרות. וזה ודאי מפני טעם האמור. שכעצברו על ע"ה הכאמרים דציוצו ראשון ממילא עצרו על כל העשרה וכמ"ס וא"כ הך עעמא כמי סגי לומר שגס על כל המורה עצרו ע"י חטא זה דע"ה. דעעס זה עולה לכל המורה כמו לעשרת הדצרות. והא דנקט צעל המאמר

עשרה

עשרה הדצרות צלצד ומסוס דכל המורה צכלל **עשרה** הדצרות כינהו כמשארז"ל. ע"פ וידבר וגו' **אח כל** הדברים וגו'. הביאו רש"י ז"ל סוף פ' השפטים ע"ש. וא"כ לאו על עשרת הדצרות לחוד עצרו כ"א על כל המורה כאמור ולפי"ו הח"ך הלא כל המורה צעשר כסיונותיו של חע"ה. שגס ותיכס איכס שזה. ואמנס למש"ל יתצאר לחוח שע"י שחמלא לצב חע"ה שלס עם אלהיו צכל עשר כסיונות ועמד צכולס. ע"י נפסקה וחוקרה מונו זיהמת חטא הקדום מכל וכל עד מוצה להבין לשמור ולעשות כל דצרי תורה בדרך רוחני כי נכחה והוספרה מונו זיהמת ית"ר שחמטא חקדום ע"י אמוכה לצצו צה' צכל נפשו ומאודו ולא חחשיצ לער גופו לכלוס צכל עשרה כסיונות נגד אהצחו ית"ש עד שדמיות תורה כשמתו ליומרה צ"ה. וזהו שאמרו עליו רז"ל צקוף פ"ק דצ"צ שלא בלנו צו ית"ר ואלא מה ע"י מה"ע ולא שלמה צו רינה כו' ע"ש. שהוא מהטעם האמור שלפי שחוקר מונו זיהמת הית"ר ע"כ לא ה"י אח"כ לקיערא אחרת אח"ה צו לא צחיו ולא צמוותו עד כי הגיע למעלה אדה"ר שקודם החטא שקיים אח כל המורה בדרך רוחניות. כאמור לעדה ולשמרה כמ"ס צוה"ק וצתיקונים וכמעלת אנשי מועד הר סיני בפסקה מהס זיהמת הילר הרע שחמטא הקדום וזכו לקבל המורה צכל חלקי' בדרך רוחני וככ"ל וזהו שליעד משרע"ה סגבורית על ישראל שילאו עשר כסיונות צעשר הדצרות ככ"ל. לפי שסס מכוונים מנעס זה מיל זה. יען וציען פי ע"י עשר כסיונות זכה לקיים את כל המורה הנכללת צעשרת הדצרות ככ"ל. ודי צזה הזכות שישארו ישראל יולאי חלציו צחיים ומה גס כיצרא דעמא דצרות וקופס שגס הס יקיימו כל המורה ששנסארו צחיים ויהיו כאצרהס אציהס וצזה יוצן מאמר המזכר הכל על ככון : (לאח"ז רצ מלחסי חפורס צר"ו פ' ואחחנן דק רס"ג צ' ד"ס פקודא וא"ו. דאהנה שסס צצכל כסיון וכסיון קאים מול חמירה חדא כמלא קיים חע"ה כל עשר חמירן גוי ע"ש הרי להדיא כמ"ס וכמו שציארכו צעזה"י):

(ט) ובוה

ללמוד טוב טעם ודעה שלא חקרו קדושים הראשונים שלימות משליעו' חמיותו. וכמו שדיקדקנו למעלה ולמ"ס יתצאר. ונקדים עוד מאמר רז"ל צקוף פ' צתרא דקדוין

שקיים אצרהס אציו ע"ה את כל המורה אפי"ע ירוצי הצעילין ואלא פסקה יציצה מהס כדא"י צמדרתה ג"כ. והנה יס לדייק הלא ע"ה מיתקן כשחל יו"ע סמוך לצעה. וא"כ הגס ש"ל שסמר את הצעה צעציל צעצח צו הקב"ה צצעה צראשית סכבר ה"י. והוא ידעו בדרך הכזושה. אמנס שלס רגלים שפסק וסוכות הס זכר לי"א את מלרים וכמ"ס צכ"ו צמקראות צצחורה. וכן חג השבועות ע"ש מתן תורה. סכל הדצרים אלו עדיין לא היו צעולס. ולא ה"י צו לך מוקוס לקיימס. וא"כ ממה הולרך לערוצי הצעילין. וגס יציצה לצית חלמוד מה ה"י משמשת צימי אצותיו. יאמנס הכל יתצאר ע"ד שציארכו. לפי שהגיע חע"ה צרוצ חקירתו למעלה חכשי מעמד צעה סיני ככ"ל צקי' ח'. ע"כ ידע ומקדושת עלמו צצג' זמני שנה צצבלס רגלים ומעלים העולמות. ע"כ עשה גס הוא אוחו יוס לשמחה של מלות כמו שמוסס אכחכו לאחר מתן תורה וכן כל המלות כולס עדי' ק יוס לצעבור כי ידע כל מלות צצורסת צקדר האלילות וככה קיימה צנפשו ומאודו. כי מה שאלו עושים צמעשיו מעשה המלות ורומזים לדצרים עליונים. הכל הוא לורך קדר חתיקין וכמו שציארכו לעיל. ע"כ הולככו למעשה כל מלות ומלות כפי שהוא. אצל לחע"ה ולקדושים כמוותו שלא הולככו חו לחיקון קיימו הכל צרמוצי עליונים בדרך סכלי ורוחני שהוא מעלת ולדצקה צו ככ"ל.

פרק ו

[א] **ודאתאן** עלה כימא עעמא דמילתא צמה סכותצן ס"ת עמודים לרוחצו של ספר ומשורות לאורכו. ועוסן גליונות צין עמוד לעמוד. דלמה כולי האי. דצקלות ה"י אשפר לכחוצ כל ס"ת עמוד אי מחמילתו לסופו. לורך של סורות לרוחב סק"ף ואורך העמוד לאורך הספר צעמוד אי מחמילתו עד סופו צלי גליונות כלל. ולמ"ס למעלה יוצן טעס שפסועי לחיות סכל המורה כולה היא ליור קומה העליונה אהיות אחד פסוע מליור ומלורך מחצית אהיות כציוכל צכל קדרי הפרקין צצאצרים אלא שחמסון צרישא דמלכא ומחסון צידין כו' כמ"ס צתיקונים. ומה ע"י צממה הלחות הראשונים ה"י נקראים לכל לרדיהס

כמ"ס

כמיש צמר פ' נשא : וצוה"ק פ' יתרו . לפי
 שכל לוח ה"י אורכו ורוחבו ששה טפחים ועביו
 ג' . וא"כ כשהוכחו וע"ז הרי הן שוין לכל לך
 ששה על ששה דוגמת ליור קינה שלימה עשוי
 מליורף אוחיות לאורך ולרוחב צעציו וצחללו מעין
 ליור קינה העליונה צ"ה כאמור . וע"כ יכולין ה'
 לקרותן לכל לך סירלי . לצעבור כי אורכן ורוחבן
 ועוביין של לו חוה ה"י מלרופי אוחיות . וע"כ
 כלערפו לסיטי' נקראים לכל לך . והוא שהעיד
 עליהן הכתוב והלכות מעשה אלהים הנה והמכתב
 וגו' . מעשה אלהים ממש וכאמור והנה בלחות
 שהי' מעשה אלהים שהי' כתוב בהם כל התורה
 ולרופי אוחיות' צאונה ה"י הכל אחרות אחד דוגמת
 קומה שלימה כאמור ואונס לאחר לורך תקון
 בלחות שניות שהולרכו כאו"ח לכתוב ס"ת לעלמו
 כאמור כהז לך . שכתובה זו על היריעות נראית
 כמו פירוד חלילה . לפי שאיכה נעשית מגולס
 אחד ממש של לרופי אוחיות כמו הלחות שנוכר
 לעיל . ע"כ כל מה שאנו יכולין לעשות ולקרב
 האוחיות להיות נהגין ונקראים כה' אנו עושין .
 וע"כ אנו כותבין העמודים לרוחבו של ספר .
 למען יהיה האוחיות נקראים צין לרוחב העמוד
 וצין לאורך הספר כולו . דהיינו שורות של עמוד
 זה לשורות של כל העמודים כולם יכולים לקרותם
 כ"ח מעמוד זה אל השני ולשלישי וכן כולם . מה
 שלא היו כן אם ה"י נכתב עמוד א' לצד כ"ל
 דאז לא ה"י חיצור אות לאות ות"צה לחיבה כ"ח
 לרוחב הספר ולא לאורכו והוא פירוד גדול ח"ו
 צין האוחיות . ומש"ה נכתב צדך שאנו כותבין
 לקרב כל מה דאפשר מכ"פ להיות תורה ה' תנומה
 שמהי' נקראה לכל לך עכ"פ צדך זה שנועמוד
 לעמוד הגם שאין אנו יודעים להצין קורב"יו
 דידעו וכוונתם צדך הזה . ואונס התורה מלך
 שלמה נמקס אליהם יש לה קירוב ואחרות אחד
 להיות נקראה בכל לירופי' ושמותי' הקדושים כ"ל
 ע"ש :

(ג) ונראה

שיש לבין זה זכות הכתוב
 צהלים לי קור רעים לצדדי
 עדותיך אהזון לכל הכלה ראי' קן רחבה מלוחך
 מאור וגו' . שיש לדעת המעך ושייכות הנות
 ופסוקים זל"ז : שאין להם שום חיצור . ואולם
 למ"ש יחגאל : ויוצן ג"כ ענין ההצונות ששיטה

ופרה צפי' הכתובים צעה"י .
(א) וכבר לימד החכם דעה את העם צנה
 באומרו [קבלה ז'] לצד ראה זה
 מלחמי אשר עשה אלהים את החדש ישר והמה
 נקטו חסדנות רבים וגו' . שיחנן לפרש המכת
 שון הכתוב על מכונו ע"ד שביארנו . בהקדם
 עוד וזל"ז : צוה"ק פ' נח דף ק"ז צ' : וז"ל
 הנה חסדנותו לקדושי עליוכין למדע צדא דאחון
 קדושי . הפוכא דאחון כ"צ לאתמחי לליכון חייצין
 ומיד ויחיו ון הארץ כתיב כו' ואמרנו צפירוש .
 ע"ש וזה שכתוב צוה"ק פ' פתח דף רל"ז א' .
 וז"ל ע"ש רל"ח א' דע"י רצ קדושת פתח חידכר
 מוא ומרש כו' . כתיב לבני אות מ' ואות ו' .
 וז"ל ון ר"ח רוע"ח כו' יע"ש . כנולא ח"כ ע"י
 קדושת האדם בעבודת הסי' מכלת את האוחיות
 המורים ח"ו לרוע וילרפס לטובה כמדתן של
 לדיקים שמהפכים מדה"ד למדה"ר . והנה צוהר
 הדקיע ס' אחרי כתוב דיוד השכ"י צנתינת חייס
 ח"ו כעולה כי עיקר המלה ציו"ד א' ע"ש . והוא
 כוונת וזה"ק שצפי' נח ס"ל הפוכא דאחון לאתמחי
 לליכון חייצין . וע"ד ויחיו ון הארץ כתיב וגו' .
 וז"ל דהרשעים עושין כמדתן שמהפכים מדה"ר
 למדה"ד . שאע"ב שמטובו ימי יולא לירופן של
 אוחיות לטוב כמו שבזמן שעד ימי הנוצול שהי'
 נחם לבני אדם חייס ארוכים . שסרי נתקלרו
 המנים עד לאחר הנוצול משה' נוקדם . וכש"ה
 לא ידון רוחי כו' . וסיו יעויו מלה ועשרים . אלא
 מדור הנוצול צבדל רשעתם הפכו מלה חייס שפורש
 מלה הוא ח"ס ציו"ד א' ככ"ל לנולת יע"ח ומיד
 ויחיו ון הארץ כתיב . כי הפכו מדה"ר של חייס
 למדה"ד של יע"ח ככ"ל שבכה האדם ללרף ולחצר
 האוחיות כרלוכו והרשעים האלו הפכו לרוע .
 ה' אוחיות חייס הם ציו"ר צקדר א"צ המורה
 דחויים והם הפכום לנפרע יע"ח המורה דין :
(ב) וזהו כוונת המאמר מהכתוב הנזכר
 באומרו אשר עשה את האדם ישר
 ונקטו חסדנות רבים וגו' שהכ' ידבר מאדה"ר
 ופשו ספירש"י עפ"י מדרז"ל ע"ש וכוונת הכתוב
 לומר שאלהים עשהו לאדם מהלכת יליתו ע"י
 אוחיות החורה שהם צעלס ליור אלהותו יח"ש .
 ומה שכתובם הולך ציו"ר ונחזיק בלדקו גורם
 לננו להיות מושפע מעולס אלהותו יח"ש . יען

שנעילמו כצרא כאמור . שאחיות צנוקין הם
 ציו"ר מורים חקד ורחמים . איכרי הוא מושפע
 חקד ורחמים מוקום שורש ונקור יליר כשנתו .
 והוא שהתורה נקראת ישר כמש"ה הלל כתוב על
 ספר הישר . וכן אמר נאמנים כל פקודיו עשויס
 באמת ישר וגו' . לפי שאחיות החורה ומלות'
 צבורש שורשן הם ציו"ר מורים חקד ורחמים ונצל
 הרחמים . והוא כוונת הכתוב שאלהים עשה את
 האדם ישר . להיותו כולר וכצרא מנקור הישר
 והיושר כמ"ש . וע"כ צד"ן ה' להיות מושלס
 צועשיו . וילך צדרכי יושר ויושפע ציו"ר ככ"ל .
 אלא שהמה צקשו חסדנות רבים וגו' . ר"ל שעי'
 רוע מעשיהם שאינם הולכים צהורת ישר . גורמים
 צנה לרופים רבים אחרים שיפך היושר ומורים דין
 ח"ו ככ"ל צקי' ג' פרק זה . והוא באמת חסדנות
 רבים . שמלרפים הרשעים האוחיות בכל עת ע"י
 רוע מעשיהם ללרופים שונים כפי החלפות
 מעשיהם הרעים שבושים ומש"כ מעשה הלדקים
 שהם גורמים להיות האוחיות כדקיימי קיימי ציו"ר
 מורים חקד ורחמים ואל"ל לחצון :

(ג) וליכא

מיד ללא כתיב צכתובים דלא
 רמיזא באורייתא כמיש צפי'
 האזינו הלור תמים פעלו וגו' לריק וישר וגו' .
 שמה לו לא צכו מומס דור עקס ופתחול .
 הלה הגמלו זממעם כבלולא חכס הלא הוא אביך
 קנך וגו' ויכוונך להצין המעך הכתובים . זל"ז
 שאין להם שום חיצור . וכן מה שפירש"י שמה לו
 וגו' . נגינת הטעם איננו מורה על פירושו שהרי
 נגינת חציר מפקיק חיצת לו ומתיצת לא . ולפירש"י
 לא באלק חלקמי' קאי . וצכו מומס דכתרא קאי .
 ואונס למש"ל יחצאר כי הנה שם צכיס מורה
 חשיצות כנודע : להיות כי כל מה האצ צכו .
 וזש"ה צפי' סכ"ל צכיס לא אחון צס וגו' . ס"ל
 שהכוונה ע"ד מש"ל דאחון ואחון הכל אחד . כי
 כל מה הפועל צכפעל כו' ע"ש . וזה שנתמה
 הכתוב סח"ך יכונו צכס צכיס אם לא אחון צס .
 ר"ל שאין כמי' ופעולתי פתוך ומעורב צהם להיות
 שמי' נקרא עליהם . והנה שם השתתה הוכח ג"כ
 על קילקול והיפוך מקדר הטהוב כמו שכי הכתוב
 שחת"ס את צרית הלוי וגו' . וכן צפי' אמור
 משחתם צהם . והיינו שאצרי הקרבן אינם מוקדריים
 ע"ד הכתוב צילירת פצע"ה האלו : לזה יאמר
 גימל

הכחוצ בכלן. הלור תמים פעלו וגו' ויס'ר הוא וגו' ר"ל פעולת שש"ח היתה המיונה וישרה כמש"ל צק"י ד' טאלהים עשה את האדם ישר. א"כ מהראוי ה"י טיהא האדם ישר כדרך שנצרה ושיה"י כל לרופ' אוחיות התורה הולכים על ידו ע"ד היושר ככ"ל והאדם לא עשה כן. אלא תיפך וקילקול מקרה הכסוב צהורה. וז"ש טחה לו ר"ל תיפך קידרן של אוחיות התורה אשר צוירטן כאלו כצ"כול טיהת לו. ויס'צ הכחוצ אמריו דסן לו ה"י דהייצ"ח עזרין פבימותח לעילא ובאמור שנלטרפו על ידן אוחיות התורה שלא כסדרן שורטן צקודש. אמנס אין זה אלא מומס צלנד. צנה שלא צכיו הס. ר"ל שאין כח האצ הפועל כפעל צהס. וזה אומר לא צכיו מומס. וז"ש עוד ומי גרס להס כ"ז טלא יקראו צסס צכיס. ע"י טהס דור עק"ש ר"ל שועקסיס יוטרן טל לרופי אוחיות התורה וזה שנתמה עליהס הכחוצ הלה' הגמלו זאת. ר"ל ע"ד שציארנו לעמל' טכל התורה טמח דקוצ"ה וישראל דבקן צה' עומס. ואחס כך הגמולכס להטדבק צה' אחמהה ולזה אמר עס ככל וגו' טח"א דקצילו אורייתח ולא חכיוו ר"ל דקצילו אורייתח צטורח דסיני טפסקו זומטחן וידעו לקיס טמלות צדרך הטדצקות השמיית. איך לא טכילו צבותס למויקס צ"והלח הוא אצ"ך קנך וגו' טכל כח האצ צככיו כאמור והוא עטך ויכוונך טמיד ככל עח וטופע עליך קדוטרטו ית' מחדס כמ"ס צוה"ק פ' מקן דף קל"ז ח' א"כ מהראוי ה"י לך לטיות אח"ז צטויס טקודש ולהלך צכח יול"ך צ"ה וצ"ס.

(ו) אמור מעשה

לעיל ריש פ"צ. דא"כ יום המוקוה לנו מאתו ית' הורה מה טחח עלי' כו' ולמ"ס יבצאר ע"ד טכ"ל טלחיות דלעמיד צבוח זמן פסיקה הזומח טיתוקן טכל כראוי אזי יוצנו הטלות כאשר ה"י צאמנה עס הש"י"ה קודס טחמח טקודס. וכן צפסיקה הזומח דמעמד הר סיני טחי' מוצכיס טכל על קדר פרקי האלילות צדרך רוחני כמו שציארנו כ"ז למעלה צפרקים טקודמ"ס טבאחד מצ' פכיס יסיו. או טילטרפו אוחיות הטורה להצנה אחנה ממה טהוח עחה מאחר טהעולס לריך לתיקן. וכמט"ל לדעה הרמזין ז"ל. או

שמועות חללו בעלמס טסן עחה ית' להס הצנה ועס"י אחנה דוגמה מלית פ"ו ומלות יצוס וכחלות צציארנוס לעיל צק"ד עפ"י דצרי טתקוים וזה"ק ע"ס:

פרק ו

(ב) ומעתה יבצאר מעילא

פחה טעטר צריס מאמריו זה צפ"ח דמה טייכות מעלמריס זל"ז. צמו"ר פ' טעניו פ"ג צמירח דרצ דלמר לא יתנו טמלית אלא ללרף צסן חח ישראל לומירח דר"י צר"ס. דכל טחממות ולויתן טן קנוגין טל לדיקיס לע"ל. ועוד קטה דחח הטורה כלחית וככ"ל טס וליך טייך לומר דחורה חרטה מלחי הלא ולמ"ס א"ס טע"כ הקדים צמאמרו טל רצ דלא יתנו טמלות כ"א ללרף צהן חח ישראל כמ"ס אחנה אלוח לרופה וגו'. לטיות לנו טכל מלות"י טל תורה יתנו על קדר התיקון לחקן חח ישראל וללרפט וללצנס ויסיו לרופ"ז מלשין לרופה אמרתך מלוד. ואמ"ס צבא זמן התיקון והצירור טתפסיק טזומחל מן העולס מכל וכל: גס אמרנו טל ר"י צר"ס לודק. דלויסן כותן לצמנה צכנפיריו כו'. וטח דחנן צכל שוחטין חוץ מוגל חורה חרטה מלחי טלח כו'. לטיות טסן חוח טלחנה טלחחר טיחיר לנו טחי"ט צמאור חורחו טקדוטה יטרפו ויוצנו ד"ח צדרך חרש ממש כמט"ל צק" פ"ו זה טכאמר קיל גדול ולא יסף דלמד מומנו צירוטלמי דחחורה טזחח לא חצוטל ח"ו. חס"כ דסכי חוח דחחחר דאורייתח טמח דקוצ"ה כמ"ס צתקוים וצרי"ז צכ"מ טחי" עס י"ה זכר"י עס ו"ס כו'. א"כ ח' אפשר טיחצטל אפילו חוח אחנה ח"ו מן חחור'. ואמנס הכוונה לומר דלוחיות"י טל חורה לא יחוספו. ולא גרעו לעולס ממה טסן עחה. וחולס חחדשות טיה"י חוח טיחיר טקצ"ה חח עיכינו ויחדס כליויתנו להצין חח חחורה ע"ד לרופי טחמות והצנה אחנה ממה טליכס מציכיס עחה צעה טהעולס לריך לתיקון וככ"ל: וחוח טלמדו הר סיני טצלוחות חלשטכות טפסקה הזומחל או וסייו כעלחכיס. כמו טלחו עקוויס לטיוס צזמן גחולחיו צקרב וכמ"ס כ"ז למעלה צמחי" טכל

של צפון. וזה שאין כן עחה טכל מלות"י וטלכות"י טל חורה כחמרו טכל על קדר התיקון וכמכור: וס"ה אין שוחטין צמגל קליר מפני ח"ה טעס טנקדרי חתקוים חממוקיס חחו ית"ס ומחוכריס ויוקלח דצרי חר"י הקודס זללח"ה:

(ג) ובוה כבין מל"ז

ע"א דטמוכה פרטיות כחמרו צר"ח יתן גיוס טהוקס טוטסן וחחח טסן פ' פרה חריות וחיו ויוצן טחרי הקמח טמטכן ה"י לחחר ח"י. וס"י פרה טלח כצר כחורה צמרה כמ"ס רס"י ז"ל צפ" וטקטטיס ע"פ ויכחוצ מטה וגו' ע"ס. חוח ח"י עוד קודס ח"ח. וכרלח דזה יוצן כלחח עס חחוח דחחח צמ"ר פ' חקט ח"ל כטמור לו חקויה למטס חמור חל טכחכיס ללפט לא יעמח וגו' ח"ל חס כעמח צנה טחחחו. לח טסיצו נחכרכומו פניו. עד כטמור לו חקצ"ה פ' פרה ונקחו לעומח וועפר טריפת טחחחח וגו'. ח"ל וסו טחחחו כו'. ועל מלחר זה כמי יקטה ככ"ל דחח פ' פרה כצר כחמרה קודס ח"ח וקודס פ' חמור. וח"כ כצר ידע מטרע"ה טלס נעמח זה חח טחח טחחחו ולמה הולך לטלחחו. ולמה נחכרכומו פניו על טלחחו חחח:

(ד) והנה לפוש"ל יבצאר צק"ד

גס טכחמרה פ' פרה ומטרע"ה חוחה קודס ח"ח ככ"ל צק" ב'. עכ"ז חח לא לחור וככחכ כ"א על קדר התיקון טכחוב מומן חוחה הקודס וח"לך עד טעה ח"ח ככ"ל. והנה צחח זמן חיקין חלמתי צככלית טצטעה ח"ח טפסקה הזומחל ונטל חרע מן העולס מכל וכל וטחינו חוחות חרלשטכיס ממוכח"ס חחרטיס מקרח ווטטה וגמרח טחי" טכל על קדר פרקי האלילות העליון וטיעור קומח יולר צחחטיס צ"ס. אלא טלחחר טגרט חמח טכחנה טכל לדרך וקדר חחר ככ"ל צק"י ד' וטח ח"ח טצלוחות טכיות לא נכחצ כ"א עטרה דצרות לצד כמט"ל. וחין זה ודחי כ"א ללד סיצה חמח טע"י כעל חור חחורה צחין מצין צקדר פרקי האלילות העליון טקדוש. וזהו טמלח צזית"ק ר"פ חולדות וצפ' פ"כחס רמ"ה צ'. טגס עחה לחחר חמח. קדרו לחו חכמי חמטנה והגמרח כל הלכותיסיס על רצין דאורייתח ע"ס. אלא טחין חחנו צעו"ה יודע עד מה. ואמנס חס ידעו כפי קצילו צע"פ עד למטה מסיני וכן קידרהו עפ"י רזי אורייתח ומה טקעס צעלמו לחו חכציח"ס וחכטי כנה"ג לגזור חיקור על יין נכיס טל עכויס וחח"כ ציעלו חגזירס. וטו חודשו חגזיר' כצחחטו' וטלח

שכחמרו וכחצנו קודס התיקון טצמחן חורה וכחמור:

(ד) ואמנם לאחר חרצעיס יום טקילקלו

וכטחנה טעמס ולא עמד צהס ריחס. נטחנה כמי דרכי חחורה וטמלות וכיחנו ע"ד קדר התיקון כי חרי חחורה הזומחל כמו קודס ממן חורה. והולך טעולס להטחקן וחדס וחדע טחרי מל"ו טמרה"ה נטחפק צממה הלכות טצחורה כגון פ' חלות ויצוין טזה ח"י צסיק"ו ח"י טנה לחחר ח"ח וכדלחח צמ"ס צבא צחחח. והנה ע"ז ח"י חמור' חרצה דעמה נטחפק טחרי למד וידע טכל ממה טכיתן לו צכחצ חוחות חרלשטכות כל חחורה מקרח וטכנה וגמרח צחחית חרצעיס טכח. ומה טחוקטו צחוק' פ"ק דקטחדרין דף ח' ע"א דמנין ידע מטרע"ה דצמקיס טחין צן טחין צח יורטה ע"ס. חרצח יס לחמו' לטייך טחרי ידע טכל וככ"ל. ואמנס למ"ס לק"מ והכל יחח. יתן כ"י צחח"ס מטרע"ה טחחקלל טעולס והולך לתיקן מחדס ע"כ לא ידע עד היכן הולך וחזק כח הזומחל וחופן חיקויה. חס כמו טחי' קודס ממן חורה או פחות או יותר ח"ו. ע"כ גס מ"ס קדע והצין מכתח חוחות חרלשטכות. ענה צידו לטפיקות גמורות וככ"ל וח"ס. וגס קוטיס חחוק' ח"ל לק"מ טחחחח טכל מה טלמד עד עחה מכתח חוחות נטחפק צו כעה ובחמור:

(ה) באופן

כי חגס טכחצ צלוחות חרלשטכו' מקרח וטכנה וגמרח ככ"ל. זה ח"י טכל על קדר פרקי האלילות וטיעור קומח יולר צחחטיס צ"ס. אלא טלחחר טגרט חמח טכחנה טכל לדרך וקדר חחר ככ"ל צק"י ד' וטח ח"ח טצלוחות טכיות לא נכחצ כ"א עטרה דצרות לצד כמט"ל. וחין זה ודחי כ"א ללד סיצה חמח טע"י כעל חור חחורה צחין מצין צקדר פרקי האלילות העליון טקדוש. וזהו טמלח צזית"ק ר"פ חולדות וצפ' פ"כחס רמ"ה צ'. טגס עחה לחחר חמח. קדרו לחו חכמי חמטנה והגמרח כל הלכותיסיס על רצין דאורייתח ע"ס. אלא טחין חחנו צעו"ה יודע עד מה. ואמנס חס ידעו כפי קצילו צע"פ עד למטה מסיני וכן קידרהו עפ"י רזי אורייתח ומה טקעס צעלמו לחו חכציח"ס וחכטי כנה"ג לגזור חיקור על יין נכיס טל עכויס וחח"כ ציעלו חגזירס. וטו חודשו חגזיר' כצחחטו' וטלח

(ו) עדות ה' כאלמנה ע"ז צמ"ט [פ' צ"ח]
 וה"ל לך כאלמנה על ידך וזכרון צ"ן
 עיניך למען שהי' תורת ה' צפ"ך וגו'. ד"ל"ד דמה
 זה שדייק קרא באומרו צפ"ך. שהרי התורה
 שמונה בלבות כ"ח מ"שאל ולא צפיהם ועוד יל"ד
 שבאמרו למען כראה כאלו מלות הפליין גורמים
 בצירור קיהח תורה ה' צפ"ו של האדם ואין הענין
 צדוק ועיין צפ"רס"י ס"ס. ואמנם נ"מ"ש יחזיר
 להיות כי אחר שהוכרח העולם להתקין מפני רחוק
 הכנסה משורשה צדוקס. ע"כ הולך האדם לעסק
 התורה ומעשה המלות כפי דעת המוס' דעים למען
 היות לו לכר שתהוויר כשנתו צקצבו ולקצפה
 אל שורשה כמו שסיחה באמנה אהו ית' קודם
 הסעול. וזהו שהזכיר הכתוב אלל מלות הפליין
 לחוד ענין עסק התורה צפה להורות כאמור.
 כלומר כי הלא עיקר מלות הפליין היינו תפלה של
 יד נגד הלב ומשכן השכינה הקדושה והפלה של
 ראש על המוח ומשכן חיי המולד. שורש מקומות
 השראת נפש רוח וכנסה שבאדם כדודע. שיעקר
 מלות זו צחה בחרצב פרטיות אלו הרגומים לר'
 חלקי הנפש כידוע. שבביל שיתקדשו מקומות אלו
 שבאדם והתעורר חלקי כשנתו צו עד שהצדק
 צקוקו כראוי. וזהו שקיים הכתוב ואמר למען שהי'
 תורה ה' צפ"ך וגו' ר"ל כי כמו שפליין על מלות
 הפליין צמעטה מעטם האמור. הנה כמו כן
 לר"ך ע"מ"ע ששה"י תורה ה' שבורה באמרי פיך
 יומם ולילה כי אותיות התורה הם מושבין חיים
 משורשן למולאיהם. ומזכירן צה' מוללות הפה.
 וכמ"ס צק"ף ק' ילירה וקשר לו הקצ"ה לאח"ה
 עשרים וששים אותיות התורה בלשוננו כו'. ר"ל
 כמ"ל שאתיות התורה הן עלם אלהות שבאלילות
 העליון שחלקי כשנתו נולדו מעם. והנה שבזכירו
 צפ"ו אותיות התורה הואת יתעוררו חלקי כשנתו

עומר

דרוש במדת החסד

התנופה

יב

פרוץ חידוע ועד הצורח צעמו ישראל צחצ"ו
 וקרננו לעבודתו ולתורתו הקדושה
 בקדושה ובעתה. להדמות לירה לזלחה. כאשר
 לנו ע"י חזון ציתו לספר צעורה מירי יום
 ציונו עד חושים יום. כאמור וספרתם לכם מנחת
 השנה ויום הביאכם את עומר התכופ' שבע שבועות
 חמישה חמישה עד מנחת השבוע השביעי
 חמשה חמישים יום וגו'. ואמרו ז"ל צמ"ר פ'
 חזון חז"ר ר"ח אינתי הן חמימות צעטה שישאל
 שוין רלונו של ווקוס וערס כצא לבאר מאמר
 זה על ר"ח כפרס וקודם חז"ה וקראי קודם
 וזמוריו חז"ל בענין זה. ונקודם אומר לפרס
 פי הג"ל וזה תוארו. יל"ד אוערו מנחת השבוע
 זה לורך ה' לאומרו כלל. כי ה"י די לומר
 וקודם לכם ויום הביאכם וגו'. ועוד וזה
 שוון חכ' קיוון צחוק קיוון גם מנחת השבוע
 ויום הביאכם. ועוד חז"נו חמימות חסינה.
 שאם נא הכתוב לומר שהי' חמימות ש'תחיל
 לפיור ובערב כמ"ס רז"ל. א"כ אינו מ"צן צמ"ט
 חסיים חסינה דונשנועו שהשבועות חסיי' חמימות
 ולא חסיי' שאם כדחז"ל לחוד דחמימות קאי
 על חסינה דרישא דקרא. א"כ לא הול"ל חסיי'
 שבוחר הוא דקאי על עלם השבועות ולא על
 האדם הקודם. ועוד וזה דל"כפל קרא עוד
 צמ"ט עיני קפירות חייכו בשבועות וצמ"ט וסניסם
 למה צלו :

רחוקה מעטעם. וגם צמלות החוקים גופא אמרו
 רז"ל שחורשה לנו לפרש צהם עצמים ולקצבם
 אל הסכל כדאיחא צילקיע ר"פ חקת ע"ש א"כ
 ק"ו שיש לנו לחקור צעטם מלות זו של ספירה
 העומר שאינה מכלל החקים :

ומה שנגלה ועלה בזריכי צהה היא עפ"י מה
 שאמרו רז"ל צ"ח צשה"ש ע"פ אס לא
 מדעי לך היפה וגו' דחויבא רמי על כל צ"כ מישאל
 למיכרע על מה אחי להאי עלמא ותקויו דילי' מה
 הוא כו'. ואם לאו אלערך לגיחי עוד הפעם
 בגיבולא. וזה שאמרים צעולם העליון אל הכנסה
 לאי לך כו' יעו"ש והנה אחרי הודיע ה' לנו את כל
 זאת ע"י עזריו הנאמרים חכמז"ל מה כאמר ומה
 כדבר. ומי יתן וכדע על מה ולמה צח"ו לעו"ש. ואם
 אומרים כצא לתקן ולקיים את כל השורש בלב
 וכפש ואז מוילא יתקן הכל בכללי חלקי התורה
 והמלות אשר עזרו צא לעו"ש לחקנו אהה ה'
 אלהי' הליחי יספיק הזמן והסכל והרבה הדעת
 לתקן את המוכרח לתקן ולקיים בכל ימי חיינו
 אחרי הידיעה שאמחיות מפ צאלנו לתקן צעו"ש.
 ולא לבקש עוד הכרחות לקיים את מה שאינו
 מוכרח לקיים ולתקן :

ואמנם

הגם אשר ענין זה הוא סוד מסודות
 התורה וזהדי כצ"י דחמאכל ל"ל.
 עכ"ז את אשר הרכי מן השמים אותו אשמו
 לדבר למען שמו ית' והוא רחום יכפר. וזה החלי
 צעור לורי וגו'אלי. להיות כי כל קדמוניו הקדושים
 בלאו למליא פתח ומצוא להחיר קשר בענין הידיעה
 והצחירה שאם הידיעה אמתיות הרי ידיעתו ית"ש
 מוכרחת להיות אמת ומה תועיל הצחירה עוד :
 וכמוצאר כ"ז צמ"צ"ס צעמוכה פרקים וצחיצורו
 הגדול צה"ל חשו וצדצרי הראצ"ד סם ובכלכושאי
 כליו והצאים אחריהם הלא צספרתם הכל עזואר
 ועכ"ז חזירו הדבר לאיתן הנאמנה ע"ש. ואמנם
 אחרי הכניעה צאפס עקלת דרכי התורה הפכימי
 אין לקושיא זו וקוס כלל ויש לה רפואה על נקלה
 וכמו שבאר צס"ד :

מן

הידוע והנגלה כי לכל הכנסות מישאל יש
 להם יסוד וסודם צכנסות אה"ר כמוצאר
 צמ"ר ע"פ איפה הייה צ'קרי הארץ. אמר הקצ"ה
 לחיוב צח"ה אבר צאדה"ר היית חלוי כו'. וכבר
 גילה לנו חז"רי ז"ל על מאמנם ז"ל צזה שזואלין
 לאדם לאח"ת להודיע צמו. שהכוכה הוא להודיע

צקצבו לקצבו אל שורשו ולהתדבק צקוקו. (עיין
 צר"ח צמ"ס צסס מורו על ע"ש צס' ילירה וקוננו
 צפ"ז ע"ס). וכמ"ס עוד צסי"עחא דסמילא צמ"ח
 קפ"י חסקר ויה"י פירושו של למען וגו' שכי הכתוב
 ע"פ שכתבו המפורסם בלמען יוח' שורך האוויר
 צמלות צנת. שאל' שבבביל השור הזמרו על
 השבת אך פ' למען הוא כמו על כן כלומר משום
 שפליין על השבת ע"כ גם שפור יוח' צו. והה"י
 שמשום שפליין על מלות הפליין ע"כ מה"ע צ"ס
 לוי"ך על קריחת התורה צפ"ך וכאמור. באופן
 כי ע"י מעשה המלות. ומכ"ס מלות הפליין כמ"ל
 וכן ע"י קריחתו חזונה השעורר חלקי כשנתו
 צקצבו להשיג אלילות העליון הקדוש. עד כי
 נהצק צמלכ"ו כראוי לנו כי לכך עשנו יולריו
 צוראיו ומאל"נו. וקרא מלא כתי הוא ציסעי
 ק' כ"ח. וזה תוארו ואשים דצ"י צפ"ך ובלל
 ידי כסי"ך לנעווע שמים וליוקר הארץ ולאמר
 לליון עמי אהה וגו' שהכונה ע"ד החז"ר
 שצמ"כ"ו יולריו צ"ה ע"י נצ"חו צסס דצ"ו
 דצ"ו תורה צפ"ו דהיינו קדושה פנימותיו וגם
 חילוכיותו הצחה ע"י מעשה המלות. ומכ"ס
 ע"י מלות הפליין וז"ל ובלל ידי כסי"ך וגו'.
 וע"פ כסותו לצדה וגו'. שכתוב זה קאי על
 מלות כסוי לילות והפליין ע"ש. וז"ש עוד
 לנעווע שמים ויוקר הארץ וגו' שמים וארץ רומזים
 להפליין של ראש ושל יד שחלקי נפש רוח וכנסה
 מוסרטים שמה כידוע. וזהו שקיים הכתוב ולאמר
 לליון היינו צבי ליון עמי אהה. כי צעשותן כן
 באמת יאמר עליהם שהם עם ה' וצבי אל ה'
 להיות כי סם ה' נקרא עליהם ע"י כמסדרת
 ע"פ. ורא"ו וגו' כי סם ה' נקרא עליך וגו' :

עם החלוקי קשי' בחלק כשנאו צאה"ר ואם
 חיקן את חלקו הפכל צבורו ומאד"ר. הרי מניח
 ידע שמו כו' וכמוצא דדבריו ע"ע וכן יש ויש
 כמה וכמה המהולגלים בצביל עלמם שפגמו ח"ו
 צבילגול הראשון כידוע כ"ו מדברי האריז"ל והצאים
 אחריו להחיר להסולכים דרכיו הקדושים. ואען
 ואומר כי מעשה הדבר מוצן בפשיטות מה שהזכירו
 חז"ל צפתיחה משלם צפיהם ע"פ חני' ה' חוקר
 לב. מלה"ד למלך שצכה חדרים ועלויות ופספסין
 וצא ח' והטמין ח"ע צח' מהחדרים מלפני המלך
 כו'. אשר לו המלך שומע אהה. הלל חכמי
 צניתי כל החדרים והעלויותיהם והאיך נסתרם
 צהם מפני כו'. כן לב האדם וכמוצא צמ"ר פ'
 כשא פ' ע' ע"פ. ולהכ"ל מוצן היעז. על כי
 הכשמה לכל הכשמות שצצ מחשבות לצלתי ידח
 מנחו כדח ח"ו. ולא יחליע לחלוטין שום חלק
 מחלקי הקדושה אשר נפלו צקינת אדה"ר צאדם
 הצליעל אך יוליאם השם יחצדך עכ"פ ומצטמו
 יורטיו וכידוע וכן אוחן שפלו צקינת שאר צ"א
 הח'טאים חלילה ב"ב יחזרו אל הקדושה והו עיקר
 עבודתיו צעוה"ז וכידוע.

אמור

ועמה שכאשר הלל הכשמה מוקור
 מחלצה להאי עלמא דחשוכא להחיר
 ממשכה ולחקן עותחה הן בחלקי אדה"ר והן
 צקינת עלמו הדבר צרור צאין ספק כי מעין
 פגמו הקדום צעלם חמשיכהו ותקוצצהו גם עמה
 צבילגול האחר להיות כרוך ודבוק צמחצצה ומעשה
 צאותו הפגמים קשי' צו צעלם וראשונה צבילגול
 הקדום או בחלק מחלקי אדה"ר וככ"ל. יען היות
 כח המחשצ והמקצצ כל המעשים הוא כח הכשמה
 והרוחי קניתן צבוק האדם ההוא היא האדם
 צעלם הרוחה ומחשצ ומדבר ועושה את כל המעשי'
 והצרים הגשמיים אינם כ"א כמראה המלאים את
 כח הכשמה שצהם. ומעשה צין הצין את אשר
 לפיכך. כי אותו כח הפגם שצכשמתו הרי הוא
 פגום ועמוד גם עמה. אלא על האדם לתקנו
 כי עד"ז צא עוד הפעם לעוה"ז. ולפ"י כמעט
 אין זה מנדולי הפלולות מהש"י צמה שיודע
 מלפניו לצות צ"א ומחשצותיהם שהרי מצי"כ האדם
 הזה הצא לעוה"ז נחקן את השייך לו הרי הוא
 מוטרד צאוחן הכוחות הכפגמים שצוצראשונה וככ"ל
 אלא שהאדם הזה הוא צחירי הן לפגום ח"ו גם
 אחריתה

החיריה. דאיהו איירי צכשמה המבולגלת דאחיה
 להאי עולמא לחקן עוותחה צבילגול הקדום. ע"כ
 שייך לוטר טעום כולר גוף האדם כצ מחשצתו
 יצו גלויי לפניו יח"ס. שהרי לדבר הזה כחגלגל
 עוה"ז וכמו שציארהי כ"ז לעיל צק"ד. וצזה יוכח
 לו עוה"ז דמות חמי' לן טאם דברי ר"י צסם ר"י
 חירוי חמוכה. איך שייך לחלוק ח"ו ע"ז. ואמנם
 לוי' חלו וחלו ד"ח חיים והכה אחרי הודיע אלהים
 אוחו את כל זאה חיצה יסירה עוד כודעה לנו
 לחשיח טעם הגדול שחשיטיו קדמוניו הקדושים
 צעין הידיעה והצחירה וככ"ל. ואמנם צמ"ס
 דיה ווחר קוסייחם צזה להיות כי לפי צ"ס אופן
 הידיעה הוא וועסקי הפקסום דאחיין להאי עלמא
 חיי וואיזה כח מהכפשות וע"ד שצחצתי למעלי'
 אלא טאם לא יחגבר האי' צכה לדחות מעליו
 פח טרע הזה שחמשיכהו ומחשצתו טרעה לעצור
 עליו ויכיל צזה צמה שלא ידע כי צכפשו הפגם
 מוטרם ומחשצה זו צעלם לריך לתקנו. והדרכא
 מיונה וילחח היא שזהו אחד מנוצות הצורה
 גיה העודפת עלינו וככ"ל ולא הסכל לא יחן
 לו לוח אזי ככפשו הוא חיו ועלתו יח"ס לא הלל
 קרע אשר ע"כ הראחיד לדעה כי קשיהם הידיעה
 והצחירה אוחה לחייתו כי אופן הידיעה אוחה נכח
 הנשמות על מה חיהו להאי עלמא וכמו ש"ל.
 וצחירה היא ב"כ חניתי. כ"א חמשיכהו כח
 חיר לעקוק צרע ונכח גילגלו הקדום. ופוא לא
 יפעו לו חרי צזה לא כדחיה הידיעה הקודמת
 זו וצו צעלם עכין הידיעה שהכשמה הלזו חיי'
 צודעה כל ימיו צעוה"ז צמחצצה צדבר הפגום
 צפוחה מוצן הקדום צצורטו של אדה"ר או צפגמו
 על עולמו ונגלגולו הראשון וככ"ל. אצל אין ידיעה
 ו מוחלטה להרע או להטיצ צדוקא אלא ידיעה
 צודחו ועסקו בגבר וכאמור. וא"כ מניח לא יש
 שם חכרה גדיעה זו לכעות את אדם לשום לר
 הן לעו או לרע ח"ו. כי אדרכה ידיעה זו עוצה
 דעה היא חללינו וכמו שצחצחר למעלה צעה"י.
 וצחיריו זה יש צו די צק"ד להייסיר לצצות צני
 עניו הקדושים לעצורה האל צ"ה וצ"ס צכל עח
 וצחירות ופלא יאמר כואם. שזהו מדת הרשעים
 חשוכים אחר שרירות לבם טרע שעולה על לצצם
 דח"י ראשונה. אומנם מונקס דרך ה' כמחשצ
 חשוכים. ויעמוד על המחקר היטצ צצבע חקירות

ולא יפנה לצו למה שייעלם על לצו צפעס הראשון
 אז לצצו יצין יראת ה' כי טהורה היא. שזהו
 מעוצה הצורה עלינו להראותיו לרעה שלא נעה
 לציו ולא קקסי' אציונו לדבר טרע הזה. כי אדרכה
 עלינו לחקן את כל אלה וכמו שצחצחתי למעלה.
 וצ"א ולמד מדרכי צ"א שכלל ח' וא' יש לו כח
 ומדה ציוחדה שחמשיכיהו לדברים העוההרי'
 צחורטיו הקדושה וכן הדבר הזה כחוב צענין
 המחשצות אשר לא מוטהרות וכל אי' יודע כעני'
 מחשצתו צלצצו וכי מצינצא להסלצ"א אוחו השכוח'
 הלל אל אחד צראנו. ואמנם הוא הדבר אשר
 דברנו שזהו מנוצת הצורה יח' עלינו להודיענו
 לכל ח' וא' מנחמו מה עלינו לתקן וצכדחה
 כח הפגם המוטרע צכפס מוצן הקדום וכאמור.
 והו צעלם משל הזוכה עם צן המלך המזכר
 צזה"ק פ' טרוונה דך קק"ג יעו"ס. ומעשה דעה
 לצצון ייקל להצין ולהסכיל על מה ולמה חתי
 להאי עלמא דחשוכא כדבר האמור ואמנם אין זה
 כ"א לחחר שיצקס את ה' צאמה וס' אלהי' יצור
 לו עוה"ז יסרה ה' ע"כ יורה חמאים צדרך. חוטאים
 לא כאמר כ"א חמאים. דהיינו טע"י אוחן חמאים
 שקרצה לגשת אליהם ח"ו עצור כח הפגום
 המוטרע צכפשו. צדבר זה עלמו הורה לנו יח"ס
 מדה עויו לככה צדרכים עוים וככ"ל. והוא
 יח"ס צרוב רחמי' וחקדיו יזכינו ועוררנו ויקייענו
 על דבר צכור שמו יח' לדעה ולעשות מלאכה ה'
 צכל לצ וכפס אמן :

ראה

כא כי הוא זה מלאחיו מפורע צחורה
 צפי' לצצים. פן יש צכס וגו'. אשר
 לצצו פונה וגו'. פן יש צכס טורע פורה ראם
 ולענם. וסי' צמעו את דברי האלה הזאת
 והצצרך צלצצו וגו'. כי צצחירות צני אלק וגו'
 ויל"ד ח' מה זה שטינה הכחוצ וכפל צלשוכו לומר
 לצצו פוכה. ואמר עוד פן יש צו טורע פורה
 וגו'. ועוד מה שצמוד צו המפורטים דכי משום
 שצמעו את האלות האלה יחצדך צלצצו להמרות
 עיני כצודו ח"ו. ועוד שקיים הכחוצ למען קפות
 וגו'. שילריך הקצ"ה ספגנות עם הזדוכות וכמו
 שצחצח"ל טעמו צעי על מה ולמה יח"כ. ולמה הי'
 יח' מעציר על השגנות עד הכס ועצה למה ירפס
 ועוד מה שייכות יש לעונש הזה על עקימת פיו
 שאמר צצחירות לצו ילך :

ואמנם הוא הדבר אשר דברנו למעלה. וכניא
 עוד מ"ש צוהר הרקיע סס צדוש הכ"ל
 לפרס עפ"י דרכו הכ"ל צענין ועציר ראשון ראשון
 כו'. להיות כי פעמים פראשוטות צהכרה ה' לעצור
 ח"ו אם מלך שורס כפשו צדה"ר או מלך כו' .
 להיותו צעל צה"ר יי אכל כשיוסיף לחטוא הרי דינו
 מקור לשמים כו' יעו"ש . דבריו הקדושים כי הם
 חיים למוליהם . ולכוונה זו יאמר ה' כאן אשר
 לצבו פוכה וגו' מלך שורסו צדה"ר ופן יס צכס
 שורס פורה וגו'. דהיינו מלך שורסו הפנים מנגולו
 הקדוש מלך עלמו והרי יס כע"י צלצבו לכל פגמים
 האלו ר"ל . אלא שהוא לטובתו כמ"ש לעיל .
 ואמנם הסכל וצן מציס לא יצין את זמ"ת ויתצדק
 צלצבו לאמר כי לא תציאחו רעה צצביל זאת כי
 הלא צצרירות לצי אלך דהיינו צנוראית לצו כפרס"י
 או צהירהור לצו כפ"י הסרבוס אוכלקוס והכל ה'
 כי יאמר אותו צן מציס הלא לצו צוער צקרצו
 ומחלה צלזיה מדה רעה המיוחדת ויבמור עשוחס
 ח"ו ויאמר שלום ית"י לו וצין אתו אטמה כי
 הלא מצבו סמחולדתו עציאחו לזה וצין צכומו
 לדחות הרע הזה מעליו . ויאמר כן אותו הסכל
 צצמנו כי הקפיד הקצ"ה צחורה וכחוצ צאמרו
 לצבו פוכה ושורסו הרע וגו'. א"כ יאמר איכי חייצ
 צדצר ומה אעשה שורסו צצקרצו עציאחו לידי
 זה וכמס"ל . וע"כ יוסף לחטוא עי"ז ולא ידע כי
 צכפשו הוא כי אדרצה לטובתיו חייצה חכמהו
 להיות כן וככ"ל וע"כ סיים הכחוצ כי אז לא יאצה
 ה' סלוחו לו ואדרצה ירף לו ית' לאותו האיש
 אם הסגנות שה"י מעציר עליהם עד הנה וילרפס
 המזיד כאמור למען ספות סרות וגו' : כי זהו
 צאמה מעשפטיו יס"רים ית' . על כי עד הנה
 הוכרה אותו האיש להיות ככנע אל חיזה דבר
 מכוער למען הודיעו על מה אחי לאחי עלמא וככ"ל
 מה ש"ל רא"כ צאמת צין להאשיו עי"ז וככ"ל .
 ואמנם כאשר לא יצבו אל ה' עי"ז . אך יוסף
 לחטוא צהתכללותו שהוא מעצבו . אזי יטרף הכל
 לשלום עונותיו ר"ל והאל ציה מים דרכו .
דנה הראשון לדעת את כל עיקר יסוד הזה
 הקדוש מהכחוצים צחור' ומודרס"ס .
 ואמנם גם מהשורס פרטי כמחתינו מהאצות
 הקדושים צציע דרך כרצ"ס לפראות את יופי סיסוד
 הקדוש הזה להיות כמקמר נעוה . והנה ראיתי

ויצ"ו אי חיל : כל אותן ז' מדורין דגהינס לקבל
 ז' ששון דליח ל"י ליכר סרע והא אוקימנא דכמה
 דליח ורגין וסילבין לקטר קדושה ה"כ לקטר
 מקאצא וכלאו משהכחי וסלטי צעלע' צקטר סמאלא
 כו' יעו"ש .
והנה עפ"י דברי זוס"ק צוה אשר לעומת דרגין
 קדיסין גם לעומה זה עשה אלהים . א"כ
 יסו דגודת חסד צקיטרא קדושה מדרכו האהוב'
 להחפיע צעולס ולהספיע ומקונו צוה וצחא .
 לעווחו צקטר ומקאצא דלזיל מול קדושה כקוף
 צפני צ"כ ולעשות כמותו וכמ"ש צז"ה מכל מקום
 דולה ג"כ להראות ולהתראות צהצחצח וחסד' טוב'
 אלא דמחן דלזיל צחר סיטרייהו ועציר כעוצרה
 עלי ל"י ועלמא דין ועעלמא דחתי רחמנא לסיצן .
 ופ"ס צז"ה אונס צקיטרא קדושה הוא חסד של
 אונח צחתי עלנא . אשר עפ"י כאמר כי מי צשורסו
 חסד ורגין צו ככל עה אוחצ הריע ולהספיע
 עוב וחסד בכל מדותיו הן צגופו והן צהונו . כמו
 כן לעווחו מי סכטת אחרי הסק"א ר"ל צכל עה
 אוחצ הרע להור אחרי זכוכ"ס וכיאופין דחתי
 עלנא ר"ל . וכן צכל עה אוחצ עצודה זרה .
 וגו"ס הרעונ"ס צחלי עכו"ס . סכן כוונחס צמה
 עוועים כוכים למלאכה הסמ"י סצחמלעוהס יוספע
 עוב וחסד צעולס וכן כל אותן אהצות זרות דחתי
 עלנא וקטר דא כפיק וכמ"ש צפ' קדושים ואיש
 ב' יח כו'. חסד הוא כי כן דרך סמחחסד לצקס
 אהצ' וכאמור זכחתי לך חסד כעוריק וגו'. לכח"ך
 אחרי . וכן צמדה הגבורה אשר צקדו' מורה להקמין
 וחכל צמדה כי לולי כן לא ה"י צחפסרי לקצול
 וצו ספעח חסד וכידוע : וכמו כן מי סדצק
 גוודה הגבורה ירא ללאת ומצול סורחיו הקדו'ס'
 ואחרת סחור' סס מעלרים לרותו שלא ילא חוץ
 לגבול ומחגבר צכל עוז על יכרו הרע. אצל לעומתו
 צקטר מקאצא מדה זו מעוררה איצה ומחלוקת
 עד ססוף דס ר"ל וכידוע כו' :
וידו ח"ס' מדהן של האצות . כי אחע"ה ה"י
 שורסו צחסד ודצוק צו ע"כ הספיע מחסדו
 פאחתי על כל צחי העולס צגיף וכפע לבופס
 ונפעס' שלא די סכתן מלחמו להס . אך גם הספיע
 והסגינע ועוב חסדו וכפעס והספריס מע"ז והכוכ'ס'
 חחה ככפי סככ"י . וכן ילחק אע"ה ה"י סורסו
 גבור' ע"כ קודיע צמדהו מדה הגבורה צעולס דח"י

דין ואית דיין למדוד מדה כנגד מדה . ויעקב
 אע"ה סת"י שורסו הפארת קו המכריע וכעיל
 ליעיאל כידוע והוא עלס סחור' סרמוז למדה
 הפארת סכיתחיס מחסד וגבור' כמ"ש מיי"כ"ו
 ח"ס ד"ס למו וגו' וכמ"ש צוה"ק . ע"כ ה"י
 דצוק צמד' זו וה"י ח"ס סס יוסצ אהלים ועוסק
 צחור' לפאר את גודל פאר מלכו של עולס צחורת
 חסד על לטונו . ולעומה זה צקיטרא דמקאצא
 הוא עומס צהפוכא ון דא דלזליה כקוף צפני צ"כ
 ומחתי לסו לצ"כ אכפין כהירין לפוס סעתא חלק
 משמן חכה ואחרית' ח"ו מדה וכל ס' מעלי מלא
 מזה והן כל אלה יפעל אל צ"ה עם אצותינו
 הקדושים סצחא כ"א מהן להקן מדה מיוחדת .
 להיות כי אדה"ר פגס צמדה חסד ע"י סעצר
 על ע"א . ועל גילוי עריות . ואזיל צחר הפוכא
 מעדה חסד של אונח וככ"ל . ולזה סמאל צכל
 ספרי מעלי כי סלמה הע"ה סמלין והמסיל עבוד'
 זרה ללטה זוכה . להיות כי סכיהס ומשורס כחס
 ילאו וצכ"י זו צח צבילגול אע"ה לחקן את זה
 ספגס . והללתי ועשה פרי וסיקנו כראוי וילא
 עענו יסמעאל הסקולת מעדות האלו הטובים
 צקורסס . ויסמעאל מצד ע"ז וכמ"ש צוה"ק פ'
 צחר . ולדרכיו עוד יאמר לא סע"כ ה' סטוף
 צומה יוחר מסחר האומות וכמ"ש צוה"ק פ' צלק.
 על כי פקולת זה של ג"ע צאונת ככלל ג"כ צמדה
 חסד וככ"ל ע"כ ילא מנחו פקולת זה ע"י יסמעאל
 ע"א וסעוף צומה אלא שלא כחקן פגס של ג"ע
 לגמרי ע"י אצרסס צדרך אגצ והתכללות צלצד
 יען כי כל ה' מהאצות צחו לחקן מדה סלימה
 צפ"ע . ומדה זו לא כחקה לגמרי עד סצח
 יעקב אציו ע"ה אשר שורסו מנדה זו הקדושה
 סמופאר' צפרעות צפ"ע . ע"כ ציכולתו ה' להכריע
 סיטרא דמקאצא סלעומע זו וחולי לזה כיוונו
 חכ"ל צמר' פ' סולדות פ' ס"ג סאמרו סס ע"פ
 כס אמר ה' אל יעקב אשר פדה את אצרסס
 סצזכות יעקב כילל אצרסס והכוכ' ע"ד סכ"ל סלפה
 הקצ"ה סיעקב יגמר להקן פגס של ג"ע שלא כחקן
 לגמרי עדין ע"י זקיבו אצרסס ולא ה"י ראוי להכלל
 מאור כסדים ח"ו ואמנם צכיותו של יעקב סעמיד
 לחקן עד סלום סועיל לו לא"א להכלל מהצבערה
 דאור כסדים והנה צאמה גם פקולת של פגס
 ססליטי עש"ד ג"כ דח' ע"י יסמעאל כמו סזכרו

ז"ל צמ"ר פי וירא ע"פ ותרם שרה וגוי מלחם יעו"ם שצבר ישמעאל שלש' פסעים האלו וכן זכרו רז"ל צמ"ר ע"פ ויצו עשו את הזכור וכן זכמה מקומות אשר עשו ג"כ עבר על כל השלש' הרי שמי'לחם ג"כ נחצר וכלרף כל שלשה פגמים האלו אלא שצ"כ לא נחצר לגמרי זכ"ח מהאצות כ"ח פגם א' פרטי כלרף וזשה חנין מ"ש צתיקוים ה"י כ"ו וז"ל וליים חד מינייהו דלא איחכלל בהלחא כ"ו . ר"ל דכ"ח מהאצות תיקן כל השלש' פגמיי אלא שלענין ההשלמה השלים כ"ח לתקן כ"ח פגם א' כלרף וכמו שציארכו לעעלי . ועפ"ז יוצן מ"ש צתיקוים ה"י ט"ו וז"ל יעקב צבין דלא הוה צ"י פסולת אימתר צרע"י צבולתו ויטכן ישראל צעח לא אהערצין צבוי ערצוביא יעו"ם . דקס' דמאחר דיעקב בא לתקן פגם ג"ע וכמ"ס צויה"ק פי צפר ולמה לא ה"י צו פסולת כמו צבולתו ולמ"ס יוצן כי צאונה כבר כיהקן צדרך אגב והתכללות גס פגם זה השליש' ע"י אצותיו וככ"ל . לכן קל ה"י על יעקב לחקבו שלא נשאר חו ממנו כ"ח רוסס צעלמא אצל לא פסולת וזשה חנין מ"ש צתי' כ"ו וז"ל ציעקב אשכח אחר לינקא צבוי כ"ו והכונה ככ"ל שלא נשאר צו פסולת והוליד צכיים צלי ערצובי וזמה שציארכו למעלה יתיצב עוד קושיא א' עלומי צבזוה"ק פי צהר הכ"ל אמרו סס שא"ח תיקן פגם ע"א ע"ס . וצתי' כ"ו חומר שתיקן פגם ג"ע . חז"ל צתי' כ"ו צבצרה סז"צ כ"ו . כחש אשה זכוכים דאימתר צ"י לא הכחף כ"ו דוממע דא"ח תיקן פגם ג"ע סיפק מנ"ס צוהר ואלס למ"ס לק"ע . להיות כי עומא עריות וע"א עונא' א' כוללס . וכמ"ס כ"ז למעלי' ע"י אצרה כהקן גס פגם זה דג"ע וככ"ל :

ומעתה

כשצו להראות את כח מאמריו שציארכו למעלי' צענין ידיעה תיקוני של האדם על מה אחי להאי עלמא והנה אמרו חכז"ל צצ"ר . ע"פ לך על ידהך וגוי . וז"ל אחר אצרה לפני הקב"ה רבש"ע שמוח העניטכו על כל אוחן השכים שהייתי עוצד ע"א . אחר לו הקב"ה מה טל פורח אף עוונתך פורחים כ"ו : ד"ס להצין שא"כ שצבד אצרה אציו ע"א צנערותו כ"כ שכים הא"ל לא עבר ג"כ על שאר עזירות חמורות וה"י לו לשזו ג"כ עליהם ולהתחנן לפני צוראו ולמה לא ציקש כ"ח על ע"א ואמנס ה"י הדבר

אשר דברנו למעלה להיות כי כל עיקרו של אצרהס אציו ה"י לתקן פגם ע"ז סנפל צגורלו מאדמ"ר ע"כ כח זה המעוש צלרד ה"י סנרסם צנפשו להיות כרוך אחריו ולא לשאר עזירות ח"ו וע"כ אחר צויו צימים והכיר את צוראו על מה אחי להאי עלמא לתקן דהיינו צרואתו את גודל כח המושכו לדבר המעוש הזה . ע"כ ידע צנפשו צצירור כי על זה אחי להאי עלמא לתקן ופירש עלמו ואת כל העולם מעצורה זרה הזו והתחיל להתחנן לפני צוראו שייחול לו על מה שצבר עד הנה ויה"י עומד לימינו לשזו לשורשו האמיתי . וכזה תומ' צצן העקד אציו השכי כשהתפאר עליו ישועמל שחור גדול ממנו שחור כימול לשמ"ה והוא כימול ל"ג סנה שה"י צירו למחות ולא מיח צעבור מלות ה' והסצי לו ידד צבצר א' אהה מיראכי אלו אמר ל"י הקב"ה צצח עלמך לפני היימי כזשה עיד ויאמר אליו קח נח את צנך כדאי' צמ"ר פי וירא דמי ציקש זאה אציו הקדוש להוליא דבר לפני אלהי' דכי לא ידע ילחק אציו כל צדרי רוח ל"צר אליו ישועמל צצעלמו ידע שכל מעשיו היו להנרות עיני כצודו ית' ולא לשם שמים . ומה שכימול ל"ג ה"י מוסס מורא אציו או לעשות לו סס כמו צבאונה התפאר לפני אציו צזה וקופו מוכיח על תחילתו ועל כזה כאמר אל הען כסיל ואמנס הוא אדצר אשר דברנו למעלה על כי ילחק אציו ה"י מדה צבור' דצקטר קדוש' אף שלעומת זה צקטר ומאצח מדה זאה גורמת ס"ד ר"ל ועל כי הוא צא להאי עלמא לתקן ס"ד ככ"ל והי' עבודתו כל ימיו לשם שמים להכניע גבורות המעשיות דצקטר שואל לא להכניס הכל ת"י הקדוש' ועפ"ז ה"י ידע צנפשו על מה אחי להאי עלמא לתקן צרואתו גודל התעוררת הגבור' צקרבו הצין שעל תיקון ס"ד אחי להאי עלמא לתקנו . וע"כ כשראה מעשה צצח לידו דצבר ישועמל אליו רתה צענין שמתר עלמו למול צאצר א' . אז לצו אמר לו חזי מה דקמן כי לא על חנס רשע זה צא לתרפכי אף דצצר ה' הוא צא אלי כי הסס אמר להשמיעני לססלים תיקוני צמ"כ לאלהי צכל חיי נפשי . וע"כ הסיצ אליו את כל לצו מה שכל ימיו ה"י מלעוער לתקנו ועכשיו צצח לידו ודאי יקייננה . ויצח עלמו לפני ית' :

ועפ"י ית' יתנונו מקראי קודם צפ' תולדות ושם לאמר

צמ"ר וחומר רבקה אל ילחק וגוי . אם לוקח יתקן אה"ס וצבנות חס וגוי' למת לי חיים וגוי' . דמי מוטעו חלסון הכי תול"ל למת לי חיי . ור"ל שא"ס יעו יעקב א' וצבנות חס עזוב אינה חפילה להיות וכו' שאמרה בתחלה קלתי צמ"י ולא צמ"ים וצבולות לשון חיים שהוא מקור אין לו שום חסות לכאן ועוד דכפל השלסן למת . שהרי כבר אמרה קלתי צמ"י . ולמה אמרה עוד הפעם למת לי חיים : ואמנס למ"ס לעיל יס לראו צכוונת חסותו ע"ז להיות כי כבר גילה לנו הארז"ל דציקש חסותו ה"י בגולה של חס וכמ"ס צלק"ת פי' בקדר הזה . והנה כבר כי לעיל כי ילחק חסותו ידע צנפשו על מה אחי להאי עלמא והנה גס דציקש חסותו כחלונת דבר זה אשר צאחה לתקן חסות הקדוש וכמו שאמרה אל יעקב צכה ועמה שמוע בקולי ועמ"ה ד"יקח היינו עתה כעת הזאת שמוע לעלמי והדריח הנרכות לא כמו שה"י צראסוכי שחשקת ע"י בוח שמוענה בקולי צאכילה מעמ"ד וכו' סכ"ז בליקוני תורה והנה כחחוק אללה דצד זה צרואתה סכי צכ"י סילרה דוגמת חס : א' ה"י קיבל דמסאצותא סופך דמים מלך הזוהמא סקילתה צחקתה הנחש והסכי ה' א"ס כקי צר דצד וכו"ס צוה"ק פי' צראסות' ואחרי הדעת דציקש חס כל זאה התחילה ללעוק צאס סיקח יעקב צנה א' וצבנות חס צאין ספק שהוא וצכיו חסו יליד חס יחזרו להיות כמוהם והראסוכים יחזרו וחנן . וע"כ גדלה לעקתה א"כ מה פעל חס ג"ה צעסס השכי שהצי' לאדה"ר וחוה בגילגול ילחק ורבקה ומאחר שיחזור ח"ו הדבר לקירו הקדוש וצו שחונרה למת לי חיים . ר"ל לשזו כקרח חסו חיים דהיינו מעת ילירתה סכיהן לה חיות צמ"י . כי לא על חס שמואן ואילך היתה צמ"י וצ"ל כי על עיקר ילירתה שחיתה צעוה"ז ה"י לועקת חסו שמועיקרא אמרה קלתי צמ"י ר"ל חסות חסן צמ"י ומסכי דבר המאוס עליו שאינו יסול לקובנו ולראותו כי מקיבת ראותו הוא קץ צמ"י מעת ראותו אצל חס"כ ה"י' ומאחונת על עיני חיים ככ"ל . וחסו שהודיע' ליחלק צעלה וצמ"י צנות חס כמוה וא"ף חס ומתעצבים ואחרי הודעת החסיל' ללעוק אליו ומילתא דנפשייהו : וצ"ל שחוקח יעקב א' ומהס ל"ל חיים ר"ל חסות חסן חס חיים מתחילת הילירה צעוה"ז גס

קודם שידעה מצבנות חס ומאחר שהתיקן לא יצא על ידה וכמ"ס למעלה צזא : וזה גילה לנו הכ' צפירות צאומרו סס וישלח ילחק וגוי' אחי רבקה חס יעקב ועשו . סכבר חמה סס רש"י ז"ל דמה צא חכ' ללמדנו . ואמנס למ"ס ככון הדבר להיות כי עיקר מענתה של רבקה וסילוחו של ילחק ליעקב צכו אל לצן ה"י למצן לא ית' פעולתו של הקצ"ס לפועל ריק ח"ו . ואמנס ית' פעולתו חמה ויתחנן פגמו של אדה"ר מכל וכל . והנה מצוחר צוה"ק וצתי' סתיקויו של יעקב ה"י צמה דנעשה עבד י"ד סנה ללצן כ"ו . וחסו צעלס שמשמיענו הכ' וישלח ילחק וגוי' ר"ל ע"כ שולחו ילחק ללצן . על כי שה"י אחי רבקה שהי' חס יעקב ועשו סצצכי צכיים אלו כודע שהוא ואסצו ויעקב צכס צחו לתקן קילקול הקדוש וצמה סיסלחו לשם יתחנן הדבר וכמ"ס לעיל צס"ד :

ובן סיכוי מעשה סכמלח ציעקב אציו יותר מעשכי אצותיו יורה על עיקר הגדול שהרשכו לעיל צס"ד והנה מליכו צכחצו כי אצרהס אציו ה"י נסוי צימי עלומיו שהרי נשא אשה ערס לאתו מחנן כמ"ס סוף פי' נח וצעה יליחחו מוסס לא ה"י לו יותר מע"ה סכים כמ"ס ואצרס צן ע"ה סכים וגוי' . הרי שעכ"פ קודם היותו צן ע"ה סכים נשא וכן ילחק מפורס צכ"י פי' תולדות סנשא צן ארצעים סנה . וא"ף ח"כ סינה יעקב ולא סלך צעקצי אצותיו ולא נשא עד שה"י פי"ד סכים וכדאי'תא צמ"ר פי' ויחי . וציותר חמ"י סצן ס"ג סנה ה"י כסקיבל הצרכות מאציו וכמסאז"ל וציו ילחק ראה וסחק לו ולא שלחו להשיא עד סרצקה אשתו התחיל' ללעוק עליו וג"ז לא לסצח הכסואין צעלס כ"ח משוס טענה אחרת וככ"ל . ועוד סיכוי אחרת מליכו אלל יעקב אציו מפורס צכחצו וצדדרי חכז"ל . כחצו צחורה ויעקב איס חס יוסצ אסלים שה"י לומר תורה אלל סס ועצר וכן הזכירו חכז"ל צמוס' מגילה וצ"ו סנס חסר סקיבל סצרכות למד תורה צציה עבר י"ד סכים . וצאין ספק כי גס אצרהס ויעקב עסקו צתורה כל ימי חיים ולא כמלח עליהס דבר זה מפורס לא צכחצו וגס חכז"ל לא פתחו להס צכצוד זה והלא דבר הוא ואמנס הוא הדבר אשר דברנו למעלי' ססימאח מילתא ה"י . כי פעל הפגס הקדוש אשר צבללו צא להאי עלמא לתקנו כח סנרסם צנפשו המסיכחו

לפעולת

לפעולה הפנומה הקודמת וכמו שציארכו כ"ז למעלה
 אשר ע"כ יעקב אבינו שבה להקן תיקון ג"ע :
 ולהיות כי אין לך דבר ופעולה יותר להכניע כח
 המחושב הזה של ג"ע כמו עסק חסור' כמשאל"ל
 בראשי י"ל הרע בראשי הצל"ן החור' . וכמוהו
 הרבה עלמו ומספר וציאורו הרע"ס ז"ל צפ"ס
 מהל' ח"ב וז"ל שלא יתגרה ית'ר אג"פ כ"א צנ"ס
 פנוי מחכמה כו' : ע"כ יפנה לבו ומחשבתו לר"ת
 כמ"ס דר"י ירווך צכל עת . והיא אחזת לצד
 הקדושים . ע"כ כשהרגיש יעקב אבינו על מה אחי
 לשאי עלמא וכמו"ל צחר לו לקבולתו לפנות לבו
 ומחשבתו לעסק החור' לנענן היות לו כיר להקן
 קילקול של ג"ע הקדום לו ושנסיבה זו עיכב
 כשיאורו עד פ"ד ש"ס לרוב השתדלותו ועסקו
 צחור' צכל כמו וגם צליל' לא שכז כמו שחזכרו
 חכז"ל ומה שלא הולך גם הוא להקן פגם זה
 של ג"ע ע"י חסייה כפשו כמו צ' אצותיו צרדת
 לכצטן האש . וצפטו לוארו חתם הסכין .
 כוכל לומר שהי' א' מצי' העעמים או מפני שהוא
 לא הולך חו לכל זה על כי כצר כמתקן חטא
 זה של ג"ע ע"י אצרהס זקינו וכמו"ס כ"ז לעיל .
 אלא שיעקב אבינו לא צא כ"א להסלים תיקוקו
 וע"כ לא הולך חו למ"כ צפועל משא"כ צצ'
 אצותיו שהולרכו לזה צפועל כי הם תיקוקו עיקר
 הפגם מראש עד סוף . או ח"ל לצעבור כי תיקוקו
 הי' ע"י עסק החור' וככ"ל וכצר אמרו חכז"ל .
 כחצי"צ חרס מית' לשמים מה יעש' הי' רגיל ללמוד
 דף א' ילמוד צ' דפיס ויפגור וכדאית' צע"ר . וכצר
 נודע מצילת החור' על כל הקרצנות והיא על
 כולכה מהמעלות שצפועלם עולה וכמוצור צדברי
 חכז"ל מפורש אשר ע"כ ע"י עוסקו צחורה כפטר
 מונ"כ צפועל . והלכה צו קימאל ות"ת כנגד כולם
 מדרו של יעקב חורה דכתיב צ' אמה ליעקב
 צחיר שצאצות . וצאמה כי צ' הטעמים לרקו
 יחדיו ושניהם כא' טובים צעו"י . הנה הראינו
 לדעת העיקר הקדוש חכ"ל שהוא יסוד מוסד צל
 המוע עולם ועד כי מראש לורים ארחנו וככ"ל .
ומעתה גם אמה אל התמה על סינוי מעשיו
 של יעקב אע"ה יותר מאצותיו כי
 נע"י ים לו למדת תפארת להפאר ולפאר . ואך
 אמנם צסיטרא דמקאצא מדה זו גורמת ג"ע ר"ל
 וכל קשר משלי מלא מזה כמ"ס ערשי רבדתי

וכדומה . אשר ע"כ ע"י מדה זו הצין על מה אחי
 לשאי עלמא להקן וככ"ל : ועלמה לו לחקרו ודבר
 זה מועל על האדם להציבו כי זה לעומת זה עסק
 אלהי . וע"כ ערמ כל ימיו להכנתו לחתי' להכניס
 מדה השפארות לקדושה ע"י עוסקו צחורה צכל
 כמו להיות שכל מי שעוסק צה הקצ"ה מתפאר
 צו כמפורש צדברי חכז"ל הרבה מזה וכדבר שכלומר
 ישראל אשר צך מתפאר . להראות כי ע"י ישראל
 מקצלי חורה מדה זו עליוכה נקראה צסם תפארתו
 ואם צדרך זה תלך תסכון לצנעו ציעודי החור'
 צשכר המקיימה וצעוכם המוצעלה . שאם כדעת
 הרמ"ז ז"ל שכל מי צדצוק צאיזה מדה ומדות
 העליונות ראוי להשתעלות לשורשו צלין מוחה א'
 לדעתו צעלה שבר ועוכס ח"ו . ואמנם למי
 יתייבצ ויוצן הכל צס"ד כי הן לוי' כן שאצות
 העולם היו מושרשים צמדות העליונות צאמה .
 אמנם עכ"ז הי' נע"י לכל אחד מהם להפכו חלילה
 כי זה לעומת זה וגו' וכמו"ס למעלה . וע"י
 מוכרחים היו להשתדל כל ימי חיים להכניס
 קטורא דמקאצא ולהכניס ת"י הקדושה . כי חר'
 לשלטה תיקוקים האלו צלו להאי עלמא להקנו
 ואשר ע"כ עבודה רבה וכצידה הי' להם עד שהסלים
 כ"א תיקוקו . ובאשר כי צחרו צעוץ והכניעו חור'
 שצפהכו ע"כ ראויס וראויס לשכר הרבה מאלו
 חלף עבודהס אשר עבדו אה הי' . ומעתה סוף
 מעליך מתיית הרמ"ז חכ"ל שמתה שאם האנו
 היו מושרשים צמדות העליונות מתראוי הי' להשתעל
 אל שורסם ולמה יחסה הזוה"ק לחקר עליון
 ולמ"ס ככון הדצר ויוצן היעצ : דכי לא עיבו ס'
 עבד קוצ"ה צמה דעבד להו להאצות רחויס
 קדישא לעילא שאם שהיו מושרשים צמדות העליונות
 ולא הי' משתלטים להאי עלמא להקן שום סג'
 הקדום . אה"כ שלא הי' הזוה"ק ייחס עכין סג'ו
 לחקר עליון כי מושרת הדין סיחעלו לשורסם כמו
 הרמ"ז . ואמנם לא כך הי' אך האצות צלו צבלג
 עוד הפעם להקן פגם הקדום סכפגם צכל מוח'
 ומדה ומדות העליונות ע"י ארה"ר וככ"ל . ע'
 הוא די צנעד פעולת תיקוקס ילפון השי"ת ליר'
 רצ טוב . ולא לעשותם עוד ע"י תיקוקס מוכס'
 קדושה . אך עככ"ז לגודל חקדו ית' כמתקד'
 האצות הקדושים ומשאום רחכאל קדישא לצנעו
 כי השפי' עליהם חקר עליון ית' שלאחר שית'

שם הקדום בראוי יסונו לשורסם . וימחק סם
 סם לגוויי כאלו לא הי' מעולם וככלי חדשה
 לגוויי נחורסו ע"י תיקוקס . וע"כ יחס הזוה"ק
 פנין האצות לחקר עליון כי זהו צאמה חקר גדול
 ובלמוד . והנה עניינים של האצות עשאם הקצ"ה
 פנין לגייהם שכאשר יסונו חליו ית' צכל לצסם
 יתקנו מוועל עליהם אזי לא תיקון צלצד יעשו .
 אך גם יחזירו הכל לקדמותו צמקור העליון מחדש
 כאלו לא נפגמו מעולם . כי חסד סכתחקר
 הקצ"ה עם האצות יסונו ית' לצניהם אחריהם
 וצחולגל עוהס צד"ז כאמור ושאר הי' אלטיך לך
 חת הנריה וחחקר וגו' . ולפ"ז יתייבצ לשון הזוה"ק
 חיל וכל ויה סדחקרו צו לעיל צס"ד . כי חלולי
 סונו אצותיו לחקר זה העליון אשר הם שורס'
 יסוד לשורסי כסווחיו מלין היינו זוכים לזה . אך
 לצנעו עחס זכו לחקר זה לרוב גודל האהבה
 וחיבה עתי' צינס למקום ללד המעשים הטובים :
 ס'ו חנו הענפים חילויים מהשרשים הקדושים
 חללו זוכים ג"כ לחקר הזה כי שדי כופא צחר
 עיקרא והכל ככון צס"ד :

והנה ערס כנא לצחר ענין סה"ע שמתחללו
 צצחורו . כקדים לפרש עוד כמה מקראי
 קידם חודגרים מקדושה שנה קודס . כי אחד
 חומר צפי ויקהל ששה ימים העשה מלאכה וציום
 השביעי הי' לכס קודס שנה צנתון לה' וגו' :
 וציד הי' חומר וציום השביעי דלפי סדר לשון
 סנתון חיליל ויום השביעי וגו' . וע"ס הכחוצ
 וציום השביעי שנה ויכפס וגו' הולך הכ' לומר
 וציום צניה וסוס ספתח הכחוצ סצכל יום מששת
 ימים עשה נו הקצ"ה מלאכה . ע"כ הולך לסיים
 חלל ויום השביעי שנה ויכפס שלא עשה צו סוס
 מלאכה . וה"כ חילו כי ששת ימים וגו' וציום
 השביעי לא העשה מלאכה או וציום השביעי השצות
 שדי הי' לומר וציום צצ"ה . דר"ל דצכל יום
 יום מששת ימים העשה מלאכה חלל וציום
 השביעי היות מוולאכה . ואמנם כאשר נכתב
 צנתון זה יתי' לכס קודס ל"ס כלל לומר וציום
 צצ"ה דחטו הקדושה ויום הי' תרי מיילי כיתה
 וציום חילווו של יום קודס . וא"כ חיליל ויום
 השביעי יתי' לכס קודס צלא צצ"ה . ועוד חומר
 סנתון ית' למה איכפל קרא אמה שכ"כ כמה
 סנתון ית' לא יתייבצ קשה צקשה סימנו וצאמה

צכל מקום שכתוב כן ים לדייק מה כוונתו :
ור"ל עדיס השל"ה צמכת חולין סלו צקדר
 משא ומתן צסם גלייה רז"א . ח"ל סעכ"פ צכל
 יום יתקדס חרס צקדושה שנה משום שהצנת
 יולא מן השביעית של ששה ימים . כי השביעי של
 ששת ימים עם חוס' הקדושה צכניסו וציליחו
 יעלה לכל יום ד' שעות ששה פעמים ד' הוא
 כ"ד שעות והוא יום הצנת כו' יעו"ס וצפי צמדצר
 ציאר עוד ח"ל סס . והנה ז' ימי צראסית אין
 ספק סכל יום כלול מכל הז' כי אחיס ורעיס הם
 צתחאצותם צכח חילוי הכוללם אלא סצכל יום
 וציום יומו בוצר יותר . לזה צא הכחוצ לרמו צחומר
 וציום השביעי צצ"ה להורות כי גם צכל יום
 ויום מששת ימי המעשה ים צו ונקדושה שנה כמ"ס
 השל"ה הקדום חכ"ל . וזהו חומר ששה ימים
 חיעשה מלאכה וגו' . ולצנעור שלא יאמר האדם
 שא"כ הותרה פרלועה ח"ו ויוליא כל ששה ימי
 המעשה לחול גמור צלתי קדושה כלל לזה חמר
 הכחוצ אח"כ וציום השביעי . ר"ל וציעולו סצכל
 יום מששה ימים שעותה צחס מלאכה ג"כ
 השביעי יתי' לכס קודס כמ"ס גליא רז"א חכ"ל
 סצכל יום חלק השביעית ממונו יתי' קודס כי ים
 צשביעית הזו מקדושה שנה צאופן כי חיבת
 השביעי לא קאי חלקתי' כ"א חצרת"י ור"ל השביעי
 יתי' לכס קודס גם צימות חול . וצזה גמר הכחוצ
 חומר צחומר שנה צנתון ר"ל שאם כה העשה
 לקדס אה חלק השביעי סצכל יום מעין קדושה
 שנה ככ"ל אזי צצוא יום סכולו שנה דסיינו יום
 השביעי יתי' לך שנה משצנתון ור"ל מששה שנתים
 סצצרו צכל ששה ימים וזהו חומר סנתון לשון
 רבים אלא סיום השביעי יתי' שנה עולה צמצלם
 על כל ששה שנתים . וזהו שנה צנתון חומר
 צכ"מ צמקראות . ואמנם שנה צנתון חומר בני
 יות"כ צפי חומר ים לכוון ולפרש ממש ע"ד סכתצתי
 צצנה צראסית אלא שאין כאן מקומו :
ועד"ן ים לרמו צמשה וחלתי' מלכי מקדס
 פועל יסועות צקרב סארן וגו' עדיס
 צריח סוצא צסליה סס צמס' חולין סלו . ח"ל
 וישראל קדיסין וכל אינון דמחעסקין צקדושה כל
 יומא דצנתא . אמתחדין כל אינון סית יומין
 צאינון סית יומין דלגאו כו' . שעי' כוונת קיס'
 וחפלות ייח מחקרים ומחירים התיכלות מלור
 חליליות

למעט האמור. ר"ל דספירת הימים הם הפרטים וספירת השבועות הם הכללים ז' מדות העלויות וכלל וכי"ל דצדריכו צביאור. וע"כ סיים הכי עוד הפעם עד וממחרת השבוע השביעי וגוי. להורות שקדושת חג השבועות מדוגמת שבת יש צו ור"ל שהוא מורס מקדושתו וכל ז' שבועות. אחד אחוז שהוא יום חמשים. כלומר וממחרת מ"ט הוא שבת שהוא חג הקדוש שחל ציום חמשים. כי ייחס יש לשבת עם חג הקדוש הזה וכי"ל וע"כ קראו הכי שבת ודו"ק צזה:

ומעתה נוכל לעמוד על העיקר שהציונו לכ"ז. והוא מאמרו של ר"ח צמ"ר שהחלחנו צו מאמרינו באומרו אינתי הן תמימות בשעה שעושין רלוכו של מקום. הכוונה הוא משום דסוק"ל ליטעל דקרא טכ' תשיינה דמצואר הוא שהשבועות תשיינה תמימות. וכמו שדקדקנו כן צרי"ם מאמרינו וע"כ צא ר"ח לפרש הכי עד"ס

סליק דרוש לחג השבועות צקפירה חסד. ומחלי יונח כושך לכולהו יוני. וצקפירה חסד שבגבורה עד מלכות כל עולמים אמן:

דרוש שני לחג היש בוועות חסד שבגבורה

מי האיש הספן חיים אופצ ימים לראות עוז. ולחזות צנועם סי יצקר צהיכלו וישאב כארי אשרינו מה עוז חלקינו אשר וכל עם ולטון צחרנו. והקטן עוד זאת לפניו ית"ם והגדיל לחתו עד להפליא. הצבלות מלכינו על הר סיני וכתן לנו תורתו הקדושה חמורה גבוהה אעין מופלא. מדה צבצל קשור צעצורות האהבה צינינו לציוו ח"ש. ומינה יתירה הודע לנו כי ע"י השירה הזאת לא חכתק האהבה מלחמו לעולם ועד. לך נח ראה מה שאמרו רז"ל ע"פ ויאמר ה' על עוזם את תורתו וגוי. ר"ה ור"י ור"ם מליכו טויתר הקצ"ה על ע"ז וג"ע וש"ד. ולא ויתר על מאסו של תורה. של מה אצדה הארץ על ע"ז וג"ע וש"ד לא כאמר אלל על עוזם את תורתו בו והוצא צילקוע ימיי" סי פיי"ת ע"ש. והנה יל"ד צמאמר זה טובא שאם עצרו על הוצאות החמורות כמו ע"ז כו' תורה מה תהא עלי. כי האיק יתרפאו צצוצרים על מלכותי של תורה לאמר סייתעסקו צה. ואל"ל שסכוונה הוא לאמר שאמר סייתעסקו

למעלה. דהיינו דה"כ דכוונת הכתוב להורות שהשבועות תשיינה תמימות. ואינתי צאנות וכל להיות כן שלא יתי השבועות חקרים. לז"א צבעה שישראל עושים רלוכו של מקום. והיינו עד"ס שמתחבבים בכל ימות השבוע צקדושה ומעין קדושה שבת. ואז צצוא יום השביעי הוא מקוצץ ומכ"ד שעות קדושים נומס ואין השבת חקר. משא"כ צשאין עושין רלוכו של מקום ח"ו ואינם עוסקים צקדושה כ"כ צכל ז' ימי השבוע ח"כ יום השביעי הוא מקוצץ ומחלקים חקרים ח"ו. וחשי"ה שצע שצחות מומס יתי תמימים ולא חקרים ועד"ז ממלא צתיקונים תי י"ט שומלרף שצע שצחות לחוד ומ"צ יום לחוד. להורות על כל ה"ל שהעיקר חלוי צצצחות וצזוהו נמי צעלם עיניו של חג השבועות וככל מ"ש למעלה: שלום רצ לאוהצי תורתך ואין לנו ממשול יתי שלום צחילך:

יונח כושך לכולהו יוני. וצקפירה חסד שבגבורה עד מלכות כל עולמים אמן:

חלריכין ציאור עפ"י הקדמות אנתות מרז"ל: וחח"כ כנאר מלאמרים הכ"ל. ונחחיל צמאמרו של נעים וזוירות ישראל צהלים ח' מה אדיר שומך צכל הארץ אשר תנה הודך על השמים מפי מווליים ויונקים יקדה עוז לומנן לור"ך להשצית חויצ ונחחקס כי ארחה שומך מעשה אלצבעותיך. מה חנוס כי חזכרנו וחחחקהו מעט וגוי. ויל"ד צאוקרתי קודם חללו הרבה ח' אומרו חנה. דהיל"ל אשר נחה לטון עצר. ולא הכוונה לומר שהוא לטון צקשה שומלכתי השרת ציקשו ונחקצ"ה סימן חמורה צטמים כמו שארז"ל צפרק ר' עקיבא ומש"ה חויצ חנה לטון צקשה. ח"כ חצת אשר מויתר לנורי ואין לו סמיכות להנה שאמריו. וקצלה חכ"ל חמייתות אלל שאסמכיהו אקרא. ועוד וואן כינהו לור"ך ומאן אינהו חויצ ומחחקס. ועוד חוורו מה חנוס רולה לומעט צכצוד הצריות הרבה וכמו שאמרו צפר"ע טס. ומיד הגבי מעלחו צחוורו וחחחקהו מעט מאלהים וגוי תמשילחו צנועשה ידך וגוי. וצויתר יש להצין קשר הכתובים טואן להם קישור זע"ז כפי הכראה. ויתצאר חכל על ככון צכ"ד עפ"י מ"ש צזוהר חדש שיר חטירים צקופו דך פ"ט צ' וז"ל צבעתח דלחצברי חרס לחוון כללו חתצריאו ואלנויירו. וצבעתח דלחחטבי צ' רוחא ופקי נקודי וחחחישצו צחחחון. וצבעתח דלחחחון צסוכלכתח וצומכדע כפקי חכועי דעועוי כו' צצוא דלחח חחישצ כולל. והכוונה צחושב כאן כפש רוח כשמה צצאחח מול כר"כ צנחחחיות וכמ"ש צתיקונים צהקדמה דך ח' ח' וז"ל ועעמי איכון כשמחין ונקודין רוחין וחחחון נפסין. ור"ל צצבעתה סנגלמו כל חלק מחלקי כר"כ צנחחח מ"ד כנח לעווחו חלק כחלק כר"כ מוחחיות צנחחוכה כגלם כפש האדם. ולעווחו ונלמו החחחיות שחן כפסין וכן צרוח וכשמה. וחזו צנירור צכוונתו צזוהר חדש חכ"ל ויצוחר עוד לקוון. ועל דצר זה יש להפליא חלל צכל מדרשי וז"ל מפורש דהתורה היתה כלי חומתכו של הקצ"ה. ועיין צמ"ר צרחסית מפורש דצבר צביאור יוחר. וז"ל צי ה"י הקצ"ה מציט וכן צזוה"ק צכל מקום וחחח צפי שמיי וז"ל צצורייתח חחצברי עלמא וצצורייתח חחצברי צר כס הרי מפורש דע"י חחחיות חחורה כנחלו כל סנצריאם והאדם צכללו. והאיך צ' צו"ח חסיך מזה דלחח צריחה בל חלק מחלקי

האדם אז כנראו חח"כ כל חלק מחלקי החחחיות. וצויתר יש להפליא שחרי מפורש צכל מאמר חז"ל שחחורה קדמה אלפיים שנה לעולם שחחמר וחח"י טעשועים יום יום. וצוחר שחחורה צחחחיות"י קדמה אלפיים שנה לצריחה חדס והוא לעין הכראה קוחר למ"ש צזוהר חדש חכ"ל דהאדם יש לו קדימה לחחחיות זמן מועט עכ"פ ע"ש: **ואמנם** לאמר חחחיות הידיעה חחחוע צלצות צכי חדס חחחחיים צכי חחחחיים. צבולמי החחחיות שחכו רואין הם חחחיים צעלם עיקר החחחיות. וחחחם הם ככלים וגוף לרוחניות האור שלמעלם ולורת החחחיות הם כרתק לחחור שצחוכן כדוגמת חכשמה שחורה צחוך גופו של חדס צכל חלקיו. והנה מלכד שדצר זה ידוע ומפורסם צכל ספרי חכמי חחחמה. אך גס משהנה מפורשת הוא צמק' חצות פ"ה שחחשצ טס חחחחוב מהך דצרים סכצרו צערצ שבת ציה"ש. ותמה טס רש"י ע"ז דחח חחורה קדמה אלפיים שנה לצריחה עולם. וחיוך דללו ואלו דצרי חלחיים ח"ס דהיינו דרוחניות חחורה חלפיים לעולם צכל חחחיות גופייהו כצרו צע"ס כו' ע"ש הרי לך מצואר דחור רוחניות חחורה היינו מחחחיות לחוד וגופן של החחחיות לחוד וכנזכר וכפי זש חחחין דצרי זה"ח חכ"ל כהוגן. וחינו קוחר ח"ו ככל מלאמי רז"ל. וחחחם כוונתו ע"ד חחחחור דחן חחח דחחורה צחחחיות"י קדמה טובא לעולם וצח חצברי עלמא וצר כס. וחחחם חכל חכוונה על רוחניות חחורה והחחחיות דחם סקדמו לעולם וצחם חחצברי צר כס. וגס החחחיות צכלט חלקיחן. וחך חחחם גולמי החחחיות דהיינו גוף שלהם וכי"ל כצרו ח' חלקיחן שלהם לחחר סכצרו ג' חלקי כר"כ של האדם וכמ"ש צז"ח חכ"ל. ולכחשדקדק ממלא דצר זה מפורש צלשון ז"ח. טכ' וצבעתח דלחחצברי צ"כ אלעייירו וחחחגלמו חחחון. דר"ל סכצרו לור גולמי החחחיות חכל חור רוחמי שלהם קדמו וקדמו טובא וזה ככון וצרו צעזע"י. ולמען שמו"ח חככי יורד לרעות צגנו וללקוע שוטכים מוצחר מפכיים מוזה"ק וזוהר חדש ולק"ח וממילא ירווח לך. והנה ז"ל וזה"ק פ' תולדות דך קל"ד וצכל עוצדח ועוצדח דצרה קוצ"ה צעלמא הוה מוסחכל צצורייתח וצרה ל"י חח"ד וחח"י חללו חחחון ח"ח כל מאן דלחחחחל צצורייתח

צאורייתא חיהו קיים עלמא וקיים כל עוצדא ועוצדא על תיקובי וליח לך כל שייפא ושייפא דקיימא צי צצ"כ . דלא הוה לקצלי צעלמא וכד מתסקן כלהו הא חד גופא ממש וכולא כנוונא דאורייתא . דהא אורייתא כולא שייפין ופרקין . וזהו מכוון למה שאמרנו רז"ל שהארס הוא עולם קטן לפי שכל העולם כולל בו כנוצר : ודברים האלו יתבאר ציור ציור עפ"י מ"ש צז"ה דף קמ"ג . וז"ל אלא זבין חציבא דחצבין דצטמיא דחחקרי ישראל ואיכון הוו עתידין לחחקרי צטמיא ישראל כניס לעלאין ולחמאין למיטב צי צארס חולקא ומכלהו . זבין דחי חצ ארס כלהו אסתכחו חקרין צטון מההוא חולקא דיהצי צי וכלהו צעאין רחמין צביני וקצ"ה יבי צהון מדלי"ג זבין דיימרון ל"י עשה למענד אס לא למעניו זבין ההוא חולקא דיך דיהצי צישראל דהוא עינה על כולא ומעשר ספירן ומכורסין ועלאכין וכוצצ"ה ומזלין כד חרין צתסוצה מכל מה דלחנטלו צעון רחמי עלייהו זבין דחיה לחון חולקא צספירן מה דלאו הכי צמלאכין כו' : ודברים אלו יוצנו היטב עפ"י מ"ש צלק"ה פ' האזינו וז"ל וז"ש על ישראל באותו . אף שעזו צסחקים . מ"ע אינו מהגאה אלא צזון שישראל עושין רלוו של עקום ולהצין איך אפטר שהארס יתן עוז למלכו אלא הוא ית' צרא כל העולמות אזי"ע . וצכדי לקטר כולם צרא אה הארס כי יש צו מכל העולמות עולם הצריאה נתן צו חלק הכשמה ולירה חלק הרוח שהוא חלק המלאכים : ואין לך ארס מישראל שאין צו חלק מלאך מלמעלה ועולם עש"י נתן צו חלק נפשו ואח"כ הוא ית' כותן צו חלקו . וע"כ הלדיק מושל ציראה אלהים לפי שיש צו חלק המלך וכל עוד שיש צו חוהם המלך צידו . כצודו של מלך צנסם המלך לא יצמל צזירחו . והארס השושא מלוה יחסוב גם אל המלאך כאילו עשה מלוה והמלאך שאינו צעל צחירה לעולם לא הי' אוכל מעלו : אס לא ע"י הארס כי עס חלקו . והנה צפי כי השא ציאר עוד צלק"ה עס כי גם עולם האלילות נתן צו חלק ואותן שקטרגו לענין ציריאה הארס נא רלו ליתן צארס מחלקס והפילס עד זמן

שכאמר צעל הצות לכלח . ע"כ ק"ע צא לפחות אה הארס להחטילו כיון שאין לו חלק בו . ועוד צצקיצתו הורידהו לעטה ורלה שפיל גם הארס כמותו כי אין לו קום רחמנות עליו עכ"ל : והנה דברי חלק"ה האלו צפ' השא צפ' האזינו הכ"ל מורים שהס לקוחים מדברי צוהר חדש הכ"ל שהרי הציא אותן הפסקים שמוצא צו"ה . אלא צצלק"ה פ"י הדברים על ומכונתם כדרכו צקודס : ודנה אה כל הדברים האלו ראוי ומחויב לכל ארס מישראל לעשותם עטרה צראשו ולקוצעם צלצו כמקומות כעושים שלא יזיחו זמנו לעולם . כי הם חייבו ואורך ימינו לעמוד לשרת צסס ה' כל הימים . כי מי כל צצר אשר בעע קול אלהים חיים מדבר מפיו אשר ומלאכי אלהים עולים ויורדים צווצקצמה רוח חיים צצתוכו ויתן עוז למלכו ככ"ל . איך לא יחס לצצו ויתלצו צקצרו למלאות פין צתורה וצתפלה כל הימים אשר הוא חי . ויתבאר עוד צרל"ה צדצרינו לפיניו עד היכן יגיע כה מעשיו הטובים וחורוהו ותפלתו של הארס העוצד אה חס"ה צכל לצצו וכפשו : ואת תורה העולה מצין האמרים הקדושים אשר צאור רוחי אותיות התורה צבראו ג' חלקי הכפש צצארס והגוף צכללו וככל לצברו כל חלק מהס מיד צברא לעומתו חלק א' ומג' חלקי גולמי האותיות . וכמש"ל צעז"ה וממילא ידוע נדע כי זה הארס יש לו חלק מכל העולמות וקום שורשי אור רוחניות החורה כי כה הפועל צכפעל . ומצד מה צציאר צו"ה הכ"ל לצדדי דחיה ל"י חלק מהצורא ומכל ספירן . וכן מפורס עוד צזוס"ק פ' תזריע מ"ג ע"ג וצפ' ויקרא דף ז' עפ"כ צידו לקטר כל העולמות . ולהיות מושל ציראה אלהים צעז"ה על כי הוא ציריאה כוללת מכל העולם וכמוצאר . ומעתה לא נפלא לחצין מוא"ל צפר"ע כי צשעה נתן תורה כל צעלי מומין כתרפאו שכאמר וכל העס רואים . לצעצור כי אין לך שעה יפה שכתבגלית אור אותיות החור' כמו צשעה כתיבה אז . שהרי לא ידע ארס ערך אריות' עד אותה שעה . וכיון שכתבגלה כה הפועל מומילא נשלים הכפעל צכל מיני השלימות וכל רואיהה יכירס כי הס אמונה אומן מעשה ידיו של הקצ"ה ומ"ס אין צהס . וזהו שארז"ל חס צראשו יעקוק צתורה בו' שכאמר לכל צצרו מרפא

הי ע"י עוסקו צתורה ועורר כה הפועל השלם הי' ויחראה כהו צכפעל להיות שלם כמותו : ויסי דרבינו כלך לצעח צעז"ה לפרס צסס לצ וסכל לחצין כמה מקראי קודס ומאמרי חזונו צמרדס הוצא צילקוע שהלים קי' קי' ע"ש ועס צברא הי"ל יה עזה קחי על דורות מלכו שאין לחס לא כהן וכציא והס מתיס ח"ו צעז"ה צכל השנה וצאים ומחפלים לפכי חס"ה צי"ה ויחסי וכעשין צבר"י חרקה ממש כאלו לא השאו . ואזוור עוד צמרדס הוצא צילקוע עס ק' י' ע"ש למוכל לדוד להציר ה' להלילי כו' . וי"ל עפ"י שישראל מוציירין אות' מעי סמו עליהן צאזור הנין יקיר כו' . ע"כ סמו מעי לו אמר וי' ח"כ חכי מוציר והלילי . והנה צכ' סנציא ח"ה מוצאר צהיפך שהרי הכ' חומר כי מדי צצ"ו כו' סהסוכנה הוא כשהקצ"ה מוציר סנציאו ח"י סמו מעיו כציכול . וכן מוצאר להדיא צמרדס הוצא צילקוע ירמי' ק"י ל"א . אבל זאה מנין לנו סנציא ח"ה דכשארנו מוציירין סמו ית' שיהמו רחמינו עלינו :

ואמנם

עפ"י המוצאר יוצן היטב . להיות כי אמרו רז"ל אורייתא וקוב"ה וישראל גולא חר . והכוונה עד"ש כי ישראל צבראו ע"י אור רוחי אותיות החור' ואור האותיות הס האלילות אור קדושהו ית"ש וצורא כל עלמין דהוא עינה על כלא יביז חולקי' צאותיות וצישראל מוציר . וא"כ מומילא הכל אחד כי כל חלק יש לו חלק . ולפי"ז אף אהה אל תתמה כציא חרש להחפלה צר"ה ויה"כ ויעלא פיו תהלתו ית"ש וצביר סמותיו סהקצ"ה יעשהו צבר"י חרש ומחול לו חטאותיו . כי כן צדין לרק ומשפט . כשהארס מניע האותיות צהי מולאות הפה צדח"ר מדי יחטועו האותיות הקדושים צצורסס מקום כל אותן וככ"ל . וא"כ הלא מהחילת הסוויה הארס מ"י אותיות החור' צברא וכתרס צעולם . ק"ו עשה סכנר צברא אלא שמה ח"ו ע"י מעשיו החטועין סנחזכיר תהילת ה' צתפלתו ע"י אותיות האלו שיחמסר ע"י זה צבר"י חרקה ממש . ועל י' ע"י יוסס חקרין סכמקר על ידו עד עתה וצצוים שהרי גם הס ע"י אותיות החור' צבראו וצ"י . וכמו"ס עוד צזוס"ק פ' בהעלותך דף קצ"ב וצ"י עשורר כה עוסיסם שהס האותיות החור'

צקדושה תפלתו סרי גם הס יושלמו ככ"ל . וע"כ כולם יצקשו עליו רחמי' צטמי מרומים לקלוה חטאתי וכמוצאר צוהר חדש עס . כי כסי חקבל הארס צתשו' לפכי חס"ה צזה יושלמו גם הס שהרי חקרין ושליות הארס כוגע לעליונים וכמוצאר ולפי"ז יפה הוכיח צעל המוצאר מכתוב זה דכשהארס מוציר סמו ית' יהנו מעיו עליו דלפי מ"ש זהו צאות כוונת הכתוב שאומר כי מדי דברי צו הרלון דכציכור הארס סמו ית' צתפלתו ותהילתו כעשה ממש כציצורו של מקום צ"ה צעלס שהרי חלקו הקדוש הכבוש צחך האותיות וצחך הארס הוא צדיצר צו שהארס וזהו סדייק הכ' וכחצ דברי צ"י דהל"ל דברי אמנו אלא דצאות הכולי כמ"ס דברי צו דייקא וכאמור .

ומעתה

אקוה להשמיע מפלאי תורתינו הקדושה צפ' ואסתכן סכ' פניס צכ"י דיצר ה' וגו' אככי עומד צין ה' וציכיס כו' . כי ירחס מפני השא ולא עליחס צהר לאמר אככי ה' והנה רסי' ז"ל דחק הרצה צפ"י מלת לאמר סקחי אלועלה דצכאן אין לו קום מכוון אמת כי דרכן של כתובים לכתוב כן . וכמו שפרס"י כ"פ צצכ"ך ואונס לאחר קבלתינו מן הרמ"ע צכ' עשרה מלאות דככ"ע דמפרסין לקראי עד"ז עס כל זה כוונה מיושרת יש צפירוס הכתוב : וכמו"ס צכ' הכ"ל על דרשת חז"ל צכסוק וסמואל סוכב צהכל ה' ע"ש . א"כ גם הכא ל"ד ולפרס כוכי מיושרת צולת לאמר והנה לפי דרכינו יתבאר כוונתו על ככון להיות כי מעודי סייתי תמה איך הורקה ארס לומר מקרא סכ' חכי ה' וגו' או אככי ה' וא"ל דעססם שאמרנו צחך מקראות הקודמים דכשמע דקחי כלפי מעלה ואזוורו צמאמרו של הקצ"ה וצמוקיו וקוסם הכי רשאי לאזוורו דז"ח דהא צמקדס קראו צכל יוס עשרת הדברוס ומן הדין לאזוורו צצצולין אלא דעססם חרעומות המיכין לא אמרינן ל"י א"כ איך פתחו צאככי ה' וגו' . דלא מליכין מי מהמפורסים או פיקסים שיאמרו דפתחו צמחרס שקודס ל"י הדברוס דוקא עיין צפ"ק דצרכות דף י"ג :

ובעת

כוכל לומר דממוקמו הוא כלמד דרשאי וגם מלוה לומר יו"ד דצרות צכל זמן וליכא מדי דתקנו כחז"ל דלא רמיזא צאורייתא וכפי הכלל סצידינו מצעל הרוקח הוצא צצליח

הקדוש ע"ס . מדכתיב צפ' יתרו ציו"ד דצרות
 הראשונים וידבר אלהים את כל הדברים האלה
 לאמר אנכי ה' וגו' . דמלת לאמר חין לו פירוש
 עיין ברש"י מה שפירש בו ואמנם מה שכל שהוא
 ע"ד מה שאמרו באגדה וצוה"ק פי' בשלח ע"פ
 אז יסיר ויאמרו לאמר . דפי' זו לאמר לדורות
 שיאמרו וכל זמן וכי' צוה"ק פי' סלח דק"קס"א
 ז' . והס"כ הכוונ' צמלת לאמר ע"ד הס"כ שדיבר
 אלהים את כל הדברים האלה לאמר לדורות
 אנכי ה' וכמו שחיקו חכ"ל צמלת לאמר יו"ד
 הדצרות בכל יום וממלת לאמר המיותר הוא
 שלמדו חכ"ל לתקן כן . ואמנם זה בעלמו טעמא
 צני דהאיך יסי' האדם את הדברים האלו על
 פיו לאמר אנכי ה' . ואך לפי מש"ל יחזיר טעמו
 צנוצ . וע"ד סב' הרצ צלק"ת פי' השא האכרעני
 של כבודכלר ש"ע שהכיו' אנכי ה' לא שיקר וייללו
 כי הוסי' צפיו שם המפורש מל"ץ של כה"ג והס"ס
 הזה הוא שהכיו' כן . והנה לפי מש"ל דבכל אדם
 מישראל יש בו חלק מהצורה עליון וכשפיתח פיו
 צהורי וצחפלה רוח ה' ריצר בו צעלס וככ"ל .
 וא"כ רשאי ורשאי כל אדם מישראל ושיחמיל
 לדבר לומר אנכי ה' . כי אמירתו של האדם הוא
 אמירתו ה' צעלס ודבר ה' אמת צפיהו תורת ה'
 המצוה ומחוקים מדב"ט : י"ה' עלפיכ' ה' או"א
 שגם עבדך יחא נהר לפתוח פיו צחורה וצחפלה
 דרו"ר מעשה ועד עולם אמן ואמן :

ומעתה נשוב לפרט מלת לאמר שבדצרות
 שנית הכ"ל . והנה הטעם שביארנו
 יפס וכעיס לעיני כל אדם מישראל האומרו דרך
 עוסקו צחורה או צחפלה . אבל צמי שהמלך צמק"ו
 כצ"כול ועווד לכגדו ממש כמו אשרע"ה שזכה לזה
 שידעו ה' פנים צפנים . ודאי דלא שייך טעם
 זה צכדי שולשה צצילו לומר אנכי ה' צפניו
 יח"ס . לולי שזכה נמי למעלת אשרע"ה שחש
 השכיכה מדצרת מחוך גרבו . וכמו שאמרו רז"ל
 צמעלת אשרע"ה צזה ע"פ ואלהים יעננו צקול .
 סב' המפורשים שזכה להיות מעון ומכון לשכיני'
 שחסי' מתחרת צו כשמה צחוך הנוף וצמק"ל
 יובן היעצ כי אשרע"ה זכה למ"ע שערי צינה כמו
 שארז"ל ומקום זה הוא עלס שורטי' החורי' ואותיות
 הקדושים כידוע ליודעים . וע"כ אור קדושת
 השכיני' היתה מדצרת צו וזהו שהזכיר אשרע"ה

צחיכחו את ישראל על שלא כחקרו ונחשו
 למקום צ"ס וכדליתא צמדרשות צמסכה חורי' והצ"ח
 רש"י ז"ל ס"ס . ואמר להם כי ירחם מפני הא
 לידבק צו מאהצה וע"כ לא עליהם צהר מקום
 כבוד ה' עומד ס"ס לאמר ס"ס צפניו אנכי ה'
 כי אלו זכיהם להתקרב מאהצה הייהם זוכים לאמר
 גם צפניו אנכי ה' . כי היתה השכיכה מדצרת
 מחוך פ"כס וככ"ל . וזהו צממת חיכחת ומגולת
 עתך חסרון אהצה וככ"ל כן נראה לי ככון צעוה"י
ומתוך ו"ש מריש ועד כאן כולל להצ"ן צניקל
 ענין ההסתחווה שחיקו לנו חז"ל
 צחפילת שמוכה עשרה שהוא ענין הורדת השפע
 ומלמעלה למטה כידוע . שלא יתמה האדם שהאיך
 ציכולת אדם קרוץ ומחויור להוריד שפע צכח הנוטת
 קומתו מעליון כחמתון צמקום להצח אש ושלחנת
 ולנ"ש יובן שהרי יש לו חלק מכל ספירתי' ומחמטטע
 צהם דהוא עילת על כולל ככזכר . וא"כ לפי
 כשיזדכך חומרו לעצרת צוראו כח גדול יש לו
 להאדם לקטר עליון צחמתון וחמתון צעליון ע"י
 הורדת השפע ומעולם ועד עולם וזהו ענין עובדת
 דר"א צ"י צפ"ק דקידושין דף כ"ע צ"י דליתוי
 ל"י האי מוזיק כהכ"א דצצעה רישא ועל כל כריעה
 דכרע ר"א צ"י כתר ל"י למזיק חד רישא דיש
 לדקדק דהא מלישכא דליתוי ל"י מצואר דצחמת
 לא ה"י לו ז' רישין אלא דליתוי ל"י הכי . וא"כ
 מתי האי דקאמר דכתר חד רישא ולפע"ס יתואר
 דשכונה היא עפ"י הידוע דגם את זה לעומת
 זה עשה אלהי' . וקט"א אזלת צתר קודשת
 כקוף צפני צני כשא וכמ"ס צצ"ה ק והנה צקדוטי'
 חלצה עמודי' שצעה כידוע אלא דהיה סק"א
 ליתוי נמי הכי צו' כוחות כקוף . וע"כ כשג
 ר"א צ"י צכח קדושתו לכרוע ולהוריד שפע קדוטי'
 מתי ועד ז"יין הרי כחגלה אור שפע קדושת על
 ידו מעולם לעולם שזהו ענין הכריעות וככ"ל .
 והנה מצואר צוה"ק כונה פעמים ומחם צק"ס
 פקודי' שצחגלות הארות הקדושת אחכפיי' סק"א
 יעו"ש וע"כ כשחגלה הארת הקדושת ע"י ר"א
 צ"י צו' חלקים ויד אחכפיי' סק"א צו' חלקים
 מכל וכל . וזהו שאמר דעל כל כריעה כתר ח'
 רישא דליתוי הכי צפני קודשת וכאמור ומה נעונו
 צזה מאז"ל צמ"ר פי' צרבה צציק"ס אשרע"ה מהמלאך
 שיקחו חי ויקלק צוראו והס"כ לו ס"ס לו להמקום

צ"ס כווח מקלקים רצים זולתו . וכמס"ה השמים
 שפירים כבודו והס"כ לו אשרע"ה חני אשתיק
 אוחס ווקילוסם ואכי חלקם דחשונה זו אינו מצינ
 על עיקר דקוף סוף מה לורך לקילוסו של יחיד
 ח"ס י"ס לו צלח"ה מקלקים רצים כמו טעמן המלאך
 ועוד דמה זה שהס"כ שהוא ישתקס מקילוסם .
 דפי' זה הוא עמדת עבד כאמן להקצ"ה למעט
 חיו ככבודו וצקילוסו של הקצ"ה אדרבה כך ה"י
 לו לחסיב שכולס יקלקו שצחו של מקום וגם הוא
 יח"י ככלל ויחרצה כבוד שמים ע"י"ז . ואמנם למה
 שביארנו כונת המלאך ככון מואר צק"ד להיות
 פי' אורו הטוען טעמן עם אשרע"ה ה"י מי שלא רלה
 ליתן ומחלקו צריחת האדם . והס"כ לפני השי"ה
 עו חנוש וכי' . וע"כ כפל ממעלתו וככ"ל והנה
 אי"כ לא ניסה זה הטוען עוד מעולם להיות
 נחמלה ע"י עובדת האדם לקומו מה שאינו כן
 צשאר ונלאכי מרום שהם נחמלו ע"י"ז וכמ"ס
 צלק"ה ס' השא ופי' האיזו הכ"ל . ואמנם הטוען
 חוה לא די שאינו נחמלה ע"י"ז . אך אדרבה יוכנע
 ויופאל ע"י עובדת האדם להשי"ה וע"כ מען על
 אשרע"ה מה ומעלותיו צקילוסך לצוראך והלא
 חטומים עקלקין אוחו ית' וכונתו לומר כי השמי'
 קילוסן ערב יתר להשי"ה עקילוסך כי על משמרתו
 עומד נטענתו הקדושה מה חנוש כיו וע"כ חסוי'
 ולחיה חסיבו אשרע"ה צאמור לו ראה שאין
 נעענותיך עמש כי אדרבה קילוסו יתר ערב לפני
 השי"ה וקילוסן של העליונים וצוהת חדע כי
 חאשר החמיל חני לקלק אשתיק אוחס כאמור צרן
 יתר כוכבי צוקר והדר ויריעו כל צני אלהים
 בחארז"ל והטעם לזה כמס"ל שעי' עובדת האדם
 צקילוסו לצוראו יח"ס יתעלו וישלמו אשרעי' עליון
 ע"י"ז . ע"כ מוטב להם להמתין מלקלק עד שיקלקו
 יתואר חחלה . ואז יקלקו ס"ס לצעצור כי אז
 יפרצ קילוסן יתר כשמועלסן עליהם מואשר יקלקו
 צריאטונה צלי שלימות וזו הוכחה וזו חשונה שהוכיח
 וס"כ חרון הנביאים לאותו הטוען להראות לו
 שמועלת החחחונים גדלה מאד לא כאשר סבור
 הוא שמועלת העליונים לצד הוא שגדלה כי אדרב'
 העליונים מקבלים עוה ומעלוצות עון החחחונים
 ושאמור : וע"פ הדברים האלו כצא לצאר וקראי
 וידע שחחחלו צהם . אשר דהעי"ה צכל המצומור
 לא צא לשאר את גדול מעלת האדם . וכונתו

ה"י צזה לממן יתעורר לצ האדם צקרצו לעצור
 את צוראו צכל לצצו ונפשו כי יאמר חס עבודתי
 כ"כ חשונה ראוי לי להודות ולהלל את ס"ס
 קדשו צ"ה וצ"ס ופתח דצריו יאיר צאומרו מה
 אריר שמוך צכל הארץ כלומר מה מאוד כסקדש
 שמוך ית' ע"י צ"א יושבי הארץ אשר ע"י"ז חנה
 הודך על השמים צכל עת וחוה שאחזו כחצו צלשון
 הווס כמ"ס חנה וכמ"ס צוה"ק דצצחח דלתי
 מהאי עלמא חתיקא חציב עלי' יתיר ומכולא ואמר
 עוד מפי עוללים וכפרס"י דקאי' כל צ"א והינינו
 שמלוצופי צ"א צפיהם צחורה וצחפלה יקדח עוה
 לעליונים וכאמור חנו עוה לאלהי' ומספר והולך
 צצצחן של ישראל ואמר למען לורריך כמו שארז"ל
 דכל השוכח את ישראל שוכח את מי שאמר והי'
 העולם כמ"ס ומשנאך ס"ס אוחן שעל עמוך יערימו
 סוד שלא הסכימו צצריחת האדם ולא רלו ליתן
 חלקם צו ופע"כ לריך צירור עד ציחת המשיח
 ע"י חורה ומע"ע של ישראל וככ"ל וצחוה סקידר
 מיד אח"כ צקדר ככון ואמר להצצית חויצ ומחנקס
 להיות כי אוחו שלא הסכים צצריחת האדם הוא
 חויצ ושוכח את האדם לאחר צריחתו לפי שלא
 כהן לו מחלקו וככ"ל . ועד"ז שייך לשון נקימה
 שבוטר האיצה להקס ח"ו מוננו ועוד זאת שנית
 שמועד ח"ו להקס מוננו על כי צקצית האדם
 כפל ממעלתו וככ"ל . וז"ש להצצית חויצ ומחנקס
 שקאי' אדקמוך ל"י שאמר עפי' כיו ר"ל שעי'
 הצל פיהם של ישראל צחורה וצחפלה יקדח עוה
 לעליונים ושיחצרו והולך עד כי יצצית חויצ
 ומחנקס מכל וכל ציני מלך המשיח ופי' כחצו
 למען לורריך שיינו צצציל לורריך שלא הכיח להיות
 הצירור צניקל על כי לא נחן לו מחלקו . ע"כ
 יקדח עו"ז לצני אדם להחצרו על ידיהם עד
 ציחת המשיח . ומקדר עוד צקדר ככון להצצות
 צצצחן של ישראל ואמר כי מועשה שמים וכקילהם
 יש לדעת את גדול מעלת האדם ושצחו וז"ש כי
 אראה שמוך כיו' צזה ארע מה מאוד גדלה ורצה
 מעלת חנוש על הכל כי שלא מחקרנו מעט
 מאלהים . ר"ל סכל מועשה אלהים כחקר מעט
 וכיחן חלק צאדם ככ"ל וז"ש ומחקרנו ר"ל עלס
 אדם זה כצרא מחכרונס של כל מועשה אלהים .
 ופע"כ נחת מעטלה צידו על כל מועשה ידך
 צשמים וצארץ על כי יש צידו חותמו של עלך ככ"ל

ח"ס המשיגוהו צמעה ידך ושיעור הכתובים
 האלו כי מרצ חשיבות שמים וירח וכוכבים יש לרעה
 עד היכן מגיע כוחו וגודל חשיבותו של האדם
 שבידו למשול עליהם ע"י תורתו ותפלתו ללך
 חותמו של מלך אשר צידו וכחוצוהו כ"ז למעלה
 צפתח דבריו וע"כ המלא שצקים המזמור לא
 הזכיר תנה אורך כ"א מה אדיר שמוך בכל הארץ
 לצד לומר שכל השבחה הזו שאמרת עד כאן לא
 ה' כ"א להראות עד היכן הגיע שבחו של מקום
 ז"ל ע"י ישראל שוכני הארץ וכנ"ל :

הנה כי בן לא יפלא ומלחנו לבחין מאל"ל המזכר

צפתח דבריו כי על בן ויתר הקב"ה על
 כל עבירות שבחורה ולא ויתר על מלקה של
 הורה שלא היתה זאת מאלו ית' צבציל שהורה
 צלל מלכות נמי תורה קדושה חיקרי ושיאה האדם
 אהוב וחצי צבציל עוקקו זה לפני העוקם
 ז"ה גם לאחר שיעבור כל יעו על חר"ג מלכות
 שבה דזה לא ה' ולא ית' וכאמור ולמדתם
 אוחם ושמרתם לעשותם דייקא : ואמנם כונתם
 ז"ל באומנם זה לבנות את מלפניו הדברי צבציל
 למעלה והוא שגם לאחר שעברו אז על מלכותי של
 הורה ויתר להם הקב"ה על זה על כי עדיין יש
 להם תקוה טובה ותקנה מעולה לשיב אליו ית' ש
 באמצעות אור התורה לאחר עוקקם זה כראוי
 כי ע"י הזכירה את אלותי של תורה צפיהם
 ינאלו חיים ומצוקו מחלצם ושורטן של אור רוחני
 שלהם כנ"ל וציהר שאת ועוז ישיבו אורחות חיים
 להרעורר לשבו אליו ית' לקיים את כל מלכותי
 מאהבה לאחר שיתעסקו בחכמת התורה בכל לצ
 וכפש כי ע"י רוסם חלמות שבחכמת השור' תורטם
 בהם גם רוסם זה הקדוש צלופן כי כונתם במאמר
 זה להודיע כי ע"י חולאת פיהם אלותי של תורה
 וההגיון צעומק חכמת' יתחיל נפשם להאיר באהבתו
 של מקום ז"ה . עד כי ישיבו אליו לקיים מעתה
 את כל מלכותי הכתובות בה מה שלא ה' יכולי
 להשיג זאת המעלה צבצילתו לקיים איה מלכות
 מאלות השור' כי לאחר שהעמיקו קרת ח"ו לא
 סועיל להם לקיים צפתחלת השבחה חזיה מלכות
 לענן יתחזקו בה צעזורה צוראם כל הימים .
 שום לא יועיל כ"א לענן מועד ולאחר זמן יתבטל
 מן הכל ח"ו . ואמנם צעוקם צחורה וחכמה
 ישיבו נפלאות ליבוק מפניו ית' ולקיים את כל

עליות נשמים וליהן צים דרכו בן הדבר הזה אינו
 נחמק חמסרי ע"כ ציטרנו יולרנו ז"ה שקרוצו חלינו
 אחר נסה שהוא הדיבור צחורה וצתפלה כנ"ל .
 וצ"ל שהוא ההגיון והעיון בחכמת' של תורה' הקדושי
 ה' הרי כמו שהאיות הם לצות אורות עליונות
 ע"ל . הנה כמו בן תורה שלימה שלנו שהוא ע"י
 הטרופות האותיות ה' ל' ה' הם נמי אורות מחודשים
 ואל ישים חלל מלבושים צמלות וצפיורי הדברים
 דח"י עלמא כמ"ש צוה"ק פ' צהעלותך ובהיות
 האדם עוסק בחורה צדדו זה ובעיון חכמתה :
 חזיר צו עליון לשבו מאהבה לקיים כל מלכותו
 ציו מעתה ועד עולם ועל כי הפה והלב הם
 ניקרי כלי המעשה לתורה ולהפלה ואין זולתם .
 וחס הם המוליאים לו להאדם חיים שיש בהם יראה
 נשים לשמור ולעשות את כל מלכותי ית' כמ"ש
 ע"כ וחו צעלם שהשמיענו הכתוב צפצילו וצצציו
 קרוצ הדבר אחר שיצא לעשות וכנ"ל :

ועתה מה שכתבתי יוצן מאל"ל צבר"א הוצא

צילקו רים יונה וצפרט"י סס . ע"כ
 ח"לן יונה להכתבאות רעת כינוה ומסוס שתי דן
 ציו לבין עלמו שאומת העולם קרוצי חסו' הם
 ויחא קורין אותו כצ"א סקר ומי יתן וכדע למה
 ית' חנויותיים האלו קרוצי חסו' כ"כ . ואמנם
 לוח צביארתו יוצן להיות כי כל עיקר שורטן של
 איה הוא מאלותן שלא הסכימו צצריאח האדם
 וצו"ם צ"ה הכ"ל . והנה הוא סטר לית לי
 חולקא בקודשא כ"א חד חויעא דקיק זעיר שבה
 ונקים חיותם וכמ"ש צוה"ק ח"כ ענפים שלהם
 דחיינו איהם הצאים ומסערייהו מכ"ש דלית להו כ"א
 דקיק זעיר פחות וגרוע בקודשא . ע"כ מה יס"פ
 ח"י סטר כח וחיות לכשיחטאו את איה ואמנם
 וקחחם את האדם מישראל להחטאו ח"ו . בה
 וקיסו לחסיג חיות שפע קרוש ע"י וכמ"ש צוה"ק
 פ"ט אל חמור אשלמה רע כו' דלל מ'שחלים
 ח"י וכוולא כ"א צחמ"ן דצ"כ ולפומ"ל יוצן
 צעמו לפי ששורטי צני ישראל הם מכל חלקי
 קדושה העליונה וע"כ כשח"ו יצא לחטוא ולהסתק
 משרטו הקדוש הרי בה ונוריד שפע חלקי הקדוש'
 למקום עומא ופגוס ח"ו כי הלל הסתלצות
 ח"י סטר גם צ"צ עם הקדוש אלל שלא קבו
 מקום כ"א צהבוק שמונו קרוץ וכמ"ש צוה"ק
 חקיע צפ"י סקצא צפ' משפעים דף ק"ט ע"צ

וא"כ לאחר שיצא לחטוא צפועל גופו ח"ו ולהשלים
 מכולל דא הרי צזה יוליד חלקי שפע הקדוש'
 המולצטים צחוך גופו למקום עומא ח"ו ולקיצה זו
 ח"י סטר מוקצבים לחטוא את האדם מצ"י לענן
 יושלמו צקצלת שפ"ב וחיות קדושה וכנ"ל ואמנם
 מוע"י איה ומסוהתם ח"ה מעלה להם שפע
 קדושה וח"ו מוריד להם כי הלל ח"ה גופייהו
 ח"ן להם שורט כ"א מהם וכנ"ל וחדרצא לכשיחטאו
 ח"ה יחשב להחוא סטר כקוץ וכמעשה חמט כמ"ש
 ציה"ק פ' וירא ע"פ ולחשוק גם חכ"י אוחך מחטוא
 לי כו' משח"כ צהרם מצ"י וכנ"ל וע"כ לקיצה זו
 איה הם קרוצי חסו' כי ח"ן להם שום מניעה
 וחדרצא קיוע מקיי"ב החוא סטר צהדייהו צכדי
 שלא יקילו צצצילם וכנ"ל מה דלל ח"ו ח"י צ"צ
 עם הקדוש סהן לריכין להתחזק הרבה ולצקש ע"ע
 מלפני חס"ה לללא ימומו ורגלם צתסתת ח"י וכוולל
 וכן צענין החסו' לריכים להתחזק הרבה מעטם
 זה האמור שהרבה מונעים יש להם וכמוכר . וזה
 יוצן ענין הכתוב צפ' אחרי שאמר וכשא השעיר
 עליו את כל עוונותם אל ארץ גזירה כו' ד"ש להצין
 דהח"ך שאלה ישא יעול וישא עוונות אחרים והוא
 לא חמא . חמה שיש לעור צעעם הפשועי ללכן
 ח"י שער עם מי שרמוז השעיר עליו וכידוע
 מלך הדין יש להם ליטול ולישא את כל עוונות צני
 ישראל ועוים דהא קי"ל דכל שצחח תקלה נחצירו
 ע"י הרי ככנס חמתו לכל עוכסן וכמסר"ל הצ"ו
 רש"י ז"ל צ"ב עוונות ח"כ לפום צבדחא דח"י
 סטר דעציר למיחטי לצ"כ עפי קג' מנה דח"יפקד
 כידוע וכמ"ש צחיקויים ח"י וח"ו זי"ן וכמ"ש
 צלק"ם הכ"ל שרולת להפילו וע"כ דצין גמור מח"י
 ח"י סטר לישא את כל עוונות צני ישראל דח"יגרי
 בהו צ"צ עוצא לגיחטייהו ומש"ה ככנס חמתו
 לכל עוכסן וכנ"ל :

ואך אמנם יש להצין מה ענינו של נשיאות העונו

האלו . דהיכן מלינו שיתעכס החוא סטר
 על העונות האלו ועוד מילתא דח"י הוא שחם
 באמת גיעו עונם על עוונות האלו שיהך לא יבטל
 מכל וכל צציעת רצ העונות שפעעיים אוחם עליהם
 ואולם למש"ל יוצן להיות כי מוצן הדבר דכמו
 דח"ה ל"י להאי סטר חח"ה צבוק האדם וכפשו
 הסמוך לו מד עמ"ז יומשך לו להאי סטר שפע
 קדושה באמצעות האדם הכלול מכל חלקי הקדוש'
 כאשר

כאשר יעבור על מ"ש בחורה וסנה כמו כן יצורק
 גבר ירא ה' כשיטבו אל השם בכל לבו ויקרא
 בחורה וצמלות בכל גופו וכפשו הרי זה יוכנע
 ויסעבד גופו הקרוץ ונחאי סער לחמה הקדושה .
 וממילא יוליא זה את כל הסצי והתלקוח שסנה
 האי סער באמצעות ועשוי הראשונים המוכשרים
 והרצבא יופר צניקל יוליא הירא את דצר ה'
 צטובו אליו ית' את כל שפע הקדושה ונחאי סער
 ונחאי סהכנים לה חדא דשלל כדון
 הסכים לה . ועיכ מן סדון להסצי
 השקס אליו ית' ועוד כי הקדושה פעלמותי ססייענו
 ללחא ועס ולכנוס לסורסה הקדושה וזה עיני
 נחאי'ל שחורו הצא לטהר מסייעין לו ור"ל דכל
 חלקי הקדושה שצאדם מסייעים להאדם שיוליאם
 ומקום עמא עש"כ כסירלה האדם לחמו ח"ו
 ולחוליק שפע קדושה אל מקום עמא ומזוים :
 עורח גדול יש לו כי כח הקדושה לא חסכים
 ע"ז להחמו ח"ו והו שח"ז"ל הצא לטווא פוחין
 לו חבל לא מסייעין ח"ו וכאמור וזה עיני כסירלות
 השעיר את עוכת צ"י שכאשר יתוודו עליו את
 כל עוונתם שצאו להם ע"י השעיר זה ויסיצו אליו
 ית' צכל לצס הרי יוליא את כל חלקי הקדושה
 שכצנע צשעיר זה ע"י ועסיהם הראשונים המוכשרי'
 ולא זה צצבד חלל גם מחלק קדושה ש"ס צו צחאי
 סער יוליא ונונו כי טעב הקדושה כמו חבן
 השואצת כסילא ונחאי סער שואצת צחוכה ועוד
 מחלקים המלאים שם וכידוע וכו"ש צלק"ת הכ"ל
 שם ע"ש . חלל שכפי ערך שיוליאו ונחאי סכצנע
 צו ככה יוליא ונונו ג"כ לפי ערך מחלק של עלמו
 עד שיתצבר האי סער לגמרי ויצא גוליו סהרק .
 וזסיה וכשא השעיר עליו את כל עוכתם וגו' .
 סר"ל שמו ש"סיראל כשאו עד סנה עוכתו חלו
 לצעבור סכצנע מחלקי הקדושה צחוק לחו השעיר
 כפי ערך עיונתם וככ"ל . סנה כמו כן לאחר
 שטובו צני ישראל ישא השעיר את עוכתו חלו .
 כי יקרא את כל חלקי הקדושות האלו שהלטרפות
 עוד משלו ויכנס צחוק עם צני ישראל שורשו
 צקורס כמו שתי עד סנה צאופן כי כמו ישראל
 מוכשרים מחלקי הקדושה עד סנה עצור חמא
 כמו כן לאחר שטובו התי' האי סער ונועבר ויק
 מכל חלקי הקדושה הן מנחא שסנה באמצעות
 חמאי צ"י והן מחלק של עלמו צוקלת וככ"ל .

אחר ידברים האלו שכתבנו צעמ"י לעמ"י
 כצא לצאר ועמח חקירת הראשונים
 צענין הדיעה והצחירה שציארנו עינינו צוקלת
 צקונטרס הראשון צספירת חקר ואמנס כעה כוקף
 לצארו צתוספת ציאור צעמ"י . וצראשורי קדיס
 פענין צדק ועל ומלילה למלך שחאצ את עניו
 חסנה עמח וספץ להוסקף לו עונה יתר מנח
 סהצי עמו עד עמח צהיכלו עמח עמח סמלך סלחו
 אל סמדצר ונחא וסכולת מלכים מלצנים עונות
 וערגליות וסרסחו סמלך לקחח מהם כרלוכו ולסו
 לסילו צכדי סייענב סעצד צהס יוסר מנח
 סהענב צהיכל סמלך צטרס סילוכו אל סמדצר
 והצחח סגולת חצני יקר . חך חונס סמדצר סו
 סלחו סמלך לסס מללחו צה כחש סרק ועקרב
 וקוליס כסיויס ולסעים סמקסחיס צאופן שכאשר
 ילך סעצד סזה צנושעול סדרכיס סיוציריס סצמדצרי
 סזחח לא יתי' לו מקיס לכעות יעין חו סמאל
 לסכלל ונחא סכולות ומכאצות סאלו ספילו כחוע
 סשערה חך יפגעו צו כולס ואלוס שכאשר יעקס
 סעצד סזה את דרכו ולא ילך צסוס פעס צדק
 סמסכול כ"ח יקיף ויעקס את דרכו להלך מן
 סהרדים לא יכשל ולא יפגעו צו סוס ח' סמולריס
 סכוכריס ועל כי סמלך ספץ חסד היח צחקכו
 של סעצד להסחיתו וסכולת מלכין סצמדצר וסלל
 יצו לירי עכשול ונחא מלריס אשר צמדצר סניח
 דיפסחרות ורסס עליסם צכחצ חנח כל דרך ודרך
 קען וגדול למרע ועד מוצ וחיזה דרך יסכון חיר
 והכיח דיפסחרות חלו צחחלה ורלש סליכות קלה
 סראשון סצמדצר למען כי כאשר יצא סעצד צחחלה
 סליכות להמדצר להלך סמח ירלח עיד דיפסחרות
 סאלו ויורהו דרך יצחר צו לטוב לו הן צהליכותו
 למדצר סו והן צטובו לצית סמלך עם סגולת
 עלכין סצידו וסנה סמלך סגדיל עוד חסדו עם
 סעצד סזה צטרס לחחו אל סמדצרי כי ססציעו
 ולוח עליו אשר לא יריס ח"ס את ידו ורגלו צמדצרי
 סזחח צלתי רלות ולקרות מצראשונס דיפסחרות
 סאלו וסנה חסר לחס סעצד סזה ענית סמלך
 צלכחו צדק צטרס צווח אל סמדצר סקיע וכלו
 חל ליווי סמלך סליווח שכאשר יצא צחחילת קלה
 סמדצרי ירלח לקרות ולעייין דיפסחרות סאלו
 חל ונחאות סמדצרי חנה יפכה ורלח ילך צה
 וצווחו ח"כ אל סמדצרי אשר חו סולך סמח

לא סניח על דיפסחרות האלו לרלות מה יקרא
 וסלך צדק סיר וסכולת לכל והגיעו מכאצו'
 וסוליס וצקוליס וצקקיס והנה כס"ה' סעצד סזה
 חל על חיו יחן אל לבו לחזור לחחילת קלה סמדצרי
 סמלך וסס ולקרות סיעב ולעייין דיפסחרות
 סלחו ונווכחיס שס למען ידע חנה יפכה לילך
 סמלך מן סקוליס וללקוט ג"כ מלצנים עונות
 סמלכיס שס צמדצרי כי יאמר זה סעצד כי לא
 סחיס סוכחו דיפסחרות חלו צקלה סמדצרי . חין
 ח ורלי כ"ח ונחאי סמלך סססיויס שס לעייין
 ולקרות סנה לדעת עולחיו ומצחיו וכסיעסס
 סעצד כן חין ספק סילליח כי כסיעיין סיעב
 דיפסחרות ילך ח"כ לצנוח צהליכותו וצחזרתו .
 וסונס כסירחיק עבד סזה ללכח למרחוק צמדצרי
 סו ולא יחן אל לבו לחזור ולעייין דיפסחרות
 לדעת סיקון סילוכו צחין ספק כי סצווחו רעות
 דעות ולרות יוסר מלסר ססיהו עד סיוס לצעבור
 כי הרי ככר סוכה עבד זה צכונה פלעים עד
 סנה ויכבד עליו סוצ ועמח לסצול מכות סוכספות
 לו צכל עח ללד רוחק סמדצרי עד סלל ססר
 לו כח לעלור ולילך עוד צמדצרי סזה וגס לסוצ
 ולחזור ולעייין דיפסחרות להקן דרכו לא סועיל
 לו חו כי מה יועיל סיקון לח"ס כפלע וסרס כנין
 גושו לרב מכותיו וחין על ח"ס סזה סוס עלה
 ח"ך יסיב לבית סמלך והנה צחין ספק שכסיעצ
 סעצד סזה לפסח צית סמלך יחריד סמלך לקרלחו
 חרנה וסודר כי יסלסרו סמלך לחמר כי לא די
 לך סמלכח צטובתי ססככתי לך צמדצרי חך גם
 סנוססח ועונותו סראשונות סה"י לך צהיוחך
 צהיכלי כי הרי חין צך כח וסיוח לקצלס ועמח .
 ועמח ירלח חל סעצד סזה ויסיס משפעו ציוו לבין
 סמלך להסצי חליו כי מלחר סידעת חדכי סמלך
 ססככות סעלמוות סצמדצרי סחין דרך לכעות מהס
 יעין וסמאל למח סלחחני לסס ה"י לך לדעת סלל
 יעניי וסכולת מלכין דלסס כ"ח סגעי סככות
 לרד כמו סידעת . סנה צחין ספק סצטעכח זו
 יסקיף על סמלחו פסע כי סלל יס"צ לו חדוכו
 סמלך וכי לא סככתי לך ונחא עקומוח וליוכי
 סדרכיס סלל מלכוח חליך סוס רעה ע"י דיפסחרות
 סמלכתי צחחלה וצווח סמדצרי ולויתך לקרות
 סחח וחין זה כ"ח סזרון לצך סס"חך למלוח
 סרל"י וקריחח סרסיווח סדיפסחרות וסיווח

סיומי סדרכיס ונלכד זה כי גם סרלח צעלמך
 אשר גם צגנוי סמלכיס סצמדצרי מלסח וכל כחצו
 לך לכלוס צעייך כי חלו יקרו צעייך הי"ת עורח
 לעייין דיפסחרות למען ססיב חח כל מוצ חרויך
 סמלך ומה יש לך לדצר אל סמלך עוד וחיצת
 צעלמך וסמלך צרוך לעולס . והנה לפי מה סככצח
 למעלה כוכל להצין אשר סמלך זה מלכי סמלכיס
 סקב"ה סעצד זה ישראל עבדו סמדצרי זה סעולס
 סספל דיפסחרות היח סחורה סקדושה היסמח
 לפכי צני ישראל וסנה צחחצת חקר לקח סקב"ה
 חח סכסמח מסיני מרוויס מקוס זו וכועס עליון
 וסלחח אל סעו"ז להט"צ צחחריחח יוסר מנח
 סהסעכנג עד סנה כי ועמח לא חלכל מנחמח
 דכסופח וכידוע והנה צחין ספק כי כאשר סצח
 צעו"ה"ז וסלך צדרכי סעו"ז צכל עניכיו ומכגו
 כי צודחי יפגעו צו סרודפ"ס והמקפח"ס סולך
 ופלוע וסס סס מעעכוני סירל מנחליס"ס והמסצרי'
 חח סכסמח ח"ו עד כלותה כי זחח כודעת לכל
 אשר עניכי עו"ה"ז וסעכוניו סס מכליס חח סכסמי'
 ח"ו מפק רגל ועד ראש כי כל עניכי סכסמח היח
 צהסכ"ח דחאי עלמח ואמנס סמלל סכסמי' מרובע
 גם צעו"ה"ז צרלוחה סורה סלימח סלפכ"י מורה לבו
 דרך חנה הלך וחנה ספכס מצי' נעות מנחח
 יעין וסמאל וחל סלך לצנוח צלכחח צעו"ה"ז וגס
 צטובח למקור מלכחח וגס כס"סכילי זס סעצד
 חלילה צסוס פעס ויעה מדרך סחורה חלל עוב
 לו לסוצ להגות צחורת ה' להקן חח אופן סליכותו
 צמדצרי סוח סעו"ה"ז כי קל עליו לדעת אשר לא
 לחס כסכח סחורה ען ססמיס על סח"ך . כ"ח
 לסעוע דצר סמלך אופן סליכות סמדצרי סזה .
 וכסעעסח כן עיד צהליכותו חין ספק סילליח :
 וכמו סללח סמלך ה' ציד עבדיו סכציליס ססכס
 וסלוח צכל יוס לסוצ לחורחו מצי' לכעות מנחח
 וסחזור ויקצל חח סעצד סזה להיכלו צחחצת
 כצראשונה :

ואולם כסירחיק סעצד סזה צמדצרי דסיינו
 סירצח לסלך אחר סעכוני עו"ה"ז
 חלוות לבו . הרי סכרת סכסמח מטרסס כפי
 ריחוקה צמדצרי וסלכד חלקה כי חין צה עוד כח
 לחוח צנועס ה' . עבור סכסצרת וסודכח צקצלחח
 עזוהמח סירל עד כי עי"ז ח"ח לה לקצל סוס
 עוב ענית סמלך ה' . וחופכי סמלל סזה כעללחו
 צכחצו"ס

בכתובים מפורשים שהמשיל דרך העוה"ז לדרך ישר כאמור יש דרך ישר לפני אדם ואחריתה דרכי מות ח"ו. ודרכי העוה"ז נמשלים לסינינים וליונים לדרך סמוך. ומעתה תוכל להשכיל דברים שצריך לזכור בקונטרס הראשון בספרת חסד. כי הדיעה אמיתית כי על כן שלחו ה' להאי עלות לחקן המועיל וכוונתו לחלקו וזאתו צלם הדיעה שידעו ה' בערם זה האדם לעוה"ז וככל המוכר עם בקונטרס ולמען לא יפול לבז אלוס גם על זה. דמאחר שידעו ית' כוללת גם את זה אם ית' זיכלתו לכוף את ילדו ולהכריעו עד כי יסוץ לחקן את המועיל עליו ושייך לחלקו. וק"ס אין הצחירה צדו על כי ידיעו ית' חכמתו ח"ו. וחזרה שאלת הראשונים למקומו. דהנה מלמד שטענתו לא חספיק לו להגן על עונותיו אך גם מוספת לו פשע. דכי אמר יאמר העבד אל אדונו. מאחר שידע צדו ית' דרך לנטות ימין ושמאל בלי מחשול בלכתו צמדד הגדול והנורא למה ליתני להלוך שמה. דמיד הוכחתו על פניו יסוץ לו הארון שלא ליתיד לקרות צדיפתרות לדעת אף לעקס אופן הילוכך צמדד זהו ולבא אל מחוץ חפץ לחיים הנלחים. ומה איכפת לך צדיעתי שלא היתה מוכרת אותך מעולם בהיותך שמוע לי לראות צדיפתרות ולקרות בהם כי גם זה ה' צדיעתי ית' כי כאשר יראה לקרות צדיפתרות צחורה הקדושה המשיך את לבו לאור צחור החיים ולא יאונה אליו שום רע ולא נשאר עוד אל העבד רק לעיון שהלא גם זה היתה צדיעתך אם אקרא צדיפתרות ערם לאתי אל המדבר או לא ומה פשעי מעשה. דהנה אם כה ישאלו ויעיון כראש כל אם ישאל ויעיון איש צער כאשר יש לפניו אכילה ושהי"י ויתעקס לכוה יעם ולא יאכל וישתה וימות צרעו. הנה אם יוכל האיש הצער הזה לעיון הלא ידיעתך היתה מוכרתה שאתעקס ולא אוכל ולא אשתה הלא אם כה יעשה. עליו כאמר ואך אם דמכס לנפשותיכם אדרוש ומשפטי ה' אתם לדקו יחידו:

ומה גם כי המליצה רחוקה מן המושל כרחוק מורה ומעצב. כי הרי צקרות העבד צדיפתרות אין עלם המולך לפניו כ"א רועם ליווי צכתו לטון לו דרכי עיקס לעקס צמדד

וכנ"ל. ונשאל"כ קריאת עבד ישראל צחורה הקדושה הלא הוא משיח ועדבר צפני עלם המולך מלכו של עולם צ"ה וכמו שצדארכו צנה"י בקונטרס קס"י חסד. א"כ מ"כ שטענת העבד צבילה לומר למולך למה זה שלחתי כי יסוץ אמריו לו וכי כאלוה שפתיך לקרות צחורה הקדושה שהי' משמרת אותך מכל רע כי גם פני ה"י הולכים להניח לך וכל אויביך מקניצו צחאלעיות קריאת החורה. וכמו שהזכירו חז"ל צמק' המיד ע"מ כוכב פני ה' שהקצ"ה יסוץ ועוקק צחורה כנגדו וצויתר אלו ה"י צחפסטי שצקס העבד את המולך ולשאלו את פיו צמדד ולהסתכן לפניו להורות לו דרך הישרה ולא ציקס עלפניו. מ"כ שתי מוסף העבד צזה חרון אף. וא"כ צעבד ישראל שמוולך מה"י הקצ"ה לפניו צכל עת שיש לשאר פניו ית' ולהסתכן לו לצקס על כפשו את דרך הישרה. וכמו שעתה דהע"ה צכל קפרו וצויתר צחמניא שפי כאמור סורכי ה' הדריכני צחני מלוחך עלמו ומספר:

ומבלל

דברינו הנאמרים בקונטרס הראשון צספירם חסד וצכאן צדרך כלל. כצחורה עתה צדרך פרע לקלר צמוצו והוא כי חקירה זו צענין הדיעה והצחירה לא שייך לחוקרה כ"א צענין לשמוע דבר ה' והמדבקה צו ית' וכמ"ס הק"י שזה הכלית המוכון מאחתו לו ית' פעל זה יתקפנו ילרו לעוננו. כי זהו עבודה הילר למנוע צעבודה הילר. וע"י שייך לחקור צענין הצחירה אם ציכולת האדם לצחור צעבודה יולרו ית' ולהתגבר על ילרו מאחר שידעו ית' ה"י שזה האיש ית' רשע ח"ו ומזכר צדבריהם ז"ל. אצל צענין קריאת החורה והסגיון זה שזה אינו מעיקר המצוקס מאחתו אלא סכנה צעלוה לעיקר העבודה. כמו שהולך למחוז חפלו דרך מעצרות מים שאין כוונתו צהילוכו לעבור צחוד המים כ"א מצוקסו של זה העובר צמים לצל למחוז חפלו ע"י העברה צמים. ככה ית' ענין קריאת החורה להכנה כי ע"י יגיע למחוז חפלו ית' מאחתו צעיקר העבודה כנ"ל. והנה על קריא' זו לא התקפנו ילרו כי מה עבודה עושה צזה לקונו לשהגבר עליו צצביל כך למנועו מקריאת זו כיון שהוא עלמו לאו עבודה הוא. לא ולמד משעיר ציות"כ שעי' שליחתו אל המדבר גמלים

ה"

ה"י חוסיין על ראשו כמוכר ומה צדברי חז"ל הרבה ולא חס לעשייתו ואדרבא ה"י שמה עליו ונשי"ת רז"ל. ואע"ב שכלמה לו ע"י עשי"י זו מה שכלמה ודבריו מצוה"ה צדבריהם ז"ל. והנה אמת מדבר כי כסיה"י האדם נקי וצר לצד חתי' קריאתו צחורה עלם עבודה השם וההדבקה צו ית' ככ"ל. ואמנם אין דבריו אמורים כ"א לנחמילים לעמוד לפני ה' ולשרתו או צמי שסגיב חיו ונאחרי עבודה ה' ע"ד המדרש והירושלמי ונחמילנו נחמילנו ונאמר זה דפשיעא דאין קריאתן קול אלו עלם העבודה אלא הכנה צלצד. שעי' חזיר בהם חזר רוחני מאותיות"י של תורה הקדושי' ע"י כי יבא לעלם עבודה השם ית' וכמ"ס צעז"ה"י ב"י צחריכות. והנה א"כ לא תחשב קריאתן של אלו צחורה ה' כ"א כמו הכנה ציצא ע"י לחכלית חוכיון ול"ש צזה חקירה ידי' וצחיר' והגן הענין:

ובמבוא

דברינו אמת למד להגין ולדרוש כמין מומר צקודק מקראות האמורים צנצוחה ופני הכניא יע"י חס פוארס דרשו ה' צחמלאו קראוהו בהיותו קרוב יעזוב רשע דרכו ואיש און ומחשבותיו וגו'. כי לא מחשבותי ומחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי וגו'. כי גבהו שונים מארץ בן גבהו דרכי ומדרכים ומחשבותי וגו' כי כאשר ירד הגשם וגו' ושמה לא יסוב וגו' ונחן לחם לאוכל בן ית' דברי אשר ילא מפני לא יסוב אלי ריקס וגו' והללית את אשר שלחתי: ומה שדיקדוקים צעקראות האלו רבו כמעט צכל חיצה. אי סיני' לשון אומר דרשו וקראוהו: צ' אומר דרכו לשון יחיד ומחשבותיו לשון רבים. ג' ואל אלהינו כי יצנה לקלות שאין זה מנה"ד לחיות מרבה לקלות. ד' למה הקדים דרכיכם לדרכי מה שלא ככתב בן לענין המחשבות שהקדים ומחשבותיו ית' למחשבותיו וצמנויך הקדים דרכי ית' לדרכיו כמ"ס דרכי ומדרכים. ה' דכפי שיעור הלשון הול"ל שמים מן הארץ או עכ"פ היליל שמים מארץ ואמרו שמים מארץ אין לו חגיגה. וא"ו דהיל"ל כי כאשר ירד הגשם מן השמים והרות את הארץ. ולא זה לירך הזכיר שמים לא יסוב. ז"ל אומר ונחן זרע לאורע ולחם לאוכל דהכל אחד ולמה כתב שניהם. ח' אומר דברי צחיריק לשון יחיד היל"ל צפתח לשון רבים לחיות שכל דבריו ית' הנה כך. ט' אומר לא

יסיב אלי ריקס שהחמיל לרמותו לגסם שלא יסיב שמה וע"י אומר שכן שמה דבריו ית'. וא"כ מה זה שאמר שלא יסוב אליו ריקס דמזואר שריקס הוא שלא יסיב אצל יסיב עכ"פ. והגם והשלב סא אומר שלא יסיב שמה כלל לא ריקס ולא מלא. יו"ד קיטור הכתובים עולה על כולתה שאין להם שום קיטור צעעם הדמיון שדימם דבריו ית' לירידת גשם ושלב שיהא שייך לומר שצבצב זה יש לשוב אליו ית' כאומר צחמילתו דרשו ה' יעזוב רשע דרכו וצנה שצדארכו צעז"ה"י למעלה יוצן סכל להיות כי כחצתי לעיל צפי' חכתוב כי קרוב אליך מדבר מאור צע"ך וצלצבד לעשותו שהכוונה הוא שקאי על מלות משונה וכמ"ס הרמז"ן. ואמר הכתוב שעי' אמרי פיו והגיון לבו צחורה הקדושה יסיב אל ה' צכל לבצו וכנ"ל. ולזה ככתב הכניא להזכיר על החשונה פתח דבריו יחיר ג"כ צבטי אלו הסגיון והדיבור צחורה. וזהו אומר דרשו ה' צחמלאו שקאי על העיון והמחשבת הלצ כאמור ודרשו השופטים שיינו כאדם היורד לקוף דבר לדעתו על מחשבותו. ואמר עוד קראוהו בהיותו קרוב דר"ל לקרות אל ה' צחמרי פיו צחורה וצחפלה. ולזה אמר צחמלאו בהיותו קרוב להורות שקאי על מ"ס צחורה צענין מלות משונה כי לא צממים הוא. אך קרוב צשה וצלצ ול"א דרשו ה' בהיותו קרוב וכמלא ע"י אמרי פיו והגיון לבו וכזכר:

ואמר

עוד יעזוב רשע דרכו כי מלת דרך כולל כל דרכי העוה"ז דאלוין זה כל צני עלמא כמ"ס צוה"ק שזו סמילוק צצין דרך לאורח והזהיר הכניא לומר שהגם שדרך צדרך הזה עד הנה. הנה יעזבו עתה ורפא לו כל עור שלא כחחק צעמוקי מעדבר וכמו שאמר צראש דבריו צחמלאו ובהיותו קרוב כי לאחר שיתרחק האדם צמדד הרבה לא תועיל לו ח"ו לשוב לקלה מעדבר וכמ"ס. זהו אומר איש און ומחשבותיו צלשון רבים להורות כי זה האיש צבא אל המוספק הזה להיות חושה צמדד שמים רעות עשה צמחשבותיו להיות צחושבי עשות רע הלא יונתך לו ממה שיחשוב עוד על ה' לומר כי צחוכה הרעה הלזו כצרא ומוכרת הוא לכך כמלא כי שמים רעות עשה צמחשבתו כגד ה'. אי עלם מחשבתו הרעה. והשכי שחושב על ה' דברים

דברים אשר לא כן כי אדרבא כוונתו ית' הי' לעוצה להיות זה האיש ערוד צוחקצחו וצחוכתו דבר זה כל הימים למען דעת גזע אופן תקונו לשבץ אל ה' וכמו שביארנו בעזה"ל דברוש הראשון ע"פ עוב וישר ה' על כן יורה חטאים דרך. הרי מחשבתו הרעה שחושב היא אחת שהן שמים וכגד שתי רעות האלה שזכר שהן המעש והמחשב' וכמיש דרכו ומחשבותיו. הורה הכזיב אופן השוהם איך יתי' בהקדם לנו ונאז"ל צמק' צבועות דף ט' שקרצן שצא על חטא שאינו ידוע לאדם כאמר זו לה' שאין מכיר זו אלה ה' צלצד. והנה איתא צוזה"ק אשר חטאי המחשבה אין נאריהו דריין ומכירין זהם להעיד עליהם כ"א הנשמה צעלמה מעידה עליהם לפני קונה. ולז"א וישיב אל ה' רלוכו זמם שישב על חטאי המחשבה הנודעים להסם ית' צלצד ואין צלתו ועל חלקי חטאי המעשה אמר ואל אלהינו כי ירצה לטלות. ר"ל ועל החטאים שצומעשה שכולעים לצעלי מדות הדין. וז"א ואל אלהינו מוסב על תחילת דיבורו שאמר וישב וגו'. ור"ל שישב על המחשבה שאין כוגע וכודע כ"א לה'. ועוד ישב וכיחם על חטאי מעשה צפועל הנוגע וכודע שהן נאריהו דריין ע"כ כאמר זו סם אלהי' ומה שקיים כי ירצה לטלות שצ' למ"ש עקודם כי ה' ירחמהו ואמר כי זו ריבוי הקליחה. ואופן השוהתו ע"ז ע"י קריחת החורה ותפלה כמו שזכיר בתחלת המקרא דרשו היינו תשובה על המחשבה. וקראתו צפה על המעשה:

והנה

לצעבור שהזכיר עד הנה חילוקי החטאים ואופני השוהתם חזר עתה הכזיב להוכיח על פניהם מווסם להראות להם שצטני דברים שהזכיר שהן המעשה והמחשבה הם מנארים עיני כבודו ית'. וקיימא מילתא הוא לדעת זו שהוא כן טעניות האדם חושב או עושה דבר צעוה"ל ואין זו לך כבוד שמים ידע גזע שבוודאי הם מחנאגדים לכבודו ית' כמשארז"ל כל ונה שצרא הקצ"ם צמולמו לא צרא אלא לכבודו שכתאמר כל הנקרא צמתי וגו'. ואל"כ כשיכול האדם להרצות צכבודו ית' הן צמחשבה או צמעשה ונפנה עלמו לד"א הרי מניחא ומעט זמם כבוד שמים כיון שלא כשלים זו כוונת הצריחה שצצבילו צברא. ונה מאלו יס' לו להאדם חי לתחלוקן על זה

הכח סכח הלמחיס צאים מנאמרו של מקום צ"ם צחחילת הצריחה שאמר ית' אור וגו' וע"י טיפת אור המער יולא הלמח לכגדו פי שמים כמשארז"ל אין לך טיפה מלמעלה שאין טיפיים יולא כגדו. וע"י הלמח כצבר צמקלת וע"י האכילה כמעלה למעלה לבגורי עכ"ל. וזה כוונת הכתוב צאוונרו פי כאשר ירד הגשם להראות לאדם כי לא לחנם צברא ח"ו ואלא יצא לומר שצחכונה רעה צברא. וע"כ יעלה ממנו שצחירה ח"ו ויאמר לא כי הלא יס' לך לדעת ציעול אמונה הנפקדת הזאת ונהה שאתה רואה צעייך שירד הגשם ויהן זרע וגם לחם לאוכל שהם שכי תיקונים הנעשים צחמלציות האור שצחוק הגשם היורד מלמעלה כו"ש צלק"ת יתקאל הכ"ל ושמנה לא ישיב אור שצחוק הגשם כ"א הורה וגו'. ונתן זרע ולחם שחו כגומר תיקונים להשתעלות אח"כ למעלה ככ"ל. הנה כוונת יס' לך לדעת שכן ית' דברי שאמרתי אל הכסמה צעולם עלין שחמד למעט לנגף פלוני כצבר דצברי רז"ל שלא ישיב דיבור זה אלי ריקס ח"ו. כ"א הנשמה שהי' מליחה ומחוקקת על חד חרי ונהה שהיתה ערס ללחה לעוה"ל. וכונת אונרו לא ישיב וגו'. ר"ל אור הדיבור שאמרתי להנשמה להלך לעוה"ל חאיר צעלם הנשמה לתקן חוועל עלי'. צאופן שאור הדיבור לא ישיב אלי ריקס ח"ו כ"א כדוגמת המער וככ"ל. וזהו אמרו ייש עשה אשר חפצתי והללית אשר שלחתי דר"ל שאור דיבורי יעשה כחפצתי ויללית אח אשר שלחתי לעוה"ל לתקן. וזהו שקיים הכתוב עוד ואמר כי צמחה חלאו עגלות. והנה מה שייכות לזה כאן דעה עיין לרומה צעי סכא ולמ"ש ככונ שדבר י צלמח זהו צעלם עיין הצירור מירידת הגשם ואכילה האדם השלים את הלמח מהגשם אשר נאונרו יצא משיח כמ"ש צלק"ת סם ע"ש וע"כ פשטאזכיר הכתוב שכי אלו מעיין אורות הגשם ואורות כשמה ישראל שצמם הלוי הצירור הצניח אחריו עוד כי ע"ז חברנו שצמחה חלאו מהגלות צמחה צימיו חתן:

נמצא

ועלה צדיקו מכל מה שציארנו למעלה צעזה"ל להצין זו עיין מלות ספירת המער שכלטויו להזכיר כל יום צפינו שלא מלינו רומח מלות זו. וכבר דיברנו צו צדקת הראשון וספירת החקר וע"י פנים לתורה. ולאמנם כעת

יתצאר לפי מ"ש צדקת הזה להיות כי מ"ט ימים שאנו סופרין הוא כנגד מ"ט שערים הנודעים ליום החמשים שהוא חג השבועות הוא כנגד שער החמשים צקוד וחמשים עלו צני ישראל מארץ מצרים כידוע וע"כ ניתנה התורה ציום החמשים כי הוא עלם מקום התורה וכמ"ש צוזה"ק פי יתרו דף פ"ה. והנה ח"כ כשאו סופרין וזוכרין כל יום צפינו הרומח לימים העליונים ככ"ל. אלו מעוררין עי"ז כח אורותיהן עלינו עד למטה ועושה פרי למעלה עד כי ציום החמשים אלו מקצבלין את התורה חדרש כי הרי כח זה יתן צחוכינו עם צ"י. שעי' דיבור פינו צלטוינו הקדוש שעי' לרופי אוחיות התורה אלו מעוררין עד למעלה ראש ומשם מורידין שפע קדושה עלינו למטה וכמש"ל צעזה"ל צאריכות:

ואר זה כיון הכתוב לפע"ד צאוונרו פי ראה שצעי צבועות חספור לך מהחל חרמש צקמה חחל לכפור שצעה שצבועות דיליד דלמח כפל עוד הפעם ז' שצתות לצסוף. שהרי כצד זכרם צחחילת חוקרא והכי הי"ל חחל לכפור אותם; ועוד שאם היולך הכתוב לאונרו הי"ל חחל לכפור את השצעה שצבועות. דה"י מוצאר דעתה יחחיל וניכס אצל צאוונרו חחל לכפור שצעה שצבועות כשמע דצא לומר דמיד צהתחלת הספירה יספור ז' שצבועות מה שאינו כן. וכמ"ש צפי' אזור וספירהם לכס וגו' עד מנארת השצת חספרו חמשים יום דר"ל שלא יספור צכל יום כ"א יום אי צלצד ולא ז' שצתות. ואמנם למ"ש ככונ הדבר שצא הכתוב לרמוז וללמד לאדם דעת עיין מלות מהספירה לתיכן רומח. וח"ש צחחילת חוקרא שצעה שצבועות חספור לך וגו' להורות על עלם מוליה שנספור השצבועות צפינו ומה שקיים לצסוף עוד הפעם ז' שצתות הוא עיין אחר צפי"ע שצא לרמוז אל שורש המלות היכן הוא. וזהו שאמר חחל לכפור ז' שצבועות. ר"ל ז' שצבועות הנודעים שהן מ"ט שערים הכ"ל. שצמחה מיד צחחלת הספירה שהאדם סופרם הם ז' שצבועות שלומות עליונים אצל האדם חספורם הוא ית' סופר אותם כל יום צפי"ע וכמ"ש צחחלת חוקרא וכחפרש צפי' אומר וככ"ל. אומר מעשה להצין מנאז"ל צמיר פי' אומר שאמר סם אימתי הן חומיות צצעה שערסין רלוכו של מקום שצבר פי"שנו

פירשנו צבוחתו צקפירת חסד ואמנם כעת כ"ל
 לפרשו עפ"י מה שציארונו צדוקס הזה צקקדס
 לפרש החלה מקרא קודש צפ' וילא שאמר לו לנן
 ליעקב מלא שצוב זהה ויתכנס לך גם את זהה
 וגו' דיל"ד דפ"ל חלא שצוב זהה או החמלא
 שצוב זהה חבל איך שייך לומר כעלוה אל יעקב
 שהוא ימלא את השצוב ומה שאינו צידו למלאות
 את השצוב וגם ענין המילוי איכנו מוצן הוא .
 ואמנם למש"ל יחצאר על ככון ועפ"י מ"ש צזה"ק
 פי וילא דף ק"כ צ' ע"פ והי' ה' גי' לאלהים :
 ח"ל חנה אהה מוסך צרכאין מוצובא דכלא לחאר
 דא דאיקרי אלהים כו' . אהצצר קשרא דכולא
 צ" וצזה"ק עס דף ק"ג צ' איחא עס ח"ח דאפי'
 לנן רמז' ל"י צאינון שצב שכן אפי' דלא ידע
 מאי קאמר ע"ש . מאלא כי יעקב חצינו ע"ה תי'
 מוסך צרכאין מכל העדות העליונות למדה שציעית
 חקקראת אלהים וקקראת מלכות שמים והנה כצר
 ציארנו צעוה"י לעיל שכה זה ניתן ציד ארס
 מ"שראל לקשר כל העולמות ושיחצברו כולם ששפע
 קדושה ע"י ככ"ל . וק"ו שכה זה ה"י ציד יעקב
 אפי' ח"כ זהו שאמר לו לנן אפי' ג' שלא ידע
 מאי קאמר מלא שצוב זהה וגו' ר"ל שלום ליעקב
 שיהא הוא מומלא שצוב של זה"ה שהוא ע"פ"ו שהס
 מ"ע כמ"ש צזה"ק עס דף ק"ד ע"א והיינו שיהי'
 כולם ומלאים שפע קדושה על ידו ואז יתכנס לך
 גם את זה"ה ר"ל שחזכה ג"כ למדה השציעית
 חקקראת מלכות שמים המרווחת צמלת זה"ה וכידוע .
וא"כ זהו כוונת מאז"ל הכ"ל אימתי הן תמימות
 צשעה ששושין רלוכו של מקום . דר"ל
 לצבור כי נלטינו למכות שצעה שצובות צכדי
 שיתמלאו ז' שצובות עליונות שסן ע"פ"ו שפע
 קדושה על ידינו ככ"ל ח"כ עומד צעל העאמר
 ושאל אימתי הן תמימות ולא חסירות השפע ח"ו
 והסיצ שצפסיותינו עושין רש"מ צכל מעש"ינו הן
 תמימות ומלאות שפע קדושה על ידינו ככ"ל .
ומעתה נרים ראש לצאר ענין שצב מדות
 מה הן משמעות לעצדות יולרינו
 צ"ה וצ"ש להיות שצצר נקדס ומאמרינו צצוב מדה
 הוסיין שאכו קופרין מ"ע ימים הרמוזים ל"ו מדות
 העליונות שכ"א כלולה מכל סז' כידוע ורומז עור
 למ"ע שצעים הנודעים אשר צצכרינו כל יום
 צפינו כחשוכר אור עיוס עליון כוכחו וככ"ל .

ואמנם צהיות שלא צדיצור פינו צלצד חצבר חלוי
 כ"א צפינו וצלצציו לעשותו וכמס"ל ע"כ חל
 עלינו לצאר אופני חוצה הלצצות החלוי צמלות
 זו והנה מדה הראשונה צפרטה וצכללה כצר
 ציארנו למעלה צקפירת מדה חקקד והן עחה
 חצאר צעוה"י כחקדו המוצה עלי את חוצה עצודה
 הלצ החלוי צמדה שכי"י חקקראת בצורה :
והנה עס בצורה הונח צכל סכצוצים על מ'
 שחצבצר על המחצברו ולזה יקרא בצור
 יתי' ארס או משאר צעלי ח"ים כשיצציר כגד טצנו
 או כגד מ"י שצומד לכגדו יקרא צצס בצור חגל
 עס כח הונח על מ"י שהוא חוק צטצנו חצצרו
 לקצול עול משא וכדומה כמס"ה ורצ הצולות
 צכה סור ואמנם עס בצור אינו עס העלמי אמנם
 ע"ש הפעולה נקרא כך וחז"ל שהחמטו צמלה זהה
 הרצה ללד זה כמס"א"ל וכעשה כמעין המחצבר .
 והנה יסוד המים אין צצצנו כח כי הוא יסוד
 פשוטי אך לכשיולא חוץ לבצולו יקרא בצור ע"ש
 הפעולה וצכצו ולינו כי לא צכה יצבר ח"ש .
 מפורש כי חכה אינו סיצה לבצורה כי הבצורה
 הוא ענין אחר צפ"ע . אשר ע"כ גם מדה הקדו'
 הלזו חקקראת צצס בצורה ע"ש זה נקראת להיות
 כי כאשר ירלו הבצורות לא מנוהרות לעלות
 ולטרורף ערף ומצורות הקדושות מקום אחיחוס
 כידוע יחצברו עליהם בצורות הקדושות ולא יכיוס
 כמ"ש צלקית חלהים ע"פ צשוא גליו אהה שחצס
 וע"ש . וכידוע לידועים . וכן מנצב הבצורות
 הקדושות צעלמס להחצבר לעלות למעלה להחמט
 צצורטס כ דוע והנה צאינספק דכצכצא להדמות
 הצורה לילרס ולהחמו צמדה הקדושה הזאה ע"פ
 צעלמו לריכין להחמו והיינו שכאשר ירלה הילח"ר
 החמו וכמטך עמדה זהה כידוע לכשירלה להחצבר
 על הארס חלילה הרי הארס חייצ לעמוד כגדו
 ולהחצבר עליו וצחצצולות יעשה מלחמה לכגדו ;
 וחפ"ה צידו לילית ודאי הלז על כי כח מצבורות
 הקדושות צקצרו הוא וכמס"ל צעוה"י : וצידס
 למנוע את בצורות לא מנוהרות ומעלות ולטרורף
 מהם ערף ח"ו וככ"ל וגם צהכריות שצארס
 הנועים אל מדה הזו לא יעס צחס לשמאל ח"ו .
 כ"א יקע וילך חכגה כמ"ש צזה"ק פ' קרח דף
 קע"ח ע"פ כל אשר תמלא ידך לעשות צכחך משא
 ועשה הכל לעטן שמו ית' . וקוצ"ה ישרי צגוו"י
 כע"ש

צמים צזה"ק עס ועיין צר"ח גם מנעין זה זה
 הוא צורס חוצה עצורה הלצ היולא עמדה זהה
 חצרי לוי שוכה לזה ח"ן זה כ"א ציה אלהים
 צכללות המדה הקדושה הזאה . ואמנם צפרטיה
 המדה איך היא כלולה מכל סז"י"ן לענין עצודה
 חמס כדרס אחוס ח' לאי צעוה"י . והנה חקקד
 מצנצורה יורה לנו איך להחכה צמדה החחצצרות
 פי גם לחאר שיהצבר על הילח"ר ויעקוק צחורה
 יוחס ולינה צכל כוחו עכ"ז לא ימנע מלצמול חקקד
 עס כפסו העלוזה . כאמור גומל כפסו ח"ש חקקד
 וגו' וכמאמר הלל הזקן צמ"ר פ' צהר . עקס
 חניח"מ וחאר ח"ל וחיגמול חקקד עס עכ"א דצבו
 גיח"י כו' והיא כפסו העלוזה ע"ש וכדומה צמלות
 חלדקה והדומה לדומה יכלכל דצרינו עפ"י משפטי
 חחורה ולחוס על כפשו ג"כ כאמור חפס כי לא
 יחי' נד חציון כמס"א"ל וצדרך יחר פכיעי חורה
 לנו מדה חקקד מצנצורה להיות כי גם כשירלה
 חארס להחצבר על ירלו ולעקוק צחורה ולעמוד
 על כפסו לקוס צציה ה' צלילות חס לא חקקדס
 לו ידעח חקקד סגימול עס כפשו צזה וצחא .
 לא חכון צידו עצודה רצה כזו . וכמ"ש צר"ח
 שחקקדס לו ידיעה זו יקל עליו לגומרה כו' . וכן
 צוחקסר ככסיו ללדקה לא יועיל לו ההחצצרות
 לצד כי גם כשיצכה להחצבר על ירלו ויחקסר
 חנכסיו ללדקה חס לא חקקדס לו ידיעה חקקד
 חגדול סגימול לכפסו וצכעי עולמים חנה לא די
 שיעצור לחאר נתינתו על לא ירע לצצך וגו' .
 אך גם שעי"ז שצצצו ירע לו לא חכון צידו מלוה זו
 למולמים להיות מחזיק צה כי יאמר מה לי לחקר
 וכסו חבל צצידצק צמלות זו מדה חקקד סגייענו
 מ"י מלוה זו לא יושע לעולם לשוס דצר והו
 שחרז"ל הוי מחשצ ספקד מלוה כנגד שכרה כ"א
 לא חקקדס לו החצצון הזה לא חכון צידו לגומרה
 בחיקוקה ומכ"ש להיות מחזיק צה וככ"ל ומדה
 חפונה הזאה יוריני מדה חקקד מצנצורה ועד"ז
 חקיס אל שארי סעדות שאפסר עמדה הקדושה
 הלזו . וכן נכע וכלך צאר ה' צצס מדה בצורה
 מצנצורה כי מוננו נקה לעצוד את ה' ע"ד שכי'
 חעור ריט הלכות שצה שצריך סחחוקות ובצורה
 גדולה לכצד את השצנה כו' . ועע"כ קמוך שהיא
 רצו חייחא שאמר בצור כארי לעשות רלוין חציד
 חנכסים לדר"פ שאמר עשה שצחך חול כו' .
 ק"י

והנה מלצד סכיצור צצותיה היא מלוה רצה צפ"ע
 אך גם כמס חיקויי חצובה חלויס כציצור זה וכמ"ש
 חק"י ואמנם לעינות זה לריך בצורה והחחוקות
 גדול שלא יהא מצקס צחול ליעמוד של שצה ושללא
 יהא חקקכו קלקלתו ח"ו כי אחרי חכלו וסחו ציוס
 השצה להחענב מרוב כל יחאו למעטמחוי ככה
 כל ה"מים וכצר כודע ומנוח החלוה הזאה כי היא
 גורמה לעצור על כל חחורה וכמס"ה ואכל ושצע
 ודסן ופכה ח"ו . וכמ"ש חק"י לזה יורה לנו מדה
 בצורה מצנצורה . לומר שצנצורה של מלוה עלמה
 כיסה מן הסיתר אל החיקור ומן המלוה אל
 המוזהר ועד"ז חקיס אל השאר כגון צמלות חצות
 מלד בצורות הקדושות כידוע שצריך להחצבר צחס
 הרצה שלא יהא כיסה וכפער אל חחורה ח"ו .
 וכצר כחצתי צכגון זה צמ"א : ואחריו יחיר אור
 מדה חפארת מצנצורה להסחות לנו דרך ה'
 שלאחר כל ההחצצרות יתי' כל מעשיו חנוים אל
 קו השוה ולא ילא חוץ לבצול צשוס לר שזשו מדה
 חח"ה כידוע וע"ר שחרז"ל צמס' חצות חיות דרך
 כו' . כל שהוא חפארת לעוש' וחפארת לו מן
 הארס וכהיה דר"ע צמס' כחוצות דשלח וידע
 מה צגו ציחא ואחריתא דלא שלח חיעקרא דציחאו
 הרי שלאחר כל החצצרות של ר"ע חקקכל צקוק
 דצר צקדמותו להיות כוחל שכי עולמים וכך ה'
 שחגיע למדה זו שיהי' חפארת לעוש' וחפארת
 לו מן הארס זהה יורה מדה חפארת מצנצורה
 כאמור ומזה חקיס אל השאר . ומדה כלח מצנצור'
 זו יורה גדולתו לעצדותו ית"ש כי גם לאחר שיהצבר
 הארס על ירלו לא ייח לו צזה לצד עד אשר
 יכלחנו מכל וכל . ויהי' כלח מלשון כולח וכפרש"י
 ע"פ לך ה' הגדולה וכי' והכלח והדמיון צזה
 שלאחר שיהצבר הארס על ירלו ויהי' עקוק צמע"ע
 יפילנו ח"ו צרשתו ויצה לצו שהוא גדול מצעונוח
 וכמ"ש צחו"ה וכל ספרי יריחיס וח"כ סוף סוף
 יהי' הארס מכולח ח"ו ולא כולח לזה יורה לנו מדה
 כלח מצנצורה לסורות שהבצורה יתי' צכלח ר"ל
 צלחון וככוכר ומזה חקיס אל השאר ולכל כה"ג .
 או סיה' כלח מלשון עולמות המחוכר צכחצים :
 וכשחז"ל כ"מ שחאמר כלח קלה ועד ח"ן לו חפקק
 ולזה יורה לנו מדה זו כלח מצנצורה לסורות
 שלעולם יתי' ארס מצנצורה זו להחצבר על ירלו .
 כ"א

כ"ח יקל לעלמו צטוס פעס ולא יחגבר כארי לעמוד לכבוד לא יועילו לו כל מה שהחגבר עד הכה כ"ח צכל רבע יחגבר בצבורה זו :

וזאת תורה העולה ממדה הוד שבצורה כהתחיל דר"ע חקידא טילהי ומכח קידושין שבחמלע המדריגה לוח כורח צ"י עמס ויכל מילת"ר בציון גדול . וכדל"ל רבנן ע"ש ולזה תורה לנו מדה הוד שבצורה לומר שצ"ד צדא חליך אוחו המדיח החגבר עליו ותדחכו מעליך מכל וכל . והכלל כלצי מפח יוקסים כי אם חתן לו מקום ח"ו לא הוכל להפא ח"ו וגם כשהתיי כר"ע חקידא פלא חכלל בציון ואין זה הוד והדר וככ"ל חס יורה לנו מדה הוד שבצורה לומר שהצורה על הילת"ר תהי' צדך הוד וכחזכר ועזה תקיט אל השאר :

ויסוד לכל אלו המדות יורה לנו מדה יסוד שבצורה להורות כי מדה זאת הוא יסוד לכל המדות הזכורות וכמ"ס צוה"ק פ' ויקרא ע"ו צ' . לא איתרבו יר"י צבי"כ כ"ח צפריין וכ"כ קפרי יריאם ע"פ לפתח העלה רוצן . ועל דבר זה צאה מדה יסוד ח"ל ח"י חלקיו להורות כי הוא זה מדה הקדושה וסווא עיקר הסיקוד בצבור להחגבר על ילרו צמדה זו הקדושה ואז יזכה לכל המדות הזכורות לעונה אוח ולזה יורה לנו מדה יסוד שבצורה כאמור וזה כ"ל כוונה הכחוב חבור חרבך על יך בצור וקיים הודך והדרך ר"ל שיהי' צדך הוד והדר הכדש צוה"ק פ' ויחי על מדה הקדושה כאמור יר"ך בצור וחו הסרצ נוקמה קס צריח וכצוחר טס ע"ש ולהחיל יצא סכחוב

כמין חומר צקודש טנא להורות כי עיקר חגבורי היל ציקוד ולזה אמר חרב"ך על יר"ך בצור וככ"ל וחו סקיים ומקך סכחוב אלו סבי המדות להדרי הוד זהו מדה הסוד הדר זהו מדה הסיקוד וכידוע ומלכותו בכל משלה זה יורה לנו מדה מלכות שבצורה . וע"ד פארז"ל צמ"ר פ' אמור ע"ס אשרי מעכיל אל דל וגוי . שמועליך ילח"ט על ילח"ר וכ"ה צמ"ר קהלת ע"פ ירא חס' צבי ועלך . המלך ילח"ט על ילח"ר וכוחסס לומר סכ"כ ריביל האדם ח"ע להחגבר על ילח"ר עד שיהא ילח"ט למלך עליו כי כמו שהמלך עושה סכל כרלומו וכחפלו צאין עושה צעולם ככה יהא אדם עוסק צתורה וצמעי"ט צרלון עוב צכל לצבו וכפשו כאלו לא הי' טוס מוכע ואז ילח"ט צכל דרכיו כי אם יעקוק צעצודה קיבו יה"ש צרפיון ידים כלינו יס לו מוכעי"ן חין עזרתו שליטע עזור כי עדיין הילח"ר הולך צקרצו לפעמו ואיבו קקרא חלמן רוח כעעס ותקעתי יחד צעקוס חלמן . וחו צעלס יורה לנו מדה מלכות שבצורה להורות כי חגבורה שיהגבר על ילרו יהי' ע"י מדה מלכות . ר"ל סכ"כ ריביל צכל מדה סקדושות סכזכרות עד שיהא הילח"ט למלך לעשות סכל מרלון לנו העוב ותקוקת סנפס כאמור וחו מדה מלכות שבצורה להורות שהצורה על הילח"ר תהי' ע"י מדה מלכות ועי"ז יגרוס כי מלכותו ית' צכל המדות מעלה לקבל מהס ולהספיע לנו כאמור הי' צמטים חכין כסאו ומלכותו צכל מעלה הי' מלך עולם ועד סככה עונה צמטים וגמר מעשה טעע הקדוש' כגמר צבו חמן .

סליק דרוש מדה חגבורה מדה ילחק חצינו . כי חחה חצינו :

דרוש לחג השבועות ספירת תפארת

גורדה לך הי' חלחיו על חלקו העוב וגורליו סכעים אשר לקגולה ומכל העמים צחרתו ותחכינו לך לחמלס כהיום הזה וגם אחרי כל סקורות אוחו חקדיך לא עזבו קצלה כדחיו . ומן חמועי' סדלחכו ממלכיס הולחטו וצכל ככפ"ך ססחרתו ועל סיני ירדה וכח לנו מדה חמה חמים ומלות עוב"ס להטיב חחריחיו טעעו ורלו כי עוב הי' . אשר גם צטציל מלות חחה זכיו לירש חס חארך ולהיות טעוע צחוכו כמו פארז"ל

צמ"ר פ' אמור פכ"ח ח"ל חרי' לעולם אל תהי' מלות העומר קלה צעי"ך טעי" מלות העומר זכה חברה לירש חס חארך סס"ד וכחתי לך ולזרעך חחר"ך . ע"ע וחחה חס צריחי סממור וחיה זה צריח העומר כו' . ומחיה זכות זכו ישראל לירש חס חארך הי' אומר זכות מלות העומר דכתיב צבי כי חצוהו לפי"ך עשה מזהיר חס ישראל כי חצוהו וקלרחס כו' . והצחחס חס עומר ע"כ טס צחוהו הי' ע"ש . וחסה עס שרורק סעקרא צחכאי דעל מכת עטוס

עטוס חלכ"כ חאי וחחה מיומר לגמרי חאי כפרס"י דוח"ו זו טל וחחה עוס"ך על עכין ראשון ח"כ פך חיל"ל וחח צריחי סממור חחה וגוי' דוח"ו טל חחיה ג"כ הי' עוס"ך על עכין ראשון חכל סהח חחיה וחחה מיומר עס הוח"ו דחא כחצו חח"כ חחה וזרעך ועוד הוקסס לצעל המממר דלעה הפסיק חכי צין הפקיס סחחיל צצריח מילה כע"ס וחחכה צריחי והפסיק צכתיכ סחרן . וחח"כ חוזר לראשונות לצריח העילה דחי' לו לכחוב כ"ח צפ"ע ע"כ דרש דחאי וחחה חס צריחי חוס מלות מחודשה סחיה מלות העומר . ולא קחי חלמעלה וסיעור סכחוב כך הוס לפי"ז . חכי מנעיחך על יוסס חארך חך וחחה חס צריחי חסמור חייכו צריח העומר סחיני כוחן לך חס חארך כ"ח על חכאי זה סהממור צריח העומר ועס סקיים סכחוב זחה צריחי וגו' חסיב סכחוב עוד חכאי סחלוי צו כתיכ חארך סווא מלות מילה כע"ס צמ"ר פ' לך וע"כ הפסיק סכחוב צעלה וחחה להורות דעל סבי חחאים חלו דצריח העומר וצריח מילה חלוי כתיכ חארך וחמסס גמ"ס דקחי על צריח העומר חיו עובן כלל . דחיכו עליכו דעומר קקרא צריחי-כחי דקרא מיומר חל רעזו על חיה צריח חמסס עומר לא מליכו צטוס מקוס סיהא נקרא צריח . וציומר חמי' רחס מליכו דחברה חצינו קיים מלות העומר . חפ"ג דמליכו טכנה חברה מוצחות חכל לא מליכו ססקרי"ב קרצן העומר והרי ישראל לחחר עחן חורה לא כחחייצו צקרצן זה כ"ח צווחס אל חארך ועוד קסס דקאמר חחס צמ"ר דצכות מלות עומר זכו להחגבר על חויציהס צימי ערדכי דחא צומן סווא לא סקריצו קרצנות :

והנה כ"ז יובן סהקדס לייטס עח"ל צמדרס רוס רבה פ"ח ח"ל סעעה עמי וחדצרי' וגוי' וחדצרה לעוה"צ כדי שיהא לי פ"ס צפ"י פרי סחומות כוי הללו עובדי ע"ז כוי חוחה טעה סכבורין טל ישראל מעסתק כוי . חמר לו סקצ"ה חייך סחי ערצר צלדקס ומוטיע חס צבי צחיה לדקה ר"ח ורי"י ח"א צלדקס טעטיחס חס עולמי על סקצלחס חס חורתי סחלולי קצלהס חס חורתי סייחי מחזירו לתופו וצושו וח"א צלדקס טעטיחס עס עמליכס על סקצלחס חס חורתי סחלולי כן סייחי מכלה חחס מן סמטים ויל"ך דלעה כחשך זה ללדקס צמה טעשחון

עס עלמס דצטלמח לרי' כיחא דעטוס טעעו לרקי עס כל העולם חלולי כן הי' חוזר לחוסו . ע"כ ללדקה כחשך לחס טלא כחצטלו על ידיהס מעס' ידיו טל סקצ"ה מכל וכל . להיות כפועל ריק ח"ו חכל לרי"א דלצבי דידסו עלמס לכסלל ירכו לקבל חורחו ית"ש אשר טס לפניהס דין הוס ח"ו . וח"כ כסקצלוה וכחיימו צין העמים כל מה טעעו לעלמס טעשחו ולדקה מנין להס . ועוד יל"ד דכי לא מודה ר"ל חלולי סקיבלו ישראל חס חחורה הי' סקצ"ה מחזיר העולם כוי . וכדח"ח צפ"י ר"ע חין חולק וח"כ למה כעה מררי' לחלוק עליו צפירוס סכחוב צזה ועוד יל"ך צל"סנא דר"ל סחמר סחלולי סקיבלו חחורה הי' מכלה חוחס מן סחומות לחויס מלי צעי חכי וכי לא הי' די לומר סחי' מכלס חוחס ח"ו וסצקבלת חחורי' עשו עס עלמס לדקה :

וזה יובן עפ"י מה סכחוב צוה"ק פ' צלק קל"ב צ' ח"ל הי' מסיני צח חורי"ח ספקחא ערזח עילחס כד מעי לגבי' דרוע טעחלל חוח קוב"ה צהתיח דרוע דמא צישא כוי חכל לצררל מחכא כל פגיומו חלנרך מה עביד קרא לכ"ע . חצעי חורי"ח דילי כוי ח"ל ח"ה כולל חחצטל מעלמח כוי חליטריך לסחדל לון עול מעחורל דחילי' דסמיח וכחורל דילי וסז לון לישראל . חחפטיע מי"כ סכורל דחפ"ח עלי' ויהיב לי' לנ"הב לישראל סה"ר חרזח טעעיר לנו ומטעיר עוש דח ס"ע דכתיב וכסח טעעיר לנו לישראל וכו' כיון דחעבר דמא צישא מדרועה סעחלל חחר לררועה ימיכא חמח צ"י חוף סכי חמר ס"כ חלנר"ך דמא צישא לכקיא מדרועה דחכל עול מעחורל דילי וסז לישראל כוי וכך עביד כוי וכן מכל רצבות דממנן על סאר עמין נעל ממנן למיסז לישראל כוי ידע דחי יהיב חורי"ח לישראל עד לא חודע להון צכל יומח סוי דרפין לישראל עלה וסוס קטלין לון חכל עביד דח ואיכון יחצין ממנן לישראל צבין דיקבל חורי"ח וצ"כ יחו ישראל חורי"ח צלל ערעורל וצלל קטרובח כלל צ"ה וצרוך טעו כוי . וצכ"ד צכל זימנא דישראל חצין לחצוהון דצמח"א חיון ממנן כולל יסחדר לגבייהו כוי : ולזמנא דחמי כלל יסחדר לחו דכ' וסז הי' חלסיך חס סצוהך . עכ"ל סלכך לענייניו ופרטו הדצריס כצר פרשתי חוחס צמח"י וחמסס כלל הדצריס יובן

ויזכו עפ"י דרך עבודה מצד השם המיוקד לנו
 מיקוד האר"ל צפ"ז משער החפלה וכן זלק"ת
 פי בראשית ופי' עקב ובהללים ע"פ עוזרי צעמק
 וגו'. אשר כל עיקר עבודתו צפ"ז להעלות
 אורות הקדושות לשורשן אשר נפלו בחפלה צעת
 הצריחה כי לא לצד לעלייתם הגיע הדבר דבר
 מלך מלכו של עולם להעשות כן לצרור ולחזור
 ולצרור אך גם לכשמת ישראל נפל צגורלם עזרות
 הלז וצויתר כי גם צעמקם צדדוים וצלומוחצתי
 נפלו מאורות הקדושות האלו ועל ארם ישראל
 לצררן ולהחזירן לשורשן ומה גם כי גם מה
 שפלו מתיק האלו צעמק רפאים צמדנר שצא"ה
 על העם הקדוש צ"ע עם קרובו ית' להוליא צלען
 ומוכן ולהחזירן לשורשן צקודס כמ"ש זלק"ת
 תהלים הכ"ל שצנה תלוי בלותו צבלות החל הזה
 כי כאשר יוגמר הצירור יצא מטיח לרקנו ע"ש.
 ואומנם עתה צעו"ה מלאכת הצירור הזה קשה וגם
 רצה עלינו עד מאוד להיות כי גם מחללת
 צריחה האדם צירור זה קשה ה"י צקיצה ק"מ
 וקייננו שלא ראה ליתן מחלקו כלום לחלק צריחה
 האדם וצקיצה זו הפילו הקצ"ה מונעלתו שלא
 ייטיק מהקדושה וע"כ צדבר זה נעשה טובא ורודף
 כי אילו נתן מחלקו קל ה"י על האדם מלאכת
 הצירור וכמוצור כ"ז צאריכות זלק"ת פי' תשא ע"ש.
וידן מה שכתוב צוה"ק הכ"ל שצעמק אתן
 תורה עלה צרלונו ית"ש לנקות דעת
 צ"שא ומחין דרועין וכן עכל שאר מומין כו'
 וכ"ל הכוונה כ"ל. ועפ"י הידוע עוד דשורטי
 אר"ה הם עז"מ קדמאין דמיתו וטע"כ הם ז'
 אומות והמה הזין האלו הם ומחילין מן הדרועין
 כידוע וע"כ כשעלה צרלונו ית' ליתן תורה לעמו
 ישראל ללורך הצירור להעלות האורות לשורשן
 ומה שפלו לו מומ"ק וצוהו יקוד כוונת תורה
 והעלות שקבלנו צקיכי וכנודע הרצה צדברי
 האר"ל מזה. ע"כ ומתוך אהבת הצחירה שצחר
 בנו ית' ראה להקל מעלינו קישוי הצירור צזה.
 הלבטנו הוד והדר קדושה העלמיות שצנתוך
 הזי"ן מומין הנמשכין מומ"ק למען יקל מעלינו
 בעולם הצירור וכמ"ש זלק"ת הכ"ל. שצצציל
 קבלתו הקדושה מהם הצירור יקל מאוד. ומה
 כוונת צוה"ק צמ"ש דאי לא הו' אודע לון למומין
 ונחיתת תורה הוה רדפין לון לישראל וקטלי

או להסחוטם צכס לא העמדו צפיתם. והלא
 חרשו שהפר שצחרו צצאי הצע"ל ציעי אליהו
 לא יכלו לזוזו ממוקומו עד שהשיצו אליהו פעמו
 ג"כ יתקדס ש"ש וכדאיתא צילקוט שס. וכן
 צאשכול עכצים שלא יכלו המרגלים לקחתו ממוקומו
 צמ"ש צוה"ק שס. וכ"ז הוה מועט האמור שכל
 הוה צנרל הקצ"ה צעולמו צררו להעמלות לכבודו
 ית'. וע"כ כשיראו מנעשה צראשית שלא תיעשה
 שחם שום רלון הצורה צ"ה אל הלוקחם לשיעולו
 על ידו לשורשן. יעמדו צפניו ולא יכחו א"ע
 לזוז ממוקומו ועד שלא הודיעו יחשע וכלצ ואליהו
 להאשכול ולפר. שגם צלקיתם ית' כבוד שמים
 לא רלו לזוז ממוקומם ולהכתן ציד הלוקחים וזה
 עלם התנאי וההודעה מאלו ית' למעשה צראשית
 שאם יקבלו ישראל תורה ר"ל שזהו קיצת צריחהכס
 וצוה"כם לעולם ע"מ שיקבלו ישראל את התורה
 שגאומלעות מלות"י תעמלו לקדושת מוקומכם כאשר
 הי"חם צאמכה אמו בצראשונה. וצאם לאו שלא
 יקבלו ישראל ח"ו התורה. הרי צעל הנוקצב
 וממילא צעלה הקיצה. ואכי ומחיר אחכס לתוהו
 ר"ל לעולם השצירה והכפילות שקודס סתיקון
 סקקרא תוהו :

וידן

ענין מה שחזכירו חז"ל צמ"ש חלו טריפות
 שכל מעשה צראשית לדעתם ולציונם צנררו
 כו'. ר"ל שיהא חשקם ורלונם להעמלות צמה
 שיעשו צהם ישראל מקצלי תורה כרלונם ולכל
 חטרי יחפורו יקום ולא יעמדו כנגדם. והן הן
 צדגוים המוחזק זלק"ת תהלים הכ"ל שכל חשקם
 ורלונם של אורות הקדושות להעמלות לשורשן
 עו' יעו"ש. עזה צל להם מדעתן ולציונם שקצב
 להם תורה צ"ה ית"ש צעמק צריחהו ומה ששטינו
 צמ"ש צכורים שמוציא צכורים ה"י ומחככים לפני
 המוקוס צ"ה השקיפה כו'. צצכים וצכונת וצולדות
 צמ"ש כו' כדי שמתן עעם צפירות כו' עש"ו
 וזה סגורה עלינו גם אמה עשה מה שהצנעחמו:
 צי"ל שקייננו תנאי הראשון. אשר כל מעשה
 צראשית צנררו צצציל זה שיתעלו על ידיו.
 וצוהו עלם עעם העוז ויפי להמראש שצהם:
 צצציל חלק האור הקדוש שניתן צמוכס ו"כ
 מעמק טעטינו מה סגורה עלינו צתורתן צפירות
 ע"כ ע"כ זו שנתקיי"התנאי וכצנררו ע"י א"כ גסאמה
 ע"כ מתן צהם טוץ עעם צצצרות אורות שמתן

זהם עד כי כלנו נגיע עד תכלית המצוקס
 מאלתנו הן מיקודי דומס לומח ח' והן מאלתנו
 המדצרים כי כפי חלקי האור הניתן צתוך האוכלים
 כן יתקדס המדצר האוכלס והרל"ה סכאכלים
 כידוע מדברי הרצ"ל וע"כ מציאי צכורים משצעת
 המינים שחלי צהם ח"י האדם. ה"ו ומחככים
 ע"ז שיתן הקצ"ה טעם טוץ צצצוי אורות קדושות
 צתוך האוכלין למען יתעלו ויתקדשו האוכלין
 והאכלין כאמת וככ"ל:

א"כ

גם אמה אל תמנה על פלוגתייהו דר"י
 ור"ל צמ"ר הכ"ל דלפי מ"ש מאל"ה ומאל"ה
 ולא פליגי אלל דר"י קאמר דצצציל לרקס טעמו
 עם כל העולם ראויס להכלל ר"ל דהן לו ית'
 שהתכללו את עדיים ומה מורצ צקיצה יחנע
 הידוע. עכ"ז כד תייצין לצצצותן דצצמא חזרין
 להם כל העדי צכל עת ומצררין הכל כראוי כמ"ש
 צוה"ק וכ"ל הרי טע"י ישראל עם קרובו נחקיים
 התנאי הקדוש שס"י עם כל מ"צ להיות צבררין
 על ידם ית' ח"ך שיהי' או שהן מתחילתן ועד
 סופן לדיקים או ע"י טעו"ס. ס"ף הכל כשמע
 שעל ידם נבאר הצירור. ונחקיינו כל מעשה
 צראשית וללרקס גדולה יחצנ להם. עד שיהי'
 ראוין להחקיים לעו"ה צצכוח זה טעמו רלון קודס
 לסיח עקוקים צמלאכת הצירור ע"י טעו"ס
 ותומע"ט טלהם שצכל עם וככ"ל:

ואמנם

ר"ל לא צל לחלוק על ר"י אלל שדייק
 יומר ח"ה הייתי מכלה אחכס מן
 טעמים כו' שסכוונה ע"ש שאלולי שקיצלו ישראל
 התורה טע"ז קיצלו האור הקדוש ומטי מעלה.
 למען הקל מעליהם עזרת הצירור כמ"ש צוה"ק
 ה"י טרי העמים דרפי אצתרייהו דישאל וקטלי
 לון. ומשום שלא ה"י צאשפרי לצרר האורות
 הקדושות ממוכן שצצציל זה צאלו לעולם. אצל
 לאחר שקצלו תורה הגם שקילקלו אז או שיקלקלו
 אח"כ ח"ו צכוס פעס. ויגרעו הקחלקות האורות
 האלו עכ"ז צמה שקיצלו אורות אלו צעמק מתן
 תורה ייקל עליהם עזרת הצירור צכל עת שטיי
 מיד לכשיוצו יוחזר להם ולא דחלי מכל אומין
 דעלמו ולא מכל סטרין צי"ן כי ע"י טעו"ס צע"כ
 יחכע"י תמות ישראל. ומה עלם הלרקס טעמו
 ישראל עם עלמוט שחרי כל העולם לא צצצל אלא
 צצציל ישראל כמ"ש חז"ל. וסיורי צרורי נשמת
 ישראל

מה הי' לורך לו ית' מכל עיקר ספריה ואשר ע"כ הודיענו הכחוז להורות לנו דרך היישרה וזו לורך זריחתנו צוה"ז הודיענו כי הדבילנו ית' מן העמים . צהדל ומעשי הוא עסק החורה והמלות ככ"ל ללורך עבודה סבירור הכלה לו ית' עתהנו . למען יהי' לו הוי"ת אורות קדושות צהמלעיות ומעשינו המוצים עפ"י דרכי החורה עד כי אהנו עם קדושו ככר וכחזור ויכרר לאט עד כי יצא טילה צב"א . חשו התקוה שהי' להם לאו"ה שהזכיר צמ"ר ר"ל שהן הן שירי צירורי ז"מ קדמאין הכ"ל שעל ישראל לזכרן לאט לאט כאמור .

ומאמריו

זה הזכר צא צבירור המקרא עכ" צפ' יתרו צאמור ס' חליו ועמה אם תשמעו וגו' וסי'תם לי סגולה וכל העמים כי לי כל הארץ וגו' ומלכת כהנים וגו' קדוש . דל"ד דלא הי' לו כ"א להודיענו שתי חצבים ונעיימם לפכו לכשכשעמ צקולו ונקבל החורה חבל כשתי' החוצים לפכו ית' ית' עתהנו חיה חיצה יתיה נודעת לנו צוה . ועוד יל"ד אוערו כ"ל הארץ וצפ' צהר לא כי כ"א כי לי הארץ ולא אמר כל ועוד כינוי שם האהבה מכהנים וגו' קדוש מאי צעי הכא ולהכ"ל יצו צבא הכחוז להורות לנו צעמ' ע"ת ענין סגולה החורה ופעולתה . ח"א ועתה אם צעוה וגו' שהוא קיום חורה והמלות . וצא הכי להודיע חיה פעולה יומעד לנו עזה . לז"א וסי'תם לי סגולה אורי כל כלי חמדה עקוצ' עקבולת עלכים ועה הוא לזה גמר אומר כל אוחן אורות הקדושות אשר יאקפו לכס ובגללכס . מכ"ל העמי"ם כע"ס צוה"ק וככ"ל . ולמען לא יחוש העמאין לומר שא"כ ילעך לכבד מדוך לדרך דרך מדבר העמים עד כי יאקפ ויקצן כל אוחן אורות הקדושות סכפלו צבורלו להעלות כעין שארע לחצותינו הולכי מדבר ש"ס אשר הלכו ימים רבים או ימים מקפר לפי קיצוץ אורות הקדושות שהולכנו לקצן מכל מקום ומקום כידוע . לזה צא הכחוז להודיע שאינו כן אלא לכשכשעמ רלונו של מקום צ"ח לא כלערך אל סקיצו והפילעול . אך צהיותינו צמקום אחד צלצד כל יעי חיינו כאסוף כל חלקי אורות השי"ך לכל אחד מהפזיר סככל המקומות כמו שהי' צלמ' צהיותינו יוסכים על אדמ' קדוש

קדוש וכידוע (עיין אה"ח פ' צהמלותך צענין סעוה) וחו צעלס סהודיע החורה לעיודי ס' צאמור כי לי כל הארץ וגו' . ר"ל ש"ס ציר עי צהוה אח כל הארץ להוסי' אוחנו על אדמתינו סכלל יופי אמלעיותו של עולם . וסכאסוף מעס אח כל חלקי אורות הקדושות סככל העולם וגנות ופרקים של שלמה הע"ה יוכיחו . סכמע צהס מן כל פרי שמשס משתיחו של עולם כמו צארז"ל . ולא צגשמי כך ק"ו לחלקי הרוחני כי לו"ה הרוחני עאין יצא הגשמי . וחו ענין סמכנה אוחנו השי"ת צסס ומלכת כהנים וגו' קדוש כי זכו צלמ' היתה עבודה סכסכים לקרב סרחוקים סחן סנה אורות הקדושות לסורטן ע"י עבודה הקרבנות צסלמ' חלקי הסיקודות סחן דומס לווח חי וכנודע מדברי סרצז"ל . וגס מה סקורא אוחנו סכחוז גו"י קדוש כי מי שהוא מקרב ומקצן כחות ואורות קדושות לסורטן רחי לסקרא צסס קדוש : ואחרן סכקרא קדוש ס' יוכיח ומקרא מלא הוא ויחן להס ארלות גוים וגו' צצבור יסמרו חקיו וחורותיו ילכו ודי להצין :

ואת

כל שורשי הדברים האלו הכלאמרים רעזת ילחק אצינו ע"ה צצרכתו לצנו הגדול . צאמור לו סן בציר שמתיו לך וחה כל אחיו נתתי לו לעצדים ולכה איפה מה אעשה צני וגו' . סצרכה אחת וגו' סנה משמני וגו' ועל סרצך סחי' וחה אחיך סעצוד ותי' כאשר סריד ופרקת עולו ועל לוואריך וגו' דל"ד דהיל"ל צצרכך סחי' ודברי רס"י ידועים . עוד יל"ד דלמ' סזכיר לו אציו עוד ספעס צצרכתו סיעצוד חת אחיו והלא כר הודיע לו זה כאמור סן בציר וגו' אחיו לעצדים וגו' . ועוד ססס צ' ספכים צנושא אחד ססס יחי' על הוקף סרצו לא יוכע להספיל עמלו לעצוד אח אחיו . ועוד יל"ד לסון סריד שאמר סהיל"ל חזכה ודברי רס"י ידועים . וע' פנים להורה : ולדרכיו יצוהר על ככון צק"ד להיות סככא נמוז דברי זוח"ק סצפ' צלק הכ"ל להדיא וכמזוהר סס סעי"כ לא רלה סרו של עשו לקצל סחורה ססוס סכחוז צה לא סרלח . וצזה יסצעל מן העולם לגמרי על כי חיי צדמין וקטולין דעציד . וע"כ כשאמר סרו של עשו להקצ"ה סיחן סחורי לגבי יעקב סוכרה לסחרס להורות על כל סעויות סס"י ליעקב עד סנה ועוד סוסף למיחן ל"י

ישראל כשל צבורל כל יורי העולם וישראל סס סס הממלעים צין עולמות עליונים . ליכורי סחחונים להעלות כולם כמ"ס כ"ז הרב צפ"ז משער סספלה סס ועוד צמ"א . וס"כ ח"י איפה ערך לרקה של כל העולם ללרקה של עלמס שהוא כוללת עליונים וסחחונים ככ"ל . ע"כ סטי' ר"ל אשר דיבר מלרקה סעשאוהו עם עלמס ואמס צערך סכושא דברי סכיהס לרקו יחדיו . ולא פליגי לא צמעס ולא צפירות סכחוז וכאמור :

ועפ"י

ויצנו מאז"ל צמדרס סוף פי קדושים ע"פ ואצדיל סחכס מן העמים להיות לי כו' . וז"ל אר"צ צר"א חלו אמר ואצדיל מכס לא סיתה סקומה לאו"ה אלא ואצדיל סחכס . כזה סהוא צורר סיפה מוחך סרע וסחר וצורר . חבל כשהוא צורר חת סרע מוחך סיפה סוז חינו צורר עכ"ל . וסדצרים וסמיהיס דלררצה מוטב הי' לנו להעשו' כן להסחן דה זה ומה מנכסריו סכחוז . ואמס הוא סדבר אשר דכרו . ססכחוז צעלמו מורה עליו צאמור להיות לי וגו' סהיל"ל ססת"י לי . או למען סחי' לי ומאי להיות לי דקאמר . דעממע דחינו מוקצ על סחכס מן העמים סקודס . אך הוא ענין צפ"ע כלומר להיות לי יהי' מה סיהי' ואכתי לא ידענא חיה סחי' יפי' לו ית' עזה . ואמס לומ' כוונת סכחוז לומר ולהודיענו סעי"כ סדבילנו ית' מן העמים לסיות לו ית' . וחיה סחי' יפי' לו אם לא עלמית סהדל סצבינו לצין סחו"ה ססזכיר מקודס כאמור ואצדיל וגו' ור"ל עסק סחורה וסמלות דבר סעצדיל ציכינו לצין העמים אשר צעק זה יוסלס לנו מלכח סצירור מהמוכס ומכל העולם וככ"ל . וחו סחי' סחי' לו ית' דהיינו אורות הקדושות סיוחזרו לסורטן וממקיס כבודו ית' סהלכו מעס . סס סס יסוצו ללכת ו"א להיות ל"י ר"ל סחי' סכאנרת ככ"ל :

וידון

כוונת מאז"ל צמדרס להיות כי לורך סצריחי' הי' להטי' לצבראיו כי ספן ססד הוא כאמור עולם ססד יצנה . וענין ססענה סיתה להכיר כח גדלו ע"י עסק סחורה וסמלות ולהסדצק צו עם כל חלקי אורות הקדושות לסחזיר סכל לסורטו צקודס ככ"ל . וסנה אם הי' הוא ית' מצרר חת סרע ודחה אוחן מן סעוז מצרלסונה

ח"ו לא האמר כך אלא הפרוק עולו לפי שעה
 אבל כד תייצין ישראל חזר הטיעבוד לאיתנו
 הראשון שקבלהו וחר סיכי בשעה נתן תורה .
 ואין הדבר הלוי אלא בתשובתו של ישראל ונעשיתן
 הטובין והו שאמר ופרקה עולו וגו' . ולא קאמר
 ופקיר עולו לתורה על האומר שאין זה הקרה
 גמורה אלא כעין פריקת מעט לפי שעה לכות
 מכוונד ומשאו והו שנס צ"י לא כאמר ויסירו צ"י
 אל עדים וגו' . אלא ויתכללו ר"ל נפרשו ומנו
 הפרטה בעלתא תלשון וילל אלהי את מקנה .
 והיינו לפי שעה אבל כד תייצין כו' . וכמ"ס
 בזוה"ק שם ככ"ל כן נראה לי ככון בעזה"י צ"י
 הכחוצ ועפ"י רכיוו זה המצואר למעלה יתפרשו
 לנו הכחוצים הכאמרים צצרת צין הצתרים על
 ככון צק"ד באמור ה' לאצרהם ידוע תדע וגו' .
 ועצודם ועכו אותם ארבע מאות שנה וגו' שכבר
 הסעוררו רז"ל ע"ז : דאע"ג שלא הי' צמלרים
 אלא ר"י מ"ע חושבין מד' מאות תלדות ילחק כו'
 ואין הצנה לדברים אלו דמ"ע כחצו מפורט
 עצדות ועינו ד' מאות שנה והן לא עצדו ולא
 כחעכו ח"י פרעה כ"א ר"י וגדולה מזו דגם
 עצדות שצמלרים לא הי' כ"א פ"ו שנים שצ"י
 שאחר מן השצטים קיים לא שיעצדו בהם כדאי
 צמדרשות ועוד קשה דהאך יעלו שנותיו של ילחק
 שציום לידתו למינן ד' מאות של עצדות ועכו .
 אשר גדל על צרכי אציו מיום לידתו ככן עלך
 צפלטור המלכות וע"ק צזה צמ"ס צפ"צא ומושב צ"י
 אשר יצדו צמלרים שלשים וחרצב מאות שנה כו'
 דחצי צלשים שנה של אע"ה שצצרת צין הצתרי
 עד לידת ילחק כמשארז"ל הוצא צצטי ע"ס ע"ס
 והוא משולל הצנה לבמרי דהלל לא נבצר עצדות
 ועינו כ"א על זרעו של אע"ה כחציה כי בר
 יתי זרעך ועצודם וגו' אבל על אע"ה לא נבצר
 שום דבר אז צצרת צ"ה וחדרבה הצציתו הקצ"ה
 כי שלום יתי צציתו ולא יראה את כל אלה שבצר
 על ציו וכמשארז"ל ע"פ ואתה את כל אלה שבצר
 בשלום דצלטמא ויה דחצי ד' מאות שצצרן
 מלרים צצירוף כל היציות של הגירות כמשארז"ל
 זה ייחא דעכ"פ על הצנים נבזרה הגזירה אבל
 שלשים של אע"ה שלא נבצר עלי' שום דבר למה
 כללכותו הכחוצ עם ד' מאות של עצדות שכבר
 עליהם

ואמנם יוצנו מדברים שהקדם להצין מחזיק
 צצ"ר ע"ס שדרשו והנה חימה וגו' .
 שרנו לו ד' תלכיות כו' ע"ש . ויל"ד דלאיזה חכמים
 הודיע לו ית' עוד מד' גליות אחרות עם גלות
 מלרים ויוצן ע"פ מ"ס צלק"ה צראשית ע"פ ויל"ד
 צן ויקרא שמו כח שהוקשה למה כאמר . ויל"ד צן
 ואח"כ קרא שמו מה שלא כאמר כן צכל הסולרות
 שקודמים כו' . ותי' דצכל הדורות שצאדם עד
 כח הי' לדיק אחד ומשולח הי' לדיק וחושך כל
 הקליפיו צכח החרצ שצידו שהוא שמו של הקצ"ה
 וכצכילד כח אצד ועסולח כח החרצ הזה . ותי'
 הקליפות רצות מאוד וכתיירא למך לקרא ע"ס
 לצנו צעת לידתו עד שגידיל וקרא שמו כח כו'
 יעו"ס :

ובוונת דצרו ללפע"ד דר"ל שצכל עשרה
 דורות שצאדה"ר עד כח הי' לדיק
 אחד צכל דור שצלחו הקצ"ה לדור שהוא להכניע
 הקליפות ולצבר הקדושה מתוכן ולהעלותה לצורשה
 שזהו עצודת הלדיקים צעוה"ז והו כונת חכ"ל
 צמס' יומא דק ל"ח שדרשו ז"ל ע"פ כי לתשם מלוקי
 ארץ וישת עליהם צכל ראה הקצ"ה שהלדיקים
 צוועטין עמד ושחלן צכל דור ודור שהכונה להם
 ז"ל למען יתי' צכל דור עכ"פ לדיק א' להיות
 מוכניע הקליפה ונעלה הקדושה לקצ"ת קיום העולם
 כי על לדיק א' כמי יכול העולם להתקיים וכדאי
 החס כי אס הי' שחלן כולם צדור א' מי הי'
 מוכניע הקליפות ומכניעם להעלות הקדושה
 צדירות אחרות . והאך הי' מתקיים העולם
 ואמנם מה שצכל דור שולה הקצ"ה לדיק א' הוא
 לפי שורש הדור שהוא וכפי לורך תיקוכם ושיחא
 קרוב לצורשן כדי שיוכל לתקן האעויות ולהכניע
 הקליפה שצדור שהוא ולהעלות הקדושה . וכל
 לדיק שצדורו פועל מה שהוטל עליו מן השמים
 לפעול צציתו וכמשארז"ל אין להקדם אלא מקומו
 ושיעתו . והנה א"כ צצוא עת לידת לדיק אחר
 צציתו של לדיק המוקדם לו אין זה ודאי כ"א
 משום שראה הקצ"ה שהגיע זמן תיקון האעויות
 שצדור מתורש צאופן אחר ע"כ שולה לדיק זה
 האחרון צברי לתקן כפי שורשו וכפי שורש הדור
 החרש והשעה תלריכה לכך והנה כח הלדיק
 אומן גדול הי' למלאכה זו לסיות חושך וכורה
 שקליפה ולהעלות הקדושה כי שורשו הי' מושרש
 צעלס

הנה חכמה העליונה שורשו של משרע"ה ככודע
 מדברי הארי"ז"ל . והנה כל מלאכה הצירור הלוי
 וקאי על שורש החכמה כאמור כולם צחכמה עשית
 וכלהו צווחשצנה אצציריו ככודע . וע"כ כשכולד
 הלדיק זה כח אשר שלחו הקצ"ה לעוה"ז צדורו
 שצניל האומנות הזה השיך לצורשו ולשורשי הדור
 הי' צזה כדע כי בעלה כח החרצ ומשולח הלדיק
 ותיחנה לכה הלדיק . להיות כי צצר הגיע זמנו
 להיות לוחם ומלחמות ה' להכניע הקליפה ולהעלות
 הקדושה לצורשה כפי כח החרצ שתיחנה צידו
 מאחר ית' וככ"ל . ואע"ג שצעת לידתו וקטנותו
 אינו מלומד צמלחמה זו . ושע"כ כהרצה הקליפ'
 הרה צציתו קטנותו של כח וכמ"ס צלק"ה חכ"ל .
 ש"ו לא איכפת לי' לקצ"ה צהכי כי מיד לכשיגדיל
 לדיק זה צמקלס יעשה המועל עליו . ויכריח כל
 הקליפות שתי' ושכחצו מיום לידתו עד כ' הגדיל
 כ"ל צדור וככון צכוונת דצרי הארי"ז צלק"ה :
וידה שאמרו רז"ל שנקרא כח ע"ס שתי' כייחא
 לעליונים ולתחתונים וכן אמז"ל . כי הוא
 המליח לתקן צרזל ולצבר קוליס ורדררים שצארן
 למען חוליא למחש שזה הכל א' . להיות כי כל
 עיקר גולו לעוה"ז הי' לחכלית התיקון להעלות
 הקדושה שחרי עד ימיו כאסר לשחוט צע"ח
 ולחובלו כ"א לו לצד המחיל שתי' להסיר לאכול
 גטר ללורך תיקון העולות הקדושה לצורשה .
 ובגודע מדברי הארי"ז"ל . וע"כ צצצר הזה הי'
 כייחא לעליונים כי ע"י צירורי האוכלין אשר פעל
 ושם הלדיק הזם שהוא להעלות כל כ"ק לצורשן
 וצוהו עיקר עצודת הארמה כמ"ס צלק"ה פ' צהר
 ע"ס צמלות שצעות . וע"כ שצעלותו את אורות
 הקדושות שצצלטס יקודות דל"ח מן האי עלמא
 שפילה לצורשן וצחכנעו את הקליפה לכורתן .
 הי' הוא ממש כייחא לעליונים ותחתונים . כי
 ע"י עיאר את מקדש העליון כשהעלה שמה את
 על האורות הקדושות וצחכנעת הסע"ה ככודע :
ומעתה גם אהה אל תחמה על מאי דאיתא
 צצוה"ק פ' לך פ"צ ע"א : ר"י פתח
 לדיק כחומר יפרח מפכי מה אקיש לדיק כחומר
 חת חמר כיון דגזרין ל"י כו' . או"ה לדיק כיון
 דאחאציד לא סליק אחר תחות"י עד זמן קגי .
 וצדי שלא יסחור מאמר זה למאז"ל צצפ"צ דקירושין
 ש"י שדרשו ע"פ וזרע השמש עד שלא שקעה

שמש של משה זרחה שמשו של יהושע כו' .
 כי צצוהר חריק צציוצי דהן לו יתי כדעת צעלי
 הגמרא שקודם מיתת לריק הראשון כולד לדיק
 אחר כמותו . אמנם לא ימלא מקומו צנעלה עד
 זמן קגי כדעת ר"י שצצוה"ק כו' יעו"ס ואינו מיוצן
 דמה נעשה ליום שידובר צו מאמר חכ"ל . שלא
 שקעה שמשו של משרע"ה זרחו שמשו של יהושע
 כו' שצצוד משרע"ה הי' ע"פ האדמ"ה . צצר עלת
 יהושע למעלות רמות וגדולות ואח"ל שלמעלת
 משרע"ה לא עלת עד זמן קגי שלאחר פעירת
 משרע"ה אינו כלום . כי זה אי"ה כמ"ס ולא קס
 כציא . וגם שצוול הצציא שעלה למעלת הצצוה"ה
 צציי עלי הצציא לא ילדק לפ"ד צעלצוהר חריק' :
ואמנם למה שצצירנו יצא לככון כי גם דעת
 צעל חכמי הגמרא אמיתית . ור"ל
 אשר צצוד לדיק הראשון קיים צציו כולד לדיק
 אחר כמותו יתי' ציום אחד . דהיינו צציו פעירת
 הראשון כולד מקודם לדיק אחר כמותו . וכסך
 עוצדא שצוצא צגנו"ס . או הרצה שנים צציי
 לדיק הראשון כולד לדיק אחר כמותו דוגמת
 משרע"ה ויהושע ועלי ושמואל וגם חכמי הזוה"ק
 יודו ל"ז ואמנם כוונתם לומר צצ"ס לא סליק
 אחר תחות"י עד זמן קגי ע"ד שצצירנו למעלה .
 והיינו דוגמת משרע"ה ויהושע הלמידו אשר קודם
 החטא מי מריצה יתיחנה חרצו של הקצ"ה למשרע"ה
 להכניע הקליפה של כל מלכי כנען ולהציא את
 צ"י לא"י . ואמנם לאחר החטא הלזה כיעלה כח
 החרצ הזה וכתיחנה ליהושע הלמידו כמו שצצירנו
 רז"ל ע"פ רצ לך וגו' צצר יס לך רצ ומנו יהושע .
 והנה כפי תיקור צצירינו . וצעלי זוה"ק דמאן
 דכפל מדרג"י קרי צ"י וימת יתי' כוונת זוה"ק
 סכ"ל צצווענו כיון דאחאציד לדיק לא סליק אחר
 כו' ר"ל שצצצד ממנו מעלתו וכוחו חכ"ל . אבל
 הוא עדיין צציים חיותו . והו שלא אמרו צצוה"ק
 כיון דמית לדיק אלא דאחאציד ר"ל דאחאציד
 ממנו מעלת כח . והנה צזה גם צעלי הגמרא
 יודו דלא סליק אחר תחות"י לסיות לו כח החרצ
 הזה עד זמן קגי דהן לו יתי שהלדיק האחרון
 קס על כחלתו שתיחנה לו מן השמים הן צעת
 לידתו . והן ע"י הלךח כח החרצ הזה מלדיק
 הראשון ליחכו ללדיק השכי דוגמת משרע"ה ויהושע
 עם כל זה לא יזכה להיות לו כח החרצ הזה
חית

עד לאחר שנים רבות ושני דברים אלו נח ויהושע יוכיחו וכ"ל ודו"ק. ושאלו צבא לא כפטר לדיק עד שכבר הלך קצתו ר"ל לא יפול ח"ו מעדריגתו וכתב ספרו עד שיצא לדיק אחר כמותו צבא המרצ הזה ימי ציוס פעירתם הראשון ממש. או צעודו צחיים חיותו שכשכיעלה המרצ הזה מוננו דחצי צבא כמ"ל. לא ימי זה עד שיצא לדיק אחר כמותו וכ"ל ושני המאמרים שבגמרא ובצו"ק לדבר אחר נחשונו. ואל יקשה לך ש"כ כשיעל כח המרצ הזה מן הראשון חיי חיים השוים חיים. ולמה הוא ח' דלא מחכמה שאלה על זה שבצחית תיקון כפשו מהלך לו עוד להקנו צעו"ז. לכן יתן לו ארכא להשאר צחיים אבל בצחית כח המרצ לבני דורו. כבר כיעלה מוננו וכיחנה לעשהו כמותו. וצוה נבין מאז"ל צמ"ר יקוב פ' וילך. שלא נבחר לו למרעה המות מן החיים עד שאלךך ללמוד מפי יהושע תלמידו שה' משרעה הולך ויפול על פניו. ואמר מאה עינות ולא קבלה אחת כו' וזה חיונה שיאמרנה אדם שלא הי' צו מרות ומוכות כאלו כמש"ה המקבל אחת לי וגו' שגם אחרים שקיבלו צטצילו הקפיד. וא"כ א"כ צסוף ימיו פעלה למעלה עליונה יורח מכל ימי חייו כידוע יתקבל הוא צעלמו ח"ו. ואמנם הוא הדבר אשר דברו למעלה לצעבור כי ראש שנתייחדה השכינה הקדוש עם יהושע ולא עמו כפעם ופעם וכמוצבר צמ"ר ילקוט סס ע"כ הצין שכבר כיעלה כח המרצ מוננו מכל וכל וע"כ שאל כפשו למות. וקבלה הי' לצאות העסקה זאת כי נבחר לו מות מחיים. אם לא יפעיל צחייו להיות גומל חסד עם שכינה הקדושה ולהכניע קט"ח כדרכו מיוס יוונה. ומש"כ בצבוחת אלרד וועידר שביצאו שמשרעה מה ויהושע ומכ"כ ישראל לחרץ לא הי' לו עדיין לקבלות לכבוד שמים. כי ידע צעלמו שעדיין יש לו כח המרצ ממש"ת להכניע מלכי סיוון ועוד וכדומה עד החיס הירדן. וגם צאולי יאמע הקציה הפלמו שייכנס ג"כ לא"י כמשאז"ל ע"כ לא איבפת ל"י בצבוחתם אחרי שיש לו עוד עצודה רבה צעבורת הש"ת וכ"ל. ואמנם שלאחר שראש שנתייחדה השכינה הקדושה עם יהושע ציחוד גמור ומוננו קרה לגמרי. ידע צכפשו שיעל מוננו כח המרצ הזה. מכל וכל. ע"כ אמר עם

הספיר ליל חיים וכ"ל זה אללי כוונת הכחוש צאמור. וירא שאל מפני דוד כי הי' ה' עמו ומעם שאלו קר. דשני טעמים ליראה ל"ל דנאחז שאין זה שני טעמים לסיבת יראתו מפני דוד אלא ששאל דבר א"י שצא הכתוב להודיענו שצו צעלם הי'תה סיבת יראתו צראותו כי מוננו קר כבוד הי' וכתייחד עם דוד. צוה ידע שכבר כיעל כח המרצ הזה מוננו מכל וכל וכיחנה לדוד וכ"ל **ועפ"י** האמור דרך המלך מלכו של עולם ב"ה בלך להבין מקראי קודש המאמרים צצרות צין הצחרים שהצחוס למעלה. להיות כי שני מיני ציבורים הם. א' ע"י הורה ועצ"פ שחשו עיקר שצוה יתעלו אורות הקדושות לשורשן על זכוכים. והשני ע"י עיון והלכות והגליות שצונו שן הכה שצוסיעים לצרר כל חלקים הקדושים מחוך תחלומים. והסיבת לזה לא' משני דברים או צצציל שצמלציות סיפירין שצגולתם להסח העל ואשמה יחברו האורות הקדושות או שמוחן הדחק והעונו יקראו אל אלהים צצחקה ישיעו הקציה לצרר כל חלקים הקדושים מיר שוכליחם החלומים והפנימיים. וגלות מלרים וכן שאר כל הגליות שמתחילה עד לצסוף סולך וסוצצ עדין כנודע ומפורסם. והנה שיהא אדם מהיר וזון צמלכת הקדש הלזה. אחד הי' אצרה אצני ע"ה שחקר את כל העולם להקצ"ה כמשאז"ל ע"פ ויקרא אצרם צסם ה' וגו'. נעמו וראו מ"ש צוה"ק פי יתרו שלא כיחנה הסורה עד שצא לו לרק ואמר עתה ידעתי כי גדול הי' מכל האלהים שעי"ז ככנע הקט"ח עד למאוד אז סוכנו ישראל לקבל את החורה לא זולת. מהטעם כי א"ה שייכנע הקט"ח כ"כ מהפכיייו רידתו כמו שיוכנעו ע"י מי שיהי' ומקטרייו רידתו. והנה זה נעשה ע"י דיבורים אחרים כאלו. ונעשה הציעו אל לו חלצתם אל אצרהם אצני שאלך צכל העולם ולוח ככרוכי. למען דעת כי הי' הוא האלהים אין עוד מלצדו. אך השפלו הקט"ח ע"י. והועלה הקדושה עם כל חלקי כילכות הקדושות לשורשן וצוחר הלך נודע מדברי האר"י שאין לך דבר יותר מועיל לצרר אורות הקדושים כמו המוקר כפשו על קדושה השם ית' כמ"ש צעבין עשרת הרובי מלכות. והנה ב"ז המדה הי'תה צו צאחיעי צאופן כי אהעיה הי' יחיד צדבר הזה להפריך

הקנעים מן האוהל עווד וכאמור. והכתיב עלנו **הפי** עליו כן כמ"ש ועל אצרם ומלרים וגו' וכמ"ש צוה"ק סס ע"פ זה ע"ס : **הנה** צורסי הצירורים שעלו לגירליו לצררם ולחקנם הלא המה שפלו לנו צנעוים ונעו מרות שמונו חכמים שהם מחקר עד מלכות **נודע** ולהיות שאין קדושה פחות מעשרה. **הי** חכך שצנע עולין לצנעים כידוע ומ"ע כ"ל **הי** צוה"ק פי' ויחי דימי שכותינו ע' שנים כנגד **חרי** מלכא שמתקד עד מלכות ע"ס. שהכוונה **הי** כ"ל שלפי שהחלית הכרש מעם הקדוש **הי** לצרר אוחן אורות הקדושות שפלו מ"ז מרות האלו וסוה לורך ציחא עם הקדוש לעו"ז כ"ל. **הי** ימי שכותינו יכונו למופך כחרי מלכא להורות **הי** כל חלקי האלו שפלו מ"ז מרות הללו מועל **הי** צמ"ש שכותינו לצררם צעו"ז ולהחזירם שמה כי שם ציהם וסורשם וכאמור : **ועי** כשהגיע זמן צרות צין הצחרים שהי' אהעיה אז צן צצעים שנה שהעיד עליו **הי** דלא אהאציד מני' יומא חדא כמ"ש צוה"ק **הי** ואצרהם זקן צא צימים וגו' ע"ס. א"כ **הי** שתיקן וצירר מה שהועל עליו צצחית עלמותו **הי** כי העלה כל חלקי אורות הקדושות לשורש **הי** מרות צצצעים שניו המכוונים להם כ"ל אלא **הי** שיהא הי' שורש הראשון מכל יולאי חלליו. ונעשה קימן לצבים צכל עניייהם והקורות שעתידין **הי** עליהם וכדחיהא צמ"ר כ"פ צפי האלו וציהם **הי** ציונן ז"ל ע"פ ויעבור אצרם צארץ וגו'. **הי** ונפיק ויהי רעב צארץ וגו' ע"ס ע"כ לאחר שתיקן **הי** המועל עליו צצצעים שניו משמיה יחזי' ל"י **הי** להחיל ולתקן ולצרר את מה שיקרה לצניו **הי** אחרים הימים שיהא הוא העתחיל צעבורת הצירור **הי** ולא יקל להם להשלים. וכבר נודע כי **הי** צצציל צדבר עושה מלכה מהכל ועוד יותר. **הי** אמונו ויוסף הלך יוכיחו שאמרו עליהם צמ"ר **הי** ירדו למלרים וגדרה עלמה מן הערות וגדרו **הי** חכמים צצכותם וכן יוסף כו'. והוא מהטעם **הי** אמור שהן התחילו להכניע קט"ח מעצרת זו. **הי** והעלו את הקדושה ע"כ קל הי' א"כ להצאים **הי** אחרים לגמור ולצרר וכבר דברתי מזה צעו"ז **הי** ציחא. וצוה מלכא הכל מצוחר. לשלטה מיני **הי** אחרים וצכנו צכחוב. א' צאמור כי גר וגו'.

מהכוננו והן הן הדברים הכלארים מפי האר"י
 שקרבן העומר בא לעורר ה"ב מכלפ"ך ככ"ל שהכו"כ
 הוא יען כי צימים האלו הוא זמן צירור היותו
 מוצחר שבשאר הזמנים ככ"ל . ע"כ ממשכין על
 מדה זאת ה"ב צדקי לסייעה ע"ד מלאכה הצירור
 שצימים האלו ושהחולס פעולהם בשלימות באמלעו'
 מל"ס ספירת העומר שאלו סופרין עד חג השבועות
 ואז צבוא חג הקדוש הזה צבואה לפני המלך
 מליאה אורות וכן' חרשות החרפק על דודה צימוד
 כנודע וזהו שכל הימים האלו חנו מעוררין כל
 שרטי הגבורות פ"ר גבורות ע"י הקרבן ככ"ל .
 וס"ך ע"י מל"ס ספירת העומר מוכין ש"ך ע"ה
 כמ"ס צקה"כ שהכל מטעם האומר :

והנה בהקרבן קרבן עומר של עשרה יהי
 מרוגזו צו כל העכין עיוות ותיקון שהוא
 פגם הצנים ותיקונו . להיות כי נודע אשר כל
 יניקה החילוכים היא מלאחריים כנודע מדברי
 האר"י נקוד השכחה והנה הארת מדה המלכות
 הוא מלאחרי יקוד החכמה שהוא קפ"ד כמ"ס
 בלק"ת פ' צהעלותך . וע"כ כשיזנקים החילוכים
 מלאחורי מדה זאת הנקראת אר"י כי רגלי יורדת
 כו' כנודע ע"כ גורמים ח"ו פגם הצנים שהוא
 עומאם קר"י מוכין מלאחרי אר"י שהוא קכ"ו מלאחרי
 מלאחורי יקוד החכמה קפ"ד קכ"ו קפ"ד הוא קר"י
 גבי וכן היא המדה . כי בקדושה הוא עמ"ר
 כפי ולהנחיל אהבתי י"ס שצ"ח יק"ר וצקע"א הפכו
 יר"ק כמ"ס בלק"ת פ' עקב ע"פ כגן הירק וקרי
 סיפך הטערה והקדושה זלע"ז כו' . וכל זה יהי
 מרוגזו צמלם עומר חסר ומלא וא"ו כי צמילואו עולה
 ע"ך ריכס הרכיכס להסתקן צימים האלו ככ"ל
 אך שלעומה זה נמשכים ומהעוררת ריכס אלו
 קוספיהא וסיגים עומאם יר"ק הכ"ל כשיחקר אות
 וא"ו והנה זה כמשך כשח"ו לא ימתקו ויתקנו
 חס"ך ריכס אלו ע"י הוונע"פ אזי צבורין זה
 המעלה ליר שהוא פלונית הרשעה אשר צמילוי
 הרצוע עולה מוכין חס"ו עם האוחיות והכולל .
 עד ז"ל . ליל ליל לילית מוכין יר"ק צמילוי יו"ד
 ר"י ק"ף . יען שבהמלאוהה צכה ח"ו גורמת
 רעה זו ח"ו אשר על"י כאמר לא תאכיל אלק רעה
 כמ"ס צוה"ק פ' וישלח צמקין זה ע"ס .

ואולם בהקרבן קרבן עומר שעורים לעורר
 ה' גבורות שסינחם פלוס והיחוד ככ"ל

עומר

דרוש במדת תפארת

התנופה

לב

נראה תורה כו' . וכ' צס' ג"א צחות ח"ו חלמוד
 ע"כ עולה מוכיו כעכין לילית כי העוסק בחלמוד
 ענינו חוהה יע"ש והנה למעס זה בעלמו חקרא
 חזורה חוס' עולה מוכין שמה ככ"ל . כי ע"י עסק
 חזורה יכניעה לכל השלכות צו כל סימ'ס לרבות
 פלונית כי שבע ילין דצברי תורה צלי פקד רעה
 ח"ו כמאשר"ל וכך היא המדה שפ"י חושי' שהיא
 פתורה ימים כח הרעה ולא האונה אלו שום
 חקרה רעה ח"ו פעולה כמאן חס"ו ככ"ל כי שהחצול
 ח"ו מעסק חסור' המעלה פלונית ח"ו מחרבה של
 זה חגל ע"י שיעסקו צחורה לשמו ית' לא תחמלא
 לעולם כי יחש כחה ע"י חושי' . והעילה לזה שהרי
 בשעוסק צחורה ומעש"ט צהרה . וצריחו ית"ש
 יגלד הרי עומד ומש צמקס לדיק עליון וגורם
 ח"ו ע"י לדיק בעולם עליון כמ"ס צוה"ק פי' חרומ'
 ע"ס ועוד כולם לדיק'ס לעולם יעשו ארץ העליוני
 והנה כשגורם זה האדם השלם צלרקו את יחוד
 העליון ח"כ ומיאל יחפרדו כל פועלי און לפי
 ערך צחינה וכמ"ס ל' ע"י יחוד המלכים הקליפית
 והחילוכים עצרו לירד לנוקבא דתה"ר כמ"ס
 צוה"ק הכ"ל . ועפ"י צבין מארז"ל צמ"ר הכ"ל
 שאמרו סס אל התי מל"ס עומר קלה צע"יך
 שארי ע"י מל"ס העומר כתבצר מידכי על תמן
 שולאו ואינו מוצן שארי אז צמון הוא לא חקריבו
 שום קרבן שעשרת צבי תמן ציעלו עבודת ציהמ"ק
 וכמאשר"ל ולהכ"ל יוצן שארי אמרו ז"ל צמס' מבילה
 עוררתי עסק ציזים הקרבנות העימר בהלכות העומר
 ע"ס ע"כ תורתו שלמד בקדושה ועהרה עלה לו
 צמקוס הקרבנות של עומר להכניע לך הרעה
 ולהחיס כחם לכל ישלעו צו ובעומו כפי ונה שציארכו
 למעלה צנה"י .

עוד יש לנו תלי"ת פרפרה כאה צזה צינכין מה
 שתיקנו לנו חכו"ל לומר קודם צרוך שאמר
 צ"ס ה' מלך כו' ולא די צחר זימנא ולמא"ל
 יצנאר הכעס עפ"י מ"ס צקפר הכוונת דעד
 צרוך שאמר הכל הוא בעולם העש"י כו' והנה
 בעולם העש"י הוא מדור הקליפות ורובו רע
 מצנאר ציזיה"ק וצדצרי האר"י וע"כ כשאנו רולין
 למעלות צצ"ש עד עולם היליכה כמצוחר סס .
 קחה עלינו הדבר הרבה . ע"כ אלו עושין עלמינו
 נאלו אלו עיודין בעולם העש"י ורולין למעלות
 לעולם היליכה וללך שהעכבה מעורר הכ"ל . ע"כ

אנו מצריזין צקול רס צ"פ ה' מלך שהיא כמכין
 חס"ו מוכין פלונית הכ"ל צכדי להכניע ראש מדור
 הזה ומיאל יקל לנו חס"כ להעלות מעולם לעולם
 שלמעלה הימנו ע"כ .
ומעתה נחזור על האשונ' למאמר שהחלנו
 צו צפחה הסער שדורש דואתה את
 צריתי השמור קאי על צריה העומר דכפי מה
 שציארכו מריש ועד כאן יוצנו הדצרים היעצ למס
 העומר נקרא צריה משום דעילתא אמר קוצ"ס
 לאצרהס ולוהועל הצריה שהוא צריה מילה כמ"ס
 ולאכה צריה וגו' . והצניחו שצככות מל"ס זו
 יצא לירש את הארץ חלל צכדי שלא יצא מי
 מהאומרים לומר שצפקרי את עירלם הצשר מהגיד
 לשמוכה ימים די חלל צמירת הצריה לא מעלה
 ולא מוריד לוח צא הכסות להשמיענו שאינו כן .
 ואדרבה אם לא ישמרו צכל מיני עהרה הקרת
 צשר העירלה לא מועיל כלום כמו שאלו שאל"ל
 הקצ"ס למשרע"ה צ"פ חקת כשה"י ירא להלחם
 עם עוב מלך הצטן צעבור שה"י ימול וא"ל הקצ"ס
 אל תירא אותו וגו' . ר"ל אל תירא מל"ס צריה
 שלו כי כבר פגמו ואין לו שום זכות מהמול לו
 צשר ערלתו וכמ"ס כן צוה"ק סס מפורש עיי"ש
 וזהו שמיד שצוהו על מל"ס זה הצניחו על ירשת
 הארץ להיות כי אם ימול צשר ערלתו וישמרו
 צטהרה יזכה להיות צמקוס לדיק העליון לירש את
 ארץ העליונה כמש"ל צסם בעל זצור"ק ח"כ מ"ס
 שצצביל מל"ס זו יזכה לירש ארץ החחוחנה שהוא
 מוען לארץ העליונה וקרא קתמא כתיב ועמד
 כולם לדיק'ס לעולם יעשו ארץ ר"ל צין עליונה
 וצין חחוח' וזהו שאל"ל הקצ"ס לאחע"ה ואתה
 את צריתי השמור וגו' . ר"ל צמירת עהרה כי
 מה שצצנחתיך צצביל מל"ס זו לירש את הארץ
 מעונה של ארץ העליוני און זה צצביל הקרת
 צשר העירלה צלצר אך ע"ע ואתה השמור את
 צריתי צכל מיני צמירה ועהרה כאמור אלל
 שאחע"ה לגודל קדושה עהרה לא הולך לא
 לקרבן עומר ולא לספירת הימים הצחים לחיקוי
 עהרה זו ככ"ל כמו שלא הולך למתן תורה .
 ואעפ"י קיימת ואפילו ע"ה וכמאשר"ל . וזהו
 לגודל קדושתו ועולם עהרה כעס צ' כליותיו
 כשכי רצנים ולמדוהו תורה ומל"ס כמאשר"ל :
 ואין מדה זו כוהגת כ"א צלי ה"י אצרהס שפ"י

צידו חרצו של הקציה לצר ולתעלות כל חלקי אורח הקדושות שצכל בני דורו לשורשן כע"ש כ"ז למעלה אצל בניו אחריו שלא צאו לכלל קדוש וטעמי זו צכל עת ע"כ הולרכו למולת העומר וקפירה הימים למען יצאו לכלל עתהן הנרלה להם מאלו ית"ש צעק שמיית הצרית וקדושתו שתיקונו חלוי בקרבן העומר וקפירה הימים ככ"ל ושע"י זכו לירש אף הארץ שהוא תחתוכ' והדום לעליו' כמו שציחרתי כ"ז למעל' בעזה"י ומעשה כתי"בו כל דברי רז"ל במאמר שהתחלנו צו הכל צדקוק גמור צס"ד .

ועתה

עת לדבר צענין קפירת הימים שאנו קופרים הרומזים לקפירת העליונות . אך ומה נקח מהם לעבוד את הש"ת כמו שעש"נו עד סנה צש"י קפירת הקדושים שפירש"ס צעז"י ע"ד מוסר השכל והסגנות ישרות והנה כמו כן נפרש עתה בעורחו ית"ש צקפירה הפארת שאנו צו והנה מלת הפארת הוכח על מי שכהעלה צועלת העושר או חכמה הגורמים לו הפארת מואחרים שיפארתו את מעלתו כמ"ש כהפארת אדם לצנה צית וגו' . ומז"ל השתמשו ב"כ צולה צו עד"ז כמסז"ל והפארת לו מן האדם כו' . כי על שורש דבר הכאה יפול עליו לשון יופי או פאר וצאמת שכל הקפירות אינם נאמרים עד"ז . שהרי נקרא ית' צסם העלם ולא צסם החואר על כי לא קיבל מדות אלו מזולתו ח"ו . וע"כ נקרא ית' צסם חכמה ולא צסם חכם וכן צכל הקפירות דוק ותמלא א"כ צמדת הפארת הי' שייך להקרא עד"ז צסם יופי שהוא ית' עליומו של יופי ולמה נשתנה מדה זאת להקרא צסם כזה היגורה שאחרים מפארים אותו והיינו שומעמעוהו שעל כי כל הכצראים מפארים אותו ית' לכן נקרא צסם הפארת וככ"ל אומנם עם כל זה טענא צעי מדוע נקראת מדה זאת צסם כזה שהוא עשוכה מכל שארי המדות . והנה כי כן קשה לל"יר צמין האדם הרולה להתדמות לקונו להיות נדמה לו ית' צמדה הזאת להיות נהפאר מואחרים כי אם יציא עלמו לירי זה הרי אין לך מדה מנוכה יותר מזה שיסתדל אדם צמעשיו שעוש' ככדי שאחרים יפארוהו :

ואמנם

כ"ז יוצן עפי"י ע"ש צתיקוי"ס תי"י עי' קל"ג צ' . וצוה"ק מעשע"ים דף

קכ"ג . כי מדה הפארת היא שפירא דכולא דכל גווכן התייך צ"י כו' והתאחדן צ"י ור"ל דכל המדות נהרן צ"י והנה יתכן שצ"כ נקרא צסם הפארת על כי כל יופי וזדר הפארתו של כל הקפירות נהרין צ"י ושאוה נהפאר מוכי"ן . ע"כ נקרא צסם הפארת ר"ל שכל הקפירות כותבין לו פאר וכפ"י י"ש להאדם מצוה להסתדמות לו ית' ולדבוק צו ע"י מדה זו והוא ע"ד מה שאמר רז"ל אצות איזה דרך כו' שהיא הפארת לעושי' ופי' שם הרע"צ כ"א יפזר ציותר אחרים יפארתו אצל לעלמו אינו פאר וכן להיפך אם הוא כילי ציותר עוב לירדיי אצל אחרים לא יפארתו כו' . יע"ש . והנה הם הם הדצרים שאדם יתדמה צו לצוראו שהיא נקרא צסם הפארת לכשית"י צו מקודם מדה החקד אלא מוסם שהחקד דרכו להחפסען ציותר מהלויך ע"כ מוכרח שית"י צו ג"כ מדה בצורה שאזא המלטים ככודע א"כ לאחר שני מדות שהוא חקד ובצורה דבר התמלע ונ"י מדות אלו ראוי להקרא צסם הפארת שהוא מדה קו היושר שכהפאר וכהמלע מצ' מדות שקדמו לו שהוא חקד ובצורה ואומנם כ"ז כ"ח צכללי המדות אצל צפרעי' מרותיו ית"ש שהוא חקד שבהפארת איזה מדה עובדה יידע מין האדם להחלמד ממונו ליראה את ה' אלהים כל הימים אצל צאונה מדות הפרטיים הללו יאירו לנו אור גדול וע"ד שמלינו צק"פ אלו מלאות צריי צריי שהי' זקן גדול צצבורו שהי' פטור מפריקה ועשינה ועכ"ז עשה חקד לפכים מש"ה וכתן לצעל המשא דמי שווי' משאו כו' יע"ש . והנה הרמז"ס פסק דצכל דבר שהוא פטור כגון צמליאה שלפעמים אחת מהעלם כגון צזקן שאינו לפי כבורו מ"ע צעושט חקד רשאי הוא להשיצ אצידה אע"ג שאינו לכבורו וכ' הצ"י צצו"ע דה"ע דהרמז"ס דזהו גופא כבורו שגורנה צצבור שמים ולא הוי כמזל"ל צצבור השורה ואת זה צעלמו יורה לנו מדה חקד שבהפארת ור"ל כי צאם גם צי"כ' האדם לסיצצחסו ויפארתו צני אדם על גודל מעלתו עד כי יתי' דחו להקרא צסם הפארת כמו ר"י צריי עכ"ז מוכרח הוא להמלא צו מדה החקד ג"כ שהוא צא' מעשי דרכים הנ"ל או שיתחקד עם חצירו לשלם לו דמי' שיווי המשא או האצידה שהוא אליצא דכ"ע וכמו שעשה אותו זקן ר"י צריי או

סיק'

סיקיים המולה עלמה ויעפל צמאוכו של חצירו ואין צוה ציוי השורה אלא אדרנה החקד שעוש' שם חצירו צמלות הש"ת זהו הפארתו שגורנה צבור שמים וכמ"ש הצ"י ככ"ל זהו יורה לנו מדה חקד שבהפארת דר"ל שבהפארת האדם נצנה ע"י החקד שעושה כמלות המקום צ"ה וע"כ לא יחום ומלקיימו וכדעה הרמז"ס הנ"ל . עוד יורה לנו מדה חקד שצנת"ת . ע"ד שאמרז"ל כל המוכע חלונדו ומלשמשו כאלו מנעו מחקד שאלמד למס וינעו חקד וזהו חקד שצנת"ת ר"ל כי גם אשר הגיע למדת ת"ת ע"י גודל מעלתו עכ"ז יחשב אללו מי שקטן ממונו ולא ימנעו מלשמשו כי זהו הפארתו כשיעשה חקד עם חלמידיו לסילמדו ממונו תורה חקד כמאמר :

וחיבה

יתירה נודעת לנו עוד ממדת חקד שצנת"ת עפי"י הידוע שצחודות לה' כי עוב על כל אשר הפליא חקדו עמנו מעולם ע"י כהעורר חקד הרלשון להיות שופע עלינו צכל עת כמ"ש צוה"ק פ' צא צענין קיפור ההגד' גליל פקח שע"י סזכרה כפללותיו ית"ש ככנע קטי"א וכל אכפין כהרין יעו"ש וזהו יתה מדה של דור העי"ה שומכל לרם סלילו השית"ת ע"י חזכרה כפללותיו שעשה ית' ציו"ס הראשוכים . כמ"ש מהלל חקרא ה' ומן אויבי אונעו וגו' דר"ל ע"י השילול אשר אלהלנו על מה שעשה ית' ציו"י קדם ע"י יתעורר עלי חקד הקדום ומן אויבי אונעו וזהו שחזכיר אח"כ צאותו מזמור וי"ע שמים וגו' ויגלו מוסדות הצל וגו' ולאחר שהזכיר את כפללות הראשוכות כהעורר גם עתה חקדו ית' עליו להפליא עמו וככ"ל וכן אמר עוד ענו לה' נחודה ואין עני' אלא צהרמת קול צהפלה ושאין עיקרה אלא צחודה והודאה וזהו שהיקן לנו אכסי כנה"ג אל ההודאות אדון הכפללות לומר שהנפלאות חלוי צהודאות וכאמור וצ"ה יש לבוון מוכה כצורה צעש"ה הודו לה' כי עיז כל"ח וגו' . סרלונו ע"ד הסזכר לעיל ור"ל הודו לה' על כל כפללות שעשה ועושה כי עוב להודות וציאר מה הוא שהעצ' מהודא' זו ואמר כל"ח ר"ל כי לעולם ועד יושפע עלינו ממקדיו הראשוכי"גם ציו"נו פני"ל וברך רמז י"ל כי צ' תצות הודו לה' צגי' פ"י עו"צ להיות כי ההודאה לה' עוב הוא והנה זה יורה לנו גדולתו ית' מדה חקד שצנת"ת י

טית

כי ע"י מה שאנו מפארים אותו על גודל כורלותיו וכפללותיו צכיכול ע"י"ז שמו ית' נקרא עלינו צסם הפארת : ר"ל כהפאר מפי ישראל וממילא שע"י כן יפליא חקדו עמנו כל הימים ככ"ל וזהו חקד שצנת"ת ר"ל שע"י שנקרא הפארת ככ"ל ימור כל חקדו ית' עלינו לעולם ככ"ל . ומזה שציארנו להצאר אשר כל הנרלה מואחנו להללו ולפארו ית"ש הוא למען יגמלנו כחקדו וככ"ר את כח מלכותו ית"ש כי לקיבה זו נצרא העולם להטיב לצוראיו ושיכירו כח מלכותו וזהו מה שאמר הכציא צ"ג ומכילין לא החזיק לעד אפו כי חפץ חקד הוא וגו' . ולא אמר כי רצ חקד הוא או כי עושה חקד . כמו שאמר אפרע"ה ולמה שכת ואומנם הוא הדבר אשר דצרכו שאין הקצ"ה חפץ צקילוק צצציל העוונות והכסים שעוש"ה עמנו אלא אדרנה חפץ צקילוק והילול למען יתגלה חקדו עמנו צכל פעם עוד יורה ויותר ככ"ל . וזהו כי חפץ חקד הוא ר"ל אין החפץ מהסם לעצדו ולהללו על כל העוונות אשר גמלנו צרוב חקדיו כי חולי כן לא הי' עיקר הנרלה כ"א צהעצודה וכשאין השית"ת מרולה צהעצודה ח"ו כגון צאדם שהרצה לפשוט הי' מכלה צו אפו ח"ו ולא הי' מועיל לו השוזה . וע"כ השמיענו הכציא כי לא זה הדויך ואדרנה עיקר הנרלה הוא החקד להיות לו מקום מוכן להשפיע חקדו צו כי מדיך החקד להתחקד : ועצודתנו והפלתנו אין עיקרה כ"א עשות כל ועקום עוכן לקבל החקד ממונו ית"ש וע"כ לקיבה זאת לא יחזיק אפו לעד כ"א ח"ו יחזיק אפו על מי יושפע החקד וככ"ל וממנו נקח לעצד את הי אשר צהגיע האדם לרצ מעלת החכמה או העושר וישפיע עהכמתו או מעשרו לאחרים עד כי יגיע למדת הפארת שיהא נהפאר מפי אחרים לא יחזיק הפארת זה לעלמו שהרי זה יתי' כאילו קיבל שכרו על מה שהטיב עם זולתו אך אדרנה ירצה להטיב ולהשפיע מעיז חמתו ועשרו לאחרים דובמת מדות העליונות שכל מה שמצדין לפאר ולהלל ירצה החקד כמס"ל וציותר כי הלא ע"י כשיחכה כן ירצה חמתו ועשרו צכל עת יותר ויותר כמארז"ל ועהלמדי יותר צכולם וענין העושר עשר צצציל שמהעשר ומפורסם הוא צדברי רז"ל הרצה והנה צמדות העליונות כמי כן הוא שכלשך נפתח ליכור השפע פ"א ירצה השפע

השפע ונצני על גבוי לסיח שופע והולך עוד יותר ויותר כמ"ש צוה"ק ע"פ אל נקום שהנחלים הולכים עם הם עצים ע"ש וא"כ כאשר יהפוך צומח זו שתיים הנה יהי הללחתו א' כי יתענה צוה ומש הורה לילוח צ"ה וצ"ג והשכיח כי יתרה חכמה ועושרו וכאמר אלא שלעומת כן יש לחוש שכאשר יגיע לעדת הפלחה שפארתו אחרים על מעלת חכמתו או עשרו יבנה לבו בקרבו ח"ו לך כל ראה מה גרם אותו רשע . צוה שהגבוי לבס של ישראל צמצמו אותם ואמר מה טובו אהליך יעקב ובו' . מה גרם להם כמסאריז"ל צנסהדרין אותם שכאשר יוקפו לפארו על מעלת חכמתו או עושרו וע"ז יוקף גם הוא להרבות חכמה להלמדיו ולדקה לעניים כמס"ל קינחא מילתא הוא שלא הובנה לבו בקרבו ונאמס לניך גבורה גדולה לה שהגבר על ילדו לבא לידו מדה זו ואלא יבנה לבו לזה הורה לנו אור קפירה גבורה שצ"ה שצמעתה הפלחה לריך גבורה גדולה שיהי הפארתו מדה אחת ומה היא גבורה שהגבר על ילדו שלא יוגבה לבו ע"ז אלא סכל מה שיוסיפו לו ען השמים יוקף גם הוא להשפיע לזולתו ככ"ל :

עוד

חורה לנו מדה זו כהוא דאמר רבי לכו נהוג נשיאתך צומח וזרוק מרה צמחיים כדאיתא צומ' כחוצות שזסו כבוד שמים למען יתנו לב להלמוד חורה ע"י איומה רצן שעליהם וזהו גבורה שצ"ה ר"ל מעלת נשיאתו והפארתו יתי' ע"י מדה גבורה שהגבר צמח על הלמדיו כאמר עוד נקח ממדה זו לעבוד את ה' באשר כי צהגיע האדם למעלה נשיאות והפארת עלול הוא לחטא כעצור צוה"ק ויקרא ע"פ אשר נשיא יחטא ובו' בקוח לצייתו גרם להם להיות צועע צמארי' כו' יעו"ש לזה יורה לנו מדה גבורה שצ"ה שכאשר יגיע האדם למדת נשיאות והפארת כפי ערכו יחס להגבר על ילדו שלא לחטוא מאחיה מעלות החורה ואלא הציהו נשיאתו ליד נקיות הלז לצעוע צהקצ"ה ח"ו :

ומדת

הפארת שצמחת יורה לנו אור לדבוק צמודותיו יתי' וכל לד הן מהוך עושר והן מהוך חכמה מהוך העושר הלא כודע כי מלוח הלדקה שמהוך העושר גם כשיקיימה כצרכה ה' וכפי עשרו עכ"ז יש צכללה כמה פרטים שלא

יאמר האדם הרי עשייה צהוני המומל עלי וזה לי לעשות עוד אמנם אשרי משכיל אל דל כחיב כמ"ש צמדרשות. יש צמין האדם כגון עני צן עושים וכדומה ציורד ומכסיו יאמר לו צצביל שצמעתה שכללה לך ירעה צמדית הים הריני מלוח לך כו' ויש כפי הזמן כגון אדם הדחוק לשעתו וכדומה צלריך לחפש ולהדר לקיים מלוח זו צדקדוק כמזכר צדברי חכז"ל הרבה והנה מדה הטובה הזאת כלמוד ממדת הפארי שצמפארי ר"ל שצמפארי הזה שצמעתה הלדקה מהוך העושר יש צו עוד הפארת ר"ל הפארת דק רוחני לפארי לילוח צ"ה וצ"ג וכאמר וכן לענין החכמה ומחכמה ההורה למי שצ"ה להפארי צה ממדה זאת ה"ה שצ"ה יקח לעבוד את ה' ע"ד שצמזכר צדברי רז"ל לאין מספר כי מדה ה"ה לריך להיות משוכה ומאחר המוכי עם הן צמלצושו והן צדיבורו והן צמעטיו ומצורח הוא צדברי המצוים ז"ל צהלי דיעות קלחו מזה ע"ש עד שצמאל צדצריהם ז"ל צסוף ומ' יומא שצמרו ז"ל ה"ד חילול השם שצמר ר"י כגון אלא דמסגינא ד"ה צלא הפילין וכיוולא צזה ע"ש שצמחיו צדצרים אלו מה שאינו כובע להמוני העם להיות ח"ו אפילו כידוד חטא ולהתח' נקרא חילול השם ומצורח הוא צדברי חכז"ל הרבה מזה הענין צאופן כי עם שמים יהי מהלחצ ע"י ח"ה צחכמותו ודיבורו ומעטיו והוא צעלס ההפארת שצחוך ההפארת ר"ל שלא יאמר ח"ה אשר הגיע למעלה הפארת הלא כצר ילחתי ידי חובתי צלימודי לעלמי ולאחרים וכן צמעטיו הטובים עפ"י החורה עד צלי די לא יאמר כן אלא לריך שילמוד ממדה ה"ה שצ"ה שיודרו עוד לדקדק צכל עניניו ככ"ל עד שיהי דבוק צמדה הפארת שצמפארת וכאמר . ומדה כלל שצמפארת יורה לנו לדעה את ה' והי' מלח כלל מלשון עולמית כמו עד כלל לא יראו אור או שיהי' מלשון כ"לוח כמו שפרש"י צד"ה ע"פ לך ה' הגדולה כו' ועסה נרדפה לדעה את ה' כ"ה כצברך האדם צמעלת העושר ועוסק צלדקה שהוא הפארתו לא יאמר כצר ילחתי י"ס ציוס זה או צצצוע זאת צכל כלליו ופרעיו אך כה יהי' משפטו כל ימי חייו והן ויחזור והן כעצמאריז"ל ע"ש פחה הפחה וכן ע"פ כהן הן וכן לענין מדה הפארת שהגיע להאדם ע"י מעלת החכמה שלא יאמר

בנר למדתי כדי לרכי אלך ואלמוד שאר חכמות חיו לא יאמר כן כי ע"ז כאמר השנורו ללכת צהם אי אחת רשאי לפטור מהם כמו שארז"ל ע"פ זה ע"ש וכן כשלמד חורה צילדותו לא כפטר צזה וללמוד צצקיותו הן לעלמו והן להלמדיו כעצור צדברי רז"ל הרבה מזה וזהו יורה לנו מדה כלל שצמפארת ור"ל שצמעלת הפארת שצ"ה להאדם הן מעושרו והן מחכמתו יהי' דבוק צו קנין עלמי לכלל עולם ועד .

ובן

לענין מדה כ"לוח שצמפארת יצין וישכיל כי גם כשיגיע האדם למדת הפארת מעשרו ע"י סקנה צנפשו מדת רחמים ומעלה לקנין עלמי וא"כ יבא לרחם גם על מי שאינו רשאי לרחם עליו כגון אינו יהודי או מאלו שהם מהמירדין ולא מעלין דלון רשאי לפרכסם כ"ה מפני דרכי שלום וגם זה עם עכ"י ישראל דוקא וגם אקור להחזיר להם אצידה וכמו שלמדהו רז"ל מלמען ספוח חרות ובו' . וע"כ לדבר הזה לריך כ"לוח ס"הא כולח את מדהו מדה הפארת סקנה לעלמו ע"י שהסגרו צמדה הרחמים והמעלה על הראוים ולזה יורה כלל שצמפארת :

ובן

לענין החכמה כשצ"ה צצצלה למדת הפארת ככ"ל מוכרח הוא לפעמים לכלל את הפארת גדולתו כמו לענין כבוד שצ"ה סלריך להצטעל ולימוד חורתו ולהשפיל כבודו צצביל כבוד שמים ולגרות צעלמו צמללכת יום הששעי עד כי אפי' מללכת צקועי עלים הפחמה צצמללכות לא יכח מלערות צה כמו שפעסון גדולי ישראל וחכמים וכמזכר צדברי רז"ל ועל לעשות לה' הפרו חורהך כחיב כמסאריז"ל צסוף ומס' צרכות ואמר ר"ל צומס' מנחות דף ל"ע פעמים צציעולה של חורה הוא יקורה אם כוונתו לטוב ולש"ש וככה חולל הרבה צדברי רז"ל וזמנו תקיס אל השאר והאמת לפון צלצ וכן צענין לימוד החכמה גופא דמלכו שאקור ללמוד להלמיד שאינו הגון עד שאמרו רז"ל שהמלמד רומה כזורק אצן למרקוליס סכלל אלה לריך לכלל את מדהו מדה הפארת חכמתו ולצטעל צפעס מן הפעמים ולדבר זה יורה מדה כלל שצמפארת ר"ל סיללח את מדה הפארת הדבוקה צו וכאמר :

ומדת

הו"ד שצמפארת יצין לנו שמוע דצר ה' ע"ד סב' צח"ה כי גם שצ"ה האדם

לעושר גדול יירא ויפחד אולי הוא לו לנקמה חלילה וקינחא שהוא לטובתו כס' ערוד צו כל ימיו להולילו ללדקה ולמלותיו ית"ש ע"ש . ואונס כ"ז המעלי' להיליח למלותיו ית"ש לא ישיגו האדם כ"ה לאחר שימין שהוא ית' כהן לו כה לעשות חיל ועושר הזה אכל כשיאמר ח"ו כי כה ידו עשחה כל זמח לא יוליחו צמלות הש"ה דומה לאחור רשע כ"כ אחר פרנסי חה העניים יצ"ה . הפר אח"כ עלת א"ש חמודות ולא רלס לפרכסם צאמרו הלא דא צצל רצתי די צמתי להדר יקרי הרי צצצביל שצסצ סכל כבוד עשרו עולם ידו עשחה לו ע"כ כמעט מלפזרו לריך פרנכת עניים פן יעני אצל אלו ידע אעיתה הענין שיד סי' עשה לו חס כל כבוד הזה לא ה" כמעט מלפרכסם כי מי שכתבו לו עד חסה יתכחו לו עוד יש עפזר ומוסף עוד כחיב וקינחא מילחא ה"ה כ"ה מי ששיג עובת הצורח עליו צצבוד ועושר חס יורה לאל ית"ש ע"ז הרי מהצצמו כיכרה מהוך מעטיו שצמאמן צאמרו שלימה כי הוא ית' כהן לו את כל כבוד עשרו ואחר האמונה צזה ודאי כי יתן מהונו צמלות הש"ה וזה יורה לנו מדה הוד שצמפארת ר"ל כי ספירת הוד הוא מלשון הודאה כמ"ש צתיקוי' וז"ל תתיכא' צהודל' כו' יעו"ש . והוא שורה לנו מדה הזאת שיתן הודאם למקום צ"ה על הפארת עשדו וצוה ייעיב אחריתו ומכ"ש ראשיתו וזהו הוד שצמפארת :

ובן

כשצ"ה האדם להפארת צצביל החכמה . יורהו מדה זאת הוד שצמפארת לסיות מודה לו ית' על חלקו צחורה והחכמה שנתן לו הש"ה . ולא לחס תקנו לנו אכסי כנה"ג לצרך על החורה שלס צרכות וגדולה מצו אמרו צומס' נדרים שעד"ז שלא צרכו צחורה תחילה אצרה הארץ ופי' עם הרי' שזה מורה שלא לערו לשמה ועיין עם צר"ן וכן רכנה"ק הודס צכל יוס צ"ליחחו מצהמ"ד מודה אכי ששמת חלקי מיוסצי ציסמ"ד כדאי' צומס' צרכות ודהע"ה כמה וכמה הודה ע"ז כאמרו אצרך את ה' אשר יעלכי ובו' ומקודס לוח אמר אתה הוויך גורלי שדרסהו חכז"ל לענין כתיבה חורה צצביר לנו סקצ"ה חלק עוץ וכעיס וכמו כן לריך לצקש רחמים מלפניו ית"ש שיתן לנו חלק צחורה וסיה"י עריצה עלינו כמו שאנו אומרים צכל יוס צצרכה העריצ נח אשר כ"ז מורה על

לכן האנשי שאנו רואים להתקרב אליו ית' .
 ולידבק בהוראתו מאהבה כי אלוהי בן חמה זה
 להם לא ולמד מה שארז"ל צמ"ר פ מעות ח"ל
 ג' ומתנות עובדות כצדקו צדקו ואלו הן תורה
 והכמה ועושר אימתי בזמן שהן ומתנות שמים חבל
 כשאינם צאים ומקציה שהן חוטפין לעלמן סר"ל
 שלמדו תורה והכמה כאחד ומתנות החילונית
 ולא לעבודת קודם ע"כ לא הי' להם ומתנות שמים
 ולא כהן להם חכמה ופיו ית' ומה שצפוי כמו
 שארז"ל חבל דרך אוהבי הסי"ת הוא זה לבקש
 רחמים ולפניו להשיג חלקם בחירה לנעין יבואו
 לחוות בנועם ה' ונעבודתו ואח"כ להודות לו
 ית' על זה ואז יהי' ומתנות שמים ולא
 הפסק עמנו לעולם זה יורה לנו מדה הו"ד
 שצנחפאר"ת וכאמור :

ומדת יקוד שצנחפאר"ת יורה לנו דרך ה'
 ועבודתו כי ית' תפארת האדם ע"י
 עשרו וככ"ל יקח ממנה ז"ת דרך לעבודת הסי"ת
 ע"ד הירוע שאין ארי כיהם מתוך קופה של חנן
 אלא משל צטר כמשארז"ל וכך היא המדה כשארם
 רוחה עלמו בגדולה לריך שמינה יתירה בעניני
 קדושה הלא הראה כי יוסף הליך קרוב צמרת
 היקוד צביל זה על כי ראה עלמו בגדולה קפן
 עליו הרוב הירוע והציאו לירי כסיון גדול אלא שחס
 על כבוד קונו וקידם שמו ית' וע"כ זכה להיות
 רשום צמרת זהה כידוע וזה שורה עליו יק"ד
 שצנחפאר"ת ר"ל שצנחפאר"ת לריך שמינה וקדוש'
 יתיר' אל מדה היקוד וכאמור . וכן כשהגיע
 האדם אל מדה תפארת מן החכמה ככ"ל ביותר
 לריך לזרז א"ע צקדוש' יתירה הלא תראה מאמנם
 ז"ל צמק' סוכה שאני הלעבר עלמו עד למחר
 בעניני הקדושה עד שגבלה אליו אליהו הכניא
 וכיחמו צדצריו כי כל הגדול מחצירו ילרו גדול
 ונמנו כו' ומש"ה תולא שכמה וכמה גדולים ועוזים
 שצבולס שצאו לידי כסיון זה ואמרו שם שאל
 חמונה ע"ז שהרי גדול ונמנו עמד צכסיונו ע"ין
 סס . ואין מוצן דלדרבה היא הוכחתו שצביל
 שפי' גדול וקדוש יותר ע"כ קל הי' לו לעמוד
 צכסיון אמנם הוא הדבר שאמרונו שלפי שפי' גדול
 ביותר ע"כ כהגרה זו הדוב ביותר ר"ל כי כל הגדול
 כו' ככ"ל ולעבודה זו יורה מדה יקוד שצנחפאר"ת
 ר"ל שצנחפאר"ת החכמה לריך לזתרה וקדוש' ומייר'

יתיר' צמרת היקוד שהיא הקדושה וכאמור
עוד יש להצין צמקתרים ומדה זהה יקוד
 שצנחפאר"ת ע"ד שארז"ל צמ"ר קהלת .
 ע"פ אוהב כסף לא יצבע כסף ואוהב גוי' . גם
 זה הנל ח"ל כל ההונה אחר המלכות ואין לו מלכה
 קצוע מה הכאה יש לו וג"ז הנל כו' שהרי משרע"ה
 ע"ס . והנה שם יקוד כאמר צכסיונים וצדנרי
 רז"ל ע"ד הקיבל כל הצבין כידוע והנה גם אלו
 כאמר שכל זה ירמוז מדה יקוד' שצנחפאר"ת כלומר
 הגם כי יהי' לו לאדם כל הפארת שצבולס הן
 ועושר והן ומתנות ומע"כ ככ"ל . אם אין לו יקוד
 צמלה הקצוע' וקיימא מה הכאה יש לו והו יקוד
 שצנחפאר"ת :

מלכותך מלכות כל עולמים איהי שלימה
 דכל קפירן כמ"ס צתיקוים ואל
 זה יורה מדה מלכות שצנחפאר"ת להיות כי אחר
 כל לימוד חכמה החירה וקיום המלכות . שואלין
 לאדם על מדה תראה וכשארז"ל צפ"צ דשנת
 ע"פ והי' אמונת עתיד וגוי' ואפי"ה יראה הי' הוא
 אולרו הי' איכא אין ואי לא לא . והנה מדה זא"ת
 רוחה ליראה כמחבר צכל זמ"ק . ופשוטן של
 דברים נמי הכי הוא כי משפטי המלכות להעיל
 אינה ויראה על כל בני המלוכה . הרי שלאחר כל
 חכמה החורה שכלל הש"ס עיקר הכל הוא היראה
 מהסי"ת . והו רמוז צמרת יראה המלכות שצנחפאר"ת
 העושר והחכמה כאמור :

ובר זה יש לרמוז צמרת קדרים השניוין צפ"צ
 דשנת שם דקאמר התם . אמונת זה קדר
 זרעים . עתיד זה קדר מועד . חוקן זה קדר
 נשים . ישועת ז"ס מיקין חכמה זה קדר קדסים
 ודעת ז"ס עהרות . ואפי"ה יראה הי' היא אולרו
 הי' איכא אין כו' . הנה כל שבע ספירות העדות
 הכענין שבע שבתות האלו ירמוז אליהם ששה
 קדרים האלו ששלים אליהם יראה הי' הנקראת
 שביעאה כידוע . והנה קדר זרעים ירמוז למדה
 החקד עפ"י מ"ש הסי' שם צמק הירושלמי שואלין
 צחי' עולם וזרע . א"כ זכ"ס כשצושה חקד וזרע
 ללרקת שהיא מאמין יותר שלא יחקר הוכו ורכושו
 צביל החקד שצושה עם הלריכים לו . וקדר
 ע"עד רעוז למדה בצורה כהיה שארז"ל שהעושרים
 הם יע"ד דין צפאח על החצוה צעלרת על פירות
 האילן וכו' . וקדר נשים ירמוז למדה תפארת
 עק"ו

ע"י חידוש כי תפארת כיעה לחקד וגבורה
 ומוזג אל הרחמים והחמלה כנודע : והנה
 קדר נשואי נשים כך הוא כיעה לחקד ולגבורה .
 ענין היצום כיעה אל מדה הגבורה מלך דין
 אלו הנה צלל צבים . ועכ"ז כיעה אל החקד
 שחחקד עניו הסי"ת שלא ידע וכל וכל . אך
 יפולס להתחקן צקוד הגילגול ע"י היצום כנודע
 וכן צמאר נשואין שלא ע"י יצום יש צו חקד
 ודין עפ"י מ"ש צבא משפטים ע"פ וילאה חסותו
 עוזו . סוחרחיון מן השמים על המגילבל שחצא בת
 זינו עונו אע"פ שאינה לריכה להגבלגל . וכן
 פטרחה גברא וקניו גברא כדליחא בגוואר וציותר
 צו"ק שבעסה ח"ו דין צבעל הראשון . ובעל
 חמיו יולא חקד ויקח את צת זוגו . וקדר מיקין
 ירמוז למדה כלל עפ"י מה שארז"ל הרולה למהרי
 חקדא יקיים מילי דכזיקין . והנה שם חקיד הונח
 על מ"י שצושה לפנים משורה הדין כמשארז"ל :
 והנה אין לך כליח ליל"ה יותר גדול ממי שגאלמו
 לחכמק לפנים משורה הדין שליותה עליו החירה .
 ולזה יורה לנו מדה כלל לקדר מיקין להיות
 שכל חוקיים קדר זה של מיקין יקרא צמק חקיד
 ויולא כאמור . וקדר קדשים ירמוז למדה הו"ד
 לחיות כי מלה זהה משמשת צ' לשוכות או מלשון
 חודאה לו ית' כמש"ל צמק החיקוים או מלשון
 חודה על האמת ואמנם הכל מלשון אחד . כי
 החודאה להצ"ית נמי הוא מלשון חודה והודה
 ור"ל כי האדם חודה לו על כל הנפלאות שבע"ס
 עונו שחבל צל לו מאתו ית"ס . והנה כמעט רוב
 החקצנות האמורים צקדר קדשים צלו עד"ז . או
 לחודות ולהתוודות על העליון צצמק הקרבן :
 או לחון הקרבנות הצאים צבביל החודאה וההודי'
 לו יחי' על רוב שמהה שסינוח אותנו כונו קרבן
 העויר של מציאי צכורים כדליחא צמק' צכורים
 או שלמי שמהה או קרבנות הצאים להודות על
 נפלאותיו שבעסה עמנו ית"ס הנקרא קרבן חודה .
 וזהו לחון הקרבנות כולם הצאים לכפרה אל"ל
 עיקר הכפרה אינה צאה כ"א צבביל לשירות
 של העליון והתוודותו לפניו ית"ס כמ"ס הרעז"ס
 צחי' השיבה ע"ס . גם צ' תמידין שכלל יום
 צלו לכפרה כמשארז"ל תמיד של שחר ומכפר על
 שניעות של לילה ותמיד של צין הערבנים ומכפר
 על שניעות של יום . וע"כ מדה הוד ירמוז

לקדר קדשים :
והנה קדר עהרות אל לפנים סהוא רמוז
 צפשוטות למדת היקוד כמ"ס מפרש
 צכחצו וא"ס אשר לא יהי' עהוד וכו' . הרי
 שהכחצו קורא להחובב צקדושה הרמוז למדת היקוד
 צמק עהוד . להיות כי האחר צמרת עזרה מציילא
 יתקדש ויוושך עליו קדושה מלמעלה כמ"ס רפצ"י
 צפ"ק וק' סועה עזרה מציאה לידי קדושה .
 וכגירסת ר"ח צבער האהבה פי"א . וע"כ שהחכמו
 רז"ל וקבעו וק' קדש צראש קדר עהרות להורות
 על כל ה"ל שכל הששה קדרים מכוונים מול
 ששה ספירות וכאמור . וע"כ קבעו ומכסת קדש
 נגד מדה היקוד שכן וק' קדש כל הלכות' הוא
 עיקר הקדושה . ושהוא רמוז צמרת הסוד כנודע
 ואח"כ חיצו אל וק' זו כל קדר עוואה ומתרה .
 להיות כל הצקי צהן ומקיימן צמרה ופורש מן
 העוואה זוכה לעלות למעלה הקדושה הרמוז צמק'
 קדש שקדמה להן כי כן דרך כל סיבה קדמה
 למקוצצ כידוע וע"כ הוקבעה וק' קדש צראשונה
 להורות כי כל קדרי עהרה השניוים לצס"ק הם
 סיבה לקדר קדושה הקדום להם כמ"ס רפצ"י
 ככ"ל . וע"כ לאחר שקדר הכחצו כל ששה קדרים
 הרמוזים לששה ספירות שצנחפאר"ת שסוף עלם
 החורה כידוע קידר אחרי מיד ספירה השצניעה
 שהיא מדה מלכות הנקראת יראה הי' להורות
 שיהי' לימוד החורה וקיימה הרמוז למדה תפארת
 עתיד יראה הי' הרמוז למדה מלכות כאמור יראה
 הי' היא אולרו כנאמורס ז"ל . ואז הסי' מדה זהה
 אולרות מכל מה שאולרים צכוכה ותשפיע עליו
 ועל כל ישראל רצ עוז ושפע צככה מצורכה הי'
 ארלו חמן :

ס"ק דרוש מדה תפארת צית תפארתי אפאר
דרוש רביעי במדת נצח
בית יעקב לבו וכלכה צאור הי' . כצואה
 למשכנתיו כשחיה להדום רגליו . על
 כל העוז אשר גמלנו כרוב רחמי וחסדיו . לא
 עזבנו צחמלתינו ולא שלחנו ציד פשעינו . ויע
 עלינו חקד . ושלח לנו משה עבדו ואחרן אשר
 צחר צו . לשים אותותיו צארן חס נוראות על ים
 סף . והן הן בגבורותיו והן כוראותיו אשר עשה
 עמנו

עמו להפליא. לזא לקחה לו גוי עהור מקרב
 גוי טוה. צטר חמורים וקוסים צטרם. הצדילכו
 מן הוועים האלה וכהן לכו תורה אחת. ומי
 עולם נטע צתוכינו. נוסף על כל זה ליונו מיד
 ולדורות (כמ"ס הר"ן יוצא צקמוך צס"ד) צנלות
 ספירה העומר ומחרת השנה בכל טעה וטעה.
 כדי לטהרנו בכל עת צטהרה חרטה ועין טהרה
 סקדומה צעה לחטיו ומלרים צזה"ז (כמ"ס
 צצו"ט צדרכינו) כמ"ס צפ' אהור וספרתם לכם
 ומחרת השנה ומיום וגו' צצע צצחות הנימות
 וגו' ומחרת השנה הסציעה סקטרו חמשים יום
 וגו'. וכי צזוהר חדש ר"פ יתרו וז"ל אע"ל יתהון
 צמ"ט חרעין דקובלתנא כוי אפיק יתהון מחילא
 דמקאצו ואע"ל יתהון לחיילין דדכיו מ"ט חרעין
 דקובלתנא כוי ודא הוא דאנן מוכין יומי וצצובי
 כי צכל יומא אפיק לן מחילא דמקאצו ואע"ל לון
 צחילא דדכיו כוי: הרי על כן אכחנו מוכין מ"ט
 יומין האלו צכל טעה וטעה מפני צצעה לחטיו
 ומלרים צעה הריח אפיק לן צכל יומא מחילא
 דמקאצו ואע"ל לון צחילא דדכיו ואוהן ימי טהרה
 צעלם מחטורין צכל טעה וטעה לטהרו ומטומאתיו
 צימים האלו ע"י ספירתנו הימים האלו העקובלים
 לצהרה מימי קדם מאל לחטיו ומלרים:

ואמנם יליד צמאמר הלזה דא"כ למה הוזכר

חמשים פעמים יל"מ צצורה כמ"ס
 טס צתחילה מאמר זה. מאחר שלא הוליא אחס
 כ"א ומ"ט סצרי טוואה. וע"ק דא"כ דמטוס
 סהטעוררת ימי טהרה. דמטעה הוליא הוא
 דקופרין. א"כ מיום עוצ הראטון טהור עיקר יום
 הוולאה הי' לנו לקפור. ועוד מה זה סקיים
 צעל המאמר סע"כ אכן מוכין יומי וצצובי כוי.
 דאכתי לא אמר טוס טעם אל מוכין הסצובות.
 וע"ק דמעיקרא אמר מ"ט חרעין ואח"כ אמר כי
 חרעין. וע"ק דתחילה המאמר מוצאר דמיד צצעה
 יל"מ נפקו ומקאצו. ואח"כ אמר דצכל יומא אפיק
 לן ומקאצו:

וזה יוצן ע"פ מ"ס צזוה"ק פ' אמור ל"ז דההוא

נהר ציכה צצע צצחות נפקין ממי כוי.
 והנה מוצאר צס"כ צצער חג העלות דצצעה
 יל"מ נפתחו כ' טערי ציכה צמעלה היתה אפסרי
 כמ"ס וחמושים עלו צני ישראל וגו' ר"ל כס"צ.
 וזה הי' לפי טעה דרך שלא. ואח"כ חזר הדבר

לקדמוהו ונטעו לאט לאט עד חג הסצובות
 ע"ס. וצזה יצאר כל המאמר על כהן כי עין
 לא נככס יום הראטון צמכין. להיחו ע"ד ססל
 נופלא ומכוסה הרומז לטער חמושים מדה הכהן
 כמ"ס צתיקוים תיקון כ"צ ע"ס: טזה לא הי'
 כ"א לפי טעה ללורך הוולאה מעוקי הנוואה
 אזל לא נטהרו כ"א לאט צכל יום טילאו מעוואה
 אחת וככסו צטהרה. וטער חמושים טהור יום
 הוולאה הועיל כ"כ טעל ירו יוכלו אח"כ ללח
 צכל יום מעוואה לטהרה ומ"ט דמקאצוהא לומי
 דכיותא עד סצצוה יום חג הסצובות יום חמושים
 הרומז לטער הי' מדה סכחר ככודע יקבלו טהור
 ממו. צאופן כי ע"י טער הזה ילאו כ"כ ולחטיו
 יכנסו צחג הסצובות זמן מכן תורתינו (כמ"ס
 טער הזה טונסס יולאין ולסס נככסין צקוד צטעה
 היוכל הזה חטיו ח"ס אל לחוטו) וא"כ לפי
 חין להכניס יום הוולאה או יום חמושים נכנסו
 המ"ט לכלל העינין. להיחו רומז למעלה מוולאה
 ומכוסה מאחור. אלא טהור שורט הכל ככודע
 וצזה מוצן כל דצרי מאמר סכ"ל סע"כ מלות כוי
 לעומי טצוע מהטעם האמור: דההוא נהר ציכה
 הרומז למדה סכחר ככ"ל צצע צצחות נפקין מימי
 כמ"ס צזוה"ק סכ"ל טהור עלס שורט הטהרה
 ומפני כן מוכין כמי טצובי צכדי להמשיך עלינו
 הטהרה צצצחות האלו משורט הסצצחות הסננה
 יקודתן צקודס המופלא:

כדבר

הזה יאמר הכתוב צפי טמות כי חיי
 עונן וזה לך האות כי אככי שלחתיך
 צהוליאך ומלרים העצרון את אלהי על סהר חזו
 וגו' עמ"ס רס"י צפ"י. ולמ"ס יצאר הכל מן
 נכון צהקדם עוד מ"ס צזוה"ק והוצא צלק"ח
 טע"כ לא הי' יליח מלרים ע"י מלאך שלא יוסט
 מעוואה אותן חמורים כוי. ע"כ ידה סככית
 כולה אס והוליא את ישראל מעוואה זי כוי ע"ס
 וצזה יוצן טאמר משרע"ה לפני הקצ"ה מי אככי
 כי אןך אל פרעה וגו' דק' מה עכוות סהור
 צזה. צאומו טאיכו חטוב לדצר לפני המלך סחי
 צאמה חסס גדול הי' יוחר מכל, מלכי אוות
 העולם כמ"ס צמדטס ילקוט פ' טמות צסס ד"ח
 ע"ס א"כ ראוי וחסוב וכדאי הי' לדבר עומס
 ודדרצה אחיקורי הוא דמיתיקרי צי. ואלו
 לכ"כ יוצן טירא הי' ללכת למקום טוואה חמור

הוא טלא יופגס הוא צעלמו ח"ו ומה גם להוליא
 ח"ו בני ישראל מהטומאה הלוי ע"י שליחו.
 וטוה הי' עכוותוהו שלא קמך על קדושתו סתתי
 וצרי מוולאכי סטרט וטלא יירא מפגמי טעוואה
 ע"י סס"צ לו סס"י כי אה"י עונן וגו'. ר"ל
 טס מדה סכחר והוא טער חמושים דציכה אטר
 מדרכה לדחות כל סחילוכים מלהסרקצ אל הקודס
 טודע. וע"כ ח"יך לריך לירא מללכת למקום
 טוואה. ואע"ב טטער זה חמושים לא נהגלה
 לטערע"י. עכ"ז טטנה הי' לו גם צטער הזה
 טלא נהגלה לו כ"כ כמו מ"ט טערים האחרים
 צי"ס חמוטרוים לדקדק כן מלשון חז"ל טאמרו
 וילון כווסרו למשרע"ה כוי. וצפרע למ"ס צלק"ח
 פ' וחסחנן דקודס טטטור ישראל הי' משרע"ה
 ע"ב גם טער חמושים ע"ס. וצאמה טזהו סטובה
 ציכה על טאלת ירחת הליכה מפני טעוואה כי
 אטטר יוטפע ממה הזאת. טוב ח"ל לירא מטוס
 טוואה טנעולס. וגמר סכחי: אומר וזה לך
 האות כי אככי שלחתיך צהוליאך את העס ומלרים
 העצרון את האלהים על סהר הזה וגו' עיין
 טיר"ס ציטוב סכי ולמ"ס יצאר הכל על כהן.
 צהקדם דצרי הר"ן סוף פסחים צסס טמדטס
 צצטילאו ישראל ומלרים מנו מ"ט יום עד חג
 הסצובות כדרך טאנו מוכין. וליף זה מכ' זה
 צהוליאך וגו' העצרון וגו' לקבל סהורה ציום
 חמושים. לזה יאמר סכתוב וזה לך האות וגו'.
 י"ל סס אה"י טאמרת' לך צתחילה דיצורי הרומז
 לטרה סכחר ולטער הי' (וע"ד סכי צזוה"ק ע"פ
 טאל לך אוח דקאי על סס הוי' צזה וס"ה האות
 קאי על סס אה"י וכ"ה צמכת צרכות. גדולה
 דיעה סכיחנה צין סתי אוחיות טכאמר אל דעות
 פ' וסירס"י צין צ' טמות) אטר אככי שלחתיך
 למוך מפגס הנוואה ככ"ל. זה ססס צעלמו
 הי' לך לאות סצהוליאך את העס ומלרים לקוף
 מ"ט יום העצרון את וגו' ר"ל תקבלו את סהורה
 ציום חמושים. כי יום קצלה סהורה טציום סכי
 הוא עלס סהור טצלאתס ומלרים טהור טער סכי
 מדה סכחר. כי מן סטער ילאו לחירות ולטער
 הוח נכנסו ציום סכי לקבל סהורה כמ"ס צס"ד.
 צאופן כי זה ססס טהוטנה משרע"ה להטער ע"י
 טטוואה מלרים טהור טס אה"י וטער סכי והכחר
 סכ"ל ע"י סס הזה צעלס ילאו ומלרים וקבלו את

הטורה ע"י ציום חמושים כאמור לעעלה. ועל
 טלטה דצרים האלו הוצטח משרע"ה מפי סקצ"ה
 ככתוב זה הכל כאחר. ו"ח וזה לך האות ר"ל
 ססס אה"י הזה אטר אככי שלחתיך צו למלרים
 להטער ע"י מנוואה. הי' לך למוטעי ג"כ צהוליאך
 העס ומלרים. ותעצרון ע"י ג"כ את האלהים על
 סהר הזה דהיינו קצלה סהורה טעל סר סיני ככ"ל:
בל"ל זה נקט צידך. טכאטר זכינו צטוס פעס
 מהטעמים צימים הראטונים טהקצ"ה
 סטפיע עלינו מוטבו ית' והופיע לנו מאורו.
 אוחו הטוב והאור צעלס מחטורר עלינו צכל טנה
 וטנה צומן הזה צעלמו כמוצאר צלשון המאמר
 סצזוהר חדש סכ"ל. טהור טעס מלות ספירה טעומר
 טאנו מוכין מלצר מה טמוואר כן דצצרי האר"י
 פעמים רבות צטער חג המלות וצטער ר"ה וצכ"ע
 כמוצאר לעעיין דצצרינו ועפ"ז יצאר סכתוב
 סטהחלכו צו צריס מאמרינו זה טיל"ד צו. א'י
 דהיל"ל וספרתם לכם מיום הציאכס ומחרת
 סטנה למה דהא יום סהצאה כודע מתי הי' כמ"ס
 צתחילת הפסוק ומחרת סטנה יניפכו סכהן וגו'
 וע"ק דצין לח"א או לפירס"י או לפי מדרשו.
 חין ומחרת סטנה סטציעה האמור צסין סמקראות
 דועה צפירטו למחרת סטנה דרישא דחילו טנה
 דרישא קאי על יו"ט וטנה דסיפא קאי על טצוע
 ז': ע"ב נראה סהכוונה עפ"י מה טציארו.
 וצהקדם עוד דצרי הוה"ק פ' אמור ק"ה או וצ'
 וצפרט צפ' לו ל"א עמוד צ' צסופו דצמילולא
 לחתא סכי איהער לעילא כוי ע"ס. ועיקר הטעם
 מוצאר צוה"ק חלה קפ"ד צ' ע"ס דצרים מחוקים
 לחיך אוכל צעל נפט וזה טצח סכתוב לרמו.
 אטר כמו צכל סטנה טצכל יום ויום איהער יומא
 דילי לעילא [כמ"ס צזוה"ק ע"פ כי טטת ימים
 ול"כ צטטת. וכן כי טענת ימים ימלא ולא כי
 טצטנה כוי ע"ס]. וכמטארז"ל צפסיקתא הוצא
 צריח טער הקדושה פ"צ ע"פ זכור את יום
 סטנה צכל יום טהא מוכה לטנה כוי. סהכוונה
 הוא להמשיך עלינו צכל יום מקדושת יום העליון
 וסיחול עלינו אח"כ ציום סטנה מקדושת יום טנה
 העליון עיין צריח סס. סנה כמו כן צזכרינו צפינו
 למכות ולספור כל יום מימי סספירת כל יום צפני
 עלמו. ע"כ אנו ממוטיכין עלינו את קדושת יום
 העליון טצמ"ט ימים הרומזים צצצע טצחותיהם
 לטנה

עמכו להפליא . לנצח לקחת לו גוי עהר מקרב
 גוי עמא . צטר חמורים וקוסים צטרס . הצדילכו
 מן החועים האלה ונתן לנו תורה אמת . וחיי
 עולם נטע צחוכינו . כוסף על כל זה ליוכו מיד
 ולדורות (כמ"ש הר"ן יוצא צמוק צס"ד) צמלות
 ספירת העומר ומחרת השבת ככל שנה ושנה .
 כדי לטהרנו ככל עת צטהרה חדשה מעין עטהרה
 הקודמת צעת לטהרנו מוצלרים צזה"ז (כמ"ש
 צעה"י צדצרינו) כמ"ש צפ"א חמור וספרתם לכם
 ומחרת השבת מיום ובו"ו צצצ צצחות המימות
 ובו"ו ומחרת השבת השביעית חקשרו חמשים יום
 ובו"ו . וכ"י צזוהר חדש ר"פ יתרו וז"ל חע"ל יתהון
 צמ"ט חרעין דקובלחנא כו"י חפיק יתהין מחילא
 דמקאצו וחע"ל יתהון לחיילין דדכיו מ"ט חרעין
 דקובלחנא כו"י ודא הוא דלחן מוכין יומי וצצועי
 כי צכל יונא חפיק לן מחילא דמקאצו וחע"ל לון
 צחילא דדכיו כו"י . הרי על כן אחתו מוכין מ"ט
 יומין האלו צכל שנה ושנה מפני צצעה לטהרנו
 מוצלרים צעת התיא חפיק לן צכל יונא מחילא
 דמקאצו וחע"ל לון צחילא דדכיו ודאון ימי עטהרה
 צעלס מחעוררין צכל שנה ושנה לטהרנו ממומאחינו
 צימים האלו ע"י ספירתנו ימים האלו המקובלים
 לצהרה מימי קדם מאל לטהרנו מוצלרים :

ואמנם

יליד צנואר הנה דל"כ למה הוצרכו
 חמשים פעמים יל"ג צתורה כמ"ש
 שם צתחילת צנאר זה . מלחר קלא הוליא אוחס
 כ"א מונ"ט צפרי עומאה . וע"ק דל"כ דנטוס
 שהחעוררת ימי עטהרה . דעשעת הולאה הוא
 דקופרין . א"כ מיום עוב הראשון שהוא עיקר יום
 ההולאה ה"י לנו לקפור . ועוד מה זה סקיים
 צעל מנאר שט"כ אכן מוכין יומי וצצועי כו"י .
 דלחתי לא חמר סוס טעס אל מנין השצעות .
 וע"ק דמעיקרא חמר מ"ט חרעין וחל"כ חמר כ'
 חרעין . וע"ק צתחילת מנאר מנאר דמיר צצעת
 יל"ג נפקין ממקאצו . וחל"כ חמר דצכל יונא חפיק
 לן ממקאצו :

וידן יוצן ע"פ מ"ש צזוה"ק פ' חמור ל"ז דההוא
 נהר צינה צצצ צצחות נפקין מוכי כו"י .
 והנה מנאר צצצ"כ צצער חג המלות דצצעת
 יל"ג נפתחו כ' צערי צינה צצעהל היותה חפשי
 כמ"ש וחמשים עלו צני ישראל ובו"ו ר"ל כס"צ .
 וזה ה"י לפי צעת דרך פלא . וחל"כ חמר דדצר

לקדמוהו ונושעו לאט לאט עד חג השצעות
 ע"ס . וצנה יחצור כל מנאר על ככון כי עין
 לא ככס יום הראשון צמוק . להיותו ע"ד חיל
 נופלא ומכוסה הרומז לשער החמשים ודח הכח
 כמ"ש צתיקונים תיקון כ"צ ע"ס : שנה לא ה"י
 כ"א לפי צעת ללירך ההולאה מעמקי העומאח
 אצל לא נעטרו כ"א לאט צכל יום שילאו ממומאחי
 אחת וכככו צערה . ושער החמשים שהוא יום
 ההולאה הועיל כ"כ טעל ירו יוכלו חל"כ ללחו
 צכל יום מעומאה לטהרה מונ"ט דמקאצוה לונ"ט
 דכיותא עד צצצו יום חג השצעות יום החמשים
 הרומז לשער הני ודח הכתר ככודע יקבלו עטה
 מוכי . צלופן כי ע"י שער הזה ילאו ככ"ל ודח
 יכככו צחג השצעות זמן ממן חורתינו (כודע
 שער הזה שנטס יולחין ולסס ככנסין צקוד צצו
 הויצל הזהח חסונו ח"ס אל חחוחו) וח"כ לסי
 חין להכניס יום ההולאה או יום החמשים צצק
 חמ"ט לכלל חעין . להיותו רומז למעלה מופלח
 ומכוסה מנאר . אלא שהוא שורש הכל ככודע
 וצנה עוצן כל דצרי מנאר חכ"ל שט"כ מלות נתי
 לעמני צצוע מהעעס חמור : דההוא נהר צינה
 הרומז לדח הכתר ככ"ל צצצ צצחות נפקין מוכי
 כמ"ש צזוה"ק חכ"ל שהוא עלס שורש העטהרה
 ומפני כן מוכין כמי צצועי צכדי להמטיך עין
 העטהרה צצצחות האלו משורש השצחות השצות
 יקודתן צקודס מנופל :

ברבר

הזה ימאר הכחוצ צפי שמות כי ח
 עמך וזה לך האוח כי חככי שלחתי
 צהוליאך מוצלרים חעצרון חת חלתי על חחר ח
 ובו"ו עמ"ס חס"י צפ"י . ולמ"ס יחצור חכל ע
 ככון צחקס עוד מ"ס צזוה"ק והוצא צצק"ח
 שט"כ לא ה"י יליח מליים ע"י מלחך קלא יוס
 ממומאח אוחן חמורים כו"י . ע"כ ידה השכחי
 כולה חס והוליה חת ישראל מעומאה זו כו"ו ע"ס
 וצנה יוצן שחמר משרע"ה לפני הקצ"ה מי ח
 כי חלך אל פרעה ובו"ו דק' מה עכוות חר
 צנה . צלחורו שחינו חסוצ לדצר לפני חמלך ח
 צלחנת חכס גדול ה"י יחר מכל מלכי חוחות
 העולם כמ"ס צמדס ילקוט פ' שמות צצס ד"ח
 ע"ס ח"כ חלוי וחסוצ וכדל"י ה"י לדצר עמס
 וחדרצ חתיקורי הוא דמיתיקרי צ"י . וחל"כ
 להכ"ל יוצן סירח ה"י ללכת למקוס עומאה חוח
 חואח

הוא קלא יופגס הוא צעלמו ח"ו ומה גם להוליא
 חת צני ישראל מעומאה חלוי ע"י שליחתי :
 וחיוו ה"י עכוותחורו קלא קמך על קרושתי שחתי
 יחר מולחי חסרת וקלא יירא מפגמי מעומאה
 עד חמסיצ לו חסי"ה כי חתי עמך ובו"ו . ר"ל
 חת חחר והוא שער החמשים דצינה חחר
 חדרח לדחות כל חחילויים מלהחקרב אל חקודס
 חודע . וע"כ חיך לירך לירח מללכת למקוס
 חוחה . וחע"ב ששער זה החמשים לא חחגלה
 חחורע"ה . עכ"ז חסנה ה"י לו גם צשער הזה
 חוא קלא חחגלה לו כ"כ כמו מ"ט צערי חחרים
 חיים חופורסיס דלדקק כן מלשון חז"ל שחמו
 וינין חוסרו למשרע"ה כו"י . וצפרט למ"ס צצק"ח
 ח' וחחכן דקודס שחמו ישראל ה"י משרע"ה
 חעיג גם שער החמשים ע"ס . וצלחנת שזה חסונה
 חוכה על קללת ירח חליכה מפני העומאה כי
 חלחר יוספע חמרה חוחה . סוצ ח"ל ליירח חוסס
 חוחה חעעלס . ובו"ו חכוכו חונר חת לך
 חחוח כי חככי שלחתי צהוליאך חת העס מוצלרים
 חעצרון חת חלתיס על חחר הזה ובו"ו ע"ין
 חירס"י צ"סוצ חכ"י ולמ"ס יחצור חכל על ככון .
 חחקרס דצרי חר"ן קוף פחמים צסס חמדס
 חכסילאו ישראל מוצלרים חנו מ"ט יום עד חג
 חעצעות כדרך שחמו מוכין . ויליך זה מוכ' זה
 צהוליאך ובו"ו חעצרון ובו"ו לקבל חחורה ציוס
 חחוסים . לנה ימאר חכוכו חת לך חחוח ובו"ו .
 ח"ל חס חתי שחמתי לך צתחילה דיצורי חרומ
 לח"ה חחר ולשער חכ"י (וע"ד סכ' צזוה"ק ע"פ
 ח"ל לך חות דקאי על שס חוי"ו צ"ה וח"כ חחוח
 חלי על שס חתי וכ"ה צמקת צרכות . גדולה
 דיעה סכ"חנה צין שתי חחיות שחמור חל דעות
 ח' ופירס"י צין צ' שמות) חחר חככי שלחתי
 לחורך מפגס העומאה ככ"ל . זה חסס צעלמו
 ח"י לך לחות צהוליאך חת העס מוצלרים לקוף
 ח"ט יום חעצרון חת ובו"ו ר"ל חקבלו חת חחורה
 חיום חחמשים . כי יום קצלת חחורה סציוס חכ'
 חוח עלס חחוח סצלחחס מוצלרים שהוא שער חכ'
 חוח חחר . כי מן השער ילאו לחיות ולשער
 חוח כככו ציוס חכ' לקבל חחורה כמ"ס ל צס"ד .
 חוחון כי זה חסס שחוצע משרע"ה להשער ע"י
 חחוחה חלרים שהוא חס חחיושער חכ' וחחר
 ח"ל ע"י חס הזה צעלס ילאו מוצלרים וקבלו חת

חחורה ע"י ציוס חחוסים חחמור למעלה . ועל
 חלטה דצרים חחלו חוצע משרע"ה חפי חקצ"ה
 צכחוצ זה חכל חחחר . וח"א חת לך חחוח ר"ל
 חסס חתי הזה חחר חככי שלחתי צו למלרים
 להשער ע"י מעומאה . יח"י לך למוס"ג כ"כ צהוליאך
 העס מוצלרים . וחעצרון ע"י ג"כ חת חלתיס על
 חחר חת דחיו קצלת חחורה טעל חר סיני ככ"ל :
בלר זה נק"ט צידך . סכחשר זכינו צסוס פעס
 מהפעמים ציוס הראשונים שחקצ"ה
 חשפיע עלינו מעוצו יח' וחופיע לנו מחרו .
 חוחו חמוצ וחחור צעלס מחעורר עלינו צכל שנה
 ושנה צזמן הזה צעלמו כחוצור צלשון העמאר
 סצוהר חדס חכ"ל . שזו טעס מלות ספירת חעומר
 שחמו מוכין מלצד מה סמנאר כן דצצרי חחרי
 פעמים רבות צשער חג המלות וצשער ר"ה וצכ"ע
 כחוצור למע"ין דצצרי ועפ"ז יחצור חכוכו
 שחחלנו צו צירס מנאריו זה שיל"ד צו . ח'
 דחיל"ל וספרתם לכם מיום חציחם ומחחרת
 חשבת למס דחא יום חחצלה חודע חתי ה"י כמ"ס
 צתחילת חפסקו ומחחרת חשבת יחפכו חכה ובו"ו
 וע"ק דצין לח"א או לפירס"י או לפי חרסו .
 חין מחחרת חשבת חשביעית חחמור צקיף חמקראות
 דחנה צפירסו למחרת חשבת דרישא דחילו שבת
 דרישא קאי על יו"ט ושבת דסיפא קאי על סצו
 ז' : ע"ב חרחה שחכוכה עפ"י מה סצחורו .
 וצחקרס עוד דצרי חחוק"ק פ' חמור ק"ה או וצ'
 וצפרס צפ' לו ל"א חמוד צ' צקפו דצחילולא
 לחחא חכ' חחער לעילא כו"ו ע"ס . ועיקר העעס
 מנאר צזוה"ק חלוח קפ"ד צ' ע"ס דצרים מחוקים
 לחיך חוכל צעל נפס חת שצח חכוכו לחמו .
 חחר כמו צכל חשנה סצכל יום ויום חחער יונא
 דיל"ל לעילא [כמ"ס צזוה"ק ע"פ כי ששת ימים
 ול"כ צששת . וכן כי סצעת ימים ימלא ולא כ'
 צצעת כו"ו ע"ס] . וכמחארז"ל צצסיקחא חוצא
 צר"ח שער חקדושה פ"צ ע"פ זכור חת יום
 חשבת צכל יום חחא חוכה לסצח כו"י . שחכוכה
 חוח לחנוטיך עלינו צכל יום מקדושת יום חעליון
 וסיחול עלינו חח"כ ציוס חשבת מקדושת יום שבת
 חעליון ע"ין צר"ח חס . חנה כמו כן צצכרינו צפנינו
 לחנות ולקפור כל יום מימי חספירס כל יום צפני
 עלמו . ע"כ חנו מונסיכין עלינו חת קדושת יום
 חעליון סצמו"ט ימים חרומים צצצצ סצחותיחס

לשנת הגדול העליון שציוס הכי כנ"ש ז"ח הכ"ל .
 וכמו שביארתי לעיל נס"ד שכל יום החעורר
 קדושה הקודמת שכל ע"ז מהעומתה אל הנהגת
 ככ"ל . והנה מוכין שמהר זיכה שהוא יום החמשים
 שבע שבתות נפקין מיני כנ"ש ז"ח שם ז"ח
 שהוא ז' פ' ז' . ע"כ ציני הספירה יש לנו שבועות
 ושבתות נחדש חוץ מהשבועות והשבתות שכל
 השנה מהטעם האמור . שהרי לנו מוכין כל שבעת
 הימים למכין שבת הגדול שהוא יום החמשים
 וח"כ כל ור"ו ימים שאנו מוכין הם צמ"ה מה
 פחותים צמעתה הקודש . (אע"פ ששבת זרעית
 חל צמ"ה) וכן מעלת הימים השביעיים להם שאנו
 קופרין שהם שבע קודש ממש לה' . דוגמה שבת
 זרעית נבד קשה ימי החול . ואולי הוא שכל
 צמ"ה ימים וזוהר חדש כ"פ . וכן צ"ע פ'
 פתח דף רכ"ה שחשבנו צ"ב יומין וז' שבתות הרי
 מ"ג כו' . ולמה חלקוהו לשתי חצות ולמה
 ח"ל דוגמה רכל יום השביעי מן הספירה נחשב
 לשבת דוגמה שבת זרעית נבד ור"ו יומין דילי
 כ"ל . ע"כ חושבם שבתות להורות לנו את כ"ז
 שכתבנו :

רבוה

יוצן הכתוב ה"ל דלפ"ש ימי פירשו
 דמנחתה שבת דרישא ודק"פ על מכוון
 אחד . והנה נלמד מ"ש כבר בספירות הקודמים
 שע"כ נקרא יומי הראשון של פתח ששם שבת
 על כי מעלת שבת יש לו . אך גם לפי"ש כעת
 י"ל נעמנו שע"כ קורא הכתוב ליום הראשון של
 ספירה ששם מנחת השבת . לפי שמים ראשון
 של ספירה ומחלין למנוח ששה ימים ושביעי וכן
 כל הימים עד ז' ומפני שכל שביעי נקפ"ה דוגמת
 יום השבת יש לו ככ"ל . ע"כ הו"ל ליומי הראשון
 של פתח שם לוי של שבת על כי יום שלאחריו
 שהוא יום המנחת שם יום ראשון של שבוע יש לו
 שהרי מנוח מחלי"ל לקפור ח' שכי' ושלי"ש כו'
 דוגמה ימי השבוע ויום השבת של כל השנה ככ"ל .
 וע"כ נצ"ל ימי הספירה קורא הכתוב ליום הראשון
 ששם מנחת השבת וגם ליום האחרון של יום
 הנו"ט ששם מנחת השבת כי הכל עש"ה להם
 וא"ש ור"ק . והנה פתח הכתוב סימן צח"ק סימן
 שכי' ומנחת השבת מיום הביאכם וגו' דברא הוא
 קני' . ואמנם נע"פ מצוה שהכתוב משמיענו
 ע"כ יום השביעי של הספירה דין קדושת שבת

ימים חול ומשמר יום הז' ועיכא למה לי ואמנם
 לוי"ש יוצן ע"כ מוכה צפ"ו להדיא את כל יום
 ואחור היום יום ח' שבת וכן כולם כצ"ח של
 עולם כדאיחא בגמ' שם וסייני למען יחולו עליו
 קדושתן של ו' ימים העליונים שצדו ו' ימים
 וחתוכים כנ"ש ז"ח ע"פ כי ששה ימים ולא
 שבעה ככ"ל . ואח"כ צב"ח יום השביעי למיני
 וויילא חל עליו קדושת יום השבת כי צמ"ה לילי
 לחתא הכי איתער עליו מעילא וככ"ל . והנה
 לשון משמר דקאמר בצרייתא ר"ל שהוא משמר
 יום הז' ע"י מנינו וצקידות והצדלה שבועה ע"ז
 השכינה הקדושה משמרת אותו מכל עבר
 שהוא משמר את יומה שהוא יום הז' שמוכה יומה
 לאחר מכן ור"ו ימים הרומו ליום שבת שהוא ז'
 וכו"ש צ"ע ע"פ את משמרת ה' שער דקאי על
 שכינה הקדושה ע"ש וא"ש : הדרך לכללן שכתבנו
 למעלה שכל יום שביעי ימי הספירה קדושת שבת
 ממש יש בו וככ"ל . ע"כ צ"ה יוצנו דברי ר"ח צ"ח
 נקחלה ע"ה שאמר שם הכי ר"ח אמי הן תמימות
 צוון שאין יסוע זיכהם כו' . ופ"י אמ"כ ששם
 פרוק ר"ל שכל יום ח' של ספירה ציוס ח' של
 שבוע דלא חל יום ז' לספירה ציוס שבת ע"ש .
 והנה לא נודע איך דברי ר"ח מחלימים עם מה
 שאמר נעלמו צפ"ה אמר (שצ"ח דבריו נכפירה
 הקדושה) ור"ל הכי ר"ח אמי הן תמימות צוון
 ש"ח ע"פ ע"פ ר"ח וכבר ביארתי דבריו צ"ח
 נכמה אופכים צמדות הקדושות ע"ש . ואמנם יש
 לדעת אם שכי' מאמרים האלו של ר"ח הם חלוקים
 ור"י מילי קאמר או הכל ח' ודא ודא אחת הוא .
 והנה נע"פ כולל חדא מילתא הוא ור"ח דורש
 חמימות לשון מחלימות שיחולו צ' שבתות ציוס
 ח' דהיינו שבת של ספירה ושבת זרעית ציוס
 ח' ממש וקיימא מילתא היא ששפני ששנינו רלונו
 של מקום צ"ח ימי' השכי' שבתות מחלומים ציח
 ואז ע"י ריבוי הקדושה מהשכי' שבתות ציח יומשך
 עליו שפע קדושה רבה למעלה . והנה נע"פ
 מני כוונת ר"ח צפ"ה אמר צ"ע שכן תמימות
 נעושי רלונו של מקום . וגם הן תמימות ציחולו
 צ' שבתות היינו שבת של ספירה יום השביעי
 לקפירה ושבת קודש שבת זרעית ציח . לסימן
 עוב לסרבות הקדושה עליו וככ"ל וכמו ש"ח צ"ח
 עוד נדברנו בסי' לקמן מה הוא ענין עשיית

יד

הרלון משמשת לימי הספירה :
ותכלית המכוון לר"ל בלשון זה שחפסו
 בלשונם כנ"ש לשון עושי רלונו של
 מקום ביארנום צ"ח צ"ח צ"ח לסי' חלום סי'
 קל"ב ע"פ עד אמלא מקום לה' . שלחיות שכל
 עיקר הרלון הקדוש צלמולמו כזיכור לזכר את
 העולמות כולם ה"ל למען יחולל כל העולם וכבודו
 ולא ימי' שום מנע חילון צרמנת חולין צ"ח
 ח"ו וז"ש ר"ל עושי רלונו של מקום ר"ל הרלון
 שהי' לו ימי' צלמולמו לפנות מקום לזכור צו את
 העולם להיות המקום מלא מכבוד צ"ח . וכל
 עשיות בני ישראל ימי' בלתי לה' לזכור ואין לאל
 זר אחס כלל ועיקר שוץ צכל בעזרתם . וצ"ח
 יחצ"ח מ"ש הכתוב שבע שבתות חמימות וגו' .
 דיל"ד מה הן חמימות ולא חליין : ועוד מה זה
 שכתב הכתוב למנוח עד יום שאין מוכין אותו באמת
 דהיינו יום החמשים . ודרש חז"ל צמ"ה מנחת
 ק"ה צ' ידוע שם צרע"י וסוף . ועוד מה שכתב
 הכי' סימן צח"ק סימן ששם שבתות והימים
 דברא הוא קני' . ואמנם נע"פ יחצ"ח צ"ח על
 כיון שילוח הכתוב סי' כל ז' שבתות שבתות
 חמימות ושלימות מצלי הפסק שום לך עומת
 וכנ"ש ז"ח הכ"ל ללחא מנחתא ולכנס
 זכיותא : אלא שזה ח"ה סי' ז' שבתות של ימים
 חמימות קודש לה' כ"ה לאחר שיעברו עליו כל
 השנה ימים שכל שבת נקדושה . ואז ימי' כל
 השביעית שלהם נקראים ששם שבת ממש וככ"ל .
 והנה שחפס כאן ר"ח צ"ח המקומות בלשון עושי
 רלונו של מקום וככ"ל משום דעיקר מלכות הספירה
 צ"ח צ"ח זה לעשות רלון המקום לרחות הטומאה
 ולקבל הקדושה כאמור : ולעם זה זכיר הכתוב
 גם הימים ח"ה שכתב הזכיר השבועות שהן שבתות
 ככ"ל . להורות שהשבתות למכין הספירה חליין
 ציוס חס הם עברו עליו נקדושה וטהרה וככ"ל :
 ולעם זה צלמו זכיר הכתוב יום החמשים השם
 שאין קופרין אותו וככ"ל . ע"כ זכור זכרנו
 הכתוב להורות כי חכלית ספירתנו הוא להגיע
 ולהכלל נקדושת שבת הגדול שהוא יום הכי' ששם
 אין שום מנע עומת כדורע . ומה שאין מוכין
 אותו להדיא הוא משום שאין צו השגם . אבל
 כל עיקר מנחתנו של הספירה להגיע אליו ולהכלל
 צו בעתהינו ציוס חג השבועות וכנ"ש צ"ח צ"ח
 וצ"ע

וצרעו פ' אומר ע"ש :

ועפ"ן המלא טווב טעם למה שקורא הכ' צפ' ראה לחב זה צמס חב השצוועות . שלכאורה אין טום טעם לזה לקרוא לחב על שמו של שצוועות שצברו כזר . וחולס למ"ש טעמו ככון שסכוכס הוא להודיע לנו שחב זה מקוצץ בעלס מהשצוועות שצברו עליו עד עתה בקדושה וצטרתה עד טראוייס להכלל כולם כ"א צטורטן ציוס הכ' ע"כ ראוי לקרוא ליוס הכ' צמס חב השצוועות ע"ס השצוועות שצברו וככ"ל . ויוצן צזה מה שארז"ל צומס' מנחות סס וספרתס לכס שחחס ספירה לכל א' וא' משא"כ ציוצל סהכל חלוי צצד' וכן הוא צזוח"ק פ' אומר וספרתס לכס לגרמיכס ויל"ד דבאמת למה ספירה זו מוטלת על כל אור"א מה דלא הוי כן בקפירת סיוצל . ולמ"ס מעמו פטורי שחרי על כל אחד מישראל מועל ללחח מוסקאצוחא ע"י סצוועות ווע"ט ולהכנס בקדושת יוס סחי . ע"כ הטיל הכחוצ חיוצ ספירה זו על כל אור"א מישראל סספור צפיו כל יוס צפ"ע . שעי"י מילולא דילי' לחחס יחער עליו קדושת יוס דלעילא ומחמ"ט יומין עלאין של ימי סספירס וככ"ל צמס צוח"ק פ' לו ע"ס ולא חקסי דא"כ כל ימי חיינו ה' לנו לספור הימים למען ללא צות שצוועות אל הטרתה ד"ל כמו שאמר רשב"י לצנו צוח"ק פ' חלות . צענין אכילת מלה ז' ימים צלצד ע"ס סחי"ד די לנו צספירת ז' שצוועות כמו סחי"י ע"ל"מ עד מהן חורה דצספירה זו די ללחח ע"י מוסקאצוחא ולהכנס אל הקדושה לכל סכנה וכן צכל סנה ושנה צעת חזחת וכמס"ל צס"ד :

אמת כי מלה זו של ספירת העומר רומזת ללכת לפניו ית' דרכי החיים הליכות עולם וכמ"ס צלק"ת פ' שמות כי מעשרים עד סנה הסצנעס סחס יעי סכוחינו סס המ"ט פנים עד סנה הכ' כמו כן ימי סספירה עס יוס סחי"י פ"ס . חצל עכ"ז ימים סאלו צמלות ספירתן צעלס עדיפי ספי לחיותם מסיבליס לחיקון חכפס חרנה מאוד כמ"ס חאר"י . ועוד סחס ימי חרלון כמ"ס צוח"ק פ' אחרי סחחטיו צספירת הקדומים . ואחרונה לדרך חרב צלק"ת סחי"י סמלות זו רומזת לכל ימי חיינו . החיוצ מועל על כאור"א צפני עלמו לעמוד על סצמער יומס וליילס ולעצוד שצודתו ית"ס צכל כוחו וסלא לסמוך טום א' על חניו סיחיד או

רציס צעניכי שצודת ססי"ת או צעניכי סיקוי סכפסות : **ומעשה** רצ סהוא דלחח ציוועות דף ע' ע"צ דחכסי ככה"ג ספסו לחילוכי וסוויחו דודולא דלצרי עד דאמר לסס דכלי"א עלמא כו' . ויס לחמו' דל"כ מה כעסה ליוס סידובר צו סצצעיחכו וילריכו ציה ע"י כציאו סיצועל סחילוכי מחתכו כמ"ס וחס רוח סטוועתס אעציר מן סחרן דלעיו צעי קוצ"ת ח"ו ככלי' העלמא אחרנה סחילוכי הוא סמס פכיו צציה סרלסון וסני וסחריצו . וסצעיחכו ית' ע"י כציאו להדיוח אל חרץ ל"י וגו' וכמו ססצבירו חז"ל מזה : ואמכס סוא דדבר אשר דרכו צהקדס עוד דצרי חזוח"ק פ' סולדות צמדרט סעעלס דף קל"צ וקל"ז . דהשקח קקרח כס סח לוי צמס לכו' חצל לעמיד לצח יסא קקרח צמס לנן סיחלנן מטיטושו סלא יסעורר כ"א לדבר מלות ולחדות דסעועתס ולל זולת זה חצל חיו' צעלמן העולס מכל וכל ע"ס . וסנה מוסק מדבס יס צו גילוי ומחל"ל אסר כל סכסעס צצוחס לעוסי' לסחחדס צג"ף חרי סוא עוכללת מחלקי הקדושה סלריכה סקטס זו לחקן כל ימי חיי' ע"פ סחדמח וסס סס מדה ימי' סקלוצין לה צחאי עלמא . דלחמער עלה קירח סדורות מלש סחילוכי סכסעי' זו כל חלקי הקדושה ססי"ך לסורסה חס צולעת סקדוס סכנלע צסטר חילוכי ולצברן ולסעמידן על ססרתן צקודס ושסו סצודת סחדס צעוסי' . וחו צעלס ענין ספירת העומר סליוכו ית' סספור כאור"א לעלמו סהוא ע"ד סחי"י צוח"ק פ' סרווח ע"פ ססמיס ומספירס סהוא מלסון ספיר וסיר ע"ס . סנה כמו כן יסחירו סכחוצ וספרתס לכס לכאור"א יסחירו מע"ט צחורס וצצודת ססי"ת עד כי יצדיל חלקיס סקדוסיס מהטוועתס ויצררס עד כי יסירו ויסירו חלקיו סקדוסיס כספיריס ולא ית' מעורציס צססכות סטוועתס לצעבור כי ימי סספירה מסיבליס ומסוקסיס לזס ככ"ל :

ואמנם כ"ז יכון כסכל א' וא' עוסה סצנן עס כפסו על מה חסי לחסי עלמא ולצ יודע וכמ"ס זה סחרי' ע"ד חז"ל אצ"ך צמה סוי זסיר עפי כו' כי כל אור"א יודע צכפסו יסיר מדלחריכא על מה ולמח צל לעוסי' וכמ"ס צספירת חלשוכה . ומה גס כי כלסר יסקן כאור"א כפי סמועל עליו ומחי"י סורס כסעוה וילוכ חס חלקיו סקדוסיס חצר מול חצר סכספי"א כנודע

חרי חוחו חצר מסק"א נעטר מנוועתסו : וסנה וסיחעסק כאור"א מישראל צצצודה זו ספיר יסלנן חחילוכי דצבות הימים לע"ל ויסקרי לנן ססחי חו לח ית"י צו טום טוועתס כלמור . ופעולתו ית' למלות ולחדות דסעועתס וס"כ לא די סלא יכלה סעולס ח"ו לעמיד לצח וסיחצנעל פעולתו של חחילוכי כמו שאירע צימי חכסי ככה"ג ככ"ל . אך חומס אחרנה ית' לורך העולס צו לכסיטער מניוולו דחיינו למלות ולחדות דסעועתס וכמ"ס צוח"ק צמדה"כ ככ"ל סעכ"פ לא יחצנעל צימי טרתו לע"ל . ואמכס צימי חכסי ככה"ג מדה אחרת סיחה צס כסקמו עליו להורגו דהוי כלי"א עלמא ח"ו ע"י"ז מוסס דסריגחו וציעולו לא צחה ע"י מע"ט סכ כל ישראל סיצעלו כל אור"א חס עוועתסו מכל חיצריו ככ"ל . חלל סלכסי ככה"ג לרוב מעלת קדושה לרקסס סועילו זחה צחפלחס לקצצ ציעולו וסריגחו . וא"כ ע"כ סולרכו להעיסו מכל וכל דאלו להעמידו על טרתו זה ח"א כ"א ע"י כל ישראל ככ"ל . וא"כ כסעמדו עליו להורגו לגמרי צחפלחס סכסעועה צמרוס ממילא ע"י"ז כלי"א עלמא ח"ו : סחרי גס למילי דמלות לקיוס העולס לא נסאר מפורר זה . וזה ככון צפי' סמלמור צעזס"י ומקרח סכחוצ יסער כי זה סוא סדבר מוצר צסירת סיס סלמער מערע"ה וכל ישראל מרכצות ערעה וחילו ירה ציס ובי' סוק ורוכצו רמח ציס סחי"י צוח"ק סקלי על ס"מ ומיילין דילי' . וסוך רוחס כי עדיין צכוחו חלל סוא סדבר סדברנו סלא כהצנעל ע"י מע"ט של ישראל כמ"ס ועבר ציס וגו' ומה גס סלא קצנו ישראל סחורה עדיין וע"כ לא לחקק חילס לעתרו . חלל סכל סשפלתו ח"י ע"י ספלות ישראל ומערע"ה ססקצ"ה ח"י צעורס : ע"כ לא סועיל כ"א כסעוה להכניעו ולהספילו חצל צכל עח סצחיס ח"ו לעוררו סוא מוסעורר וסוא סיחה סקיצה צעלס ססחור וסיעור לחחר מ"ת צלותו מעסה סגס סנהצנעל צחוך סיס וכן צמי"ת ספסקה חזוחמא כמארז"ל . חלל סלפי סלא נעטר לגמרי ע"י כל ישראל כ"א סכך עלה צרלוכו ית' להעסות כן ע"י מערע"ה להכניעו ולהספילו . ע"כ עדיין ס"י צכוחו להסעורר ע"י סטועוררין חלל סעכ"ז סועיל גס לנו סהספלת וסככעס סציס וכן צסיני סככל עח סוכן להכנע מסיכו כסלחו דוליס להכניעו ע"י חומע"ט סלכו

וכמ"ס עוד צספירות סקודות ע"פ וסי' כלסר חריד ע"ס :

ועוד ספרת חלה יס לנו צעזס"י צמלמור חכ"ל צמה סלמורו סס כצעי חמוי על פלגל פלגל מסימל לח יסצי כו' וסיומו מוצן דלכחי מסמיח יסצי לפלגל סחרי סועילו חכסי ככה"ג דלל ליגרי צקריצותס כדלסחא סחס ועוד דמסיכא פסיקל לן כ"כ דלל יסצי פלגל מסימל . וסיכא רמיזל צטוס מקוס צמו' : ע"כ כ"ל דצוועת דלכחי דלל ליגרי צקריצותס דמי צלופן מה כאלו חכסי לכל העריות . וסוד סוס ל"י כאלו יסצי לסו עסמיח חס סכל להיות כי צזה סחיסו כוחו חרנה לגצי כל העריות כולס צכלל סחרי צזה ספסיק סלחח סחדס מלעצור עליו מלחער סרווח צעיכו . סגס לעריות דקריצת' לא פנה לצו להכחסס וכססציס חללו כלספס ממוקף א"כ ע"י"ז יוקל עליו מלעצור חס פי ח' גס צלסוקר דסלר עריות . סן מלד סקוצ לא יסחצו סעצירה להכחס כלל כלמור . וסן מלד דלל יסגרס סו ילרו צקצצו לומר לו סטצע סלכוכי צכך וסין ציד סחדס להכניע נצצו צזה ומוכרס לעסותו ספרי מ"ד יסצי חמרו לו סליון זה חלוי צצצע מוטצעת צחדס עד סיכריחכו נצצו לזה סכרס גמור . סל"כ למה לא יכריחכו נצצו צזה לקריצת' חין זה ודאי כ"א סכחס חלי להדיחכי מעסי"ת ח"ו . וסן סן סמויות עיכס סקסעו חכסי ככה"ג סזכר סס . לפי סצחמחצולה זו ססועילו לגצי קריצת' סויל כליו סועילו להכל כלמור סעל כיולל צזה כלמער דסימל ססוב כמה מוט חלל צמה דפסיקל לסו דלל יסצי מסימל פלגל . סנה כפי מה סציחרת' לעיל סלא ית' סדבר חזס צלחך סע"ה סחילוכי וסלא יפעול כ"א לדבר מלות עד סיעהרתו כל ישראל צחסועה וצמ"ט . וסו יסער סחילוכי להקרח צמנו לנן ככ"ל : סנה כפי זה יוצן סיעצ דלספטר וקרוב לודאי לומר : סזסו כוכתס מל"ל סלמורו פלגל צקקיע לא יסצי דסיכו לדבר מלות ולא לדבר עצירה כמו ספירט"י סס : מוסס סלו ית' סירחמו מן ססמיס להכניעו כעין סחי"י ציס וצסיני עכ"ז לא ית' חלל סככעס וססחש כס צלצד חצל לא ללנן מניעולו סיחא פועל לדבר מלות ולא לדבר עצירה וככ"ל . וסו מה סלז"ל צדוק לסוכס פלגל מסימל לא יסצי ר"ל סיחא זה ע"י רחמי סמיס לפלגל . דזס ח"י חפסק

להיות כ"ח ע"י מעשה התחומים וכ"ל וכפי זה ח"ט כל המאמר הכ"ל מכל מה שריקדקנו זו לפי דתן אמת דפגמא משמיא לא יבזי' זהו עילתא חריחא ונהעעס האמור. אצל התקנה כח יבזין והבזין צכל עת ע"י רחמי השי"ת שעי' תפלת קדושו כעין שהי' צים וצחר סיני כ"ל. וע"כ גם האנשי כה"ג כן עשו לסתים כמו צוה דלהכי דכח ליגרי בקריבתה וכל מיקרי פגמא מאחר דלהכי לכוכח כ"ל. וגם חי הוי מיקרי פגמא צוה שהעילו לקריבתה. אין לו ענין לפגמא דלדבר מל"ה ולא לדבר עזירה שהזכירו כה"ג. דש"ה דעמא חריחא חיכא צמילתא וכמו שביארתי צק"ד ודו"ק :

ומעתה גם אלה אל תהמה על מאז"ל צבוכה דלע"ל יציא תקצ"ה אה הילכה"ר וישתעבו. ללדיקים נדמה להם כחר ויבכו חיך יכונכו לכבוש הר כזה. ולרשעים נדמה להם כמוהו השערה. ויבכו חיך לא יכונכו לכבוש דבר קטן כזה ואינו מונן. אדרבה לסיף לרשעים ה"י נו דמות להם כמו שדקרקו המפורסם ונמ"ט יונן צהקדם עוד מ"ס צילקו יפני' ע"פ סקלו הנוקיה סרימו ומכסול. אחר תקצ"ה לישראל קהחו אורו קימעה קימעה ואח"כ אחי מעבירו לגברי כו' ע"ט שהמטינו אורו הז"ל להר גבו'. והנה צלמה הלדיקים אשר קיפתו אורו כל אור"ח מעט מעט עד שלא נשאר צו כ"ח מעט ומשומאה שהצניח הקצ"ס להצביר גם זה המעט כמ"ט צילקונו סס. ע"כ רואים אה החילוני כחר גבוה מנוהר ע"י מעשיהם הטובים כ"ל. וכלא נשאר צו כ"ח מעט עומאה ע"כ צוכים האיך יוכלו לקחה אה החר הגבו' הזה. ואונס הרשעים שרואים גם הענה אורו כחר גדול אלל שלא חיפת להו על רב גודלו על כי הוא מלא עיורה הון מן המעט עומאה שנסאר צו כחוט השערה עדי"ן צוכים האיך לא כצטנו חוט השער הזה. והו כוונה חז"ל שאמרו שרשעים רואים אורו כחוט השער גרי"ל לר הטומאה שבו כאמור אלל שצמאה דבר זה טעות הוא צידם שאינו כמו שהחשבים שנעולם ה' כחוט השערה ושע"כ צוכים האיך לא יכלו לכיבשו אלל שנעשה קטן כחוט ע"י עבודתם של הלדיקים ומה שהס' מן התקנים עד עתה הוא עיין צוחר הרקיע ר"פ ויסי' ע"ט :

ודרו מה שהצניח לנו יולכינו יח"ט ע"י נבואו והסיבותיהם לז' האצן וגו' ועסי' אה אשר צחקי תלכו וגו'. ויל"ד דלריכות לטון ח"טה ועסי' אין לו טוס ש"יכות למשמעות כאן שהרי כל מעשה השי"ת ציחרו הכתוב צפירוש צראש הנוקרא כאמור ונחתי וחתן ונחתי וגו'. ואונס למה שביארנו יונן סיבצ. משום שלאחר שהצניחנו יולכינו כי יחדש כליותינו לאחר שהקיר לז' האצן מקרצנו יח"ט המאמין לומר דל"כ כלי"ח ענמא ח"ו כמו שהיו צעודא דלכשי כה"ג כשרלו להקיר אה לז' האצן מן העולם או לכל הפחות יצא לומר ולהמו' דל"כ ישיבתו של עולם האיך חתי' אז. לזה ישיב הכתוב אמריו צעלמו להצניח טעמו של הדבר. וז"ל ועסי' אה אשר צחקי תלכו וגו' ועסי' די"קא ר"ל שמועט עומאה שישאר צחוק לז' האצן יקירו ויעהרכו לגמרי הקצ"ה צעלמו עד כי ישפכו להיות כולו הפך לזן כ"ל צדצנינו וא"כ על משמרתו יעמוד לקיום המלות ולחדוה דשמעתיא כ"ל. והס' חס מעשה ידיו של הקצ"ה שחמר סכ' שיעקס אה אשר צחקו לך היינו ע"י מי שהוא ה"י מקודם אצן כונץ יתהפך אח"כ לכייפנו ללכה צדכיו ית' וכאמור.

ר"ן עוד היום גדול צעזעה"י לשחסף אמרים טעירות ופרשס עפ"י מה שביארנו לעיל צעניני צבע שצחות. כי הנה ולינו לרז"ל שקראו לחג שהצבעות צקס עלרת כמוה פעמים צק"ס. שלא ולינו ככתוב שהיא קקרא צקס זה. אמה כי ולינו צמדקס ילקוט שהי' רחוי שי"ה שמיכי עלרת ז' שצבעות אחר החג כמו שצבעות שחל"ז שצבעות אחר פקח. אלל שופני טורה גמ"ס חס הכתוב על ישראל. וא"כ כקקרא הכתוב ליוס ז' של פקח עלרת כמ"ט צפי' רחש ונ"ט שמהראוי להקרא ליוס השמיני שהוא חג שצבעות צקס עלרת כמו שמיני עלרת שאחר החג וכמ"ט צילקונו הכ"ל. ולטעם זה הוא שקראו חז"ל לחג שצבעות צקס עלרת וכאמור ככ"ל צפסיעות :

האמנם נטעם השנימי י"ל עפ"י וי"ט צוה"ק פ' מלרע דכגע קקרא לרעה ע"ט סיגירו דתורא כחרגונו ע"ט שהוא כהורא דתכמה ככודע. והנה על עלרת שהוא עומק אופיות לרעה"ת אלל שצבעל"ת האופיות כקדרן של ח"צ המורה רחמים ע"כ חרגונו ככ"טו ר"ל כוסיא מכתורין

מילחין. אצל לרעה האופיות שלא כקדרן המורה ל"ן חרגונו סיגירו דתורא. והנה רחוי חב שצבעות להקרא צקס עלרת ע"ט שכל כחורין מילחין השככו לפלות למעלה גבוה כמ"ט צק' חכוכות כי עולין עד כחר עליון כו' ע"ט. ולזה המלל שצלרת מקפרו חש"ט כמכין כה"ר חכמ"ה צ"ה צמקפר השווה להורות כי ממקום גבוה כזה על השלטה כחשבים כח' והחב הקדוש הזה עם טנגע שבהותיו המה מושפעים. שפ"ט כל מהמכותא דקנ"ה דבתלתא אסתמו כמ"ט צוה"ק פ' אחרי דאורייתא עתהערה צ"ב מכלין שהוא עלם עתן תורה כאמור וכמ"ט :

ויובן צוה מ"ט צ"ח פ' אמור דעלרת קקרא ע"ט ש"ט צו ציטול לילת"ר. והכוונה כ"ל נוסס דכד אהכתינו כח"צ צאורס התקיף וסחוק. ומיכא כל מארי דדיין ערקין ואחצרו מוסכחון ואין להם טוס שלטון דכפי הרצות השגלות אור עליון. ככה תרד קט"ח עשר מעלות אחורית עד שהומא ככודע וע"כ כשפלתה הקע"ח גיוס הקדוש הזה. גם הילכה"ר ככע וכתבטל כמ"ט צ"ח הכ"ל. ואל תהמה ע"ז שהרי כן ה' ונגרשוכה ציוס הזה צבעת מן תורה שפקקה ווחנה הילכה"ר כשארז"ל סביבתן ה"י ללר השגלות חלור הקדוש משערי החמשים וככ"ל : והנה כמו כן בכל טעה מהעורר צעלם היום הזה מעין חלור הקדוש הזה כמ"ט צקס הארי"ז ז"ל שצכל טעה חזורי הדבר להתחדש כצראשוכה ע"ט וע"כ עי"ן ית"י צו ציטול יל"ה"ר וכמ"ט צ"ח :

וע"י מה שביארנו מריש ועד כאן יוצנו דצרי חז"ל וחידותם שאמרז"ל צ"ח פ' צעלח ע"ט ויש צהים וגו' לחיכו לתכאו שהתנה עמו הקנ"ה סיצקע צפני ישראל כו' ולא קיבל דבריו של משה רצינו ע"ה לצקוע לפניהם עד שכתן הקנ"ה יצינו על יצינו של משרע"ה שאלמר מילך ליוין נעשה זרוע הפארתו צוקע מים וגו' ע"ט. ואינו מונן שא"כ האיך מילחין הים לקיים תכאו שהתנה הקצ"ה עמו צבעת צריחתו כמו שאמר צרחס המאמר. ועוד כיון שהים נק' מלפני אלוה יעקב וכמו שאמר צקוף המאמר ח"כ למה הילך לגחיתה יצין על יצין. ואונס הוא הדבר אשר דברנו. צהקדם עוד דצרי זוס"ק פ' צעלח סכ' עי' הכל ה' חלוי צימל' עלאה כשליחער ימל'

עילתא אז מרכבות פרעה יתה צימל' תחאה : והנה צליל פקח כצר הגיע הים העליון לשער הכי כמ"ט צקס"כ וככ"ל. ושהוא חקד עליון וכחר כמ"ט צוה"ק צראשית ז' ות' ע"פ זרוע ה' על מי נבלתה ע"ט. והנה זהו סיחה טענחו של הים שלא רלח לצקוע לפני משרע"ה צלומרו שהוא גדול מוננו כדליתא צמדקס סס. ולהצין משל ומל"ס צלמה רומז על הים העליון שכצר קדם להיות מושפע מחקד ה' שצבער הכי שהוא הכחר צליל יל"ע וככ"ל. טזה ה"י הכל שלא ע"י משרע"ה שהוא מעשה התחומים. אך מעלמו נעשה פ"ד הפלא כמזוחר צק' חכוכות סס. והו צעלם חית' טענחו שהוא גדול ומשרע"ה ר"ל כי מקדם צליל פקח שהושפע עליו ממקום גבוה הכ"ל ע"כ מהעורר לעשות נקמה צמלרים ולחילוף צני ישראל עמוכס כי צצר חקדו ית' מעלמו להיות מושפע משס. אצל עתה שלא הפליח ית' חקדו עלי. וגם אמה שאין צכחך להגדיל חקד זה טמן שחר עלי ח"כ צלמה כח וטפע חרש אעשה נק זה לקרוע הים התחתון ולהטביע מלרים צחוכו ע"כ נחן הקצ"ה יצינו שהוא חקד ושער הכי וכח"ר על יצינו של משרע"ה כלומר על ידו של עלם זכותו של משרע"ה והמשך שפע הגבוה לים העליון עד כי איתער וצקע לימל' תחאה וספך חמתו על המלרים להטביעם צו. והו שפציח צמ"ר טס רח"י משקוק זה מולך ליעין וגו' זרוע הפארתו חרומה ליעין וודת משרע"ה הנכרש צחכמה וכחר טכן כתוב צוחר סרקיע הכ"ל צקוד זרוע ה' ככ"ל. והו כוונה המ"ר הכ"ל שדורש שהים לא רלח לקיים תכאו שאין חכוכה שח"ו לא רלח לקיים מאמרו ותכאי של המקום צ"ה אלל שהכוונה כמ"ט סיס התחתון חלוי צים העליון והים העליון הפארתו חלוי צמע"ט של ישראל ככודע ומפורקים. ואולם צעת שהוא שהיבו לעבור צים לא ה' מעלתן כדאי כאמור ולעבור ומה ערוס וערי' כמשארז"ל ומה גם שצצר צים לרה כמשארז"ל. ולסיבה אה הוהס כח ים העליון מלצקוע לפניהם חע"ג שוכר לתכאו ונ"ט לא מהעורר מהחלום לעוררו ככ"ל עד שהושפע עליו שפע חדש כראוי מלכונו יח"ט כדרך שהי' צבעת סילאו ונצקע לפניהם. והו סכי צמ"ר טקס לפני אלוה יעקב ר"ל צלתי מלצדו ית' לחור הוא פקח אצל לא ע"י מהעוררת שלחם :

וזהו שארז"ל קשה מנוכותיו של אדם כק"ס ר"ל
 כמו קריעת ים סוף שלא הי' הלוי אז זכותא
 כ"א צמולא וככ"ל. הנה כמו כן מנוכותיו של אדם
 אינו הלוי כ"א צמולא כמשארז"ל. ולפי"ז מה
 שהזכיר בעל המאמר מכתובת ימין על ימין ומניקה
 הים לפני אלוה יעקב הכל דבר א' ממש וכמו"ש
 שרומז להשעוררת עליון שעלה בזרועו ית' ומצאתי
 השעוררת מהחשוכים וכאמור ודו"ק. ולזה תמלא
 שאמר הכתוב צפ' אמור הקפרו חמשים יום
 והקרבתם מנחה חדשה וגו' שר"ל ציום הכי הקרבו
 מנחה חדשה כמו שפירש"י. וערה"ז יעוזה הכתוב
 להיות כי ציום הכי יעלו ידידים לגבו' ועל גבו'
 לקבל מעט הכתר כמ"ש בכתוב ובעל גבו'
 הקפרו כי יום וגו' וזה הכתוב כמ"ש דברים
 לומר שאל המנה שפירש"י קופרין כ"א ז' שבתות
 כמ"ש מקודם ואיכס אלף מ"ט יום לכן אמר שאל
 המנה ע"ז שהרי ע"י קפירת מ"ט יום הרומזים
 לימים עליזים חזכו שיעלו ידידים על ידכם לקבל
 הכתר ציום החמשים וכמ"ש אלף שאין קופרין
 אותו בפירוש לפי שאין מחשבה הפיקא צו ומכ"ש
 חשיבה או קפירה צפה. אבל צמנה גם מעלה
 זו של יום הכי צאה ע"י קפירת החשוכים שהם
 ישראל הם מ"ט יום וככ"ל. וזהו בעל שישאמר
 הכתוב הקפרו חמשים יום וצוה יהי חמשים.
 ולזה אמר והקרבתם מנחה שצמולתו כזה ע"ס
 נו"ן ח"ת הי' ע"ה עולה כמנין כתר ור"ל ע"י
 שהקרבנו להעלות ידידים להכתיר אותם בכתר
 החשב לכס לקפירה המוצתה שצממשים יום ומה
 שאין קופרין אותו בפירוש זהו לרוב מעלתו וכאמור
 ומנחה זו צמנה חדשה הוא להי' שלא הי' מוכתר
 כך מליל פסח עד יום הכי ומכ"ש צמנה"י :
ובזה כצין צמקרא מפורש המורה על כל מ"ש
 כאמור צפ' פנחס וציום הזכורים בקריבכם
 מנחה חדשה להי' שצמנותיכם וגו' : דמה זה
 שכתב הכתוב קימן צחוק קימן ציבורים וגם שצמנות
 ועוד הלך יום א' יו"ט שמקריבין צו המנחה ולא
 צבל ז' שצמנות וא"כ למה אמר הכתוב שצמנותיכם
 דממנע שצמנות רבות. ואמנם למ"ש יהצאר
 שהכוונה לומר כי המנחה שהוא הכתיר שמוקבלים
 ידידים ומחדש ציום הכי הכל צה עפ"י החכללות
 ז' שצמנות שצמנו וז"ל בהקריבכם מנחה חדשה
 להי' שצמנותיכם כלומר שצבל ז' שצמנות קרבו

מנחה חדשה זו מעט מעט עד שצבא יום הכי
 הקריביתו הכל והגיעהו על ראש ידידים וככ"ל
 וע"כ נקרא יום הכי צמס שצמנות לקון רבי
 להורות כי כל ז' שצמנות כולם כלולים צוה היום
 שיודע להי' ציום החמשים וככל מה שצמנתי הכל
 למעלה צמנה"י :

ומעתה

לאורו שמו ית' קטע וכלך לפירוש
 כלל שצמפירה צרך הפשוט' לעזרה
 צוראינו ית"ש כמו שצמנתי צמנתי ית' כמו כן
 צמפירה הקדומים. והנה מרת חס"ד שצמנתי
 יורה לנו גדולתו ית' להלך צמנתי צמקדם לו
 להצין לפי מה שכתוב צמקקים תי' יב שחז'
 מלשון כמות. א"כ מה חילוק יש צין צמנתי
 מרת צמנה לצין מרת כלל שהוא ג"כ צמנה
 הכימות. ואולם הפרש גדול יש צמניהם כי צמנתי
 יקרא ע"ש צמנתי ועולם חזקו שמועצת צו עד
 הכל יראים מלהתקרב אליו מפני צמנתי. ע"ז
 שארז"ל צפ"צ דקדושין ע"ז שאלי צמנתי
 יראים ע"ש. אבל אינו מן ההכרח שצמנתי
 חצירו להקרא צמנתי. ואמנם נולד לא יקרא
 צמנתי עד כי ירד לכלל את חצירו ויכלתו אז יקרא
 צמס כולל והנה רז"ל אמרו צמק דמנתי הי'
 ארלצ"ה לעולם ירגז אדם ית"ע על ית"ר שחזר
 רבו ואל המעוה כו' הי' אזיל מועצ ואל יעסקו
 צמנתי אזיל כו' ואל יקרא ק"ש. ואל ית"ר
 יום המיתה שחזר על שצמנתי וגו'. והנה לרן
 להצין דמנה כולי האי דמיד הי' ראוי להזכיר
 יום כו' כיון שהוא המוצתה שצמנתי שצמנתי
 יכלתו. א"כ למה לן עלות הקדומה שצמנתי
 אס יועילו וצמנתי יום המיתה ודאי שצמנתי
 ואין ראוי להכתיב את הודאי מפני הספק. ועוד
 יש להצין מי כהן רשות להחיל ולילך צמנתי
 עמו ופלימו דארז"ל ל"י ל"ה"ר מה עלתה
 ר"ל ע"ש צמק צמנתי דקדושין. ועוד שם כוה
 מעשיות צה :

ואמנם

יהצאר לפענ"ד צמנתי וצמנתי
 מצוהר שהמקדים הראשונים
 פורשים ממצעים שערי היתר למען לא יבא
 צמנתי על איסור כו' והם דמנתי רז"ל אומר
 לכוזר קמור קמור לכרמא לא תקרב כו' ועוד
 יש לפרש מאמר הכ"ל דאיירי צמנתי שצמנתי
 צמס פעם להחגרות צו חליה לעצור על חזו
 אמלוח

ממלוח הי' או לצקס המותרות מדצרי רשות שגם
 זו תוה רשה ליפול צידו ח"ו כמ"ש צמ"י. אזי
 מלת העולה לזה האיס שצמנתי עליו חלי"ע דיינו
 משרום גם מדצרים אחרים הדומה והדומה לדבר
 זה וצוה יכלל ממנו. צמנתי שצמנתי קייג וגדר
 לדבריו שלא ית"י דרך ומצוא ללרו הרע לעצור
 צמנתי. ובאמת שזהו הכמעה וכלתו גדול ל"ה"ר
 שחזר לא צקס ממנו כ"א דבר הי' של איסור או
 דבר הי' מן המותרות והוא מונעו מכל וכל וגדר
 צמנתי שלא יכנס צמנתי כלל. הרי צה יתרגו
 חלי"ע הרבה. וזהו כוונה רש"ל צמנתי ירגז
 אדם ית"ע על ית"ר שר"ל שאם צה חלי"ע
 לחסותו ח"ו וככ"ל אזי ירגז עליו את חלי"ע
 מוסיף להיפך שצמנתי ירגזו הרבה וכמ"ש ואמנם
 צמנתי יועיל מחבולה זו יעשה כמו שיען רש"ל
 לעסק צמנתי ואח"כ צמנתי יזכיר לו יום
 המיתה ולא לוח לעמוד כנגדו מיד צמנתי מוכי'
 דמנתי להזכיר לו יום המיתה עמם גדול יש צמנתי
 דלא קני צמנתי מיד צמנתי ההקתה הי' צמנתי
 דמקור להצול צמנתי כמשארז"ל. והנה אמת
 וצמנתי לב שהאדם מצוא על עצמו שצמנתי כל
 גופו כדאיחא צמנתי דמנתי וע"כ מחליין ללחוס
 עמו צמנתי הקל הקל חמלה : דמנה יחבל ויצבור
 גופו מיד צמנתי. אולי יכלתו צמנתי או צמנתי
 מוציא עוד רפואה לגופו רפואה הי' וגו' כה"צ
 וע"כ למד רש"ל דמה אותנו להחיל צמנתי שיקל
 על האדם וכאמור : ועוד עממא אחריכא איכא
 מוילתא דאררבה חא עדיפא להכמיעו ע"י תורה
 או ק"ש ממתי עממא חדא דצמנתי וק"ש מלמד
 מכלל את ילרו הלך ג"כ ימוסך עליו עוד קדומה
 ע"י זס. ומש"כ ע"י הזכרת יום המיתה לא הועיל
 כ"א ללחו לאותו עמה צמנתי. ומהו העמם ילמח
 עוד ע"א. כ"א שלא יחמיל צמנתי שצמנתי וק"ש
 צמנתי שצמנתי הממנתי קדומה על האדם.
 אפטר וקרוצ לודאי שהזכרת צמנתי לו לא ית"י
 ללך שלם וא"כ לא יצבור לצו צמנתי ולא הועיל
 לו מחבולה זו שפעיקר להכמעה ית"ר הוא צמנתי
 לגו צמנתי וכמ"ש צמנתי ע"ש צמנתי אלהים רוח
 צמנתי : ע"כ שצמנתי קדר המדגות חס כחון
 מאור צמנה"י צמנתי המאמר :

ואל

זה כיון דמנתי שצמנתי שצמנתי
 שתי' לו עם אה"ה שחלו הכל צמנתי

דלעילא כמ"ש צמנתי דלחלו חלי"ע לא הי' לצי'
 שחזר לעלמא. ע"כ קיים דמנתי שצמנתי ע"ז
 ואמר הצה לנו מרת מלך ושוא השמות אדם
 צמנתי כעשה חיל ותוה יצום לריבו. שהכוונה לו
 צמנתי זו לצקס שיעזור לו חלי"ע מקודם לפלל
 מן הלך הלוזר הצליון וז"ל מוילתא יכלתא לוזרים
 שצמנתי. וז"ל הצה לנו מרת מלך ר"ל לר' שידוע
 שצמנתי לי להכלל ממנו וקידר צמנתי כל המדגות
 שצמנתי רש"ל. ע"כ על המדגות ע"י פרישות
 מדצרים המותרים ככ"ל צקס עזר חלי"ע שיעזור
 לו חלי"ע יוכל לעמוד צמנתי צה כי חלולי כן
 האיך שייך להחלל על דבר שחלו צמנתי.
 ואולם למ"ש לא צקס כ"א חלי"ע יכלת צידו
 לעמוד צמנתי מדצרי רשות שאינו חלו צמנתי
 צמנתי מרע. ואמנם צמנתי שלא יבא מי מחאצרים
 לומר דמה לן כולי האי. דהא קל להכלל ממנו
 צמנתי יום המיתה ע"כ קיים שצמנתי שצמנתי ע"ז
 ואמר כי שוא שצמנתי אדם. ר"ל שצמנתי כגד
 חלי"ע הצה ע"י. גדר היחוס אדם שצמנתי לצות
 וקיסו לייפר. לשוא ימור יסועה זו וכמו שכתב
 לעיל. ואמנם עיקר המעשה שצמנתי כעשה חיל
 היינו ע"י הורה וק"ש מצמנתי וע"י תוה ית'
 יצום לריבו. שצמנתי צמנה מעלות מהזכרת יום
 המיתה צמנתי חס לא שיקדים מצמנתי ק"ש
 וחפלה וככ"ל אזי הקצ"ה צום לריבו :

ועבודה

עבודה זו יורה לנו מרת חסד שצמנתי
 דר"ל שצמנתי ית"י ע"י חסד הקל
 הקל חמלה וככ"ל. שצמנתי וראו מה עלתה לר"ע
 שצמנתי חס עיניו להכלל מילת"ר כדאיחא צמנתי
 ור"ע כילול ממנו ע"י עוסקו צמנתי כל חלי"ע
 כדאיחא צמנתי דר"ע. וכן צמנתי ממנו לענין
 לרקס יתהב ע"ז שצמנתי חלי"ע ע"י חסד חלי"ע
 כוונתו לגמול חסד עם העני. וגם לא יצדו יותר
 מוזה שקלבו לו רז"ל כמלא שגמול חסד עם עלמו
 ג"כ כמ"ש חסד כי לא ית"י צך חלי"ע. והנה חס
 יסיתו ילרו לרע לצו של חלי"ע חס על העניים יכלתו
 ויקיים מלוח צמנתי צמנתי. ואמנם חלי"ע הכל
 צמנתי חסד חס לעניים וכן לעלמו וכאמור וכן
 כה"ג צבל המדות. וזהו היתר מרתו של הלל
 שגמול חסד עם עלמו כדאיחא צמנתי שצמנתי
 הקדומים וזהו חס"ד שצמנתי חלי"ע חלי"ע ית'
 עפ"י מרת חסד :

ומדת גבורה שבכלל יחיר לנו כתיבות הסו' והיוקר עפ"י משארת"ל צפ"ק דע"ח ע"פ אקרי ח"ס אלא בעודו ח"ס שהוא עדיין בגבורתו לא שיעשה מחמת זקנה והשקט כח כו'. והנה כלל זה כאשר צ"ן צנח"י קור מרע וצ"ן צנח"י עשה טוב דל"מ צנח"י קור מרע ודאי כשיפרוש מהעכו"ב צ"ח מחמת השקט כוחו מה זה עושה לכבוד קונו וגדולה מזה ארז"ל ע"פ וארז"ל אהכס מן העמים לתיות לי שאפי' כשיפרוש מן העצירה יח"י פרישתו בצביל סיקבל עליו עול ומלכות שמים ולתיות שלו יח"י דאם לאו אינו עושה כלום. איכ"מ כשיענו בתכחות העולם שלא צדק עזירה אלא מדברי דעות ומחרי העכו"ב צ"ח כשלא יעשה צביל להגביר ולהכניע את ילדו הרע הרי זה עש"י על מה צדק דכשאינו מקבל עליו עול ומלכות שמים צ"ח מה הפעל לו עש"י או מנהג זש. והנה כ"ז הוא צנח"י קור מרע אלא אפילו צנח"י ועשה טוב כשיעקוק בחורה ומע"ט צביל איזה טעם חלוני ח"י או אפילו בקמחא כל שלא יעקוק צהם צביל צרר מעוב מן הרע ולהתדבק צביל אין פעולתו זה חס"ת כדוד. וכן לענין מלות לרקע יעשה צביל רכות טבעו שאינו יכול לקבול לער העניים כ"ח אינו עושה כ"ח צביל עלמו לרחות מעליו ערו אצל כלפי שמיא מה זה עושה. ומכ"ש שיקיימנה צביל להפאר שלא די שלא יקבל כר. אך גם ראוי לעינש ח"ו כמשארת"ל הכנה קרח כולל ליל"ר הלא הוא מנולח ממנו באופן לא יקנה צנפשו שליומה הקדושה עד כי יגביר טוב על הרע מכל כך שהטוב יעלה מעלת העלם הרע ירד מעט מעט ולכל זה יורה מדה גבורה בכלל ר"ל שבכללנו את היל"ר יראה שיקרא לח ולא מנולח וסיה"י כל לחכותיו בגבורה כל כך וכמו שביארנו. והוא גבורה שבכלל שגם לחכותו ליל"ר יתאר בגבורה הרבה שלא יח"י מנולח ח"ו וכאמור:

משכיל

על דבר ינולח טוב לדעת לעשות ולמלע מדותיו כמו שיוצרו מדה הפארת בכלל וכעין מ"ש הרמב"ם צמונה פרקים שבכל דותיו ילך צדק המלוה כו' אלא שבאם נטה ס פעם לאי מעכי הקלוות שאל מן ההכרח לו עושה ח"ע לקלס בצול השני. עכ"ז ירגיל עלמו

יוראו יח' שהזיהר עלי' הא לא עשה ולא כלום וכל נחשב למלוח כלל. וגם אה"ל שגם צמחא קטלח כיון צמחצתו לש"ש עכ"פ לך מלות יש צו אינו ח'כנה ראוי' לצרכה כי האיך יצדק ולכו. וקונ"ה לא כך ליות צמורתו כ"ח לכונן דעתו ולקיים מלות צוראו צוה וע"כ לא תיקנו חז"ל גרבה על מלות ל"ת. ואמנם צמלות עשה שפיר ותיקנו גרבה בכל בווי אפילו שלא כוון דעתו מאחר שטושה מעשה או דיבור עכ"פ. כמ"ש הרמב"ם והמ"מ ואה"כ צמחא מלות כשלא כיון גהם לקיים מלות צוראו יח' דלא ילא לדעת הרמב"ם אה"כ דהו"ל צרכתו לצעלה ואמנם חז"ל וילרכו לתקן צרכה צביל שמכוון וגם לאינו מכוון בגוון טעושה מעש' כוון צכפאוואכל מלה וכמ"ש חמ"ע הכ"ל. אצל צמלות ל"ת לא תמלא צרובא דעלמא שאינם עכו"בים צעשיתן לשם מלות שלא יח' צרכתן לצעלה בכל בווי מאחר שאין צהם שום עושה ע"כ לא תיקנו חז"ל לצדק עליהם. עוד עושה אחר יש צדצר עשום דלא הוי אפשר להו לחז"ל לתקן צרכה על מלות ל"ת משום ספק צרכה לצעלה דאימת יצדק שהרי בכל רגע יש לחוש דילמא יתקפנו ילדו ח"ו ויעצור עליו והו"ל צרכתו לצעלה דומיא דק"ל דאין לצדק על הפלת הדין כ"ח בשתחזיק צדק דאל"כ יש לחוש דילמא לא ילך לרכו ונשא"כ צמ"ע צצ"ק וקיים המלו' מיד כבר הלך החשש דאלא האמר דה"ו לו לצדק חז"ל כספני זמן או האיסקור מלפניו דהו"ל ח"ו לחוש לוודי דז"ח דכל כה"ג ל"מ שיתקנו צרכה ואפילו צרכה אחרונה צרכה הכתין א"ל לצדק אחר זמן רב וכמ"ש צמ"ע. איכ"מ צמ"ע צצרכה המלות ושאין צהם צרכה אחרונה דלא שייך לתקן צרכה ואח"כ לצרכה אה"כ רב וע"כ לא תיקנו צרכה על מלות ל"ת וכמ"ש:

ואמנם

כ"ז שייך לענין צרכה אצל להודות לה' כי טוב וכעיס להודות על חלקו ונעל צורלו לקיים מלות צוראו יח' וכמו שפעה יצחק ק"ל ביליאתו עביהמ"ד שהודה לו יח' על חלקו כאמרו מודה אני שטענה חלקי מיושבי יצונו"ד כדאי"תא צמ"ק צרכות שאם על הללח וטו כגון אוחן ד' סלריכין להודות תיקנו חז"ל להודות עליו מכ"ש שיש להודות על הללח כפשו דוחו וכשתתו ואע"כ שחז"ל לא תיקנו צרכה על חודאם זו של הללח כפשו והענינים המצדוקים

למעלה אמנם עכ"ז ידע אינם צכפשי' אהם לז' הלך כשלא עבר על מלותיו יח' ודאי צאין ספק שראוי ומחויב להודות לו יח"ס על שזכה להיות עבר כאמן לפניו יח' שלא עבר על מלותיו וכלל את ילדו הרע כאשר לית לו מלכו על עולם וחזן מזה כי הודאס זו שיודה צמחמת לזו על כך. הצוחאו גם להבא לקיים מלותיו יח' כל סימנים כי מלות גוררת מלות כשיקיימה צמחמת כידוע. ומדה זו הטובה יורה לנו מדה חוד שבכל"ח ר"ל שיודה להשי"ת על שזכה לכלל את היל"ר חזו סו"ד שבכל"ח:

לקיים

כל דבר חולה סכל צמחוק סיקודוס. וחלל הוא צעלס מדה סיקוד הנקרא כ"ל כדודע להיות סכל המדות צו ככללין והוא מחזיקתן וטע"כ נקראת מדה זו צמס יקוד כאמור ה' צמחמת יקוד ארץ וכן צלטון חז"ל וצוטר וצחיקויים להיות כי מדה זאת יקוד לכל המדות ואכחכו עמו יח' שצדרכו צללמו וצדמותו כציכול מחויבין להדמות אליו ולמדו"תו וע"כ כל הנלחכות והגבורות שנהגבר לעושה היל"ר וללחחו צעזרת חס"ת הלא עיקר הגבורה חס"י לחחו צלריק דרכו שהוא מדה סיקוד כדודע וכאמור חבור חרצק על ידך בצור וגם היל"ר לא איתרצי צצ"כ כ"ח לעושה מדה זאת וכמ"ש צוה"ק הוצח צמפירת הקודמים חזו שיורה לנו מדה יקוד שבכלל ר"ל שלאחר כל הנלחכות והגבורות ס"י זה יהא מקיר צידו אס יללחנו להיות יקודו ככין צקדושה וצטתר' אזי יח"י לזו צטוח כי כבר הושרשו צו כל המדות סקודמות לזו צקנין חזק וצמדה זאת ידע האיך ומה הגיעו אליו מקניות שאר המדות כי כפי ערך סנתקדש יקודו ככה ממש כחזקו אללו כל שאר המדות צקדושה יח' לפי ערך זה דוגמה קומה העליונה כציכול שמדה זאת היא כלל כל המדות ויקודן וככ"ל חזו יקוד שבכלל. מלכותך ומלכות כל עלומים כל שולעכותא חזי קרבא אפקיד צידהא כמ"ש צוה"ק פ' צשלח ע"ש ול"ל מגרמה אלא מה דיהצין לה מלעילא וכדודע הנה כמו כן ילאוד האדם דעת להסתדק צמדה ומלכות שיהיו כל המדות המזכרים אללו כל כך מושרשים אללו צמזקה עד שלא יצדק חו להלחם עם ילדו הרע אך סיה"י הוא עולך על כל מדותיו כללכו ואולר כל המדות יח"י כחצבים אללו כלתו כחד וצונוחיס בגזיו מלכותו כמדה העלכות שמחזיק סכל צצנ"י

אולרנו וכולם ח"י ורשותו עומת צהם כרלנו וכי הוא המושל וע"ז יזכה למשך עליו מדה מלכות שמים וכ"ל צפ"י הקודמים י"ח שזכה לאפק עקלה מדה זו צקין חמ"י . וחו מלכותי שנכל"ח ר"ל כי כאשר יזכה לנלח את

סליק דרוש במדת נצח באור צח ומצוחצח :

דרוש במדת הוד

ברוך הבח צהם ה' גדולתו לקפר וגבורתו לדבר ולה יקר הפארתו לפאר עזוזו וכפלאותיו אשר עשה עמנו עד להפליא תולדותיו זכור תהיה מועלים ולא נתן לנו רגלנו . לרפנו כלרף את הכסף וילא ללורך כלי מוחק שבעתי שבעה שבעתי קליונים וחמרי כלוחם מעכינו הש"ת אחריו בחמרי כענינם להחמ"לז תחת החר צומר צלש שחורה ע"ג אש לזינה ונפע בחוכינו מנע עוז וחיי עולם כתיוב הזה לח"י יהודה וישראל בכל שנה ושנה . לשיות מומדים על כפסם ולקפור מנין תרחיו הזה וכאשר כשלים למלאות ומקפר שבעתיים ימים הללו אזי צבא יום המעשים תהל עלינו חור צפיר כיום ענודינו על הר סיני לקבל עלינו מול מלכותו יח"ש וכלכה צאורו ועין אור תהוא הקדוש ולהעטר מעוונות הילר בפיקת הזוהאל שציוס תחמשים שצבל שפם ושנה כאשר ציארנו בעוה"י צקפירות הקודעים וכמו שיתבאר עוד צק"ד צקפירי זו . גדולים תהם ועש"י ה' דרוש ס לכל הפליהם ותהוך סחשך זרח אור לישרים כמו קדרז"ל צמ"ר פ' צראק"י פ"ע וז"ל :

יירא אלהים את כל אשר עשה והנה עוז מאור ובו' . ר"ה אחר עוב מאור זהו מדה טעוב חנה עוב כו' . זהו מדה סיקורין [ופ"י חמ"כ וא"ו של ותנה דורש] וכי סיקורין עוב הוא אלא שצביאין לחיי עוה"צ כו' אחר רצב"א והנה עוב זו מדה טעוב מאור זו מדה הפרעניות וכי עוב הוא אלא עוקד איך להציאם אחר ר"ס צהם רצב"א כל מעוהו צטלו ועדה כנגד מדה לא צטלה (ופרש"י על המדות צטלו הם המ"ע מדות שנהם כצרא ועולם) ר"ה צהם ר"י מחללה צריחו של עולם מה קצ"ה שבעדה שחרס עוודר צה מורדין לו : סיכך אמרו חכמים והנה עוב מאור זו מדה עובת שרש"י עובת מדה עוב' יחר מעדה פורעניות

וכל אשר צו ה"י הכל לורך צהם צב"ל לורך סיקון חלקים קדושים אשר הורד ומצנע מרות העליונות שנהם כצרא פעולם ועלם הצריח' הוא עלם סחיקון לחקן את אשר סורד מהם ולהחזירם אל סורסם צקודש וסיקון סיוטר גדול הוא להעלות חלקים הקדושים סירדו לעמקי סערין דלא קדיסין וצראשם קניפת כונה והנה כל סיקון הזה אי אפשר להחקן בעוה"ז כ"א ע"י מקיימי תהורה והמלות סמוצני ישראל עם הקדוש שכל מלוא וכל מעשה סעוב מיוחדת להעלות כילוך סקדוש סעיוחד לחותו מלוא ומעשה סעוב ספרנו ולצבר עי"ז טעוב מן סרע כמ"ס ויחסו צג"ע לעצרת ולסערס צמ"ע ול"ה וחק למעם צב"ל שלל סמר רוחו של סמלוה סקידת דבר מלכו של עולם ככאמר עליו צהורה ע"כ נכ"ה זו ירדו סחנקים הקדושים סהס ירדה אחר ירדה עד כי קניפת כונה נפסית כרתקן מעם מרחשו ועד רגניו חל חנקים הקדושים סחנו עד סנהערצ עוב צרע צככ סכנרס וסע"כ צצוח זמן לידת סחרס בעוה"ז מיד לפתח סערת רוצן . סהוא ללס דרוקן ועקניפת כונה סנעשה כמדה כצוב נכפס סחרס ולצוב סהוא מרוקס מענין ומקפר חנקים הקדושים אשר על סחרס סילוד סזה נחקס כל ימי חיי וכפי מקפר סחלקים סהס ככה סס מקפר ימי חיי לעסוק צנלסכחו צכל יום יום צחוע"ע לסיול"ח חלקים סהס עקניפת סקס' סכזו ונהחזרס לסורסם צקודש . ולוחו לצוב סעלמי סציררנו מן סרע סכו צכח סחוע"ע סלו יזכה ללוצכו צג"ע צעולם סעניון סנקרל צצרי רז"ל צהם חלוקל דרצנן על כי סהוא עלמו סעל וסעס לכפסו חלוק סעצור סלזה וכפרי מעלליו יאכל וכמ"ס כ"ז צצרי סחר"י צעקומות מעוזרים אין מקפר וציוטר צקוף סענד סרקי סללס וצטער קילר חצ"יע צכל סטער סס ע"ס ועיין צלק"ה פ' וירל דרוש סחצרים מקור לכל סרשים סחלו ע"ס כי דרושים סעס לכל ספליסס ומולחיהם עלל חיים ויסק רלון מע' כי זה יסוד כל סחור' כולם ולכסויגמר צירור סזה עחוך סקלי' סכ"ל אז יקויים צבו מקרל סכחוב כי עין צעין ירלו צטוב ה' ליון וציוכל מלחמו סעעסע וסמפסיק מלסחככל צקדוש' ויחר ית' פניו סחמו סלה . והנה סקצע מדות סחכרים סס סס עלם סעולמות סכצכו ומכרצו סחוכרים בעה"ע צמ"ר

גדול כ"כ אלא סוממלא יפרעו עמי שלא נתאחדו
 המחמרות העשרה על ידו ע"י מעשיהם הטובים
 והדברים ארוכים ונחוקים ונכופה לופים ע"ס .
והנה שורש פעולה המחמרות עשר' מאמרות
 האלו הוא ע"י הומע"ט שלכו שבאמלעוהן
 יתעלו ניולות הקדושים לשורשן הקדוש שבשער'
 מחמרות ועי"ז נעשו חיצור א' ושהוא שורש תיחוד
 בעולמות העליונים עד רום המעלות . לעולם
 המחשב' ולעולם החשוב' הרגועים לצי' אוחיות
 י"ה מהסס צ"ה . ולהיות כי צ' עולמות אלו
 כחרא סריין ולא מהפרשין כמ"ס צוה"ק וצדברי
 האר"י צכ"ט וע"כ מה"ס ראויים להקרא צטס
 מדה כנגד' מדה ויהי' לשון כנגד מלשון עזר
 כנגד' והסן . ולהיותם מכוונת ממש זה כנגד
 זה ושלל ה"י זהם ציעול כמו שה"י צו' מדות
 שלמטה מהם הכ"ל ואדרב' כי ע"י צ' מדות אלו
 יתחדשו תיקונים וצירונים בכל יום מחדש
 לשיהקצלו אליהם כל חלקי ניולוי הקדוש' ככ"ל
 וכמו שהצאר עוד צק"ד וז"ש בעל המאמר כי
 מדה כנגד מדה לא צטל שבוכחו על צ' מדות
 אלו הנזכרים כי לא די שלא צטל פעולתן ח"ו .
 אך גם צטל ידן יתחדש התיקון והצירור בכל ז'
 מדות (ססן מ"ט ככ"ל) שלמטה מהם שיהי'
 כידועים גם פנה עפ"י מדה כנגד מדה לתת
 לאיש כדרכיו ולהעלות הצירורין וכצואר למענ'
 צנוה"י . וסנה אעפ"י שהדברים הנזכרים נופים
 קלה אל דרך קוד עכ"ז הם צנוה"י על הקדמות
 אמיתיות עומדים צדומו של מולם וכצואר להמעין
 צהם וכמו שהצאר הכל על כוון לקמן צנוה"י :
ובזה יצנו דברי חכמים וחידושים שאצרו ז"ל
 צפ' אלו נערוה דק ל"א חר"ה מיום
 שחרצ ציהמ"ק אעפ"י צצבלו קנהדרין ד' מיתוח
 לא צבלו ופרכין לא צבלו והא צבלו ומשני אלא
 דין ד"מ לא צבלו מי שנתחייב או כו' . כמסר
 למלכות או ח"י דורסתו כו' ואינו מוצן כל עיקר
 דח"כ כל העשא ומצן ל"ל כי מאחר טעמי צלשונו
 צצנוהו אה טעמו לבכות ד' מיתוח צמקום דין
 ד"מ ה"י לו להטעמי לשון זה לגמרי ממסכתו ולא
 ה"י לו לבכות כ"א לשון הצרור דין ד"מ והן אמה
 טזה טבור צסוגית הגמרא ואעכס וכי צצביל זה
 ללו טעמא צמי ואמכס העאמר הזה טאלו צו יצן
 ח"בצ עפ"י הצואר ולפי מה שהצאר עוד צק"ד

ר"ל יקורי הנוף כמו חלישות וחלאים ר"ל שהם
 הם הוציאים לחיי העולם צ כמ"ס רצנ"י צוה"ק
 דלריקייא צעין גופא הצירא וכפשא חקיפא .
 ומצואר מזה הרבה צדברי רז"ל וע"כ ק"ל לר"ה
 דעת הסיקורין ה"י צכלל הצריאה מדה עוצה
 להיות הכליתיה עוצה מאלוד דרך מופלט לחיי העה"צ
 ואמכס רצב"א דורש כחוצ הזה צפנים אחרות וק"ל
 דסן אמה דעוב מאלוד פירושו דהמדה מוצה כמו
 מדורש ר"ס . ואמכס ק"ל דאין הכוונה על מדה
 הסיקורין שצגוף המציאין לחיי העוה"צ ססן מלד
 האפנה דכס"ל לר"ה ככ"ל אלא שפכוני' ה"י על
 מדה הפורעניות דלחין מעלמא ססן חון לגוף
 כמו דוחק הגליות והטלעול וכדומה טאין צו יקורין
 צגופו טל אדם וכל חד מילתא צלפני' כפס"י הוא
 והנה כשמשצ"ר רצב"א על דברי ר"ה ואומר דעוצה
 הפרעניות הוא על כי סוקד טס"ה א"ך להציאם
 עדיין אינו מוצן אופן ההטעה . דק"ף סוף צין
 פרעניות הרבה או מעט א"זה הטעה י"ט צו לז"ה
 צא ר' סיומן למלאות דבריו טל רצב"א צדברי
 רצב"א עלמו שאמר שכל מ"ט מדות צבלו ומדה
 כנגד מדה לא צבלה ור"ל שזהו עלס הטעה הצאה
 מומדת הפרעניות צצואה מדה כנגד מדה לתת
 לאיש כדרכיו ממש צכרי להסס הטעא ופפע ולקנות
 האדם מעונו למטן יתעקר עי"ז מעק"א וישוב
 טס"ה מחרון אצו לתקן אה כפס החוטא הזה
 צתיקון היותר אפסר . וכמ"ס צעכין תיקון טל
 ד' מיתוח צ"ד שנטארה מדה זו טל מדה כנגד
 מדה ויתחקן הכל וככ"ל . ע"כ אין לך הטעה
 יותר מזה צמה טסוקד ית"ש על הפרעניות להציאם
 מדה כנגד מדה ממש צצביל תיקוי העולמות
 כולם וכנזכר למעלה צצוה"י . וזהו שהולך ר'
 קיון לפרש דברי רצב"א צמה שאמר דהטעה ה"י
 צמה טסוקד א"ך להציא אה הפרעניות דהטעה
 השקידה היתה צהציאו מדה כנגד מדה להיעלת
 התיקון וכאמור :

נמצא

לפי"ז ית' פירוש הכתוב דוירא אליהם
 אה כל אשר עשה לדעת ר"ס אליצא
 דרצב"א דכ"ל שאמר טראה"י מה טעמה שצכה
 עולמות והחריצן שהם טעמי' מדות הקקראים
 עולמות ככ"ל עד טעמה עולם התיקון שיהא קל
 לחקנו ע"י הומע"ט וככ"ל . והנה המליא עוד
 חיקון אחר וגמל לחייצים מוצות ראה טעוב מאלוד

להכתיב עולמו צמדה כנגד מדה . לצעצור כי ע"י
 מדה זו יתצדכו ויתלפרו ויתקנו כולם גם אותן
 הגורמים קילקול וחורבן ע"י מעשיהם הרעים ח"ו .
 גם המה יתחקרו ויתלצנו ע"י מדה זאת וככ"ל
 צעכין תיקון טל ד' מיתוח צ"ד ועל זה צא ר"ה
 לדעת חכמים לחלוק ואמר דאין כוונת הכתוב
 שלאחר עשיות עולם התיקון ראה ית' להכתיב עולמו
 צמדה כנגד מדה צצביל ל"ך תיקון חחיציים
 לגעול להם עוצות כמו שאמר רצב"א וככ"ל . אך
 שכוונת הכתוב לומר כי צמס טעמה ית' אה
 עולם התיקון לפס וראה לצרוה אה עולמו ולהכתיבו
 ע"י מדה כנגד מדה . ושיעור הכתוב לדעת ר"ה
 וחכמים הכי הוא וירא אליהם צרא"י אליה כי
 לפכו ית"ש טעבר והעמיד טוה ותינו אה כל אשר
 עשהו לאחר זמן . טנה ראהו מצראשוכה צמס
 כל כי עוב מאלוד לצראוהו ולהכתיבו צמדה כנגד
 מדה לשלס שכר עוב ללדיקים כו' ולהפרע מן כו'
 וכמ"ס להדיא צצער מלכים פ"ה טמצראשית כוונתו
 ית' כך ה"י לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעללו .
 ופעל כוכה זו ככרא העולם ע"ס : **והנה** דבר
 גדול יולא לנו מזה צמעס מחלוקתו טכ רצב"א
 וחכמים דלרצב"א דס"ל דלאחר עשיית עולם התיקון
 ראה ית' להכתיב עולמו צמדה כנגד מדה . ע"כ
 לדידי' העולם כידון צמדה כנגד מדה ממש צין
 לרעה צין לעוצה . ואמכס לר"ה וחכמים אינו כן
 כי מאחר דק"ל לר"ה וחכמים דמחצנה מדה כנגד
 מדה עלתה לפכו ית' קודם צריאה עולם ככ"ל .
 והנה אס כן הכי מאלו ז' נמי עלתה לפכו ית'
 לשחק מדה הרעשים לצריאה עולם התיקון וכמו
 שפירש צצער העלכים סוף פ"ה מאז"ל צזה וא"כ
 הכחמים בוצרים גם לדבר הזה שלא למדוד אל
 החוטא כמדתו ממש וכמו שפירש"י צהדיא הכי
 אליצא דחכמים זכר לדבר עוכשו טל טמשון טאמז"ל
 צפ"ק דקיטע ע' ע"א שהלך אחר עיניו ונקרו אה
 עיניו והלא טעין אינו אלא סיקרא דחטאה .
 והלצ חוטא ציותר שהוא חומד לעצירה ומה גם
 צאוהו אבר חמטא צו ה"י לו ללקוח כמטאז"ל
 צצטן וירך טל סומה והאוקר אשה על צעלה .
 וכן צאצטלוס צג' לוכצלות טל צרול סנתקו צבלו
 על טגכז ב' לצצות כדא"תא צגמי' וסרי חמאו ה"י
 צחרמית טצפיו כמצואר צכתי' וצדברי רז"ל וה"י
 לו ללקוח צפיו ג"כ . ע"כ ודאי אין לך לומר

כ"ח כמ"ט כאשר הצא מדה כנגד מדה למדוד אל החוטף דעבי ל"י עזדי ל"י בכל אופן . הן זענין מדה עלמה שלא למדוד לו ממש כמדתו ככ"ל . והן להקל זעוכשו שלא למלות לו עומק הדין ולרחם עליו בכל האפשר . אלא כמס זה לא יועיל להחמיר לאעקר ל"י מקט"ח לפי דעה חמים דעים ית' אזי דעבי ל"י עזדי ל"י למדוד לו זמדה אחרת המורה הדועה למדה החופא לנקותו מזוהמת הטוא ולהעמידו על עפרתו להחזר חלקי הקדושה לשורשו בקודש ומיקר טעם הדברים ע"ד עזיארנו למעלה דשכי אוחיות הרחוקים של טס חוי" ז"ה טס סקקרחים מדה כנגד מדה כו' . והנה נודע כי טס הרחמים גזרים לזעבור טסם לחושים נקודש הרחמים זמדה נולד ובמדת וקקט עזי"ג מדה הרחמים כנודע :

ואמנם אין כל זה כ"ח לדעה ר"ם והכמים דעמקטת של הנהגה מדה כנגד מדה והנהגות הטתחפות מדה הרחמים למדה"ד נחשוו טקיים כחחה זמחשנתו ית' קודם טנברח העונס ככ"ל . איכ לפי"ז כחחה נחשבים ומדידות מכ"מ אחי זטוחפות עם מדה הרחמים . אצל לרש"ח דק"ל דהנהגה מכ"מ נחחדשה כזיכול לאחר נריחה העולם ככ"ל . איכ אין זככלל מדה זו אלא עה טנפרט דהיינו טישתחף זעוכשו של עכ"מ מדה הרחמים ג"כ טחרי הטולס נכרח עם פרע זה זטכזיל קיום העולם וכנזכור זמיר פ' זרחטיה וח"כ אין זפרט הזה כ"ח להקל זעוכסין ופרעכותן של ז"ח קזשו זככללו של פרע ללודך קיום העולם להחנהג זמדה"ר ולהקל זעוכסין . חזל זענין המדה של עכ"מ טנברחה לאחר זריחה העולם כדקיי"ח קיי"ח לידון עמק מדה זמדה ודוק זזה אמס חן זחר כללין אזליכין דקיי"ל כחכמים זכ"ד ואפילו זענין המדה עלמה זמחשפת מדה הרחמים וככ"ל :

והנה אותן ע"ט מדה עלמה טחככים ליונו הקנבים זמורחה לתקס מדי טנה זטנה זמ"ט יום טעפקה עד עלרה . וז"ט ר"ח זמיר פ' אמור ח"ל זטע זטחות המימות טהיינה זמ"ח חיעתי הן המימות . זטעה טיקרל עוסין רלונו של מקוס וכוונתו יזכר ע"ד טזיארנו למעלה להיות דקטי"ח ל"י לר"ח דמלה טהיינה טאער הכחז אין לו ענין זכאן ביון דו' זטחות מוקט על

מקפירה טחזכיר הכחז למעלה ח"כ מלה טהיינה עיזר וגס חיו מוזן . זחמכס למ"ט למעלה יזון ט"ט . כי זמ"ט טחזו טהיינה זחרי ליון חוי" מחודשה לז' זטחות טסם טלהיותן מקובלים להעלות הזיכורים וני"ק לשורטן זקודש כמזכור זקט"כ וכמו זטכרנוס זטפירות הקודמים . ע"כ ילות טחזו שלח די לכו זטפירות חמים לזד . חך גס לעקוק זתיקוכים מ"ט ימים טעליוכים ע"י חומע"ט טכטחד זטס זימים טסם טע"ז ימעלו הזיכורין על ידינו לשורטן זקודש עד כי יוטנס חלן העליון זככל ענפיו זנח יום טחמסיס טחוח זנח חג טזכועות כמ"ט זטות"ק פ' אמור וזט"כ כי הן גס זטחר ימות טטנה כל יום חיה ל"י טליעח עילחה וליחעער ע"י חומע"ט טלכו כמ"ט זר"מ פ' וחלח ע"ט וקכחתי אחכס . וזוה"ק חמור ל"ז זי טחוח עלס חיקוכי חנקיס הקדושים טעולות על ידינו נקורטן וטזוה"טערה טחזכיר זר"מ טס וק"ו זמ"ט ימי טפירה טמקובלים נח זיחר טחת וככ"ל . וחשו נמי טחזכיר טחזו לטון המימות חלל טזכחות דר"כ טיי"ט טנימות ומטנימות ז' זטחות העליונות . וזה טחער ר"ח כטיטחל עושין רלונו של מקוס זחומע"ט ולא זטפירה טימים טקופר זפיו זלזד חזי כטיעשה כן הן המימות וטנימות ומטלימות ז' זטחות טהן מ"ט יועין עלחין ע"י מ"ט טכותן להס זככל יום חוי" מחודשה להחיס ולחטליעס ככ"ל וזמרח זמכות טחמרו טיקפור מנערב דענין המימות כמי יכון ער"ז . להיות כי כל יום ויום טוח חיקון מחודש זפני עלמו להטלים חח יום העליון . וע"כ זככל יום ויום מ"ט טיעיס חללו לריך חיקון מחודש יום חמים מעט טחוח זעה לעח לחקנו ונהטליעו :

וידוע תמלא כי כ"כ טחיק עמיח . טרע מחוד להחכס זרעשו זקטו קקס מ"ט פעמים . ולהטקט עון להזכיר עונות ז"י על כל קקס כמ"ט זמיר זטחיתחל דחיה . והזיחו רט"י זיחזקל ק"י כ"ח לחיות כי עטרה זיני עקזותח דמרי"ח חיה והן אותן טחזכיר הכחז קקס קטמים מעוכן וכו' וכמ"ט זזות"ק והלל המה חתיין מעטרה קיערין דקליפת כונה כמ"ט זטער הקליפת פ"ט . והנה להיות דחאי רטיעח טחיק עמיח ט"י ריטח דהנח רחט הקליפת כמ"ט זלק"ה טמות ע"ט . ע"כ טקתמק גס חוח זריטח דחקטי"ח

דחקטי"ח טחוח הקקס טחזכר זכחזו זרחטנה לחיותו מחודש רחט קליפה זו . ועלמה זידו זעו"ה . וסינחו ט"י כי חוחל חלך אחרי דרך רחט חיקוסים זלעס חרעט אשר טח חל המדבר זכיו וחזכיר עונותיהם של ישראל טע"ז חטז לחליח זקללותיו טע"י קטמין כמטארז"ל וטחוח רטיעח טחיק עמיח טחחכס עוד יזחר כנגד ישראל כי זחיות ישראל מחחלכים זדרכיו ית' שלח טס חחחים זיטראל דלעילח ומחקיים זטו ולא קקס זיטראל וגו' . וחך כטמוע חאי רטיעי ומעטטיהם חז . ומכנולח נזיחיהם עליהם נקיס סימח זידו" לקקס מ"ט פעמים נגד מ"ט קדושות טיטראל חוטריס טמה ככ"ל וחזכיר על כל קקס עונותיהם טטמוע זחוחן מ"ט קדושות וכטעלה זידו חוחן חמ"ט קטמים . ידע זכפטו כי נחקו ישראל ח"ו חח קטרה וטורקס מ"ט קדושות טעליוכות חז עלה עליהם להלחם כי ע"ז נחברר חללו זטחיות טכטמוע מ"ט מרות טעליוכות על ידס אמילח נטלמה זזה קליפת כונה כמ"ט זטער הקליפ' פ"ח פ"ט ע"ט . ולחיותו מורקט זקורט רחט קליפה זו ככ"ל ע"כ ידע כטיעלה לירושלים ילחיה וכמו טח"י זעו"ה טח"ח יחחמינו זכ"ח :

וידוע חללי ככון זפ"י הכחז טחמר זפ' זופטיס לח ימלא זך קקס קטמים וגו' חמים חח"י עם ח' חלהיך וגו' טכווכה טחזו להקמ"ך חמימות יטראל . לחחר הזכירו חח עטרה זיני חרטי"ח לחודת לכו כי זחיותיו חמימים וטלימים וטחחמים עם מ"ט מרות טעליוכות ככ"ל והטני טמות טחזכיר הכחז כחן טס רומזיס למ"ט מרות זפ"ז . וטייכו טחזכירס הכחז כחן חמים חח"י עם ח' חלהי"ך וחזי כחטר נח"י טלימים וחמימים עם חמ"ט מרות חייכו עם טטני טמות יחנבל מזיכיו מליחות זיני חרטי"ח חללו שלא יטלטו זכו . וגס לח ללערך לחס ח"ו כי יוטפט טפט הקדושה עליונו מ"ט מרות הקדושות להללכו מכל רע . וחשו טחזכיר הכחז זלטון לח ימלא ולא חמר זלטון ליווי לח ימלא לומר כי יחנבל מליחות מזיכיו כמו טחנו מקוייס טי"ח זקרב זכ"ח :

וממה טחזכיר הכחז חמימות חלל טפירה חעומר חרמו לטלימות המרות למען יחחמו עם ז' מרות טעליוכות כמ"ט חמימות חח"ינה טחוק"ך לך הכחז חוי" לחמימות חלח

וככ"ל : יס לידון ולומר טחכאן למדו רז"ל לומ' דכל מי טחמר זכ חמים חוטלס למדה זטוע . כמ"ט זמיר פ' נח טפירט"י טס כנגד ז' רקייעס ז' חרלות כו' ע"ט דמה לנו חס חיו הקדושים טסם כמקפר חרלות וחרקיעים . וחמנס לדרכיו יכון מחוד כי רז"ל למדתו חחמימות טחחמר זטפירה חעומר . וע"כ יורה לנו רז"ל זזה דבר גדול כי הקדושים חחמס טטלימו למדה זטוע טעליוכה ע"י מעטטיהם חטוים וע"ד טזיארנו למעלה . ע"כ זכו גס חס לחיות על פני חחך כמקפר טזה למען דעה גדול קדושתס . וחופן חיקוסם זגורמו זעולס העליון וככ"ל . וחנה חחלח שלא לזד נח וחחמ"ה זלזד טטלימו למדה זטוע חך גס יעקז חמ"ה טטלים למדה זטוע טח"י קט"ז טכים כ"ח פעמים ז' עולה קמ"ז . וקראו הכחז חס זחחילה יעי עליונו כמ"ט יעקז ח"ס חס וגו' להיות כי חוח טורט טורטן של ישראל חרמו לחילן העליון אשר מרותיו זטעה [חו זטעה פ' זטעה] וענפיו י"ז טסם י"ז זטעמים טילחו מוכו והנה כמלא לדחמ"ה טחפירה חומע"ט עד להפליח וטחעיד עליו הכחז כי טנר דרכי ח' ולא קר ונחוקתיו ית' והלך עמו זחמימות כמ"ט כי זמרחי דרכי וגו' וחח"י חמים עמו וגו' קר"ל להטלים ז' מרות טעליוכות ע"י חומע"ט טלו ע"כ זכה גס חוח להטלים למדה זטוע טחי עטרה פעמים ז' ח"ט זרות קדשו וחח"י חמי"ס עמו זקיוס מ"ט וחחמורה מעוכי זקיוס חליה . כי זה כל חחרס לחטלים מרות טעליוכות חזי גס חוח ית' יטיב לי כלדקי כי מי טבורס טפע זמרות עליוכות ע"י מעה"ט יוטפע גס חוח מלמעלה זטפע חחח מדה כנגד מדה כנודע :

אלה טכ"ז טחשוו רז"ל חמימות נח לחמותו של חחמ"ה טטטיחס טטלימו למדה זטוע לענין חיקון העליון וכמ"ט למעלה חמ"ה חין ערך חיקוסם טוח זל"ז טחרי ח"ח חחזיר לחו לחזוטי ולח"מי ולכל זכי דכ"י זחיוצחח וחטליחו לחו לגיע כמ"ט זר"מ פ' זחר ק"ח ז' ע"ט ולא זה לזד טחיקון ח"ע וחח זכי דורו . חך גס מ"ה טקילקלו דורות הקודמים לו ג"כ חיקון וכמטארז"ל זמיר פ' זרחטיה פ"ט וטחוח ט"י רחטיה טחיקון וחוריד טטכונה לרקייע טטי וזיחרס חרב זטער מיטעו חירח פ"ז ע"ט חזל חמותו של נח לח חטיל כ"ח

כ"א ללורך תיקונו של עלמו חבל לא לתקן את
 בני דורו שהרי השרה זהם ק"ך שנה ולא קצלו
 ממנו כמשארז"ל צמ"ר ומכ"ס שלא תיקן דורות
 הקודמים לו שהרי ח"א שתי" אחרון לו בעשרת
 דוריו הוא שהחמיל לתקן את קילקול דורו שקדמו לכח
 ככ"ל מצוחר מזה גדול המפרש שבין תיקונו של
 נח לתיקונו של אלה"ה :

והפריש זה העולם מלמד מה שהוא מצוחר
 עפי"ו מאז"ל וכאמור. עוד גילהו חז"ל
 צטירות צפ"ה דלצות באומרים שם בעשר' מאמרות
 נצרה העולם עשרה דורות מאדם עד נח. יו"ד
 דורות נח עד אצרתס. יו"ד נסיונות נחכסס
 אצרה. יו"ד נס"י. יו"ד נכו". יו"ד נסיונות אצותינו.
 יו"ד נסים נעשו ציהמ"ק. עשרה דברים נצראו
 צע"ס ציה"ס כו'. והנה הגם ש"ל דקסטיצ התכח
 כל אלו דברים שהן טוין צומספר עשרה. וכמו
 דחטיצ גס אה"כ צחאי פידקא נוספרים של ז' ז'
 ושל ד' ד'. עכ"ל ח"ן האונה כן דנצלמא צחותן
 של ז' וד' השומיעני ההכח לימוד לעבודת הש"י
 שזהו כל הסיקד של נוסכחא זו. וע"כ כל אלו
 הסוין צומספר חשבון ההכח כחחח. חבל הכח
 דחטיצ יוד נסים יוד נכות יוד נסיונות שנקו
 אצותינו איזה לימוד לעבודת הש"י כלמוד מזה
 ולנה שחאס צין המספר של עשרה עשרה וציותר
 ים להפליח דחטיצ יו"ד דברים של ע"ס ציה"ס
 לצטוף. ונה שנצראו קודם כל אלו העשר' דחטיצ
 אה"כ. ואדרבא מיד אחר סקיים למילת"י של יו"ד
 מאמרות שהחמיל צהס צרים פרקו מיד ה"י לו
 לקר יו"ד דברים של ע"ס שהרי ע"י יוד מאמרות
 אלו נצראו גס הס אז צע"ס ציה"ס וא"כ מה
 ראה על ככה לקדרס סוף כל יוד יוד דברים
 דחטיצ ההס :

ואמנם למ"ס הרצ צפ"ו נוספר מלכים שהצאנו
 לנעלה יחצאר הכל על ככון צק"ד
 שלטי מ"ס סס דיו"ד מאמרות אלו הס יו"ד
 ספירות של צ' ליכורות העליונות שצכל אי מהס
 ים יו"ד מאמרות ושלל נצראו צימוד כאחד צצביל
 להפרע כו' וליתן שכר טוב כו' כמו סקיים ההכח
 ע"ס. לפי"ז יפה כזהר ההכח צקדר משכחו.
 שלאחר שסנה צציד מאמרות נצרה העולם שנה
 אחריו מיד כל אותן יו"ד יוד דורות שהעלו חלודה
 וסנעים צצני ליכורות אלו כצכיל צכל יו"ד ויו"ד

וספירותיהם כמ"ס הרצ צקס"כ עשר החפלה
 צצרכת ולמלש"ים שצעון ע"ז וכדומה יופגנו ח"ו
 כל עשר קדושות ע"ס. ציען כי סני עשירות
 דור ההס פגמו צצני עשירות סצצני ליכורות
 הקדושים ועכ"ז האריך הש"י"ת אפו ולא עשה
 עמהס כלה להחריצ עולמו וכל לכל לפי שהעולם
 נצרה ציו"ד מאמרות צצביל זה שלא יחרצ צציצח
 עכות ההחחוכים כמ"ס צצער נלכים סס וע"כ
 סוף ההכח מלאמו של יו"ד דורות והודעה אריכה
 אפו ית' עמהס למ"ס צצ"ס דצריו צציו"ד מאמרות
 נצרה העולם נפני עזה הלוי צזה. וצזה יצן נמי
 מה ס"י"ל כי נאחר סכחודע כזה. ארך אפים
 לפניו ית' ציו"ד דורות סנאדם ועד נח. ח"כ
 למה הודיע עוד הודעה זאת צעלמה צחותן יו"ד
 דורות סמנה ועד אצרתס ולמ"ס מצוחר להיות
 כי צחטיצ עשירות השני נחבדל עוכס יוטר נעשירו'
 הראשון שהרי גרמו לפגום גס צליכור השני צכל
 עשר ספירותיו צצסך עשרה הדורות. ועכ"ז לא
 כילס אותס ח"כ זה מורה על רחמים יוטר גדולים
 והארכה חף ציחר שחח מן פמס הראשון ולהגיד
 לך צזה גדולתו של אלה"ה שלאחר כל הסנעים
 שגרמו עשרים דורות הללו צציוס. עונד הוא
 והחמיל לתקן את פגום ועע"כ זכה ונעל סכר
 כולם. והו סקיים חלל דורותיו של נח שהציו
 עליס המצול כו' וחלל דורותיו של אלה"ה אחר
 סקבל סכר כולם נפני שכן הדר לו לאלה"ה שלפי
 שתיקן קילקול דורות הקודמים וכמו צציראו
 למעלה צעזח"י. ע"כ נאחריו ליטול חלקס צחיים
 הנלקיים מצח"כ נח שלא הועיל כ"א לתקן ח"ע
 ולא את בני דורו ע"כ נסמפו סס והוא לצד נסאר
 והחכח צח להשמיענו מילי דאצות צצכילתס האדם
 לתקן ח"ע ואת פגמי דורות שלפניו כמו סכיסב
 אלה"ה צחקרו כל דור וכאמור :

והנה צענין עשרה נסיונות של אלה"ה סקמכון
 ההכח כאן ליו"ד יו"ד דורות אמרו רז"ל
 צצ"ר פי השא שעי" צעול מצרע"ה חח הפרעניות
 ועל ישראל כמ"ס סס. ואס עצרו על יו"ד דורות
 אצרתס אציהס עמד ציו"ד נסיונות וילאו עשר
 צעטר ע"ס ומה נעשו דצריס צזה. עפי"ו מ"ס
 צצמ"ג פי וחסחן רס"ג דעשרה הסכיונות סס
 נמס קיום עשרה סמאמרות היינו עשרה הדורות
 סכל אחד מהסכיונות מכון כנגד דיכור אחר ע"ס

ע"כ ודאי נאחריו סילאו זה צזה הרי כי יו"ד
 נסיונותיו עמדו לו לאלה"ה לרורות הנאים אחריו.
 ומהחח יפה לנו לדרוש שחס כן הוא שהועילו
 לו יו"ד נסיונות לרורות הנאים אחריו. שה"כ
 סתיקונו אשר תיקן ליו"ד דורות הקדמים וקיבל
 סכר כולם ככ"ל ה"י נמי צחמלעיות זכות יו"ד
 נסיונות אלו ועפי"ו יו"ד זכיות אלו זכה לתקן פגמי
 יו"ד הדורות שקדמו. וע"כ סמכון ההכח זל"י
 להורות כי על דצר יו"ד נסיונותיו זכה גס הוא
 לכל הסבוד הזה לתקן יו"ד דורות שקדמו לו
 וקיבל כל סכרס וככ"ל. והעילה לזה כי ע"י
 עשר' נסיונותיו נתייחדו סני הליכורות להיו' עשירות
 אחח הגס שלא סוריד ססכיה כ"א לרקיע ססטי
 ככ"ל. עכ"ז צצח"י מה נעסה יחוד חמיסי על ידו
 גכל סיעור קומח יולר צראשית צכל עשר הצחיות
 ציחוד סצסחכללס זצ"ל לעשירות אחר נחצצו.
 וכחו ה"י יפה לזה שהרי קיים יו"ד דורות כמ"ס
 חר"ע הכ"ל והנה סס סס עלמס עשר מאמרות
 עשר ספרות ככודע. ועפי"ו הגדיל ועשה פרי
 למעלה וסורס למעלה לכל הדורות שקדמו והאחרו
 ככ"ל ומפני כן סוף ההכח ג"כ כל אותן יו"ד
 נסים דחטיצ ההס ליו"ד נסיונות של אלה"ה
 לומר סצצביל יו"ד נסיונותיו זכו צניו הנאים
 אחריו ליו"ד נסים כמספר נסיונות של זקנים וכן
 נמי חח סכילולו צניו מרעה יו"ד נסיונות סכסו
 להקציה ה"י צכות יו"ד נסיונות סכחכס אציהס
 חזקן ע"ה וכמ"ס צצ"ר סכ"ל סחמטא אוחומעסה
 ציקס סילאו עשר צעטר. וחמטא זה ה"י אחר
 נעשרה נסיונות אלו סכסו אצותינו להקציה ומן
 חעמס הזה סמאמרו סמכון ההכח לכל אותן יו"ד
 דצרים זל"י וכאמור :

ואמנם צמה סחחס ההכח דצריו צעטר
 דצרים סנצראו. צע"ס ציה"ס ולא
 סנחאס למעלה צרים פרקו כשהחמיל לדצר מצריחח
 עולם כמו סדקדקנו למעלה. הנה מלצד מ"ס
 לעיל סענין אריכות אפים וענין צריחח עולם
 סנצרה ציו"ד מאמרות הכל דצר אחר וצזה הלוי
 צזה וע"כ לא ה"י יכול להפקק צמסנחו וככ"ל.
 עכ"ז מדין אלו לריכין למודעי דלנה לא נצראו
 אלו יו"ד דצרים צצסח מיי צראשית צא"ה יוס
 מחימים ולצה ציה"ס דוקא. ועוד לא"ה ענין
 וחכלית סחמיענו ההכח דצר זה צמילי דאצות

וצמ"ס למעלה צצירור מסיכות אלו. וגס צעה
 צצירורו צפחיתת דצרינו צדרוש זה יחצאר הכל
 על ככון צק"ד לפי סכצר הקדמנו עע"כ נצרה
 העולם ציו"ד מאמרות למען שה"י הצחירה חפסית
 ולסלס סכר טוב ללדיקים המייחדים יו"ד מאמרות
 אלו ע"י מעה"טו סמעלים כ"ק לסורסס לסורס
 יו"ד מאמרות הללו וככ"ל. וסנה ח"כ כצסנה סחנח
 צפחיתת דצריו מענין יו"ד מאמרות סכן ים להס
 דין קדימה צחמח. ע"כ היכרח להסנגל עס
 חלמיריו לסכיוחן מיד עניכס של יו"ד דורות שקילקלו
 סצצחס ה"י לפי שהעולם נצרה ציו"ד מאמרות.
 וע"כ לר ססני צצר עליסס להפרע כו' סמאצדין
 כו' וככ"ל. ומענין לענין הידיעני אשר אלה"ה
 סכריע לצד סומ"ן ותיקן את קילקול דורות הקודמים
 לו ככ"ל וססציו ח"י ג"כ סחך יו"ד מאמרות אלא
 סחחו צלר קיצול סכר טוב. ע"כ צחמח קיצל
 סכר כולם ככ"ל ועמס צחרה כל המאורעות
 סנהחו ע"י זכות תיקונו של אלה"ה ככ"ל. והנעשה
 כשהסלים סחנח לדצר מכל הקילקולים ומסחקוכים
 סנעשו צציצת סיו"ד מאמרות וככ"ל. החל עשה
 לצאר חח עולם כוונתו סצצמסכחו עד סנס והחל
 וחמר חל סחמח על סחפץ ססכיתי לך עד סנה
 סחפנמים והתיקוכים סצצעולם סכל צא צציצת יו"ד
 מאמרות ככ"ל כי צח וארך דוגחן צעו"ז צחוס
 הראות אחר יו"ד דצרים אלו נצראו צע"ס ציה"ס
 דוקא ולא נצראו ציוס מחימים ח"ן זה ודאי כ"א
 ע"ד סכודע לסרודה מעצר סכסר מנווית סחרי"
 סחכל ה"י חלוי ועומד ועלפס לתיקונו של אלה"ה
 וחיילו תיקנס ה"י כל האורות הולכים ומצצצרים
 מכל וכל וצצביל שלא עשה כן סולרך העולם
 לתיקון מחדס להעלות האורות לסורסן עד עח
 קץ. והנה מניעה תיקונו של אלה"ה ה"י צע"ס
 צעעה עשירות כמ"ס חז"ל צצצעשירות קרח כו'
 וצסנים משר נעמד כדליתא צצנחדין ל"ח צ'
 אשר ע"כ צחמלת ה"י על עולמו חידס מרלוכו
 העוז תיקוכים מופלאים צעולמו למען יחחקו
 כילוכות סקי'. ולצלתי ידח ממוכו נדח וסן סן
 סתיקוכים שה"י ע"י אלה"ה ציו"ד נסיונות ככ"ל
 וכמוסס יס"י סתיקוכים סעל ידי גלות מלרים
 והולכי מדרר וכדומה מן הצירורין עד סיום הזה
 עד עח קץ. וכצר צירורו דצר זה ככל הלורך
 צעו"ז צחקדמהינו לדרושים הללו עפי"ו דצרי

הארי' וזו שסורה התכל צמידורו ואמר כי
הלל ע"י יוד מאמרות הזכרים כצראו יו"ד דברים
אלו כמו כן צערב שצח ציה"ט שתי לאחר החטא
דוקא לפי שאז הולך העולם להיקון אחדם ככ"ל
וע"כ כצרא עשרה הדברים אלו שלאחר החטא
ללרכי התיקון צא לא וראה שכן הוא שהרי המן
והצאר כצראו אז . והנה אם אין הולכי מדבר
למה לן מי צאר או מן . וכן כל הי"ד דברים
שצצרא צציה"ט הכל ה"י לפי דרכי התיקונים
כדודע מדברי הארי' ז"ל צמקמות ופזורים ואף
הלצח המוזכר שם המלא צדברי הארי' שכל
המלאכות המה תיקונים גדולים וכפלאים יאריכו
הדברים לפרט כולם והמעין יצן ציקל . ע"כ
סיים החכא והכי יו"ד דברים אלו לצקוף לסורות
כוונתו שצנעטיות הקודמים וככ"ל ולסורות נמי
ענין התיקון המועל עלינו כל ימינו כי זה כל
האדם . והנה כצצראו מעתה כל המעטיות האלו
על מוכנס צעזיה"י :

והנה תיקוני הצירורין שצ"י תומע"ט שצ"ארכו
למעלה המה מרומין צמל"ת התורה צעלס
וע"פ דברי הרצ דכל מ"ע הם צחקד ומלות ל"ת
הם צצורה . והנה ע"י מלות ההם אלו מצרין
כ"ק מקליפה כונה ומעלין אותן לשורשן כמ"ט
צקוף שער פרקי הללס וצשער קליפה כונה וצכל
שער אצ"ע . והנה מקפר כ"ק צצקליפה ההוא
הם רפ"ח כמ"ט צשער רפ"ח שם . והנה חקד
צצורה עולה מנין רפ"ח לרמוז שצ"י הרי"ג מלות
כצרין רפ"ח כ"ק מהקליפה ההוא . אלא שצחי'
צחי' ים פ"ר כ"ק הם צמוותקות יותר וע"י יתחקנו
ויהצררו גס רפ"ח כ"לולין כצצואר צשער רפ"ח
שם ע"ט . זה רמוז הכחוצ צפ' האזינו צצוארו
יצ צולות עמים למקפר צכי ישראל כי חלק ה'
עמו ופירש"י לפיכך כחקיימו אויה מפני שהי'
חלקו של הקצ"ה כבוט צחוכס שהן ומקפרן של
ישראל ולזה המלא אשר חל"ק ה' עמו עולה כמנין
פ"ר . לאחר שזהו החלק של הקצ"ה צעולמו ע"י
עמו ישראל יען שהן מצרין כל חלקים הקדושים
להעלותן לשורשן וכאשר כן יעשו עמו צ"י יחלו
ע"י עולמות המרומז צכ"י חל"ק ה' עמו עולה
כמנין ע"י ויהי' הסי' לכאן ולכאן היינו כ"י חל"ק
ה' צעמו להעלות הכ"ק לשורשן ככ"ל . ועוד כ"י
חל"ק ה' צצ"י עולמות לעמו והנן :

ומעתה אל חתמה על זה שאמר ז"ל צוח"ק
וצתיקונים דלורייתא שמה דקובין
יה עם שמי סק"ס ויה עם זכרי' רמ"ח שחקת
הרמי' ז"ל צצגותויו לסקוף סי' התיקונים דח"ק
אפשר דמל"ת שהן צצורה יה"י צמקום הרמזים
יותר ומ"ע שהן צחקד ולפי המוצאר יוצן צחיות
שכל השרי"ג מלות יתנו לנו ללורך צירור המוצ
מן הרע צצקליפות כונה ככ"ל . והנה עיקר וסורס
הצירור הוא ע"י מלות ל"ת כמ"ט צשער אצ"ע
פ"ד שצצבר המוצ מן הרע צצקליפה כונה עיקרו
וסורשו ממלות ל"ת . וכצר הקדמנו למעלה ג"פ
שכל עיקרון וסורשן של הצירורין הם צ' אותיות
יה מהו"י . והעעס מצואר צכ"י מ"ט ס"ה ח"ג
להיות כי צד' אותיות אלו אין שליטה לחיובים
ומעתה הם הם הדברים שאלאמו צוה"ק וצתיקונים
ס"ה עם שמי סק"ס על כי צ' אותיות יה
צדוקא יועילו לצרר עיקרי הצירורין שצ"י מל"ת
אל צ' אותיות ויה ש"ס שם מצב חיובים ח"ו
לא ה"י ציכולת האדם לצרר צירורין העיקריים
מיד ארוכים קשים ש"ס להם אחיזת ח"ו . ולענין
מעשה כאמר כי הוא חקד גדול הסופע עלינו
צכל עת אשר ע"י מחשבות קדושות והסובות
כוכה המרומזים צצ' אותיות יה כדודע . ים
ציכלתינו לצרר המוצ מן קליפה הרעה מה שאין
כן ציכלתינו לצרר ע"י תורה ומלות כששעה הרומזים
צצ' אותיות ויה . חמו צצח הרמוז צצציהס יה
עם שמי סק"ס ויה עם זכרי' רמ"ח לסורות כי
עיקר שורס הצירורין צצמל"ת א"ח כ"א ע"י מחשבו'
והסובות . ואמנס צירורין שצ"י מ"ע קני לן לצרר
ע"י תורה ומלות ציען שחס צירורין קלין וכוחין
לצררם וכזכר :

ואמנם צענין מה שצמלינו צירורין שצ"י יקורי
גליות וכדומי' וכעין גלות מלרים שצ"י
חומר ולצבים ודאי מירי דצעי עעמא לדעת חיכות
העלאת כ"ק לשורשן צצמלעיות זה כי מה חוס"ק
חח כה לער המיכו להעלות כ"ק שספלו צקליפה
כונה דאלו צענין העלאת הצירורין שצ"י תומע"ט
מצואר צחיות כי כל חלק מחלקי הקדושה שספלו
מסורשו אל הוך קליפה ההוא מצצבר כראוי ע"י
החצצשותו של האדם צלבוט של הקליפה ההוא
שנעשית לצוט אל כפשו . וצכל מלות ומעשה טויז
סק"ס האדם כצצורר שורס העלות צמקור העליון
מד

אד כי צצמלעיות המעוררת זה ישעורר לעומתו
צורס קדושת חלק זה שחלוי צשורס מלות זו
ונפול לחוך קליפה זאת . והקס וחלך מחוך לצוט
ששו וחצק צשורשו צקידס והם הם העלאת
הצירורין שזוכרס הארי' צכ"מ . ואולי שופני זה
קוראת התורה חושי' שארז"ל שמתשח כמה של
אדם שהוא צצציל קיום תורה ומלות ויהעלו כ"ק
לשורשן אשר עד הנה ה"י מוטצעים צכפס הצחמי
שלו שצ"י צכחזקה . ואמנס אחר העלאותס
לשורשן ממילא כחלשה כפס הצחמה ללר שסכשורה
וצל עת ריק מניק שכתחזקה עד עתה ע"י
וטע"כ הקרא התורה חושי' לצי"ה זו שהוא גורמת
חלישה לכפס הטצעי והצחמה וכאמור . וכצר
ציארכו צעזיה"י צכפירת הקודמים טעס יותר פנימי
למה התורה כקראת חושי' . וחולס צהעלאת
הצירורין שצ"י גלות וכדומה ים לחמות על קקנס
ולחטעים טעס יינס מה ה"ח החזק הוא או הרפה
המעט הוא אם רצ . וכאמר כי צאין ספק שאין
דעיון וערך העלאת הצירורין שצ"י גליות וכדומי'
להעלאת הצירורין שצ"י תורה ומע"ט . לא ולמד
מכל אותן דורות הקודמים דור המצול ודור
הפלגה שכתצררו צמלרים ע"י עיניו מלאכת חומר
ועיט ומינס רבים המצצאר צדברי הארי' וכל שצט
לוי לא הולרכו לצירור זה . והיו פוכים יושבים
גביחס צליעול השיצוד כמסארז"ל וקיצת העעס
הוא לפי שהיו עוסקים צמלאכהס צציהס צמלאכת
טמים כמו שהעיד עליהס הכחוצ כי שמו אחרתך
וצר, חך ילורו וכמו שחזכירו רז"ל צזה . ועפני
עמי שומרי צרית שקצלו מפי האצות ע"כ לא
חולרכו לצירור הגרוע שצ"י העיכו ועצודת הפרך
כי צחרו צצירור המוצחר והמצובח שצ"י תומע"ט
כי מה צצירור זה שצ"י תומע"ט עושה ליום א'
לא יסות לו צירור שצ"י גלות ועיכו לכמה חדשים
ובדרך אפשר י"ל שצח שמלינו צצמרדטי רז"ל צכ"מ
שדילג הקצ"ה על סקץ כראיהא צצמ"ר ע"פ
וודלג על הסרים וגו' ואיכו מצגיח על חשצצכות
כו' . שאולי הוא המעעס הזה שהפליבו שצט לוי
צמעשיתן הטובים להעלות הצירורין עד כי לא
חולרכו להשעכב שמה ה' שכה שלימות . ומה גס
צחיות ראשי הלויס צחוכס הם משה ואהרן ומרים
אחות . וי"ט צפ' דעדות וכאמר ועכו אותס ח'
סנס כו' ואח חקן כו' . ופי' הרצ"ד דשני

ק"לים חיסצ הקצ"ה לטכיס ולדורות ע"ט . ד"ס
לומר שופני טעעס הזה הוא שחוקצט חקן לדורות
ג"כ לכסיסוצו צחמה יקצצו הגלולה ע"י העלאת
הצירורין צומן קריצ ע"י תצוצתן ומעשיתן הטובים
וכך הוא המדה בצצירותיו ית' שהוא על סכאי
כשלא יצוט ח"ו כמ"ט סקצח צפ' מצפטיס צענין
השצובע שסכצע הש"ת ליככי' . וע"כ כשעשה
השצובח כצצטלה הגזירה דלא כגזיה כ"א כשלא
יסו : **קחזור** על הרשאותס שצנין צירור
שצ"י גליות יוצן ע"פ מ"ט צצ"מ פ' צח מ"צ א' .
דלית לך צר כס דלא א"ת צ' ד' יקודין עון
משחית אף וחיות . והנה כתצ הרצ צפ"ד משער
הק"ט שצ"כ כזכרו ד' גליות מרי צצל יון אדום .
לחיות רבים מישראל גולים לטס יותר עכל ע'
אומות לפי שהן כגד ד' כהרות ד' אותיות הוי'
הכוללים כל ע' אומות צכללן ע"ט צצצרי העלועים
מורים דרך לעצודה הש"ת וכצצרו מצואר להדי'
צוה"ק פ' צראשית יו"ד א' דצצצט מלכוון שליטין
על כל שאר עמין כו' דר"ל ד' אלו הם ככל כל
ע' כמ"ט הרצ וכמה דברים צוה"ק שם יוצן עפ"י
דברי הרצ הכ"ל ע"ט . והנה לדעת עוד מי הם
אותן הדי' מלכוון סכוללין כל שאר העעין .
מצוארים הדברים צצ"מ פ' פחנס רכ"ז צ' שחס
ד' יקודין עון משחית אף וחיות . שאלו הם ד'
מלכוון הכוללין כל ע' עמין . עוד ים לדעת כי
שורס ד' יקודין שהן ד' קליפות אלו שהן עמא"ח
ככ"ל המה משורס קליפת כונה . ומדע שהריכי
צוה"ק פ' פקודי רל"ז א' כי פרה ארומה שהוא
צכונה רומז לד' מלכיות ע"ט וכ"ס צצמ"ר פ' חקת
הרי כי ד' קליפות אלו עמא"ח שורסס צקליפה
כונה וכ"כ הרצ להדיא צשער קליפה כונה פ"ג
דחיות שהוא א' מדי קליפות הכ"ל הוא כוקצח
דכונה ע"ט . ועיין צמ"א מערכת אות ד' וענין
ד' גליות וד' מלכיות שהן לעומת ד"א מהשס
ע"ט והצן . כמלאח למד שכמו שהאדם כולל כל
ד' עולמות כמ"ט צשער קילור אצ"ע פ"א וצלקת
פ' האזינו וצכ"מ המרומזים צעלס צד' אותיות
שסס כדודע הכוללים כמי' ד' יקודות העולם שחס
דלח"מ וד' יקורות הפשוטים שחס ארמ"ע וכידוע .
הנה כמו כן כולל כמי' לעומתו מד' יקודין ד'
כהרות צד' מרות שלו שהן עמא"ח שצשורס קליפת
כונה ככ"ל מלמד לצוט הכפס שקליפת חזאח
מלצפס

מלצתה אותו וכ"ל. וכבר נחזר כי ד' יקדין
 אלו כוללין כל ד' חלקי היסוד וע' אומות. הנה
 כי כן יש זיכרון כ"ק להעלות אל שורש ע"י
 יקורי הגליות ה"י ע' אומות שהי ד' מלכוון
 שמורש קליפה כונה הכולל כל ע' אומות וחלקי
 היסוד נכלעו כל אלו כ"ק שלריכין להעלות ע"י
 האדם וכ"ל. והנה צד האדם לשום א' מן
 המקומות שבולס המקום קולטתו כי מלא מין
 זה מוכו יען היותו כולל כונו הן נלבוש נפשו והן
 ד' מרות שלו מד' יקדין אלו שמורש קליפה
 הזאת אשר זה הועצנו כל עיקרי כ"ק וכ"ל :
 והנה כמו שהקליפה הזאת עשו' להעלות ע"י
 הסכב אותה צעפר כמ"ש צוה"ק ע"פ ופגריכס
 אחס יפלו במדרג ושם יתמו וכ"ל. וכן צ"ח
 בלק"ת מהלים ע"פ מוצרי צעמק הבכא וצ"מ.
 הנה כמו כן מעט מעט הוכנע ותמעט הקליפה
 הזאת המורשתה צדקם וצכל אוחן המקומות ע"י
 יקורי הגליות שה"י כל אותה ואומה דמה לי כליון
 מעט ע"י עול שיעצור אלו כליון חרוץ ע"י יקורי
 מיתה וצ"ח צעפר צ"ן כך וצ"ן כך תוכנע הקליפה
 מעט מעט וכל כונה שהקליפה הזאת תכנע כך
 יתעלו כ"ק מתוכן ויצינו לאלהים אל הקודש
 פנימה אלא האמת שהצירור היותר מוצר וראוי
 הוא אשר צא ע"י הווע"ט וכ"ל. והיו שאמרו
 ר"ל צוקפת אבות המקבל עליו עול הורה ונצירין
 ונענו עול ומלכות ועול ד"ח. צהיות כל העולם
 לדבר זה נצח שיתעלו כ"ק לשורש כ"ל אלא
 ש"ס מהן שיתעלו ע"י תומע"ט ו"ש ע"י שיעצור
 עול ומלכות ו"ש ע"י מו"ט ודרך חרץ ג"כ וכמ"ש
 בלק"ת פ' צהר. ע"כ הודיענו השלם הזה כי
 המקבל על עלמו להעלות כ"ק לשורשן צקודש ע"י
 עול תורה. שוב א"ל להעלות הצירורין ע"י עול
 מלכות ועול ד"ח וכאמור.

ובזה יוצן מאז"ל צמ"ר פ' אמור צעין הקולם
 של יעא"ש. כי מלאכי אלהים האמור שם
 הם היו ד' מלכיות העולם ויורדים בקולם ואמר
 לו הקב"ה ליעקב גס אחס עלה ואלו האמין ועלה
 חו לא ה"י ירד לעולם ולפי שלא האמין נשתעברו
 צכו ד' מלכיות אלו ע"ש ואין הצנה לדברים אלו
 וציותו יש לדקדק איזה אמונת השי"ת חלוי צעליית
 הקולם עד שכראת לעוכש ד' גליות לצכו כשלא
 האמין ולא עלה. ועפ"י מה שכתבאר יוצן להיות

צידוע כי מדרגן של כ"ק כשמתעלין לשורשן שלא
 די לו להאדם שזכה לעמט צקודש ולהעלותו
 ועשה שליחותו ששאלה מאתו ית"ש כי לכך נולד
 וכ"ל. אך גם שצדק עלייתו ילכו ויצאו שצע
 ורצ עיז לבית ישראל כמ"ש צוה"ק צראשית דק
 ח"י צ' ע"פ מלחיה ח"ר לבהמה ועשב לעבודת
 האדם שהם הם הכ"ק והצירורין שלריך האדם
 לעבוד צעו"ט כל ימיו להעלותו וע"י יוליו להם
 מן הארץ ע"ש. והיו שרמו לו הקב"ה ליאע"ה
 והראה לו סימני העבודה אשר ד' מלכוון אלו שהם
 שורש שורשי הצירורין כ"ל עולין צקולם העומד
 צירושלים כמ"ש צמ"ר פ' ו"ל אס ואתה ובנוך
 יכולו להעלותו צחמלעיות העבודה שצירושלים עד
 למקום שורשן שצבמים צירושלים שער לו ובאותו
 קולם עלמה שהן עולין להעלות דרך עלי"ו ו
 העלמות יורדים מלאים שפע וצרכה לעולם כי יש
 די צעורה שצירושלים להעלות כל כ"ק שנכל
 העולם כולו. והיו עכין העל"י והצירור שהצכיר
 הכתוב אלל ד' מלכוון אלו וצהצ"ר הכתוב ויורדים
 חרתי שצמיעים עכ"י א' הא שצציררכו שצדק עלי"ח
 כ"ק מורידים שפע למטה. ועוד זאת שכיה עפ"י
 הידוע שצחמלעות כ"ק מלאה מוגלם שי"ת הן
 עד' מלכוון והן מד' יקודות דלח"ט ע"י יפלו
 הקיבים ממה מעט. ושאו עכין ציעור רוח העומא'
 שהצעימנו הכציח ליום המקווה לנו צקרב שכאשר
 יתרוקנו שקליפ"ה יחלקי כילו' אור שצחוכס
 המקיימם עד עתה אזי יתערו ויתעלעו וכל וכל
 כבודע. ולזה יכוין הכתוב צאמור ויורדים דר"ל
 ע"י עליית האורות יורדים הקיבים לתחתית וכאמור
 ומה שצרו רז"ל לומר דמלאכי הקולם הם היו ד'
 מלכוון אלו העומדים להצטר ולצלות כ"ל צדק
 נכון מאוד כי הוקשה להם. למה ה"שך הכתוב
 להצכיר אלל מלאכי עליון העל"י קודם שצירידה.
 הגם שצמ"ר פ' ו"ל יצנו זה. אמנם ע' פנים
 לתורה ע"כ שבו חכמים לומר דיכוין הכתוב
 להעלות כ"ק מד' מלכוון הכ"ל שעלייתן הוא
 מוקדם לירידתן לשני הדרכים שצציררכו צכוונת
 הכתוב :

ואמנם לעומת כן אין לך דרך שאין צו
 עקמימות צהיות כשצעל המעלה לא
 יעלם מהלכתן הראוי להם אז לא די שלא קיים
 מלות בוראו שלכך יצרו צעו"ט לשלח פארות כ"ק
 לשורשן

לשורשן ככ"ל. אך גם יורדו צעעלתו ח"ו ל"מ
 צונוכי עו"ט כשישתמש בהם שלא לש"ס. אך
 גם צענוכי צעורה הקרצכות שהן דברים המקודשים
 כך הוא ראש מ"ש האר"י על יוחנן כ"ג ש"ל
 להרבות רעה ע"י שאכל קדשי שמים שלא כראוי
 וצורקה צמאלכו כליין של מניות ר"ל ח"ש רז"ל
 צו"ר הכ"ל שיעקב ה"י נתיירא כאשר יעלה גם
 הוא ירד דר"ל שלא האמין צעלמו לסיית צחק
 חלשטרי שישתמשו צכו צכל עסקי עו"ט. וכן
 צעורה הקרצכות שצירושלים. שיה' הכל לעבודה
 המקום צ"ה לצד כי אלמלא האמין וה"י עולה
 ה"י וזכה לצכו אחריו שצחמלעיות עבודה
 הקרצכות שצירושלים. וכל עסקי עו"ט שצחרץ
 המקודשת יצברו כל האורות שצככל העולם אלא
 לפי שלא האמין צזה עצור כי חס אצכו הזקן
 כאשר ילטרך גם הוא לירד זה אור להורדה כ"ק
 ונעלמן ח"ו והאידך יה"י לצכו תיזון עוד. ע"כ
 לא הסחיל לעלות כלל שלא יה"י הוא סימן רע
 לצכו ח"ו. כי עניני האצות וכל מאורע שלהם
 חכל ה"י סימן לצניהם אחרים כדליתא צמדדשים
 כ"ס. ע"כ לפי שלא האמין צזה צצמחין חזק
 נצור על צכו להשתעצד ח"י ד' מלכוון אלו
 הכוללים ע' אומות ולהתפזר צכל העולם ח"י כ"ח
 וחס למען יעלו הכ"ק צכל מקום עושצותם כי
 לכך כ"לרו וצאו לעו"ט כ"ל. והן הן הדברים
 שכווננו אליהם רז"ל צמדדשים של ער"ח הקולם
 וכמוצ"ר : **ואל** ההמה ע"ז שעי" עבודה המקום
 צ"ה שצחרץ המקודשת יתעורר הצירור צכל העולם
 ויה"י קל לתקנו צלי שום עול גלות ושיעצור. כי
 גפר האות יוכיח האמור צפי ראש כי ירחי' ה'
 אלהיך ובו' צצמון המסכן כאשר וצמון המקדש
 וחרר ולפי המצור ככין הדבר צעעמו לפי שעי"
 עבודה הקרצכות אשר נעשה צציהע"ק שכתקנו כל
 ד' יקודות דלח"ט כמוצ"ר בלק"ת פ' וקרא.
 נצעורר הצירור צכל העולם שצד' יקודות ומלפים
 ועומדים להסתקן צקל ע"י האוכל או המשתמש
 בהם. וע"כ הותרו גם צני ח"ל לאכול צפר תאות
 צמון העקדש לנעם הכ"ל. משא"כ צמון המסכן
 שלא זכו אז לאותה מעלה. וכבודע כונה גדלה
 ועלה המקדש על המסכן. ע"כ לא הותרו אז
 לאכול צפר עד שהקריצו איצוריו חללה לשמים
 עכבר נחשוררו עיקרן של כ"ק שצצמחה זאת

להעלות לשורשן ואח"כ הותרו המקריצין לאכול
 צפר הצפר על כי לא נס' צ"כ דבר מעט
 וקל לתקנו :

והכתוב ירמוז לזה צפירות צדך פרתחא
 צאמורו כי יחק עיך ובו' צמקי'
 אשר יצחר ה' אלהיך לשום שמו שם ובו'. דשי"י
 הכתוב לכתוב כאן לשון סימה ממה שכה צצכ"ע
 לשון שכינ"ה כאמורו לשב"ן שמו שם. ואמנם
 הוא הדבר שאמרו שרמוז הכתוב שעיין היתר
 של צפר תאות הוא לפי שכבר נחשורר תיקוני
 צע"ח וצירור ע"י עבודה שיעשה בהם צציהע"ק
 ככ"ל. וצוקדס עוד כי כודע עיקרי כ"ק הם רפ"ח.
 כמוצ"ר צכ"מ דצרי הרצ שמוקפר זה נפס לקליפ'
 כונה ולריכין תיקון להעלותו לשורשן והנה שם
 המעלה כ"ק הוא שם צ"ן כודע וכמ"ש צעפר
 מלכים ספ"ז. והנה רפ"ח צ"ן עולה ש"ס ושורש
 המלה של לשו"ס הוא ש"ס כמ"ש אשר ש"ס משת
 חס"ה לשו"ס שמו ש"ס ר"ל להעלות רפי"ח כ"ק
 ע"י שם צ"ן שם מקומם צירושלים ושעי"י יתקנו
 צכל העולם כולו והורשו לאכול צפר תאות או
 כלך לדרך זה לשום שמו ר"ל להעלות רפ"ח כ"ק
 ע"י שם צ"ן ש"ס מקומם צירושלים כאמור.
וגם צעין העלאת כ"ק שעי"י חו"ט נצי מרמוזים
 צכתוב שכתב אלל קיום הסודות והמלות
 כאמור ושומ"ס חס דצרי אלה על לצכס ובו'.
 והנה כי הרצ צכ"מ שמוקפר רפ"ח שכלו מצורח
 צכתוב צחחילת מעשה צראשית ורוח אלהים
 מרחפ"ת ע"פ המים וכ' הרצ כי עכינו מ"ח רפ"ח
 ר"ל שכלו רפ"ח כ"ק אל השצירה ומתו כו' ע"ש
 ולזה ירמוז הכתוב אלל אזהרת שצירת הסודות
 והמלות שעיקדס לתקן ע"י להעלות רפ"ח כ"ק
 אלו כודע ח"א ושומ"ס ר"ל הגם כי מ"ח רפ"ח
 עכ"ז העלהו ע"י שם צ"ן שיתעורר ע"י שחשור
 ותקיים הסודות ומלות' ורמוז לזה כי מרחפ"ת צ"ן
 עולה כמין ושומ"ס.

ומצות ספירה העומר שהוא ה"קון וצירור
 מוצנח מאוד נעלה כמו שצצחרנו
 צעזת"י צספירת הקודמים וכודע ג"כ מרמוז
 צכתוב הנכתב צקדושת מלוחה כאמור וספרת"ס
 לכס מוצרת הסצנה ובו' וספרת"ס עולה מרחפ"ת
 צ"ן לארלות גודל ה"קון והצירור הנעש' ע"י
 מלות ספירה העומר.

ומעתה דעה לנכון נקל לקיים כל דברי חכמים האלו ועפ"י הודיע צמדתה וצוה"ק כי על כן פתר יוסף לשר המשקים לטוב לו יען כי גם הוא ציטרו בחלומות צפורות עונות לישראל ע"ש : והנה מאן דס"ל אשר ד' כוסות דלילי פסקה הם נגד ד' כוסות דשר המשקים ר"ל כי כאשר הזכיר שהיו בחלומות אל יוסף ד' פעמים כוס שהוא ללא לורך צפזיל צעל החלום מה שפע יוסף הודיק שפתרון החלום זה הוא ליטעוהו ישראל בחיות כי ד' כוסות רומזים לד' מלכויות הקדושים שילאו מן הגלות בכלות להתצרר מאלרים כל חקיקי כ"ק כי זה קיבת התעלות הקדושה . בחיות כ"ק מהצדקין וככ"ל וכידוע וכאשר פתר אותו לדיק באמת כן ה"י כי צעת יליאת מלרים וכן צכל סנה צליל פסקה יתעלו כל מלכויות הקדושות אפילו צעולם עש"י לפי שהקליפ' יבלעו צרכתיקן כמ"ש הרב צטער הגהמלות צפ"י מה נשתנה וצדצר הזה כהודיע אל יוסף גאולתן של ישראל כי ישועתו של הקצ"ס הוא ישועתן של ישראל כמ"ש צמדתה וצוה"ק ע"פ לה' יסועי' חיותי כשעל עמד צרכתיקן קלה וכן מאן דאמר שהוא נגד ד' גאולות והולאתי וגו' . רלונו ג"כ לומר שרמז השי"ת בהצמדתו גאולתן של ישראל שהכל גאולה אחת ובגאולה אריכתה דמי כי גאולתן הלוי בהתעלות ד' קדושות לשורטן וספיצת העלאת הקדושה היא צכלות להתצרר כל חלקי כ"ק לשורטן ע"י ישראל ככ"ל ושע"כ הזכיר להם ית' ד לשכות של גאולה לפי שכל א' מהלכות מורה על גאולה מיוחדת שצכל א' מהקדושות שצכל עולם ועולם ודצר זה יתצאר ח"י"ס צמ"א ח"ך כל א' מהלכות מורה על קדושה שצעולם המיוחד לו ואכ"מ לצאר וע"כ תיקבו חכז"ל . ד' כוסות צלילי פסקה לפי שהם רומזים לד' קדושות שנתעלו צמון הזה וכן יעלו צכל סנה ושנה ככ"ל .

וכן מאן דאמר נמי שהוא נגד ד' מלכויות של חו"ה ג"כ רלונו על האמור למעלה וכו' שציארנו כי כאשר יתצדדו ויתעלו כל כ"ק אשר כפלו צד' חלקי היסוד שהן ד' נהרות ד' מלכוות עמ"א"ח ככ"ל . ומיילא שעי"ז יתעלו ארבע מלכויות הקדושות לשורטן אל המוקס אשר עמדו צראשוכ' וככודע והן עלם ד' כוסות שתיקבו לנו חכז"ל הרומזים לד' קדושות אשר לנו מפללים ומשנחמים

לחסי"ת צהם ומצקסים רחמים סי"י כן צמדתה עוד דלחי הנח חוספאה ודכס לומר צדצר זה עלמו לרמוז צל לד' כוסות רעות שיטחו חו"ה לעתיד לפי שצמדתה ד' מלכויות הקדושות הרומזים צד' כוסות אח כל חלקי כ"ק מכל ד' מלכוות דקליפה כוגה שהן כל חלקי היסוד ככ"ל . אזי יתצמלו ד' קליפות שהם ומיילא יטחו חו"ה שהם צנים שלהם ד' כוסות רעות וכך יפה להם ספריהם יטחו צרישא כדצר שכאמר יפקוד ה' על לבא המרום וחח"כ על מלכי האדמה וכארז"ל . וכן מאן דס"ל שהוא נגד ד' כוסות ישועות שיטחו ישראל לעתיד כוונתו נמי ע"ד המוכר . מפני שהם עלם ד' כוסות ישועות ישראל שיטחו כאשר יתעלו ד' קדושות הרומזים צד' כוסות . מהוך ד' קליפות שהן ד' מלכוות עמ"א"ח ככ"ל וכל החכמים המזכרים שלמים הם זה עם זה אלל שכל א' דייק יותר כפי סכרלה לו . זה מדמהו לכוסות או לגאולה שצצרה זה מדמהו למלכוות . או לכוסות הרעות או לכוסות הטובות העתידין וכמו שציארנו צמ"א"י .

וזהו מה שארז"ל צמ"ר פ' השא על תלונתם של ע"ר ששהלוננו לומר עם עלמו ה"י עסוק לפדות ח"י עמ"ש"ה אשר פדית מאלרים גוי' ואלהיו ע"ש ודצרים אלו מרפסין איגרא כי כה המשוגעים לא יאמרו כן כי מי הוא הפודה ומי הוא הפדוי ועוד סא דהע"ה נמי אמר הכי צרות"ק ואיך יכונו הדצרים לקדוש ה' ולאחרים שיאמרו ככה עולה נעלל צפיהם ואלום מאמר זה יורה על חיותה הדצרים שציארנו למעלה כי ישועתו של הקצ"ס וישועתן של ישראל הכל א' ובגאולה אריכתה דמי וככ"ל וצמדתה כן היא שכל מה שצדד הקצ"ס צעולמו לא צדד אלל לכבודו ועליו לעמוד על המשמר להודות ולהלל לשמו הגדול על כל חסוד וחסד אשר גמלנו להיות מצני היכלא דמלכא ולמיצדד שליחא דרמחמא להעלות כל חלקי כילויין לשורטן ושיחכבד שמו ית' על ידינו מה שלא נעשה כן לכל גוי שהייל"ל לא הגיד כן לכל גוי צלשון דעתה צ"י ועוד דלשון לא נעשה לא יכון לכוננת הענין והאמנם ככוננת הכחוד להודיע אהבת המקו' צ"ה עלינו שצפאנו צעש"י ממולעת מכל העולמו' למוען וכל להתחזק בצמלי עבותות אהבה לפסתי' דנקים צו ית' צעק תורתו ונקיים מלותיו

ושיעלו כל חלקי כ"ק שמועה"ז על ידינו ושיחגדל ויתקדש שמו צנו צכל דצר קען או גדול כי לא צדד צעולם דצר לצעלה חלילה לנו מדעת הזאת שהוא כפירה בגויה שחשצוה הכופרים צאומרם שהכל צדד להלחם וכו' שהנאלות דצר צעל צלי תקוה עולמות כמותו ית' כל צעלי הנאה הנחמים מעניני העולם וככודע מדצרי הצליהם צזה ואמנם אמת הדצר כי מי שיחשוב כן . כן יחא צסיפו שיצטעל הוא וכל האלותיו ולא ית' לו שום שם ושארית כי יכרת משני עולמים מכל וכל אמנם אלו נחנה הקדושה אשר עמדנו עם אבותינו על הר סיני ושמענו אח קול אלהים חיים מדצר אלינו כחאמת צלצצינו חיותה ילירתינו צעוה"ז להיות עשים אח כל אשר מלוות לנו וכל הכצירות הן צעייכו כקלי קלות אחר החאמת צכל חושינו דיצורו של מוקס צ"ה אשרינו גיה עוצ חלקינו ומה נעים בורלינו וע"כ נעים זמירות ישראל אם כי כן אמר לא אמרה אלל צפזיל אהבת המוקס צ"ה והודה לשמו ית' שבאל גוי' ואלהיו שהם עלם גאולה אחת ר"ל אורות כילויית קדושות חלק אלמות הקצועים צקצר עם קדושו אח הכל גאל כאחת מהוך עומאת הקליפה שצארץ מלרים . וקרצנו לפני הר סיני למען יתעלה קדושתו ית' על ידינו : ואמנם הערצ רב דעת הכופרים ה"י צהם ע"כ אמרו זה צדרך גנאי כמו שהיו מנויים צנפשוהם ככה השיצו דצריהם המנויים כי אין חפץ להם צתצונה ודעת הכלית הילירה כ"א בהגלות לצס בהנלות העולם לכל העמים וע"כ ילאו מן הכלל ודי צזה להצין מאמר המוכר ולקייע דצרינו אשר צארנו ולחזק אמונתנו צמקמרתה נעושים וקצועים צלצותינו מעשה ועד עולם :

ואירם שורש שורשי הצירוקין המקרצין זמן הגאולה וציעל הרע מכל וכל תלוי צצני אוחיות ראשכותה מהשם דליון י"ה דתמן חכמה וציתה כי חילו ה"י מי שציכולתו להעלות הקדוש' עד שם צאמלעיות כמותה צדד הלמית קרן ישראל וקירצ קץ בגאולתן כמ"ש צטער ק"ש פי"צ ע"ש . אלל שלפי שלא יש דוגמא זו ע"כ מן ההכרח שיחנהל הדצר לאעו ושיעלו כ"ק לצ' אוחיות אחרותיה מהש"ס דליון ו"ה עד כי צאמלעיות זה יתעלו למעלה ויתייחדו גם צ' אוחיות ראשכות שהם י"ה וצרכות הימים יתעלה הכל ליחוד זה

מברל דצרינו המזכרים יוצנו דצרי חכז"ל וחידותם צמ"ר פ' וישצ שאמרו שם ד' כוסות שתיקבו לנו חכז"ל צלילי פסקה . מוכין הרצה יש להם צתורה לדעת כמה חכמים ד אשר כנגד כוסות ארבע שהזכיר שר המשקים יחא כנגד ד' לשכות של גאולה שכתצאר צתורה שנתעלה בגאולה כעאמר והולאתי וגאלתי וגו' . ו"ח כנגד ד' מלכויות . וח"ח כנגד ד' כוסות עתידין חו"ה לשמות כו' וכנגדן עתידין ישראל שחות ד' כוסות של ישועות כו' ע"ש . דליון צבה לדצרים אלו וכי ג"ש דכוסות כוסות דריש ד' דכיומא שופני כך יתקבו לשמותם צלילי פסקה מה ענינם זה לזה ועוד מה ענין ד' מלכויות ד' כוסות ועוד הן שסיים וכנגדן עתידין ישראל שחות ד' כוסות ישועות אהיכא קאי ומה צעי צזה :

אמנם למאי שציארנו למעל' יוצן ואומר דכל אלו החכמים לא פליגי אלל דמ"א"ח גל"ח דליון שכי כציאים מהחציון צמקנון אחד הקדס עוד מ"ש צס"כ כי ד' כוסות דפסקה ומזים לד' מלכויות הקדושים דלצ"ע כי כוס צג"י להים מדה ומלכות ע"ש צענין ד' צנים והנה כל יקר ייקה הקליפה כוגה חינו אלל מלכות קדושה כמ"ש צלק"ה צראשית צקוד הפקוק הוא יפוך ראש וחתה השופנו עקצ ועל כן עהה מו"ה שהסכינה הקדושה שוכנת עם ישראל צכל לזוי ארץ וים רחוקים וצפסעכס שלחה אמנם ח"י"ה חנה קיבה זו גורמת ממשלת מלכי חו"ה על כי יונקים מהקדוש' השורה עם ישראל וכמ"ש צטער ק"ש פי"ב אשר ע"כ יש לקליפה כוגה של י' עולמות והצאים עכחה שהם עמ"א"ח ייקה גדולה ממלכויות הקדושות אשר צד' עולמות צציוכל . שלא תראה כי צעה יתעלו מלכויות הקדושות אל אהלם אשר צחילתה יתצמלו הקליפ' וכל וכל ויתקיים צנו מ"ש וחת רוח הטומאה אצציר מן הארץ ככודע ומפורקים (ועיין צטער ק"ש ספ"ד וצליקוטי הש"ס מהאר"י סוף מנחת יוצן צזה דצריו צצלק"ה פ' צראשית חכ"ל ע"ש סצן סינע) אלל שלפי שכל עוד שלא כתעלו צמ"ה מוסקים ד' מלכוות צכח ד' יקודין עמ"א"ח באמור וכו' שציארנו כי"ז למעלה כי ד' יקודין הרעים אלו הם עלם ממלכת ד' מלכויות .

העולם ויצא גאולתינו גאולה עולם תהי' זאת לנו ועי' יחוד ק"ש יועיל כעשה ג"כ קלח להעלות הקדושה לצי' אוחיות ראשוכה כע"ש צטער ק"ש פס .

והנה נודע כי ציור המעולה והמוצח הוא הצא עי' תומע'ט ומלכד כי לדבר זה ציור כולל האדם אך ג"כ כי הציור הצא עי' תומע'ט בשלימותו צקל יוכל להפעלות עם שורש כשמותו אל מקום שורש תומע'ט אשר מחלצן משני אוחיות אלו כע"ש צוה"ק פ' יתרו דאורייתא מחכמה ובינה נפקת ובעין מ"ש צטער ספירת העומר פ"ו שחמשה הלוגיון של ר"ע כמעלו עי' מעטין הטובים הרצ' יות' משורש מחלצן שמתחיל' לידתו ועי' ז' אמילא יושלח הציור ויצא בואל לרק ואך אמנם שאם לא יהי' ציור זה ונלוי ח"ו . אז ען הסכנה להעלאת הציורין שע"י תוכחת הגלויות וכדומה ח"ו וככל' וצטעס הדבר שעקר שורש הציורין פס הוד צ"ו אוחיות אלו וכבר ציארנום למעל צפה"י .

ובר עכ"י הציורין האלו פס י"ה נקרא עליה צוקראי קודש כמו סנהצאר צעה"י והנה חזקי' מלך יהודא צמכצ הודאחו אמר אמרתי לא אראה י"ה י"ה צארן הי"ם וגו' כי מה ראה להזכיר פס זה צכאן ולפי מ"ש יוצן צהק"ס עוד לפי סכבר הפלגו חז"ל מריצו' הסורה שהרצה ערך זה צימיו צקרב ישראל כי מרן ועד צאר צצע אפי' תיטקות הי' צקאיין צעומאס וטערה כראי' צחלק וכמה גדלה מעלתו עד צציקס הקצ"ה לעשותו בואל האמיתי לעולם כראיתא הסס צגעי' ואס כי לא נחקיים צו כולו נחקיינא צו עקלתו שהועילה הפלתו כאשר עלה ציה הי' להלילו ונכף מלך אסור זה לאות כי הועילה כשמותו כלולה צשכינה עיזינו ית' עד רוס צ' אוחיות אלו ומסס כשפע שפע רצה שיושעו כל ישראל ועד צוקר ראשון באולחן עהרה למח כע"ש צכהצוים דלסס סנה מוצאר כי ראוי' היחה כשמתו להפעלות עד פס וע"כ סולל כי ג' ימים לפני זה כצצישרו הציא טלל יתי' צשני העולמים מפני דלא נקיב איהחא כדברי רז"ל צפ"ק דצרכות ואמנם כאשר הקיב פניו אל הקיר והתפלל אל אלהיו וקיבל עליו ליסא אשה ולהוליד צנים כע"ש צוה"ק על פסקו זה ע"כ אמר צהודאחו כי אמר טלל יראה

י"ה ר"ל טלל יפעלה כשמתו לשורש שני אוחיות אלו כי אלו הי' מה צלל אקס וצנים כצר הי' כדחה משורש פס זה צ"פ א' כי גם צחיו לא הי' יכול להפעלות עד פס כי לא עוצ הוא מוכד ואציותו טלל נחצבל הקטורה ע"י מפני עון זה . כע"ש צוה"ק והנה שורש הקטורה פס עקושו צשורש שני אוחיות אלו כע"ש צוה"ק ע"פ טון וקטורה יטמא לצ וזאת פניה כי גם צמותו שני האר"י הקדוש שהלדיק עולה עד פס כנודע הוא לא הי' עולה שמה כי מאלן דלא נקיב לא נכוס לפרגודא קדישא וצהאי עלמא מדרוי' כע"ש צוה"ק פ' פתחס וכע"ש לו סכציל לא חתי' צעות' צ וע"כ הכפיל צהודאחו שני פעמים פס זה צאומרו י"ה י"ה צארן החיים ר"ל כי אילו מה צלל צנים לא הי' נחקרב אל פס זה צ"פ לא צחיו ולא צמותו כאמור להראות כי עיקר הציור הוא צשני אוחיות אלו ככ"ל ודהע"ה כסדיציר מן ציור הצא עי' יסורין ר"ל הזכיר כתי' פס זה כאמור אשרי הגבר אשר תייסרנו י"ה וגו' לצורות צא כי עיקר שורש הציורין הוא עי' פס זה וע"כ הזכיר פס זה צין שני הציורין שע"י יסורין ועי' תומע'ט כאמור תייסרנו י"ה ומחורתך תלמדנו ר"ל סתרי' היולאח כתי' ומסס זה ככ"ל וזהו פסיים עוד ואמר להשקיע לו עימי רע וגו' . ר"ל כי עי' צ' צירורין אלו יתי' איות שיהי' . יסקיע לו סש"ת צימי רעה כשילך אל ציה עולמו פסס נקראי' יעי רעה כע"ש קהלס י"צ וחבור וגו' יעי סרע"ה וגו' הולך אל ציה עולמו וגו' . טלל יעטרך להיות יידין אז צדין ציור הקס' שהוא ציור סחמור והברוע צצכולס סנה נמלא כי דהע"ה הזכיר צכאן כל עכ"י הציורין למעלתו וכאמור :

ומה נעמו צזה מואמר הסכס נקהלס צאומרו מי יודע רוח צני האדם העולה הי' למעלה ורוח הצהמה הירדת הי' למטה לארץ וגו' דכפי הענין המכוון הי' להקדים היצא הי' והכי הי"ל הי' העולה למעלה וגו' הי' הירדת למטה וגו' ולמה צציארנו צעה"י יוצן צהקדים עוד דצרי הוזה"ק פ' טלל קנ"ז צ' סב' פס כי אלו סכצוים ען כי מקיפס כו' עד מי יודע וגו' סס דצרי פשוטים והרשעים שהזכירס סכצוב צראשוכה כע"ש על דצרת צני האדם צהמה וגו' ע"ש . והנה עפ"י ועפ"י מה צציארנו למעלה יצאלרו

יצאלרו סכצוים כמין חומר צקידס צמה פ"ט לדעה עוד צאומרו כי עקרה צ"ה ועקרה הצהמה ווקרס א' לכל כמות זה כן עות זה ורוח א' לכל וגו' . שחיל' עקרה צ"ה וצהמה עקרה א' לכל ומה זה שחוק' סכצוב היצא עקרה אלל צהמה וגם וא"ו טל ועקרה א' לכל אינו מוצן כל עיקר ולומ"ס יוצן . צהיות כשהשקטים והרשעים רואים אה יסוד הצהמיי טצאלס טצעניכי עוה"י מחכמה סכל כצהמה ע"כ מוסצים כי גם רוח יסירי' טצאלס מדה הצהמה יס לו כי מה לי דעה מועטת או מרונה סכל א' כמות זה כן עות זה כי רוח א' לכל ר"ל כי גם רוח יסירי' טצאלס ימות כמות רוח הצהמה טצו צעלמו ו"ה עוד שפעס ועקרה א' לכל שחוק' וא"ו ותיצת מקרה להורות על כוכמו סר"ל סאותן הרשעים מוסצים להשוות ארס לצהמה טצציל מדה יסוד הצהמיי טצאלס ודעה יסירי' טצאלס יוחר מן צהמה נחשצ להס לאין רק כמעלת צהמה על הצרתה דעהה והסכלתה לזה אמר סכצוב צטומס טל רשעים כי עקרה ארס ועקרה הצהמה סכל א' צצציל סיווי יסודתס וע"כ ועקרה א' להס ר"ל כי גם רוח הצהמה טצאלס ורוח המושכלת פ"ס צו יוחר מן הצהמה ג"כ עקרה א' יקראס וכמות זה וגו' כי רוח א' צשוות יס לכולס צין לארס סכולל צ' רוחות צין לצהמה טסכל הי' עיקודי הצהמיי וחו שחוק' וא"ו להורות סדיציר זה עוקב סכל על האדם צעלמו וול סני רוחות פ"ס לו סכמות זה כן וגו' . כי צאומרו עתחילס עקרה צ"ה ועקרה צהמה מנין ארס וצהמה איירי וצאומרו עוד ועקרה אחד וגו' זה קאי' על מין ארס עלמו על צ' רוחות טצו טלסכיהס . עקרה א' יקראס וכאמור ולזה טשיב סחכס והכה על קדקדן טל אוחן הרשעים ואמר לו סכמו יסכילו זאת לדעה פתן לו יתי' כי עכ"י צני ארס סיווס לצהמס צעניכי עוה"י אמנס זה הוא לאוחן ספעליס צמעפס צהמס ולהכית מסיי עלמא בעדת ערב רב וכמו סאמר סחכס צמאמרו ולראות פסס צהמה סמה להס ר"ל טלל סאמר טכן נצראו ח"ו אך סמה סס להס עלמס צרכוס עוסיס למלמס צהמס עי' דצרתס והסנהגסס סרע אזל אלו צעלי סדס טעמדנו פס אצותינו על סר סיני וקצלנו סורס טליעס צלצ טלס נפסינו יודעס כי סכל לכצודו ית' צרא והסנהגתינו צעה"י

עפ"י סחורה עושה רושם למעלה וסזתו סמכוון מהצריאס וכמו סציארנו כ"ז למעלה צעה"י ו"ה עי' יודע רוח צ"ה סעולה הי' למעלה ורוח הצהמ' הירדת הי' למטה לארץ לא ידבר מנין האדם ומנין הצהמה אלא סכל צמין אחד היינו צמין ארס מדבר סחכס ור"ל סצצרת צ"ה הרשעים דעת סויסיס יס צהס כי רוח סעומס סחמסס ולא כן אחנו עס הקדוש כי צין צחיים וצין לאחר סמות חין ערך ודעיון לטוס מין צעה"י למין ארס : לכו נל ורלו מפלגי הבורא צ"ה צחכנני עכ"י עופ"י דצצרי האר"י לא די אכילה וסתיי' וכדומה אך גם מעפ"י צהמס ציור סיינו עכ"י צהמה צקומו מועטו סלריך לפניה אה עלמו איות תיקוכיס הוא עושה צזה וסס פס סתחלת הציורין סעעין עי' הארס מיד צחקלו ומכחו צצוקר צגורס סיחחיל עוד צצבורת סהורס והמליות ותכלית סכוכ' סיחעלו כילוליות קדושות טצמיון לסורטן צקודס והפסילת פסס עכ"י צהמס ירד למטה מטה כו' וצצה ספעלה הקדושה ונכספס למעל' ראש צצעת צצורת ססורה והספעלה וס"ה סרד פלגיס כנודע להרודיס מנווית סאר"י וכן צעניכי צירורין טל אחי"ע נודע ומפורסס כמה מסתיקון והציור קדושה טכניכינו סק' וכמה מהספעלה סגורס לט"ה ומה גם כסתחית גופו צארן וכמו סציארנו מענין זה למעל' . ו"ה סעולה הי' למעלה צלסון סווח ר"ל רוח צני סארס עולה ונחעלה סמיד צהפעלות כ"ק אל סורסה שהיא סככה הקדושה וע"כ סקך הי' להיצת למעלה ר"ל הי' סשכינה סתפעלת למעלה עי' רוחן טל צני ארס אזל רוח הצהמה הירדת סמיד צלסון סווח . למטה עסס . עי' תיקוכי גופי' וצהמס סהוא עושה צחיים סמיד וגם לאחר מותו ו"ה הירדת הי' למטה ר"ל עי' תיקוכי סגופני מוריד אה הי' שהיא סקי"ה עד למטה לארץ וכמו סציארנו זה כפסור ופרח צפי' סכצוים צעה"י וכבר ספלגו צוה"ק סרצס פעמים סחין דצרי קהלס כפסומן .

ואמנם צעניכי חלקי הציורין שע"י תומע'ט או עי' עיני ויקורין וכדומה יולר סכל הי' סיוודע צתיקוכי סכפסות יס מי דקגי ל"י צאחד לצד ויס עי' דצעי' לחרווייהו לחיקוכי נפסי' כפי דבר מלך טלעון ואולס חין ספק כי ציור סיוסר

סוחר מעולה ומסובח צרוב גדלו הוא מצא ע"י
 הומע"ט וכ"ל וע"כ גם כי הוטס על האדם ח"ו
 מזה הנחר לשיחוקו נפשו ע"י כל חלקי הציורין.
 עם כ"ז לכשיצא בחומע"ט עד להפליא אזי יפטר
 מצירור הסכי סגנר עליו להיות ג"כ ע"י עיני
 ויקורין וכדומה כי כפלים לחוש"י לצרר ע"י יוחר
 ויוחר ומה שיצרר ע"י עיני הנוק ח"ו וכן תלינו
 דהמע"ה שאחר כל הסכויים והיקורין קצאו עליו
 עכ"ז לא נאמנו עלעסקו בחורה ושיכוח ותקצוח
 ולא עזיק דר"י . כמ"ס בחיותו צמד צר יתורה
 וכמוהו רבים וכמוצא צוה"ק וכן תלינו צמד
 טענה צרנה ופני שאל למד אלל שמואל צליה
 ח' מה שאין הלמוד ותיק יכול ללמוד צמחה שכים
 כו' הרי לל שזיק עירכ"י מפני היקורין והגלות
 חזי ונה עלתם לו ולא"ה כבוד וגדולה הגיע
 לנסיך כמ"ס ו' הכיח לו עכל חויצו מקצו
 ומלך על יהודה וישראל כי לא הולך סוז מעשה
 לצירור הקסה הצא ע"י עיני ויקורין דכרר אח"י
 [ל"י צירור המעולה ע"י תומע"ט וכ"ל .

ובתהלה

הזאת צא לשבח את צורח ואמר
 לולי תורתך שעשועי אז אצדתי
 צעני דר"ל כי לולי שהתורה היתה חצינה עליו
 כ"כ עד טעסיה חללו לשעשועים שצצור זה לא
 הרגיש צלער עוה"ז כמאמר החכם שהציא בחו"ה
 שאמר ינוכי צעבור צמלה ומאי כל שאר היגוכות
 כצר ה"י כאצד צעניו מרוב לער ויקורי עוה"ז
 קצאו עליו לשיצרר ע"י כי מי יודע אם ה"י
 יכול לעמוד ולהתקיי צעולם לרצ קשוחם חלא
 דזהו אח"י ל"י שנקק בחורה ומע"ט הרצה מאור
 ואחר צחצחי עבותות האהבת התורה והעלות שהוא
 צירור האמתי והמעולה עד קצאמת ע"י צטלו
 מוחו כל שאר היגוכות של עוה"ז כי לא הולך
 להם סוז וכאמור ושורש הצירור רנוח הכחוב
 צר"ה לולי תורתך שעשועי וגו' הש"ל והנה רצוב
 סוי' אח"י עולה השכ"ה רצוב סוי' קפ"ד רצוב
 אח"י תקמ"ד ק"ה השכח כנודע והנה הם שורש
 צ' אותיות ראשונות של סוי' שהם י"ה ששכי אותי'
 אלו הם שורשי הציורין ככ"ל . וזהו שרמז צר"ה
 לולי תורתך שעשועי אותיות הש"ל שעולה השכח
 עם כולל שכי אותיות י"ה הונו לצירור המסובח
 ע"י תומע"ט הצא לאדם משורש שכי אותיות
 אלו וכמו קצ' ארנו למעלה צעז"פ .

והנה גם הצירורים המהעלים ע"י ריכה וחס"י
 של אדם וישראל הצא לערר את נפשו
 הלא הוא ער"י צטס הבדול של אלא צכה צטס
 השכי היינו קצל רנה עמך סגצכו טטרנו כורח
 צר"ה שלו קר"ע עמ"ן עולה הש"ל עם סכולל
 של טס עלמו וזהו שירוש טס זה שאנו מצקסיס
 מנוכו י"ה שיקצל רנה עמו למען יסגבינו ויערר
 כפשותינו ע"י העלאת י"ק לשורשן צעלות קול
 רכתינו ותפלינו .

וגם שכי חמידין שהיינו מקריצין בכל יום רוח
 הכחוב צמלותם עלס הצירור הצא צצויל
 הקרצחם כאמור צפ' פנחס כצסיס צבי טכה חווי"י
 שכיס ליום . צר"ה חמימים שכיס ליום אוחיח
 הש"ל כע"ס צעה"ט טס לפי דרכו ולדצרינו ירוח
 הכחוב לשורש הצירור הצא צצויל הקרצח שכי
 החמידין שצכל יום וכמע"ל ששכי אותיות י"ה
 העולים הש"ל הם שורש ויקוד להעלאת הציורין

נמצא

עכשיו חמסה מעלות יס צעניכי הצירור
 זו למעלה מוז גדולה שצכולס חנוקר
 נפשו על קדושת הש"ה וכמסחרז"ל על חרוב
 לוד שאין כל צרי' יכולה לעמוד צמחלחס וליד
 ר"ע וחציריו דאיכא כתי תומע"ט אלא אח"י חרוב
 לוד הרי טזו הבדולה שצמעלות שצעוצדי הש"ה
 ומה גם לפי המצא צרצרי האר"י צשאר חומרות
 פ"ח דמ"כ של עשרה חרובי מלכות עומד וקייס
 לעולם יעו"ש שלא תלינו מעלה זה צכל המעלות
 שצצורה הש"ה . מעלה שכי צירור שע"י וי'
 צכה צענה ק"ט . כמ"ס צשער ק"ט פ"צ . שאח"י
 היותר רשע שצעולם גורס קירוב ויחוד צמקוס
 גבוה צשכי אותיות י"ה ע"י עמוקר כפשו צכו
 צענה ק"ט מה שאין קוס מעשה הטוב יכולה
 לפעול קירוב זה ע"ט . מעלה שלישיה צירור הצא
 ע"י עזרה הקרצכות צזון שציהמ"ק קייס דאין
 ספק שאין מעלתן כמעלת חמוקר כפשו לאלהיו .
 שהרי דס הקרצכות צנפשו הוא יכפר כמ"ס צחורי
 א"כ כמה גדלה מעלה חמוקר כפשו של עלמו
 להשי"ה חמוקר נפש צהמתו . מעלה הרביעי'
 צירור עע"י חורה ומע"ט הגם שמעלתן דוגנוח
 הקרצכות כמסחרז"ל זאת חמור' לעולה וגו' . כל
 העוקק צחורת עולה כאילו הקריצ עולה עכ"י
 מעלה סקרצכו' גדלה מהן צערכס לא ולמד מעשני'
 טכה של גלות צכל כמה כציאים ה"י דבור והחמק

וחוסגר ולא סופיל חורה ומע"ט שלס לסיחצרכו
 חשנים ע"י כמו שניצח עליהם חגי הכציא שע"י
 ציעל הקרצכות זרעהם חרצה והצא מעט וכל ק'
 חגי מלא מזה ע"ס מלצר המצא צמאמרס ז"ל
 גוורצרות וצוה"ק . מעלה החמישיה הוא הפחותה
 שצכולס והוא הצירור הצא ע"י יקורים והגלויות
 וכן צילוי צעפר שכתצחר צוה"ק פ' שלח ופ'
 חרועה הכ"ל .

והנה צענין הצירור החמישי הכ"ל פחיתות
 מעלתו כיכרת צין טצא לצרר ולהסס
 חטאות טעצר עליהם ענה והוריד חלקי כ"ק
 לצמקיס וצין טצא לצרר העיות סצבילגולו הקדוס
 כעין גלות ועזרה פך סצמלר"ס שה"י צצויל
 חטאי סקודמים סצדור המצול והפלגה כנידע . כי
 הלא גם אחרי סוכנע סקט"ל טהס ד' יסדין
 המגועלין ע"י יקורין ויעלו כ"ק לשורשן וככ"ל
 עכ"ז לא תתעלז כשמתו לשורשו כראוי ע"י כי
 הסעלות הכשמה חלוי צהעשכת הקדושה עליו ע"י
 חורה ומע"ט ותסוצה הככונה כ"ל לפי מאכלה
 מעלס אח"י מוה"ה הקצ"ה וכמע"ט צזה צוה"ק פ'
 כשא ופ' פנחס רמ"ה צ' ע"ס . אצל צירור שע"י
 יקורים וכדומה לא יועיל כ"ח שיתעלו כ"ק סירדו
 ע"י חטאי של ענה או של סקודמים אצל לכשמתו
 מה חסני ל"י ועקרה מלא הוא ואעבור עליך
 וגו' עה דודיס וגו' וזה ערוס וער"י מן המלות
 כעסחרז"ל סכצוהה זו כאצרה על יולחי מלר"ס
 הרי שלחר כל הציורין והסיקורים סטעסה צבלות
 מלר"ס לא הועיל להס לחכות שהולחה לבחרי כמו
 שהועיל להס זכות קדושת צ' מלות פרתווס
 טהס דס פקח ודס מילה כמסחרז"ל ע"פ זה עיין
 עליהם והוא מהטעם האמור שעילוי הכשמה ולרקי'
 סחזכה לשמח צישועתו ית' חלוי הכל צהעשכת
 הקדושה שע"י תומ"ט וככ"ל לאמנס לדצר זה יועיל
 הצירור שע"י יקורים גם לעילוי הכשמה לכס זכה
 סאדס מתוך יקוריו לקיב אל ה"י צכל לצו ולהענג
 צמועע"ט כראוי אזי יזכה להעשיך על כשמתו
 קדושי' רנה ויסיחצק צשורטה וכמע"ט צוה"ק כשא
 הכ"ל לפי סדצר זה לא ה"י צאפסרי לו אם לא
 סתקדס לו צירור סוכנע ע"י יקורים אח"ד יקודין
 סרעיס כי צגד מוגעל לא תקצל לצע זהירה וכמוצחי
 צכל ס"י וכמו סצאמת כן ה"י צבלות מלר"ס סאחר
 יקורי הגלות זכו להסלצט צקדושי' שע"י תומע"ט

שקצלו מפיו ית' על סר סיני והדצרים חרוכיס
 הרצה אכ"מ צילורס :
ועל דבר זה החתקן דהמע"ה לפני הקצ"ה .
 ופירש סיחתו לפניו ואמר לא אמות כי
 אח"י ואספר מעשה י"ה יקור יקרני י"ה ולמות לא
 כחכני סיל"ד על מלח כי אח"י טהוא מיוחר
 דכצזיקט שלל ימות צורחי צחיו קאמר . ועוד
 הלעולם ית' הלא כצר כגורה גזירה ועוד למח
 הזכיר טס י"ה חל' טהס ולא הזכיר טס שלס .
 ועוד שהרי מתחלת ספירו ועד תפלה זאת סזכיר
 חרצה ומעשי ה' וצחיו יוחר ויוחר מאשר הזכיר
 מעשה עד סוף ספרו כי מעט אשר הזכיר וס'סר
 מועשי ה' וצחיו מעשה ועד סוף ממורי .
 ועוד יל"ד סמיכות הדצרים ססנוך ענין מאורעות
 סקודמים סכתיקר ולא כיהן למות להפלה זו שציהס
 לא אמות כי אח"י ססי"ל עתיד ואילס למ"ס יחצחר
 כי דהמע"ה טס פניו להסס דחי ועות' ציד"י .
 שלא ימות צעודו ח' ור"ל שלא ית"י סיקוקי וצרורי
 יעי חיו דוגמת צירור והסיקון סצמיתחו
 שהוא הצירור הצא ע"י יקורין וכדומה שצאמה
 אין זה כ"ח כמו צירורי צלוי צעפר סצמיתחו
 מאחר שלא סתעלה כשמתו לשורש קדושה ע"י
 וככ"ל וע"כ השצי אחרי ואמר יקור יקרני י"ה
 ציעיס סקודמים ולא כחכני למות ר"ל שלל סחמה
 שהחיד אפשר זה סיוגס ע"י תומ"ט עלי לכשמתו
 כיון שלא קדמה לו סוכנע לד' יקודין דיל' לח"א
 והלא כצר מעודי יקור יקרני טס י"ה שורש טס
 המעלה צירורין ככ"ל ועכ"ז לא כחכני למות לבחרי
 ציקורי לבחור סיקוקי ע"י צירור הגרוע הזה צאין
 עועיל לכשמתו אך פקידתו שעררה רוחי והשחיר
 אותי ח' ע"כ חכני מתחנן צעבודי ח' ית"י סיקוקי
 צערך סיקון חתי צאמת ולא צערך סיקון חמס
 סאינו מעלה חרוכה לכשמתו וכמו סצ'חרנו למעל'
 צעוה"י וזהו שאמר ואספר מעשי י"ה ר"ל יספור
 ויחיר כזהר סרקיע [כטעם השמים ומספרים
 צוה"ק פ' חנומה שהוא מלשון ספיר חוהר ע"ס]
 חת מעשי י"ה טהס עלס הצירורין האמתיים
 הצאים ע"י תומע"ט סצכה סתעלה כשמתו למעל'
 רמה ככ"ל וצמ"ט כצחצרו העקראות סאלו כעין
 חומר צקודט וע"כ גם זאת כוכל לומר דוע"ה
 צראסית אמר לא אמות וגו' ולא הזכיר טהס
 סאליו מצקט לרוב העלמו שורש קודס ועוד סכצר

זכירו צפיתם דבריו כאומר מן המלך קראתם
 י"ה שורש מקום המזל"א כבודע .
ואולם מלבד כל המעלות שחשבונו צפוינו
 הצירור והתיקון יש עוד תיקון אחר
 וצירור מעודם והאמנם אינו תיקון צפוי עלונו . אך
 פעולת התיקון הוא ע"ד עלם טיבה והשלמה גמר
 התיקון לאחר אי' מהתיקונים שכתבנו למעלה .
 כי מבלעדי אחר מהתיקונים הכ"ל אין לתיקון זה
 מקום ולא תועלת כלל . והנה הוא מוצא צוהר
 חדש ר"פ לך ע"פ ויחמר אגרום אל לוע אל כל
 חסי ונריצה וגו' . וז"ל מה הלך עושה הולך
 לז"כ ולצ"ו ועסק בבורה וכש"ל"ר כל לקמנו
 אומר להרי כל הלך לפיך הספר כל מעלי .
 קב"ח אין ליון רשי"א בעלמא דלח יכיל לון כו'
 וכן עושה ה"ל"ר וצוהר לו אח כל כר הירדן
 מהם אוחן רש"ע"א וצוהר ויפרדו איש מעל אחיו
 ע"פ"ו כעשה אגרום כד עמוד צמעים טובים
 ע"פ"ו . ודבר זה יוצן ע"ד האומר צוה"ק נספיק
 המעלה של ר"ח ובשעיר לעזאזל כל יו"כ כתבנו
 הדברים צפנה אנה של האר"י ז"ל צפוער
 עבר ר"ח וצפוער הקליפות פ"ה ופ"ה שפוח עכ"ן
 וליחות עין אח מינו ור"ל ע"פ"ו שכותבים חיות
 צפוער אל הס"א ע"פ"ו כדבקה הקדושה שכתובה אל
 שורש קדושתן של ישראל וגם לפיך צפוער הרע
 שכתובים הולך וכדבך אל שורש הרע שצפוער .
 ה"א עכ"ן כשיחות העונות בני ישראל שפוער
 השעיר הרוגו לקיערא דידהו שהוא קליפת כוגה
 מקום בליעת חלקי הקדושה ושזה הוא צירור
 האוניתי שכל אי' אל מקומו טו"ף ושלל ית' מעורב
 ור"ר יחד ח"ו . אלא שהטוב נעשה כולו טוב .
 הרע כגמר ונעשה כולו רע ואז מניח הרע כופל
 מעה ואין לו תקומה להתקומם עוד ח"ו דברים
 גלו היריבותים מדברי האר"י צפוערים המלויכים
 עיל חבו ונחמקים וכולו נחמדים ח"ך נחמק להזכה
 צפוער מהם והו צלמה עכ"ן שצפוער שלל הגיע
 חלי הסר עד שפוער אגרום אגרום כמערז"ל .
 זה רוגו שכתב כשכתב עפע"א וירדה מעה מעה
 דגלי הסר והנה כך עלמה ג"כ לקדושים יצני
 בר הירדן צפוער שחוקף להם הלך עומאה על
 ומתחם כו"ם צ"ח הכ"ל ע"פ"ו שכתב להם
 ומתחם כתב על גס עומתם הראשונה עם אחרוני'
 כל וכל כדרך הנעשה צפוערים וכמו שציארכו
 צפוער"י ;

וזהו פעולה עלמיות טענה אגרום ח"פ"א . אל
 יחזק בנו צפוער שפוער את בני הפילגשים
 ועליו כמ"ס ולבני הפילגשים אשר לאצרתם נחן
 אצרתם מתכות וישראל מעל יחזק בנו צפוער ח'
 וגו' . דמלת מעל אין לו ציור דה"ל"ל וישראל
 מילחם או מן יחזק וגו' ועוד מלת ח' מיותר .
 דפשיע' כשפוער מתחמ' צפוער שולחם דאין שליחות
 לאח"ה ושה"ש עוד מאל"ל שאמרו שחותן מתכות
 היו שמות הטומאה שנקר להם וכי צדך יחח לחו
 ללריקייא לתרבות טומאה צפוער וללמדה לאחריהם
 ואמנם הוא הדבר אשר דברנו למעלה להיות כי
 אצ"ה"ה הוא ח' ראש וראשון למצרים כמ"ס צוה"ק
 פ' הרומה קמ"ז צ' פ' השא ובספר ציעום הירח
 פ"צ ע"פ"ו ע"כ זהו פעולה אמת שפעל עם בנו
 אצונו לשפירדו לגמרי מקט"א וע"כ דחה הטומאה'
 לטורפה הם בני הפילגשים וצפוער לה עם מקום
 הנחה למען לא הנח לקטרג ח"ו עם יחזק בנו
 ומניחל שצ"י כחצרת ג"כ לך חלק הקדושה
 שתי' צתוכם צפוער שתי' יולאי יריכו מקום המקודש
 שחלכה הקדושה וכתבקה צפוער המקודש שגנן
 האחו צירי ח' ולשם השכון לכלל חסו הפעול'
 טענה אצונו חוקן צפוער ח' ויש לאל ידו לצר
 הקדושה שלל חתה מעורבת ח"ו כי לו יתחם
 גצורה זו שזכה לה עפ"י ח"ה שחזק ראש
 למצרים ככ"ל אצל לאח"ה מי יודע חס ח'
 ציכלה יחזק בנו לפעול צירור זה ער"ז ע"כ
 צפוער ח' דייקא דחה הטומאה מעל יחזק בנו
 מעל דייקא שלל יקטרגו עליו חלילה ועפ"י כן
 צפוער דחה הטומאה מעל ראש יחזק לשכון צראש
 הפילגשים וכאומר וע"כ לא כתבנו הטומאה ע"פ"ו
 ח"ו אך הדבנה קיצה צירור הזה גורם כליון אל
 הטומאה ושח"אצד לבסוף מכל וכל וכמו שציארכו
 כ"ז למעלה וצוה כתבנו הכל על כהן .
ובזה יוצן כי לא לחסם לא פניה אדום לעצור
 ישראל דרך ארלו . כי הגם שהצטונו
 ושרפ"ה לשזור ומנו אוכל ומים וס"לך צדך
 סולך פכ"ז ח' אדום פיקה צרעו . וידע כי
 כשיקרב ישראל צקרב עמו וארלו קורבה זו
 העלמיות יתי' קיצה כליונס גס בלי שום מלחמה
 כי דרכה של שורש הקדושה כך הוא כשיקרב
 צוקלת אל הטומאה שחצר גס חלק הקדושה
 המעורב זעיר דקיק שצחוק הטומאה והדבך
 לטורפה צקורס . והו עלם קיצה צימול הטומאה
 מכל

מכל וכל וככ"ל . ומפני שידע אוחו רשע מלך
 אדום מכ"ז ע"כ לא הניחם לעצור דרך ארלו .
 וסוכרו לכפות ועליו כמ"ס וישראל מעליו :
ועל דרך זה קוצב סולך שצחי ידיים אשר
 ממלרים גאולים ככאמר עליהם וישונו ויחנו
 וגו' לפני צעל לפון ככחו חתנו על הם וגו'
 וחזקה את וגו' ויחזק ח' וגו' : וי"ל דעמ"כ חס
 רלון מקצ"ה ח' לחזק לצ פרעה לרדוף אחריהם
 ולהאצידים ציס ח"כ למה סולרכו נקוצ לפני
 צעל לפון למען יאמר פרעה כצוכים הם בלח"כ
 ירדוף אחריהם צקיצה חיווק לצו . ואם צלמה
 טעותו של אוחו רשע לרדוף אחריהם ח'
 נקיצה טעות חזרתם לאחוריהם . ח"כ שהחזקות
 לצו למה סולרכה וחלילה לחשוב שהוא מעין
 טכסי' מלחמה לעשות כל החצלות שחשפער :
 ועוד י"ל אומר ככחו חתנו על הם כי מאחר
 דמהלך שלשה ימים ח' משם אל הם . הא"ך
 אפשר שיהא ככחו צככוון . ועוד דעה כ"ע שישא
 ככחו או לא וציות י"ל על הקימן שכתן הכחוב
 לפני צעל לפון שלל כיתר עפ"י וכמסחרז"ל מיין
 שלל יאמר שמור לי צלד ע"א פלונית שחאמר לא
 ישמע על פיך :

ולפי מה שציארכו למעלה יתבאר הכל על כהן
 להיות כי הגם שחשעלו כ"ק שצח"ך שהוא
 וילקמו ח' ח' אל ישראל ע"י מה שסכניעו ד'
 יסודין הרעים צעבורתם הקשה וכמס"ל . עכ"ז
 עדיין היו כמו כסף קיגים והולרכו לירוף עוד
 וכו"ם צוה"ק צקנה פ' זו כמה לירוף חיוכך
 שח"י לריכים עד מהן תורה ע"כ הוקף עליהם
 לירוף של עולם ית' עוד קומאה צפוער שכתבנה
 ע"א של צעל לפון שצ"ז יאמרו הם שירחמה
 קשה . וע"כ ציכולתה קיגרה על ישראל צמדבר
 להיות כצוכים צה וע"א זו העמוד ליע"כ להושיעם
 כשירדפו אחרי ישראל . וצלמה יש עוד דברים
 גבו כי על כן נשאר ע"א זו להראות לישראל
 שצדיין לא נטערו לגמרי טומאתם ושזה קיצה
 קיום עומאה ע"א זאת צדך הליכתם צו ולריכין
 עוד לצירור המעודס הכ"ל דסיינו לרחות עקלת
 עומאה שצקרבם אל שורש עומאה מלרים וצירור
 זה לא יסיגור כ"א כאשר יתקרב ללד הטומאה
 טחן המלריים דוגמה צירור ע"פ"ו השעירים הכ"ל
 וארנה צירור זה עדיף ע"פ"ו עקלת קדושה

וחיות מעט שצפוער יוליא מתוכם את כל הקדוש'
 מכ"ס שקדושת כל ישראל יוליא מוחך מלריים את
 לך הקדושה מועטת שצתוכם וכתבן להם עומאי'
 יתירה מעורתם אלא שצח"ך מלרים לא ח' מעיל
 צירור זה המעודס כי איך אפשר להפריד הטוב
 מן הרע שלל ית' מעורב ציחד והם ח' מעורבים
 צח"ך המלרים שחללית המעורבות . ע"כ המחין
 הקצ"ה עד ש"לאו מתוכן לגמרי ולא ע"י ההתקרבות
 קלת חלו לאלו שחצר הקדושה על מכותה
 וכאומר . ומה גס שחפן ח' הקצ"ה לשמוע קולס
 צלעקתם חליו כד"ח"ה צמ"י סס . וכאשר צלמה
 חיה שחלו עיניהם למרום וילעקן צ"י אל ח' .
 אין לך חסובה גדולה וזו שצעבורה רחום לצירור
 המעודס והמטובת הזה כמבואר צפוער הקליפות
 פ"ה ופ"פ סס ע"פ"ו וידוי והחשובה שפוער על
 השעיר כגמר עיקר הצירור ע"פ"ו ח"כ לפ"ז מה
 שציארכו אין חכמי' לפני צעל לפון יתכן לקימן
 כ"א להראות הצירור ולרמוז להם רמו שפוער
 עקלת הטומאה שלל יתדחה מהם סוכרו לחזור
 לאחוריהם לפני צעל לפון לרחותה מעליהם
 ולהשיבה לטורפה על ראש מלרים חחול :

והוסף הכחוב עוד לגלות להם סוד זה כי
 כאשר יכו לצר צירור זה המעולה
 ככחו ילכו ויחמו על הם חני' שלימה צח"ה ח'
 להם מכל חויציהם מקצ"ב כי חויציהם יאצרו
 והם לא יחמו לעולמי עד כי מקבולה צירור זה
 להיעשות כן על ידו להשלים הקדושה מכל לך
 ולרחות הטומאה לטורפה צצביל להאצידה מחחות
 שניח וכמו שציארכו כ"ז למעלה צעז"י . ומעשה
 גס חתה אל חתמה למה סולך אוחו רשע פרעה
 להחזקות שלל אחר שצבר ח' קל צעינו לרדוף
 אחריהם לחזורים צרחותו סקבר עליהם המדבר
 וחיווק שלל ע"ד ואלום הוא הדבר אשר
 אמרו להיות כי רשע זה נחחם הרנה צרעו
 וכמו שאמרו עליו צוה"ק וצק"ב . ורשע זה ידע
 מהחצלות הצירור המעודס הזה וע"כ לולי רחמי
 שח"ה שחחוק את לצו לרדוף אחריהם ולהתקרב
 חללם לא ח' ח' קת לצו לקום השכלה ואומר הדעת
 צבור שצוכים הם צמדבר לרדוף אחריהם צצביל
 זה שלל חצוהו פרעניות צקיצה צירור חיות
 הקדושה ומנו שכתב עוד צקרב . וצלמה שכן
 עלה לו כאשר רדף אחריהם וע"כ סולך לחיווק
 פ"חוק

שחוק השי"ת את לבו והסביו אחריות לרדוף
 אחרים בצביל זה ולהחזיר ען העולם . וז"ש
 רז"ל שהי' פרעה חולה אם לרדוף או לא וחזק
 השי"ת את לבו לרדוף ולא פירשו נכו רז"ל בחיזה
 לרדי ספק הי' כקפח ותולה וז"ש וצן היטב
 שהי' תולה אם לחזו בקלות הרדיפה או להכיח
 ההקדשות אליהם בצביל כבדות הצירור כשיהקדש
 אליהם וכז"ל . וז"ש הקדש למשרעיה מה תלעק
 אלי וגו' דמה שאלה היא זו הלא השעה מכריחתי
 ללעוק שישראל הי' כתוכים צלחה גדולה והוא
 יטב וידוס . ולאנס לרדכיני וצן סכוונת הכחוז
 הי' לומר הלא אין עוד הם לריכים ללעקתך
 ואין השעה לריכה לכך שכבר הלמיחה הישועה
 צביצה צירור המשובח . וכבר הביע זמן ביטול
 עומלת ומלרים עי"ז וכז"ל ומעשה אין לך כ"ח
 ללוותם על הנקיבה כי המלרים כבר הגיעו לפרקם
 שיחפרקו אצריהם צים ולפרק חלו הן הנוקין
 צמלרים וצים ולפרק חלו הן הגולין מעולגולין
 ומעורפין צים :

ויש לנו עוד פרשת אחת כלה לחתימת דרוש
 הזה צמה שאמר ישראל צריחה על הים
 עזי וחמתי י"ה ויהי לי לישועה זה אלי ואכחו
 אלתי אזי וארוממכחו וגו' שיחזר היטב הרק
 ועדויק כל מלש ומלש לכחן עפי' מאמתינו הכ"ל
 לכשנקדים עוד מה שאמרנו צפי' מאמר זשה"ק
 פי' נח ע"צ צי' שאמר טס דלא הלפי לרגלי דמשיחא
 עד דחייזו קשה מתקטעי צגווכי' כהירין כוי'
 שה"ד ורלתי' לזכור צריח עולם כוי' שהכוונה
 הוא עד"ש צתי' ח"י כ"צ ורזא דעלה ורלתי'
 לזכור צריח עולם ורלתי' צחלין לצושין דלתינו
 כה ר"י צכל זומנין דישראל כהירין לון צעובדין
 ענין לכו' והכה הארת לצושין דשכינה דמפרין
 מעובדין מ"צין של ישראל הם עלם הארת כילולות
 הקדושות צחאלעיות תומעי' של ישראל צני'
 כנודע כי ע"י תורה ועמי' של ישראל הי' **הי**
 מתלצטה כביכול בצושין שפירין וכהירין . הי'
 שחורחן ועמי' של ישראל הם לצושין דשכינתא
 קדישתא וכפי' כח כ"ק המעלין לה ע"י תורה
 ומעי' שלהם ככה יחטוף וישיק זו וזה לצבטתא
 דשכינה הקדושה . והכה לכסויגמרו כל כ"ק
 להצנר ע"י תומעי' של ישראל צלי' טוס נגהרות
 יצא משיח לדקיכו כנודע והכה אז ודאי יתהרות
 לצושין דשכינה צכל מיכי' זהו , וחסו עלם כוונת

זשה"ק הכ"ל . דלפייתנו לרגלי דמשיחא חלו
 צגווכין כהירין דשכינה דר"ל לצבטתא רידה
 דעמטהרין עגווכין כהירין משכין דא ען דא צחאלעיות
 תורה ועמי' של ישראל צני' ולכשיתכשרו צגווכין
 כהירין וכל לך יצא גאולתינו לצוקר לחשון כי
 זה חלו צזה וכולא חד וכז"ל . ולא זה צלגד
 כי הלא גם צכל עת דמתקסקי צאורייתא וחומעי' **ע**
 התקטעו בצושין שפירין דרשמי' צהון תומעי' **ע**
 של ישראל ומעלה והביד שצחה וצצה צני' למעלה
 לאמר חזי צמה צרה חתיכה ואחשכרל לקוק .
 כע"ש צזה"ק פי' ויקרא י"ג ח' שסכוונת וצן
 טס עפי' מ"ש צעזתי' וז"ל טס ורלתי' לזכור
 וגו' דצחלין בווכין כהירין סליקה סכינתא קדם הי'
 צעובדין ענין של ישראל והודי' להשי"ת שאלחרי
 ימים רבים מלחתי כן מצוחר צזיה צתיקי' דן
 קע"ז ח' דגווכין כהירין של הקטת הים עמי' טס
 ישראל הי' מצוחר כע"ש חלי"ת :

וידן עלם קילוכן של ישראל שקילכו להקניח
 צעוצרם צים צחומרם עזי וחמתי י"ה
 כוי קילוכן זה הי' ע"ד שכתבאר למעלה והוא כי
 הרבישו וירעו צנפסס ענקלת העומלת שבקרב
 דח' מהסוכנדצק' צמלריים וכל לך קדושת' צגווכי' **ע**
 כחוקקת מהם והלכה להשי"ת צצוקתה הגדול
 שבקרב ישראל וצזהו הי' קינח מיתחם ועביעחם
 צים כדרך העומלת סכשארס ריקנית וכל לך
 קדושה כמו צביארכו כ"ז למעלה וצזה קינח
 להשי"ת ולאמר טכל עזו ותוקף כריחת המלריים
 צחא עטס י"ה סעומד לכס לחמוך צימין המצנריים
 להעלות כ"ק לקורטן צכל אופכי' סצירור וכענין
 כי טס זה קבולת כל סצירורין כולם והקסי'
 עוד לצצח קינח טוד קילוכן כי לא די זה צלגד
 סכעטרו מעומלתם צמה סנדצקה צמלריים אין
 גם כחוקקת כל לך קדושה מוחותן סעומלת
 וכנדצקה צהם וקינחא עילתא ע"כ כצדו ון
 העולם והשו טע' צצחו גאוליס וענו ולאמר ויהי לי
 לישועה וגו' ר"ל כי מצד טחתן העומלים חשו
 וככרתו חלח טגס כילוך הקדוש המחיי' חותם
 כידצק צי וזהו ויהי לי לישועה ליי דייקא . והנה
 לפי' הם סני דצרים מחולקים ח' כריחת חחויג' **ע**
 וגם ישועה עחנק הקדושה טזכו צהם וכחמוך
 וחל"ל כפירש"י טהכל דצר ח' וכאלו ככתב הי'
 לי לישועה . והכה לפי' י"ה המכוון צביצה וחתי
 כענעם

עומר

דרוש במדת הוד

התנופה

נב

תעס זמיר ערלים לשון כריחה ומה שלא אמרו
 וחמתי ח"ש כי הלא דלא ליטחמע צסיפך ח"ו
 וצריח כחותה לשפתיים וד"ל :

והנה זה הוא עלמות הסכרה וגילוי כבוד
 טמים עליהם צחומרם זה חלי' . ר"ל כי
 על כי העומלת כירחית מהם וקדושה כחוקפה
 עליהם . אין לך הסוגסס וכבוד טמים יחתי ומה
 כי רחוי וככוון להס לסייר זה חלי' וגו' ר"ל זה
 חלק חלשות ססכרתי וסיערתני צנפטי' וכ"ח כפוס
 סיעורא דילי' כך הי' שירתי . והו דאצנתי כ"ח
 להקציה ולאמר עוד ואחתי' שפירש"י לשון כוח
 או לשון כלה ע"ש . ולפ"מ שניהם כאחד עוצים
 ור"ל כי מפכי טזכו לכל הכבוד הזה בצביל סצירור
 המשובח הזה . ע"כ עלה צרלוכס כמו כן חמיד
 סייעשו לטון קינח צחומעי' . ולעקוק צעסקי
 העלחת סצירורין עד שפי"ז יעשו כוח כלה לטכיני
 הקדושה טהן הן מלצוטיס כליס וצחוקיסי חל
 הכבוד הסוכן חחס וצחוכס כז"ל . ומה נעמו צזה
 דצרי חז"ל צמיר טס שפירשו דצרי ססיר צמה
 סחמרו חלתי' חצי וארוממכחו . לא חני מחילת
 הקדושה חלא מוחזקת הוא מאצותי ודצריהם חלו
 ילדקי מאוד לעמארינו ור"ל כי לפי סכקליו ועמוד
 על נפסס לעקוק צחומעי' ולעשות כוח כלה חל
 הכבוד עי"ז . ע"כ ענו ולאמר כי לא צצביל
 לרקתינו לחכנו מצטייחם על כך : אך צצביל
 העלחת כ"ק סעומחוקת לבו מאצותינו וכמו סצירורנו
 למעלה שאצרתם חעי"ה הי' ראש וראשון להמצנריים
 וחחרינו סני סחיים ילחק ויעקב חעי"ה סג"כ
 חחעסקו צוולחכת סצירור הרצה ושזו היתה מעלתן
 וכעני' צבפירת חסד ע"ש וכ"כ צזה צפי' על
 החורה צפי' חולרות :

ומעתה הנינו מחילת לפרש מלות שפירח זו
 ספירת החומר צבפירת חו"ד צדצרי רלוי
 והכני עודה ועצבה לכורא עיליתא חסר לכעוס
 קשה ולרלות כוח ססחייכו והגיטכו ארוכיכו ורצ
 כח להעלות ולהפירד טושן ען סחוח צמאמריכו
 זה חסר לכבוד ספירת חוד ידצר יעלה לפניו
 יתי לריח ניחוח .

ואל תחמה צזה צמה טע' צצחו על סני דצרים
 על כריחות ומלרים ועל קניית קדושה
 חרטה סצנפסס כי כן מאלא לרוד עלך ישראל
 צהירחא זמירתינו צחמיר וכתן ארלס לחל"ל כל"ח
 כחלה לישראל עבדו כל"ח ולמה חכפל חודלתו .
 ועיר למה זכר כאן חואר עבד לישראל יחתי
 עשאר מקומות ואונס הוא חדצר חסר דצרינו
 סכתן חודחא לעקוס צ"ה על צי' סדצרים . ח' על
 כחלת טרה וכרס טצארלס של סיסחון ועגו . ועוד
 חודה על כחלת חלקי קדושה סכילקת חחס וסיתן
 לישראל וסס יקראו כחלס צחעט כע"ש צלקית ס' פ
 צמזעור

במזמור זה הם כותבים כן לעולם. והוא מה שקיים
כ"ח עתן כל"ח ר"ל מעטם זו או חסד זה
יומם מעין דוגמא זו לעולם. וע"כ למדו לטובם
ז"ל לומר מזה שהקצ"ה מחדש בכל יום מע"ב
מדרכיך הכתוב אחר לעומת אורים שלעולם חקרו
מצוה שכל יום ויום הקצ"ה עומת אורים גדולים
ובאמור:

והנה עפ"י דרך זה כצ"ח ג"כ פסוק ראשון של
מזמור זה שכוונתו ע"ד האמור ור"ל כי
דמ"ה זיאר נעלמו נחלית המזמור דכל אלו
כל"ח שזכירם א"כ כוונתו הוא שכל אלו מעטם
ה' נעשכין והולכין כן מעין דוגמתן לעולם
וכ"ל. וז"ל בפתיחת דבריו הודו לה' כי טוב
ר"ל מהראוי להודות לה' על כל טובותיו ונפלאותיו
אשר פעל ועשה מוזן כריאת שמים וארץ ומלת
טוב מוסב על תיבת ה' שלפניו והם כל אלו
שמוכת והולך בכל המזמור. וא"כ כעת מהראוי
להודות למוך האדיר צמרים ה'. אך גם תקטין
הודאה זו בעינינו כי גדולה מזה יש להודות לו
יח' על הטובה אשר עומת עמנו לנצנצור כי לעולם
חקרו שהרי כל הנפלאות הנדולות שפעל מוזן
קדים אינם נעלים ומאלכחם לעולם ועד כי
המיד נעשכים והולכים לפעול דוגמתם וכ"ל.
ובאלו אמר שודו לה' בצביל טעוה שקודם וגם
הודאה אחריה צביל כי לעולם נוהג כן בחקרו
יח' ובאמור:

ואל זה יורה לנו מדה חסד מצדו כי הוד
פ"י לשון הודאה והכל כמ"ם צתיקוים תיקון
י"ג ור"ל שכל הודאותיו של אדם יח' עד"ה שהודאה
דמ"ה דתינו סיודה לה' על כל הטובה שמוזן
העבר וגם על החסד שנמשך כן המיד לעולם
וכ"ל והוא חסד מצדו: **עוף** י"ל עפ"י
מהאמרינו צ"ה הכתוב צהלים מי חכם וישמר אלה
ויחזכרו חקדי ה' כי ירלה הכתוב לומר ע"ד מ"ש
חז"ל ד' לריכין להודות והם כל אלו המזכירים
צמזמור זה. והנה טעם ההודאה צד"ס על חסד
שנעשה לו מצוה נבלה שהוא צביל שיוכר לכל
חקדי הש"י ויכולתו ומפני זה לא חייבהו חז"ל
להודות כ"ח על חסד ס"ל מעצמו של עולם
וכמוכר צדגריהם וזה סיפרם יכולת הש"י
וחקדיו לעיני כל יגלה כבוד שמים על ידו.
לזה יאמר הכתוב מי חכם וישמר אלה הדברים

הנאמרים במזמור זה להודות על הארבעה דברים
אלו ע"י יחזכרו חקדי הש"י ויפרסם אלהותו
ויכולתו בעולם כי זה כל האדם כולו בעולם;
ולזה ירמוז מדה חסד מצדו ר"ל שעל כל דבר
יודה להש"י למען יוכר לכל מגדולת הודו
צ"ה וצ"ס וחקדיו שמתחסק בהם עם בריותיו
ע"י יתרנה כבוד שמים בעולם ויסרה שכינתו
בזוכיו כאמור והנה קדוש יושב תהלות ישראל
הוא חסד שנחבלה ע"י הסוד: עוד י"ל ע"ד שאמר
נעים זמירות מהולל אקרא ה' וזן איזי אטע
וגו' לפי שכ"ח ה"י צווח בחקדי הש"י שלא יעזבו
ויושע מכל לרותיו שלא המתין להודות לו יח' עד
לאחר היום. אך מיד צ"ח למקבר נפשו
התחיל להודות לה' כאלו כבר ילא מן המוקבר
לרוב צמחיו החזק בחקדי הש"י וע"י צמח
כן נעשה שמתחתי' נלמח לו היום וה"ל מחלל
אקרא ה' ר"ל מדה ה"י להשים תהילתו במקום
הקריאה וע"י כושע מאויזיו. ולזה ירמוז מדה
חסד מצדו ר"ל דע כי צהודאה החסד גבו
בזוכו עפ"י יח' לו הש"י מכל איזיו ומקצו
ועל לרש שלא תבא עליו וכמדהו של דהמע"ה
וכ"ל. וכן ראוי לכל אדם לחסד צמדה זו לאחר
צמחיו החזק צלתי והוא החסד שנחבלה ע"י
הסוד:

ומדת גבורה מצדו יורה דעה אה' ע"ד
שאמר דמ"ה כבוד מלכותך יאמרו
וגבורתך ידברו להודיע לז"ח בבורותיו וכבוד הדר
מלכותו וגו' דר"ל ע"ד שצוהו צמכילתא הוצא
צילקוט פ' יתרו העניעם שלא תחילת תהורה
באכזי ה' וגו' כי איך יקבלו מלכותו ולא עשה
לחם שום עושה עדיין. ואלו לאחר שהוליאם
מואלים וירד להם חזן מעשה קיבלו מלכותו
ואמר אכזי וגו'. והנה כל אלו ההודאות המספרים
מחקדי ה' ונפלאותיו שמתכריח צמפירת הקודמים
הנה באשע ע"י יגלה כבוד מלכות שמים שלו
המלוכה בלצד צמבור גדול חקרו ויכולתו וכמ"ס
צמכילתא ח"ל שסיכולת לטובה יורה לכל אדם
לקבל עליו עול מלכותו יח'. והאמת כן הוא
שמתוך אשנה חסד והטובה מתקבלת מלכותו יח'
על צ"ח יוסר מע"י יכולת המתראה בעולם ע"י
גזירות ח"ו וישראל שקיבלו את התורה צמי
לחשורש יוכיחו שלא קבלתו אלא מאשנה חסד
וכען

וכמו שאמרו רז"ל: והאמת כ"ח אין זו מדה
חכליתו לירצק צם לצדו ושלל להודות כ"ח על
חוס נטובה לצד. וחז"ל אמרו חייב אדם לצד
ובו והאלהים עשה שיראו מלפניו: והוא פלס
וואמרו של נעים זמירות ישראל כבוד מלכותך
יאמרו ר"ל ומספרים תהלות ה' על רוב חקדיו
ונפלאותיו שצנה יכירו כל צ"ח את כבוד מלכותו
יח' ויקבלו עליהם מאשנה וכ"ל וכמו שסיים ע"י
וכבוד הדר מלכותו ר"ל צ"ח יתדרשו מאשנה לקבל
מלכותו כ"ל. והאמת לדעה כי מלכותו יח'
מלכות שלמה וצ"ח נעלה. בגורתך ידברו ר"ל
עניני הוכחות שבאים ח"ו בצורה כבוד מדברים
צו ג"כ בצביל להודיע לז"ח בבורותיו ויראו ממו
ולא לחסו צמדה אהה בלצד. כי כן צמדהו
עליונות שכי המדות חו"צ כלולין צ"ח כבודו ואל
זה ירמוז מדה גבורה מצדו ר"ל כי חסד ש"ס
להודות לו יח' על יכ"י החסד וכמ"ס צמפירת
חסד מצדו. והאמת אין מדה זו מיוחדת. אך
יש ג"כ מדה גבורה מצדו ש"ס להללו ולפארו
על בבורותיו למען יחזכרו כוראותיו המאו"מים
ויראו ממו כ"ל. והוא גבורה הכיכרה לז"ח מולם
ע"י הסוד שהוא הודאה ובאמור:

עוד ירמוז מדה גבורה מצדו צמזמיק
פ' פקודי רס"ג צ' דכד אדכר צ"ח מלה
צ"ח כו' ואח"כ אדכר מלה קדישא כו' חסד
חילא קדישא ח"ו כו' ע"ס. ולזה רומז גבורה
מצדו ר"ל ע"י הודאותיו יחן עזו לעלכות שמים
וגבורה לחילא קדישא ולא ח"ו השוש כח. ע"כ
יוהר המיד מלדכר מלה צ"ח כלל וכלל לא:
ומדת הפארה מצדו יח' כתיבות יוסר ע"ד
שאמרו רז"ל צההוא דנחית לפני
הסיים והאריך צהודתו לומר העזו והצבור כו'
וגערו צו צמפיה וכי צ"ח לקיים כולל שצח
דמחך כי האריכות שצנה הוא קילורו ח"ו ולו
דומ"ה הפלה כתיב. וכן מ"כ ג"כ שהאמר על
קן לפיר יגיע רחמיך או מודים מודים מעשהקין
אוהו אעפ"י שצנה צל לקפר תהלות ה'. עכ"ז
לד קילור או חקרן ש"ס צהודאה זו מעשהקין
אוהו וכ"ל. ולזה יורה הפארה מצדו ר"ל ע"י
הודאותיו יגיע הפארה לאלהי ישראל ולא קילור
או חקרן ח"ו כעין אותן ח"ל. והוא הפארה
טבורה צ"ח שמשך צמור וסודתה ובאמור:

עוף ירמוז מדה הפארה מצדו למ"ס צוה"ק
וצמדרשות צ"ח ע"פ צדן יחד כוכבי צוקר
וסדר ויריעו כל בני אלהים וצוהר מצוהר צוה"ק
פ' ויקרא דף י"ג ע"א דגם כשמתחילין מעשרתי
עליון לקלק לקונס פוסקין צמלמע בצביל לשמוע
הודאתו של ישראל ומצנח"ס הם לצורח"ס ע"י
אמר עם כזה צ"ח ע"ס. והוא רומז הפארה
מצדו ר"ל ע"י הודאותיו יפארה בהם הקצ"ה
בשמים ממעל צ"ח מעשרתי עליון ש"ס צמחו ע"י
לקצ"ה ואשרי אדם החי סיהן על לצו דבר זה.
הוא ההפארות שצ"ח לקצ"ה ע"י סוד והודאה
של אדם מישראל ובאמור: **עוף** ירמוז מדה
הפארה מצדו למ"ס צוה"ק פ' פקודי רס"ג צ'
ע"י הפלה פקולה ר"ל שלא תהפלה כראוי ע"י
מדכרין חו"צ לעילא ח"ו ע"ס ולזה רומז הפארה
מצדו ר"ל ע"י הודאותיו של אדם יראה שגייע
לו לעלמו הפארה לעילא וכמ"ס צ"ח סוף פ'
בהר דעל הפלה ככונה מכריזין עלי' לעילא
ומפארין את האדם ע"י ע"ס. אצל לא ש"ס
ח"ו הפלה שאינה הגונה ופקולה כי ע"י יכוחו
המקפרינים לעילא וידברו חו"צ מעשה ש"י לו
לגנות גדול ח"ו. והוא הפארה הצ"ח לו לאדם ע"י
סוד והודאה ובאמור:

ומדת כלל מצדו יצ"ח שמוע לעלת דמ"ה
כי אחר כל הרפהקאות דערו עליו
לא נענע מלהודות להש"י כמ"ס צמיותו צמדבר
יסודם אשריך וגו' וכמ"ס צוה"ק על פסקי זה.
וצמעה לזה לריך כילחון גדול לללח את ילרו הרע
ולחכיעו לכוכן דעמו צעה שאלה תהללות
עליו ולעצוד את צורחו צעה שהוא ולזה ירעה
מדה כלל מצדו ר"ל כי יודה להש"י צכל עת
ולא יסביח לשום דבר. אך יכלח את ילרו ויודם
להש"י וכמדהו של דהמע"ה וכ"ל. והוא כלל
ולחון המוכרח אל סוד והודאה כאמור. עוד
הרמוז מדה כלל מצדו ע"ד מ"ס ה' אלהי לעולם
אורך ואצרכה שמוך לעולם ועד וכמותו הרצה
ויח' א"כ לפי"ז פ"י כלל מלסון כלחיות ותינו
גם על כל דבר ודבר יודה וישצח לאלהי השמים
כמ"ס צמד"ח פגע צו כלל ולא חזיקו יודם
להש"י ע"ס והו ירמוז מדה כלל מצדו ר"ל
שכל ימי חיו יודה להש"י על כל דבר ובאמור.
והו לללח ללח"ס יודה צמור וסודתה למקום צ"ח
ך
ובאמור

וכאמור : **ומדת** הוד שצדור יפנה דרך המלך
 עלכו של עולם לנעות אחתו לחמי ע"ד ע"ש
 דהמע"ה צק"ף חללים צאמרו כל הנשמה החלל
 י"ם הללוי שחול לשון נקתר וגם לנכח . אלא
 דר"ל שלאחר כל שצמיו ויודאחיו להס"י"ה הגיע
 למעלה רעה ורלה ללמד לכל ישראל והוא כאשר
 יזכה האדם להודות להס"י"ה צ"ן צהודאש על נכס
 הפלא שגמל עליו לצד . וצ"ן כי יודה להס"י"ה
 ויפארכו על רוב גדלו ויכולתו אשר הפליא יח'
 למשנה עם אחרים . וכן כפי שצמחו צבציל עולם
 הסגנה שהשיגה ידו ועלל כי הוא יח' רם על
 רעים וצנצור זה החלצה לצו צקרצו לשצחו ולפארו
 הנה לא יקפ"ק לו להמורה להודות על זה הפרע
 לצד . אך גם יודש להס"י"ה על שזיכהו להיות עומד
 לפניו צקודש סילונים כי זהו עיקר תכלית השמחה
 צעבורה הס"י"ה וכמ"ש צזה הס"י"ה המעורר
 כל הנשמה החלל יח' עזור כי אין אדם שלא יחול
 עליו חיוצ הודאה צאחד מהפכים סכ"ל או צכולס
 ואמנם אין די צפרע זה צלצד . אך זהו הדרך
 שיצור לו האדם אשר צהילולו העלמי יתללכו צו
 עוד על שזיכהו להלל לפניו וככ"ל . וזהו כפי
 י"ה ר"ל צדבר הזה שהנשמה צאפיו מהלל להס"י"ה .
 יח"י וזה אללו לקיצה היכול כפול על שזיכהו להלל
 לפניו ואשר כמלואה לאחרים הללוי ר"ל צמה שכל
 הנשמה החלל י"ם צהילול זה עלמו הללוי וכן
 ציאר המעורר עוד צציאור נבלה צאומרו אזמרה
 לך צככור קדוש ישראל תרכנה שפתי כי אזמרה
 לך וכפטי אשר פדית דר"ל ע"ד המצואר שצחילי
 החחיל לצמר ולהלל לפניו יח' כאומרו אזמרה לך
 ואח"כ צאחלפ סילולו הגיע למעלה הרעה סכ"ל
 שהחחיל לצמר ע"י עלפו על שזיכהו הס"י"ה להודות
 ולומר לפניו כאומרו תרכנה שפתי צעולם ריכון
 ושמחה צאשר שזיכהני לצמר לך יח' וגם עוד
 אזמר לפיך על הנכס שהפלאה עמי נפדות כפטי
 עני שחה כאומרו וכפטי אשר פדית כי הודאה
 זמירתו ס"י צכפליים וכמו שציארנו : **ואל** זה
 ימחו מדה הוד שצדור ר"ל שצהודאה עלמו יודה
 עוד הודאה שפתימות על שזכה להודות לפניו קילוס
 צחוד קילוס . וזהו הוד וסודאה שצחוד הוד
 וסודאה כאמור : **ומדת** יקוד שצדור ידריכנו
 צקודש ע"ד האומר צמיר פ' צה פ' ע"י אשר
 חקנ"ה ולעלמי א"י עקדש פו' וישראל עקדש

אוחי כו' צאומרש צהודאחש עקדש חדשים כו'
 יעו"ש . והנה כ"פ הזמירנו סקצ"ה על הקדושה
 לצעצור שחול יקוד החורה כולה וכמ"ש צק"י .
 וע"כ צהם יתחבה האדם צקדושה כראוי אזי כלה
 לקדוש פאר וסודאה עקדושים לקדש חם הס"י"ה
 צהפילתם וסודאחם כמ"ש צמיר סכ"ל חבל צהם
 ח"ו הוא לפיך . שא"ך יצח לבשה אל סקודש
 לקדשו ועוד עומאחו צו ח"ו חסו מורה מדה יקוד
 שצדור ר"ל כפי צה להודות להס"י"ה יח' צו מדה
 יקוד הקדושה כי חם לא כן הודאה זו מה עומש
 וזהו יקוד הקדושה שצדור הודאה וכאמור :
רמז לזה ואחיה קדוש יקצו חמלות ישראל וגו'
 והנה חמל"ה צמלואו ח"ו ס"י למיר ס"י
 אוחיות המילוי עולה כמנין יקוד רומז שצחוד
 ההפלה והודאה לר"ך האדם לדעה עלמו צמדה
 הקדושה ס"הא סרוי צפנימותו ר"ל צחיליותו
 סהלה והודאה צפיו וצחוד פנימותו קדושה ועמרה
 כמו סרומז אליו עלת סהלה מחוד ועצפכים .
עוד ימחו לנו מדה יקוד שצדור : ע"ד סכ"י
 צזה"ק פקודי רס"ב צ' מאן דאפיק מלה
 מצופא מצימח ולצחר אדכר מלה דקדושה צללוחא
 ו"י ל"י ולכפטי . והנה זו עלס קדושה הדיבור
 שהזמרכו עליו צהורה כמ"ש לא יראה צך ערות
 דבר דיבור כמשאר"ל וכמ"ש צזה"ה ע"פ אל חסון
 חם פיך לחמול וגו' וכ"כ צק' הומר דבורה עקנרה
 דכפטי וזהו יקוד קדושה הדיבור סלריכה להגח
 להודות להס"י"ה וכמ"ש צזה"ק סכ"ל :
ומדת מלכות שצדור יורש גדולתו ועלכותו
 ע"ד ע"ש צר"ח פ' קדושים פ"ג ע"א
 דאשחדלותי דמרע"ה צחורה וצמלות ס"י צכדי
 להמליך חם מלכות סמים על עשרייתא דלעילא
 ועל ישראל להחא . והנה על ישראל להחא חוכה
 וכמ"ש צמיר שהצחתי לעיל צחחילת סדרוש דמרע"ה
 סוריד ססכינה לארץ ועשה משכן מרדושה ואמנם
 להצין אומרו על עשרייתא דלעילא דמה צעי חם
 צזה סחרי חם סמוכין למלכות סמים . וענינו
 יוצן ע"פ מ"ש צזה"ק וצדברי סאר"י צכ"ח
 שעיקר שפע העליונים סלוי צמעשה ישראל חחוכ"י
 ומציאר ציותר צלק"ה סחזינו סלהיות כי האדם
 מישראל כלול מדי עולמות ומכל סמלאכים שצחה
 ע"כ צידו לקשר כל סעולמות צעשמו סטוניס
 ע"ה סאין צפוס על א"ך צצחו לפיך בן לעלות

לעולם סגנות מעוררו חפ"י נקודה ח' וכמ"ש
 צלק"ה פ' סחא ע"פ ועשה חורד וע"כ כל מע"ש
 סארס עשה יגיע מזה סועלה למלאכי מרוס כאלו
 חם עשאחו כי האדם ספרטי ילא ללמד על סכלל
 כולם יע"ש צלק"ה דצרים עריצים לסועעיהס .
 ועמחה יקל להצין ענין סקרהה מלכות סמים
 על עשרייתא דלעילא סממשך מהססדלות ועבוד'
 צהורה ומע"ש על מערע"ה ומה גם צהיות נודע
 גודל מעלה כסמ"ו . גבו מעל גבו סציכולתו
 לסוריד שפע לעולמות סחחחוכים : ומכ"ס סצדור
 ס"י להסרות ססכינה הקדושה גם על ישראל
 סכולס ס"י כלונים צו כמ"ש סס מצוח וגו' אפר
 סככי צקרצו וכדוע . ועעס סחכללות מצוח
 צחיקויס סיקון ע' דמאן דאמליך לקוצ"ה עלוהי
 כאלו אמליך ל"י אכ"ע דצ"כ עולם קטן הוא .
 ודצרים חלו נוחים להצין למעין צהס :
ובזה ססכ"ל להצין אמרי צינה צלק"ה פ'
 ולחחנן סכחצ ענין פ' סירה סהצרות
 אומרים סהכוכה הוא כי סריסס על כל צר"י חם
 אומרים סירה והוא סיצה לספע לכל סכצרה"ס
 סצעות"ו ול"כ מה זה סכחצ סס צקוף דבריו .
 סע"כ מרובה סכרו על אדם סאומר פ' סירה :
 לפי סע"י גורס שפע לכל סכצרה"ס מפכי ססס
 אחרים צו דמה לסס לסכצרה"ס צספע זו סצחה
 ע"י האדם אחר סכצר צה לסס שפע רצה ע"י
 סריסס סאומרים סירה וכמ"ש צרה"ש דבריו וככ"ל
 ולמנם למה סציארנו כונה דבריו לומר אשר האדם
 סכלול מכל סעולמות כצצח לומר סירה סחחיהס .
 סרי הוא מושך שפע רצה לכל ססרים על סכצרה"ס
 כולם לפי סססרים עלמס חיסס יכולים להסיג שפע
 גדולה כזו ע"י סירה ס כי חיסס יכולים לעלות חוד
 לגצולס חפילו נקודה ח' מוש"כ האדם וככ"ל
 וסע"כ סכרו מרובה מפכי סע"י סירה וממליך חם
 כצוד סמים על סעליונים וסחחוכים .
ועפ"י יס חחכו לכון סמשך סכחוצים סאמר
 דהע"ס צמזמור הללו חם ס' מן ססמים
 וגו' סללותו כל מלאכיו וגו' סללו חם ס' מן סארץ
 חם וצבר וגו' . זקנים עם כערים סודו על ארץ
 יסמים וגו' סמחלה יסי יקר לעליונים וסידר
 ס' לולס ערס ססידר סילל על סחחחוכים ואח"כ
 ס' פך ססדר ואמר סודו על ארץ וסמים סקדים
 סחחחוכים לעליונים ולמה חזר צו סוד כדי דיבור
 ולמנם למ"ש יתבאר צקדש עוד דגרי זוס"ק צס'
 עולמות

סרו"קמ"ו ח"ד"ה ויקמו סמים ססוריד מרע"ה חם
 ססכינילארץ"ל סחחלקי"ד דחתי סע"ה וסוקי"חול
 עוד לססני"מסכ"כ צעות"ו ע"י צכין ציה"מ וססדלותו
 על דהע"ה צחיון סירין וסוסצנן דקאמר עיקרו
 ס"י לחחזאס עטרוכחא ועלומחא ספסרו כמ"ש
 סס צזה"ק דך קמ"ה ר"ש עמוד ח' והנה עלומחא
 סהזכיר חזוס"ק סס סכקרה"ס עלמות סיר סמוכרים
 כ"פ צזה"ק . וסס סמזוררים צסירחס חם סחחצי
 צכצוד סעליון כמ"ש צזה"ק סרקיע ר"ש סקודי
 וצק' מ"ח סרך עלמות וסכל ססצוררת חם
 סעלום גרס דהע"ה סהסדלותו צחיון סירין
 וסוסצנן סמל ידו ססעוררו גם עלמות סיר
 לסיר צעולמות סעליונים צסיר סחצח סכצוד ככ"ל
 ורלוי להקדים עוד מ"ש צק' סערי אורה סע"כ
 נקדחים סמזורים וסיררות וסיקחחו לנו סככי ככ"ג
 לאומרס קודס סחפלה לפי סצחמירחס חכו כורחיס
 חזמרים סקלים וסחילונים סמעככיס חם סחפלה
 מלעלות כו' . והנה ח"כ כסאומרס דהע"ה צעלמו
 לא כ"ס ססכריח חמר ערל"ס וכל סחחוס וסכול"ס
 סמפסרידים ח"ו חם סחלה מלסיות אחר צהצנה
 ואחוס וסיונח מילחא סח סע"כ זכה גם צעות"ו
 להכריח כל חלו דחחו מקסירח דילחוסוס סמוחצ"יס
 וסדוע"יס עד כי לעת זקכחו סחכיס לו סס"י"ה
 מכל חויציו מציצ' עלה דרעהו לחצר חם סחלה
 לסיות אחר צהצנה ולצכות לסס ציה כמו סעשה
 סלעה צנו חלל סמכמו סקצ"ס מלוד סמקו מוסצני"ך
 ס' וכל חלה ידו עשהה לסכס מלויציו ע"י סקס
 מצרחסוכה מן סחויצ"ס סצמרוס ע"י סירין וסוסצנן
 דילי' ואח"כ חזו נקס צמלכי סחדעה על סחדמס
 וסזחו סיצה עלס ססעוררת ססיר על עלמות סיר
 סגרס דהע"ה צמירחו לחחר סנין וסיקל סקמסוכי'
 מן סכרס כחקרצה סחחצנה צחלה לסיות אחר ע"י
 סמזוררים סמזוררים חם סחחצנה עד סצח סלמה
 צנו וגמר סכל על מכונו וככ"ל וכמ"ש צזה"ק סס
 קמ"ה ח' ע"ס . זכר לדבר מלות ספילין ס"י
 סרומז צז' קסורי רלועות חל ססכינה סקדוסי ח'
 עולמות כמ"ש צק"כ ועולם כונה סמכיס חם
 לכצות כל ססטרין אחרין סחח יד סקדושה
 כמ"ש צח"י ז"ח דך קכ"ו צ' .
וע"כ כשהחחיל לסורר צמזמור זה סחכלל ח"פ
 צכל ד' עולמות סחח"ס כולל וקוסר חוסס
 וכמ"ש סאר"י ז"ל סמזמור זה כתייבד על כל ד'
 עולמות

עולמות וכל יסודות העולם ולמען יעליך כבודי
 סמיים גם עליהם ויביע להם שפע רבה ע"ז וכמו
 שזכרנו למעלה צוה"י ובע"כ לא ילאו ח"ו חוץ
 לבבול להרע עם יוסבי הצל אחרי ראות שרי
 הכבדים שמיניע להם שפע גדולה ע"י שירתו
 וכאמור ומפני זה הטעם עלמו היפך אח"כ קידרו
 והקדים ארץ לשמים להורות על כל האמור כי כל
 עיקר חיותו וספעתו של עליונים חלוי צ"ח החתומי
 וכ"ל וע"כ הקדים ארץ לשמים להורות בכבודו
 יותר ושרי מעלה בשמים ומה נעמו צוה דברי
 חז"ל צ"ח פ' נשא פ"ב דף ל"ג א' ע"פ ויהי
 צוים כלה משה וגו' וצוה"ק פ' תרומה דמלאכי
 השרה אמרו ווי דהקצ"ה ימים אוחכו וישרה שכינתו
 בארץ ופ"י אוחס הקצ"ה ואמר העיקר בשמים
 שאלוהי קסה שמים הודו והשלחו מלאה הארץ כו'
 אר"ם שחק עליהם הקצ"ה כי העיקר בארץ כו'
 כמ"ס הודו על ארץ ושמים וגו' כו' ע"ש. זיאלו
 צפירות שכתוב זה הודו על ארץ וגו' מגלה מעלה
 יוסבי הארץ כי רב הוא יותר ממעלה יוסבי השמים
 כאמור .

ובמאמרינו

זה כנין דברי חז"ל וחדוהם
 צפ' אין דורסין דף י"ב צ' .
 דחסי' החס רקיע שמי שהוא מוכן שבו אולרות
 סגל וזכר כו' וקטרת כו' ופריך וסבי צרקיע
 כינהו הכחו בארעה איחכו דכתיב הללוהו ה'
 ען הארץ כו' . אש וצדק סגל כו' : אר"י א"ר
 דוד זיקם עליהם רחמים והורידן לארץ אמר לפכיו
 רצ"ע כו' לא אל חפץ רעע אהם לריק אהם ה'
 לא יבור צמורך רע כו' ע"ש : כי מאחר דקים
 ל"י ודאי דהתכו צרקיע הוי א"כ כמעלה מקרא
 שכתוב דבארעה כינהו ח"ל צפ"עיות סדוד
 זיקם רחמים צימיו והורידן לארץ וכן תירץ שם
 צדף י"ב צ' אליצא דר"ל עלמו כשהוקשה דלמה
 לא הזכיר הכי סור ותירץ דמלל הזכיר סור ש"מ
 דיחזקאל זיקם רחמים והפכו לכרוב ע"ש וא"כ למע
 הולך להביא פסוק זה דלא יבורך רע וגו' ואמנם
 לנש"ל יחבאר שענין ההורדה זו שהזכירו חז"ל .
 סדוד הורידן לארץ . יהי ע"ד שזיאלו כשפי
 שדהמ"ה ס"ב להקצ"ה ואמר שירה החתומים
 כמ"ס הללו אהם ה' וגו' אש וצדק סגל וגו' התי
 וכל צהמה צדק זה גרם להם שפע רבה וכה"י
 כנשים ס"י השכינה שלא יריבו ולא יתחילו לכללות

ישראל ולא לסוס א' מהן וכמ"ל ויהי לנ"י
 שיעור אומנם שהורידן לארץ ר"ל שהורידן החס
 רשות השכינה הסוכנת בארץ צי"ע דהמ"ה וס"כ
 כעשה ע"י זמירותיו ושבחו שאמר תחיתם וכ"ל
 ועל"ז כל איכותו סירין ותושבחו שאמר עד הפה
 צ"ל"ו . והו שהזיאלו חז"ל לרא"י על דצריהם עוקרה
 שכתוב לא יבורך ר"ע להורות על כל שזכר .
 שהורדה זו היתה כעשית ע"י סירין כמ"ס שם
 צוקר השמע קולי ופירש"י שהוא זמן קצת רעמים
 כמ"ס לצקרים אלמית כל רשעי ארץ וגו' כי לא
 וגו' לא יבורך רע וגו' ור"ל כי הרינה שצוקר שניה
 גדולה היא לנש"ל כמ"ס צוה"ק צדן יתר כוכבי
 צוקר וירעו כל בני אלמים שהוא מלשון שבינה .
 כמ"ס תרומה שצבע וגו' . והוא אלס ההורדה
 שהורידן לארץ ת"י השכינה שלא יוכלו להריע ח"ו
 בעולם כי הגם שהן אולר של פורעניות עכ"ז
 יסכם לעוצה כמשאר"ל צפקמים עמד ידוקעי שר
 הצדק ורלה ללכ"ן כו' וכ"כ החוס' שם שחגינה
 לענין סגל ע"ש וע"כ שחכ"סן דהע"ה חתה כנסי
 השכינה שלא יסאשו לעולם כ"א לעוצה דוקא
 וכאמור .

ובזה

יחסי' קושי' החוס' שהוקשו והסגל
 עדיין בשמים הוא ע"ש שרחקו מאוד
 לייסבו ולמ"ס לקי"מ כי הן אמה שרקיע
 זה לא נכרז מאלוהותיו ע"י דוד אלל סדוד הורידן
 ס"י השכינה הסוכנת בארץ ע"י סירין שאמר
 החתומים ככ"ל חבל לעולם צרקיע כינהו וכדקאי
 קאי אלל סדוד הצד חלייתו וכמ"ס .
וזה יורה מדה מלכות שנהוד ר"ל שעי' הוראותיו
 שידרה להקצ"ה צפירה חמרה יעליך אה
 כבוד מלכות שמים בכל העולמות וצוה"ז וכעזואר
 חסו ממלכת שמים של מלכות שמים הנה ע"י
 הוד והוראותיו של אדם כמו שזכה דהע"ה למעלי' זו
 וכאמור . הרחמן הוא ית' יזכירו למקלה המעלי'
 סלוו רמיה הזאת חמן כיה"ר :
סליק ספירת הוד ונמלא פיגו שירה עוד
אמן נצח סדה ועד :

דרוש במדת יסוד

מה כאו על ההרים רגלי מצטר שלום ומשעי
 יסועה . קול קורא צמדצ סכי ועכסמח
 ב"ב

כיונה סמו אזנכס אלני וירחתי לחיים על פכיס
 חתי' ועל זאה נדה לך ה' אלהי על כל הטוב
 והחסד אשר נפלאה אהצנה אליכו כרוממה שמך
 יחדיו כי עשית פלא אמונה אונן עלים מרחוק
 אהכחו צדך רחוקה היינו ונדרך האמת כטינו
 הלא גם אל ונלאכ"ך דברנו לאמר קרב אהם
 ושמע וגו' ואת הדבר וגו' . ואתה גמלתכו הטובות
 ושמך הגדול והקדוש אליכו לשלוס קראה. והגדלת
 שמך באמרתך כלו מחמדים באמור הטיבו כל
 אשר דברו וגו' . ליראה אותי כל הימים למען
 יעט להם ולצדיקה לעולם וגו' ועיין צפרס"י שם
 גוה עפ"י דרז"ל . האמנם צפ"ר הסירים רנה .
 נעקוק יוכתי צהובי הסלע וגו' דף י"ב צ' וצפסקוק
 כוונדל דוד דף י"ב א' . איפלגי אמוראי צפירות
 דהאי קרא חז"ל וצר קפרא ח"א מ"ס הטיבו
 וגו' . הטובה כהפצה היכרות וח"א כהטובה
 הקטורה ע"ש ואע"ג דלא כתיב הטובה צפ"י גבי
 קטורה כ"א גבי כירות כמ"ס בהטיבו את הכירות
 יקטיירנה ע"מ ס"ל כיון דלהלך הכתוב ההקטרה .
 בהטובה של כירות כמ"ס בהטיבו יקטיירנה ח"כ
 הטובה על הקטורה כמי קאי וכאן דכ' צוה"י
 דמי והדברים מחמיהם . חדא מי דחקו לפירוש
 זה ועוד מה שיעי' דכירות וקטורה לכאן :

והנה

מה שהביאם לפרש כן כ"ל משום דהוק"ל
 דהאיך אפשר דיעבו דצריהם צוה צפ"י
 חוקים צ"ה והלא אדרבה לא יפה עשו צוה
 דמיתכו לטעום מפי הקצ"ה כ"א מפי שלוחו
 כמשאר"ל והזיאלו רס"י ז"ל שם ואמנם ככוונת
 שירושם כ"ל עפ"י מ"ס צוה"ק פ' והתחנן רס"ל
 ח' ולפי שדברי הזוהר שם אינם מייבנים כ"כ ע"כ
 אינא קלה לשונו ולפרשם צפ"ר וז"ל קרב אהם
 כו' ואת הדבר אליכו לא צעיקן בחוקשא עלאה
 דלעילא חלא מאחר דשכינתא כו' דלמלא לא
 אחרקו ישראל וישמעון כל האי מילי בדקדמיתא
 לא הוי יכיל עלמא למיתוי חריצ לצתח ול כון הוי
 קיימין לדרי דרין כו' למתוי קיימין לעלמין כו' ע"ש
 ומה צ' דברים אלו דלא הוי עלמא חריצ ואיכות
 הוי קיימין לדריין שכתב צוה"ק יוצן שחס כנגד
 עני דברים שכו' צוה"ק שם דהיינו שחס שצקו
 חילנא דתי' ודצקו בחילנא דמושא כו' וע"כ צוה
 שדצקו בחילן זה השכי לחוד שהוא מכוונה בכל
 הזוהר לשכינה תק' דהוי כאלו ישרידהו ח"ו מחילן
 שרשון שנקרא חילנא דתי' ע"ש אישענשו דיכיל

עלמא למיתוי חריצ מיוצ"י לצתח ושכינה הקדושה
 בלחה עמחם כאמור וצפסקמס שלחה אונכס מדה
 כנגד מדה סס דצקו בחילן זה לחוד ע"כ בגולה
 כמי אין סוכן בחוכס בקציות כ"א חילן זה צלחוד
 וגם בקציה חטא השכי דצקו חילנא דתי' לא
 ח"א להם לחיות קיימין לדרי דרין לעלמין כו'
 כי חילו דצקו צו הוי מחקיים צהו כי כמי העץ
 ימי עמי וגו' שהוא עץ דאשהמודעה חילנא דתי'
 כו' וכמ"ס צוה"ק צוה צכ"ד דלע"ל יגרוס חילן
 זה חיים לעולמים חבל השמח דצקומו אינם
 קיימים לדרי עלמין .

אלא

שעדיין יש להצין צמ"ס צוה"ק דצוה
 דצקו חילנא דתי' דהיינו צמה שאמרו
 ואת הדבר אליכו זה גרם להם דלא קיימו לעלמין
 והלא מצוהר בצמרא ומדרשות וכן צוה"ק פ' נח
 ס"ג צ' ובכ"ע דחילו לא חטאו לאחר מ' יום לא
 הוי מייסין לעלמין כו' ולפי דברי הזוהר דלעיל
 גם חילו לא חטאו לאחר מ' יום כמי לא חו
 קיימין לעלמין בקציה חטא דצקו חילנא דתי'
 צהחלה הארבעים יום ככ"ל .

ונראה

לי משום דתרי קיום יש א' ס א קיום
 האמיתי המקוה לנו לע"ל צ"צ לחיותיו
 חיים וקיימים לעולם צגוף וכפס כמזוהר צוה"ק
 וצמדרכוה צכ"ו עלמו מקשר וקיום השכי' ע"ד
 קיומו של אליהו הכניא דבגין דהוה כולא מחילנא
 דתי' ולא מחילן השכי' ח"ל ע"כ לא אית בארמ
 כל צכי עלמא ואחפסטי בופא מן רוחא ואשחאר
 מלאכא קדישא וכל חכמים דעניד קוב"ה צמלא
 ע"י אהענידי כמ"ס צוה"ק פ' ויגס ר"ע א' ע"ש
 הרי אע"ג דלא מה כשאר צ"ח ושכיח הוא צוה"ז
 עכ"ז אחפסטי בופא מן רוחא דיל"י משא"כ לע"ל
 שכה"י קיימין צוה"ז צגוף וכפס מעט כו' ומה
 זהו כונה צוה"ק ח"ל דחילו לא שצקו צמעה מ"ה
 חילנא דתי' הוי קיימין לדרי עלמין צגוף וכפס על
 דרך שיהא כן לעמיד לצח ככ"ל חלא שלחאר
 שחטאו וצקו חילנא דתי' אישענשו וככ"ל חבל עכ"ז
 כצר הוי אפשר להם עדיין להגיע למעלה אליהו
 הכניא ח"ל לחיות חיים וקיימים כמותו להחפסטי
 בופא מן רוחא וסיי"י שכיחין צוה"ז ככ"ל ומעלי'
 זו הוי שאצדו בקציה חטא שלחאר ארבעים יום
 והו שדקדק ר"י צוה"ק פ' נח ואמר דלא הוי
 מתיין ובגמרא פ"ק דע"א וצפר"ע וצמדרכוה חבל
 כאמר צלשון לא חו מיימי ע"ש ור"ל כאורה צכי
 עלמא

עלמא דהסתחא כ"ח כמעלת אליהו הכזיח
 הכ"ל באופן דשכי עיני קיוס יס ובהחילתה ארבעים
 יום וצופים ככ"ח ומהם אצדו מעלה עיוורתה סגורם
 קיוס כפי צחיתו וכמו סזיארכו .
ואמנם עדיין אנו לריכין למודו: צמ"ט הזוה"ק
 פ' וחתמן דכיון דיצ"חאל ענדו דא
 דחילו עילאה לא שרי עלי עונא קוצ"ה לא
 דאין לי לניס כו' והלא גם סמה אישענשו תרנס
 סם חטאו כחטאו של אדמי"ר דגם הוא נסיב חילנא
 דא בלחודהא כמ"ט צוה"ק פ' אמור ק"ו א' וז'
 וצפ' וימי רכ"ח ז' ועיין צמ"ט צ' וימי סס סכ"כ
 להדיא צמס הרחו"ו ז"פ. וכמו בן נמי אישענשו
 כעונשו עמ"ז נקבקה עליהם עתה ר"ל דאלולי
 זה סא סו קיימין לדרי עלמין כמ"ט סס צוה"ק
 לעיל עי"י וכ"ל ועי' דכצו חילנא דא בלחודהא
 סו סאצדו מעלה זחא וא"כ מס זה סכחצו צוה"ק
 דלא שריא עלי עונשא .

אבל

לפי מה שציארנו סדריים צרוים למצין
 דצאונה אין עונקס סוה לעונקסו של
 אדמי"ר דחילו סו גרס עיחם עולעית ר"ל אכל
 סס סא לא גרמו כ"ח כעין עיחם אליהו הכזיח
 וכ"ל וסעסס דהעלס נמי לא ס"י כחטאסו .
 דסאכי יסרל צעסס מחן סורה דאורייתא קדישא
 דסו חילנא דמי קאכתי לעלמא וכמ"ט צוה"ק
 פ' נח ס"ג ז' וע"כ גם כי נכצו חילנא דא
 בלחוד עכ"ז צאמלעיות ססורה דסו חילנא דמי
 יחאינו סכי האילנות ויחיו לחאדים זידיהס כאשר
 צאמח בן סו סע"י עקס ססורה וסמלות מחאדים
 סכי האילנות סקדוסיס ככודע ומפורסיס וסגם כי
 לא עוב עשו דעד כמה ס"י גדלה מעלמס חילו
 דצקו חילנא דמי מונס עכ"ז כיון דענדו מס
 דענדו דחילו עילאה כו' . כמ"ט סוחר ע"כ לא
 שריא עלי נמי עונקס כעונקס של אדמי"ר כי
 כפי סקענה חמלס ססיו דחילו עלאה וגם סידעו
 דסכי סאילנות יחאחדו זידיסיס ככ"ל : ככס סקעין
 עונקסס סלא יתקיימו לדרי עלמין צנוק וכפס אכל
 עכ"ט יעעלו למעלה אליסו סכזיח ככ"ל . עש"כ
 אדמי"ר דביעיו לא נחית חילנא דמי לעלמא וגם
 לא צנין דחילו עילאה עביד ע"כ אישענש ציוח
 וכ"ל וצוה נכצאר כל סמאמר של זוה"ק על
 מחכונתו צעו"י ויחצאר עור צמווך צס"ד .
דגה נחצאר דעס הזוה"ק עד סיבן סגי עמלס

ועונקסס של דור ססוה על אומרס וחס חדנר וגו'
 כי סגס סכאצד מהס מעלה סמאיתוס של קיוס
 צנוק וכפס ככ"ל צקינה סחיס חילנא דמי ודנן
 חילנא דעוהא עכ"ז לא ס"י לפס דרך עונס ו
 חלא דסו לא סיו איפסר לסיות ס"י עד דצוק נחס
 דיצוק עלמי"י לפי סכחרחקו מענו ע"י דסנן
 חילנא דמי ולא נכדצקו צו צעלס וכמ"ט סוחר
 חכל עכ"ז לא רסקסו לבצרי חיליח חלא דסמנשו
 לקרצו צאמלעיות סורה ועלות ע"כ צאמח נסאר
 חללס מעלה חליסו סכזיח וככ"ל . וסו סקייס
 הזוה"ק סס . ולא סמער עלייו חלא מי יתן
 וס"י לצנס וגו' . ור"ל סהכחצו ציקס מהס סולחי
 סיעמדו צעקוס קודקס צעמלס וז של חליהו עכ"ט
 ולא יחצדסו ועי' יתן וס"י כל עס ס"י יגישו
 למעלה רעס וז של סנוך וחליהו ופסיעח דאין
 זס סחצו עונס כלל . חלא דגם צמס סכחסי
 מסס מעלה סעליונה של ס"י עד צנוק וכפס לא
 סחצו צעלס דרך עונס כ"ח סיצה רכוכס סכחרחקו
 עמנו סציחס לזס כמ"טל וספיר אוליפנא מחלן
 כו' : לא שריא עלי עונקס כו' . כמו סקייס
 הזוה"ק וסדריס צרוים למצין צעו"י .

ועפ"י סך דעמן של קדוסיס דחז"ל ובר קמח
 סמלל סצוה וסכס לפסיחס סוקקס לחו
 דסאיך סיצחס סכחצו לחמר ספיצו וגו' . סו
 צאמח לא עוב עשו וכמ"טל ע"כ דורס כ"ח לפי
 דרכו ענין סענס וז מה סוה ער ס"ל דסענה
 וז סוה כעין סענה סכחצו גצי כירות סמכורה .
 ספעולתן ס"י לקרצ ולייחד סתי סאילנות גס יח
 כמי"ט צוה"ק צכ"ט וצלק"ה פ' הליות ופרס
 צסעלוהך ע"ט סע"כ ר"ה של ח"ה סכרו"ה צין
 סערצ"ס חצ"ה כמ"ט צלק"ה וע"כ סכסעככו יסרו
 סע"י סורהס ומעסיסס סעו"יס יחאחדו סתי
 סאילנות ולא סצקו חילנא דמי מכל וכל ח"י
 וכמו סציארכו למעלה דעס הזוה"ק ח"כ וז'
 סעצוה סמפיצו דצדיהס ועי' יתן סכן קיוס
 לעולס ססורהן ומע"ס יעספ רוסס למעלה כמו
 סעצוה סכירות ולפ"ז סגס סלא עוב עשו נח
 סלא נכצקו צעלס חילנא דמי דיצוק עלמי"י
 ועולמות סע"י סו ז' חילנות מחאומיס לעולס
 ועד ולא סיו לריכין לקרצס ככל פעס כמו ססוה
 עתה אכל עכ"ז לחחר סכצר עסוהו וגרמו בן עכ"ט
 עכ"לן ולהצח ספיצו דצדיהס כעין סענה סמכורה
 ככ"ל

כ"ל ועל סעצוהן סמכלן ולהצח סוה ססיצוהן
 סכחצו בלחודו מי יתן וגו' . וצחכי חתי ל"י למר
 וספיר ענין סעענה סחזכיר סכחצו לקלס צו חס
 יסרל :

ואמנם

לאידך מ"ד לא כחל ל"י צחכי עסוס
 דס"ל דלס חדמי ל"י לסעצוה סכירות
 לא חסצו לבצייחו דיסרלל סענה עסוס דעענה
 סכירות עילחא חסריחא סוה צויות ולא חלוי
 נחצוהן של יסרלל ככללות . כ"ח צעעצוה ורצ
 כוחו של כח"ג בלצד וכחלל דיל"י גרס סקיירצו
 ע"י הדלקתו ככודע וא"כ עכ"ל דעוה סעצוהן של
 יסרלל לסענה כס"ג ע"כ פירס סוה דסעצוהן
 ס"י כעין סענה סקטורית ורלוכו ע"ד סעצוהר
 צוה"ק פ' ויקהל דף ר"ח ז' ורי"ס א' וז' ע"ט
 דעעסס סקטורית סו עצרר ל"י צכירות דסחירו
 חדרוס למפלח למארי"י וסמנר מי"י זסמח דיל"י
 ולא סו"ל חלא לבח חדל לקבל אצוה דצעמיח
 גנין דקטורית חצירל דיל"ה ודאי ככל סערין כו'
 ע"ט וכ"כ צוהר חד"ט סיר ססיריס וסך כל
 סכי מילי מעליות דחסיצ הזוה"ק סחזיס בגלל
 ענדוה סקטורית סמלל אוחס מצוחר דצברי רז"ל
 צמדרסות וצוה"ק כמה סעמיס דאיחנייתו נמי
 צחלמוד סורה דוק וססכס :

עוד

כקדים לזו חס אשר כודע כי פעולס
 סעוצמרת לצרר צירורי כ"ק ולהעלותס
 ס"ח סקערת כמ"ט צוה"ק דלחון סו חצי צעודל
 דקטורית ע"ט צדף ר"ח וצמ"ט סס וצכ"כ
 סיסוס סקטורית צעער סקרבנות ומצוחר ציומר
 צעער סיסודיס וצלק"ה פ' ססל וסכס כמו בן
 לעוהתו חן לך דבר מיטיל לצרר כ"ק ולהעלותס
 לסורסס כמו ירלח ססס כמ"ט צוה"ק סרקיע
 ע"ט סרך כחן לירליו ודעס לבצון כיקל ספעולה
 גדולה כזו לא סמסוך כ"ח מיירלס סמאיתיות ססוה
 ירל' עלאה צנין דליהו רצ וסליע כו' סמצוחר צוה"ק
 נרלסית י"א ז' דחילו צכטי מרות סירל' ססכוייס
 סס צוה"ק לא סו לעיקרל כמצוחר סס ע"ט .
 וא"כ פסיעח סאין צחס די לירך חל צכירוי כ"ק
 וסעלחלן ח"ט :

ומעתה

דעס לבצון כיקל דכצקיט ססיית
 מחלכו צחורתו מי יתן וס"י לצנס
 וז לירלח חותי וגו' על ירלח עלאה סוה צכיקס
 סחכליתס עוב צחאי עלעל ובעלעל דחתי ועל"י
 סייס סכסצו למען יעצ להס ולצניחס לעולס :

אכל צכטי מי"י ירלח סמכרוס סא לא סו לעיקרל
 כמ"ט צוה"ק וליך ופסר סעצוהרס ייעצ להס
 ולצניחס . וכ"ז וצוחר סכדיל צלסון סוחר
 דסמטצה להס ולצניחס ס"י צכזיל ירלח עילאה
 וכמו סמער זוה"ק וצדו דחילו עילאה דייקל
 וז סדייק סכל סחרון וסמר דסמטצה ס"י
 כסעצוה סקטורית ור"ל דחתי דלא עוב עשו צמס
 סלא נכצקו מעס חילנא עילאה חענס עכ"ז
 ססחא מיח ספיצו סכליתן : לחיוחס חפלס ככל
 לצס צחורה סייס וצמ"י יחאינו ז' סאילנות
 זל"י : כמ"טל דענה זוה"ק וגם כל מס סעשו
 סא לא עסחשו כ"ח דחילו עילאה כמ"ט סס
 צוה"ק להדיא סצכטי סעולות סעוה סללו סחן
 סורה וירלח ססיית ססס סס סבורמיס לצרר כ"ק
 ולהעלותס לסורסס קודקס ככ"ל ופסר צצון סאין
 צוה"ק קייס לא י"י צמולס סוס גרס אחר כ"ח
 סורה וירלח ססס ודאי סצנה סעיו צדיהס
 ולצמן ייעצ להס וצניחס לעולס לחיות כי כל
 א"י יוכל לחחצו צכטי סעולות סוה סללו סורה
 וירלח סמיס ודוע"י דענדוה סקטורית דלכל א"י
 סו איחצר יכרו סרצ וסו לסו לצ אחר לחצוהן
 דצעמיח ככ"ל וע"כ דיעחו מ"ד זס לסעצוה סקטורית
 לסיות כולל לכל א"י יסרלל וכסמור עש"כ
 צעענה סמכורה סמלל חלוי צענדוה סכח"ג בלצד
 וככ"ל . וסמנס צ"י סמיד ל"פ לענין סמכוון
 ועל"ה ועל"ה וליס חלא מ"ד חרל דווקל סוה
 דייק ונייס וכמ"ט :

ולפי

מ"ד חרל יצח סכי סדיוק סיטו סרק'
 באוערו מי יתן וס"י לצנס זס להס לירל'
 וגו' . דעס לכו צנו סכחצו מודיע לנו ככ"ל
 אכס סירלח סורה צלצ או צמית ולא ס"י לו לכסוב
 חלא ועי יתן וירלח חותי כל סייסיס ופיר דסל
 עיקר סירלח סורה צמוחל כדליחל צוה"ק צ"י
 פ' נסל ככ"ז ז' . וקכ"ז א' ע"ט . דצאמח סממן
 חמטכח וסמן עיסוס ויחצאר עור לפסיכו צעו"י
 וחולס לעס סציארנו דייויק סיטו : דצאמח לא
 צל סכחצו לסודיעניו אכס סירלח סורה חך חענס
 צל לסודיענו עיקר וסעווקס מחלכו סלא חס ערס
 סירלח לצד ציקס מסיית מחלכו כ"ח חן סכמה
 חן ירלח כמסחרי"ל . חך גס על סכמ' עכ"ט
 כמו סעלחס על לצס חז כסמער וחס חדנר
 חליו וגו' לסיות מסייליס צחורה סוה חילנא
 דסיי וכמ"טל וספלו"ג כ צירלח ססס סוה חילן
 סכ"י

שמי כבודם צופן כשיחמקו צנתיים היינו חור' עתה יראה עמילא יחיינו שני חילכות הקדושים וכעמיל וחור שרונם הכחוצ באערו ועי' יתן ותי' לצבם זה וגו'. ר"ל לצבם זה דייקא היינו מה שהי' בלצבם אז בשעת אמירתן והם הדבר אלינו וגו'. באשר שהפלים בתורה באילנה דמי'. אך בלצבם שהחל אפוד יראה כ"א אין יראה אין חכמה ועל שתיים ציקס פסי' אהתנו וז"ל לצבם זה זהו עסק המורכב אצור לירא' זהו ירא' עילא' העקריית ולצבבור שתיים ינוצ' להם ולצנתיים לעולם וחור ל' הטיבו שהזכיר הכחוצ דמשמע טיבו על טיבו כע"ש הקב"ה פ' משפטים דף ק"ה א' פ"פ הטיבה בראובן ח' ליון. וחולס זכאן למצי' רמיזא התי' ליטאל דהטיבו ולמ"ש מוצא דר"ל דטיבו אי' ים צמה שהטבו בלצבם ללחור בתורה שהוא אילנה דמי' וככ"ל. ועוד טיבו אחריכא ים צמה שדיברו צניסם צפירוס באורסם כי האכלנו האם הגדולה וגו' שהעידו על עלמם שהטיבו לעמלת סיראם וככ"ל והנה על טיבו שהכ"י שהוא מדה סיראם שהטיבו לה אז שייך לשון הטיבו ר"ל טיבו על טיבו. ועיין בקצא סם ויוצן ג"כ זכאן וצנה כחפוש סתחוצ בעין חומר בקודש צנתי'.

ואמנם צמ"ש צוה"ק פ' בראשית סם דפקודא דא דיראה עילאה הוא יקודא ועיקרא דכל שאר פקודין ומאן דלא נטר יראה לא נטר פקודי אורייתא ים לדעת דלמה כן שהרי כמו כן מאן דייטר אי' משתי יראות דחשיב סם שהוא צנון דייחון צנתי' או דחיל' מעוכסא דהוא עלמא ג"כ יסור פקודי אורייתא ולמה פסיקא ל"י לזו"ק שדוקא עתה יראה עילאה יסור פקודי אורייתא וי"ל צנתי' של דצרים מעום ט"ס מלות מערבי' מלות המורה שאין צד כל אדם לקיימם כולם אם עלר שאין המקום גורם או הזמן או האדם ופתיקון לזה שהוא כחשז לכל אדם כאילו קיים כל המריצ' הוא כע"ש צט"ה ר"ס חלק שני שכשיהא רודף צכל אמילי' כוחו אחר המלות שאפשר לקיימם ומלטער על השאר שאין צדו וכחשז לו כאילו משאום מעם ע"ש. והנה מדה זאה לא המלא צמאן דנטיר אי' משני יראות הכ"ל. דלמה ל"י ללעורי' כעס' על אוחן המלות שא"א לקיימם הלא גם אוחן שמקיים לא

קיימן לכבוד קיבו כ"א כבוד עלמו הוא דורס דייחון צנתי' כ"י וא"כ עס איכפת ל"י באותן מלות שלא הייצו דחמא. דפשיעא דלא יעכש עליהם צנכסוטי או צנתי' ומה לו להלטער עליהם; ואמנם סוף ותכלית שיושלם כפשו צכל המריצ' פקודין דלא תושלם עד אשר יגיע לירא' עילא' השלימי' ואז חוכן להיות כפשו שלם צכל המריצ' פקודין רמיז' וספי' . כבודע ועפירוס דצודא' מאן דמגיע ליראה עילאה צנון דא"סו רצ וטליע עיקרא ושרשא דכל עלמין פשיעא שלא יקטו ויכח מלשהאמץ צכל כוחו כל מה דאפשר וכוח ילטער על אוחן שלא יכול לקיימם כי יחא ל"י להשלים כפשו לפני אל עליון צ"ס שורשא דכל עלמין ולית אשר פכ"י וי"י' ומהו הטעם אמר זה"ק דפקודי אורייתא' כחיימים צמאן דנטיר יראה עילאה דוקא.

ואל זה כיווכו רז"ל צפי' דשנה דף ל"א אמר ר"ל מ"ד ופי' אמונה עתה' אמונה זה קדר זרעים כ"י. והפי' יראה ה' היל' אלוהו דרש רבא כ"י שלפלה צחמה כ"י. לפיה ליטועה אי' איכא יראה שמים אין ואי' לא לא. דיליד דמתי' אי' קיים זה מה שלמד בששה סדרים אלו שהוא קיום כל המורה וכן כשהי' צו כל מעלות גדולות דחשיב רבא המס ודאי צצביל יראה שסם שפי' כ"ז. הגע עלמד וכי דבר קל הוא ללמוד כל תורה צנתי' ולקיימם ופי' צו כל המעלות תרומת הללו ופי' הכל לשם טיול או הכאה חילוכית והלא מי מערר לזה לכלל זה. ודאי שאזר הרבה יותר ויותר המלות חילוכית צעקו צמם וצקיימם ממה שפי' לצסי' הנחה וכבוד המדומה ומה גם שככס לצית הספק שיוכל להיות שלא יגיע לשום הנחה וכבוד דמי' יודע מה יולד יום. וא"כ שא"ך שייך לומר אחר כ"ז אי' איכא יראה שמים הלא צודאי מיראה שמים הגיע לכל זה ללמוד ולקיים ולצא למעלות הכ"ל; ואם נאמר דכ"ז איירי דלא קיים מה שלמד צנתי' קידרה ומה שלפלה צחמה: אי"כ רשע כתי' עיקרי ואמנם למ"ש יוצן שהכונה לומר שכבר אפשר שלמד וקיים כ"ז ממה שתי' יראות הכ"ל שצנתי' אפשר שיצא לכל הכ"ל היינו ללמוד ולקיים וככ"ל. וכ"ז מוצא בלשון הכחוצ שאמר יראה ה' היל' אלוהו. יראה ה' דייקא שהוא יראה עילאה חנל

לא יראה סירא לכפשו מעוכסא דחיל' עלמא או מעוכסא דעלמא דחיל' עתה צ' יראות סחוכרים צוה"ק סם. ויתבאר עוד צמאוך צנתי' גלויים ומחוריים דצצרים צרורים סכונת כל המורה ועלותי' לא יתנו כ"א צצית זו סיראם המוצהרת שהיא ירא' עילאה הכ"ל. וצלעדה לא יקרצ ח"ס זר עמנה ח"ו לקיים מלות המורה או לעקוב צה וכמו שיתבאר צנתי'.

וואת שכיח צנתי' זה"ק הכ"ל דירא' עילאה דא יקודא לכל פקודין עפי' מה סכנלי' לחיימי' דרך אשר אור נגה עליהם אור המורה שכונה רחוקים דכ"י של זה המוסק בתורה ומעי' צצית צ' יראות הכ"ל כי הלא רודע צכל אוחן המלות שהן צצז ואל הטעה לא יקפי' אל האדם להקרא לקיים מלות צורא' עד סיכוין צעעם שהוא נמנע מלעשימם צצזם הוא רולה לקיים מלות צורא' ית"ס חבל צהמנע כלאחר יד לא תחשז לו למלות וכמ"ש צלק"ה פ' קדושים צמלות פילוח תראם וכ"כ צט"ה ונסתיישש ממה שארז"ל מין שלא יאמר א"א צצטר חזיר כ"י פורש מן המצרי' ומקבל עליו עול וי"ש והנה צלון ספק שהעובד צצית יראות הכ"ל לא יבניה לכיון כווכים צמלאכת שמים כי די לו צמה צצצד שאינו ממרה את פי הצורה צ"ה לעבור על מלותיו חבל לא איכפת ל"י לכיוון צמם צכונה וכוונת מלאך שכל צמנתו אינו כ"א לפרוק ועליו עול סצלות משא המלות כתי' מעסקיל' משא כצידה מעל ראשו וא"כ לצצית זו כבר איצ"ד זה כל מלות האלו שהן צצז ואל' תעשה כי צלי כוונה לא כחשז למלות ככ"ל. והן אמה שאותן מלות ל"ת שהילכ תוקפתו לעבור עליהן והוא כצצז את ילדו מפסי' שני צחי' יראות ואינו עוצר עליהן הגם שמקיים צמה מלות סצורה צ"ה עכ"פ. אז צל עכ"ז לא שויין לעיקרא וכמ"ש צוה"ק הכ"ל. ואמנם באותן מלות ל"ת שלא יתקפנו ילדו לעבור עליהם כמו לצצית שבענו וכדומה הרבה והוא וסג' נעל ואינו עוצר עליהם ודאי שאין צידו מאומה שום סכר מלות עליהם וככ"ל.

והנה מלצד ע"ש דלוחות מוצד וקצית צ' יראות הכ"ל לא תיכן לו רוב מלות ל"ת וככ"ל. אך גם הרבה ממות עשה לא יוכו חללו להחשז מקיים מלות עשה סליונו הקצ"ה וכמו שיתבאר והכס ים ע"ש הרבה סגוף האדם

כהכס מהם הרבה צעמה קיועם כגון כיצוד צצחות ואכילה קרצן פסח לכל ישראל ואכילה קדשים לכהנים וכן מלות ראשונה שכלעויו צחורי' ומלות יצום וכדומה כשלא יחזק ויתאמץ צכל כוחו ומייו להפין לצו לקיום מלות צורא' ית"ש הכס לא די שלא תחשז חללו למלות צכל ככ"ל אך גם את עושעים נמנה וכמעטא"ל צמקי' יצמות צמלות יצום דעכסיו שאין מכווכין לשם מלות פוגע באיקור אמה את וכן באכילות פסח אמרו צמקי' חזיר דהאוכלו לשם מלות עליו כאמר לריקים ילכו צם ואחוכלו לשם אכילה גסע ע"כ ופושעים יכשלו צם ובאין ספק שכן הוא צכל המלות שהגוף נמנה עתה דמ"ש חלו מאלו ורז"ל נקטו להכך והי' לסאר.

אמת סצחתי' כחצ צענין מלות הראשונה שנתן הקצ"ה סכרו התמננו צמם ע"ש הכה צלון ספק דלאו כללי' כ"ל צקצא רצה לכל צחי' עולם צצורה שא"כ מה נעשה צכיצוד סצחות שהרבו חז"ל צפי' כ"כ וככ"ז וצוה"ק לספר צצכרו לעוה"צ וכן צצוה"ז כמה רב סכרו ולדצרי' ח"ה כל מה שיכצדם יותר יותר לא יתאיר אחריו צכ"י לעוה"צ דגוף כהכס ציותר ואת"ל דח"ה לא דיצר כ"א צהנחה מלות ראשונה עשא"כ צכל המלות סצחות דרך סכאס דזש א"א לומר דלדרצא סא כיצוד סצחות סכצו רז"ל צפי' הרואה דף כ"ז צ' שהוא מעין עוה"צ צצצור הלאה גופו עוועם ועין עוה"צ והלאה מלות ראשונה אמרו סם דלא הוה מעין עוה"צ דעכס' כח"ש ע"ש אי"כ דצכיצוד סצחות יותר סכלות הגוף ים צו עכנחת הגוף סצמלות ראשונה א"כ למע הגדילו חז"ל סכר סצצצדו לעוה"צ סלדצרי' ח"ה לא יתאר לו כלום לעוה"צ צמכ"ש דשכר מלות ראשונה שלא תשאר לו לעוה"צ לפי דעתו וע"כ אין לך לומר כ"א כמו סצצצרכו לעמלי' דח"ה איירי באותן שאינם חרידים על דבר ססי' לקיים מלותיו כראוי לשמו ית' וכמו שיתבאר עוד צמ"ד צדצרינו לקמן חבל צאלו סצכל לצ ידרשו לקיים מלות צוראם ית' מפאת יראה עילאה סכחחוקה חללס הכה ודאי סצצין ספק סחגדל מעמלת העוסק צמלות אלו סצצים דרך סכאס ועוה"ז אוחס לשם עלו' מעמלת העוסק צצצרי' מלות שאין צמם סכאס הגוף ועשאם לשם מלות דלפוס לערא ועיראם אגרא לסחאם

כי נחנף עלמטותם צטביל מלות המקום צ"ה
 עליו וכמסחרז"ל לא יחמר א"ח בצטר חזיר כו'.
 רק למען חצי צטבמים גור עלי פורט מן המצרי'
 ומקבל מול מלכות שמים וככ"ל וכיז' זולתי כטיס'
 לו יראה עילאה וככ"ל. וע"כ צא דמעיית ופירשו
 להדיח צאמרו חף לא פעלו מולה וגו' צאומרו לא
 פעלו רלונו גזה שלא חאמר כי מה פעל ומטה
 זה צטמרו מל"ה הא לא עבד מירי ואיזה שלימות
 יקנה צנפשו עיי' לז"א כי ע"י מה פתחל רוח ה'
 לפעמו לדורשו בכל לז כמו שקדם חומר בכל לז
 ירטרשו וגו' עתה ענין התעוררת והי"לס"ר
 לעבור חלל צמלות המקום צ"ה עליו ועיי' הוא
 מוכע ח"ט. ע"כ הגם שלא זה דבר חלל שלא פעל
 עולה צבצ ואל חמטה עכ"ז התעוררתו כחצז לו
 כאלו צדרכיו הלך צמלות סתן צקום ופטה ממש
 שהליכות דרך מורה על קיום מ"ע כמו שהזכיר
 צראס דצריו העימי דר"ך הסולכ"ים וגו' וככ"ל.
 מה שאינו כן צמי צמקיים מליע צקיצת סני יראות
 הכ"ל שלא חחצז לו חננף מעטה כעשי"ת מלות
 ודו"ק וככ"ל כי ככון חאמה:

עורר ים לרמוז צכתוב זה דבר ככון ונתקבל
 עפ"י מאז"ל צפי' מושין פסין דף כ"ח צ'
 צר"ע צמקד כפשו למות וסלח לאכול צלי כמ"י
 כו' וחמרו חכמים צצמחו חס צזקותו כך צנערתו
 עאלכו וחס צצית האקורים כך כו' עפירטי'.
 ויל"ד דמכ"ל לחכמים זה דילמא אדרבה לעת זקנותו
 סבצב חאדם כותס יותר לעצרת סמ"ת מצנערתו
 ומה גם צמקום סכנה דצית האקורין מט"ה
 סחמיר עליו כיכ חבל צנערתו וסלח צמקום
 סכנה מכ"ל סנה כ"כ צחומרות סמלות. וחאמס
 הדבר מוכרח מעלמו כי חלולי סהחמיר צנערתו
 וחון לצית האקורים עוד יותר מזה לא ה"י רשאי
 להחמיר עליו צזקנותו צצית האקורים דחרי מלד
 סלכס ה"י פסור מנע"י שלא חייבו חז"ל צנע"י
 צמקום סכנה דומ"י דסולכי מלחמה וכמ"ס סחוק'
 סס וח"כ הדיך חכנים ח"ע לסכנה סח חין חדם
 רשאי לחבול צעלמו וזה דמכס לנספותיכס אדרות
 כת"ב חף חין זה ודאי כ"ח משום סכל יציו סמר
 מלות סמ"ת צכל סחומרות צאשר סידע עד סיכן
 הדברים מביעים ומה גם מלות נע"י כנודע. ע"כ
 רשאי ה"י להחמיר ע"פ גם צמקום סכנה כי
 סכל ה"י דומה לפניו כעיסור נגד מלות סמ"ת

וכגד יראתו ית' וגדולה יזו מליכו דמקידים וחנפי
 מעטה רשאין להחמיר חפי' צככנה כפסוח כוז
 וחס-מרו וכהחוח דירוסלמי ספ"ח דחומות
 סחצ"א חר"ס סס דריצ"ל לא מוצ עטה צמה סמקד
 חותו חא"ס למלכות. חע"ב סכדין והלכה עטה
 עחחר ד"חדשו ודוקא צלא יחרו חקרת סמכנה
 וכמו סחמרו חנו ח' סתס מ"ח לאו מלכה סקידים
 חוח ע"ס סענין חרי חע"ב סמלד סדין ה"י רשאי
 למוקרו למלכות עכ"ז מודת סקידות ה"י לו לסכן
 כל חמדית וכל ימקור כעס ח' ע"סחל צידים'
 והנה כ"ז רחוי וככון יפה חף נעים למי סחוחק
 צחקידות כל ימיו כענין ר"ע וריצ"ל סכ"ל דוקא
 חבל לא כל סרולח ליעול ססס יעול:
 חן סעור הכחוצ צחומרו חף לא פעלו עולה
 וגו' סחיל"ל לא עשו עולה כמ"ס צחורה
 לא סעמו עול וכן כ' עור לפ"י ג' סחקת יסחל
 לא יעשו עולה ולמה חזכיר כחן לסון פעולה'
 וחאמס למ"ס יחצחר סכוונת דחמפי"ה לסוקף
 צצנה סעוצדים צקיצת יראה עילאה דמלצד סיכונו
 לחס כל מלות סחורה צטלימות. חך גם מעלה
 גדולה י"ס צהס מה סלא סמלח צזולחס וחוח
 חס כי למיני כל נראה סמה סלא רלו לפעול עולה
 חוא צעלס מצידה צידס וכענין ר"ע וריצ"ל סכ"ל
 סצנה סלא פעלו צצב ואל מעטה סרי"ע לא רלה
 לאכול צלא כפילת ידים סגס סלא כחחייז' חו
 צנע"י ונראה כעוסי עולה סהכניס ח"ע לסכנה
 צחכס. וכן ריצ"ל סח"ל חליהו סה"י מוטל עליו
 סלא למקור כעס ח' מיסחל הגס סכרחה עול
 עחוק זה לסכן כל צני מדינה סחוח נגד סהלכה
 עכ"ז יקרא צזה סחקידים חחס צדרכיו סל
 סמ"ת סלכו: וזהו סלא חזכיר לסון עשי"י כי ה"י
 כעמע דמלח לא עשו מוקצ על מלה עולה דצחרי'
 ור"ל סלא עשו עולה. ע"כ סינה וכחצ לסון
 פעולה סזו סמלה חין סממעה כך כי סח כוללח
 צ' ענינים מעטה וחננף מעטה כמ"ס פעולת
 סכיר וגו' סכצד חפסר סלא עטה דצד חלל סמר
 כרס וכדומה וכן כחוצ פועל לרק וגו' סקחי גם
 על מקיי"י מלות ל"ה צצב ואל מעטה עכ"ז פועל
 לרק עיקרי. חבל לא כ"חנה צחכ"ך לחחוצ על
 עשי"ה מעטה צדוקא כמו מלה עש"ה ע"כ מעילח
 כרע דתיצת פעלו חוח ענין צפ"ע וחיו מוקצ
 על מלה עולה דצחרי' וככ"ל, חס דמו כעלח

צכתוב

צכתוב ללמד מעלת הקדושים והחוקרים שהם
 עולים על כוללם. ועוד יזון זה היעצ צ"ה
 סכחוצ כחן לסון עולה ולא לסון חמל או עון ח"י
 סגח למחלכל סכ"ל. וצזה יכון לסון עולה סחפס
 כחן וכמ"ס סחוק' פ"צ דכחצות דף י"ט צ'
 ד"ס חס דמלה עולה חין סממעו רע צחלעט כיון
 סגח"ה פעס ה"י עוב ע"ס. והנה כמו כן כמי
 סכי לגבי חחריכח נקרא רע חבל ר"ע וריצ"ל
 ודומיחס נקרא עוב ככ"ל ע"כ כחצז לסון עולה
 סחוח לסון ממולע צין רע לפוצ וככ"ל:

ובלברך כל זהו מוד פחיתות המלח חלל
 צמלי סעצורה סעוצדים סצור צ'
 יראות סכ"ל. לא ולמד מ"ס צזוס"ק פ' יחרו
 ל"ג צ' סענין לסמה סמורגל צלסון חכ"ל צכל
 עוקס סכוונת חוח סלא די צקום סמלות
 כעסומן. חך גם לכון צהס על מה חס מרמזים
 צחורה עליונים כוונת כל מלות צצורקה וצזה
 נקרא קיום סמלות לסמס חגס כי גם צל"ז חכ"י
 נקרא דעצ"ד פקודח דחארי': וחאמס צצורט
 עליון לא סיקן כלום ע"ס. והנה צל"ן ספק כי
 סעוצד עקיצת צ' יראות סכ"ל לא יצח לכלל זה
 לקיים סמלות לסמה עד"ז סכי צזוס"ק כי מי יצ"חו
 לירי מדה זו סלח כל מלס כוונתו צקיום סמלות ח"י
 כ"ח למעצד סקודח דחארי' כמות ספן צצביל ח"י
 נניו או לדחות מעליו עוכס עות"צ ככ"ל חבל
 לחצוב עוד סחצבנה לעשות כוונים לסמים להעלות
 סעומות ולחקכס ודאי סלא יעלה על דעתו כי
 חין לרכן סל עוצדי מנחמ צ' יראות סכ"ל וסבולתן
 להצ"ח לירי מעלס סרעה סלזו ומי יתן וה"י צהס די
 לקיים כל סמלות כעסומן מצלי סיעלה צהס עוד
 למעלה סכפלחה סזחה לעשות סיקונים צצורט
 סענין ע"י עוב מלחצותיו סצחמנה ח"כס מוצות
 לעומת סורט סעליון וכמ"ס צזוס"ק סכ"ל דצ'
 יראות סחלו לא סוו לעיקרל חלח סחס לחשך
 חדם לחומר כי צחולי יעלה על דעת סעוצד חזה לחומר
 חעטה כן גם חכילחצוב צצרטים עליונים ולחקכס
 ועיי' חזכה לסחי סולחכות צצות"ז וצעות"צ חף
 חחה חמור לו כי חנה דצרים כאלו חין רחוי
 לחעלוחס על סדעת וחקור לסומעס וצדצד חזה
 דחי יראשו כסלחו וכי מפני רלונו סל זה ימעלו
 ויחחקרו סצרטים סעליונים ע"י כוונתו צצורטן

סל מלות סכל עלמו ח"י מכוין צמטה כ"ח צצביל
 עלמו לדחות מעליו עוכסל חחו ודאי כפילות
 ופחיות סחין צעולס כמחוו. ע"כ ודאי חין לך
 לומר כ"ח כלסון חזה סלא סמלח מעלה מדה
 סכפלחה סזחה לחקן סרטים סעליונים ע"י עוב
 כוונתו צצורטן סל מלות כ"ח צמי סחוח עוצד
 חת סמ"ת צגין דחיו רצ וסליו כו' סחיה ח"ח
 יראה סעיקרית סכל כוונתו להעלות חת כעסו
 רוחו וכעעתו לעקור מחלצס סהס כלולים מדה.
 מולמות וצמ"כ לחלחי יחעלו כל סעולמות ע"י
 חחרי חיותו כלול מכולס וחז צדך חור יסר יספעו
 כל סעולמות סשפעס קדושה ע"י חאדם חזס
 צקוד חנו עוז לחלחיס ככודע ועיין צלקיח פ'
 סחזיו צזה ע"ס ולא די זה. חך גם על כעסו
 יוספע קדושה רבה ע"י כמ"ס צזוס"ק וכחצחר
 צדברי חארי' צכ"ע סחענס כי גם זה ח"ח כ"ח
 ע"י צצירת חחוחיו ומדותיו סרעות וסמנוות וזו
 יזכה ס'פעלה סכינה סקדושה ע"י צכללות כל
 סעולמות וכמ"ס צזוס"ק פ' ויחי צחוקפחח דף
 רל"צ ועיין צלק"ח ס' פ' נח צסס מחרחו סייחס
 עון זה צידיעה סמותיו ית' צצורט עליון וצקסח
 סכחת סעולס כחחד לחכסי דור ספלנה סחוח
 סיתה מדהס סכסחמחו צידיעה סמותיו ית' מצלי
 סצירת חחוחיס ומדותיס סרעות יסו"ס ודצד
 פשוטו חוח כי ח"ך יעלה כעסו לסורקה ולדצקה
 צקוקה חס ח"ח קסורה ולצוקה ומקוצכח צניוסיין
 לעולס סעליון. וחאמס צמי סעוצד סמ"ת מפני
 יראה סעיקרית צגין דחיו רצ וסליו עיקרל
 וסורטח דכל עלמין ודאי דלח ית' כצד חו גדול
 צעיוו סוס מעטה או דצד קסה מעלסוחו ולסצור
 סכחת חחוחיו רועו מדותיו מול מרל דמתיח די
 כעמחי' ציד' צכדי להעלותה לסורקה ולדצקה
 צקוקה צמחצנצד דיצור ומעטה. ודצרים כאלו
 צאצכחח דלצח חלי' מילחח וסחי יתן חל לצו להצין
 ולסככיל לסמור ולעשות:

הנה כי כן סמעלה סכפלחה סלזו ח"כנה עליו
 צחוחן סעוצדים סמ"ת עקיצת סכי
 יראות סכ"ל ח"כ מעילח כעסס סעלונה לא סמלח
 עניח לכך רבלה לסוב חל מקורה. וכמ"ס צקי
 סגילבוליס ח"ח דמי סלא למד וקיים סמלות צדך
 קוד' חגס סלמד ועטה צכוונת פסומס לר"ך
 לחחחנגל

לסחגבל עוד הפעם ולצלח לזה המונס איכ עה
 מאור יקר וכפס לחפוס זזה סדרך לעשות הכל
 זכוונה רלויי צקורן ופעמס של המלוח זכלוח
 נפשו לאהבה ויראה עילא לא קוואין חכליה לרצק
 נפשו זמקורה מקור עהלצתו נפשו רוחו וכטעמו :
 ודן אמה שמיא להגיע ליראה עילאה זערס זח
 עכ"פ לאחד מוכי מעלות הכיל וטהתי קצועה
 זלצו כנפס זחוד הגוף זלזל אין זס חכליות המזוקט
 מחחנו . ואמנס עיקר חכליות ורלון הסי"ח מחחנו
 הוא יראה העיקרית שה א יראה עילאה ושכי
 זחי יראוח הכיל הן דרך ומצוא לעלות אל
 מדה יראה העיקרית הזלח וכך הוא קדר המענה
 זלצוח פ"ב הוא ה' אוער חס אין יראה אין חכמה
 וחס אין חכמה אין יראה וביקח זו הוצא זכו"ע
 ולפי דברי הר"ע ודאי ביקח זו עיקרת ומנס
 לח הזוז . וסנה יש להצין כלל זס דכילו הזיל קלח
 אין יראה אין חכמה הלח מלינו גדולים זחכמה
 שלח ה' זחס יראה כל עיקר דואג ואחיהופל
 יוכיחו שהיו גדולים זחכמה הרבה זחורה ולא ה'
 זחס יראה שמים ועקרא מלח הוא זחהלים ולז'
 יראו חלהים ובו' פעליהם יקר דהפיה כל הפזזור
 הזה וכמו שפיטשו חז"ל :

ואמנם הוא הדגר אשר דברנו דכלהו שלשת
 מדה היראה הכיל לריכי חלח דב'
 מהס לחו עיקריים חלזל חס עכ"ז מצוא וקיצה
 למעלה השלישית שהיא חכליות ולזה דייק לשון
 סזוהר זרשית הכיל דכ' לח שוי לעיקרל כו'
 ור"ל חס אינס עיקר חכליות חלזל עכ"ז חלעריכו
 עכ"י יום ווכל לזח למעלה השלישית וכמו ש'תנאר
 זק"ד זקקדס לכו דברי הר"ע זזוס"ק וחלח דק
 כ"ס א' דזעי למיכדע זלורה כלל דחיה ללח
 דיינח שליעח עילאה ולעדלל מני' כו' ולזתר
 כדלול"ק פקודי אורייתח למכדע ל"י זלורה פרע
 ולעדלל מני' וכשילאו ישרלל ומלרים ידעי ל"י
 זלורה כלל ולזתר מ' סנין דלולפי פקודי אורייתח
 ידעי ל"י זלורה פרע . וז"ס"ה וירעה פיוס
 והשזוח היום דייקל ולא מקדמה דלח כו' ע"ש .
 וזר"מ פ' וחלחן ק"ב ז' מפרש זיופר זילור
 ח"ל סס ליראה זלורה כלל ופרע כו' זבגין יראה
 יקתמר זלורהו זסאי יראה שריח פולעח דכורח
 לחלקי לחייב"ח דלח נטרין פקודי אורייתח וחו'
 כלל ולזתר למדלל זלורה פרע כד ידע ז"כ ע"אן

הוא יראה ה' ודח חיהו דחלח דחציזוחא כו'
 זסחאי יראה עזיר לכמרח כל פקודי אורייתח
 לעיטוי עזר חלמן לקוצ"ס :

והנה הם הדברים ששקנו זעשנתנו הכיל כי
 כפי המחזקר מכל הכ"ל ז' אופני יראה
 וז' אופני תורה הם . אופן א' יראה כפעועה
 יראה המוכס או זגין דייחון זכוהי שהכל א'
 ותורה הזחה זגלל יראה זו הוא ג"כ כפעועה
 שהוא לימוד תורה וקיום מלות' עפ"י פשוטו
 כאשר הם . ואופן השכי הוא יראה עילאה זגין
 דחיהו רב ושליו וכו' ולימוד חכמה וקיום העלות
 זדרך קוד הקקרא תורה לשמה כחתייחק ליראה
 זו . והנה נודע כי אופן יראה ותורה כפעועה
 הוא מוקדמה זמן מקוב יראה ותורי' זדרך
 קוד חלח עכ"ז דח ודח חחה הוא שמיא זח
 זלח זח וככיל וכמו ש'תנאר עוד זעזחי ולזס
 נחכוין החלח זעשנתנו ש'תמר חס אין יראה
 ר"ל שחס אין לו יראה כפעועה שעל ידס זח
 להאמין זקוצ"ס ולקיים מלותיו כמ"ש זר"ע הכיל
 לאיס הזה ודאי אין חכמה כי הגס שנתחכס
 זחורה חיו כלום חס לח יאמין זעלותיו יח'
 לקיימן . והנה אופן היראה ותורה עפ"י פשוטו
 ככלל זיראה חכליות שסזכיר זר"ע הכיל וע"ז
 מר החלח שחס אין יראה אין חכמה . ואמנס
 יראה הפרעיה שהזכיר זר"ע שהוא דחלח דחציזוחא
 לקיים התורה והמלות זדרך קוד זלי' מר החלח
 שחס אין חכמה אין יראה ר"ל שחס לח ישחל
 לרעה חכמה חלמה לאיס הזה ודאי אין לו יראה
 עילאה שהוא דח"ח דחציזוחא ימן כי יראה
 עילאה היא קיצה לקיים המלות לשמש זקורן של
 דברים ככיל וחס לח ישחלל זחכמה קוד התורה
 ח"ך יקיים מלות' עפ"י קוד וע"כ קדר החלח
 דבריו זקדר ככון הקדים היראה הפשוטה המזכ'
 להאמין זקקצ"ה זחחורתו ועלותו לקיימן כפעועה
 ואח"כ קדר לימוד חכמה זחכמה חלמה למיכדע
 ע"י מלן הוא יראה ה' הנקרא יראה עילאה
 וכמו שזיחרכו : ולזה חלחל שארז"ל זמ"ר פ' קרח
 על דואג ואחיהופל אשר עלת עינות ה' זחס
 ולא ה' זחס מלות זחחילה ואע"ג שגדלו זחורה
 ה' כחחילמן כו' ור"ל ער"ש כי לפי שלח ה'
 זחס יראה שמים זחחילמן לזקס חנוכס זחורה
 לקיים מלות' עכ"פ כפעועה וחו' עלת עינות
 שזכיר

שזכיר זעזחי כי אין לך עלות עינות יחור
 עווי שאינו ירא חח הסי"ח לחחמן זחורהו ועלותו
 וע"כ גס כשנתחכמו אח"כ ה' כחחילמן זלתי
 חפלים זקיום העלות וכמ"ש :

ועפ"י יתנאר לכו מלז"ל זפ"ז זכרכוח דק
 י"ז א' חמר רזח חכלית חכמה השזוחה
 ועע"ע שלח יחל חרס קורח וסוכה זכועט זלצו
 וחמו ורבו כו' שחומר לחשית חכמה יראה ה'
 שכל עוז לכל עושיהם ללועדיהם לח נחמר חלח
 לעוסייהם לעוסי' לשמה וכל העושה שלח לשמה
 כוח לו שלח זכרח כו' . שיליד דמה חידש רזח
 זדרסוח חכמו מה שאין פשוטו מורה עליו .
 ועוד מה שיימי דלשמה ושלח לשמה לדברי רזח
 זכחן וגס לח נודע עחיכן למר רזח דבריו
 שחכלית חכמה הוא השזוח ועע"ע חס מרישח
 דקרא או מקופו וגס היכן רעיוז מדה שחכמה
 זכחמו . ועוד דפחה זחשזוח ועע"ע וקייכ שלח
 יעווע זלויח ורצו וכמעט אין הזנה לכל חלעור
 עיין זחודשי ר"ף זע"י . וחלנס לפימ"ג יתנאר
 על ככון כי דעה רזח הוא כדעה הרמי זענין
 יראה חכללית והפרעיה . וע"כ הקדים חלמר
 שחכלית חכמה הוא חכמה ועע"ע ורלוכו למר
 כי הגס שנתחכס קיצה וחכמהו עומדת לו לקיימה
 גס זמעשה עכ"ז אין זה חכלית שזכוון . ח"ך
 עיקר חכלית הוא השזוח ועע"ע ר"ל לזכר זדרך
 הזה שסי' זו זחחילה שקיים מלות חחורה זדרך
 שפשוטו ולחור ולמדע זעעסיו לקיים חכל ע"ד
 הקוד שהוא הוא השזוח זחלמה הזחה ממוך
 יראה העיקרית שקראה זר"ע דחלח דחציזוחא
 וכמו שזיחרכו לעיל וח"כ לפי"ז חסוזה זו מוחלמה
 חלל כל חרס שמיא לחללל מונח חפילו גדול
 שגדולים שפרי קדר הזענים כך הוא מוחילה
 לריך לקיים חכל כפעועה ממוך יראה שפשוטו
 הנקראה יראה חכללית וחח"כ לזכר זדרך הזה
 לקיים חכל ע"ד הקוד ממוך יראה עילאה שנקרא'
 ירא' הפרעיה וכע"ל זחס הר"ע חלח שלפי
 זנס קיום העלות כפעועה ח"ח לקיימן כ"ח ממוך
 היראה הפשוטה וככיל . ע"כ קיים רזח זמחמרו
 שלח יחל קורח וסוכה זכועט כו' . ר"ל כ"ח
 שלח תקדס לי יראה שפשוטו לחכמהו חזו ודאי
 יעוע זלצו כי ע"י חכמהו יוגנה לזו על כל
 חרס שלח לחחפינס ולזוחתו וחלנס כחחקדיס

לו עדה היראה ודאי השמרכו מדרכים סזכוערים
 חלח וכיולח זחס נחלל לפז"מ כלל רזח זמחמרו
 הקלר חח כל מה שזיחרכו למעלה זענין יראה
 חכללית והפרעיה לרעה שר"ע וחז"ל וכל דבריו
 חקעניכסו חקרא דחלח חכמה וכמו שזכנאר
 זק"ד עוד :

והנה לח נסנאר כל המחמר עדיין כ"ח חפס
 קלחו . וחלנס עתס נזחרכו כולו כיד
 ה' העוזה עלינו לחחחחה של תורה והנה כל
 הדברים הללו למדחכו רזח מקרא שזכ"ז רשית
 חכמה יראה ה' וגו' . דהוק"ל לרזח דמחמר
 דהיראה קודמה לעה חחמה סכ' וכחזנס לזקוף
 וחכי סיל"ל יראה ה' רשית חכמה וכמו שחקדיע'
 שהפ"ה זלומרו יראה ה' רשית דעה ועוד חוק"ל
 מלח עושיהם מלי זעי חלח דחל לח הזכיר חכ'
 כ"ח עסק חכמה ול"ש זוח לשון עש"י ע"כ מה
 למד רזח דממה דסינה חכמו לחקדים חח
 מחומר ודאי דע"כ דכוכחו לזכי אופני היראה
 הכיל והסיק רשיתה של חכמה וחחלחה לחקדים
 לח יראה ה' שהיא יראה חכללית סכ"ל . זעמס
 שהקדים זחכמה שהיא מחומרת ליראה זח לרעו
 כמו ד"ס זחמה חכמה הקודמה ליראה שהיא חח
 יראה הפרעיה וכמ"ש זר"מ חכי ראשון זיראה
 חכלית וחכי חחרון זיראה פרעיה כו' וסן הן ז'
 גווי יראה וחכמה שזכ"ח זעשנת חס אין
 יראה כו' וככיל .

והנה שקיים רזח לעוסי' לח נחמר (וי"ג
 ללועדיהם) לעוסי' לשמה כו' . ור"ל
 ע"כ כ"ח שהזכיר חכמו לשון עש"י על לימוד
 חכמה עפני לכחחקדים לו היראה חל חכמהו
 וגס חכמהו זכחרכו לירי יראה חחחיות שהיא
 יראה עילאה יראה הפרעיה הכיל כמו שזכרו
 חכ' זרישא חזו ודאי מוכיל יקרא כי חוב שכלו
 זום זיחרכו שכל עניניו הן לימוד חכמה וסן
 קיום המלות גס שניהם למעשה ממש יחשזו .
 זימן כי לימוד חכמהו יעשה רוסס ממש זשורש
 עליון כי סנילה יראה עילאה כך הוא לעורר שורש
 עליון כמו שזיחרכו כ"ז למעלה זעזחי . וע"כ
 יכון לקראותה זחס מעשה . מה שאינו כן זיראה
 חחחה וככיל וע"כ קמד חכמו ענין לו וקיים
 שכל עוז לכל עושיהם וגו' . ר"ל כי ע"י שזוחג
 כן לחקדים היראה חל חכמה וגס לחחמס חמר

החכמה מצניחו הכחוצ שהכלית יראה זו שאחר
 החכמה יציאנו אל סלימות האמת שיהיו כל עניניו
 צעודת סטי'ת יקראו צאמה עטי' וככ"ל ולז"א
 לכל עושיהם עושיהם די"קא וכאמור :
והוסיף רצא דמעס דליס צעסחא ואמר לעוסיס
 לא כאמר ור"ל עד"ש צוסי"ק פי'
 צחוקתי וצפ' צהעלותך קכ"צ ח' ע"פ ויעשו
 צ"י חת הפסק ח"ל כל מאן דחזי עובדא להתא
 כדקא יאות כאילו עביר ל"י לעילא דתא צבי"י
 חי'ער החוח מלה כביכול כאילו הוא עביר ל"י
 וזוה דרש רצא לעוסיס ל"כ כו' ר"ל ראלו כאמר
 לעוסיס כמי ה"י כשמע דקאי על העוסיס מלות
 ומע"ט ולמה כחוצ לעוסיהם צה"א חלא דצא
 לרעו דכשמוקיים מלות סטי"ת צדרך קוד עזה
 כקרא למתא חזי כחשצ לו כביכול כאלו פעל ועסה
 כל המלות צעלס וכאילו הוא המליחן ועשאן צפורס
 העליון כביכול וככ"ל וזוה עוסיהם דכי' הקרא .
 ר"ל עוסיהם של המלות צעלס וכאמר צוסי"ק
 חכ"ל דכשמוקיים עובדא כדקא יאות שהיא ע"ד
 חסוד ככ"ל אז מוקרי פוא כאילו עושה מלות צעלס
 צעלס צורסה וסכי הגירסאות אמתיים דמדלל
 כ' ללוודיהם ב"כ כשמע דתכלית הכל הוא המעשי'
 א' הלימוד חלא דזה הוי כשמע אי ה"י כתוצ
 יעוסיס ולמה סולך לכהוצ לעוסיהם חלא צלהרות
 צא דעושה מלות למתא צדרך קוד מעלה עליו
 הכחוצ כאילו הוא עשאן כביכול וזוה סקיים עוד
 רצא לומר וכל העושה שלא למתא כוח לו שלא
 כצרא : ור"ל כי עד עסה הגדיל מעלת התורה
 ומלות צפני כל מה סחא עליהם צצכרס כשיתעסקו
 בהם למתא ואמר שיתא כחשצ עליהם כאלו
 עסאים וככ"ל שאין לך סכר גדול וזה צצאמלעיות
 מעשה המלות יסא דצוק צפורס עליון חצל לא
 כודע עדיין מה עונשו של זה כשלא יקום חת
 דברי התורה והמלות עדי"ן . ע"כ סודיע גם עונשו
 ואמר דעושה שלא למתא כוח לו שלא כצרא צזה
 סעולס וסלא ללחות חת כל מעשה הרע סהרי
 סוא כאילו לא ה"י כי י'טרך לטוב לי'עי עלונוי
 ולצא לזח סעולס ולהתגבל צבוק אחר וככ"ל .
 שאין לך עונס יותר וזה יעריח חת י'לכו צ"ת
 לצרותו מחדש ומי יודע חס לא יסוד לכסלה
 ח'ו . כי כל דרכי סגלגול צחוקת סכנת כנודע
 ומס גם ללחוס כל י'מיו עוד הפעם עס י'לכו

הרע שלא יקלקל גם מה שתיקן מכבר צגילגול
 הרחשון רחמנא לילן וזה ועכיו"ל צזה סרחון
 סוא י'כינו לסיות מהעובדים אותו למתא ומתת
 כתייבצ כל סמאמר על ככון צעזס"י ור"ק .
ובזה כחה סקתה המיתות סהוק' צפ"צ דצרכות
 סס וככ"מ מה' דאמרינן צעלמא לעולס
 יקיים ח'ס ויעסוק צחור' ומלות אפילו שלא
 לש'ו סמחוק'סלא לשמי צא לשמו' כו' . ואמנם לפי מה
 צביארכו לק"צ דתן אמת דכך סוא סדר הזמנים
 לעולס דמתחלה יעסוק ח'ס צחורה ומלות שלא
 למתא דתייכו סילמוד צחורה ויקיים מלותיו כשסון
 סמחוק'ס יצא צרבות סימס ללמוד ולקיים מלותיו
 למתא ע"ד סקוד סזה צלא זה ח'א וכע"ס'ל .
 וכן מצוחר צפירוט צלק'ת פי' סאזינו כי סח'ך
 אפסר לקיים כראוי ע"פ סודן של דצרים חס
 חינו צקי צהלכת צכוותן ואיכותן של מלות וזוה
 ססוכיר סס סניחס חורה ומלות דר"ל סיעסוק
 צחורה לדעת עכין קיום המלות וכמ"ס ואמנם
 סחא צפ' ס'י קורא לא סזכיר רצא מעכין לעוד
 סחורה כלל כ"א מעשיות המלות וכמו סאמר וכל
 סעושה שלא למתא כו' ודצר סלמד מענינו סיא
 דחיירי צמי סכצב הגיע לתכלית העטי' לפי סכצב
 לעד ועסק צחורה ויודע עכינו סמלות והגיע עח
 דודיס להטי"ת לעשות מלותיו למתא צדרך פנימי
 וכמו ססוכיר רצא צמתילת דצריו דקאמר תכלית
 חכמה ססוצה ומע"ט כו' ור"ל תכלית סחכמה
 וסיפת אחרי צא סאדס צימס סכצב עסק צחורי
 ויודע עכינו המלות על צוריין חכה ח'ס כוח כסלא
 יתן אל לצו לקיים למתא ולדעת לעשות תיקון
 צפורס עליון ע"י עטי"ת מלותיו ית' ודאי כח לו
 שלא כצרא כי עכסיו סכצרא עס סוא חרי חיו
 ח'כס ססוכים סי"ס כי יצא יומר להצרות עוד
 הפעם להתגבל ולצא לזח סעולס וסתי יתן אל
 לצו סעולס למעלה ראש על כל סעעלות אין
 מעלה צבות סיעכס צעכין מדת יראה עילא .
ויאת סחורי עפ"י סמוצור צוסי"ק פי' וארא
 כו' ח' ור"ל פחה ר"ש ואמר גורו לכס
 מפכי חרצ וגו' דא חרצ כוקמת וגו' ללוקחא
 כוקמין מואן דעסקר צצריח כו' אפר גרו צה
 עיומא דאתקרב' אצתחא לצבי קוצ'ת דחילו צה
 ודחילו עילא' צה למינר סקודות דאי צהא לא אשרי
 דחילו על רישא דצ"כ לא דחיל ליה לקוצ'ת לעלמין

כו' . וסכוונה סמדת סעלכות כוקמת עמי סחינו
 סוור גריחו צקדושה וכ"ה צוסי"ק צעלס ק"א
 ע"ס סגור סרצך על יך סחקין ור"י ילך ציסא
 לעוור חס צרייך צקדושה וכדן ארי גצור :
 ועוד ז"ל סזוסר דכר י'לס ציסא חסני צצ"כ
 לא חסני חלא צליכון עריין כו' . וזוה צצעת מדת
 סחפלים לייחד קדושה עליונה ע"י חורה ומעשיהם
 סעוביס סיהיו חרדים על דצר ס' להסחג צכל
 עניני קדושה צכל סוקף ועזו כי צלפדי זה אין
 צחורחס ומעשי' מעס . רתה מקצלי סחורה צצנת
 ראסוכס לחחר קצלתה כסלא י'לא יראה זו וצו
 לעספחוחס עס פעלמה לכס כדרז"ל וזס מפורסס
 צוסי"ק וצכ"י סעדת הקדושה סוא ראס וראסון
 וסכלית סכל . ואמנם מיקר גדר וסעירת הקדושה
 סוא קדושה סעספס צכל פרמיו עד גדר סארז"ל
 לא יסחכל צצגדי לצכוין סלא יצא לחסוב כו'
 וכמפורס צחורה כמ"ס ולא סחורו אחרי לצצכס
 וגו' דקאי על סחורו וזוה וע"א כדרז"ל סעמין
 רוחס וסלצ סומד כו' וע"י סס" קדוסיס לאלהיכס
 וגו' וב"כ וכסערס מכל דצר רע ארפצ"י מואן
 סלא י'חרר כו' . וצ"ת פי' ססא מפורס דעיקר
 סעירת הקדושה וסכסגות' חלוי צעספס כמ"ס
 סס ח"ל לא סחמוד לקבל דרגא מלסא סתימא
 דכל מעסצין צ"י חליון כו' ע"ס :

והנה צאין ספק כי ח'א לצא לעעלה זו
 לחסוב מעסצוס קדושות ולהסיר מענו
 מ"ז ורעות ב"א כסיחוח צערת יראה עללס צגין
 דחיוו רצ וסליע מיקרא וסורפא דכל עלמין כי
 כסימין כן צכל לצצו אז ידע סקצ'ת מעסק
 על כסחרו כעל כרלחו וסחור ית' כל י'ר מעסצות
 לצו עצין וע"י י'רא מלחסוב מ"ז ורעה ח'ו כי
 יאמר חלא סקצ'ת סחור סורסא דכל עלמין ומקצב
 כל עלמין ולית אחר פכו עכ"י לעילא מכולל
 ולחחא מכולל כמ"ס צרי'ע פי' צחר חרי סח' ית'
 סחור סורס כל סעולמות ועלוחס כצו כן סוא
 סורס מעסצותי : ואין חס כן אסחוב מעסצות
 סמוגדים לכצודו ח'ו ועיין צריח פי' ז' מעסר
 סקדושה צזה . וזוה ע"ס צכ' סצרי ע"פ חס
 סגחופי ססערו ומ"ט ועקדסי סירלו חלא סמרו
 מלמיכס ען סחירחור כי מקדסי קודס סוא למס
 כי חני ס' מכל ד' ואין סכנס לדצרי' ואמנם
 למ"ס יצן דכוונתו לומר דצצזיל דסאי אחר

דחיקרי יראה וחיקרי מקדס' לריך לסמור עלמו
 סחירסור מעסצות זרות ורעות כמ"ס גורו לכס
 מפכי חרצ וגו' ססורא עדת מלכות סכקרא יראה
 ומקדס וכמ"ס צוסי"ק פי' ואלה סכ"ל . דעדת
 מלכות כוקמת ח'ו עמי סאין כוחצ צקדושה וככ"ל
 ח"ס צכ' סצרי כי מקדסי קדושה סוא ר"ל כמ"ס
 צ"ת סכ"ל דמעסצת סחלס סתיא עדת מלכות
 כגדה לס סקיותא מעספס צתימא עללס ססס
 מקור סירלס סכ"ל . וזס סקיים צכ' סצרי כי
 חני ס' צכל ד' . ר"ל ספ"כ ססמור עלמך ען
 סירחור מעספס כי חני ס' צכל ד' ר"ל לעילא
 מכלל ולתחא כו' סצכ"ת יראה זו ירא מלחסוב
 מ"ז ורעות ככ"ל . וצוסי"ק עלמו צפ' ואלה סכ"ל
 רעו דעיקר יראה זו סוא יראה עללס כמ"ס סס
 וז"ל דחילו עללס דחילו צס ע"ס :

ובדרך יותר פנימי ומוסכל י"ל צמעס
 סדצרים עפ"י סמוצור צ"ת פי' ססא
 סכ"ל וכעתיק לסויו סמלטרך לעכינו וזה גם כי
 דצריו צזס לחצת סלהצת מעסצות לצות צ"א כחס
 אובכל . ח"ל סס לא סחמוד לקבל דרגא סתימא
 עללס דכל מעסצין צ"י חליון וכד סליק צעספס
 עללס למינרי עלמא עללס ועלמא סתימא כו'
 וסתיא מעספס סתימא וצ"כ לתחא ח'ת ל"י מעספס
 סתימא דלית דידע צ"י צר קוצ'ת צלמודי ויסצת
 ל"י לצ"כ למעסצ עליון דלורייתא צגין דסחור
 מעספס כגדא ועצוין ללחירא דחכמה ועסאי
 סכמה כפקא חורה וכגיד סקיי' ער סכמה סחלס
 דחיקרי מלות . וע"ד מואן דעטי' לעיבצד מלות
 כאילו עסחא צגין דגרים לעי' ססוקא דצרכאן
 לחאי מלות מסי מעספס כו' מעספס דללו מלות
 אסירין דכ' לא סחמוד ומאן דעצר על סאי כאילו
 עצר על אורייתא כולל . חצל מואן דעטי' צפקודי
 אורייתא כדון אספסע' סחור מעספס צכלחו
 דרגין כו' רישא למעדע לקוצ'ת צעספס' קוסא
 דלא ללסע'ת מעספס' ורעות' לסנ"א ע"ס
 עכ"ל . וסנת ערכ' דסתיא מעספס כגדא מצוין
 לחחר דוכמס כו' מצוחר דכוונתו על סכמה
 סתימא סכקרא מעספס סתימא צכ"ו כנודע .
 וצתיקיס תיקון י"ח אומר וכמה מעסצין איכא
 כו' ע"ס דקאי על מעספס זו סתימא . וכונ"ס
 כמי צזה צא"ו דק ר"ל ח' דסחור סכמה אסעמך
 עמדן סתימא כו' וסכל ח' כנודע ליודעים .

והסם שורש שורשי הגזורה והיראה כמשך למקום
מחשבה זו ועולם שלמעלה הימנה אלא שצמחצב'
זו הם נחיים ושקטים כחמר עז דתיב על דורדי'
כמ"ש באירי וכדודע :

דקרי מצואר דעיקר שורש זריחה העולמות
כולם ה"י ע"י מחשבה זו וכמ"ש צ"ח
הכ"ל כד קליק צמחצבה עלאה לעצרי עלאה
עלאה ותפלה שהיא מחשבה זאת שורש גזירות
היראה והיינו תל דב' צוה"ק הכ"ל שם לירא
ומפניו ית' גבין דליהו רצ כו' עיקרא וטרשא כו'
ר"ל שבאמצעות היראה הנמשכת ממששבה זו
כבראו כל העולמות כולם והוא הסיבה עליהם
כמ"ש צ"ח הכ"ל וע"כ קוראו צוה"ק שורשא דכל
עלמין : א"כ מפורש היטב נבלש לעין דשורש
יראה עילאה הוא עלם מחשבתו' דצ"כ דתיחה
צבווי' צבציל למיחשב מילין דמלות ושלל לאשקאה
מחשבתו' ה"ו כמ"ש צ"ח הכ"ל. הנה מצוארים
דצריכו שאנרכו למעלה דשורש יראה עילאה היא
סיבה למחשבות טובות וקדושות. וצלערה לא
ירים איש את רגלו לעלות צמעלות מחשבות
קדושות ועשורות. וציותר מצוארים דצריכו לרואי
אור השמש המאיר צלתיים צחיר צמחקים תרצ
האר"י ז"ל :

וידרן שאנרו צפ"צ צבצת דף ל"ח ז' דכל
העולם לא כבדא אלא צבציל ש"יראו עלפניו
ית'. ואנרו שם עוד אין לו להקצ"ה צבולמו
אלא יראה שכלאמר תן יראה ה' כו' והכוונ' ע"ד
המצואר כי עיקר זריחה כל העולמות ה"י באמצעות
מחשבות היראה ככ"ל. א"כ עלם סיבת הצריחה
וקיומה היא היראה וכאמור ומה נעשו הדברים
צפי שרואה צוה"ק פ' פקודי דף רכ"ד ז' צמ"ש
דכלהו צמחצבה איתצדירו כו' ור"ל דעיקר זריחה
האדם ה"י לצרר ע"י חומע"ט את הש"ך כ"ק
דאיתצדירו צמחצבה העליונה וכמ"ש והארכתי
זוה צספירת הקודמים צסם האר"י הקדוש הרי
לפניו דעיקר הכל הוא יראה עילאה החלוי
צמחצבה האדם וכמ"ש : והו סכ' האר"י צוה"ק
היקיע דעיקר הצירור הוא ע"י היראה וכמ"ש
צמו דר"ל יראה עלאה החלוי צמחצבתו של אדם
צמוחו ולכו צצזה תלוי כל הצירור של זריחה
העולם שתיבתה מחשבת עליונה כצ"כ צמחצבתו
של אדם כמ"ש צו"ת ח"ל למשן יקל עליו לצרר

חלקיו הקדושים האמיסים צשורש כשמתו צשנעו
צל לעוה"ז וכמ"ש כ"ז צספירת הקדומים. והו
כמי כוונת צוה"ק צפ' תרומה דף ק"ח א' אונת
צנה פלטרין כו' מלכא שוי צללין פלטרין מחשבת
כו' ור"ל דקוצ"ה שני מחשבתו' צכצדלוי עם קדושו
למען ינאלו מצווא לצרר חלקי קדושות כשעשה
ושצבצילם צלו לעוה"ז וכאמור :

וואת מלאכו עקרא שכתוב סדר הוא לכל עוה
שצ"ארכו למעלה צעבין לימוד קדוה
התורה החלוי זריחה עילאה וכאמור צפ' שלל
וראיהם אוחו וזכרתם את כל עלות ה' ועסיחה
אוחם ולא תהורו אחרי לצבצם ואחרי עיניכם.
למען תזכרו ועסיחה את כל מלותי והייחה
קדושים וגו' דלא כודע מה עבין צ' מלות של ע"י
חנות לכאן ולהפסיק צין מלות לילית. וגם לוח
הזכיר עוד הפעם זכירה ועסיחה המלות סכני
זוכרם צתחלה צכתוב הקודם לו. ועוד דצתחלה
קוראם מלות ה' ואח"כ כינה הדבר כלפי מעלה
כאמור כל מלותי וגו'. ואמנם הוא הדבר אשר
דצרכו למעלה צקדר העבודה צבתחלה יעסוק
אדם צתורה ומלות ווע"ט צכל כוחו צדיעסו
הפשוטי מל צ' אופני היראה הכ"ל. ומתוך כך
תאיר צו כשמתו לצקוף להכנס אל הקודש פניו
לעסוק צתורה ומלות ע"ד הפייעי לדעת קודת
כי יתל עליו אור יראה עילאה וצוהו קדר סאמתי
וכמ"ש ל. עוד נקדים מאל"ל צפ"צ דע"א דף י"ו
ע"פ כ"א צתורה ה' הפלו וצתורתו יתנה וגו'
דקודם צעמל צה נקראת תורה ה' ולאחר צעמל
צה נקראת תורתו על שמו כו'. ועעם חספוט
צין קודם צעמל לאחר צעמל צה יצון עפ"י מ"ש
צוה"ק וצכ"מ וצפ' צתעלותך ע"פ ויעשו צני
ישאל את הפסח וגו' ח"ל דעלון דלחזו צבוצד
לתתל כדקא יאות כאילו עצידי לי לעילא כו'.
והנה צבוצדא כדקא יאות לתתקון לעילא לא
אפשר כ"א דרעצדי עפ"י כוונת רלוי' לדעת
פנימות העלות צצוריעה. חולת זה לא איתתקון
לעילא מ"די. אך אמנם מקיים פקודי דעאר"י
מיקרייא כו' וכמצואר כ"ז צוה"ק פ' יתרו טס.
אשר ע"כ קודם צעמל צה כראוי אז התורה נקראת
על שמו של הקצ"ה אצל לאחר צעמל צה כראוי
דמיחשב כאלו עצידי לה לעילא וכאילו הוא עשאת
ע"פ נקראת על שמו של העמל צה :

וידה נסדרו הכתובים צקדר תוראה לימוד
עבודה שסי"ת ותתחיל הכתוב ללוח
על אופני שני צחי היראה הכ"ל צמחצבה ועצורים
צח לעקוק צתורה ומלות כפשוטה. ולז"א
וראיהם אוחו וגו' ר"ל כמשארז"ל יתחבל צתכלת
חדומה כו' לכסא הכבוד כו' ומצואר צוה"ק
גכ"ו ציותר ציאור דתכלת הוא כרסייא לעידן
דינא כו' שהיא פלס יראה צצבני צחי הכ"ל.
ומתוך יראה כרסייא דדינא יצח לזכור מלות ה'
ולעסוקם כפשוטן הנקראים צערכן מלות ה' על
שמו של הקצ"ה ח"א וראיהם אוחו וזכרתם את
כל מלות ה'. מלות ה' דייקא כאמור ומ"ד סמך
עבין לו ותזכיר על היראה זכות וע"א למען לא
יתחעץ לצב האדם לומר תליך ש"ך ליווי על היראה
מחשבת הלז וראיית העינים כי מיחמנע לקודם
צשלטלות להיות קשורים צידו וצדשותו. לז
סוף צ' מלות אלו לעמלי תורה ומלות עתוך יראה
כורסייא דדינא ככ"ל לתורות לנו דרך שיישרם
טעמך עסק התורה והמלות צכל כוחו ייקל על
האדם לקיים צ' מלות אלו ולקשור מחשבת הרעור
נפשו צכפו כי התורה אוחזת לצב הקדושים ולא
יתגבר יצרו עליו למרוד לצו הצהרורים שאינם
רלויים עפ"י תורה וכמ"ש צזה הרמז"ס. ע"כ
לאחר שהזכיר הכתוב צאזתרה שלל להור צתרתור
רע כי קל הוא על האדם להזכיר צו לאחר עוסקו
צתורה ומלות צדרך פשוט עתוך יראה דכרסייא
וככ"ל סודיע מ"ד מה תתל צצכרו של זה ואמר
למען תזכרו ועסיחה את כל מלותי וגו' ור"ל כי
עתוך שתקיים את כל מה שזתרתה"ך עד כאן
אז למען זה תזכרו ועסיחה את כל מלותי מלותי
דייקא ר"ל תזכה ותעשה את כל המלות צדרך
סכימי לדעת שורשן שהוא שלימות המאשר עד
שתעלה למעלה רמה שיהי' המלות נקראים על
סוף ויהי' פ"י למעין כעעם למעין הדע. ר"ל
עפ"י הנה למעלה כגבנה הלזו והו שלל הזכיר
כאן מלות ה' כ"א מלותי צלשון נכתר להורות על
שאמור כי לאחר שייקמן צשורשן. אזי רלויים
לתקרא על שם האדם המקיימן והו סמך צכאן
עפ"י למלותי וצמקרא שלפניו סוף זכירה למלות
ולמע"ש מצואר עפ"כ סוף צכאן עפ"י למלות
להורות על שאמור דתצבין המלות מעתה כאילו
הוא עשאת וע"כ צל חרמו צכתוב שלאחריו ואמר

והייחם קדושים וגו' כי דרך הפייעי צשורשן של
עלות הוא צמקום קדוש זהו שכתבה כדודע :
ובמ"ש יתצארו דברי חז"ל צמ"ר צראשית
פ"צ וז"ל ציום עשות ה' אלהים וגו'
צמ"ש מחשבה צלילה ומעשה ציום וצ"ה אומרים
מחשבה ומעשה ציום. אמר רצב"י תעם אחי א"ך
נחלקו אצות העולם על זריחה פמים וארץ אלא
מחשבה ה' צין ציום וצין צלילה ומעשה ה' עם
דמדומי שחמה עכ"ל ואילו עונן מה הוא ממחשבה
שהשז הקצ"ה על זריחה ש"ו וגם לתת חלקת
מן העפ"י שזו ה' ציום חס צלילה לדעת צ"ש
ועוד מה כ"ע צזה דמחשבה ומעשה מתי ה' ודצרי
רצב"י סתומים ציותר דלמו למעשה עומדת של
דימדומי שחמה הולככה להיות מחשבה כיום המים
לינה ויום. ואמנם לדרכיו הכ"ל יצון ויצואר
היעז ומצראשונה נקדים לפרש הדברים כפשוטן
עפ"י פ"י המ"כ שם וחל"כ פפרש סכל צצפ"י.
וידנה המ"כ פ"י שדיוקן של צ"ש הוא מדכי
ציום עשות ה' אלהים וגו' שם הוי' מורה
על מחשבה כמ"ש ויחם ה' וסם אלהים כאמר
צו עפ"י כמ"ש ויעם אלהים כו' וכאן שכתוב צ'
שמות הוי' ואלהים אשר יורו על המחשבה והמעשה
שמוכרח דציום עשות קאי על שם אלהים שהוא
שם המעשה וכיון שהמעשה ה"י ציום א"כ מעילא
שם הוי' הכתוב כאן שמונה על המחשבה ה"י
צלילה וצ"ה ס"ל דעלת ציום סצ אל תוראות צ'
שמות דמחשבה ומעשה שסתיחם ה"י ציום ורצב"י
ס"ל כו' עכ"ל. ותנה צצ"ש סמ"כ דסם הוי'
מורה על המחשבה ושם אלהים על המעשה רוח
ה' דצר צו כי כן מצואר צוה"ק פ' צראשית וכן
צכ"מ דצני שמות ה' אלהים האמר צמעשה
צראשית יורה על חכמה וצ"כ דחכמה אומר וצ"כ
ציעשה כו'. וכצד כודע דחכמה נקרא מחשבה
וכמ"ש למעלה וכל הזמר מלא צזה וצמאמר אליהו
צריש ה"י חכמה מוחל מחשבה. וצ"כ נקרא
מעשה כמ"ש צפ' חזריע ע"פ כולם צככע עשיה
צצ"כ ותיל מפורש צחי ה' ס"א כי ה' אלהים
חס חכמה וצ"כ הנקראים מחשבה ומעשה הרי
סדצרי המ"כ מפורשים צוה"ק וצתיקונים לתריא :
וביין שכן שפלוגתתן של צ"ש וצ"ה כוונת אל
דרך הקודש פנימה גם אלו כאשר צפירות
דצריחם עפ"י דרך זה שסם מדצרים צוועקודם
פפרש

נפרש פלוגתא דאמוראי צפ' סדר דק"צ וצומרי
 פי' השא דער קצר דלא איברי לילה אלא לסיכתא
 ומי'ק דלא איברי לילה אלא לגירסא. ורצון ס"ל
 ציוס ובלילה שפאנר והגיה צו יומס ולילה וגו' .
 ויל"ד דאי'כ מהו דעתייהו דאי'כ אמוראי דק"ל
 דציוס או לילה קני דכי לא ידעו מנקרא מלא
 הזה דיוס ולילה סוין לעוצה להגות צחורתו ית'
 ואי' איפלגי בדבר שפכתו צמחיסס צפירות
 לחמסה. והמס הדבר פשוט דגס הס ידעו
 מנקרא מפורש אלא דעס מחוקקת חלוי
 צמחוקקת דצ"ס וצ"ה ורצ"י צמיר סכ"ל וכמו
 שפאר צמח"י :

דהנה צמיר סס דוקס והולך כל הפסוק על
 כל היצה דרשה מיוחדת ועל צ' היצות
 ציוס עשות וגו' דוקס מלתייהו דצ"ס וצ"ה ככ"ל
 וסמוך לו דוקס צראשונה צ"ס צראש המקרא
 אלה תולדות השמים וגו' דוקס למקרא שלפניו
 סבי' אקר צרא אלהים לעשות ור"ל לעשות אלה
 תולדות השמים והארץ לעולם כי בכל יום תמיד
 מחדש הקצ"ה מעשה צראשית ולסבין שענין מה
 כ"ו צה שצכל יוס כותן צהס הקצ"ה צחולדות
 שמים וארץ כה הראשון שעל ידו צראס. יצן
 עפ"י מ"ס למעלה שפארס כצרא צכה מחשבה
 עליונה והועצעה צו מדה זו למען יסיב מצוקסו
 לצרר חלקיו הקדושים הטובים לטורס כשעתו
 דכלהו צמחשבה אצחצירו ככ"ל וכך הוא המדה
 כי לאחר שצא עולם התיקון דרין סכ"ן ל"י להקצ"ה
 הולך כה תיקון זה העלמי להיות עיטצע צכפס
 האדם אשר כצרא ללורך שלימות התיקון כי אס
 לא כן צאיה כה יצא האדם אחר המלך לצרר
 ולהשלים התיקון ולעורר עוד כה כשמתו צשטורס
 עליון אס לא כני'ס שע"י שטועצו צו כה התיקון
 צצו כצראו כל העולמות. ע"כ יס כה צכפסו
 לצרר תיקונו צשטורס חלק כשמתו וככ"ל. ומן
 הטעם הזה עלמו חייבה כשעתו ית' להכתן כה
 מעשה צראשית צכל יוס המיד גס צמים וצארץ
 וצכל תולדותיהס צצכולס יס כה הצירור ככודע
 צדברי הרצ ז"ל צכ"ו וככ"ל צכפירות הקדומים
 צזה. וע"כ גס צהס כחדס כה זה צכל יוס .
 למען יקל על האדם לקחת כה הצירור כדי לורכו.
 העורס מדצירנו כי ע"י האמלעית כה הצירור
 היתן צארס והמחדס צכל יוס סמיד צחולדות

שמים וארץ יקל על האדם המצטר לצרר את חלקי
 קדושתו צשטורס כשמתו צצכל העולמות וכאמור
ואל סהי מפליג לכל דבר דהנה מלמד ויה
 שפארנו דבר זה צדצרים של טעס צמח"י
 כוסף ע"ז ומצאר כן צזוס"ק פי' חרומה קס"ח
 צ' ח"ל כד קצ"ה צעא לעירי צעלא אסככל
 צאורייתא צכל מלס ומלס ועצ"ד לקצ"ל אוונחא
 דעלמא כו' לאו דאורייתא אומכא חוס אלא דקוצ"ה
 צאסככלותא דאורייתא צרא עלמא (וכי צק'
 מקדס מלך דקוצ"ה ואומכא הס כמעה וציה ח"ס
 צזוס"ק דאורייתא לאו אומכא א"ס לפי"ז וכמ"ס
 צזוס"ק פי' חרופ דכולס צכמתי' עשית צציה
 וציוורו צק' סכוונת צסער חומיות דצמח סכל
 כעשה ע"י סחנ"ה אלא שלא כחגליה העעולה
 כ"א ע"י סציה) כיון דאצברי צעלא כל מלה לא
 סוי אקייס עד דאצברי ארס דסוי מוסדל
 צאורייתא שפאר כל מלך דאסדל צאורייתא סו
 עקייס עלמא קוצ"ה אסככל צאורייתא וצרא
 עלמא צר כס אסככל צאורייתא ומקייס עלמא .
 אשככח דעוצרא וקיומא דכל עלמא אורייתא סו
 עכ"ל והסכוונה לומר כי כמו שמים וארץ וסולדותיהס
 כאמר צצראשתן עשות ס' אלהים שסס חמסה
 וציה ככ"ל. הנה כמו כן צצראת ארס כאמר
 ויל"ר ס' אלהים את האדם דכה הצריאה סממיס
 וארץ כצראו ע"י צאותו כה עלמו גס האדם כצרא
 צו אלא דעכ"ז עיקר סכל סו ארס. שע"י
 שפחדלתו צחורה דכפוק מחכמ"ס וציה כני'ס
 צזוס"ק פי' יתרו כחצורר ע"י זה מחדס צכל עח
 אוחו כה של מעשה צראשית לכל מעשה צראשית
 וקיסו אומן להסתוק ולהקייס צציה זה העשדל
 צחור' כיון דלכולס כה אחד להס דצין סמיס
 וארץ וצין עלס חחור' וצין הארס סכל כה אחד
 להס וככ"ל אלא שלארס היתן כה של כולס ור"ל
 כי צאמלעיות חחור' שפוק צה כחקיימו סמיס
 וארץ סיחחוקו על מעצוקן צכחלת צצראתן ציען
 כי כחדס צכל עח אוחו כה על ידי מי קיס צו
 אוחו כה שעל ידו כצראו וכאמר והן ען עלס
 הצירורין סיכולין להצצר צמים וצארץ ע"י הארס
 העוק צחורי' סצירנו למעלי' צמח"י. כי ע"י
 שכל צכה הצירור כצרא דתייו מחשבה ומעשה
 חמסה וציה ככ"ל. ע"כ ציכולת הארס לעורר כה
 זה צכל עח וסיקייס סכל ע"י סו אלא צכללן כמ"ס

כי הוא חייך וגו' וכבר כי צה צמ"א דצ' אוחיו
 י"ח עתס צ"ס דאיכון חכמ' וציה סס שורס
 קינח הצירור כולו. וגס סו מצורר צלק"ת סוף
 פי' ויקרא ע"ס :

סוף דבר סכל כשמע כי כה הצירור היתן
 צמים וצארץ וכן צארס עד כי סע"י
 הארס העוק צחורה סו אלא הצירור יחדס
 צכל יוס צמים וארץ מעשה צראשית שסס עלס
 הצירורין סחמלין צכל יוס ע"י צעלי עצורה
 ועוקסיס צחורה וסע"י כחקיימו סמיס וארץ על
 עלצן ומעמדן וסס חוקיס כראי מולק. וסו
 סחציר ר"ל צמיר סס סכל יוס הקצ"ה מחדס
 מעשה צראשית וע"כ סס חוקיס כו' ע"ס. סנה
 קליס וכחיס דצירנו אלה למי סרביל לעיין צזה
 וכיולל צזה :

ומעתה דעה לכצון קיכל כי סהך אמוראי דפי'
 סדר ועלתייהו דצ"ס וצ"ה ורצ"י
 מלך דק"ל דלא איברי לילה אלא לגירסא ודאי
 ס"ל דגס סיוס כצרא לעצורה סחור' כמ"ס והגיה
 צו יומס וגו' אלא דק"ל דעיקר התיקון של צריאה
 חלילה לא ס' כ"א לעסק סחורה מפני טעמיס
 א' צצציל סרוד מלות סחורה אין זמס אלא ציוס
 והארס לריך להיות חרד עליסס להכין ולצו
 כפסו לקייס על מחכונתס ומס גס כי לריך לעקוק
 קלה צעסק לורכי פרנסתו להחיות כפסו וכפשות
 גיחו סגס זס מהתיקוניס וצירוריס ולורכי צצו
 כמ"ס סאר"י צלק"ת פי' צהר וא"כ לא יסאר לו
 כ"א זמן עיטוע סחורס לעסק חחור' ומחי יתקייס
 חלמודו צידו לדעת קיוס סמלות על מכוונס ומס
 גס לדעת עמקי קודות'. ע"כ ס"ל למ"ד זס
 סעיב עיקר צריאה חלילה ס' לעסק סחורה
 דלאו ס'א זמן לקיוס סמלות כ"כ וגס לאו זמן
 ספלה וכפאר זמנה סכוי לעסק סחורה :

ואמנם טעם העיקרי שעליו סמך הלכות קדר
 העצורה סו סדרר אשר דצרכו דק"ל
 לומד זס כצ"ס דק"ל דכוונת הצריאה צאמה כך
 חיסה והייו סו דאמר דמחשבה סיהס צלילה
 ומעשה ציוס ורלונס לומר ע"ד סצירנו למעלי'
 דלאחר ססידר עאמר של ר"ל דמים וארץ סס
 מוסדסין צכל יוס דתייו עלס כה הצירורין
 סיחן צהס מחדס כמו צחילת הצריאה והעל

על האדם להסתחף צתיקון צירורין אלו וככ"ל ז'
 וע"כ מעשה כל אכסי מעשהו לריכין לרעה איך
 ומס ס' אופן תיקונס מצראשונה וסו אלא כמסך
 וסולך כן לעולם ע"כ סידר מיד מילתייהו דצ"ס
 וצ"ה סמגלים אופן תיקוני צירורין אלו וסו דק"ל
 לצ"ס דכה המחשבה של צריאה העולמות ס' צליל'
 ע"כ אופן תיקונס צמן סו אלא ג"כ ע"ד דסייו
 לסגות ולעיין צחורה צלילה צכה מחשבתו למען
 דעה לעשות מלות' ציוס דוגמה אופן סצריאה
 סכך סיחס סכל ס' צכה סחמסה ומחשבתס
 צליל' ועלס ספעול' לא כחגליה מן סכה אל ספעול
 אלא ציוס דתייו עשיית כל דבר על מכונו. וסו
 דעס של צ"ס צפירות סכחצו דמני' למד מ"ד
 זה דלא איברי לילה אלא לגירסא וכמ"ס :

דהנה כמו כן מלך דק"ל דפועלי דיממא חכן
 כו' ס"ל כצ"ה דכה מחשבה ומעשה
 סניחס סיו ציוס. וע"כ ס"ל ללותו מ"ד דעיקר
 תיקוני צירורין צין מלימוד סחור' והעיין צה
 וצין מעש' סמלות סכל סיכין ציוס וסע"ג דלריך
 להגות צחור' צלילות ג"כ עכ"ז פעולה התיקון
 סעיקרי אינו כעשה אלא ציוס. דוגמה ראשית
 התיקון של צריאה העולס סס' כן ע"ד סצירנו:
ואמנם רצ"י דק"ל דמחשב' ס' צין ציוס
 וצין צליל' ומעש' ס' עס דמדומי
 סחמה. סנל דווקא סו דייק וגריס וס"ל דלינו
 ס' ציכולת סוס תיקון צין לימוד סחור' או של
 קיוס סמלות צלתי מחשבות וכוונת סלז סו סייך
 לומר או כצ"ס או כצ"ה אצל כיון דאין ציכולת
 סוס תיקון עעולס להעשות צלתי כוונת ומחשב'
 צפניעיות סחור' או צקיוס סמלות וכמ"ס סרצ
 צסקדצמו לפע"ה דרוס צ' וסדרצ' כוונת מחשב'
 צלימוד סחור' יוסר גדול צמעלה מכוונת מחשב'
 צקיוס סמלות סזה צחי' העולמות זס צפניעיות
 וכמוצור צדברי סרצ ז"ל סס ע"ס צדברי כח
 סמסממיס אה סלז א"כ ע"כ מדה זלח סל כה
 סמחשב' מוד ס'ת' כוונת כך צחילת הצריא'
 סו אלא ראשית התיקון וס'ת' כה מחשב' סו אלא
 מעשעת צין ציוס וצין צליל' כיון דא"ל לסוס מלות
 להקייס ולגמור התיקון צלעדה סחי' מן סמלות
 סחוריס צדיצור כמו לימוד סחור' וקיס וכיולל
 או מן סחוריס צמעס' סכל חלוי צמחשבתו של
 סמדצר וסע"ס' וכמ"ס סרצ ז"ל וככ"ל. א"כ מן

הסכרה מצילא כמי לומר שזה נמשך ענה סיקוי
 הציור שהי' צחילה הצריח' שזה חלוי גזס
 וכמו שציארנו למעלי' צמחתי וע"כ ק"ל לרש"י
 דמחשבי' הי' ציוס וצילי' דליח' בלעד' וכמ"ס
 [וכעין מחלוקת זה ומש' דצ"ס וצ"ס החלוי במש'ס
 ספיקומי כמ"ס המלא כמי מפורס' צוה"ק לענין
 מחלוקתן צק"ס לשחסי' מעומד או בהמ"י ע"ס]
 ולמכס' הסבלות פעולה המעש' לא היח' חלל עם
 דמדומי החמי' שהוא סוף זמן שקיעתה (כמ"ס
 צזה צמ"ר פי' ויפלה וצמ"ר פי' כ"כ) חזן הפלה
 המכחי' שאז בלמח' אין צדיקו כח לתקן עיי'
 מעשיו. וכמ"ס הרב ז"ל צפ"ח בכוונה כ"ח :
 חלל שמצילא כעס' בלתי כוונתו פי' מדה הבצור'
 יו"ס בדצרי' הרב והוא בלמח' מעש'ם האמור
 סגור המעש' הי' צומן שהוא בלמלעות מדה
 צי"ה הנקראת אלהים כי דינין מעשרין מינה כבוד
 ע"כ ק"ל לרש"י דכח המחשבי' הי' ציוס וצילי'
 דכח המחשבי' כוללת כל התיקונים והצירוף של
 שלימוד וקיום סמכות כאחד דכלסו במחשבה
 אחציריו וככ"ל והכתוב שדייק דמעשה הי' ציוס
 כמ"ס ציוס עשות וגוי ק"ל לרש"י דזה ע"כ
 קאי על עירומו של יוס וקופו דהיינו דמדומי
 סחמה וכאמור וצביל הי' כמי ק"ל לחכמים דיוס
 וליגס סוין לכל דבר אפי' למנין לימוד התורה
 וכפס"י דקרא דוהגית צו יומס וליגה. ומעשה
 עלו סכי סמלמרים צקס' אחד מלחים ועוצים
 צמחתי' ודממעיה ב"כ זו פתח מדה כרסבי'
 וחכמים סכ"ל. וע"כ כשהגדיל לקסר צבצב מעלה
 כתיבות הסורס' בכלל באמורו הי' מנה חלקי וכוסי'
 וגוי צכמימים וגוי כשהחמיל אח"כ לשבח על חלקו
 סכפל צבורלו להיות מלועדי תורתו הי' ועקייני'
 מלוחי יח"ס סודה ואמר לצורך חס' הי' אשר יעלמי
 חף לילות יקרוכי' כליות וגוי. סכס צפירוס' סזכיר
 גם חס' עבודה הי' צלילות צקוס עם עבודה היוס
 כאמורו חף לילות ומה גם חלל לצדויי ולפסומי'
 מכללו עבודה היוס חלל' סלל' סולרך לכתוב
 עבודה היוס צפירוס' מסיס דמנילל' נמשע' דללל'
 רוב מלות סמור' ח"ס לקיימן חלל' ציוס וככ"ל .
 ומה עבודה היוס צנה סחזכיר סס הוי' צ"ה מקורס'
 שהוא מדה סחממיס מדה היוס כידוע. חף חלמס'
 סזכיר מדה סלילות צפירוס' צחף וגם כי צל'
 להוליה מלצ' סלמורים דפעלי' דיומח' חן לו"ח

לל כן סמדה חלל' דחף לילות סוין לעונה
 למצודה סיוס וכאמור :
וְדָרְךְךָ סקייס ואמר סויסי הי' לכנדי סמוד סווידי'
 דייקח כמסלח"ל צכס"ד דמס' סמוד סמוכ'
 צלילה סכינה סורה כנגדו סנלמח' סויסי הי' לכנדי
 סמיד ור"ל כי אורייתח' כולל סמח' דקוצ"ה כמ"ס
 צוה"ק צכ"ע וע"כ צמה סעסק דמ"ה צבורה גם
 צלילות צזה ססווה הי' לכנדי סמוד צין ציוס וצין
 צלילה ע"י סמורה סעסק צה צין ציוס וצין צלילה
 וחי סקייס סוד ואמר כי מיימי' צל חמוט סהיח'
 סמורה סכינתח' ציימן וכפירסי' סס צחללים ומה
 סלל' חמר כן צפירוס' כי מיימי' סהי' קאי על
 ימינו של סקצ"ס כי לסורות צל דלל' ודל' סכל
 חמד וע"ד סכתוב צוה"ק פי' קרה דסולרך דצרכי'
 סס"י סמורה ומלות הוא כק' סולך לימן כמ"ס דעיי'
 לזיל ליימיח' ולל לסמלל' ע"ס. ו"ס כי מיימי'
 סלרכי' סקצ"ה לילך צו לל חמוט צקוס זמן סמזממיס
 וכאמור ומה כל סמזמור כמפרס' יפה ער"ז חלל'
 סלין כחן מקומו :
וְדָרְךְךָ למילח' קמייח' כי כל סתיקונים
 וסצירוף ח"ס כגמרים כ"ח ע"י
 מחשבה ומעשה וככ"ל. והנה זו סציקס סכציח'
 מכלל יסרלל' ואמר דרשו הי' צמלל' וגוי. יעוז
 רשע דרכו וליס' חן מחשבותיו ויסוד חל' הי'
 וירחמיו חלל' חלתינו כי ירצה לסלות כי לל'
 מחשבותי וגוי. ולא דרכיכס דרכי וגוי. כי ליד'
 וכי כך הוא סורה סדין של מדה חלסיס לסרבות
 סליחה יומר ממדה סס של רחמיס ורליתי עי'
 סדקק ע"ז ועוד ע"ס כי לל' מחשבותי וגוי .
 חזיה כתיבת עעס' הוא על סלפכיו וגם למח'
 צמחשבה סקדים ע"ס י"ח כלמור כי לל' מחשבותי
 וגוי. וצמעשה סקדים לככותה ע"ס חלדס כמ"ס
 ולל' דרכיכס וגוי. וחלמס עפ"י מ"ס למעלה יכון
 כוכחו להיות כי סכציח' צל לסורות לנו דרך סדר
 סחשבה וללמוד דמה חס' חלדס לתקן צחשבותו
 סורס' מקוס סכפס' ע"י סמח' דוקח' ולל' זולח.
 וכמ"ס צוה"ק כמה סעמיס ואומר כי צ' סמוח
 חלו הי' חלתינו סחזכיר דצדרי' סס רומיסי' סכמו'
 וצנה ככודע מדצרי' הרב צכוכת ק"ס באמורו סעע'
 יסרלל' הי' חלתינו סנקרליסי' צכס' מחשבי'
 ומעשה ככ"ל. אשר ע"כ סחל' דלסוטה צמוקדס'
 צכגדרי' חחשבות סהיח' עציבה סחמח' ו"ח יעוז
 ע"ס

רשע דרכו וגוי. ומלת דרכו פי' ענין המעשים
 שאדם עושה לפי דרכו והנהגתו כמ"ס רש"י דרך
 גוי וגוי וכמותו רבים ואז צככולן וסמורו דרך הי'
 לעסויה לעשות דייקח. ע"כ חמר צחח"ל סיעוז
 דרכו סס המעשים רעים. וחל"כ יוקיף לעזוז
 מחשבותיו המגובלים כ"ח לא יעזוב מקורס' להיות
 חלל' מעשות רשע צפועל ח"ח לו להעכע מעוולח'
 מחשבותיו צקוס פכים. סצעולס ציען כי עוד
 עומחור צו צמעשה סממכח' מעורס' סורה סצרלל'
 מחשבותיו. ע"כ קדר סחמתי' הוא לעזוב מקורס'
 מעשה רשע סצפועל וחל"כ ירגיל מעע' מעע' לסוב
 גם ממחשבתו סרעה ו"ס יעוז רשע דרכו מקורס'
 וחל"כ יעזוב ח"ס חן מחשבותיו וחלמס' מפכי'
 סמדה זלח של סיר מרע לחוד לל' יספיק חלדס'
 וע"כ לבעל סחשבה חס' לל' יגיע לכלל מעלה
 עשה עוב ג"כ ע"כ חזר סכציח' ופי' צפירוס'
 דמלבד סלריך צע"ה לקור צלסוכה מחשבותיו
 ועעסיו סרעים צכצ' חלל' מעשה חף גם לריך'
 להחזוק חל"כ לעלות צמעלה יומר צצות עזו .
 והיינו להרצק כפסו צמחשבות קדושות ומעשים
 עוביסי' צקוס ועעס' ו"ח יסוד חל' הי' סייכו סורס'
 מקוס המחשבה שהוא מדה סחכמה כי ער' סס
 סניע פגמו ע"י מחשבותיו המגובלים ויחיק מעורסו
 ח"י חלל' עתח' כתיסחוב צמורה וצמילי' דמלות יחיקן
 פגמו ויסוד לסורסו ולכן צכחן סקדים תיקון
 המחשבה קודס למעשה כי כן מסרלל' כ"ח לל'
 יקסו צלסוכה חס' מחשבותיו קדושה וצמילי'
 דמלות חליך יצח לקייס סוס מלות צפועל כי כל'
 סוף מעשה צמחשבה סחלה וכן בענין מעשים
 סרעים סעשה ער' סנה סחביע פגמו ער' עולס'
 סכינה סנקרל' עולס' סמעשה וככ"ל. וכמ"ס
 צתיקונים צריס' הי' ס"ע חלדס חצ צמחשבה וסוח'
 חלח' צמעשה וע"ז יחיק מעורסו של עולס' ספגס'
 סס ע"כ מעשה סכתן חל' צצו לסוב חל' הי' ירצה
 צמעשים עוביסי' כי ע"ז יסוקן פגמו ויחזור לחימן
 סורסו מקוס סורס' סמעשה וכלמור. ו"ס חל'
 חלתינו כי ירצה לסלות ר"ל עולס' סצני' סנקרל'
 חלסיס ככ"ל. ואמר ע"כ סזכיר צכחן רצוי סליח'
 כמ"ס כי ירצה לסלות לפי סצעולס' זס ססליחה'
 מרובה ער' כי גדלה מלוד על כי הוא סורס' מקוס'
 סחשבה סמקצלת כל חלדס סעצ' חל"י צכצר פכים'
 יפוס והגס סמסס' דינין מעשרין ככודע. חלמס'
 עכ"ז כל מי סעצ' צחשבו' סלימח' ער' סס יחן

כל פגעי חטאיו כי סורס' סדין כופה וממחיק כל
 סדינין כענין אומרס' ז"ל אין סדינין כמחיקן חלל'
 צסורסן סעסור ויחיקן סכל כחקכו וסוזר לחיכו
 וכמ"ס צזה צוטר סרקיע פי' חלרי וסזכרתי צמ"ח
 וסוח ענין רצוי סליחה ססזכיר סכציח' צכס'
 סקדוס סזה סייכו חלתינו וכלמור .
וְאִמְנָם מה ססולרך לחזכיר צכחן רצוי ססליח'
 הוא מעסי' עעמיס חלחד כי צלין
 ססק כי סחוטח צמעשה פגמו מרובס' יוטר מסחוטח'
 צמחשבה לצד ע"כ כסדיר צכציח' צכחן צחמילי'
 סמעש' סולרך לחזכיר סססליח' מרובה ע"כ לל'
 יחוס סמלמין ח"ו מחשקבל צחשבו' וגם חפילו
 צקוס עשה צלח לל' קיימן צכוכה רל"וי לחעל'
 יחשב כי ציעול מלות ח"ו הוא ועכ"ז כסעצ' צלמח'
 חקובל סחשבו' ולזה זכר צכחן רצוי ססליח' ולפי"ז
 חון מה ספרסי' על מה סלמור סס סכציח' כי
 גצחו סמיס' מלרץ וגוי. ספיר לדצרינו וסיינו כי
 צכוכה דיצר סכציח' דמלחר סלין להס' מחשבה
 עובת ולל' מעש' עוב. ח"כ לל' כהפעלה על ידס'
 סוס צירור חלק קדוס' להסיצ' חל' סורסו צעמיס'
 וככ"ל ססכליח' כל סמעשים עוביסי' וצוטר מחשבות
 קדושות לסעלות סצירוף לסורס' ח"כ כל'
 מחשבותס' ומעשיסיס כסלר חס' צלרן ולל' יעלס'
 סמיימח' וסס רחוקיסי' מעש' ען סלרן ער' לסמיסי'
 וכלמור. וכצר מילחנו חמורה צזס' צכפיר'
 סקודעים צד"ח .
וְבִמָּה מילי מעלייתח' ח"כ למימע מדצרי'
 ז"ח סכ"ל צמ"ס דמחשבה סתימח' עללח'
 יחזי' צצ"כ מחשבה למייחשב מילין דמלות כו' .
 מחשבי' מלטרף למעשה דגריס למיחי ספוקח' מריסח'
 דמחשבה ער' חמר דליקרי מלות וכפי מ"ס למעלס'
 צהכי אככחל' פיחלח' למ"ס סחוס' צכס"ג דקדוסיין
 דחל' דמחשבי' עובת מלטרפח' למעשה ומחשבה
 רעה ח"כ מלטרפח' דחור דוקח' ציטרלל' חלל'
 צלוח' הוא מעש' לסיוף דמח"ע ח"כ מלטרפח'
 חלל' מח"ר מלטרפח' לסס למעשה ע"ס. סזה
 יוצן עמ"ס כי צמה סמחשבה עובת מלטרפח' .
 מפורס' הוא צז"ח סכ"ל. וסנה הגס כתיסעצ'
 צמלות כוז סלינה מוסרפת צכסעשה עיללס'
 צפרעיח' דוקח' כי כל מלות קבוע צסורס' מיוחד'
 עכ"ז ח"כ ח"כ סללח' דליח' סקודח' דלל' סחכללל'
 צכפירין כמ"ס צתי' וכלל ספירח' ח"ככללל' זצ"ז וכל'
 מלן דלפירסי' כמ"ס צריס' הי' ח"כ כל מלות

מוטרתה נחשבת עלאה צדק כללות ומה גם דעשנה עלאה הוא כשמה כל הספירות כנודע וצפירות כ' צוה"ק פ' כשא קכ"ד א' דמאן דמקיים שקורא חדל ולא יחיר כאלו קיים כלתו לפי דכלתו חד וע"ס. וע"כ בחושבו צוה"ק מלה שיה" צטוב יכול לגרום למימי קפוקא והטעם היותר וצוחל ומחוק לחיך כי הלל נחשבות על מחשבתו של האדם עילי דעלות מחשבה זו בעלמה החעור מחשבה עלאה למימי ענה ספוקא לאחר דחיקרי מלות כי מחשבה חעור מחשבה דלכך אחייתנית צצ"כ וקנחה מקומה טמה וכמזרח כן צפירות צלשון הז"ח טס הכ"ל .

ומכלל

זה ממילא כשמוע דמחיר א"א להלטרך למעטס כיון דלא גרים מידי כי הלל גם צמוס רעה צפועל ח"ו אין רוסס פגמו יכר צעקוס גצוה צמחצנה עלאה ח"ו זולת עיון ע"א שמיגיע עד טס חלילה וכמ"ס הרצ ז"ל צכוכה צרכה ולמלטיים ע"ס. וא"כ זה שלל עשה הלל חסצ פטיטל דלא עבד וגרים מידי צמחצ"ב עלאה וסאיך הלטרך לו עוד מחשבה זו למעשה. וע"כ המלל צחמה דלפי טעון ע"א צפועל פגמו סולך עד טמה ח"ו. וכמ"ס הרצ ככ"ל גם מללכה מחשבה ע"א חקרה הורה והוא כחפס עלי' וכדל"י צמס' קידושין טס. ח"ס רז"ל צפ' חלק בני דהמע"ה ע"ה סנלער צו ופי' דוד צל. עד הרל"ס וגוי צניקס למצוד ע"ז כו'. כי צלעה כן הוא דעון ע"ז מביע ח"ו עד שהוא אחר הרומז והצן :

ואמנם

אין כל הדברים אמורים כ"א צל"ס הישרללי צסיות טורס כשמה הממדחו מוכללת ועוסרתה מרישא דעחשבה עיללה קדישא עד קופא דכל דרגין ועד צכלל וכמ"ס הרצ ז"ל צכ"מ ע"כ כוכל לדון צו כל הדברים האמורים למעלה חצל ללו"ה עשרלוי להס לטיות מעס צהיפך ולרוכס כפי טורס כפסס פניתנס צחס צחיות ידוע כי זלע"ז עשה חלסים כגד קומה הקדו"ב עשה חלסים סייער קומה הממלה ומענה עשהחלסל כפסיות ללו"ה כמ"ס צפער הקליפות פ"צ וצפער קליפה כונה פ"ב ע"ס. וצחיות כן גם כי חצל להס חיות עחש"ב טונה אין זה צלח מלך כפס יסודחס סטרסיה כי מי כחן צמקוס טורס כפסס טוס טוצ ומה גם צמחצ"ב צנרלש קומה ספעלה ושמו יוכיס סנקרל כרתיאל כו' כמ"ס צקוק חיקון ק"ס

ע"ס וכ"כ פפורס כפסו"ה מעס כמ"ס הרצ צלק"ח טמות צמ"ס לו דתיאל חנה הוא רישל דרשנל סאיך הרצה להרטיע מכל מה סלפכיו אף ודלי לא חצל לו מחשבה טונה זו מלך טעלס כ"א כסדורס צו טונה עלמו ולא זולת לו. כפעול צמחשבתו טוס טוצ כהרף עיון כדרך מחשבות הסצליים סאין צחס מעס ויקוד כל עיקר וע"כ לא הלטרך למעט' כי אין לה יקוד ללרפה וכאמור וסש"כ צישראל וככ"ל ואמנס מחשצ' רעה סלחס טיס לה טורס צרלש קומה הממלה סחול טורס הרע ככ"ל מן הדין הוא ללרפה למעט'. כי כן יקוד מחשבתו גורס עטייה כל מעסים רעים ככ"ל ולסנדיל לעו זה דומה למחשבה טונה של ישראל סצצביל טין לה יקוד הגורס עטייה טוצ ע"כ גם מחשבתו חצלח מעס ג"כ נחשבה כאלו הוא כנר עטוי' וככ"ל וכדצנר סזה מעס סדצנר אל עשו כסעוללח חותו מחשבה רעה וכמ"ס .

אלה

סנדצנר א' המלל אשר גם מחשבתו ודעחו טל ככרי כסתיח לעונה סהלטרך למעט' והייכו כשחושצ וכוון דעתו להסגייר אע"פ שלל כסגייר עדיין להכנס גד"ה יודית כהלכתו עכ"ז מעלה עליו סהכות כאלו כנר כסגייר וכמסחרז"ל גצ' רוח סצצביל סכחכה דעה להסגייר סחוח סהכות למעט' כמ"ס ותלכנס סתיחן וגוי. וחסעס טונן עס סחמור לעעל' כי ע"כ חעורה ע"א דחמודה צה כאלו כפר צכל סחורה ומחשבתו סרעס צזה כמ"ס פירות כרל"י צפ"ק קידושין עפני ספנס צזה צמחשבה עליו"ב (כמע"ל צסס הרצ ז"ל) סחול לעילל ורלסיתל דכולל וכללל דכלל וכמ"ס צז"ח טס וע"כ גופל צחר רישל גריחל וכאלו כפר צכל סחורה סחלוי' צסייער קומה סעליו"ב ערישא ועד קופל (כמ"ס צוה"ק וצחי' צכ"ע וציחיתס חקדמ' צעוה"י) וממילל כעקר צזה ומסרלל דקודשא וליחדצק צסערה צישל וכמ"ס צז"ח טס והכס הגס סצזוחר חדס טס לא סוזכר עון ע"א צפירות עכ"ז ע"כ לומר דאין כווכחו על חיות עון אחר סחרי כחצ הרצ ז"ל דאין טוס פנס מביע עד טס זולת עון ע"א וככ"ל אלל ודלי דלא חיי"י כ"א צמי דלמע"י מחשבת' ורעותל לסנ"ל כמזרח צפ"י צלשון ז"ח טס סזסו עכין ע"א מעס לו צמי דלסטי מחשבת' מכל חורחין דלוריתל וכמו ססוזכר

חוס כמ"ס צפירות והכס כססילק ומחשבת' מכל דרכי סחורה אין לך עוצד ע"א יותר מזה והצן. חנה כמו כן דומה צדומה מעס להצדיל צככרי ענוון דעתו ומחשבתו להסגייר סחלולי סכפר גע"א לא הי' כוסן דענה לחקות חחת ככפי חסכיו : וע"כ מפני זה סכפר צעיקר וכללל דכלל סחול מרישא דקומה הממלה עד קופה . ח"כ ממילל כעעקר מעס וליחדצק צסערה דקודשא והסוס לישראל גמור וככ"ל . ומס"כ כסלל חסצ סככרי כ"א צלחה מלות פניווח לעסות' ועווד צטלו להטמין צע"א ודלי דאין מחשבתו כלום וכמו סצזיחרכו צמעולל לעעל' צעוה"י. וצזה יוצן מ"ס חד"א פכ"ד . טע"כ כידוכיס צמי עשו עול כל מחשצ' כמעשה לפי סליכס כימוליס כו' : (ומה שלל סזכיר כ"א צמי עשו לפי שלל כיחכה וולוח מילה כ"א ללצרהס ולרעו ולא לסלר חו"ה וכמו ססזכיר טס מקודס זה סזסו חרון חף הי' צצמי עשו על סמירל אחר מיתה ילחץ ציעולו צרית ויילח) ומה עכין זל"ז ואמנס יוצן עס סחמור : צחקדס עוד להיות כי נודע סאין צכל רמ"ח חגרים סצדלס סתכריע סמחשצ' חיה חצר אל ספעול' זולת חת חצר הגיד צלצד. הלל חרלה . כ"א יחטוב חלרס להלוך צרגליו חס לא יצ"י רגליו צרלוכו לפסוק צחס לא ספעל צחס סמחשצ' כלום חצל כסיסרתר צמחשבה פעולה סחצר סחול מיד יספעל אפי' שלל לרלוכו סרי לך גודל סייחס טל סמחשבה עס חותו סחצר סאין צכל סחצריס דובווחו . ואמנס אל חסצוב סזה כפל צענע סחכותס כמו סחסצו העצעיים . כי לא דצנ רק חול ח"ו . וחס רק חול מעס סליכס יודעים כי צללס חלטים עשה חת חלרס סמולצ חרלה ורלש טורסו מביע סמעיטה . הלל כודע צוה"ק וגחקוקיס ודצברי הרצ ז"ל צכ"מ עלמו מקפר . סזסו דמות דיוקן יולר סכל הוא כצכיוול וכצוד חלטים סקחר דצר חלל טגס זה לעוונת זה עשה חלטים ינייחל וסמללל ישראל ועוון עכ"ז וכמ"ס צז"ח"ק צכ"ע סנפסות טעכ"ס ומסחלסלים מקוועחס סעמלה כמ"ס הרצ וככ"ל . וסכה מקוס יקוד סרונו לחצר זה צקומה סעמלה כקרל ערל וערלה כמ"ס צקוק ח"י ק"ע . וסחיכלוח דפ' פקודיע"ס וע"כ מי סרסוס צחוחס חצרות . זל"ח חו"ה חגריה מורה דכולל צחר רישל דמחשבה גריכי

סזה חלוי צזה ככ"ל . וסיומל דגופל חחי על כל גופל כסשמוחו מרלשו ועד רגלו דמות דיוקן יולרו הוא סחול יקרל מצמי ח"ל ח"י טורס קומה הקדושה חצל צמי ככר סערלים הלל רוסס ערלחס מוכיח מקוס מוללס טגס צרלשס כגעס סאין טס טוס מחשבה טונה וכמו סצזיחרכו למעלה : וטע"כ סס כידוכיס על כל מחשבה רעה צחיות סכן מערלוי להס לפי טורס כפסוחס וככ"ל ופי' דלוריי' כמ"ס וער"ל זכ"ר וגוי . וככרת"ה סכן רלשו טל סער"ל כקרל כרתיאל כמ"ס צחי' ק"ע חכ"ל : וזסו סחרי"ל צמ"ר פי צלק צמח סלמיר חותו רעע כי סעעללח צי וגוי . וח"ל חעפ"י סדצנר צלשון הקודס לסוכו סרווח כו' והטעם לזה כמו סצזיחרכו לעעלה וצחקדס עוד דצרי זוס"ק פ' סמיכי דף מ"ה א' . וח"ל לא ליפגיס פומי' וליסכח כי אחרי עיללה חיקרי סכי כו' : (סיינו סחס צקומה הקדושה יקו"ד ומלכו"ת כנודע) ור"ל כי מי סכולר צדיוקן יולרו כצכיוול חצר מול חצר חיוו מן סרלוי לפגוס טוס חצר סחחחון סרונו לליור סעליון שלל לסרים יד ח"ו צמולך מלכו טל עולס עוד כקדים לזה דצרי זוס"ק פי אחרי ק"א ח' סכלסר לטון זה מוסך קודשחו מקודס סעליון ר"ל מחשצ' עליוכה כנודע אז כקרל לסוין הקוד"ס כו' . וח"כ חו"ה סערלים סאין להס חלק וזכרון צקדושות סללו . דלרצה מקוס מוללס מקור כפסוחס סס ומצרות כצצרים ככ"ל ע"כ לא יכלו לדצנר צלשון הקודס סאין להס חלק ונחלה צו וסגס סצזו לדצנר צו לסוכס סרווח כי סעקף סחחחון וססורס סעליון סלהס גם סכיהס סרווחס ורמוקיס מן הקדושה . ׀׀׀ יוסף ללחיו והכס עיכיס רולוח ועיכי חחי צכיימן כי פי סמדצנר חליכס וגוי : ופי' רז"ל ססרלה להס סחול מעול ופי' מדצנר עומס צלשון הקודס כו' . והכס יס לסצין מה סיוון סחול זה הלל כמס ערלים וגצעוכיס מעוליס יס ומדצרים צלשון הקודס ולמ"ס יצחיר על כוון צעוה"י . סכך סיהס כוכחו לסרלוח להס סחול מעול עכ"פ כלחד מחס וסעמיר צריתו צקדושה : וחס כי סלר חחי חליכס צק"חים לחצין זה הלל עיכי צכיימן חחי סלריק כנודע מצוה"ק סחול ג"כ כקרל לריק על סעמיר מעמרתו טל יוסף להיות לריק צמקומו מעה סירד יוסף למלריס וגס כקרל לעולס צסס לריק כנודע והכס הוא רולח ומסיג לסצין צעכיוי סקדושה .

ואם תאמרו שאין אדם הוכלו לעמוד ע"ז צדקו ו
 ואולי לדעתכם ערבי וגזעונוי עתה אני לכן הכני
 כותן קיונו אי לכולם שאדם שונעים פי המדבר
 אליכם בלשון הקודש וצו ודאי תוכלו להצין שאלולי
 קדושה נשאתי מפורש האחות והאחות שלכו וגם
 שמירה צריתי בקדושה ונערתה כיכר ה' הדבר הזה
 מלשוכי צאם הוא סרוח או לא וכמ"ס כי לבצעו
 מהול אינו מועיל כיתה הערלה לטרוח מעוונותיו
 כי עוד עונותיו נפשו צו כצדקו וכמ"ס צדקה
 צפ"י הכתוב כי חרצך הכפת עליו וגו'. ומה גם
 כשפגם צריחו לא נחשב עונותו לכולם כמ"ס
 צדקה על עוב הזכרתי בקפירת הקדושים .
וצדק יקראו לרגלו שיעמדו כל בני ישראל
 וגדרו עלמון מן העריות ונאגו עלמון
 בקדושה כעשארז"ל שעי"ז צאמה זכו לנכ הגאול'
 כמשארז"ל שזכות ד' דברים נאלו עוולרים שלא
 שינו את שמם ושלח שינו את לשונם ולא הי צהם
 בעלי לשון הרע ולא נחמד אי מהם על העריות
 כו' . לכשתקדק תמלא שכל ד' דברים אלו היו
 צדקותו של יוסף . וע"ד שצ"חרכו למעלה . ור"ל
 כי ע"י שגדרו עלמון מן העריות ואחזו צדקה הקדוש'
 מנילא כשאריו בקדושה לטובם הקודש וגם שמוחם
 ה"י מוכיח עליהם לקרותם בקודש כמו ראוי צ"ן ראוי
 צ"ן. שמוע"ן כי ש"מ"ע כמשאר"ל וכן כולם וגם פיהם
 ינארו מלפניו בלשון הרע ששקטה אלו כאחד
 חשיצי עם קדושה הצרית כי גדר הקדושה הוא
 סיבה לכולם וכמו שביארתי למעלה בצריכות צעה"י .
וקדושה זו הציחה לדי כה הגאול' וכמו
 שאמרו נמי חז"ל כספ"ק דקדושין ח"ל
 בצור"י כח עושי דברו וגו' בקול דברו וגו' כל מי
 שצא דבר עבירה לידו ויכלל ממנו עושוין לו כס .
 ופי' מההרמ"א צ"ח"א דלשמוע בקול דברו הוא כנוי
 אל מלך הזה שנהגבר על יצרו עי"ו מיד שמועו
 מן השמים לקול דברו ותפלתו לסלילו וכל לרשותו
 כו' ע"ס . והנה אין לך מי שצא ד"ע לידו ויכלל
 מונח יוסר מאצותיו צמלרים שהיא ארץ מזהומה
 ביותר ועכ"ז עמדו בקדושתם ע"כ זכו לנכ ונאאלו
 מלכת השיעבוד ח"ס הכתוב וכלעק וגו' . וישמע
 קוליו וגו' . כי זכו לשמועה קולם צמום ע"י
 מלת הקדושה שנתחזק אללם וכמו שהעיד עליהם
 הכתוב מפורש צאונו וגם אני שמועתי את
 נאקת צ"ו וגו' . ולזכור את צדי"ו וגו' צדי"ו דייקא

וכמעט ונחתי צדי"תי צדי וצדי"ך כי עי"ז שונעתי
 את נאקתם וכאמ"ר :
ועם מאמ"נו זה יש לנו לכוון כונה כבדה
 ורמו כיון צמס הששי של אהא זכח שחוח
 יב"ל פ"ק פרומו אל יקוד הקדושה ככודע והנה
 יל"ד שא"ך סייך הפלה זו לעניני הקדושה וציוח
 יש לדקדק שייכות מלה התפלה זל"ז : ואמנם
 למ"ס יכון כיכות בהקדם עוד מ"ס צדקה"פ' בלן
 דף קפ"ה ח"ל דב"כ דחיק לצח אהר דא לכחה
 שכן אחי כו' כפוס דרצונותי דיל"דכל עלמין מליין
 יקרי' אכל צחיבתחא קמינו קדושת' לגבי דב"כ
 למעמד רעות' לזמן קריצ כו' יעו"ס . הנה הזכ"ר
 דדעמו לומר שהן אונת שלפי גדולה מלכיו יח"ס
 אין התפלה כשונעת עד זמן גדול ורז אלא שעי"
 השונה ומע"ס של האדם מלמלס השי"ת כביכול
 קדושתו אליו ועצד רעות' לשמוע תפלתו ויד
 לזמן קריצ וע"ס . והנה זהו פירש התפלה של עם
 זה יחד גא"ה כו' . ר"ל אעפ"י שהוא ית' יחיד
 גא"ה וגבו' וכפוס גאות' ורצונותי דיל"י אין תפלה
 האדם נשונעת כ"א לאחר שמים רבות וככ"ל . עכ"ז
 לעומך פנה לשמוע תפלתם מיד (כאמור הכתוב
 פנה אל הפלת הערער) ולמה כן לז"א צביל
 שהם זכרים קדושת"ך לתחזיק צה ולשומרה נטחי'
 שזה היא סיבה לעליות התפלה השמועה מיד ולהקטיע
 אותם מכל לרוחם ככ"ל . והו שאמר אחריו צמס
 השביעי שרומז למדת מלכות' שונעתינו קבל ועונו
 לעקתינו ית' . ר"ל כי לצבוע שהם עמך חוכמים
 מדת קדושת"ך לשתכח צה . לכן צביל זה שונעתינו
 קבל ותשמע לעקתינו מיד כמו ששונעת שמוע
 אצותינו צמלרים ולעקתם צא לפניך צביל
 שחזיקו צמדת הקדוש' וככ"ל . עוד ירמוז צוח
 שהוליא הכתוב מדת הקדושה בלשון זכרון כע"ס
 זכר"י קדושת"ך לתורות כמ"ס למעלה אשר עיקר
 הקדושה הוא קדושת' השמשות . לז"א זכר"י קדושת"ך
 ר"ל צמקום הזכרון שהיא השמשות הם מהתגבים
 ג"כ בקדושה והו שפזכיר צ' הלשונות שהתפללו
 צו אצותינו צמלרים שמועה ולעקת כמ"ס ותמל
 שונעתי"ם וגו' לצקת צ"י צאה וגו' . והו שסיים
 עוד לומר יודע תעלמות ר"ל כי הים שומדת קדושת'
 שצקדושת' המהט"ב לא כודע לשום צרי"ו וגם קדושת'
 המעשה לא כודע לכל דוגמת קדושת' יוסף שלא
 כודע לקום צרי' לז"א כי אהה יודע תעלמות

כל בני אדם וקדושתם הנעלמת עם כאו"א :
ואהר כל השנה הזה של ילאי מלרים אס
 וירי חטא צפועל ילאי עכ"ז מירי הרהור לא ילאו
 כי למדו אורחות עקלקלות שהיוחם צמלרים יוצרי
 שארן טעוים זימה . ע"כ צמחשנותם נהפכו כמ"ס
 כמעשה ארץ מלרים אשר ישבתם צה ל"ת הלה
 שקלקלה צמקולקל שצביל ישיבתם שמה וראו
 מעשיהם המכוערים צחין ספק כי עשה רושם צפסו
 ונאולי עי"ז יצואו ח"ו להחלמד לעשות כהעונותם .
 וכאשר כן ה"י שצמנה ראשונה לי"איהם צכו
 לעשפותם על העריות שחאקר להם ע"כ צח
 עליהם הכתוב צלזמרה שלא יעשו כמעשיהם וכמו
 שכו' צע' סוצח צילקום שם שפעני זה הולך
 הכתוב להזהירם וכן לצסק"י מ' שנס כשהוכיחם
 ושרע"ה על הרהורי עבירה כמ"ס צפ' נלצים .
 מן יש צכס שורס וגו' מההרר העל"ין חדין כפרס"י
 עם הזכיר צחוך דצריו שהמקום גרס להם זה
 וכמ"ס שם את אשר ישצנו צארץ מלרים וגו' .
 וצמ"א יצואר א"ה .
וע"כ תמלא שצח עליהם אוחו רשע וחיצב כל
 תחשלים שצחם שפולמן הפנן מהמה
 חטאם כמשארז"ל שצמולס לא נשמע מכת מלחמ'
 ונשוכה כזו אס לא כי יד ה' עשהה זחה מדה
 כנגד מדה והאדם יחלה לעינים שמתדדו כמדתם
 כי הכה אוחן שני ימים שצח עליהם אוחו רשע
 למלחמה כמ"ס צפ' צשלח ויצח עמלק וגו' אשר
 אכני ללכ וגו' . ע"כ לא ה"י כ"א צצבוע ששית
 (חרונו למדת היקוד ככודע שמואל התחילו לקפור
 ספירת עומר להקן צעניני קדושה כמ"ס צקפירת
 הקדושים) לי"איהם מללרים או צ' ימים הראשונים
 של שובע שציעים שהרי כצצחו צצ"ו לחודש חייר
 למדבר קין כמ"ס צפ' צשלח . וירד לשם מן
 ציוס אי' צצנה כמעכצו שמה עד אהר השצנה
 כמפורס ככתוב עם וא"כ כצר ככספו צצבוע
 ששית והיו להם עוד מעס צ' מקטנות לרפידים
 לרפקה לאלות כמ"ס צפ' מקס"י . והנה צכני ימים
 לשבוע שציעית כצר צלו למדבר קיני כמ"ס צפ'
 יסרו צחודם תשליטי וגו' . והנה מעשה שכלקו
 צאצר זה דוקא וצמון עיקר תיקון הקדוש' הנוגע
 לצצר זה ככודע וככ"ל צקפירת הקדושים זה יורה
 כי צעם שחטאו צו כלקו ואכן עכ"ז כודע שצוירי
 תכבוד לא ילאו ושיעיצם מלרים גרס להם כ"ז
 כמו שכתבנו למעלה ומה גם כפי מה שפזכירו

חז"ל צפ"א דצכורות סע"כ כקרא רפידים שרפו
 ידיהם מן החורה והעלות . הלא צום קתחה
 מהצנה ומקולקלת מקום לחול בלצ פנוי מן החכמ'
 כמ"ס צקפירת הקדושים צמס הרמז"ס .
ובל עוד שלא שצו מדרכיהם שרעם לא הגיעו
 למעלה קצלת הפורה כי שצנה שצונות
 אלו ומיקום הוכנה להם לקדושה ועשרה .
 שזולתם א"א לקבל תורה וכמ"ס צזח"ק וכמ"ס
 צקפירת הקדושים אשר ע"כ ע"ז כתיב קוד ה'
 ליראיו וצריחו להודיעם להקך דמחלי חטאיה וכמ"ס
 צזח"ק ע"ז ומה גם לפי מ"ס למעלה כי עיקר
 היראה הוא צמחצ"ב ולישרים כאלו דוקא מוקר
 הקצ"ה קוד החורי ח"ס צפ' יתרו עם ויקמו
 מרפידים ויחבו צמדצר קיני וגו' ומה לורך ה"י
 לתזכירו עוד הפעם וכפרס"י עם צמס רז"ל :
 ואמנם לדרכיו יודיענו הכתוב צזה סע"כ זכו
 למעלה קצלת החורה צמדצר קיני מפני שצכעו
 מרפידים ר"ל שצכעו מעס והסיפו מלצם את כל
 רוע שחשצחם כי כחצוררו לצבו אליו ית' ע"י
 מלחמות מולק כי כצדה עליהם צצדה הזה וככ"ל .
 וכמו אל לצס ושצו מדרכיהם שרע ע"כ זכו לח"כ
 למדבר קיני לקבל את הפורה וכמו שהזכירו חז"ל
 דכיעפתם מרפידים ה"י צמחצ"ב :
ובזה יובן דברי חז"ל ויחידותם צמיר פי צשלח
 ח"ל ויקרא וגו' עקס ומריצה וגו' : הי"ס
 ה' צקרציו וגו' ומה מריצה היתה ר"י ור"ל ורצנן
 ר"י אשר אמרו אס רצון הוא על כל המעשיים
 כמו שהוא רצון עלינו כעצדנו וח"ל כמרוד צו .
 ור"כ אשר אס מקפיק לנו מצוכותינו כמלך שאין
 צני המדינה לריכין לו כעצדנו וח"ל כו' ורצנן
 אמרו אס מהרהרים אלו בלצציו והוא יודע עפ
 שאלו מהרהרים כעצדנו וח"ל כו' אשר הקצ"ה
 אהם צקשתם לצדוק אחי יצח הרשע ויצדוק
 אחכס מיד ויצח וגו' הי"ס וגו' ויצח וגו' : ויל"ד
 כי החכמים האלה צקשותם לדעת איה מריצה
 היתה עם והסיצו כ"א לפי דרכו ועכ"ז עדיין
 יש לדעת היכן רמוז צכתוב מריצה
 זו כזה או כזה . ועוד מה זה דקאמר ר"י רצון על כל
 המעשיים . רצון על כל הצריות או על כל העולם
 סיל"ל ועוד מה קאמר ר"כ ואין צני המדיני ל"ל
 כו' . וכי נכחי הוא לצקס לרכיו מלת המלך וגם
 רצנן דקאמרי אס מהרהרים כו' . הרהור זה מה
 עושם כאן לענין צצודה השי"ת .
 ואמנם

ואמנם יוצנו הדברים עפ"י מש"ל ובהקדים עוד דברי זוה"ק ר"פ שלח דף קכ"ט ק"ס ע"ב שהאריך סם לספר בגנות המצאנים לשמוע בקול ה' ולעסוק בחורוהו באופנים כי א"א לזא לשכר שבעות לחזות במועם ה' ע"י עסק החורה והמלוה כי לעבודה זו לריך גוף חזק ובריח כחולס ועוסק גדול להולאות הלטריות כי החור' מחשת כח והמקטריגים של ועלה מוכעים הפרנסה וח"כ מי יעלה זהר ה' וגם על כולם כי מעלך שהוא היל"ת"ר עקשה לכובשו יושב בארץ סגב שהוא צלר עוקפי החור' סכיחה עיניו של סקצ"ה כו'. אצל אינון בני משימותא כו'. לא צעי עין אלא לזא ולאסחמרה שהוא רשיעא קדישא ר"ל יתנהבו בקדושה ולא יתאוו תלום לכפסם . כי זה עיקר יסוד כל החורה ועלותו ולא גם המקטריגים עלעם יכינו פרנסת כמ"ס כי לחמינו הם וע"פ צאורך דברים סוכגעים לעבודה הס"י ככללה כלל לכל החורה כולם .

ומעתה נצין דעת החכמים הללו שהם מולקין צכוכה מאחר צעלי עקשה שאמרו ה"ס ה' בקרציו חס אין אצל זה בלשו מורים דעלם חמקה של ה"ס ה' בקרציו הוא הוא עלם חמריצה אלא שכ"א פירש הא"ך ע"י עקשה זו נעשה מריצה ע"פ צו"ר וחצין ותראה שדבר זה שאמרו ה"ס ה' בקרציו זהו ה"י מריצה חמקה ובקצ"הם כדקו צצ"ה עולק וע"פ . ודו"ק : והנה צעלי עקשה האלו כראותם צמדצר סין שחוקרים להם . וצוואם לרפידים חקרו מים מיד רפו ידיהם מן החורה כי ספשו עזה כדעת סכה שהצ"א צוה"ק ה"ל . שהממאכים בחורה ה' אומרים כי עסק החורה גרם להם חקרונ זה ע"פ . ע"כ צכל תלונתם הזכירו למה זה הולאחמו מואלים . ור"ל כי במלרים ה"י לנו הכל צחנס צלא חורה ומעה עסקינו בחורה חלנו חת כל עד עע"ז צחמת רפו ידיהם מן החורה וכהגבר עליהם תלות החומר במחשבת עריות ר"ל והנה כל החכמים האלו ליפ דמא"ה ועא"ה וכלשו ס"ל דצעלי עקשה דעת שופים ורשעה של סכה ה"ל כלאו צחם אלא שכ"א פ"י אופן הרעומתן של כח הזאת הא"ך היתה דר"י ק"ל סכיון שראוי שאין להם ואין ע"ס מיד ע"י"ז כתרפו מעסק החורה כי חשבו להקל מעליהם עול החורה וע"כ ע"ז נפלו

צמלחמה כזרה והיל"ת"ר כי הילר הכבוד עליהם פלחצתו במחשבת עריות ר"ל . ואז ה"י עליהם לרה גדולה כי חוי להם מילרם וחוי להם מילרם וקאמר ר"י דמתוך לרה זאת באו צמריצה לחור' דא"כ חס לצר המלחמה של העוקקים בחורה גדול כ"כ למה זאת לנו אלא חס רצון הוא על כל המעשים כדרך שהוא רצון עלינו כו' ורלוכס ה"י בזה לומר לאחר כשראו שצמלחמה הילר כגד עליהם שהם דימו כנפסם לעשות רלון קונס ית' והיל"ת"ר צא צכל עת ומעריד ומחשבתם וחיוו מניחם ככ"ל ע"כ פקרו צמקלת ומחשו כי סערה דיל"ת"ר יל"א חת"י רשות הקצ"ה וכאלו הוא רשות צפ"ע ולסוף כוחו גדול כ"כ לכצוס סערה דקודשא ה"י רשותו ח"ו וע"כ צלו צמענה רעה סלזו לריצ ולומר חס רצ ורצון הוא על כל המעשים היינו על יל"ת"ר וחילותיו כמ"ס צוה"ק שלח סם צעין עולק חח"י והאמורי ע"ס . והיינו שהם צכלל עש"י מחשת יצי צראשית כמ"ס וירא וכו'. חת כל אשר עש"ה והנה עוב מאוד ודרז"ל דזם יל"ת"ר הרי שהם צכלל עש"י ומחשו רעות צלצם לומר שאם הוא ית' רצון ושליו עליו ועל חילותיו לכופס ולהכניעם ח"י הקדוש' כדרך שאנו ככניעם ח"י הקדושה . צלוותו עלינו מלות צכל יוס ואנחנו עקצלים עלינו אזי נעצדנו צמוצ ובחם אינו כן ודאי כמרוד צו כי מי יכול לעלור כח לכצוס חת מי שאינו כצוס ח"י כצכול או כלך לדרך זה כי יחשבו רעה לאמר חס הוא רצון על כל המעשים ר"ל חס הוא כוונת רצונו וממשלתו על יל"ת"ר וחילותו לאחור צוחג ורסן פדיים צידו ית' ולתנתיגם כרליו צכל עת כדרך שמתניח רצונו עלינו ילו לנו ליוו כן מעשה וכן לא מעשה ואנו שומעין למלותיו אזי נעצדנו כי מחתמא כאשר כלה לקיים מלותיו יפקוד מיד על יל"ת"ר וחילותיו סכיחיו לעבודו אצל חס לא כן אלא אינו כוונת רצונו וממשלתו עליהם א"ך עקר ומשלתם צידם שיעשו כרלוכס כדרך שאמר איצ צריצו עקרת חת העולם ציד רשע וגו' . פני שופט"י יכסו וגו' . וכמשארז"ל כשהוא כן ודאי כמרוד צו כי מי יכול לכצוס ומשלה רעה כזו סכיחה לו עמנו ית' וזהו שאמרו ה"ס ה' בקרציו וגו' ר"ל חס הוא ית' שוכן צחוכיו להתיג וממשלתו על כולנו כא' עלינו ללוות חת העלות ועל יל"ת"ר וסיעתו לפקוד עליהם

עליהם שירפו ידיהם מאחורו ויחיונו לעבוד חת פ"ו ית' כרלוכו וכרלוכיו הרי עוב ועצדנו ואסאין וגו' ר"ל שאינו כן וכ"ל אזי כמרוד צו וכ"ל זהו עונתו צעלי מריצה לרעה ר"י אצל צלחה עפשות סגלנס אחזתם כי לא ידעו כי הכל מאחור ית' גווח ס"ס לו ממשלה להסיה כמ"ס צוה"ק פ' חרוונה צעל המלך וצנו סחצו סתכן רשות לזוכה להסיתו ולראות חיצת צנו וע"פ .

אבל ר"כ ה"קל צפרחנס של אלו ואמר דכך היתה דעתם הסכלה צאוורס ה"ס ה' בקרציו כי ענכתם לא ה"י כ"א צקיצה חקרונ פעויות וההלטריות לאחר שראו סנחטרו להם וניס כי יאמרו לאמר חס יס ה' בקרציו כוונך שהוא שריו צעדינה להספיק כל לורכיהם צליסוס לך נכיעה מליה מלסיים או ליזה מניעה אחרת וזהו ג"כ קיצה מה שא"ל צני המדינה לזא לפני המלך להתחנן צכל עת על לורכיהם כיון שאין מעכב צדצר א"ך חמנס רלון המלך וליווי' סצחחלת וולכחו עליהם להספיק לורכיהם כשאר קיים לעד ואם ככה יתנהב עמנו ג"כ אזי נעצדנו ואם אין וגו' שלא יתנהב עמנו כמלך זה אלא כמלך שאין חשלונה לורכי צני המדינה כמשך לעד צקיצה המלסיים והמקטריגים למלך להחקיר פרנסת לורכיהם ושע"כ עולקי לורכי פרנסתם מריצה כאשר ילטרכו לצקס החצולה לפרנס לעלום ולא יחנו להם מציח המלך ועוד כי רצים ית' עיוס המלך ורלוותי על דצרת המלסיים וא"כ חחי יתעסקו בעצרות המלך וק"ו צאלפי הצדלות נעבודה מלכו של עולם ית"ס חס ילטרכו לצקס פרנסתם צציעת אפס סנה עלצד ציעל עצרות חס"י"ת סצזמן עצרות האדמה א"ך גם כי סהסחדלות וערדה העולם יספיד מחשבתם ועוב לצצם כי ירגילו לסועט צהצלי הזמן וכסיעמדו על המשמר לעבודה חס"י"ת סהרגל יצקס הפקידו כפעם צפעס לסועט צהצלי הזמן ועכינו ולא די לזכיעה הזאת א"ך גם יתרעעו מחשבותיו ע"י"ז ויצא לחשוב צדצרים הממרים עיני כצודו ית' כי ערדה הפרנס' מווקוס לעוקוס יציחה לזה כ"א ילא מניח סספר לקצב צשווקים וצרחויות אלל כל פינס תארוב כחיני ומע גם כי תאותו על פרנסתו צכל עת חעוררתו לחאו חס זה אשר לא לזה ה' כי כח חחאות חת ה"א וע"כ ציקטו צעלי מריצה לקלק

מהם ערדה הסלע"כות כי חס לא כן ימרדו ח"ו וכעענת צעלי כח סזכר סזוה"ק סכ"ל סצקציל חמויות סנחטר צכל עת צקיצה המלסיים והמקטריגים המה פייסם עררכי חמורה ועצרות חס"י"ת צחוקים כי ס"ק ס"ק ס"ק ערדה הפרנסה הפקיד עוב לצצו ומחשבתו צלריכות סזמן ומע גם כי צלח"ה הפניות מעציר על דעת קונו ע"כ מיד הם קרים ומי דרכי חמורה כי מע שיעשה הזמן יעשה ססכל מיד לפי סכלותו .

ואמנם רצנן מעיטו צעון צעלי מריצה יומר מכל סחכמים וק"ל דהם לא ציקטו ס"קילק עתס לך הילר מכל וכל כדאמר ר"י וגם לא צקטו נס"ק עתס אורח"ת עקלקלת סצא צקיצת חקרונ מויות כדאמר ר"כ וכ"ל . א"ך חס לא חששו לכ"ז כי דימו צנפסם לעבוד חת ה' צכל אופן גם צחוקר סמויות וגם חסתת הילר לא יעניס כי יכנע ח"י מרוב עצודה להס"י"ת א"ך דצר זה לצד רלו לדעת חס יס ה' בקרציו וגו' ור"ל כי הגם שידעו סנשמתה גזירה מחת כה"כ עכ"ז סיו כצוכים חס יס לכשמת האדם צעוה"ז איזה חקשרות עם עלם חליות צמוים ממשל כי חס כן הוא אינס יחאים משוס פגעי הזמן לא מחוקר המזונות ולא מהסחת הילר כי ה' אשר בקרצם ית' צכקלס ויסמור רגלם מלכד ואם אינו כן סזאו עענית ואם אין שאמרו היינו שאין חוט עסקולת של זיחרא קדישא יורד מן הסמים להחקטר עם כשמתו צעוה"ז צודאי ימרדו צו צלתי סיוע זו מי יוכל לעמוד על כפשו מחסתת הילר או שלא לחוס לחוקר סמויות וזהו שאמרו ה"ס ה' בקרציו וגו' בקרצ"ינו דייקא וכאמור : וע"כ נקחלו ועמוד על כפסם לכקות דצר זה . צחם כי יתרתו צלצם איזה מצוקס וידע חל"ים למלאות משאלות מחשבותם צפעס הזאת צו יתוודע להם כי ה' שוכן בקרצם מועס וקטר חוץ יס לכשמתה צעוה"ז עם מאל"לם סצממים מעעל ואשר על כן כל מחשבות צלם הוא מצין ואם לאו כו' :

ד"ר רואה כי צין לער או לומר ילאו אלו צעלי מריצה מן סכלל של חמוכה ישראל וחורחם הקדוש' וכזו שהאריך צוה"ק פ' שלח סס לצצר טעותס ורשעחם של כל האומרים כן כי חממה כן הוא אשר ה' שוכן בקרציו עמם צחמלעיות

זאמלעיות השמחה השריו' צחוכיו וכל מחשבות
 לזיוו הוא מצין צטרס סכולרה וכמש"ל צקפירת
 הקודמים צטס המ"ר ותוא הוא עלס הקיצה אשר
 השמור רגליו מללכוד צעלת הילר וכאמור לופה
 רשע וגו' ה' לא יעצבו צידו וגו' כמשל"ל וגס
 ימלא כל אחקוריו ומזכתינו כסככין לזיוו חליו
 ית' צלמת וצחוס ולא יבא האדם לכפור צדבר
 זה כ"א כשחצבור עליו האות ילר מחשבות לזו
 וכמ"ס צזוס"ק טס ח"ל דקוצ"ס לא צעי עינן חלא
 לצא וישמור התיא רשימא קדישא ורלזכו הקדוש
 כונ"ס. כ"א ילכוד צפה החלוח ח"ו. מלודה זו
 פרוכה הוא לו לכל הכפירות הזכרות ולכל הרעות
 צצמולס ר"ל לא ולמד צצקציל מחשבה רעה זו
 ר"ל יבא האדם לידי ע"א וק"ד. ס"ד מקין אשר
 צקנחחו צחלומה יתירה של הצל הרגו. וע"א
 מחלטי טעים וכמשל"ל. וכבר הוצא צמ' צא'
 שפבר על כל עשרת הדברות צפ"א מחמה האות
 ילרו ר"ל. וע"ז אמר שלמה צחכמהו לחלוח יבקש
 כפרד וגו'. ור"ל צצזה כל אדם יכול לידע צכפשו
 מחי הוא כפרד מחקדושה ח"ו שבלשר החגעל
 כפשו לחלוח אש זרה ר"ל ודאי אז כדחה וכחפרדה
 קדושה השי"ת טעס כשמחו מוננו וכבר הארכתי
 צקפירה הקודמים צטס זוס"ק אשר דבר הרע
 הזה הוא פורט לכל שאר הרעות צצמולס וכמ"ס
 כד חקני ילרא צישא צצ"כ לא חקני חלא צליון
 עריין כו' ע"ס.

ראין לך אדם מישראל שיא ריק ח"ו מקדושה
 השי"ת הסוכן צחוכו זאמלעיות כשמתו
 ככ"ל ואס ריק הוא ומנו כי מלא אה ה' צקרצו
 צרוט מחשבותיו הללו כי פכס חליהם צחחשבה
 או צמעשה ח"ו וכמו שאמר להס משרע"ה לישראל
 צפירוש כאשר נעה מחשבות לצס לדברים המכוערי'
 חללו כאמור זכרוו אה הדגה וגו'. צוכס למשפחותיו
 וגו' וכמשל"ל פ"צ דיומא דק ע"ה דשעות זה
 לחזו צלצס וכמש"ל וע"ז השיב להס משרע"ה.
 והי' לכס לזרס יען כי מחלמס אה ה' אשר
 צקרצכס צקרצכס דייקא וככ"ל שזשו עיקר חקי'ו
 להמלא גופו מלחטרות צו קדושה השי"ת וכשמתו
 וכך אמר להס משרע"ה לישראל צחוכחתי צפ'
 וילך חלא על כי אין חלתי צקרצו מלאוטי הרעות
 חללה וחלכי הקטר חקתיר וגו' שחמחו כל
 המשורטים וכי צצקציל שיחודה האדם על חמליו

ישגנו הרעה של הקטרה פנים ח"ו ואמנם יונן
 האמור צצלמה ח"ו זו וידוי דברים חך אדרגה
 הגדול צצחמליו כי הוא יאמר צזה כמענה צעלי
 חמרי'ו חכ"ל שאין ה' סוכן צקרצס זאמלעיות
 כשמהס ועע"כ מלא חותס כל הרעות חללה
 והכה לפי צזה הוא כפירה גמורה ע"כ כמדוד
 כצדחה והקתיר הקצ"ס ג"כ פכיו מהס מדה כנגד
 מדה הוא חמל צחכצו אשר הקצ"ס הקתיר עניו
 מעוה"ז ואין לו קשר ח"ו צכשמתו צכללות כמות
 ישראל ע"כ צלמה הכי חוי ל"י שחמיר חקני'
 פכיו ומנו ג"כ מזה דצלצך על רחמך כו'.

רגל המה צעלי מריצה שצחרו צמחשבות
 הרעה כמו שציארנו למעלה. ע"כ כפרדו
 מעולס הקדושה הסוכנת צקרצס ולפיכך צלו
 לכל המסקה הגדול הזה לכפור צכולו ח"ו חמו
 שאמרו צמ"ר חכ"ל שפסי' להס השי"ת חלס רוליס
 לצדוק חותי חס מעקלתי וכצודי מלא גס צכל
 חארץ חלזו וככ"ל יבא הרשע ויצדוק חחכס ווח
 הי' צקופס סכחודע להס ע"י חוחו רשע מעולן
 מה שיחה עיקר חמלס. וצל"ה עוכס צא עליהס
 שחמך מילות כו' וכמש"ל זה לחות צידס כי אין
 כמותו גס צכל חארץ הלזו ושחול צוחן לצוח
 ועשחכות צני ישראל זאמלעיות כשמהס צקרצס
 והעון חחוכר הוא סגרים להס עוכס סכעכסו ע"י
 חוחו רשע וכאמור:

וראינו לחתום מלאמרינו זה המדרג צכנינו
 הקדושה צדבר עוב צחחוכי דחסי'
 צחחכנו חל ה' לקייבו על מדה הקדושה וציקס
 וחמר פענוי חכן זאמרתך וחל חשלט צי כל חון
 וגו': הנה כל חלה ומלה מחפלחו זחה יוצן עפ"י
 מ"ס צזוס"ק צשלח סי' ע"צ דמאן דצפי למיחי
 צמלכא קדישא יחמור חאי רשימא קדישא עכנ"ז
 כו' ויזכה להשרות עליו ד' מדות הקדושות והס
 כל"ח חו"ד יסו"ד מלכו"ת וממילא יזכה צמלכא
 קדישא דחול כולא חסי"ה ויחמר חס סמוע וגו'
 דא מלכות וחי"ש"ר דא לדיק כו' ע"ס. והנה חזו
 עלס צקשה דחעמ"ה מלפני השי"ת זאמורו פענוי
 חכן זאמרתך ר"ל דברים המזכרים צחורתיך
 צלשון חתירה כונ"ס ויחמר חס שמוע סחמעו וגו'
 והיינו זאמרתך זחה חכין פענוי צס וממילא
 לא ילנוע צי כל חון חוכגדים לחמרות קדוש
 חלתי ישראל זה מרמו כמים זמירות זאמורו
 פענוי

מענוי חכן היינו סקן פענוי רגליו סרמונו למדות
 חללו כנודע. והנה ד' מדות הקדושות חכ"ל
 עוליס מקפר חשל"ט וע"כ צכצקס לחכין פענוי
 חון ולחשלען עליו ציקס ג"כ חל חשל"ט צי כל
 חון ור"ל חן חנה חמדות הקדושות חשל"ט עלי.
 וחונס זה לפומת זה עשה וכו' היינו סיפוך
 חמדות חללו צצקשה מואך רצש"ט חל חשלט צי
 כל חון שחס חקרמים פועלי חון וכמ"ס צלק"ת
 ר"ס יתרו ע"פ כהן מדין כו' וצס' מ"א מערכת
 חוח ח'. והנה חכחנו מחקרין חקירין וקושרים
 קשרים חכל צחצל חללה עצדי ה' והסס חלתיס
 יסייעני על דבר כבוד שמו ית' שחמקדש קדושתו
 ויוסיף לנו צכל עת קדושה צקדושה מלוחיו מעשה
 ועד עוליס חון:

ומעתה כחחיל לצאר סשצנ' מרות עליונות
 חככללים צצרת יסוד הקדוש לרצה
 ולשמור ולעשות ככל הקטר סקרצו צקפירת
 הקודמים. והנה מדה חקד סציקוד יורס לנו
 דרך סקודש סמקודש ע"ד שאמרו חכז"ל צח"כ פ'
 קדושים ח"ל וח"ת למע כשא קין אה חחוחו
 חקד עשה הקצ"ס עס עולמו כו'. והנה מדה
 יסוד רמוז חל הקדושה כנודע וממנו נקח לעבוד
 חח ח' סלא כשחמס צמדה זחה כ"א ללורך צנין
 סעולס וקיומו להקיס זס"ק שזשו חקד סכקדושה
 וחל זולה חו ע"ד סכ' הרצ"ד צשעמ"ק צצמקדלחו
 עלות הוא עושה כו' חו ע"ד ששעה רבא מפני
 רשוחתו כו' חו ע"ד סכ' הרמוצ"ס ז"ל סמפני
 רשוחתו. וכן לא ימנע מלשמה חחן וכלס כי אין
 לך חקד גדול מזה וכיולא צזה. וחונס ישמור
 חקדו וחמחו מלח חסי"ת לא ימ"ס ורלס מה
 מלחה לו לרצ"ח צכפ"ק דכחצות חו ע"ד סכ'
 ר"י צשער חחשוצס שלל יס" חקיר סועה צלטה
 עונעה צכמר ע"ס כי כל חלו חקד גדול חול
 עושה לכן ישמור קדושתו וכחורת חקד יעשה:
 חו ע"ד שאמרו חכז"ל כדרים סייג לפרישות והס
 חס עכתי הקדושה כונ"ס ספרי יריחיס צזה:
 וחונס יס צזה דרכיס סוכיס חרוכה מארץ מדהס
 כי לעומת זה חלא חמרו צירושלמי לא דייך מה
 שחקרה חחורה כונ"ס צשמונה פרקיס ע"ס סלא
 יחליס גופו מרוצ סיגופיו מחלחת סעולס וירצה
 ח"ו עלנן שחול סמוע הגדול צעצורת חסי"ת.
 ועוד כי חייצ לגמול חקד עס נפשו כונ"ס סלל

צמ"ר שחצחתי צקפירת הקודמים כשחלך ליהנות
 מעוה"ז וכעוהו רציס סאין חפה יכול לדבר עוב
 ה' לכפש דחרסחו אכפרי יריחיס. חזה יורה
 מדה חקד סציקוד ר"ל חקד סכקדושה שחמקד
 לא יחנגד חל הקדושה והקדושה לא יחנגד חל
 חמקד וכמ"ס:

ובן מדה גצורה סכקדושה יורינו מדרכיו
 ית"ס סאין לך מדה סלריכה להשחמס צה
 בגצורה חזקה כמו צכניכי מדה הקדושה וכמ"ס
 חגור חרצך על ירך גצור וגו' וכי צזוס"ק פ'
 צשלח ס"א ח' דקאי על מדה הקדושה ושזחו
 עיקר חוד וחיר על האדם ע"ס. וכן חז"ל צכפיק
 דקידושין דמ"ס צרכו וגו' גצורי כח עושי דברו
 וגו' דקאי על מדה זחה ותעילה לזה מה סלריך
 להחחוק בגצורה לקכות מדה הקדושה יוחר מכל
 שאר חמדות מפני סכל חלצרים וחחוסיס חכגדים
 לעומתה כי חצורה ית"ס חטציע סכחה צחעיות
 עליומה צעצעי צ"א צצקציל קיוס מין חוכסי
 להעמיד צעולס דוגמתו צרמ"ה חיצרים וססי'ה
 גידים וחחוסיס כמותו כי לולי ספ"י כל חלצרים
 כשמעיס לעבוע זו לא ח"י סעולס מחקיס צמין
 כידוע. ואשר ע"כ לריך גצורה חזקה להעמיד
 הדבר על ד"ת חחורה ולחשוב צקדושה וסלא
 לסמוע למעלה עוב סכחמית. חחו סלוח חכחצו
 חל חתי כסיס כפרד וגו' ר"ל חגס שניחן צך
 כח צחמיי דוגמת חסיס חשטוף עכ"ז יס לך להצין
 צכינה יתירה סכיפנה צך עפ"י ד"ת חחורה כי
 לריך חחה להכניע כח זה ע"י הקדושה והערתה
 ח"י הקצ"ה קדוש חלתי ישראל ולחצרות עכפי
 הקדושה מכל לך כי צצקציל זה חעונעה צך ענע
 זחה חצל לחו ליהנות חיתכה כ"א על דרך חלחה
 חצחה לו לחרס צמ"כ. והנה סורס גצורה זו
 כחצחר צזוס"ק פ' ויסך דק קפ"ע צ' ע"פ זה
 דצרכו וגו' גצורי כח עושי דברו ח"ל צגין דחיו
 מקטרנו ל"י חדיר צפי צ"כ לחחחקפא עלי'
 ולחחחלקא עלי' זחחר חקיפא כו' ולחחחחפא
 זחחר דגצורה כו' וצגין דסחזא ילר חרע חקיף
 צעי צר כס דישא חקיף עכ"י כו' לחחחחחא זיכא
 עס זיכא כו' מלחכין דקויצה דחחין עכמרה
 דגצורה קסייח לחחחחקפא עלי' חכה גצורי כח
 עושי דברו כיוסף דחקרי לדיק וגצור ע"ס.
 והכוונס לומר כי צעלי מרות גצורה חקשות ר"ל
 נמשכין

מאשכין ויורדין וגבורות הקדושות והמחוקות
 צוטרטן כוודע מדברי הרב ז"ל . ע"כ זהו
 שמייעלנו השלם הזה שכאשר יוגבר ח"ו היל"ר
 על האדם מלך גבורתו הממשך מעורט הגבורה
 שבקדושה כמ"ש הרב ז"ל בענין ז' ילדים שנמשכין
 מחו"ב אזי צני צר נש לאסתלקא עלי' צאהר
 הקיפא כו' ר"ל שיעלה צמחשנתו ועוז כוונת לצנו
 אל עורט גבורות הקדושות העליונות ושעה
 ימחקו גם גבורות הקדושות[המחונות] שהעלחן
 לשם ולזו ירף עמו היל"ר. וחזו ענין ההכללות
 הגבורות בחסדים הנזכר בדברי הרב ז"ל בענין
 שני הילדים ויחמנו היל"ר לעבוד את פי ה'
וידו הדררן יורה לנו מדה גבור' שבקדושי'
 ר"ל כי לקנות מדה הקדושה
 בקנין גמור לריך גבורה חזקה ולסוס עיניו ולצו
 על זה כל הימים צכל עניניו ולא יאמר שצחן
 ולאו ורפיא צדי' יזכה למדה הקדושה הזאת .
 כ"א שהעולותו לאחר הקיפא להיות סוף כעמודא
 דפרזלא כל הימים וכמ"ש גם ציה"ק פ' צראשית
 דף ד' בעבודא דר"ח מ"ש דר"ג ב"כ שלא יוכל
 צסום פעם להכיה עי"ז מקום פכו' ליל"ר
 להגרות צו מהיום ההוא והלאה ח"ו וגם האבות
 לא זכו לכל הכבוד הזה וצפרעות יעקב אע"ה
 צחיר שצאצות להעמיד ששים רבוא לקבל ההור'
 פא"פ . כ"א ע"י הגבורות והמחוקות הקדושה
 וכמ"ל צפריה הקודמים עד היכן ה' הגבורות
 להסתלק על ילד עד שזכו צאונה אח"כ שלא
 שלט צהם סוז . וחזו ים לרמות צהפלת י"ח
 שתיקנו הכז"ל אבות הגבורות וקדושות .
ומדת הפארת שבקדושה ורינו מדרכיו ית"ש
 אשר כ"כ לריך להיות אחוז ודדוק
 צמדה הקדושה עד סילא לו סס צמדה זו שפארז
 לחזו צ"א וישצחחו עי"ז דוגמה ר"א ור"א צמס'
 פקח' דגם הזכות המהועצות אישצחצעי צהו
 צחיי רצנן קדישא דארעא דישיראל וחזו ההפארת
 סילא להם מקדושתם וכדאיחא סס וחזו יורט
 הפארת שבקדושה ר"ל הפארת מכל לך שיהא
 הפארת לעוסי' והפארת לו מכל אדם שיצחצחו
 צמדה זאה הקדושה עם כל פרעו' ודקדוקי'
 סחלוס צה הנזכר צקי' ע"ע. או ע"ד סארז"ל
 צמס' צרכות על ר"ג סקרא צלילה הראשונה
 סקשא שלא רלה לצבל ממנו עול מ"ס אפי' שעה

אחת כו' : והנה זה ודאי מורה על עולם קדושתו
 עד להפליא שמשצחו ה"י פכו' לקבלה עול מ"ס
 גם צעה כזאת והלא תראה כי אחרים זולתו צלחה
 אקורין לעשות כן כמ"ס דלא כל תרולת ליטול
 את הסס כו' . והעעם דכל שאינו מוחזק לכל
 שחא ומקדש צקדושה מעשיו כר"ג ודאי דאקור
 לעשות כן עסום דאין זה אלא יוהרא וכדאיחא
 סס . וחזו יורה מדה הפארת שבקדושה ר"ל
 שהנהגת קדושתו ית' לו הפארת וכל אדם אגל
 לא ילעגו לו שחא עושה לשם יוהרא וכ"ז הלוי
 אס הוא עתהג צקדושה צכל עניניו כל עיניו או
 לא וכנ"ל . ע"כ יראה האדם להצדיק צמדושו
 ית"ש להסתגב צקדושה כראוי צכל פרעו' עד
 שי"י לו כל ההגותיו צה לשם ולהפארת :
ומדת נלה שבקדושה יורינו דרך הקודש עסי'
 הכודע כי ים זמנים ומחלפים אלל
 האדם כי אין לך אדם שאין לו עעה צסום פעם
 שלא יחא לצו כומה למותרות האלות העולם
 והענוגיו חזו יצא מבעה ס'צות אי מוסם סתמוגו
 יקודותיו צסום צעה שחא שלא כתבצר אי על
 חצירו ככודע או ללך שלא כחצו הצלי העולם
 צעניו צצציל לערו ח"ו או אפצר ידעה צכפשו
 כי כמעלה כפשו צמעלה פרישות העולם . והכש
 צאולי יצא האדם להקל ראש צעה ההוא צצציל
 זה ולהסתכל צמקום שאין ראוי או לדצר דיצורים
 אשר לא כן וכדוונה כי יאמר סלוס ית' לי כי
 וזה איכפת לי אין לי מזה סום הירחור או
 הנאה וכצר חלפו הצלים אלו מלצי . הנה עי"ז
 כאמר והלכת צדרכיו והצדק צמדושו וילמוד דעה
 ומדה נלה שבקדושה ור"ל כי לנלה ישמור קדושתו
 צכל פרעו' צלי סום הספק רבע ח"ו כי אס יקל
 ראשו ח"ו צסום זמן מהזמנים הכ"ל אזי צזה
 יחן מקום ליל"ר להגרות צו מכאן ואילך כשלא
 יעמוד צמזגו הסוה ע"י סיני מאכליו ומשחיו
 וכיולא צזה הכודע צלצות צני אדם . וכן כשיסכת
 הלער ונלצו ישאר רושם עלמי צכפשו מגיורי
 היל"ר שמוגן ההוא ומה גם שכצר הורינו חז"ל
 סגם צעעה אצלו סל אדם ילרו ונהגצר עליו :
 וכדאיחא ספ"צ דקידושין וגם כשידעה האדם
 צכפשו סעלה למעלה פרישות העולם יידע כי
 צכפשו הוא וכמ"ש הרמ"א צקי' מחיר יין ע"פ
 יעשו ען גצוה חמסים אנה כי זה הוא מתחנולות
 סיל"ג

ח"לר להצמידו צמעלה רעם לעשן יוכל להפילו
 ח"ו עי"ז מענה מענה . ומלצד זה הלח גם מי
 נזכה למעלה הספלה הזאת להקדש צקדושה
 על מעלה לא סוז הוא מאצניו אצרתם שלאחר
 כל המעשים כולם וגם לאחר שנלכף צחוך כצטן
 חאש עכ"ז אפי' צדידי' לא אסתכל ואמר צצואו
 לוולרים . הנה כא ידעתי כי אשה וגי' ולא סמד
 על קדושתו אפי' שיהיה אמתיות כי ירח ה'
 ליחן עקוס פכו' ליל"ר להגרות צו ועיין צכפ"ק
 דצ"צ וכל דצר העוקר ללצ כאמר צו ויראה
 ונאלחטי' ויס" לפי זה פירוש לסון נלה מעלסון נלה
 עולם ועד :

עוד תורינו מדה שזאה לצמור דרך ה'
 שלא די צזה צלצד לעמוד על
 משמר קדושתו כנ"ל . אך גם כאשר יצא לידו
 ח"ו צפחה פחאום איזה נסיון צעניו הקדושה
 סן קטן או גדול ית' האדם עוכן צדעחו צכל עה
 ורגע לעמוד צנקיונו לנלה את ילרו וית' לסון
 נלה מעעש מעלסון כילוח וכלחון . וחזו יורינו מדה
 נלה והסילות שבקדושה וכאמור :

וכן מדה חוד שבקדושה תורט לנו דרכי עבודה
 השי"ת להיות הודאה למקום צ"ה על כל
 עניני הקדושה צכתיקיינו צידו לצמור או לעשותם
 וע"ד חוכן זקנים ואכסי מעשה שחודו על חלקם
 חללו אצרו אצרי ילדותיו כו' והללו אצרו אצרי
 זקנותיו שלא ציישה את ילדותיו וכדאיחא צפ'
 חחילי עי"ש לצעצור כי ע"י הודאה זאת וכיולא
 צה חחחוק כפשו סרצה לחחזו צמדה הזאה צמודה
 עלי' וסלא ירפה מענה וחזו כמי הודאה רכצה"ק
 ציליחאו מציהע"ד צאומרו מודה כו' טענות חלקי
 כו' כי עי"ז סהפעל כפס האדם להחחוק צעצוד'
 זו מכאן ואילך צקצר חמיץ מצלי יכתק וחזו חוד
 הודאה שבקדושה לאמר לנו להודות לה' כי עוז
 על כל אשר געלנו כרוב רחמי . וית' לפי"ז
 לסון חוד כמעם סודו לה' :

עוד ילמוד אדם דעה ומדה חוד שבקדושה ע"ד
 סארז"ל סיוון לעצירה יקון . והנה אין
 זו צעצירה צפועל דוקא . אך גם צעחשצ' צהרהור
 עצירה כמ"ס צוזס"ק צהסוא הלמידא ססוריקו
 חניו צצציל הירחורי פצירה דמשך ל"י יח צמילי
 דאורייתא עד סחור צו והאיר פכיו עי"ס סר"ח
 נסרין אכפוס' כממשא . וחזו ערועו צכחצו צפירוש
 יח

שלאחר חכמה אדם מאיר פכו' להיות כי סמחשצ'
 סורטה צכחמס וכמ"ס למעלה צנח"י . ולכן
 כשאדם אחוז צכחמה סורט ממשצנה הקדושה
 אז האיר ממשצנות הסכמה חת פכו' ולא יוריקו :
 וחזו מדה חוד שבקדושה ור"ל דעלצד קדושה
 צצפועל ית' גי"כ דצוק צקדושה העמחשנה ועי"ז
 יאירו פכו' וזו ית' לו חוד וסרר ע"י קדושתו
 וכאמור וית' לפי"ז מדה חוד מעלסון חוד וסרר .
 גם זה סייך למדה הפארת שבקדושה ע"ד סאמרו
 שאקור לאדם לילך צצוק עם אשה צמקום שאין
 מכירין אותה כי יחסדהו שיהא אשה א"ס אחר'
 והנה סגם סזה אינו עושה סיפך הקדושה לא
 צמעשה ולא צמחשנה עכ"ז לא ככון לעשות כן כי
 לא יצא לו הפארת מהצצירות שיחשדותו וחזו סרועו
 מדה הפארת שבקדושה ר"ל סמכל לך ית' לו
 ספארת צקדושתו וכאמור :

ומדת יסוד שבקדושה יורט דע"ה למ"ס צוזס"ק
 וצתיקויס סעיקר סהולדה הוא צחלי
 הלילה ולא זולת . ואעמס כי סרצ ז"ל סלא יסגן
 ויסמוד להסעורה צחלי הלילה פן יתעקר ח"ו
 למלה אחרת . אך יסקוק צחורט עד חלי סלילי
 חזו יסוד שבקדושה ור"ל קדושה נוספת שבקדושה
 וכאמור . עוד ירמוז כי צאונה כל ערוס יעשה
 צדעה שכצר אפצר סח"ו סתקנתו סחא קלקלתו
 סע"י סיעשה ויעקוק צחורה עד חלות עי"ז ח"ו
 יתעקר למלה אחרת אזי כחורה יעשה ויסמור
 קדושתו ולא ישהה עד חלות . וצזה יחוסק לו
 קדושה על קדושתו שלא יאצד את קדושתו
 סראשוכה ח"ו וחזו קדושה שבקדושה ור"ל שבקדושה
 חלות ים קדושה אחרת הקודעה לס סלריך האדם
 לסיועה צעצירה וכאמור . עוד חרעו למ"ס צס'
 סוער דצורה צפ"י סכחצו אל חחן סיך לחטול
 את צצדך דאין ר"ל כצול פס . דא"כ סר-צור
 צעלנו' סחא חוא ולחמור את צצדך ל"ל . אך
 דר"ל סלא ידצר דיצור סל היתר סמצינא לדי
 חענא צצר וכן מלחמי צז"ס . וחזו רועו מדה יסוד
 שבקדושה ר"ל סלסמור קדושתו לריך קדושי' נוספת
 סכרליס יחירה ועכ"ז לא ילחחם מגדר הקדושי'
 וכאמור :

ומדת מלכות שבקדושה יצין לסמוע דצר
 ה' לקבל עליו עול מלכות
 עמיס לשם קדושה ולייחדם ציתוד אעתי ועפ"י
 מאז"ל

מאז"ל צ"ר ע"פ ה' לריק יצחן שאין אדם עול'
לבדולה עד שיעמוד צכסין כמו ארע"ה ויוסף
הלריק . והנה כבר אפשר ויכל להיות שיעמוד
צכסין מפני טעם חילוכי ושלל לשם קדושה .
והנה הכנס יקרא קדוש ודאי דלא צא עדיין צבר
הקדושה ולא טוה מידי כי העיקר הכל הוא
להיות פרוש מן העצירה ועקצל עניו עול מלכות
שמים וכסארו"ל וכמו שאמר יוסף הלריק והעידה
עליו הסורה הקדושה אשר אמר אך אעשה וגו'

ומתחילי ימים : וחסו שהקדים הכתוב וכח
עליו וימאן שאין צבציל כבוד שמים ווח
שהולך להנביט הדבר בעצם חילוכי באומרו חילוכו
גדול צבית הזה וגו' ביארתי יפס בעת"י צמ'
וישצ . וחזו טוירה מרת מלכות שבקדושה ריל
שבניכוי קדושתו יקבל עליו מלכות שמים אבל
לא זילת ואז יזכה לעלות לגדול ולהקדש צורה
מלכותי שהחיר עליו ועליו אמין :

סליק דרוש ערת היקוד וסקצ"ה יוסף עליו קדושה עוד ולעד :

ספירת מלכות

בשם אלהינו קדבול דגלי אהבה על כל הטוב
אשר גמלנו צרוב רחמי וחקדיו שדילנו
מן המועים ובאלנו ממלרים צבצורי גבות ומפורקעת
והנחילנו לנחלה מיוחדת לשטרות שכיתו עלינו
וכתן לנו חרות אמת וחיי מולט עד עולמי עד
בהרלות לנו אחרותי חי החיים צמת עונדו לפכיו
על הר סיני ואת חרר יקר הפארתו נעט צחוכיו
עמה עוז כחלצה משבעת רקיעים כדאית' צודרש
הוצא צילקיע קי" ע' ו"ל חכמה צתה ציתה
זו תורה שכתבה העולם צחכמתה חלצה עמודי'
שבטה שכתבה משבעת רקיעים וכיחכס לנכי
אדם עכ"ל . ונקלח אאמר זה איהא כמי צמ"ס
צמ" כ"כ וצמ"ר פ' שמוני ע"ש אשר כל המאמרים
יורד דעה דז' ספרים יק צתורה אלא דצודרש
משלי הכ"ל הוסף עוד דז' ספרים אלו כחלצו
מז' רקיעים :

כמ"ע וצפרט צלק"ה פ' צחר שאין לך דבר
צעולט שאינו צמח"י זמ"ק שהם עלט צירורי כיק
ומל הדברים שבעולט דלח"מ כו' ע"ש מחוק האור
לעינים וכמו שציארנו ג"כ מ"כ" אחת לחת
צקפירה הקודמים עמ"י תומע"ט שלנו הם מצבררים
ועולות לצורשן אל ז' ספירת הנקראים ז' ספירה
הצכין שאלו סופרין צימי העומר . וטעל ידי
עליהן כצ"י נחקנים ז"ס האלו ותיקון זה של
ז"ס שהם תו"ע טועל עלינו כל ימינו על ארמתינו
ציען כי אלו צנים שלהם כמ"ש יע"י הנציח אחה
אזיכיו וגו' תורה אמ"ך וגו' וכן חרבה וכמ"ש
צלק"ה פ' וירא וצבער המלכים פ"ו . והדברים
אלו מוצבים לצבות צ"א הנקלטים לעמוד על כפסם
לעמוד דרצבי האר"י סקדוט צעניכיים אלו :

והנה כודע כי תו"ע שהם ז"ס הצכין כארבים
מתרי"ג מלות הסורה ואותיותי וכמ"ש
צתיקונים תי" ע' דך קל"א חי דאית פקודין
דחליין מירוי דמלכא כו' וכמו שהציא סי' כסא
מלך טס פ"י צסס האר"י ז"ל ותוא מצואר ג"כ
צלק"ה צראשית צעניין ציאר מ"ע ומלית ע"ש .
והנה סגס כי הם עשר ספירות וכמו שהזכיר
ג"כ צתיקונים תי" ע' טס דאית פקודין
דחליין מירשא דמלכא הרומז לשלש ספירת
ראשונות כנודע עכ"ז צכללותן הם שבצ ותחלתן
ומספירת חקר כמ"ש עולם חקר יצנה . ומס הם
ז' ימי צראשית וכצואר כ"ז צבער המלכים טס
ע"ש . ותעטס כי תחלת שורשן לא ה"י כ"א שבצ
וג"ר צאים צקוד תוספות כנודע צדברי סרצ
וכמ"ש צבער תפרלושים דרוש ז' וע"כ צכללין כל
העשר

עומר

דרוש במדת מלכות

התנופה

ע

העשר צבצט כמ"ש צבער מ"כ פ"א וצבער עכ"ה א'
קמ"ה ע"ש וע"כ צאמה כשאנו מקיימין אותן
פקודין דחליין צרישא דמלכא כמו מלות הפילין
וכדומה כהחדש צקומה עליונה כצ"י ג"כ הראשונות
צפרטות . כי זהו עיקר יקוד קבולת קיום המלות
שאלו מקיימין כנודע צדברי סרצ ז"ל . אבל
צכללותן אינם כ"א שבצ וכמ"ש ורמז לזה כי
נעשרת הדברות יס הר"י אסות עד אשר לרעך .
והנה צצ' היצות אשר לרעך יס ז' אותיות רומז
לו' ספירת הצכין כמ"ש צמ"ר פ' קרח וצמ"כ טס
ולמ"ש הנה ככון מאוד כי צז"ס כארבים תרי"ג
מלות וכאמור ויהצאר עוד לפכיו צצמתי ציתר
ציאר . והנה סגס כי הציאר צעניכיים כאלו
כוגע צכבוד שמים ומי יאמר זך לצצ"י וראוי לפרטס
ואמנם כבוד הסורה ומלותי הציאחי לזה לצאר
קלמ צעניכיים כאלו למען דעת אפק מקלחו עד
סיכן מביע שורש קיום סורתינו ועלותינו וכמו
ס"הצאר צצמתי :

והנה מלצד מה שצצמתי לעיל צסס לק"ה פ'
צחר צענין מצירורים . אך אמנם עיקרן
של דברים מצוארים צאר היסצ צבער מ"כ דרוש
ג' וד' דלין לך דבר גס צעולמות עליונים שאינו
עצדורי הקדושה סזכר דהחילת הצירור פ"י כו'
עד עולם עש"י כו' ועם שנסאר כצבר דד' חלקי
דלח"מ והגדול שצסס הוא אדם המוצר עמ"י
חורה והפלת ומע"ט שלו יוצרר הכל להחעלות
לשורשו ודצרוי הם אוחיות לצצ הקדושים והמצקסים
לדעת ה' ועצדותו יח"ש צאמת ולצ תומס .
והנה ז' רקיעים אלו שהזכיר צעל המאמר הם
עלס ז' ספירות הנזכרים למעלה כי גס צזוח"ק
קורח כן כ"פ לפסירות צסס רקיעים וככ"ל
צקפירה סקודמים וכן מצואר צזוח"ק פ' הרומה:
וזהו צעלס כוונת צעל המאמר צנה שאמר
שכחלצה מוז' רקיעים וכיחכס לצצ"י אדם
ככ"ל להיות כי גס הוא ק"ל כח"ק דז' ספרים
יק צתורה . וגס ת"ק ק"ל הכי כחנא צהרס
צפירות סכתוצ שצז' ספרי תורה צכנה העולם
ע"ש צילקוט אלא דתנא צחרל דייק יוחר וגריס
שכחלצה מוז' רקיעים וכיחכס לצצ"י אדם ור"ל מ"ד
טציארנו כי ז' רקיעים אלו שסס ז' ספירות נארגו
וואותיות הסורה ומתרי"ג מלות" ככ"ל והכס מה
שנסאר מצירורי ז' רקיעים אלו הלל כיחכס

מלככה צירורס לצצ"י אדם שהס כמי מרוקמים
ומנותחים מתרי"ג חלקים רומ"ח אצרים וסס"ה
ג"דים נגד תרי"ג מלות הסורה וכדאיתא קפ"צ
דמכות ולא זה לצצ"ד : אך גס רוחניות כשמתס
המלוצבים צגופס הלא הוא כמי מרוקמת מתרי"ג
חלקים רוחניים דוגמת תרי"ג הגשמיים אשר צתוך
אצר כמ"ש הרחי'ו צסצ'ר שער הקדושה ומפני כן
שכצרס דרובמא עליונה מכל לך צללס ודמות
כמראס אדם היוסצ על סכסא ע"כ מן האפשריי
לנחורס עילחס להחפסטי עליו למען יוכל להחעלך
ולאור צאור החיים הכלל"ים צעצורת הש"י כי
צהחפור סשורס למעלה ירד עמוד הענן ויסכון
צחלל אדם ויעשה רושס צהרובמא ותעקץ של
מטס וכמו כן צהחפור העקץ יחפור סשורס
העליון ויעשה פרי למעלה כמ"ש ישראל אשר צך
למטס אחפאר למעלה וכמ"ש צזוח"ק פ' תלות
קפ"ד צ' . ומס נעמו צזס דברי צרותיו הקדמוכיים
שאמרו העולם רושס תורה וסחורה רושס
אלהות וכמ"ש צצל"ה צמסס כ"פ להיות כי ז' ימי
צראשית וסחדס שכצרס צסס וצצצצ"ו כצרס הכל
כל אלו כצרלו ע"י ז' ספרים שצתורה שכחלצו
גס הם מוז' רקיעים שסס ז' ספירות והכל אחד
וכאמור :

שוב ומלחתי צזוח"ק פ' וישצ קצ"ו חי שדורש
להדיח כתוצ זה דחלצה עמודי' שבצס
סקאי על ז' ס' הצכין וכן הוא צצ"מ טס . והנה
זהו סיעור כוונת צעמ"מ צאמרו שכחלצה מוז'
רקיעים וכיחכס לצצ"י ור"ל כמו פ"ל שכחלצה
וכשארס וכעטס חולצ צחר שאינו חולצו כולו אלא
חלק ממו . כן כאן סכוונת שכחלצה וכשארס
מצירורי ז' רקיעים וכיחכס לצצ"י מירסרל להחכתב
צסס ולהשלים סצירור עד תומו ויה"י אור הלצצ"י
כאור חממה כאור צבעת הימים . צאופן כי אותן
שמים שכצרלו ע"י הסורה שסזכירו חז"ל הוא
לאוד ורקיעים שהזכיר הצעמ"מ הנזכר הוא דצר
אחר וכמ"ש ומעתה כהצאר כל המאמר על ככון
צצמתי :

ובענין זה שהזכירו חכמים הללו דז' ספרים
יק צתורה . סנה דררך הפשוטי'
הנלל סכל חי מהקפריס מדרר מענין המדה
הרומז אלו . ספר צראשית ירמוז למדת החקר
כי צו יקופר מענין צריחס שמים וארץ וכל כחכס
הקצ"ה

שכנח הכל בחקרו ית' להטיב לצרואיו כע"ש
עולם חקר יצנה. ועוד כי יקפר בסקר זה עד
כונה נהג בחקרו ומאריך אפו לכל אוחן דורות
שחכעו לפכו; והליצ בצולות עמים צביל ומקפר
צני ישראל וגם זן אוחס בחקר ככל אוחן השמים
כדאיהא צפ' ע"פ דהנהו כ"ו כליח נגד כ"ו
דורות אלו כאמרו ע"ש. ואלע"ה איש החקר כולד
צקוף דורות הללו וכן גילגולי קצות האצות
והטעמים צבגם שלאחר כל הרעות והלרות טעברו
עליהם העט עליהם חקרו ית' להליל ממות נפסם
ולתחייהם צרעב :

כפר שמות רומז למדת גבורה כי זו יקפר
התחלת השיעבוד וכמה הלכו המלריים
לישראל. ועוד כי כל אוחן המטעבדים לחומר
ולצבים היו גילגולי דורות הקודמים שקילקלו כמ"ש
האר"י שחיו גילגול דור פנובל ודור הפלגה ;
והנה הם בגבורותיו וטורחותיו. וגם זו יבאר כי על
אויציו יתגבר כאשר התגבר על פרעה ועל מלכים
ציד חוקה באותות ומופתיים : וזו יבאר ענין
מחן תורה שגופי הגבורה טעברו וטמה ראינו
וגבורות נפלאותיו המוכרים בכתוב והתאר זכרם
רז"ל אין די בחר :

כפר ויקרא רומז למדת הפארת כי זו יבאר
כל עניני הקרצנות והם הם המפארים
למדה זו וע"ד שכי צוה"ק פ' יתרו ל"ב דאלין
סרין גוויין ר"ל חורר וקומק טהור ח"ג וכנודע
לא לתחזיין ולא תתפאריין כ"א באתר חד טהור
מדה הפארת כו' כד"א ישראל אשר נד אחפאר
ע"ש. ואמנם כ"ז צומן טציטע"ק ה" קיים
וישראל עוסקין בעצרות הקרצנות. אצל מיומא
דאחרצ צי עקדטא לא קיימו טעמים בכתורא
דלסון כד"א כן תטתח מליש מראשו וגו' אלצט
טמים קדרות וגו' וצרכאן לא סרין כו' כמ"ש
צוה"ק פ' ויש צפ"צ א'. והנה צערכי הכמים
טמים רומז למדת הפארת. והנה ז"ט צוה"ק
דטמים לא קיימו בכתורא דלסון וצרכאן לא סרין
מיומא דאחרצ צי עקדטא הוא מעט דלא
עסקי בעצרות הקרצנות כמ"ש כן להדיא צוה"ק
פ' כח דף ע' צ' צגין דלא פלמי פולחנא כו' ע"ש
כמלינו למדין דע"י עצרות הקרצנות טעם טהור
מדת התפארת קיים בכתורא דילי' ולתפאר
גבוויין שלו. ודמעי"ה רמזו צוה"ק כמ"ש חור

וגו' עוז ותפארת צמקדטו צמקדטו דייקא ע"י
עצרות הקרצנות כאמור. וע"כ ס' ויקרא טוודני
מעצרות הקרצנות רומז צפירות למדת הפארת
וכמ"ש כי אז קיימא מדה זו בכתורא דילי' ותפאר
גבוויין שלו אמה כי צפיתיות הדברים לריך ציור
רחצ להצנים אלא שאין כאן מקומו לזכרם ועיין
צד"ר דף קל"ח א' צמ"ש בכתורא דקרצנא דעצרת
ע"ש כל המאמר זה :

כפר צמדנר כולל ג' מדות כלל חור יקוד
לדעת החכמים הנזכרים. והכי צפ' צמדנר
כשא צמעלותך מונה וסולך ומקפר צני ישראל
ודגליהם. והנה ומקפר צני ישראל רומז לכלל
וחור הנקראים צני ישראל דלעילא. וגם צפ'
צמעלותך בכלות העקפר והדגלים הזכיר הכי
מלחמות האויצים וההללה מהם כמ"ש ונלחמת
בארלכם וגו' וכטעמת מאויצים זה רומז למדת
כלל כמ"ש צר"מ פ' צא טצמדה זאת הוא ית'
מארי כלחן לכלל האויצים ע"ש והם אויצי ה'
הקמים על ישראל ח"ו.

אלה טפרשת ויהי צקוע טתזכיר מיד אח"כ
הוא ספר צפ"ע לדעת החכמים הכ"ל.
והיא רומז למדת חור עקוס עמידת יתלכות
כנודע. והם הם הסו"ן הפוכין הרומזין למדת
המלכות כמ"ש צוה"ק פ' צמעלותך : והנה צוה"ק
צראטית כ"ב צ' קורא להיכל חור אטפקלרי' דלא
כהרא ר"ל מדה מלכות מעטם זה דמס עקוס
עמידתם עיין צמ"מ טס ע"כ גם צכאן טוענדו
הכונין מדה המלכות צפ' ויהי צקוע טרומז לחור.
ואמנם עלם טרומז אשר פ' זו רומז למדת חור
כראה מבוחר להיות כי כל עיקר יניקה החילונים
אינו אלא ממדת חור ולא ממדת כלל כמ"ש צלק"ה
טמאל ולקיצת יניקתם ככלם צהם טרצה כ"לוחי
הקדושות. ע"כ צביל זה טוענדת טמה מדה
מלכות המושלת בכל לצר ולהוליא יניקת צליעחם
מפיהם כי היא היא טעיקת צמלאכת הציוור
כמ"ש טרצ. פ"כ גם היא טומרת פחה צית
הצליעה צעור אוכלם צפיהם ומוליתחם מעס.
וחור טרומז צפ' זו בלומרו ויהי צקוע וגו' ויפולו
אויצין ר"ל אויצי ה' הם החילונים המוכנסים
לשלות יד ולצו ח"ו והקדושה כי הארון טרומז
למדת מלכות צקיעתו ממקום למקום יפיץ האויצים
הם כמון אשר טרפנו רוח הקודש לכל סערין
דעלמא

דעלמא צביל שלל יתכחו ולא חוצרר האוכל
וחוך הפקולת כמ"ש צה צוה"ק פ' צלק קפ"ע
א'. וזהו מדה של הארון צדך סילוך כקיעתו
ואמנם בכותה מדה אחרת היה צו ע"כ אשר
וקט אליו טובה ה' רצות אלפי ישראל ר"ל יסיצ
נדחים הם סניק טהם רצות ואלפי ישראל
יסיצו לטורטן צקודש וממילא יצטעלו החילונים
וכל וכל למעלה ולמטה ואין מי טיעמוד לכגד
ישראל להרע להם ח"ו וכך נהג יחושט חלמידו
אחריו טסנין הארון צמקוס קצוע וע"כ נוח לו
לכנש הארץ כמ"ש (יחושט ח') וישכחו אה אהל
עועד והארץ ככצטת לפניהם וגו' וכפירט"י טס
כי צסכון אוח"מ עם הארון צמקוס הקצוע לו
צטלו לריהם של ישראל מלמעלה ומלמטה כאמור.
ואמנם הולך הכי לדיצורו של משה כמ"ש ויחמר
משה וגו' כי משה לדגבא דילי' פקיד כמ"ש קוצה
ה' טובה ה' לסייע על הציוור כי צלחו א"א
למדת מלכות לצר כמ"ש הארי צכ"מ כנודע.
והמטכיל צדצרו יצין :

ומשם ולתן ר"ל עפ' ויהי העם עד ספר
דברים הוא ספר טשי לדעת החכמים
הכ"ל והוא רומז למדת היקוד צהיות כי בכל
פרטיות האלו עד פ' דברים מדנר ממדה זו כי
יס משה טפגמו צו ויש מהם טתיקטו ור"ל כי
המחאווכים פגמו צדיצורם כמ"ש ויהי העם וגו'
רע בלחזי ה' והפוגם דיצורו פוגם צמדת יקוד
כנודע וכמ"ש צר"ח צענר הקדושה קפ"יז וגם
פגמהו מומט כמ"ש צוכם למטפחחיו על עסקי
עריות כמטארז"ל. וגם צפ' שלח פגמו צלטוכס
ונפ' קרה הפליגו טרצה לפגמו צין דציצור וצין
צטלם המחלוקת טעצו מדה טלוס טרומז למדת
יקוד כנודע וכמה פגמהו צדצורם כמ"ש צפ'
חקת וידנר העם וגו' ומכ"ש צמה טפגמהו מעט
כמ"ש צפ' צלק אלא טלעומת זה ה' מהם טתקתו
טרצה ועטו טלוס צין ישראל לחציהם טצטעים
טהור א' ותקוטי מדה זו להיות רודף טלוס כמ"ש
צר"ח סוף טער הכ"ל וכ"ש הם טתטלמיו אה
ישראל להקצ"ה כגון משה ואהרן צתפלחם וכן
כלצ ופנתח מה עשה עד טע"יז זכה לצרית
טלוס כמ"ש הכני כותן לו אה צרית טלוס וגו'.
וקרר דברים רומז למדת מלכות דל"ל מוגרעה
כלום אלא ממה טמקצלת מלמעלה וכן ומשכס

תורה חחר וטובה מה טכוכר צספרים הקודמים
וכ"כ צלק"ה פ' האזינו דספר מעטת תורה רומז
למדת מלכות מע"ט ע"ש :

דוד למלתן דכל מה טחנו לריכין לתקן
צעות"י ע"י טועמ"ט הוא לתקוטי מדה
הפארת ומלכות טחנו צכיס טלחם. צקוד צכיס
אחם לה' אלהיכם וכמ"ל צכס הארי : והנה
טורטם הם טצעה כמ"ל וכטתקנו על ידינו
ע"י טועמ"ט טחנו הלל טמה מחוקקים ז' צז'
כמ"ש צכטיכ צענר ק"ה ומקור טורטו כוצע
מזה"ק פ' תלוס קפ"ג א' שכי טס דז' יומין
תחאין אחקדטו אז' יומין עלאין. ולחחר טתקנו
ז' צז' צמ"ט ימי הטפירה אז' ציום החמשים
יתעלו כ"א להיות צו עטר קפירות וע"ש צענר
ק"ה. והנה כל מעטת המלות טורטטין ועכפיהן
מפורטים לנו צכ"ד ספרים דלוחי"תא ועיין
צהקדמת חיקוים צקופו צטכין כ"ד ספרין ע"ש.
והנה חרי"ג מלות וכ"ד ספרין כ"ד וחרי"ג עולה
למקפר ז"פ הוי' אדני רומז לעולם טתיקין טעט'
צכטי מדה האלו ע"י טועמ"ט טחנו כי חיקוטי
טני טמות האלו חלוי צכטרון מעטינו ככ"ל
וכמ"ש זה טעי טס הוי' טהור טס העלם הוא
לעולם ועד. ואמנם זה זכרי טס הזכרון טהור
טס אדני טחנו מוכיין אוחו הוא לדור דור
ר"ל חלוי צכטרון מעטינו ומעטת הדורות וכאמור.
וע"כ צתחייד ז' קפירת הפארת טכל קפירה
הם היות כנודע צז' קפירה של מלכות טכל
קפירה הן אחרות כנודע יעלה למקפר כ"ד וחרי"ג
ציען כי כ"ד ספרין וחרי"ג מלות גרמו יחוד זה
ולכטיטעלו כן יביעו למעלת עטר צענר והוא
יום המקוה לנו טיטעטטו טכיהם צכתר אחד
כנודע וטמ"י.

רבוה טציארנו צרים ומאמרינו דעלם חיקון
מעטת המלות חלון צז"ס הצכין טהם
ככללין זפ"י ככ"ל יוצן צה מה טממאל לרז"ל פעם
הזכירו צלטוכס מ"ט פכים טהור כו' ופעם הזכירו
ע' פכים לתורה. ולחכס למ"ש יוצן וטתכל אחד
כי כטככללין טצב קפירות טתהורה כחלצם מהם
ככ"ל כ"א מכולם אזי יעלו למקפר ע"ט. ולחכס
כטכחצוב גם שלש ראטוכות ר"ל כל עטר קפירות
וטצב קפירת הצכין יוכללו כ"א מכל העטר אזי
יעלו למקפר טצעים פכים לחורה כי החור וטמלות

ע"ש

ועם כאלו ונחלנו וענין שכי האונינים של מ"ט
וע' חלוי בכשרון ועשה המלות ותקונים של ז"ס
סבין וככ"ל צפחה מאמרינו ודוק:

ומשמע זה נמי יוצן מה שמאל לרז"ל
שאמרו מ"ט פנים טהור ולעומתו מ"ט
פנים טמא וצ"ע פנים לא אמרו כ"א ע' פנים
לחורה ולא כמלא להם שיאמרו שלעומתו י"ט ע'
פנים טמא כמו שאמרו צ"ט פנים ואדרבה כמלא
להם ז"ל בתיקונים תיקון כ"ז שאמרו דאין להם
לגוים זכרון וחלק צ"ט פנים וקמכותו על מ"ט
לא עשה כ"ן לכל גוי כו' ע"ש ולמ"ט יוצן להיות
כי צאליות הממא כחמטע מהיות עטר לעומת
עטר שבקדושה ולא י"ט כ"א שצ"ע כמ"ט צ"א
הוצא צ"ט ז' במקדש מלך פ' שופעים דף ל"ג א'
ע"ש והוא מפורש ב"כ צ"טע הקליפות פ"ג פ"ט.
וע"כ לא כמלא בכללות הטמא כ"א מ"ט שהוא
ז"ט ולא יותר אבל בקדושה י"ט כללות ז"ט
וכללות ז' מעשר וכמו שציארכו זה יורה צדיאור
אמיתו דבריכו שציארכו צ"ט מאמרינו זה צמין
הר"ב מלות שחארגו מ"ט סבין וגם מכללות כל
העטר לכשיחוקן ע"פ מעשיכו הטובים וכמ"ל
צמ"ט:

ומעתה גם אחת אל החצה על מקפר
הקללות שצ"כ שמוקפרים מ"ט
וצמטת חורה מקפרם ל"ה כמאשר"ל והזכירו
רש"י ז"ל צ"ט לנצ"ט ע"ט ש"ט לרעה ועם
המקפר של מ"ט הכתובים צ"כ וגם למה הוכפלו
צמקון צמטת חורה צ"ט מ"ט שם ל"ה. ואמנם
למ"ט יוצן זהיות כי שני מדות אלו שם הפארת
ומלכות צ"כ י"ט ז"ס ככ"ל וכ"ז צדך כלל.
ואמנם צמטיית כל א' מהז"ט כללות מכל הז'
עד ט"עלו למקפר ז"ט שהוא מ"ט ככודע. והנה
זהתייחד שני מדות אלו יעלו למקפר ל"ה שהוא
צ"ט מ"ט. והנה כזר כחצאר למעלה מקפר
חורה כתים רומז למדת הפארת וכמו כן כחצאר
צמטיית מדה זו מחזקת ארבעים וחשע מדות
והם מקור מים חיים ומכילות צרכה ושלוס:
ואמנם ומטת חורה רומז למדת ומלכות צמכילת
מדותיו של מדת הפארת צמכה וכמ"ל. והנה
זההכללות ז"ט יעלו פרטי מדותיהם למקפר
ל"ה שם יריקו חיים וצרכה להצא לעדוד
צמדותיהם אלא שגם זה לעומת זה עשה חלשים

שגם צמט"א י"ט ע"ט פנים טמא צכל א' אחס
ע"ן צמער הקליפות ס"ג והצין ודוק וזההכללות
ז"ט הם ל"ה שהוא קטרה אזלא צמר קודשא
כקוף צמר בני קשא ואיפשר שצזה יצא דברי
זוה"ק צמ"ט פתח רכ"ט א' שציאר קם ועם מקפר
ע' פרים ו"ד חלשים. אזל ל"ה חלשים לא נתן
שום טעם אלא כ' קם אימורין ח"ן ותו לא ע"ד.
ואמנם למ"ט יצא צמ"ט צמוכתו דר"ל דפ"י ל"ה
אימורין אלו זרקין חן ואנן צליקמרה צמט"א
דידתו להרוק צמין יחודם מלחיות ל"ה דומיא דר"ד
חלשים ט"כ קם צמ"ט קטעם סע"ז יד ה'
השלוט עליהו ע"ט:

ומאן דלז"ל צמר איפכא ולא הפך צמרכס.
ע"ז ילצט קללת כערו עד יפלא חן
כזודו ר"ל וע"כ המלא צמפר ח"כ ע"ט קללות כי
הוא רומז למדת הפארת שבקדושה ע"כ הדין נוהן
למי שיתרחק ממדת זו הקדושה ומתדבק ח"ו צמט"א
שישאר כעדר ח"ו צ"ט ע' מדות הטמאים השכוחים
גול מ"ט שבקדושה. וצמטת חורה שמוכפלו
מדות הקדושה עד מקפר ל"ה וככ"ל. הנה כמו
כן לעומתו צמט"א מקפרם ל"ה ככ"ל וילצט קללתם
לעוף דמתדבק בהו ח"ו והם הם שכי המקפרים
של ע"ט ול"ה של ח"כ וצמטת חורה וכאמור:

וע"כ המלא כי כל ז' עזירות הכתובים צמ"כ
המה כמטכ"ט מ"ז רוע המדות שבצמט"א
ציען כי כל מדות קט"א כך ה"ה לשתגוד אל
מקדושה מסיפך לחיפך כמ"ט צמ"ט צמכילות דק"ט
סקודי. והנה ז' גופי עזירות הם אלו שמוטבם
רש"י קם צ"ט צמקתי א' לא למד. ז' לא עשה.
ג' מואס צמחרים העושים. ד' טוכא את החכמים:
ה' מוכע חמרים ולעשות. ו' כופר בעלות. ז'
כופר צמיקר. והנה קפירת חקד מורה חצנה
כמ"ט ואשנה וגו'. ע"כ משכחך חקד וגו' וצמדר
הפלה י"ט אומר חורה חיים ואשנה חקד וכך
הוא המדה כי ע' שהוא דצוק צמטיית חקד י"ט
זו אשנה לעוד חורה ומלכות שמיטתה לנו
צמטת חקד וכמ"ט צמד"ט חכמות צ"ט ק"ט
שכאמר ואשנה וגו' איני יודע צמט"ל ותיו וגו'.
על לצדך וגו' ודברת צ"ט ע"ט ואמנם זה שלא למד
אז"ל צמר הפוכא דקט"א ואיכו חסך צמקד
כמוסם:

בצורה מורה שהצורות על יל"ט
לשומר המלות ולעשותם כמט"ל
צמטיית הקודעים ולא לקיים מל"ה צלצד לר"ך
לחלצט צמדת סבין להחנצר על יל"ט וכמ"ט
צמ"ט פ' ויש צמ"ט למיחוי חקף מיני כו'.
אך גם לקיים מ"ט לר"ך בצורה חזקה לקיים
ולשים כפשו צכ"ט ולא יחוס על עורה גופו וממנה.
וע"כ לשומר מל"ה ולעשות מ"ט ודאי דלר"ך
בצורה חזקה לזה עם קיוע דלעילא ואמנם זה
דלא צמ"ט לקיים מלות חורה ודאי דאינו אחו
צמדת בצורה שבקדושה אך גם אחו צמפוכא
דקט"א ולחיות מלכות ומלחמות ה"כ עליו ח"ו.
כי צמקום שחמה מולא בצורות הקדושה קם אחת
מולא חלשות דקט"א וככ"ל וככודע וע"כ זה שצמט'
ומלכות מילכו ומתרפה מלקיים המלות מורה שמתרחק
ומדת בצור' הקדושה ומתדבק צמט"א וכאמור.

וספירת הפארת מורה על אשנת חורה
ולועד"י וע"ד שכתבו צמפירת
הקודעים קם הפארת הוא מהתפפל כי שורש
המלת הוא פאר אלא כשימלא אדם שפעולותיו
מארים וכלים אזי יקרא הפועל ע"ט הפעולה
הכחה והפארת להקרא שם הפארת הן על
שפעולותיו ימים ופארים צמייני עלמו והן מלך
שמופאר ע"פ אחרים שאפארים אוחו וחז"ל
השחמוצו צמלא זו ע"ד כמ"ט צמטת פ"ב כ"ט
הפארת לעושי" והפארת לו אן האדם ע"ט צמ"י
חרע"צ והנה צמ"י שלא למד או שאינו עקיים
המלות ויודע צמפשו כי רעה הוא מוטת צמ
אלא שילכו חוקפיו ואינו מיחיו לעקוק צמורה או
לקיים המלות הנה ודאי ח"ט כזה לא ימאס צמחרים
העוסקים צמורה ומלות כי הלא גם לצו יודע כי
קיום חורה והמלות טוב ויפה הוא ואדרבה יצמ
אוחס חמרים שימלא צמם מדה זו שם יכולים
להחנצר על יל"ט לקיים חורה ומלות ואמנם
צמ"י שכזר יל"ה מרעה אל רעה שלא למד וגם לא
עשה מלך שצך הוטב הדבר צמיינו לרוע דעתו:
הנה זה ח"ט ודאי ימאס את חמרים העוסקים
צמורה ומלות ציען כי הפעולות הם מלוקים
צמיינו וכזר המתדבק צמט"א הפוכה ומדת
הפארת שבקדושה כי ע' כל נפש מישראל אשר
י"ט ויחמו צלצק דרכו צמייני מדות הראשונות
קם חקד ובצורה ור"ל שלא ועשה ככ"ל דהיינו

שלא צמורה מאשנת חוקים וחורה וגם עשה
יעש' מלוחיו ימ"ט צמתחוקו לכצוט ח"ה יל"ט וכמ"ט
הלא הוא ח"ט חספן צמייני יוכה להמדר צמדת
הפארת שבקדושה ולהתדבק צמחמה חיותו אוחס
חורה ומלות צמאר ומלכילים וע"כ יקת קמין
צמפשו להחלח צמדת הפארת ולהקרא גם הוא
על קם פעולותיו הפארים להיות קקרא הפארת
לעושי" והפארת לו אן האדם ככ"ל והנה ח"ט צמייני
זה ח"ט חמרים ומצמחמים כ"כ דרכי חורה
והמלות עד כמה יכזר ויאשע עוד את העוסקים
והחלוקי צמדי' הקדושים חסם כי הלא הוא הודע
מעלתו ומעלת העוסקים צמם והיא היתה מעלת
חוקי" מלך יהודא צמרותו ח"ט חוקי' על מטה
של זה צו' כמאשר"ל וכ"כ למה צמצי' שחא
ח"י הגדול שבצמקת חורה ומלות' כמו שהעידו
עליו רז"ל צ"ט חלק שבדקו מרן ועד צמר שצ"ע
וח"י צמייני צמממחא ועמרה כידוע ע"כ לרוב
מעלתו צמדיעו ומעלת חורה והעוסקים צמ
לפי ערך זה כיצדס ואוחס ח"י לפיכך כי אוחו
העואס צמחרים העושי' כזר יל"ה מדר מדה
הפארת שבקדושה ומתדבק צמפוכה כמו רגע ר"ל
וע"ז לאמר וצמח צמייני. וכמו כן חמחמים
צמדת כלל והוד סקקראים למודי ה' כמ"ט צמ"ט
וצמיקונים קם מרצים שלום צמורתם כמ"ט למודי
ח"י ורצ שלום וגו'. וכמאשר"ל ולא עוד אלא
שם צמחקים יד' לומדי" ואשנת צמקום וכמאשר"ל
ע"פ וחצ צמפופה ויששכר וצולון יוכיחו יששכר
פקק צמורה וצולון כהן לחוך פ"ו לחוקו כמו
שאשר"ל והנה יששכר אחו ח"י צמדת כלל וצולון
צמדת חוד כמ"ט צמ"ט פ' צמפולוך וכ"כ צמ"ט
דף ע' וע"כ המלא כי מעלת חמוך יד' העוסקים
צמפ"ט שיה למעלת העוסקים ממש כמאשר"ל
ע"פ צלל חממח צלל חכקף ולמה כן כי גם
שכי מדות כלל והוד כחמד חסי' ככודע ואמנם
צמ"י שמוכא את החכמים ולא די שמוכאס ואינו
מחזיק ידיהם ואך גם מוכעם מלעשות סימלא
מילחא הוא דמתרחק עשני מדות אלו שבקדושה'
והולך לקראת נחשים שבצורות נשצרים המתכבדים
מול מדות הקדושים וכאמור.

וואת אות הצרית שכל ע' שימארו צקדושה
עפ"י חורה זה לאוח שח"א מלחין
צמלות חס"י צכל לצו ונפשו כמט"ל צמפירת יקוד
וע"י

ועי שאינו מאמין וכופר בצלות השמיית ראשיתו
 לנעול מעל צה' לנעול צריחו ר"ל ונעשה זמרי
 יוכיח כי אילו האמין בצלות לא הי' זה לכל
 סומקם הזה שהרי זה אל ככר עוכשו כרת חלל
 שבטעה מעשה קלחין פיגעין זו מהלכה למטה
 ומיני כדלחא צקנהדרין פ"צוכך אחר מטרעיה
 לזמרי זו חסירה לך וכולם ידעו מהלכה זו וכמו
 שח"ל פנהס למטה מקובלני עמד צדהך מהר
 סיני חלל שלפי שזמרי לא האמין בצלות כדלוי
 ע"כ לא האמין כתי' בצלות זו ובהלכה זאת .
 וע"כ כשבאה מעשה לידו מאלן הי' ראש פרלתי
 צדרי העורה ואלותי לכפור בהם צפועל וגם
 אליעזר אחר שלאחר שילא לתרבות רעה לכפור
 בהש"י ומלותיו ראשית פרלתי החל לנמא צריחו
 ר"ל כמ"ס צמ"ר קהלת ושע"כ קראתו אותה זוכה
 אחר וכמותו רבים ודואג ואחיתופל שהתירו כתי'
 דהענייה כמו שארז"ל וכ"ז עלתה להם לפי שלא
 יראו הש"י ולא האמינו בצלותיו וכמ"ס צמ"ר
 פ' קרח ואם לאחרים פרלו גדר מכ"ס שם
 צמלמס מס עשו וקיננח לזה כחוצ צפ' החלים
 לשומרי צריחו ולזוכרי פקודיו לעשותם :

ואמנם צדק הסניתי מתוק האור לעינים
 להיות כי מדה היסוד כלול חקד
 וצורה סרומן ליעין ושאל רע"ה מ"ע מחקד
 הימין ושק"ה ליה ושאל הבצורה וע"כ עולין
 כמקפר צרי"ה עיה יען כי זו כלול הכל וכמ"ס
 כ"ז בלק"ה משלי ע"פ באצוד רשעים רכה וצק'
 מ"ה אות צ' צרי"ה ע"ס והכה האדם בקיומו מ"ע
 ניתקן הימין שפוח היל"ם שבו ובקיומו עלי"ה
 ניתקן יח"ר ששאליו וככלל צימין כמ"ס צשער
 חילור חצי"ע פ"ב ופ"ד ושחול כל עיקר צבדותיו
 לאכללל ששאלל צימילא כמ"ס צוה"ק פ' וארל
 כ"וולל כמו הרשעים דלזלי צהר ששאלל לצד שהול
 היל"ר ושליכס ומאמינים דלפטר לכייפו ולשכנינו
 ח"י הקדוש' שהוא הימין צלופן שיוכלל ששאלל
 צימילא שם הבצורות צחקדים ופי"ה' הכל אחד
 כמו שם מוחלמים ומוכללים כאחד צמדה היסוד
 ככ"ל . כי אותן הכופרים הרשעים יאמרו בלצצס
 שאיך אפשר שדצר והיפוכו יסלימו להתקרב להיות
 כאחד ע"כ הולכים אחרי שרירות לצס סרע כל
 מה ש"ר שששאלל ומקיהם והם אינם יודעים .
 סך הוא המדה לאחר התיקון כי לך הבצורות

וחולדותיהן כיוולל צהן הם עלמים חפלים לחכלל
 צחקדים ולחדצק צבורם חכל וכמ"ס צמ"ה צוח
 צעזח"י וע"כ צהכין האדם צכל לצו ורלון כשמו
 אחר השתפך נפשו לפני קונו צהפלה וחסוכים
 ייקל לו להחכלל ע"י בצורות הששאלים צחקדים
 היענים הן צכוחות נפשו והן צבורם עליון שששם
 צח"י שורם נפשו ופי"ה' חכל א' כאשר הנה
 מוחלמים וככללים צמדה היסוד וקדושה ששם
 מורה ע"ז שחקרל צרי"ה שלמים צכ"ז לפי ששם
 לך הבצורות יחורו להיות מושלמים עם לך חקדי'
 וכמ"ס וע"כ סימן זה יחל מקור ציד האדם צלי
 שום ספק דכפי ערך שיחל שלם צמדה היסוד
 וימקור נפשו להיות שלם צו ככה יגיע אמונתו
 צהקצ"ה וצחורתו וכמו שציארנו מעט מזמיר כי
 אלו כל הימים דיו חין די צחר דעת מז"ל צוח
 דליצח של העיזר ח' סדצר חלוי להצחין ולרעה
 אח כל מעשהו צצבדותו צוח :

ודל"ה חלחה כי קרח ועדתו לא התחילו צפועל
 לכפור בצלות העורה כ"ה צמה ששאלו
 לפי דעתם הצצורה כמה מלות העורה הכרלים
 לעיני צטר כדצרים הפוכים וכמו שהזכירו רז"ל
 צמ"ר פ' קרח ששאל אח מטרע"ה צית עלל
 ספרים חייב צצחחה ופרשה אחת פוערתו וכן
 עלייה שכולו חכלת חנה השחיל כהתחלה תיורה
 חלים לכפור צכל העלות עי"ו ולהרחות ששם
 כרלים ח"ו דצר והפוכו וככ"ל ומה דקמן כי חניה
 חלוותיו על עבצם ועשה מרזיפין לחכול ולשחוח
 כל חליה כי עת שכרות הי' לו כמארז"ל צמ"ר
 שם חה יורה כי חלל צריחו קשר השחוח וע"כ
 שחל ידיו צצלוותיו והחלוץ עליהם כל חליה .
 ואחר שלא ליה הקצ"ה מלות אלו כמארז"ל שם
 צמ"ר חה הי' לפי שפורק מעליו עול מ"ס וכל
 אשר חפץ עשה צצחצצה וד"צר ומעשה כאלו הוא
 צרקות עלמו וע"כ חודה לאחר שכלע כי עשה
 אחת וחורתו אחת כמארז"ל צפ' חלק להרחוח
 לכל צחי עולם כי ים צכה יד העיזר חש"ה
 לעמוד על נפשו לאכללל ששאלל צימילא ופי"ה
 חכל אל האחדות ולא כאלל חיו צמלות ששם דצר
 והפוכו כי הגס סיח"ר שצלל ששאלל מחכנד
 ליל"ם צציוין והעם הפכיים זל"ם עכ"ז ים חה ציד
 האדם לכלול ילרו סרע ולהכניעו ח"י הקדוש'

שיתחסק גם הוא לעוז ולהיות מזדורו צימין ועיין
 צשער קילור חצי"ע ועוכשו של קרח יורה על
 חורו שחילל צריחו ושע"כ כפר צמלותיו של
 חש"ה כי מה עלתה לו צירד לשאלו חרומן ליסוד
 הנומל כמ"ס צוה"ק פ' מלרע כ"ד צ' וצמ"ה שם
 מדה ככנד מדה ממש הוא חז"ל לששאלל ולא
 צמי לאכללל צימילא כמ"ס צוה"ק פ' קרח וככ"ל
 ועי"ו כחרחק מיקוד צצקדושה כי ששם חס כלולין
 ציחד זה צזס וככ"ל ע"כ גם הוא כמדד כמדתו
 וחז"ל לשאלו שהוא יסוד הנומל צחחר דלחדצק
 צ"י חסו שחזכירו חכ"ס כה"ג כ"פ צכוסה חשפ"ל
 וצחע"ז לקרוא אותנו צצס צבי צרי"ה לחורות כי
 זהו עיקר עזרתינו להיות דובנתו לכלול ששאל
 צימין ופי"ה' חכל א' ממש כמ"ס ל .

ודל"ה אח דצר ח' להיות אחו צמדה עלכות
 מקצל עליו צקדושתל עול מלכות
 שמים וע"ד שכ' צוה"ק פ' צהר ק"ה א' ח"ל מלי
 עול מ"ס ר"ל ממה כקרא עול כאלו הוא ח"ו עול
 כנד פ"כ אחר הזוה"ק חלל כחלי חורל דיהצין
 עלי' עול צקדושתל צבין לחפקל מיני' עז לעלמל
 וא' לא קצל עלי' חלי עול לא עזיד מירי ח"כ
 אילעריך ל"י לז"כ לקצלי' עלי' עול צקדושתל
 ולצחר דיפלח ל"י כ"ו ממו צירלח דל מלכות שמים
 כ"ו צבין דחלי מלכות שמים עי"ל לשערי הקדוש'
 וא' חלי לא חשחכה לצבי' לא שריח צ"י קדוש'
 דלעילל כ"ו עי"ס חרי מוצחר כי כל קדושת חור'
 ווללות חלוין צציקר א' שהוא קצלת עול מ"ס .
 וכל מי שאינו עושה עיקר מעול זה לא עזיד מירי
 וגם העולמות העליונים חלום צעיקר זה כאצור
 כל החלים חולכים אל חיס וגו' וכזכר צוה"ק
 וצחיקוים לחין מקפר . א"כ מדה זאת היא
 העיקר שחכל חלוי צו וע"כ שפורק עול מ"ס מעליו
 ח"ו קקרא כופר צציקר וכמ"ס חרי ציארנו איך
 כל ז' צצירות הנזכרות הנה הפוכות ומחכנדים עול
 ז' מדה הקדושים וכמ"ס צעזח"י .

אד"ה שלפי שכל ז"ס הקדושות כל אחת
 כלולה וכל ח"י כדודע ולעומת זה כמו
 כן ז"ס צצקטע"ל כ"ה כלולה מכולם וככ"ל ע"כ
 ונרלשוכה כשכחרחקו מו"ס הקדושות וחלכו
 ונדצקן ח"ו צז"ס שלעומתם צעוצרם על שצע
 גופ"י צצידת חרי ציאר שצע מיני עוכס עוכס א'
 לכל ענינה ואמנם צחל ער חלל לא יוקרו לשבו

אל ה' יעניסם עוד הפעם צצצע פורעניות ציען
 כי גם צעוצרם על אחת מהן חלל ים זה כדי
 שצע הן צצכר צקדושה והן צעוכס צצקטע"ל
 וכמ"ס ומה גם כי ים צכה עצירה אחת של כל
 ז' העצירות ושע"כ ים צכה עצירה א' לגבור אח
 השכני' כמ"ס רש"י שם צפ' צחוקיה וחכל מעעס
 צצירלנו כי גם צצורשן הן כ"ו . והן והן כ"ה
 ים צה מו' ז' . וע"כ שורת חדין שצכל פעס
 שלא ישמעו לשבו ללענכס ז' פרעניות שוכות
 ומחלפות צכל פעס לפי שגס צפעס חרלשון
 כשעצרו על ז' העצירות ח"י רלוים ללקוח מי"ע
 כללות זפ"ו לחיותן כן צצורשן וכמ"ס חלל לפי
 שלא חוליאן מכה אל הפועל ע"כ חיסך עליון
 חכחוצ שלא להעניסם צפעס חרלשון כ"ה כמקפר
 העצירות שצפועל חולם צכל פעס שיוסיפו
 להמרות ושלל לחוקר ע"י עוכסין חרלשוכים אז
 שצגיחם חכחוצ צצצע עוכסין שוכות ען חרלשוכות
 עד שצע שפמים כי כן היא צכללותם זפ"ו וכמ"ס ל
 וע"כ מרה חכחוצ לצחר עוכסם עד ז"פ וכפי
 דעת חמים דעיס כך הוא מעניסם על פרעיה
 שצצע ועל כללותן שחן זפ"ו וכחמור :

ומה סיורה על עיקר זה שלא הנה חסיכויים
 ש"ס צפרשה זו והוא דצכלתו כתיב אז
 לשון חלחה אז לשון יסור וצפעס חרלשון לא
 כחצ כלום חלל חסם חף חני חעשה זאת ובו' .
 ועוד צפעס צ' כחוצ על חמולותיכם וצפעס ב'
 כחצ כוועולותיכם ופעס דו"ה כחצ על חמולותיכם
 ולמה שציארנו יחצחר על ככון צס"ד להיות כי
 זה לעומת זה עשה חלטים כי גם צצקטע"ל חודה
 היחור בצוח היא יומר קרובה זעיר דקיק אל
 הקדושה כמ"ס צציקלות דפי' פקודי וכחוצחר
 צמק"ה שם וע"כ צפעס חרלשון שהוא כנד מדה
 חחקד צצקדושה לכן גם מה שהוא לעומתו צצקטע"ל
 הוא מדה"ד חרפה וח"ינו קשה כמו חשני וע"כ
 לא כחצ צו כלום וחלונס צפעס חצ' שהוא כנד
 מדה הבצורה שהוא מדה"ד חחוק כי צו לשון יסור
 וגם כ' צו על חמולותיכם ר"ל חח"ד יסלוע עליהם
 צכה וצחולמות חמולותיהם ח"ס על חמולותיכם
 ואך פעס חג' שהוא כנד חשפלות צצקדושה הוא
 כוטה אל חחקד כדודע ע"כ גם צמה שלעומתו
 צס"ה ח"ו חוק כ"כ ולכן כחצ צו כחמולותיכם
 צכף שדעיון ור"ל שאינו כ"כ חוק דוגמת מ"ס

היתה כאלוהים וגו' כאויז וגו' השלם לאים
כעמשהו וגו' ולא מעשהו מעש כונו שהזכירו
רז"ל בכל זה וע"כ כחצ כחמאותיכם אבל לא יקלמו
כ"כ על מנאותיכם ואולם צפעת ד' ופי' שהם נבד
לכל והוד שגם בקדושה הם שורש הדין שגם לצד
עובדא כבוד א"כ מ"כש שלעומתו זכתיא
דינו חזק ע"כ זכתיאם כחוצ על מנאותיכם ר"ל
ישלחו ח"ו זכח חזק ובכ"ל .

ירדה תמלא ששני שציעות האחרונות כוללם
הכל כאחת וגם לא כתב זהם כלום
עוד שלא עשה כן בכל השאר הקודמת ולמ"ש כוון
הדג"ל צטעמו להיות כי שני מדות יסוד ומלכות
שצדקושה אינם מדות צפ"ע אלא כללות כל
שאר הקודמות להם כבוד ע"כ גם זאת שלעומתם
כוללם הכל כאחד וכאמור וכ"ז הוראה צרורה
על כל מה שציארו למעלה צעתי .

ובמ"ש יזכרו דברי מז"ל וחדוהם צמ"ר פ'
בחקותי עם שאמרו וז"ל זמ"ש השנתי
דרכי וגו' השנתי הצרכות נאל' ועד ח"ו ותקללות
הם מוא"ו עד ח' ולא עוד אלא שהם הפוכות
כו' . דעה כ"ע צמ"ש מה' עד ח"ו או מוא"ו
עד ח' . וגם מה הוסיף צמ"ש ולא עוד אלא
שהם הפוכות דעה כ"ע צמ"ש מה' ישרות או
הפוכות ואמנם כונתם ע"ד שציארו וצדקתם עוד
מ"ש זלק"ת וירא דכל התפעחו ופרנסתו צד
מז"ק הקדושות והנה שלא הנה כארבים ומכ"ז
אותיות החור' כמ"ש ר"ל המלא צמ"ש כחצות
עם צפרשה כ"ז צרכות ומפורשות אי' לוי' כי
הצרכות צאים עלינו וקפירת הקדושות הכארות
מכ"ז אותיות ע"כ כמספר הזה יספיעו עלינו רב
עוז לכשדדקן זהם ורובים צמקתם ועי"ן זלק"ת
וירא עם וזהו נמי סימור מאזרים שאמרו הצרכות
הם מוא"ו ועד ח"ו ר"ל מכל אותיות תורה שורש
שורשן של כל הצרכות והתפעמות מוצות וכאמור
וכמו כן צמ"ש שהקללות הם מוא"ו עד ח' ר"ל
נמי ע"ד מ"ש ל' שאין לקט"א אחיזה כ"א צמתי
אותיות ו"ש צדוק זמ"ק הסודעים אבל ציוד וכן
צחא תראשונה אין להם אחיזה וכמוכר דצברי
הרב ז"ל לאין ומספר והטעם לפי שמשתי אותיות
אחרונות נפלו ומשם כההו וז"ל שהקללות
הם מוא"ו עד ח' ר"ל שורש הקללות הצאים וקט"א
שמה דמז"ס צפרשת מקום מולחן וסורשן וע"כ

ליין זהם הכחוצ וא"ו צראש והי' צסוף להורו
עכ"ז ועמ"כ הם כמי הפוכות וא"ו ואח"כ ח"א
שלא כקדר א"כ קט"א קדושה לעטן דעה
אין לקט"א אחיזה צמ"ש ראשונה ח"ו . כ"א צוא"ו
וה' אחרונה וכמ"ש . וכראש דהמע"ה כן
הקט"א הוא ענין נפילת העפירות משתי אותיות
הקדושות ע"כ כוח ח"ו לו לילך ולירצק צבור
העזוקק הקדוש ולהתדבק בהפכו ולפיכך שברגלי
אל עדות החורה העזוקק שצעתים אחרות ח'
מזוקק שצעתים ר"ל זמ"ש שהם ע"מ פנים טחור
בצחורה שמשצב ספירת הקדושות שצדקתה ון
הטמרים שכל למטה ונעשה מהן מ"מ פנים טחור
כבוד וכמ"ש ב"כ למעלה וז"ש דהע"ה שצנתי
דרכי ואשיצת רגלי אל עדותיך וכמו שדורש צמ"ר
שם ע"ש . הדרך לכלליו שכל השפעות מוצות
והצרכות צאות לכו עז"ק הסנין הקדושות על
החורה וככ"ל וכמ"ש את הצרכה אשר השמעו וגו'
ולעומת זה כמו כן כל הדברים שצפרשת תוכח
צאים מוא"ו קטריין העתנגדים אל הקדושה וככ"ל
וכמפורש צפ"א חס בחקותי וגו' ונתתי וגו' ונתתי
הארץ צולה וגו' ולא לא וגו' ורעהם וגו' ואכלוהו
אויזיכם וכמו שציארו כ"ז למעלה ע"כ תמלא
ציעי יואל שתיי מקסר שני הרעב כמספר ז' קטריין
דמאצותא כמ"ש שצב שנים שנה אחר שנה
וגו' וכדתיא צפ"ק דהענייה דף ה' להורות להם
שערה צמדה לא צמלה הם פגמו צמ"ק הקדושות
הנקראים שנים כמ"ש צמ"ק ע"פ ויבכה שצב
שנים וגו' . וכדצקו צמ"ק קטריין כצבריין ע"כ ומשם
צעלמו קצלו עונסם שצב שני הרעב ומקרא על
דבר הכחוצ חיקך רעתך וגו' . החיים והטוב
וגו' והלא דבר הוא כי לאחר שצבו אל השנייה גדלה
הצחוצה צי"א יום כדתיא צפ"ק דהענייה עם .
ולעה צי"א דוקא אלא שהכל הוא להורות להם
אופן תקנתם שלאחר שצבו תיקנו את ז"ס הקדושות
שמוצעים צמ"ש שצטס חוי' צ"ס כבוד וככ"ל .
שער הנה פגמום ולאחר ההצובה כיהן פגום
וגדלה הצחוצה צי"א יום כמנין ויה ומה גם לפי
הכודע דצברי הרב ז"ל שמשתי אותיות אלו נפלו
כ"ק צכל מקום וגם צחלקי דומם לחי' וע"י
חומע"ט של ישראל הם פחעלים ממקום צלעוהן
צארין ולווחין ועולין וע"י מהעלין לצורשן צדוקק
וכמ"ש צפ"ק הקדושים צאל היעב לכן לאחר

שצבו

עומר

דרוש במדת מלכות

התנופה

עד

שצבו נחנו יד לכ"ק להפעלות וללמוה על ידן .
ובמ"כ נגמרה וכהצפלה להם הצחוצ' צי"א יום
במספר צ' אותיות שמשם נפלו כ"ק האלו וככ"ל:
והלא תראה כי לא די זה לצד שגדלה הצחוצה
שלא כדרך הטבע . אך גם מה שגברוהו
הנוגלים והעכברים צחוק שני הרעב מצלחו אח"כ
(כדתיא צפ"ק דהענייה עם) כשצבו אליו
ח' והכל הוא מעטם המזכר להיות כי האדם
נחמלו שתי רעות עושה כי לא די שאין כ"ק
החעלים ע"י אך שהוא גורם גם להפלים יותר
למעתי הקליפות ועיניו רואות ולא זר וכההוא
שודא דרפצ"י צמ"ר פ' עקב שאלכו העכברים
הצחוצה לפי שלא עשרות וכן צמ"י יואל שגברוהו
הנוגלים וכ"ז החפא גורם להפיל כ"ק שבתצחוצה
למקום מוא כמולים והעכברים וכלומה וכמ"ש
צחוכה ואכלוהו אויזיכם וגו' . כי הגם שהחילו
כ"ק להפעלות קלה ע"י המעיה ולהפעלות מדומם
למעלה הלווח שהוא קרוב יותר לצורשי הקדושי
עכ"ז צל החפא ומפילם יותר עד שהם נופלים
בגין הטמאים ח"ו שאין תקומם לנפילתם ח"ו כי
ההרת ואמנם ההצובה יתקן הכל וגורמת התעלות
לכל הפעילות שגם מעקושות הטמאים יתעלו כל
כ"ק וע"כ לאחר ההצובה ילאו מה שצחורי העכברי
ובחק"י זהם ע"ש חיל צלע ויוקיארו וגו' ומצטנו
וירשנו וגו' ועוד מעלה כוספת כאשר צמקיימי
המולות ואכלתם לחמכם לצובע וגו' לפי שהצרכה
נשתלחת צמעי"ם וכמ"ש רז"ל וה' ה' המזכר
עמי חומע"ט שלתם יתקצלו הרבה כ"ק לחוק
הצחוצה וצחוק מאכליהם והם הם עיקרי השציע'
כמ"ש זלק"ת פ' עקב ע"פ כי וגו' מולא פי ח'
וגו' ונקללה כאשר ח"ו ואכלתם ולא שצצנו שהקללי
נשתלחת צמעי"ם ח"ו כמ"ש רז"ל וקיצתו מעט
כ"ק שנתעלו לחוק הצחוצה ועלכלם עד שאין
צמ"ס די שציע' לנפש האדם ועי"ן זלק"ת עם .

ישבע

שני השציעה ושצב שני הרעב שתי
צמלרים ציעי יעקב ויוסף ויכחו על
כל מה שציארו למעלה שכל השפעות מוצות
צאים לכו עז"ק הקדושות ככ"ל וכן לפיכך ח"ו .
כי הגם שלא ח"י המלריים כדאי לצובע אלא
שחכל ח"י שצביל ישראל שתי' כל הארלות דוצחוצה
כסוף וחס למלריים להחקיים צישראל ואחרי כן
ילאו צרכם גדול כדתיא צמ"ר עם . ואמנם

עכ"ז שחצונו של שני שצב לא נפל צמקרה כי
גם פרעה ראה כן צחלומו כמספר הזה של שצב
שני שצב המורה על ז' דרגין וכמ"ש צמ"ק עם
וזלק"ת עם ואין זה כ"א ע"ד שציארו וע"כ צרכות
יוסף מלריק צחה השצוב לשצב שנים כי ס"ה הגורם
זחה ליחוד כבוד . אבל קילקולם של מלריים
שברחו לקילוק השכנים ככ"ל צמ"י הקודעים גרם
נמי לשצב שני הרעב לצא אלא שצבא יעקב
וצניו למלריים שגרם סודרת השכנים ככ"ל צמ"י
סקודעים לפיכך כילה ח' שני הרעב ויתצאר עוד
לפניו ח"י .

ואת

שחצנה נפשי צמתי ומלחתי צמתי מאמר
ח' צמ"ה פ' חקת ק"צ צ' המורה אחימת
דצרינו המזכרים וז"ל עם ח"ה כד כחית יוסף
למלרים חזא יעקב צחכצחא ורמ"ז לון דיחיון
לחמן חאי מנחה דתיחוי מניכס עליהון צבלותא
וצחאי מנכס שית קיטריין כלילן צם מעע לרי ומעע
דצם מ"ש מעע ומעע ח"ה כד צ"כ לא אחכשרין
עוצדיהן למילא כדן קטרא דימיא אחרפייא
ושליט שואלח וע"ד מעע לרי ומעע דצם דאחמר
דאיסתלק יחודא עילאם וכדן מעע דצם נכחא
ולוט כד"א וירחא את ציה נכחה ולוט צענים
ושקדים חא שיתא דרגין סכא דכללין צחאי מנחה
[ר"ל שכינס הקדושה דרמ"ז צחיצת מנחה וכודע]
ועכ"ד ח"ע"ד דכחתי מעע משום דיצבא צבלותא :
עכ"ז וכד העצרון שתי מנחה כדן ואל שדי יתן
לכם רחמים כו' דכל אינון דרגין יחצרונו כו' :
פכ"ל זוהר חדש וע"ש היעב צכל לשונו הקדוש .
וכ"ז שהצחוצה לשוכו צקילור העלטרך לפניינו ולצארו
צמוטלם מפני שצריך ציחור וכצחוצה צמ"י צמקוק
וגם שצחוכו כלעד לאנת דצרינו .

ירדה

מתחלה כבאר פ"י האמאר דמ"ש חזא
יעקב צחכצחא כו' ר"ל שצחכצחו של
יעקב ח"י ע"ד שציארו למעלה לפי שמשמע יעקב
שכבר עצרו שצב שני השצב והן עשה עצרו שתי
שני הרעב חצין צחכצחו שצודאי קילקול הדור
גורם כל אלה לצעור כי פגמו צמ"ק הקדושות
וע"כ גרמו לשצב שני הרעב לצא וככ"ל אלא
שצצביל שיש חיה לריק עם שגורם יחוד צמ"ק
הקדושות וע"כ זכה ח"ה את הרבים לחקדים שני
השצוב צכדי לצבור חוכל לפקדון לשצב שני הרעב
לחיות נפשם של הדור עכ"ס וכ"ז חצין יעקב
משגי

התנופה

וְיָבֹוֹה יוֹנָן דְּבָרֵי ז' ח"ט ט"ז שם שחשקה על יו"ט
 מעט לרי ועטע דבט דלמט צטיי מינים
 אלו מעט ואין תירולו מונן ולמ"ט יונן טעם
 לסיות כשהפארת החקדים נומט אז אין להגבורות
 צמח להסתחק כ"כ ואין תיחוד שלם למעלה ח"ו
 כי אין דיינים של מדת מלכות רפויים וכוון כ"א
 כשהפארת החקדים מרובים וסוף גורם יחוד הלוח
 כנודע וחו סלוח יעקב לזכיו לקחת מעטי מינים
 אלו סרומזים לחקד ובזורה מעט מעט להורות
 להם כי סגס שופני קילקול הדור אי"א להם
 לגרום יחוד פסלים בקריצת המנחה להם עכ"ל
 עכ"פ יתחזקו להחיר החקדים יפי' כמה שיהי'
 אפילו מיעוטו וחו מעט לרי' ר"ל מעט חקדים
 ככ"ל ולא חס"ג סגס הגבורות לא יהיו כמחקים
 כ"א מעט . וחו מעט דבט סכ' וככ"ל . עכ"ל
 עכ"פ יגמרו זמ' יחוד מה בקיד הכתוב סוכוכי
 באש"טות וגו' אהבה אבי וגו' כמ"ט צוה"ק דגס
 בגלותו לא עזבו ה' אלהיו ועמ"י תורם ועמ"י
 שלנו קועכת סכינה סקדושה לגלגל רחמים עליו
 וסן כדבריו מונן דברי ז"ח על צורין צוה"י
 להציעין סם בלשורו . ואצ"ו יעקב זל ללמד גם
 לדורות הבאים סככה יעשו להסתחק לעשות סוכוכין
 לסכיני' הקדושים צומוע"ט כ"א כפי יכולתו ועמ"י חסר'
 עליו בגלותו עד סכוכ' צוה"ר' שהחדש כנסר
 ובני"טי' כמות' ולאור באור גדול ועיי"טס עור צו"ח
 מה בקוף סמאמר וכמ"ט גם כן למעלה בק"ד :
וְיַעֲדֵי י' יתפרט ג"כ מין ככאח סירעוץ לקפירת
 הפארת וכוו סהצ"א צו"ח עלמו סם
 מו"ט ויראם חת כל בית ככאח ולא פי' כוכחו .
 ואמנם כי ר"ל אשר ככאח פי' אולר כמ"ט ציטע'
 קי' ל"ט והנס מדת הפארת בכללו נקרא ככאח
 צמס אולר כמ"ט יתפת וגו' חת אולרו סקוב חת
 סמ"ט וכמ"ט צוה"ק מקץ ר"ד ע"ט וכמ"ט כן
 חוה סהוה מוון דכולל צי' וכמ"ט צוה"ק כוח
 פעמים חרי' כי מין ככאח רומו לקפירת הפארת
 וכמ"ט ומין לוג סצמנחה יעוץ לקפירת כלה :
 וע"ד סכ' ציטע"י קי' כ"ה פכי סלוע סלוע וגו' .
 ספי' כיווי . סכה ע"כ יעוץ מין לוע למדת כלה
 צהיות כי מדת זו כוונ כן ככאח מלאחוס סחילוכים
 צה כמ"ט בלק"ה צספר סמוחל ומין צעכים
 סצמנחה יעוץ לקפירת חוד עפ"י סודע דספירה
 צינה עד חוד אהפסמיה והנס חיל עכוכה צמס
 גטן

מעטי מספר של צמט סובט סממע וכאמור כי
 צודאי חלום פרעס ופחרון יוסף כממע למרחוק
 ע"כ ליה לזכיו דיחחון לחמץ חאי מנחה דכלילן
 צה ס"ה סמרין . ר"ל ס"ה סמרין עם סמנחה
 סם ז"ס סקדושות כנודע וכוכוה ס"י כי ע"י סהרס
 הלדיק ס"ט סם יתייחדו ז"ס סקדושות יחוד
 עלום ויסוקנו ויקתלק עיי' צמט סני סרעב מן
 סארץ כאמר ס"י צמח לבקוף ועוד סעי' סירידו
 סמכינס סעס חגין עליסם צבלוחל לסם וכמ"ט
 סם צלשון סמאמר סכ' דתיהו מנינס עליסם
 צבלוחל וצחאי עכחה ס"ה סמרין כו' ע"ס . וחו
 ססיים בקוף סמאמר וכד ספצרון סאי מנחה כדין
 וחל סדי יתן לכס רחמים כו' . דכל חלין דרגין
 יתחברון עמס ויעקב אצ"ו זל ללמד דעה לכל
 צכי סגולה סגס צבלוחתו כסנתייחד סמכינה ע"י
 חומע"ט וס"ה דרגין יתחברון עמס אז חל סדי יתן
 לנו רחמים ללחם עהגלות חרי"טס צמאמר סזס די
 צחר חמיח דבריו סכוכרים למעלה צעוה"י .
וְיַעֲדֵי י' סם גצן לצחר מ"ט צלשון סמאמר סכוכר
 דס"ה סמרין סמס סמס ספירות הקדושו'
 רמוז'ס צמס מינים סללו דלרי ודצט ככאח וגו' .
 וסמס סמנחה סם סצט וסאיך רמוז'ס ו"ס צמס
 מינים אלו וכלפע"ד צדק סמוטי' עפ"י מואמרו"ל
 צי"ט דסנח דק כ"ו דמין לרי ח"ו אלא סרף
 סכוטף מעלי סמקף . סכה כי כן מין לרי יעוץ
 צפירות לקפירת סקד . צהיות כוונ סמוין לרי
 חוה סוכוכה כל סחילן סכוטף ערלשו לסופו כוונ
 כן כרמו חליו מדת סמקד סח"א ס"הלצט חוה
 ח"ס צי"ה צו"ס סקדושות כ"א כסימלצט סחילה
 צמדת סמקד וצמאלעיותו יתלצט ככל ספירות
 כמ"ט צמפר סממוה ספ"ז ע"ט כמלא מדת סמקד
 סוכוכה כל ספירות סצנה מין לרי כדמס חליו
 ככוכר וכענין זה כי צמפר ר"ה סכסספספה סולכת
 לכל ספירות צמלצבות מדת סמקד אז אין
 סספספה מעעצב ומחמועניע ועוד צדק רעו
 י"ל כי ס"י צח"ה צ"ט חוה כמכין לרי סמס זה
 סומוד לימין כוונס לחקד כמ"ט צוה"ק צח"ה
 ועיי' צמ"ט סם ומין דצט יעוץ לקפירת גבורה .
 ס"ו כמכין דצ"ט דיינס מן סמ"ד דיינס סודעים
 אלא כסככללין צמקדים להסתחק קרויין דצט
 כמ"ט ככוכה סופר ספ"א וצמ"א חוה"ד דצט ע"ט
 סרי' כי דצט רומו לקדיח לגבור' :

התנופה

עומר

ענון צקוד מצמן ע"י כנודע מוזה"ק ועדצרי סרצ
 וע"כ יכוכה עדה סוד ע"ט צמן וצמנים ועיי'
 בלק"ה פ' עקב צפ"י רמון וסרחה חמיח דבריו
 צזה ע"ט : וצדק רעו י"ל עפ"י סודע דממן
 צמדת חוד סקרהח מדת סמלכות סנקרהח כך
 ע"ט צמ"ט צמס סרצ ז"ל ועד"ז יתפרט ג"כ מין
 סקדים סצמנחה סירמוז לקפירת יקוד כי פי'
 סקד וסוקד צכחוצים כאמר על ענין סזריות
 וסחירות כמ"ט עקל סקד וסוקד חני על דברי
 וגו' וכמ"ט רצ"ס והנס ע"כ יעוץ מין זה למדת
 יקוד סגס סם יספר סספספסו צלי עיכוב כנודע
 דבריו סרצ סכסספספס צחם למדת זו סוב לא סקוב
 אך יספר ימיס להספיע מעווצו צלי סוס עיכוב
 צעולס וע"כ יעוץ מין סקדים למדת יקוד חרי' כי
 כל סעה מינים אלו רמוז'ס ל"ס סמחוזים עם
 עלס סמנחה ססציעית ויעקב חמ"ה דוצר ומקיס
 צמחחון ורומו צלילון וכאמר צמחה סעלחה לו
 לסוקן עם צכיו סצצווחס למלריס כילו סרעצ כפרס"י
 ז"ל צמס ססוספסחא : ועפ"י דברי סוכוכי' יתפרטו
 סמקרה"ו צפ"י עקב ויגס כמין חומר צקודס כי סכה
 כססציולו חאי יוסף חת סמנחה חליו סחל חוסס
 מיד לסלום חציהס ואח"כ נסח עיניו וירח חת
 צנימין וסחל עליו חס זה חוה סקטן . דמחלה
 ס"י לו לסחול עליו כי חלה צצכילו זל לכל סמקפן
 חזס ועוד סרי כצר רחם חוה מיד צצווחס חללו
 צמס סחחס עוד חת סמנחה חללו כמ"ט סם
 צמחילה ספסוק ויעודו לפכי יוסף וירח יוסף חת
 חת צנימין וגו' : ועוד מתחלה כסרלחו לא כחוב
 צו כסיחוס עינים ספסס סכחוב ואמר וירח יוסף
 וגו' וכאן לחסר סחחה סמנחה סוכיר צו כסיחוס
 עינים כמ"ט ויסח חת עיניו וגו' ועוד מה לורך
 ס"י לסוכיר סעודנו ח"י סה"י די באמרו סלום
 לחציקס סזקן ססכל ככלל סלום ח"י סהרס וסובחו
 וכמו סמליו חלל יעקב כסעלה חת יוסף חל חחיו
 סח"ל לך כח רחם חת סלום סח"ך וגו' ולא חומר
 סעוד' חיים ועה גם סחמר' צמ"א סחיוח סעודנו
 וגו' ועוד צפ"י ויגס צמחודע חל חחיו
 סחל עוד ספסס סעוד חצ"י ח"י חרי כצר סודיעסו
 סחוח ח"י ולמס פג לצו מלאמין להס וסחל
 חוסס עוד ספסס צמחודעו חליהס . וסמנס עפ"י
 דבריו סוכוכרים יצח סכל על ככון צהיות כי
 חחיו סל יוסף ח"ו רמוז'ס צו"ס סל מלכות כמ"ט
 סס' ע"ה דף מ' ח' וסס סס ס"ו עיקרי מוסקני

סככח לספרות סמכינה צעו"ט וכמ"ט צו"ס ק"ט'
 וילח ע"ט ויחי כאמר ילדה חחל חת יוסף כו'
 ע"ט . לפיכך לחסר סרחה חת כוסחי סמנחה עם
 סעה סמינים סנה חקר וסצין על עה חוה רעו
 ומיד עמד על דעה חציו סזקן עה ס"י כוכחו
 צמינים סל עכחה זחח וסדצר כוונ לו עלמו
 ג"כ כמ"ט צו"ח סם ככ"ל ע"כ סחחיל חמה כ"א
 חציו ח"י וידע סהוה צכו סלדיק ס"ט לו סייכות
 צמנחה סהולכת חליו למס צמלכו לא צח כרלוחו
 צחצחחו חוהו חו עכ"פ לסלוח חסריו סיצח חוה
 חליו וע"כ כמחמ"י סחל חוהס סעודנו ח"י וסס
 ססיצחו סחמה סהוה ח"י חלח סעכ"ז לא ילח סספן
 מלכו מלך חמיח חמ"ט וע"כ צפ"י ויגס צמחודעו
 חליחס חמר צלצו אז ספסח ודאי יגלו לו טעמו
 סל סזקן למס סחק סמנו עד סכה . והנס צעוד
 עמדו לפסיהס ססי' עשכ"ל לדעה רעו מציטי'
 סמנחה וצמינים סנה וסצנימין חחיו רומו למדת
 סיקוד סצמלכות כמ"ט צמ"ה סם . סכה סמקיס
 גורס לכל סספספסו סובוח וכנודע סועצ צמירי
 עמוד וסעה על סדצר וע"כ נסח עיניו ככוכה
 להסכחל צו וצקדושתו כרלוי . עשח"כ למעלה
 צמס סרחה סמנחה רחשו מעילח רח"י צמלח
 צחוך הבאים כמ"ט וירח וגו' חחס וגו' וסס
 יוכעס לנו צזה עממר סכחוב ססיים וסמר וירח
 חס צנימין חחיו צן חמו ססוכיר ככאן סחחוס מם
 סלח סוכיר צמחלת רחייחו חוהו וגס צמ"ט צן
 חחו ח"י עה מלמיריו וכי לא סכל יודעין זה :
 וסמנס לררכיריו גילה סכחוב ככאן חמיח מלמיריו
 סכוכר ולהורות זל כי יוסף ססככל צקדושתו וס"חן
 מוסצו צמדת מלכות ככ"ל וסכה חוה נקרה צ"ן
 חוה רח"ל וס"ט לו חחוס עמו כי חוה צ"ן חציו
 מוקטרי' דכוכר' וכנודע ליודע' וסוח פלח וסח"י וסו
 סד"יק סכ' לו ויקח מידס סמנח' וגו' מידס דייקח
 סמס סס מניסי סמנח"ס צלדק"ה צלדקת מע"ט
 סלהס וכמ"ט **וְיַבֹוֹה** יתבחרו סדצרים סמלמרים
 צכחוצים צענין זה סחמר להס יוסף לחחיו כי
 זה סכחיס ועוד חעט סכיס וגו' וכי לסודיע ס"י
 לריך מעסחי סכיס רעב ססכל ידעו צו : ועוד
 סהודיע לחציו ע"י חחיו ס"י חחורו לו כי עוד ס"י סכיס
 רעב וגו' ססוח עיעונו ד"ח לכנח עסירות צפ"י
 חציו . וסמנס חוה סדצר חסר דצברו כי סודיע
 להס לחחיו מסיצה סרעצ צמה סגילה לסס
 צקציעות

בקציעות השמים היינו שנתיים ועוד חצט ומקפרם
 שבע שנה מורס על קילקול הדור זצ"ס הקדושות
 ופעמי' כספלקה השכינה מלחשפיע עוז בעולם
 חיו וכי"ל ומפני זה הטעם בעלמו הודיע לאזיו
 ממקפר שני הרעב ופי"כ ועתה מי יחוס חוץ ממנו
 מלכא אללו למלרים למען ישיכינו זין שמיסם אח
 השכינה בחרץ ציפן כי צס הדבר תלוי כי הס
 עלם עוזי"ל סעכמה לאחר דמחצמי כדודע וכמוכר
 צו"ס הכ"ל ופיקר חולדתו של יפקצ תלוי ציוקס
 סלדקס והע"י . וע"כ הודיע להם לחאיו ר"ז למען
 יזררו לעגור סמכסה ככלים וקיסועין כאיס צמולת
 ומע"פ ככ"ל ולחציו הודיע כן שלא יעכס מלללח
 מח"י לח"ל לפי שכבר הגיע הזמן של גזירה זין
 הגזרים . ע"כ מן ספכרה ס"ל לא ממקומו ולכא
 אללו להסרות הסכינס צהוך צני הגולה למען
 לחיות להם לכיר לצבר כ"ק סמה צלמלעושה .
 ולסיוכלו להגאל צרכוס סומן מסישצוד גלוחס
 וכעס"ל . וזהו סמארכו סחודיעס סהגיע זמן
 גזירה זין הגזמיס ריעו להם כ"ז צפירוס צמאור
 להם כי למחי' סלחמי אלס"י לפכיכס לטוס להם
 סחריה צחרץ ולהחיות להם לפליטס גדולה דכפל
 לשון למחי' ולהחיות עם מרמו להם ועוד להסיות
 אחכיס סיל"ל ולא לחחיות לכ"ס : ועוד עה זו
 פליטה גדולה ולמ"ס יזון כי ריעו להם סהגיע
 זמן גזירה זין הגזרים . ועס"כ סלחו ססי"ח
 סמה מצרלסונס ללקע כל הכקס סמלל צלסטה
 חרלות . למען יחקייס צהס ג"כ סוק הגזירס
 סמח"כ יללו צרכוס גדול וכמוכר צמ"ס סס סהגחמי
 למעלה ע"ס . וזהו עכין פליטה גדולה סהזכיר
 להם ר"ל רכוס גדול לפליטה גדולה וסזה תלוי
 הכל צליקוע כ"ק דלסס צלמלעויות ספרלח סשכיני'
 ע"י יפקצ ויוקס וחאיו וכעס"ל וזהו סמאר להם
 ולהחיות להם וגוי' ר"ל להחדצק צכס בעלס
 חיות כ"ק ועע"לח יח"י להם פליטס גדול' צכקס
 וצהס וכמאור . והכס גם צחזרה כקסס לטקס
 ריעו להם כ"ז והודיעס שלא לכקסס הוח לריך
 חך חרצה סס יול"חו כל כקס וזהו מעס לאחר
 ס"ללו מעס לחיות אחר הוס י"לח כל כ"ק
 מעס וכמאור אלל סהס לא סרישיו דצבר סרמו
 סזס . וגס סס כיצלו ולא ידעו מה צלומרס
 סלסלס מלל עון ענדך כחן מלל צ"ח לגזרה
 חל חוצו כעס"ל ועתה ס"י סחוב זה ס"י סחוב

של גזירה זין הגזרים סהגיע עתה זמנו לגזרו
 מהס ולללח גבולה ס"י מלרים וכחגלגל הדגרים
 ע"י יוקס כעס"ל ע"פ צחצל חרס אעסכס וגוי'
 כדלח"ס צפ"ק דשצה ע"ס :

הדרין למען תראה צעמיס וסצכיצחס ייקל עליסס עגודח
 צירור כ"ק ויושעו מלרחס כעס"ל סכה לא ללרס
 סצלווחה סעה צלכד ליוס כן . חך כי ריעו להם
 סכן יעשו סס וזרעס חרריסס גם גבלוח זה של
 גזירה זין סצחריס צכל סר הגליות סצל"ס חמ"כ
 סכן יעשו להסכין הסכינה ציכיסה צלמלעויות
 עקס חופע"ע . וע"ז סעמוד ליפיכס לסיות להם
 לעזר ולקעד סעללח כ"ק צעורס גבלוחס וגס
 לללח עקס לחיות לפלוס וכעס"ל צפ"י מקן
 ע"פ זה וח"ס יחן להם רחמיס וגוי' סצל לרמו
 להם עכין כל הגליות ע"ס ולמה סציירכו יוכו
 סדגרים מלוד בעז"י וכמו סיתצחר עור צס"ד :

והנה כי לאחר ספיקרס להסרות סשכינה
 ציכיסה ציני' גלוחס למען סעמוד ליפיכס
 כמאור הכס כמו כן סשכיל חוחס דרעה מחין
 יצח עזר גלוחלס וצ"סר להס כי חס כה יעשו
 לעקוק צסומע"ע למלוח מקוס להסרות סשכיני'
 צחוכס אזי צצוח סומן יקבלו חירות פעולמו של
 יוצל סדודע דמחמן כל חירו וכל חירו כע"ס
 צזוס"ק כ"פ צזה . וזהו סמאר ואל סדי יחן להם
 רחמיס וגוי' ר"ל סזה אחר להם צדרך סענעה
 כסירידו לל"ס מכווח סמכסה סדודע ככ"ל אז
 עולס סיוצ"ל סכקרא חל סדי [כע"ס צשער
 סכלליס ע"ג דעולס סצינה נקרא כן כסנוכח
 ספע ככל סעולמות] יחן להם רחמיס להיות צני
 חורין זה תלוי צזה . חס יתכו סס יקר וכצוד
 לסכינה מלכיתון ציכיתון ציני' גלוחס : ע"ז
 סמעלה גם ח"ח למעלה לעולמו של יוצ"ל וסקצל
 להם מעס חירו וחירו וכמו סיתצחר עור צס"ד .

ובזה סשכחל פיתרל לדגרי ז"ח פ' ססר ד'
 כ"ס סכ" סס וע"ד עכו סצע סצועין עתחל
 לעילל לסלקל לחתרי' [וע"י לסלקל לחתרי' ר"ל
 לסלקל סכינה חל ח"עח סקס עקומה ויליחטה
 ואל עקומה סופלח כע"ס צז"ח סס"ס דק ע"ח
 סוק עמוד ס' . וזהו עיקר עגודח סלרס כע"ס
 צזוס"ק פ' לך ס"ד ח'] ולקבלל חירות עמ"ח

עיללח וכד סשחליעו כחחל חורי"ח לישראל
 וסחל צלככי כו' ור"ל דלככי רומן לל"ח עיללח
 כע"ס צזוס"ק וצח"י כ"פ דלככי דיליח מלריס
 רומן לזס . והנה יפלא ח"ך קיימו מלוח ספירה
 חעומר ערס כחינה להם צחר סיני וני' גילה
 חוחס להם חנה סרז"ל צמדקס אמרו כעס"ל
 צסס סרין צספירה הקודמיס דכסמאר להם
 מצרע"ה לטוק כי יוס סעצדון וגוי' וסקצלו חחורה
 מיד סחחילו למכות סימיס כו' . חמכס זה לא
 ח"י כ"ח עכין בעלמל על סמחה קבלת חחורה
 וח"י גיבס יוס סממסיס חצל ח"ח סכ" ז' סצועין
 מכו לעורר שורס עליון כמו סלחו סופרין לאחר
 ח"ח עכ"ל זה . וחמכס הוח מצמריכו סמארכו
 למעלה צחיות כי קיצלו מצחיסס סזקן סכינה
 גלוחס סוח להעלות כ"ק סלקע ערות ח"ח .
 וסע"י סיכינו סשכינה עמחס צלמלעויות חורס
 ועע"מ סלהס ייקל עליסס סעללחן . והנה שורס
 עגודח סעללחן הוח צשכינה מוזנו וע"ז חוכל
 גם סוח להעלות מעלה ומעלה כע"ס צשער ק"ס
 וצשער סספלה צצילור : וכפי פקידת סזקן כן
 עקו סוקיסיס וחכסי מעסה וכל סצנו לוי להכינה
 ולקסדה צמ"פ עד ססחעלה למעלה רלס ז"ס
 חגכין וכע"ס להם מעט לרי וגוי' סהס סס כל
 ז"ס וכע"ל צעז"י : וע"כ צצוח סנה של סוק
 רד"ו סיטצו סס סרלו סכקדו מחס"י לחלח
 לחיות חנינו סרמו של סרד"ו סכיס סכצר סכינה
 סכינה סקדושה כצ"ל להכלל צז"ס ולהסעלות למעל'
 כי כן יסיצחס סמה ס"י סציעויות סציעויות למ"ד
 סציעויות יעלה למקפר רד"ו לרמו סכצר כמעלחס
 נגד ז"ס . וחך חמכס מעתה ספלה וקססה
 לחסעלות עור למקומה סעיקרי סהוח ח"ח
 עיללח מקוס סחירות וככ"ל סס צז"ח סה"ס דכל
 רלוכה לסחעלות סמה ולקצל חירות מח"ח עיללח
 כי ע"ז גורעה גלוחס וחירות כע"ס צשער ק"ס
 פ"צ סס :

אשר ע"כ עשו רלון קונס צנוצ לצ להסלים
 כ"ז צכל יכולחס . והנה חגס כי כצד
 כחעורר עולס סחירות ופול"חס מולריס עכ"ז
 ורוע עמחרי' ז"ל מפ' חכס כמכרחס וגוי' חסר
 כל כח סיליחס לחירות ס"י צכח סשכיני' סקדושה
 ולא צמלס עולס סחירות ומה גם לאחר סעמעו
 מוסרע"ה סלחחר ח"פ יוס יקצלו חח חחורה
 נחר סיני נחכו חל לצס מיד דחלל דצר ח"ח

ע"ד כפילה אפי' סתזכיר כזוכה כפילה אפי' ע"ס . וסלה תראה שגם לאחר ע"ת רמז רעה לנו סתורה אופני קיום מלכות זו של קרצן העומר עד תיכן שורשה ענין כיחנה תורה וכהחדשה תלכס ש"ס צמרתו ז' רבעים ועוד כדאיתא צעירובין פ"ג . והנה עלם קרצן עומר הסכופה רומז לסבינה תקדושה שלריכין להכיפה למעלה כע"ס מפורט צוה"ק בלק קפ"ה ז' . וע"כ י"ס צו מפרט מדות הללו בשביל שגם רומזים לז"ס הסכללין זצ"ל לעלות עד פולם החירות ציוס החנוטים דקיימא לשאלתה חבל לא למידע ככודע צוה"ק . וע"כ כמות פולם החירות צוטר להורות שאינו דומה לז"ס ש"ס שגם מדות שלימים משא"כ פולם החירות דלא קיימא למידע ע"כ כמות צמרת ועוד חבל לא צמרת מקימות ויכרת ולהורות על כי זהו מצויחיתו בקרצן פעומר . והנה גם עלות ספירת הימים דריצור פה כמעט יפעול פעולה זו ומעט הפרט י"ס צין עלות ספירת לעבודת הקרצן כע"ס האר"י בסק"ב ח"כ גם אחת אל התמם על ספירתם של ישראל כל סך יומין צמח לחסם מעלרים סקפרו ג"כ לסיצה זו ופעולה הזאת וכמו שזכרנו בעזתי :

ועם זה י"ס לכוין הכוזבים צפ' אמור זה חוארס ועתיבת ציוס סניפכס את העומר כצ"ס וגו' דיל"ד סתרי סכתן ה' התניף ולא שום ח' מישראל כע"ס יסינו סכתן וגו' והניף סכתן וגו' וח"כ למת תלה סכתו סכתו ככל ישראל כלאמור סניפכס וגו' . ועוד יל"ד ספרט צין צ' עלות חלו של ספירת העומר וצין כצ"ס פעולה סצח עם העומר פעולות פעולה תלה צססכפה ועלות סקפירה תלה צצצח כע"ס מיוס הזיחכס וגו' . וחאמכס סכוונה לרומז על שורט סמלות ועיקרת סצחלועליות מלות סקפירה וקרצן העומר סמעלה כצו"ד סמי"ס חל מקורס וקוס סחירות כע"ס . וסחקס עוד דצרי סזוס"ק צפ' ויקהל ע"פ קחו מחאמכס סרומה לה' כל כריצ לצו יציאה וגו' סכל עי סכדצה צו לצו של מקוס צ"ה י"ס צכחו להציא את ססכינה צצוה"ז וכסזוכס עוד צצצצ"ו סעוצים יעלה חח"כ למעלה סעליוכס מו דסיינו כי מחאמכס ז"ת סרומה לסרימח לה' לייחד ססכינה עם דודס ע"ס צוה"ק דצרי סכת וע"ס צצקדש מלך צצ"ס סרמ"ו . קקיינן מדצ"ו

זוה"ק דח"א לחינוח לה לעילא עד סמקדס יציא לחשרתה עמי' צחאי עלמח אז סחרומס חח"כ להסעלות מעלה מעלה . ולזה יכוון סכתו צו"ס וקפרתס לכס מונחרת סצצח מיוס הזיחכס וגו' . והנה כפי פסוקו יל"ד דהלא סקפירה ח" צלילה והצחח ציוס כדאיתא צצצח"ס ק"ס . ועוד דצצצצח"ס סצצח הוי קני כע"ס צרלס פ' זו ומיוס הזיחכס ל"ל ועוד דהיל"ל ציוס הזיחכס צצצ"ס כע"ס"ל ציוס סניפכס וגו' . וחאמכס למ"ס על סכתו לרומז אל עלם כוונה מלות הללו סקיומס על צצצ"ל עליות סכינה תקדושה וכע"ס צוה"ק בלק דעומר ססכופה קאי על סעללח ססכינה ע"ס . והנה לצעצור שגם מלות סקפירי קבולתה ססמעלה ססכינה למעלה רעה צצח ססצצויות וכ"ל וכע"ס צוה"ק כן להדיא צפ' הלות קפ"צ צ' וקפ"ג ח' ע"ס וצמ"ז ע"כ חלה סכתו מלותה צצצח עומר ססכופה ור"ל דמיוס הזיחכס את ססכינה ססח עומר ססכופה לחשרת עמכס צחאי עלמח ומח בס על ידי ליפירי דללוח דיו"ט ראשון וכע"ס צוה"ק פכחס רכי"ד דע"ז חנו מסיין לסכינתח לבצן לחשרתה עמלח ע"ס אז ע"ז יקל עלינו חח"כ מלות סקפירי להסלות מעלה אחר מעלה עד חג ססצצויות וז"ס מיוס סזיחכס צו"ס"ס ולח צצצ"ס לרומז דמיוס ססכופה להסרות סכווכיו ע"י ליפירי דללוחת וז"ל סקפרו צכלות יוס ראשון ע"ד צלילה ולח ציוס סצצן ס"י הצחח העומר ממש :

ואשר ע"כ כע"י קורח סכתו סכפתו ע"ס ישראל חע"ג שלח סכיפו חלח סכתן כי לרומז על ססכפת עומר למעלה ראש חלוי צכלל ישראל ולח צכחן צלצד כע"ס צוה"ק פ' בלק סס צפ' וקרח קדרח נקיט וז"ל דקודס סכל ריך להציח לחסחחס בצן וחח"כ להעלות מעט מעט מצערב ע"י מלות סקפירה כ"ל . וחח"כ להניף קרצן העומר סקבולתה עליו מרובה יותר מעלות סקפירה וכ"ל וחח"כ להקריצ כצ"ס העולה סקבולת הקרצן לעליות סעולמות סח יותר מחכל וכע"ס צוה"ק פ' פקודי וכפי סרמו כספרו סכתו על מכות צצוה"י :

ובמי יוצנו דצרי רז"ל וסידותס צו"ד אמור סחמרו חל סחי מלות עומר קלה צצנין ע"י עומר נעשה סלום צין ח"ס לחסח

וזוכה סעומר ככצכו כעה עלחמות כמו צימי וירדיי סעסק צכלות עומר כע"ס צמ"ד סס וציוני גדעון וציוני יחזקאל כו' ע"ס . והנה י"ס לחצונן דעה סיימי דמחח עומר למחח קכלות על סקופה סגס ק"י כע"י של סעירוס חמו צצצ"ל ז' נקראחו צצ"ס מנחח עומר . ועוד י"ס לדעת דעה עדיף חיל"י של מנחח עומר לכיצוס מלחמות יותר מכל סאר סמכות וסקרצנות : וחאמכס יחזר ע"ס מ"ס למעלה וצמח סיסצצר עוד צס"ד . והנה כצד ציחרכו דכל כווכחיו צמלות חללו של ספירת סיו"ס וסכפת מנחח סעומר סכל ה' צצצ"ל יחוד ססכינה עם מ"י חדה ולחמלות עד פולם סחירות צצח ססצצויות וכ"ל חלח סכל עוד סלח יעצרו זפ"ז מיוס סנקרל"ס יו"י סררה ח"א לברוס יחוד סעליון . וכע"ס צוה"ק ובר"ע פ' חומר ל"ה צ' סס . והנה להצין ענין מיוחד זו סחזכר צוה"ק וצתי"י כ"פ כע"ס דלח לסחצח מקדש כו' יחצצר עפ"י סודע כי צח' וסני פני"ס י"ס לק"א חיות וסעמרה מן תקדושה חו סחוח כחורח דקיק עציר סקלוצ צל"ון עליון צ"ה וכע"ס צוה"ק פ' יתרו דף ס"ס ח' צקוד ועלכותו צכל מעליוח"ה מחי' חל כולסכסודע ור"ון זה כמסך עד עח על דצרו ית' לקי"ס צנו מ"ס וחח רוח סקומח חעציר מן סארץ מן סארץ דייקח וסמ"י וחח סכית כי ע"י מעסיס מוכערים של חחדס גורס להפיל חלקי קדושה נסחו לק"א ככודע . והנה לצצצור כי שורט סכפס ויושרט צוקוס קודס סכודע וע"כ צצצ"ס סחמח ע"ס לק"א חחיות צכפשו צצצ"ל ז"ג י"ס לק"א חחיות למשוך חיות מן סקדושה ככיוול מוקוס סורטו של סכפס חזס כמזכר כ"ז להמעיינים דצרי סררי' חחו כע"י ענין ע"ס צוה"ק כ"פ וצ"י וחלח כ"ו צ' דחייצי' עגדין פבימותח לעילא כע"ס לח צכיו מומס כו' ע"ס כי חין פגס גדול חוח ציען כי נפס חחדס יתחן צצוה"ז מספר ימי ח"י חצרו לצבר סעוצ מן סרע ולהכניסו לסורט תקדושה עד כי סחרוקת ס"א מכל וכל ויצולע חמות לכלח סחוח עשה ספכו כי לל דיסלח צירר סעוב . אך גם סוריד מן סעוצ חל סרע ח"ו כ"ל ורע"י סכציח מוכ"י סת"ס רעוח עשו עמי ומן חן ססמי רעוח סציחרי' ויסצצר עוד צצמוך צס"ד :

ואמנם כן דינח מעלכותה קדישא צחיות כי סגס מעלכותה צכל מעלה צל"ון סעליון להחיר לק"א צכחירח דעציר דקיק ככ"ל עכ"ז כאשר יגיע לק"א כחורח חחרינח צצצ"ס חעול חרס ככ"ל חזי מן סדין ססחרוקן סק"א חלק עח מעסחורח דקיק סתי' לח מקודס וכפי ערך וצחיה סקיצ"ס עחה עמח"ס מ"י סעול חחדס סכי סקס"ד לעומתו ממה סתיחן צידה מוכצר וכחמור . ודינח סכי חוח כע"ס צח"ע סיומן ק' דסמחיי' לחצירו לזונו וסעשער ח"ל לזונו חו דלזונו כ"ז סלריך ממשע וע"ס צק"ע כמו כן ס"כ סחגס סצצ"ון תקדוס ית' ס"י להחחיר לק"א דקיק עציר עכ"ז ססחח דצח לה קעע מחדס צצצ"ס סחמח דחו ח"ל צככרה לספע סיסכה . ע"כ דינח דמלכותח כע"י סכי חוח לסכעל עס"א כפי ערך לעומתו ממשע סיסכה וכ"ל :

ויראה לפע"ד סצצ"ס יוצן דצרי זוה"ק פ' ויחי ר"ע צ' צמ"ס עח ספן לח מקצלת סרכצה חחרח כך ככ"י כו' וכן צפ' חמור דלח סקרת צמלכח קדישא כו' וסח"ך יל"י"י זה ככיוול ולע"ס י"ל סכוונה סחח כחמור דלח סקרת צמלכח ח"ו ליתן לק"א חיות סקלוצ מסיחירח דקיק סוכצד מחחר ש"ס לק"א די חיותס צל"ה צצצ"ס סחמח ככ"ל וחדרצח כי ע"י דין סעלכות סדנה צוה"ק לעלמה להכעול צמחה סחחירח דקיק נעשה פעולה חדשה ליתן עוד כח לחעול חזח לצבר חלקי סעוצ מן סרע צכח עלו"ס עח סלח ס"י לו עד עחה וכמו סיסצצר להלן צצוה"י . וחחו לסון דלח סקרת כו' ודלח וקצלת ממיין אחר חמור צוה"ק דכ"ל דלח חרפי כפשה מלססחדל צכל עוח להח"י צליעת חלקי סקדושה מוחך סק"א ולח סקרת צ"י מלסעלים עיכיו ח"ו להסלות סצצירוקן סחלו צכל סחיפסר ולמעצד רעוחח דמלכח קדישא צוה"ק זהו ר"יו ית' לרוקן סק"א מכל וכל כע"ס צלע סעוח וגו' וסימך ר"וכ"ו ס"ל חר"ס זה"ו ככוד"ו וסמ"י :

יעד יתצארו דצרי סזוס"ק פ' סרומה קכ"צ ח' דכי דצמן דעצדי ישראל רעוח דחחריחון יח"צ קוצ"ה כולה סעודתח לישראל וסמלית לעמי' עכו"ס וצצעתח דלח מצדי כו' ח"ו חסחפך צגווכח חחרח כו' וסמלית לישראל ח"ו כו' . והנה חוחו סמלית וגם כולח סצצודתח לח

כודע מה הוא. ואמנם הוא מדבר אשר דברנו כי צומן הרלון דעצרו ישראל רעוה דמחריסון דחייס' צענא לכולא עלמא צביהון להיותם שורם הקדושה דהאי עלמא ע"כ צאצאעיות הקדוש' איהמטך עלייהו כל קוצ פוסי' ותמה דאשכחא צאלכות לימות מנכו צעוסי' ופסמלי' הוא הכהירא דקיק דכהיר לעעין עכו"ם ככ"ל ע"כ גם השפע וחיות שלתם היא זעיר דקיק ותנול' דובנא שלתם צמרום פריסם שלתם. וע"כ השתא דליהפך לבווי אחרא כו' וס' היא צביה דלא עצדי רעוה דמחריסון חו'. ע"כ איה לחו לענין עכו"ם חולק יתיר שפע יתירה חו' מלך שורם כפשות ישראל ככ"ל והתמלי' לצדו הוא הכשאר לישראל מכה שהוא כהירא דקיק שנועלה העלכות מענין עכו"ם ככ"ל ונתחנן לישראל שכפי שפע שלמעלה ככה יאכלו צעוסי' ככ"ל צפשוטן של דברים :

ויאין זה מן החימה שהשם נופלה אותו העלית מאו"ם ליחנה לישראל כי כך היא מדהם לצקט טובה ישראל גם כשאינם ראויים וכונ"ש צוה"ק פ' צלק ר"ט ע"ג וצו"ה פיר' השירים צפ' יסקי' מנסיקות ע"ש. ואשר ע"כ כשהחזיר לידה אותו כהירא דקיק מאו"ם ככ"ל צאצאעיות לישראל צבי' כותכהו לתם מנחה וכמה הגדל הקדש עמנו צוה כי הלך ע"י אותו כהירא הגב עלינו מחאי קיערא גופי' קל לנו לצרר אח"כ מעט כל חלקי הקדושה הצולע שמה וכונ"ש צלק"ה פ' השא ולא לחכם ההאמץ כביכול כ"כ צענה מ"ה ליפול חלקי הארחה של השירים שעיר ופארן וליהן לנו כונ"ש צוה"ק פ' צלק קל"ג ב' כי זה ה' הכל למוצחיו הכו' כי ע"י חלק הארחה שלתם עלמס עלמוס יקל עלינו אח"כ לצרר מעט הכל וכאמור. וזהו ע"ש קס צקוף המחאר וכד חזין לאציהן דצעמיה כו' ולענא דחתי יתהדר הכל כו' ר"ל דע"י אותו ההורה כוליא מהם לאת לאת כל חלקי הקדוש' צצחוכס ע"י השוטה ומע"ט עד שלמנא דחתי כנמור להוליא מהם הכל מכל וכל ויצולע המות לכלא ולקיצה זו הסוכר שתנהג עמנו צכל עת ככה להאיר אותו כהירא דקיק אל כפס החוטה למען יקל עליו לשבז להקצ"ה ולצרר אח"כ חלקי הקדושה צצחוכס ע"י השוטה ומע"ט ציתר שמה וכונ"ש. ומעשה גם אחס אל התנה ענין יש מקום

אל החוטה לשבז להשי"ת אחר שצביה חוטה כסך צצבלי עבותות של קס"א וכמו ששאלו דה ק"י ולמ"ס יוצן מדבר צצרטו וצעמנו כי חוטה כהירא חני'ן לו צצמנה וככ"ל הוא חוקקו צחוקפה חומץ לשבז לשורטו צקודס וכאמור ככ"ל שלפי מע"ט חפסיד ק"א הרבה מאוד כי הלך אותו כהירא שטיעל ממנה ויהן לכפס החוטה על החוטה לשבז אליו ית' ולצרר כל חלקי הקדושים צצולעתו ק"א צצנה עכו'. וצולע יכה עוד לצרר יותר ממנה שאצד צבלל חוטה וכנודע וכמלאת ק"א קרה מכאן ומכאן חוטה חס שלפ חיינו חאי כהירא דקיק וגם מה שחיינו מעל אחרים חפסידה. וכן כל צעלי רוע עין הצא"ס מצחה שכותכים עיניהם צמה שאינה שלתם שקופס ליאצד חס שלתם ומשל אחרים שחיינו לא ישאר צביהם ויאצדו הכל כמעורם צמק' קוטה צצמנה קס ציען כי לא עדיפי עק"א דחתי וצחוי' סך קופס :

ומקרא עלה דבר הכתוב מה גדלו וגו' מאוד מעקו מעצבותיך איש צער לא ידע וכקיל לא יצין את זה צפרות רשעים וגו' להשעמם עדי עד וגו' כי הן גדולה מעשיו ועוקבות מעצבותיו ית' אשר איש צער וכקיל לא יצין את מעשה זמ"ת היא מדה עלכו"ה הסקראח חוטה כנודע וכורא היא צמדתה קסם צפרות רשעים ויציהו ככפר מעט יורידם השי"ת להשמידם וכל וסכתוב מעשהו עדי עד וכו' כי הן גדולה מעשיו ועוקבות מעצבותיו ית' אשר איש צער וכקיל לא יצין את מעשה זמ"ת היא מדה עלכו"ה הסקראח חוטה כנודע ועל הכך כמרין דלא קדישין. צחיות קסם מכוכים צצמות הללו כונ"ש צוה"ק צכל וקו"ה יחפרם שפיר צמ"ס קסם לא יציו את מעשה חוטה כי גם כשהרבה שפעם וחיותם ע"י קיעו"ה לצני אדם לחנה וככ"ל. עכ"ז לא ישאר צו"ה מחוטה לא שלתם ולא של חוטה"ם וצצמנה ית' קיצה איצודם להשעמם עדי עד וכע"ט ויתבאר עוד לתן דצצרינו צצמ"י ומה שחיינו הכתוב איש צער צלמן יחיד וקיים צלמן רשעים וגו' ר"ל כצחכר צוה"ק כ"פ וצלמן הגמרא הוא ובגודא דילי' ור"ל וצין לכשתחיי דקאי על כקילים ורשעים צצצוה"י יחפרם ו"ה שפיר ור"ל קיצה הללחתם של רשעים הוא ע"י קיצה אצודם כונ"ש ומשלים לשוכחיו על סני' ו' צימן

עומר

דרוש במדת מלכות

התנופה עה

יומן דלא עדיפי חס מקטר דחתי ומחמיהו וצו"ס"ל. וז"ש דאי"ש כקיל הכצער מדעה צא לקולות צעוסי' עולה צראותו הללחתם צעוסי' וצו"ה לא יצין מה ית' צקופס כי גם לא ידע מחין צא שורם פורם וראש עיקר הללחתם וע"ד צצירנו לעעלה. ואמנם חסכם עיניו צראשו להסכל צצורטן וראשן של דברים ודצרינו האלו יחצוהו ויוטעמו צצעם מחוק לחיך. הרואה את דבר קדשו של צוה"ק פ' ויחי דך רל"ז צ' ע"פ מערך צני עליה כו' ע"ש ותמלא כחה :

ובזה יוצנו דברי הכמים וחידותם צוה"ק פ' ויש צדפה ר"ח צצקרא שכתוב טוב יד עסקן וחכם מעלך זקן וכקיל אשר לא ידע לחזר עוד כו' ודורש קס צצנין ית' ח"ך הוא צא עיוס הולדו וילך העוב חינו צא כ"א לחזר י"ג פכים ודורש והולך עוד עד שקיים ואמר וצו"ה לא כתיב אלא להזרר ע"ש. והנה לא ידע רחיינו ח"ך הוא מעלה להזרר ולא רחיתי צו פ"י ככון. ואמנם למ"ס יוצן היעב. דכוונת ר"ח לומר דלכן אקדים ית' לצ"א עיוס הולדו למען ירגילו צפיהו צעוד שאין סכלו של הכער קלם צצמפטי חחורה שבר ועוכס. ועי"ז הסרבל סכעטיח לו עצע לעשות סלה יעמוד צעצבו זו עד קיף סכותיו ולא ענילא ישאר כפשו"ת רשחו ויחי' ומושפע צצמלעותו מן הקדושה חו' כע"ט"ל ונענה דחאי כי רשחו אשר עמן צשוואה יפול צה גאשר כי טוב צמנו הילך המסכן הוא פ"ל"ס טחוא חכם מננו כי צצואו צקוף י"ג פכים ועגלה חס העורון מעיניו ומעשייו צצעמני חחורה חזי צחגיב האדם סזה לאט לאט לגשת אל עבודת הקודש וישבז אל השי"ת ושלל לעבור עוד על מלות חחורה וגם יסתדל צכל כמו לקיים צכל הכתוב צה. סנה לא די דכבר אצד ית' חס כהירא דקיק קלו וכיחנה אל האדם הזה וכמו צצירנו לעעלה : אך גם האדם הזה הליל את טלו מח"י ק"א ממנה סכצלב שמה צקיצה חחאי' סחסיחו ית' לעשותם ויתר על כן. כי חולי יכה ג"כ להריוה לצרר מעט חלקי הקדושה חדשים וככ"ל. ולשון הכתוב מורה ע"ז שאמר חיל צלב ויקראו וגו' שכן דרך המקיא כי לא חחובל של עתה לצד הוא מקיא. אך גם חחובלין וחחוקים יקיא צצביל זה וכן צצמקל כי האדם

שכז יוליא ומס צדרך הילוכו להוליא ומס חלקי קדושתו אבז זה יוליא ג"כ חלקי קדושה חדשים וכבר ציאר כן האר"י ע"פ מה אשר שלעו כו' לרע לו לחוטה ששלעו מלך זקן וכקיל כו'. וזהו שהציר ר"ח לר"ח לצצריו מדלא כי לחזיר אלא להזרר להורות צא דחוטו מלך זקן לא ידע להזרר לעלמו מה ית' צקיפו כי ישאר קרה מכאן ומכאן וכע"ט"ל ולא הי' לו שוב לסחגרות ולפחות לאדם לחעט כיון שחפסיד עי"ז וחי' לו להזרר מכאן וחילך אלא שלא ידע להזרר כי מה' סיתה לו זחה. חסו ענין סכסילות סכיותו סכתוב צרו"ק חס כראה מצוון מאוד צדעה חזו"ק צזה והוא יקוד העמזיק כל מאצרינו סחוכר :

וכר זה תבואהו לחוטה קטר ומקאצא סחת סיוחו סקר דעה וכאמור אשר לא ידע וגו' וכתיב וכקיל לא יצין וגו' וגם צלא דעה כפס לא טוב כי צקוונה המקאצא מדה הדעה סקר לתם כנודע : והנה שחנע"ס עלמו פירס. דבר זה היעב צמפלי שאמר אשה חיל וגו' צעה צה לצ צעלה ושלל לא יסגר גמלתו טוב ולא רע כל ימי חיי' כו' דכבר נודע צצדרס רז"ל וצוה"ק דהמקטל קאי על סכינה עוצונו. והנה ע"כ י"ס לרעה מהו הצנחון חזו וגם עליאת השלל חזו מה שאין דרכה של אשה צכך ללאת צצמלחמה ולשלול שלל. ועוד שח"ש גמלתו וגו' שחמכוון שגמלתו זה חלק דבר מה שקבלה מננו כפי' גצול צצכל המקרא. והנה לא כדע מה קיצלה מננו וגם מה זה שאמר טוב ולא רע כי חס הוא טוב ודאי שאינו רע : ואמנם עפ"י מאצרינו סחוכר יתבאר כי כוונת הכתובים הללו לגלות על מלכו"ה חדשים צצירנו למעלה. ולכן פתח דצרינו יחיר ואמר צעה צה וגו'. ור"ל כי ככון ולצו צעות עליו שלא סתן חילה לאחרים חו' כי סגס שנוכחותם צכל מעלה חפי' צק"א להחיותם חיות עליוולס. עכ"ז כל מלרקי סחוכל עשות להוליא מהם מעט מעט מעשה ותיינו אותו כהירא דקיק חכ"ל. וגם סעי"ז יקל מוד להוליא מעט עוד יותר ויתר כמע"ט וכונ"ש צוה"ק ויחי חכ"ל דמרחיק אריח ית' וצרך סירפא כו' ע"ש. והנה אותו כהירא דקיק ודאי ראוי לקרותו צקס שלל כי דומה מעט לחוכך צצמלחמה לכלא חויציו ולוקח מהם מה צצידם חחוא קקרא קלל חויציו. וגם כי חסייע

לאדם להוליא את שלו מיד ק"א מה ששבת עמו
 צקיצת החטא ג"כ צמס שלל נקרא . ציפן כי
 הליכו מיד טוביו : וזהו ענין הגמול שזכר הכתוב
 בהקדש עוד מ"ס צחיקונים וצחי"י קשי וצחוק"ק
 פ' הלל רע"ה א' דקוצ"ה אזיל עונה בגלותא
 לכפרה לה כו' . וענין השמירה תזאת הוא
 לשמירה מן החילוקים שלל יוספע מונח יוחר
 מהמוכרח וגם לכייעה על ומלכת הצירור וצוהו
 השמירה היא בכל ימות החול וכונ"ש האר"י וע"כ
 חלק זה דאזיל לנערה לה כאמור . גם הוא גמלתהו
 עוב לצר והיינו אותו כהירא דקיק עכ"פ וככ"ל
 ועל אותו כהירא דקיק יאמר הכתוב שהוא טוב
 ולא רע ור"ל כי הוא צעלם טוב צהחלב כ"כ
 עד קע"י טוב לא יבא אותו רע שה"י כצלב צו עד
 הנה לגשה אל הקודש להיות מושפע עמו צחלעטות
 נפש החוטא הזה כי הלל פ"י אותו כהירא דקיק
 שכינול מקטרח דרע ויתן אל נפש החוטא הזה
 קל עליו לטוב אל הש"י"ת ולהליל כל חלקי קדושתו
 ונשם וכמו שציארכו כ"ז למעלה צעזע"י וצוהו
 נדחה של מדה המלכות שצכל יוס ויוס לא החרט
 ולא שסקונו ונההחכב עד"ז עד שהצבר נשם
 סכל ותה"י לנו גאולה עולם כידוע וז"ל כל ימי
 חיי"י כי צכל יוס יס צירור מחרט כונ"ש האר"י
 צענר הזמירות פ"ט :

וְיָדָה עוֹב לַפָּרֶס צוֹה מַאֲז"ל צַנִּיר פ' עקצ שאמרו

עם שכל מה שישראל אוכלין צעוה"ז הוא
 מצרכהו של צלעם הרטע אלל הצרכות שצרכו
 אותן האצוה משומרין הן לע"ל . שאלמר ושאר
 ס' וגו' . ועידי דצעי עעמח הוא למה דוקא
 מצרכהו של אותו רטע יתיו כיוזכין ואעכס למ"ש
 למעלה צענין התמלית סכ' צוה"ק דישראל
 אוכלין וכו' השתחא שהוא מכה אותו כהירא דקיק
 שנוקחשה מדה מלכות ונותנהו לישראל להיות
 כיוזכין ממנו וככ"ל והנה מכה אותו רטע שהיו
 אחו צלוהו כהירא דקיק (כע"ש צוה"ק פ' יסרו
 סס) נוסף עלייו דישראל להיות כיוזכין מלד
 אותו כהירא צינה שאת כי ודאי כצרכס לא
 ה"י צכחו לצרך כ"א ממקום שסורס כפשו המבועלי
 אחוה עמה והיינו האי כהורא דקיק וכע"ש .
 וע"כ אוכלין ישראל מצרכהו וצעוה"ז אלל צרכהו
 של אצוה שסורס למעלה ראש צקדושה עליונה
 עמש"ג ב' שורס נשמה ישראל צניסס כ"א לפי

וְיָדָה עוֹב לַפָּרֶס צוֹה מַאֲז"ל צַנִּיר פ' עקצ שאמרו
 ונאחצ' זדוכות כעשין לו כזכיות כו' .
 וכבר הנה מהרש"א צח"א סס דו"ע של דבר
 ע"ס . ולנ"ש יוצן . להיות כי כפי ערך זדוכותיו
 שושפעתה ק"א מן הקדושה ח"ו צחלעטות כספו
 אלל פלעוועתו כעו-כן איצדה ק"א חיותה הראשון
 שמלותו כהירא דקיק ויתחס לכפש החוטא החו
 וכמע"ל והסס כשצב החוטא הזה אל שש"ת צחלעטו
 אותו צחין קפק סיליל כל חלקי הקדושה מיד
 ק"א שסוצלעו זה צקיצת חטאו עד עתה וסן
 עתה כל חלקי הקדושה שמלותו כהירא דקיק
 סהליל

סליל השצ הזה מיד ק"א ע"י חסוניה לזכות
 גדול ישצ לו והנה לצעבור כי נגד כל זדון
 וזדון צעבר הנה כמות זה כפי ערכו וצחיתו
 הליל לעוועתו חלקי קדושה מלותו כהירא דקיק
 וע"כ כעשין לו מנש זכיות רבות מחודשה והנה
 חין לך זכות גדול יותר מהמליל מידס כי הוא
 עיקר צעודתו לעבודת סקודש צהורס ומע"ע
 כידוע : ח"ש זדוכות כעשין לו כזכיות שיינו ללחר
 עקצ מצדויותו סליל את שלו עתה"י ק"א מה
 סאצד עד סכס צקיצת זדוכותיו וע"כ גם עה
 ססרויה מלותו חלקי הקדושה כהירא דקיק לזכות
 גדול ישצ לו מה שליו כןכסלח סצ מצדויותו דלא
 כחצב לו לקום זכות כי מה שסושפע קודם חסוניה
 מחלקי הקדושה כהירא דקיק לא ס' מועשיו
 העוים ארצתה ספקיד יותר עונה ססרויה כי צחין
 ספק צחלעטות נפש החוטא יוספע ק"א ציחר
 סאת חך חין זה כ"א מנדה חקדי סכינה עוזיו
 סשושיע עליו חסד ססס . וכמו שציארכו כ"ז למעלי
 וזהו שאמרו סס צספ"צ דיוחא דגדולה חסוניה
 סמקרבת הגאולה שאלמר וצח לליון גואל וגו' .
 והוא מעעס שציארכו כי לולי כן למה לא יקרבו
 הלדקיקס דמעיקרח את הגאולה שלל סכעיקו
 את פני הצורא ית"ש מעולס ואעכס הוא הדבר
 אשר דצרכו להיות כי כודע כי קירוב הגאולה
 חלוי צחלעלאת חלקי הקדושה לסורסן צקודשוכונ"ש
 האר"י כעעט צכל העקועות והצרכות ג"כ כמה
 מעעיס אשר ע"כ זה סקצ צכל לצו להש"י"ת
 שחעלה חלקי הקדושה חדשות לסורסן מה שלל
 נפל בגורל מעשיו העוים חך סצגרות חסוניה
 מוילל יקראו על סמו ודאי סע"י סקצ הזס
 גאולה קרובת לצח וכאלמר והנה מדה זו לא
 חעלל צלדקיקס דמעיקרח שחין להס ריווח זה
 מוחקי הקדושה סחדשות כ"א חותן סצח להס
 מלד מעשיתס העוים צלצד ומלצד זה הלל ציארכו
 למעלה כמה גדלה מעלה העלאת חלקי הקדושה
 חחדשות יותר מועלת העלאת חלקי הקדושה
 חגאה מלד מעשיו העוים של סארס כי קבולת
 העלאת ח"ק חחדשות לכלק עיקר חיותס של
 ק"א וכמע"ל וע"כ צע"ס מקרבין הגאולה יותר
 מולדקיקס דמעיקרח . ומענה גם אתה אל התנה
 גוה שארזיל צפ' חין עומדין דצמקוס סצעל
 חסוניה עומדין לדקיקס גמוריס חין יבוליס לעמוד

וְיָדָה עוֹב לַפָּרֶס צוֹה מַאֲז"ל צַנִּיר פ' עקצ שאמרו

כ"פ צוה"ק וצחי"י וכפי מה שציארכו
 יוצן ובהקדש עוד דצרי זוח"ק סכ' דכד אישחכח
 פנימו ח"ו צישראל אזי אזדמן גבי מצרכותא
 עיפת דס כחררל כו' . והנה הן הן הדצרים שציארכו
 למעלי דמלד פנימה כפשות ישראל ח"ו יס לחילוקי
 חחיו"י ח"ו צסורס כפשותו הוא סככי"י עוזיו והנה
 מושפעיס מונח ספע רבס יותר מכדי קלצוחס
 לחיות המוכרח וכמו שציארכו למעלה וזהו כע"י
 ענין פנימה ישראל שחזיר צוה"ק סכ"ל כי חין
 לך ומיל עוס ופגס צקדקיס יותר מזה צחיות
 כי כל עיקר מננה סכינת עוזיו הוא ארצתה
 לחעלות כל חלקי הקדושה מחוך ק"א ולסוריקן
 מכל וכל גם מלותו חלק הקלוב להס וצוה חלוי
 גאולתו ופדות כפסיו כודע וסכל זה נעשה
 על ידי צחלעטיות הורה ומלות שחכו מקיימין
 וסליחא דרחמנא חן כהקראיס צוה"ק פ' ויחי
 איצרי דסכינתא כי כאשר נגמור ע"י מעשיו
 העוים צירור הזה חחעלה ומלות לחחעלות אל
 דוה וכו"י חלוי צכו להרחיק ק"א מן הקדושה
 ריחוק היותר אפשר והן כאשר צח החוטא הזה
 צקיצת חטאיו למוח כפשו גרס לקרב ק"א אל
 הקודש סחקרבות גדול מה שהיתה עד עתה צריחוק
 עקוס כונ"ש צוה"ק פ' יתרו דק ס"ס א' וצקיצת
 חטאיו של זה גורס לקריבות סק"א לקודש צחלעטו
 כפשו החוטא ככ"ל והוא ענין חררת דס דלזדמן
 למצרכותא שחזיר צוה"ק סכ"ל : דר"ל דעכנת
 סשפע הקדושה סהולכת מן הקדושה אל מקוס
 העומא צקיצת פנימה ומחלותו של זה צסס חררת
 דס חעלל ציפן כי מיד צעה הזלת ספע חקדושי
 מצורסה תקצלכס סטר חעמח כמע"ל והוא הוא
 עלס ענין העומא שחזיר צוה"ק וצחי"י סכ"ל .
 ועווק הדצרים יוצן לחמעין צוה"ק חקיע פ' ויקרא
 כ"ו צ' .

וְיָדָה עוֹב לַפָּרֶס צוֹה מַאֲז"ל צַנִּיר פ' עקצ שאמרו

הגם שכל מלות מולות החורה גורמת
 סיקון הקדושה מחוך סקע"א עכ"ן

יש מלות פרטיות שסגולהן ציור להוריק ולהעלות חלקי הקדושה מהוך ק"ח ואחד מהם הוא מלות העומר וקפירתו והנה נודע שצ"ח לחיות החילוכים במדת מלכות הוא לפי שהיא מליחה דייקים ובזרות כדודע. וכמ"ס זכוכה לזכ"ר פ"ד ואמנם כשתחלל את פ"ר דייקים שהם מעולם החירות דייקים אלו דוחן את החילוכים מלחמה זה כמ"ס זכוכה ממשפטים דף קכ"ד א'. דשמוח אה"ה מהצר ס"ח ופי' צוהר הרקיע דר"ל דחלף ומה' גבורה'ן יולאין משורם פ"ר דייקים כו'. וזכ"ר מהצר ס"ח כו' מ"ס טעמו והנה צה"ת כי ע"י קרבן העומר מקבלת פ"ר דייקים כמ"ס זכוכה פ' אומר וזכוכה ס"ה ע"ס: וצ"ע כי ימי העומר הם ימי דין כמ"ס זכוכה ס"ה ע"כ יהי' קוצה' עיבא דא לישראל להקריב קרבן העומר למלאותו עפ"ר דייקים. וזהו הדחה החילוכים צומך שבעה שבועות הללו לאט לאט עד שלא יחל להם לחיות זה וזהו ענין טהרה' שכמז' צוה"ק טס ע"פ וספרה לה כו'. דמכיון דהטומאה שהיא לחיות הס"ח פסק ממה מצייל זהו טהרה ששהא יכולה להשתעלות למעלה ציוס הג' שבועות צק"ף ז' שבועות הללו והנה לא לצד קרבן העומר עושה פעולה זו אך גם מלות הקפירה שאנו קופרים כל יום צפה כמעט עושה פעולה זו שהקרבן עושה וכמ"ס זכוכה ס"ה טס ע"ס ומדכי' בלומדו הלכות עומר יוכיח כמ"ס צמ"ר הכ"ל שכמה תכניו צה הס"ח ומכ"ס מלות הקפירה שאנו מקצ"ה לקפירה אינו דין ששהא קיום מלות זו קני עפי' להכניע הס"ח ולדרושה

מלשהחמה בקדושה ישראל :
וזהו כתי' ענין כצ"ח המלחמות שכבשו ישראל זכוכה קרבן העומר האומר צמ"ר הכ"ל כי צה"ת שכינה עזיבו מקבלת פ"ר גבורות האלו אז באחלטה גבורות הללו שהם חוקים וקסים דוחאת את החילוכים מלמעלה והצאים ומכס מלמענה ומעטלים וקיימך צנסימה הארון כאשר ויפולו אויביך כו' מפניך שהיא הלוהמת והמיי'.
ומעתה אל תחמה ולא כפלאה היא מאהבו להצין יתר דברי האומר צמ"ר טס צמה שדיעה מכה קועה למלות עומר וככ"ל צהקדם עוד להצין אפס מקלחו מ"ס זכוכה' וצ"ע פ' אומר דכ"ר א' צדקת אשת ח"ל בקרבן עוררים הוא קמא דמותא לאשה זכוכה כו' :

ואתכפיי"ח ילה"ר והנה ענין צדיקה זו וכפיי"ח ילה"ר יחצאר עפ"י מה שביארנו למעלה דכל עזרקי ותחזולה דמלי אשת ח"ל למיעבד להליל חלקי הקדושה מיד ק"ח עבדית ואמנם מאן מפ"ס שכן הוא שמהחיק כ"כ השפעה ק"ח מן הקדושה בכל האיפשר הנה קרבן העומר יוכיח צ"ח וצ"ע שכן הוא כי חילו לא הרחיקה את הס"ח מן הקדוש' כ"כ צחכלית הרחוק כל מה דאיפשר הי' מן המלוי שכאשר יוקרב קרבן העומר זכוכה' להושף אלי' פ"ר דייקים כפולות כמנין שעה להגביר דייקים עוד יותר ומה שהיתה עד עתה שצבורם לחחו זה החילוכים ככ"ל. כי כהערכו גבורתי' ודיי' עם פ"ר גבורות דעולם החירות וזה הי' מקום ח"ו לחיות החילוכים עוד יותר ומה שתי' פ"ד עתה וכמ"ס האר"י זלק"ה פ' זראשית באוהן שככנסו לפדקס צענין המאו של צן זומא שצענין כזה הגביר הגבורות וכהן מקום ח"ו לחיות החילוכים וע"כ כהגרו צו וכעכס ואולם שכאשר שלחחר כל עליאות גבורתי' אוכו כוהנת מקום לכ"א להיות כספע מונה ח"ו אדרבה מרחקה אותה בכל האפשר וככ"ל. אי"כ הרי עיי"ה הס"ח כבר נכעפה וככפה מלכה וכמ"ס ופי' צהמשיך אלי' עוד פ"ר גבורות דעולם החירות ע"י קרבן שעה' פ"ר גבורות הללו דוחין לחיות החילוכים ומכה מכל וכל וכמו שביארנו למעלה כי זהו מדרך של גבורות דעולם החירות לפת"ס כח ס"ח מלשהחמה בקדושה שכינה עזיבו מה שאינו כן כאשר גם גבורתי' של עלמה הכיחו מקום ח"ו לק"ח אזי גם צה עוד גבורות יותר גבורות להשערב עם גבורתי' ח"ו הי' שהגרות לחיות הס"ח עוד ציור מה שתי' עתה וזהו ענין צדיקה אשת ח"ל שהוא קמא דמותא לאשה זכוכה וילק"ר שכחצ הזוה"ק וכמו שביארנו :

ולבעבור כי נקיי' וטמור' היא שכינת עזיבו ומה מלכה מקום ח"ו לק"ח להחלוח צה אדרבה כו' ככ"ל ע"כ מועילים לה הרבה פ"ר גבורות אלו שהורדנו לה ע"י עומר שעה' לממן יחמוגו גבורתי' צהקדים של מעלה ותחמלה צה השבועות לעולמו של יוצל שומנו כשתלחו לה גבורו' הללו לעזר העזיבו כדודע צקוד שאלו תחת לראשי וגו' והמ"י.
וזהו כבר נודע כי לה' הארץ ומלואה ר"ל כל

מה שביארנו יס דוגמתו צעולם עליון וכולא חד ומה גם הני כתי' דקיימא צסיחרהא דשכינתא כמ"ס צוה"ק פ' נשא הנה כאשר נתנה יד לחיות החילוכים ח"ו. צהמתי' זהו צעוזה אלוך כעורי' קרבן שעה' התי' צדיקה צהס עהורה היא אזי כאשר יומטכו אלי' גבורות הקרבן של שעה' . הם ידחו את כל לחיות החילוכים וק"ח שכתחמו צה עד הנה ומעטו גליד או להוליד שחורים הרמוז לגוון הס"ח ואך אמנם מעתה תלד צניקל וגם לצנים כי גבורתי' של עלמה יומגו צהקדים של צן זוגה ויועיל לה להוליד וגם להקל עלי' לעב לידם כי מתאן וחיך לא תשלוט צה ס"ח אשר הביאתה לכל אלה עד עתה וע"כ גם לצנים תוליד מעטת כי גבורות שעה' יבצרו צה חקדים ככ"ל וכדודע ואולם כאשר נעמחה ונתנה יד לק"ח לחחו צה ח"ו אזי כשיומטכו אלי' גבורות האלו ע"י קרבן שעה' יחמרו גבורתי' של עלמה עם גבורות הללו של קרבנה ויחיותה וככ"ל וי"ס צוה"ק פ' משפטים קי"צ א' על עכינה של קועה דמאן דעביד כעודיו דק"ח צעי' לטיילא לי' מעלמא כו' : ח"ו מה עזרה צה ולצנה צענה וגו' כו'. וכן הן הדברים שביארנו והנה כפי מה שביארנו בענין הנה קרבן שעה' של קועה אידעי ממש לקרבן עומר וזהו שאומר צמ"ר הכ"ל דע"י קרבן עומר הטיל הקצ"ה שלום צין אי"ס לאתמו ודברי רז"ל צמ"ר הכ"ל כל דבריהם כצכו על אדני פז וכמ"ס. וזהו כתי' ענין מה שארז"ל צמ"ס יומא דמשרעה' כיון לצודקן כקועות כשהשקת אותן מעמיכה העגל צחוך העים כו' ע"ס שהוא כתי' מעטס שמצור צה"ת כי עיקרו כעשה וכמ"ס מהגבורות כמ"ס זלק"ה פ' תשא ע"ס ולכן אותן גבורות עלתן המשיך עליהם משרעה' צמה שהטעיון נעשרו והי' זה להם לאות שכל מי שהי' ירו צמעל הזה להמשיך עליו גבורות ע"י העתה שהיא הנה כשיומטכו עליו עתה מחדש מקורטן ע"י שהי' סכ"ל אזי יעיתו לגמרי דומיא דקועט ממש וכמ"ס ל.

וכן ענין הצדיקה שהזכיר צוה"ק צמ"ר מרחה כצבאו שמה שצדקן משרעה' כקועות שלא נעמחו צנסי' וצבדרי צה"תם צמלרים כו'. ויוצן ג"כ עם הכ"ל צה"ת כי כל מים מלוחין או מרים צנים תכל נמשך מים עליון שהוא מדה מלכות וכמ"ס צוה"ק שהיא מנה' גבורתי' כו' וזהו שארז"ל

שלא הי' מרים צנענס אלה שכעטו מרים צה ישראל שמה צמה שהיא כו'. ור"ל שצנציל הצדיק' המוכרת הטיל צהס יס העליון ארסי הגבורות לכסות חיותה אס נעמחו צמלרים ע"ד כסיון הסיוני וכמ"ס ל.
עוד צדיקה אחרת מלאכה צוה"ק פ' זלק קפ"ט א' ור"ל דארעה דישאל רשו אחרת לא עאיל תמן וצמאי איצדקת דקיימא צמה' וימנחה בקרבן העומר כגוונא דרזח דקועה : והנה יס לרעה דעדיין האיך כחצנר זה לישראל ע"י קרבן העומר ורתי' צומקס מלך צמס כ"צ שכ' שהי' כיכר זה ממוך עמן המערכה וכוונתו לומר ע"ד שכ' צוה"ק פ' חנומה שלפי דמסו אחרת לא עאיל לא"י ע"כ הי' עמן המערכה שכללה מולם מעוקס עד ללד לפון כו' וצקציצת קרבן העומר עיקס המען דרכו ללד לפון וצו כודע דק"ח לא שליע צמאי זהו כוונתו : ואמנם אין זה מקפיק דלסיון זוה"ק לא הולמחו כלל דמלסונו ממשע דארעה קדישא צעלמה מוצרת דכ"י צקודס דלא אחצרתה צק"ח ומקרבן מקיי"ע אל צירור הזה אצל לא שיהא הצירור ע"י ד"א שצמחו כגון עמן המערכה שכחצ הכ"צ חכ"ל ואמנם למה שביארנו כוונת פזוה"ק רל"ו לומר דארעה קדישא צעלס מוצרת עדי' דלא אהצבר צה ס"ח . צהקדם עוד דברי האר"י זלק"ה פ' תשא ופ' עקצ וצחללים ע"פ עובדי צעמק וגו' : וצלק"ה יע"י ע"פ יצס חליר שעיין צירור חלקי הקדושה השקורים צכצלי צרזל צעמקי הקליפות שצחוך הקרקע חלוי צעלות צמקיינו ישראל צעצרת הקרקע ומה גם צכל שאר מלות חסורה ופע"י שמער יורד מלמעלה לעורר חלקי הקדושה הצלועים צארץ להעלותם לקורטס וצמחו פעולה הזומח הצה צקציצת ממער ואמנם ענין העומר צה צקציצת דיצורו הי' הקדוס שאמר צחלילת צריאת העולם הי' אור כו' וזה האור כבלס צמ"י המער ומעורר חלקי הקדושה הצלועים צארץ ללמוח ולהעלותם למעלה כו' יע"ס :

ואשר ע"כ כשנקריצין העומר משהחמה הארץ הצה לעורר גבורות העליונות למענה ככ"ל זה לאות לארעה קדישא צהס שלא אחצרת ס"ח צבוה צכצת עוונות ישראל הרי גבורת ההמה ידחו הס"ח מכל וכל כי איצרת ס"ח ומקיימו ויחא כוח לה להניח את כל חלקי הקדוש' שצמחי' להחמלות

להחלשות ע"י למיחה הנבואה לישראל צרוב דגן
 והירוש כי אין מי שיטעב על ידה ואלום כשמתחזק
 ס"א בגוה ח"ו הלא חמנע העלחה חלקי הקדוש
 שצחוכה ולהעלות למיחה הנבואה לאכול לישראל
 להחלשות ע"י לשורשן וארץ עליה יוכיח שופני
 אחיה ס"א צאחר חרוב ציור ונצטאר מקצועה
 כמזרח צוה"ק ע"כ היא ארץ לא זרועה כי
 הקליפה הוא חמנע למיחה העלחה לשורשן והנה
 כפי ע"ש צדיקה ארעא קדישא הוא מעש ע"ד
 צדיקה הקועה ח"ש צוה"ק הכ"ל כבווכא דר"א
 דקועה דלפי מ"ש כולא חדא מעעא ומפני זה
 העעם כוח להבין שלפי דסכינתא קדישא דמדורחא
 צארעא קדישא כמ"ש צמאר וצמדרס"ם וצוה"ק
 ע"כ איצדקו סביהם כחחד ע"י קרצן עומר זה תבא
 מן השעורים וכמ"ל צמ"ש

ובזה כצין עוז"ל שקצנו זמן גשמי צרכה .
 כשירידים צלילי שצחות . וכמו שדרשו
 ע"פ וכתתי בשמים צעחס וגו' דמ"ל למידרש
 סכי עולח צעחס אימא צעחס עממע צמון סלריך
 לרווח הארץ או לגדל לעמים וכמהו סארז"ל
 צריה ע"פ עיני וגו' מראשית השנה וגו' : ע"ש
 והיא עתה לירידתן על הארץ אצל עכ"ל שצכל
 הזמנים חלוי ציום המיוחד דוקא שהוא יום השנה
 ואמנם למ"ל יוצן . דעיקר עובדתן של גשמים אינו
 כ"א כשירדו צלילי שצחות ושאלו דוקא זמן תכלית
 פעולתן צהקדס עוד מוז"ל צמ"ר פ' צראשית
 פ"א ח"ש ויצרך ויקדש ששאלו צעה צרכו ופי'
 ר"א דצרכו צאור וצדידי' הוי עובדא סדלק כירו
 כל יום השנה כי צרכו השי"ת צמאורות וגם אותו
 אור שצכר ציום ראשון דלימח הגזירה צמ"ש להגנו
 עכ"ז שומע כל אותו שנה ולא נגנו עד ע"ש .
 (ועיין צמ"כ סס) והנה ודאי אין כונת ר"א לומר
 דכצרך אותו שנה לצד צאור זה דאי"כ מה כ"מ
 עזה ומש דהוה הוי ועוד דודאי דומיא דליחך תכאי
 קאמר דח"א צרכו צבולחא כו' . וח"א צרכו צונן
 דצרכה זחה הוי לדורות ומלצד זה סאי"כ צאי" קיבה
 דלק כירו יותר מדי שמונו ואין זה ודאי אלא מפני
 שכוונת ר"א לומר דצרכה זו היחה לדורות צאופן
 מה שיהא עממע לדורות צכל שנה ושנה ושזהו
 הי' קיבה כרו של ר"א סדלק הרצה כי תחל
 עליו אור הקדוש שאין אורו פוסק מלהאיר צכל
 שנה וכאמור . וצחיות כי צאותו העפעס

זכה ר"א שנתמלא ציתו וצאותו האור הקדוש
 צהשפענה רבה כ"כ עד כי הושפע על כירו ולא
 כצכה כל השנה אצל צכל שאר שצחות שכוניו
 לא זכה שחשפטו כ"כ צציתו . ואולם אינו כוננע
 עכ"פ מלהאיר צעולם צכל שנה ושנה וגדולה וכו'
 תמלא צוה"ק פ' תרועה קמ"ט ח' שכתב דליח
 יום דלא כפיק עקלת מואור זה לעולם ועל אלו
 דלעאן צתורה צלילה חונו ח' עמנו מאיר עליהם
 צכל יום ע"ש . ח"כ גם אחס אל תתנע דהעדת
 של שנה שמואיר כל היום צרצו יתיר ענחול
 וכפליים לחוסי' על אותן דלעאן צאורייתא כל
 ימות שחול דאיכפל השפענה אור זה עליהם ציום
 השנה וכמ"ש האר"י לפנין כפס יתירה צה"ח .
 וזהו היחה מעלה ר"א צאותו שנה שלא כצת כירו .
ומפני זה הוא העפעס סארז"ל דגשמי צרכה
 הן שירדין צלילי שנה דוקא ופוא עתה
 לעולם ככ"ל להיות כי כאשר אהקדש היום הלא
 עתחיל אור הקדוש להחבלות צעולם כצוכר :
 והנה הוא עלם שנה העער אשר אור זה עובלים
 צו לסעיר חלקי הקדושה העעונים צארץ ולהעלותו
 למעלה וכמ"ש צסם האר"י . וע"כ צפן יירדתן צליל
 שנה צמון תחבלות אור הזה והשפענותו צעולם
 והוא עתה האמיתי וכמ"ש זחה ועוד אחרת .
 שגם תהעלות חלקי הקדושה העעונים צארץ זמנם
 מקובל להעעלות צליל שנה יותר ענחול לפיות כי
 שנה תהעלות חלקי הקדושה חלוי צעצודה האדם
 צתורה ומע"ט וככ"ל צסם האר"י וכמ"ש מפורס
 צוה"ק צראשית ח"י צ' ע"פ לעצודה האדם
 לחוליא לחס מן הארץ כו' יעוש וק"י תיקון זה
 שעתקנים ישראל צכל ימות החול תהעלה סכינה
 הקדושה למעלתה צע"ש כד אהקדש יונא כמ"ש
 צלק"ה צחר . וע"כ צעריבות היום שהוא זמן
 האמיתי להעעלות השכינה ע"י תיקוני ישראל
 צצביל זה ייקל גם על חלקי הקדושה העעונים
 להעעלות אז צעלייתה והעעיין צלק"ה פ' צחר
 הכ"ל יצן הדבר לאשורו צעעס עתוק לחיד וצר
 מכל דין ודין מעס כמזכיר על מעליית חלקי הקדושה
 העעונים שיתעלו צליל שנה דוקא : להיח כי
 צהקדש היום אחכפיי"א ס"א הרצה וליח שולטנח
 אחרת צכלתו עליון ככודע צוה"ק והנה אז כוח
 וקל להו לחלקי הקדושה להעעלות לשורשן כי
 אין מי שיטעב ע"י וכמ"ל . וע"כ גם זמן יירדת
 הגשמים

הגשמים הוא צעה שהוא למען יעמדו לימין חלקי
 הקדושה העעונים צארץ ולהיות צעורס לשיעלו
 כי זה הוא שנה העער הגורס למיחה הארץ
 כמ"ל צסם האר"י . ומלצד מעס הפק"י שזכרו
 רז"ל שהוא צאצנה הקצ"ה לישראל שלא יהא
 לחס יירדתו לעורה צליל שנה עוכן לזה יותר
 מכל הזמנים :

ובמה שכתבנו יש אהנו פרפרת ח' נחה צחה
 שמוניו צוה"ק פ' תרועה קמ"ד ח' ח'
 דכל מה דחיה לעילא חיה לתתא וכ"מ דחיה לתתא
 חיה לעילא כו' וכעין זה כי צמ"ר פ' תרומ' ע"פ
 כי כל צעמים וצארץ דכ"מ ע"ש צעמים יש צארץ
 ע"ש . והנה יל"ד דאי"כ הו סכי צוה"ק פ' תרומה
 דף קל"ו ח' דכד אהקדש יונא כענתין קלקין
 וגשמתין כחתין צרזא דלחס הפכים כו' וכהנה דוגמתו
 געוה"ז סיה"י כן . ואמנם למ"ש דוגמתו מועס
 מלאכתו כי כשקדש היום חס זמן יירדת העער
 שהוא אור הקדש הבא מלמעלה למטה ולעומתו
 עולה ג"כ אורות קדושה מלמעלה למעלה ע"י
 למיחה הלומחים צקיבה העער וכמ"ש הרי צצעמים
 מן אורות עולי' ויורדין כמו כן יש צארץ שאורות
 עולי' ויורדין וכמ"ש :

ובזה יצנו לנו דברי רז"ל צספ"ק דר"ה דף
 ט"ז שאמרו דעפני מה אמרת תורה הציאו
 עומר צפסח אלא אמר הקצ"ה כו' ויצרך לכס
 חנוחה שצצרות כו' צ' הלחס צעלרת כו' ויצרך
 לכס פירות האילן כו' נסכו לפני מים צחב ויצצרכו
 לכס גשמי השנה כו' וכי צכרן של מלות צאו
 לגלות לנו וני יתן והיו עגלים לנו סכר כל המלות
 בולן ונענה ערוכה לכל אל הויו כעצדים כו'
 ע"ו לקבל פרס . ואמנם למ"ש לא צאו רז"ל
 גוואמר זה כ"א לגלות לנו כוונת המלות וקידה
 איך נעצוד חת ה' צצלסה מלות הללו ציען כי על
 וירשו צלסה מלות הללו שצצלסה רגלים קוצצים
 כל דרכי התורה והעצודה שצצביל זה צאכו לעולם
 חיה להעלות מוחך ד' יקודתי' כל חלקי הקדושה
 עתה ושיעלו לשורשן וזמן גאולתו ופדות
 וקיינו הכל חלוי צזה כמ"ל כ"פ צזה צסם האר"י .
ואמנם יש לנו לדעת כי הגם שציארכו למעלה
 צסם זוהר הרקיע שכתב מדה מלכות
 ונעמעה מלך הגצרות צזה אחכפיי"א ס"א הרצה
 חיה זה הוא לדעת הקצ"ה אצל לדעת רצ"י

גם לכשתושפע מלך החקדים צזה אחכפיי"א ס"א
 ואיחצרות כמ"ש צזוהר הרקיע עלמו סס ע"ש
 ששכי הקצרות אומיים . וצזה נסכיל לדעת כי
 הגם שנתעלה סערה דקדושה צליל ראשון של
 פסח עד להפליא . אמנם לא הי' זה כ"א ללך
 חקד עליון צ"ה לפי שעה אצל חס"כ חוזר הדבר
 לקדמותו כמ"ש כ"ז הרצ צקס"כ צדרוש פסח
 וצדרוש הספירה . ואמנם נודע כי לאחר הורדת
 הקדושה למקועה כמו צמ"ש יתצרו החילוכים ח"ו
 ציותר חחה היותן עד עתה צספל המלצ צענה
 העלחה הקדושה ע"כ יתצרו להחלוח צקדושה
 להיות מושפעים מונחה . ע"כ צחמלת הס"י"ת עלינו
 ליות לנו צ' מלות לתקן כ"ז ולדחות סערה
 דמאצא מן סערה דקודשא וליוו להקריצ מיד
 צליל שכי להכין קרצן עומר להקריצו למחר וליוו
 ג"כ על מלות הספירה שכתחיל לסופרה מיד צליל
 שכי שחס תיקונים גדולים לדחות החילוכים
 ולהפליגם מן הקדושה והס חס עלם שכי הפעולות
 שזכרום הקצ"ה ורצ"י טכ"ל . להיות כי קרצן
 העומר קבולה פעולתו הוא לדחות החילוכים כי
 בצורות החזקות שצקצקן שעה ידחיס כמ"ש כ"ז
 למעלה צעה"י . והנה תיקון זה הוא ע"ד צצרה
 הקצ"ה . ואמנם מלות ספירת העומר אופן תיקוני
 ע"ד רצ"י הכ"ל להיות כי צמסך ז' צצועות יוכלו
 דרגין החאין צעלחין כמ"ל צסם צוה"ק והנה
 הוא שחשפע מדה מלכות מלך החקדים של ז'
 דרגין עלאין עד צציום חממשים יתועדו המלכים
 יחדיו לעלות לעולם החירות כמ"ש צכוונת
 הספירה . והנה צהשפענה החקדים ודאי הוא חצירו
 רצה לס"א ולא תחלוח צקדושה וכמ"ש צזוהר
 הרקיע סס לדעת רצ"י וכ"כ האר"י צכוונת נט"י
 דעייני חקד דוחה החילוכים ע"ש :

דג"ה כי כן ע"י קרצן העומר ומלות הספירה
 אחכפיי"א ס"א ואחצרתיה ע"כ לסיצה זו
 קל וכוה לנו צימים האלו להוליא חלקי הקדושה
 ע"פ ולהעלותן לשורשן צקודש וכבר כי למעלה
 צסם האר"י כי הימים האלו מקובלים להעלות
 חלקי הקדושה . וזהו מה שלמדנו חז"ל צמאמרס
 זה שאמרו הציאו לפני עומר כו' צ' הלחס כו'
 נסכו מים צחב כו' לדעת מה נעצוד חת ה' צצלס
 רגלים הללו להיותם שורש הכל ככ"ל ח"ש הציאו
 לפני עומר צפסח רז"ל להוריד בצורות החזקות

אל הנקום אשר הוכן לקבלם וכן קצתו ז' הלחם של הנה צעלרת הרונו לחקדים כמ"ש האר"י צבוכת ס"ה . והנה זה הוא נפני סכצר קיבלתם ונה ונככות צושך ימי הספירה ככ"ל שבשתי תיקונים חלו יס די לאכפייא לבע"א ולהעלות חלקי הקדושה ונעקום צליעתן והם הם עלם הצרכה הצבואה שבצרות וצפירות האילנות שלמיתתן וצורכת ה' להעלות ון הארץ נגד בשמי צרכת אור עליון הצא עליהם ומעלה וכמ"ש כ"ז לעיל וחז"ל הורינו צה עיקר גדול ועיקרי עזרת השמים . וזהו שד"יקו צלשוכס שאמרו הצילו כו' שתחצרך לכס הצואה כו' פירות כו' בשמי השנה והלא כיון שפי ה' דצר זאת לאמר הצילו לפני כו' א"כ כך ה"י לסיים דצרו ואצרך לכס הצואה כו' פירות כו' ובשמי השנה ולמה אמר צלשון נסחר שתחצרך כו' אלף שר"ל שכן יתי' מעלמו ונעילא שיעלו אורות חלקי הקדושה לשורשן ע"י עזרתיהו הללו :

ובאמת

שדצריהם האלו ונזארים צחורה צאר היעז כאמור אם צחוקתי הלכו וגו' וכתתי בשמיכס צעתם וכסנה הארץ יולה ועץ הסדה יתן פרוי וגו' שאין זה תשלומין חלי' על נעשיו העושים לכסלך צחוקתי וכשומר ולוחיו כמ"ש צראש הפרשה אם צחוקתי הלכו וגו' כי חלילה לנו לשומר ולוחיו ית"ש צצביל קבלת סכר וגם חלילה לנו מלשכזו צצעות"ו נקצל תשלומין על מעשה הנלות וחס להו לתמאמיים צכי ונאמיים להעלות זאת על מחשבתם ח"ו כי אלו יודעים צכי יודעים שאינו כן . אך הכחוצים יודיענו שורטי עזרתיהו צעות"ו אך וצמה יתעלו חלקי הקדושה ונצליעתן אל שורש הקדושה ואמר לכסלך צחוקתי ית' יתן לנו בשמי צרכת צעתם צלילי צצמות שורש האור וכמ"ש"ל וכנגדו יתעלו חלקי אור הקדושה הלווא לנו הצבואת השדה וצפירות האילן וכמ"ש כ"ז למעלה צעה"י . ואונכס סוף הכבוד לצא כמו עסיים הכחוצ לצחר הצרכות כולם קיים ואמר ותהלכתי צכוככס וגו' : שפירשהו ר"ז"ל דר"ל אטייל עונכס צגן עדן ור"ל שזו עיקר סכר הנקווה ליסות וזיו סכינתו ית"ש צאלעליות קיום הנלות אלל כל הצרכות שכתב עד הנה כמו צרכת המון וישיבת צארץ הסקני וצמה חין זה השלום סכר כלל , אלף

הודעה אופני עזרתה ש"ה אשר הנקיים ולוחיו כופה צה לס"א ומכניעם ופע"י גם הצאה וכה כמו ה' רעה וכדומה יפלו חסה רבליו כי חלקי הקדושה יתעלו לשורשן צכל עת וע"י החפשו שורש הקדושה צשלענוחה צכל העולם ולא סולנוח אחרת כלל :

והרי דייקא ליסכא דקרא הכחוצ אלל צ' הלחם סכי צפי ונשפטים והא הקליר צכורי נעשיך וגו' וכן צאסיפת התצואה לציתו סחוף צחג הסוכות כי עס צאספק חת נעשיך וגו' שקרא הכחוצ להצואה ולפירות צעס ונעשה האדם ולא קראס צעס הצואה סחוף עס הסולל חת סכל הצואה ופירות כמ"ש עטר העשר חת כל הצואה זרעך וגו' סכולל סכל . ועוד ע"ש כמה פירות וז' הנתיים סח"ל למעשה כ"א ומלאס סם גדילים על האילן . ואונכס הכחוצ רומז למ"ש סכל הלוחים נעשה ידי האדם סם צעזרתה נעשיהם למוקום צ"ה כמ"ש לעזרה זו מ"ע כמסחר"ל ורומז צז"ק צפסקו ועצק לעזרה האדם והמ"י וסם הנעשים עוצים הגרומים העלאת חלקי הקדושה לשורשן סתהלחם עליהן חוץ לנתיח הזרעים ופירו האילן וכמ"ש כ"ז למעלה :

ומה נעצו צה דצרי ר' צרכי צצ"ר פ' חומר שאמר עס צענין קרצן העומר ח"ל ונבטיך חלף פי' וצסל הצצילין וליח חת ונעשים לי ונצצטיך דרעו מה אינון לריכין על או נמר חוץ שרוד אומר גסם נדצות חניף אלס" חס גסם לריכה נדצות חס על חניף אלס" עכ"ל ודצרו וסוללי הצכה וגם ראייתו ערוד אינו מונן כל עיקר . ואונכס צמה סציתרנו למעלה צעה"י ככוכים הדצרים צהיות כי ע"י קרצן העומר אצדיקה ארעא חי קיינא צמתינכותא ולא אחצרתה צרשו אחרת צצצת עוכות ישראל ח"ו ולמוכע ע"י"ו מלחח חילה סהן חלקי הקדושה הצלועים צצוכה ציען כי כ"ז חלוי צעזרתה ישראל להס"י"ת צצווע"ו וכמ"ש"ל . והנה כפי ערך נעשים עוצים סלחס ככה יתוללו חלקי הקדושה הצלועים להחעלות לשורשן וצכמוחן לעומתו יאיר אור עליון כגלס צני הנמר לסייען על דצר העלאתן וזה שאמר ר' צרכי' ונבטיך חלף חלף כו' ר"ל כי עיקר הנצטל הצצטיל חוץ הקצ"ה תירפ אור מלקום צעה"ו וצאורו נרעא לנגדו אורות הצלועים לכן יאמר

חא ה' הגם כי חני עושה כל אלל עכ"ז הקריצו לפני קרצן העומר סצו תיצדק ארעא עד היכן חביע ונעשיכס העוצים סצצצצילס ראו' לחת חילה לחוליא חלקי הקדושה הצלועה צצוכה וכפיהן אסיצ לעומתו להוריד לכס אור על נפקח ועד עלרת [וכמ"ש צמ"י קודס לזה יאמר לנו ונעללים רעים צין פסח לעלרת] ואור נמר צזונכס צחג הסוכות ח"ש ר"צ וליח חת ונעשים לי ונצצטיך דרעו מה אינון לריכין על או נמר ר"ל לדעת וזה ונעשיכס ונעילים וכמ"ש . ואולס פן צצצת זה יצשו ישראל להקריצ קרצניהם סלא יעלח עוד פניהם קלון ונעשיהם וידמו להחוף עופא דחייתי כורח לקיי' . וע"כ ינכעו להקריצו לכן קיים ר' צרכי' צאמרו חוץ שאמר דוד גסם נדצות כו' ור"ל כי הגם סיצושו ונעשיהם מלהקריצו . חונכס צצציל זה לא יראו פני ריקס ח"ו ואדרצת ע"י"ו סיצושו יוריד להם הקצ"ה גסם נדצות צחורת נדצה וחסד כמ"ש צמ"ר פ' צראשית פ"ג ע"פ יערוך כמנור וגו' סצרו צריות חת עורפן יתי' לכס נמר של צרכת ע"ש כי חוץ נעזויו להאיר לנו בשמי נדצה וצרכת ולסייע גם חל מיעוע ונעשינו העוצים לסייעתנו חלקי הקדושה ונרצים צמחכות היתר אפשר לפי נדצות ית"ש חלף סלענין על ח"ל לנדצה כ"כ כי אינו מיעלר כמסחר"ל וכמ"ש צמ"כ עס וע"ש :

ואשר ע"כ תיקן האר"י ז"ל להזכיר עס וצ"ו ולכוין צו צכל י"ס ניעי הספירה לחיות כי עס זה סגולתו ל... חלקי הקדושה כנודע . והנה ציני הספירה צען העלאתן ככ"ל ע"כ תיקן להזכירו לכוון וכחון הדצר כי גסם זה נצנח העולם כמ"ש צוה"ק וצתיקונים כ"פ ע"כ גם חוץ תיקונו של עולם צצזכרו צכוכי ונה גס כי צו רעוים עניכים של זמ"ק . ע"כ צהזכיר עס קדשו יועיל להעלאת חלקי הקדושה סירדו וחס לחלקי העשי"י צצווע"ו כנודע :

ואמנם זאת מלאכו ונאמר ח' צחוקי ז"ח קני"ח' הנודצר ונעללת מלות הספיר' ונצזאר עס צפי' עסס וצ"ו חוץ ססולט ציני הספירה כמ"ש האר"י וכוסף עוד דצר חדס שאמר עס סכל יוס ז' מייני הספירה נחשצ כיוס השצת צאופן מה. הצחתיו צק"פ הקדום והנה זה כחות עמוד למ"ס"ל וכמו סיתצאר צק"ד חלף סלפי

סדצרו לריכין ציאר . ע"כ צציל לטונו וכצזרהו ח"ל עס ח' צצחות לכל חד ז' יומין סלקין מ"ע צצצ צצחות סכיס אינון מ"ע סכיס ומ"ע יומין אינון סצצ צצחות לקצל סצצ סמהן דאינון חצ"ב ית"ץ כו' ולכל חד סית חחוון לקצל סית יונא סצצ לכל סצצ וצצת כו' וכלהו מ"ע סצצ צצחות וארצעי' ותרין יומין דחול וצצצ צצחות סצצ ספירין לכל חד סית דרגין כו' ע"כ ודצרו לכאורה סתירין דנעיקרר חמר דלז' סצצות לכל חד ז' יומין וחל"כ חמר דסית יומין לכל סצצ . וגם למה כפל דצרו עוד הפעם שאמר וכלהו מ"ע ז' סצצות ומ"צ יומין דחול סכצזר חמר ונעיקרר : וחולס כוונת דצרו כרלין דרלנו להסוות סכך מ"ע יומין למ"ע סנות היוצל דכמו דהתם כל סכה סצציעת נקרא סצצ לה' כמ"ש צקרא צפי' ופע"כ נקראים כלל הסצצ ז' סצצות . הנה כמו כן צמ"ע יומי הספירה כל יוס ז' נקרא סצצ . ופע"כ נקראים כלל הז' סצצוועת צעס סצצות מפי' דצצצ יומי ע"ש צהם סנקראים סצצ דומי' דז' סצצות סכיס דסכות היוצל ונע"ה לחחר סהסוה אוחס לסצצות היוצל לח ונה סוצ לכל סצצ כ"א עסס יומי לפי דז' וחס הנה מייחדיס צפי' צקדושה סצצ צאופן זה . וזהו ספירס חל"כ ועשאן ענין פרטי וחמר ז' סצצות ומ"צ יומין דחול כי היכי דלח נעעה צכוכת דצרו כ"א לומר דכל יוס ז' נקרא סצצ כמו גצי יוצל וכל שאר מיי' יומי סכללס נקראים חול נגד ערך ז' יומי האלו סנקראים סצצ . וזהו ססיים וחמר דז' סצצות חס ז' ספירין לכל חד עסס דרגין ר"ל כמ"ש האר"י דצכל סצצו כיתקן ספירה ח' מ"י ספירות חלף סכל ספירה ככללת מכל הסצצעה ויס צה סצצעה ספירות ע"ש . וע"כ גם חתה אל חתנה למה יוס ז' נקרא סצצ לחיות כי כל יוס ז' חוץ דוגנות סצצ הרונו למדת מלכות סצצותו ספירה כמו סצצת צראשית רומז למדת מלכות סצצוועת זהו כוונת הנאמר :

ובז"ה יצן מ"ש דז' סמהן רומז לסצצ סצצות וסית חחוון סצכל עס רומז לסית ימי הסצצו דח"כ לכל יוס הסצציעי חין חוץ ונכוון נגדו והח"ך עס מ"צ רומז למ"ע ימי הספירה : ואונכס למ"ש ירלח לוור סלפי סכל יוס ז' יס צו קדושה סצצ צאופן מה ככ"ל . ע"כ כל חס

שפיתקן בכל קשה ימים ים למדת מלכות ע"ז
 עליי ציוס הז' באופן מה דבונת יום קצת
 זראשית ש"ס למדת מלכות עליי ע"י מה שפיתקן
 צטתה ימים כ"ל אלף דצטתה זראשית כמעלתה
 הרבה ככודע ואונס ככל יום ז' ימי הספירה
 חתעלה לפי ערך החיקון של עליית חלקי הקדוש'
 צצטתה ימים הקדומים לז' ציען כי עליית חלקי
 הקדושה של ימי המעשה הוא עליי צפ"ע ועליי של
 שטח ימי הספירה הוא עליי אחרת צפ"ע :
 וע"כ מה"ע א"ל לכל יום ז' לאות או קס מעס
 מ"צ צהיור יום הז' כללותן של כל השטתה ימים
 הקדומים לו וכמ"ע ע"כ כללות השס על כל השבוע
 פועל זו להיותו כלל כל השטתה לענין החיקון דבונת
 קצת זראשית סבו כגומר החיקון של כל ימות השבוע
 כ"ל וזהו שייקד האר"י לכוון צבל יום צציעי
 צכללות השס כי נועייו הוליא מדצבי קודם זהר
 הדס הכ"ל הרי כמה גדלה מעלת מלות הספיר'
 החלוי ציונים להעלות צהס חלקי הקדוש' ומעלה
 אחר מעלה מלמד מעלת עלייתן שצצתה זראשית
 וכאמור וצזה ים לכוון מ"ע צפ' אומר עד מנחת
 השצתה הסציעים וגו' מנחתה השצוב היל"ל .
 ועוד למע הולרך לכתוב כלל ואונס לע"ס זהו
 עלמו שהורה הכ' דצצוב הז' אופן מעלתה קצת ים
 לה כגד קשה שצובות שצצרו ושמיני' ויצל יוכיח :
ואורם מעלת מלות הספירה היתה כודעת לנו
 צציעה יתירה צהיות צית קדשינו על
 נוכחו והיינו נוקריצין מיד ציוס ראשון לספירה
 אח קרצן העומר שעי"ז איתצרת ק"א ואחכפי"א
 הרבה ע"כ ה"י יקל עלינו אח"כ ע"י מלות
 הספירה להעלות חלקי הקדושה צמטך הימים של
 ימי הספירה וכ"ל . ונפני כן צאמת מליכו לרז"ל
 דס"ל לכמה מ"ד דספירה צזה"ז הוא מדרצין
 לפי ספירה חלוי צקרצן העומר דוקא וע"ס
 צרס"י והוא מהעעס שצ"חרכו צזה חלוי צזה כ"ל
 אלף דאכן לא קי"ל כוונתיהו אלף כמ"ד דהוי דלוי'
 גס צזה"ז וכמ"ע הרמז"ס פ"ז מה"ל תו"ע וכמו
 סהסבימו רוב הפוסקים עיין צצ"י או"ח ס' הפ"ט
 ע"ס הרי סצצרות הסורה אכן נוקריצין מלות זו
 וסי' ה"א הוכחתה לנו כח לצרר הטוב מן הרע
 ולהעלותו לשורשו צקודם צמטך ימים המוקדשים
 הללו . ואולי שופני טעס זה אומר חכ"ל צת"כ
 והוצ' צרס"י פ' ויקרא וצפ' וקעי דעתיד קרצן

עומר ומלות יוצל ליפקק סכאמר ואס חקריצ וגו'
 ואס יתי' תוצל וגו' והכס יל"ד דלמה דוקא צצוי
 חלו צחר הכתוב לצצרכו זחס ואונס לע"ס חניחה
 הדצר יאמר הכתוב כי צעצודתינו שצצני מלות
 הללו שחס קרצן עומר סעורים ומלות שמיטה
 ויוצל חלוי כל צעצודתינו צתורה ומלות ונע"ט חלוי
 נוקריצין צעוה"ז שצצתלחנו צצצילו להאי עלווי
 שפילה ציען כי פעולת קרצן העומר ושמיטה ויוצל
 הועיל לנו הרבה להעלות חלקי הקדושה לסיחעלו
 ע"י וכמ"ע"ל והכס הוא על"ס כוונת כל נועי
 מלותי' של תורה צכללס וכ"ל ע"כ זהו סרמוז
 לנו תורה צצני מלות הללו על הפסיקן לפי שחס
 כלל הכל וכמ"ע וצדרך הפנימי' אלף קרצן העומר
 ומלות היוצל חלוי צצני התי' שצצס ככודע
 והכס חס פיכה סהכל חלוי צו כמ"ע צזה"ק פ'
 אחרי דף ע"ד צ' א"ה"ה וגו' ה' עללח כו' ו"ה
הדרין למילחן דאכן צ"י כי ע"י ספירה הימים
 סקפרו ישראל ציציחחן ומלרים נעשו
 צני חורין צצצלתס מעולס החירות וכצקו טעה
 כמ"ע צזה"ס הכ"ל . וע"כ צאמת צהחלת יום
 החמשים פסקה זוחמחן ופסקה מהס יל"ד חירות
 נכולס גס ממה"מ כמסארז"ל כי כן מעפע עולס
 החירות להרחיק ולדחות כל עניני ק"א מכל וכל
 וע"כ צהצדצקותן צעולס זה כלאוי נעשו גס חס
 צני חורין כונתו עד שופני זה זכו להקדים
 עשיי לשמיטה ציען כי הצדצקו צעולמו של יוצל
 חירות העליון שחס צצחי' עשיי כמ"ע צזה"ק פ'
 זראשית חכמה אומר וצניה עו"ה וכמ"ע צזה"ק
 פ' תזריע ע"פ כלס צחכמה עק"ה צצניה והכס
 סס הוא שורס חיים ככודע . וע"כ הולללכיס
 סמעס שורסס חיים וקיימים לעולס ומקדמים עשיי
 הרמוז לשורסס והדר נכסמע הרמוז למדת מלכות
 ככודע . כמ"ע מללכיו גצורי כח עושי דצרו וגו'
 והדר לשמעו וכמסארז"ל . ועיין צזה"ק הרקיע על
 מ"ס צזה"ק פ' זראשית דף א' ע"פ וקול הסור
 כסמע צלרלכו . וע"כ זכו אז להיות חלקס צחיים
 חיי עד וע"כ צאמת מולל כסירדו אח"כ מנדרגיס
 זו וכצדצקו צמדת מלכות כמ"ע צזה"ק פ' ואחחן
 אז שמויעו קולס לאמר למטרע"ה קרצ אחס
 שמוע וגו' . ושמועו ועשינו . הקרימו שמיטה
 לעשיי ציען כי הצדצקו צצמיטה לצד שהיא מדת
 מלכות

מלכות וצכל זמן שדיצרו עם מטרע"ה כפי חחיות
 שורסס דיצרו עמו .
ויובן צזה מאמס ז"ל צפר"ע : ו"ל צצעה
 סהקדימו נעשה לשמע צללח צ"ק ואצרה
 מי גילה רז זה לצני סמללכי הסרת כסחמטור צו
 ויל"ד דמי כפי כלפי שמי' ח"ו סהיו ישראל כמ"ע"ס
 הלל גדולה וזו הצמיחנו צתורתו שכה"י צמחילה
 לפכים ומלח"ס . כמ"ע כעת יאמר וגו' . מה
 פעל וגו' . וכמו שהצכירו רז"ל צזה . ועוד יל"ד
 דלחיות ענין ילל קול שאלה זו חס לא ה"י מי
 סייצו דצר ועדיין השאלה צמקומה עומדת מי גילה
 כו' דממ"כ חס המגלה עקה סלל מרלון העליון
 הו"ל להיות כידון ע"ז דומי' דלחיותו שדיכחו ע"ז
 סבילה סקוד לר"ח . וכדלחית צצ"מ צפ' הפועלים
 ע"ס . ואונס למע שצ"חרכו ה"י צכאן הקול
 וצצחו עמו להודיע למלח"ס שראויים ישראל
 להסחמט צמה שמשחמטס חס וילל הקול צהודעי
 זו למען לא יתקלחו צישראל ח"ו דומיא קדוש'
 דסידרח שכ' צזה"ק פ' הרומה שאלו מוכירין
 מעלתס של מלח"ס למען לא יתקלחו צכו ע"ס .
 וכקדים עוד דצרי האר"י שכ' דישראל מלד כסמחס
 שחס מעולס החירות נקראים צנים לעולס זה
 ואחים לחו"מ ומלד רוחס וכפעס נקראים צנים לר'
 חללים והמ"י וארס ע"כ כסחגיעו ישראל אז למעלה
 הצדצקות לעולס החירות כ"ל ואפע"כ קראן צנים
 כמו סילל הקול מי גילה לצני ע"כ לומר סהקול
 ילל ומקוס החירות העליון להודיע שישראל חס
 צניו ולקציה זו רשאים להסחמט צרו זה סמלח"ס
 נשחמטס צו כי חצרים חס כלחח צצציל יליחחס
 נשורס ועולס אחד ולא עוד אלל שישראל חס
 מן הפנימיות והמללכיס מחילוניות כמ"ע צצער
 עיצורים פ"א ע"ס וסכל זה מרמוז צסס ח"צה
 סקורלחס צניו צקוד הצן יקיר חמו וע"י רחומי
 דמועיה כמ"ע צזה"ק וצחקויס וע"ז סוב לא
 יתקלחו מלח"ס צחס ודחי אלל צאמת דין גלי'א
 ריזח סבילוי רז זה לישראל לרלון ולכחח רוח ה"י
 לפני הס"י"ח וכאמור .
וע"כ גס אחס אל חממה על עיקר השצת
 סזה סלחקלסו ישראל צמה סהקדימו
 נעשה לשמע דמה חלחי צזה כיון סל"א לעשות
 טרס שמיטה חלויי חמה סייס לומר ע"ד שכ'
 ר"י צס"ח לפרש מל"ל צמי' חצות סממרו כל

שמועסיו מרובין מחכמתו כו' . ופי' דמסכח סחל'
 מעסיו של חלס מרובין מחכמתו צמי סחחויק
 ועמוד על כפשו לקיים כל מה סילמוד או שמוע
 מחכמי ישראל מאתו טעה כחצז אללו כאלו קיים
 חכל צמעט' ממש וכסארז"ל וילכו ויעשו וכי מיד עסאו
 פקח והלל לא עסחאו חלל צ"ד חלל כיון סקצלו
 עליהס לעשות כחצז לחס כאלו עסחאו ממש ע"ס
 וגדולה מו' אמרו"ל מחצתה טובה הקצ"ה מלרפה
 למעסס כו' . וכצר צ"חרכו צזה צעוה"י צספירה
 יקוד ולכן ה"י ח"ל סזהו ה"י מעלתן של ישראל
 צמה סהקדימו נעשה לשמע שעי"ז כחצז לחס
 כאלו קיימו כל חתורה כולה כיון סקצלו עליהס
 העשיי' מיד צמחילחן צטרס שמוע ליווי חמלות
 ואולס לא יתכן זלח לחס צעה סהוא כיון סעדיין
 לא כלעוו על חתורה ומלות' ושחני קבלה מלות
 פקח סכצר כלעוו עליו מפי הקצ"ה וכן צזה"ז סייס
 לנו חורה סליעה מפיו י"ה ע"כ כחצז לנו הקצלה
 לעשותה צטרס ידיעת המלות הסכחצתה כאלו כצר
 קיימכות ואונס צמי סחיו מלותה צה עדיין כלל
 סגס הנוקריציה צמעטת ח"כה כחצצת כ"כ וכסארז"ל
 ח"כ ח"ך אפסר להסח"צ הקצלה כמעשה ומה גס
 סקוס חלס מישראל חיו מלותה צחס . חלל למ"ס
 יוצן הט"צ להיות כי לפי מעלת ישראל צעה סהוא
 כחצצו כאלו כצר כלעוו כי חסס סלל כלעוו אז
 צמעטת המלות עכ"ז כיון סזכו להגיע ולעלות
 עד עולס החירות שורס חתורה כמ"ע ואל חמוס
 חורה חמ"ד . וכמ"ע צזה"ק הצלחוי צספירה
 הקדומים וגס סס שורס המעשה וכ"ל ע"כ כחצז
 לחס קצלתס סקצלו עליהס לעשות כפי שורסס
 כאלו עסחאו ממש וזהו צאמת מעלת מללכי הסרת
 שמשחמטס צרו זה להיות כל מה סעולה צלרוכס
 יתצז כמעטת לפי ששורסס הוא מעולס החירות
 עולס המעטת כ"ל וע"כ כאמר צחס גצורי כח
 עושי דצרו לשמעו צקול דצרו וכסארז"ל וכ"ל .
וי"ד משה"כ פ"י פתחה צחכמי' חתורה חקר על
 לשכותה וגו' סכצר סללו רז"ל דכי יס חרס
 סח"כה של חקר וכדלחית צפ"ד דקוכת . ואונס
 לדרכיו כאמר לפי סקילוקו של סחממ"ה צזה
 אומר על מעלת חתורה ולומדי' כמו שפרסי'
 סס ח"ס פ"י פתחה צחכמה . ר"ל זהו חכמהס
 של מקצלי חמור' שפתחו פיהס ואמרו נעשה צרי'א
 ומזו כחצז לחס כאלו קיימו כל חתורה כולת

צמנשה ממש הגם שלא כלעוו עלי ועל כן
 נקראה צמנשה תורה חקד שאין לך תורה חקד
 יותר ממי שמקיימה ערם שכלטוה עלי וכמ"ל .
עוד זאת אדרש לכבוד מלכות שמים הכרומה
 נספירה זו שהיות כי עס הסביעי ומשם
 מ"צ הוא צמנשה ומלכות כמ"ס נחמקיים הכ"ל .
 וכמ"ס האר"י ככ"ל . והנה הפשוטי יל"ד מה ענין
 עס שקול"ה למדה ומלכות ואמנם כ"ל ע"פ מה
 שאמרנו צ"י הכחוז צפ' שמוח ועשה הנה לעקת
 בני ישראל צאה אלי וגוי . דיל"ד והלא אמרו
 כבר כמ"ס ולא לעקתה שמעתי וגוי ולמה אמרו
 עוד הפעם ואמרנו עפ"י מ"ס צוה"ק פ' וירא
 ע"פ הכלעקת' הצח' וגוי . שנין לעקת הוא צמנשה
 מלכות ע"ס וכן מוצא צוה"ק כמה פעמים הא"ך
 היא זועקת ומתחננת אל המלך לצקש מלפניו
 ית' על עמה וע"כ מתחילה הזכיר הכחוז לעקתה
 של ישראל כמ"ס מפני כובשיו ואח"כ הזכיר ענין
 החוכי הסביכס שנקראה לעקתה ככ"ל . ו"ס לעקת
 בני ישראל צאה אלי כמ"ס צערצ היא צאה
 וצוקר היא צנה וס"מ וגם הזכיר לחן בני ישראל
 צפ"ע . לפי עהס צ' עניכיס כפרדים ע"כ חולקס
 הכחוז צמנשה וגם אח"כ רצ מלחמי להרמז"ן שכהוז
 עס כן צפירוש והש"ס יודע העלמות ו"פ עס
 זה ע"פ פשוטו שועתיו קבל היינו שועתיו שאנו
 צ"י שועים אל"ך קבל וגם שמוע לקול השכינה הקדוסי
 שהיא לעקתיו המלעקת צפ"לנו ככל עת ככ"ל .
ומעתה נחמיל לנאר ספירה זאת הסביעיית
 צפרעות ז' ספירות' דרך עבודה
 לעבודה הש"י וכמו שציארנו עשה ספירות הקודמים
 וככ"ל והנה הגם כי אין ערך ודמיון צאדם להיות
 עושה צמנשה הצורה צ"ה וצ"ס כי הוא לצדו
 ית' מלך וגאוח לצב ולא האדם הקרוץ מחומר .
 ואמנם עכ"ז יש לו להאדם השלם להתנהג ולילך
 כדרך המלך המולך ומושל כנפשו על רמ"ה איצרו
 כרליו וכחפלו לעשות רלון קומו ית"ס וכמ"ס
 צמ"ר צפ' צהר ע"פ אשרי עשכ"ל אל דל וגוי .
 זה המולך ית"ס על ית"ס כו' ע"ס והנה כמו
 כן הוא צמנשה חכונת הכנפס להיות כי מקורו
 מנדה מלכות ככודע . והנה מדה זו ל"ל מנדה
 כלום אלא מה דיהצין לה מלעילא וכל עיקר
 קבלתה מלעילא חלוי צמה שמקבלת התעוררה
 ממשעיסה הטובים של ישראל המעלים אותה מתחת

לעילא כי צלמי זה ח"ו עליהם כאמר כחכני ח'
 צידי לא אוכל קום ח"ו וללמדך דעלמא עילאח
 חלוי צמנשה ותיחאה צעילאה וכמזכר כ"ז צוה"ק
 וצדרי האר"י בכל מקום והן הנה פעולת הכנפס
 הצאה מכותה שאין ועלתה כשלמה כ"א כאשר
 חסרה עליו חלקי רוח וכמנה שכן גזרות ומוקורות
 היות גבוהות היינו כמ"ס צוה"ק פ' ויקרא כ"ה
 ע"ס . ואמנם לא חושלם הכנפס לכות ככל אלה
 המעלות עהס רוח וכמנה כ"א כאשר תושל על
 הגוף ככל אופני המושלם להדריכו אל הי"סרה
 להתנהג ככל איצרו צמנשה חסורה והמלוה ככודע
 וכמזכר כ"ז צוה"ק וצדרי האר"י ולהורות חנה
 יחירה נודעת לנו כ"ז דעילאי חלוי צמנשה שכן
 כמנה ורוח צנפס וגוף וכמו כן גוף וכפס שמיחה
 מקימין ציפין חלוי צרות וכמנה כמ"ס צוה"ק
 ויקרא הכ"ל וללמד על הכלל כולו ילא שדומתו
 ממש כן הוא צעלמות העליוכיס אשר ג' כוחות
 הקדושות האלו הזכרים כגזרות מהם וכמו
 שציארנו ומה גם לפי מ"ס צר"ח שער חנה
 פ"ח פיקא העתחלת חה ע"ס . שעיקר התדקוח
 הכנפס צוקרה שהיא שכינה הקדושה הוא לחמ
 שילטי כפשו על גופו צמדותיו של השכינה
 הנקראים ספירות וצמנשיות זה יסרה גם עלי
 קדושה מעולמות שלמעלה ומדותיהם . וקחו
 יחודה צמיחה ע"ס והושכ"ל צין כל כונת
 דצרו עס . והנה דצרו עס עלם מואמרינו שכאמר
 ילטי ויעלך האדם חת כפשו על גופו נמיענד
 פקודי דמאר"י ככל אצרון דילי צפקודין המוכוכיס
 מול מדות' של שכינה הקדושה ע"י"ז עהס עשיות
 מלות' גגופו ממש כמו ג"ח ולהתגבר על ילוי
 יזכה להשרות עלי ועליו קדושת יותר עליונות
 כמו שציארנו והכל הולך אל מקום אחד וגם זאת
 מלאנו צפירות צוה"ק פ' לו דף ל"ג ב' ח"ל
 אי עבד פקודי דמלכא כו' שלטי על גופי כו'
 ומאי ככל הארץ דא גופא עולם קטן כו' ע"ס ;
ואשר ע"כ ע"ס לו לאדם להתנהג מנדה
 המלכות כדרך המלך המושל ועליו
 למען יסרה עליו הוד והדר שכינה עוזיו ככ"ל ;
 לכן כפרס קצב מדות' הראויות לחת לה מנדי
 ישראל צמנשיות מלות הספירה למען התעלה
 למעלה רא"ש צחג השצועות . והנה מדה חקד
 צמנשיות צאורו כראה חור פני מלך מלכו של עולם
 לעבוד

לעבוד עצודתו כי מי שרולת להיות דצוק צסכיכ'
 הקדושה ולהדציק כפשו צמדה חסרה אזי יעליך
 כפשו על גופו ויעשה כל מעשיו כמעשי' ע"ד
 החקד . וע"כ השפיע עליו מנדות' ודבר זה
 ית' צידו לאות כי כמות ית' עושי' וכמו שכתבו
 צוה"ק פ' צהר ע"פ ועס"ה עוז ורעה חמוכה
 חוי דבר לה לכל רעותך כו' כלומר כאשר יתחב
 צמדה חקד ככל אשר יתפוז יטה עכ"י עוה"ז
 לטובה וכפיתו חת' שכבר מלאנו וראכוס דוגמחם
 צמח"י צעולם . חמו שירה מדה חקד הגורם
 למלכות כאמור :

ואחריו יחיר חתיצ מדה גבורה צמנשיות
 ע"ד הכ"ל כי מי שרולת להדציק כפשו
 צמדה גבורה צמנשיות כצ"כ אזי יעליך כפשו
 על גופו ולהגצירו על ילרו ככל עת . וע"י יזכה
 גם הוא ללצות צגדי מלכות כמות וחסן עת למלכו
 למולך על כל קמדין ציפין כדאיחא צספ"ק
 דקדושין צראצ"י שצמנשה לידו דבר ערום וכילול
 הימנה ע"כ על כל כריעה דכרע נחר חד רישא
 דס"ח ע"ס חמו יורה מדה גבורה צמנשיות שיתגבר
 על ילרו וקיימח מילחא הוא סעי' יזכה להיות
 מולך כמלכות וכאמור ויוסף חלדיק יוכיח . פה
 שלא כו' כמארז"ל .

ומדת תפארת צמנשיות תורה לנו דרך דרכי
 הקדושה כי מי שרולת להיות דצוק
 צמדה חז"ה יעליך כפשו על גופו לפרגלו
 להרבות צכוד' סעי"ס גם צמקום צמנשיות צכוד
 עלמו וג"פ כמו שפעשה רפ"צ (צפ' ע"פ) שהרצה
 צכוד שמים ומיענו צכוד עלמו ולאות צידו ח'
 שהחנה צמדה זו כראוי כי תלא ע"י"ז זכה למולך
 צכור כהינה גדולה חמו יורה מדה תפארת המפאר
 לילרו ככל אופניו ועכ"י ע"י"ז זכה להתדבק צמדה
 מלכות וששפיע עליו מנדות' וכאמור .

ונגה כאור חת' לנו למען כלמוד מנדה
 נלח צמנשיות ע"ד שנלכו צאליתו
 חכניא שסנצב שלא ית' על ומער צסכיס
 טגור עליהן וקיים הקצ"ה שצועתו . חמו
 יורה מדה נלח צמנשיות מי מי שרולת להיות דצוק
 צמדה זו יעליך כפשו על גופו לללח כראוי ויתיו

נלח מלסון עולמות ועלסון כילוח כמ"ס צספירה
 הקודמים ואז מדה מלכות הקדושה השפיע עליו
 מנדות' מדה כנגד מדה שיה" גם הוא נלח
 צעליוכיס וצמנשיות דוגמח אליהו הכ"ל ומה
 ית' לו לאות שנתחוק צמדה זו וסנדק צס כראוי
 חמו נלח צמנשיות ר"ל צמדה מלכותו שיעליך
 צנפשו על גופו יראה שיה" מוארי ללחין להיות
 כפשו נלחח חת גופו ללח עולם ועד .

וכעצם השמים לטוהר יתחוק צמדה חוד
 צמנשיות ר"ל למולך כפשו על גופו
 ולהכריחו להורות להקצ"ה ולעסוק צסירין ומוצמחין
 ומה גם לעמוד על המשמר ככל לילוחיו לקום
 להורות להש"י כי מי שרולת צמנשה להתדבק
 צמנשיות קדישא . זה ית' חקתו להיות דצוק
 צמדה חודחה כמו שפעשה דהע"ס דעסיק צסירין
 וחצמחין למיעל רחיעא כו' . וכמ"ס צוה"ק צכ"ע
 שעי"ז זכה להתדבק ולהתקשר צסכיחח : חמו
 יורה מדה חוד צמנשיות כי מי שירלח להיות קשור
 צמנשיות קדישא אזי יעליך גם הוא חת כפשו על
 גופו לפרגיו לקום צמנשיות להורות למי צבראו
 ואז השפיע עליו גם היא מנדות' הקדושה
 ודהמנשה יוכיח שהשפיעה עליו מנדות' וע"כ זכה
 למלכו וכדאיחא צוה"ק צכ"ע .

וכמעשה לצנח הספיר יתחוק צמדה סקדוסי
 קדושה יקוד צמנשיות כי עיקר
 צככל העיקרים לכל חרולת להשרות קדושה מדה
 המלכות עליו שיטמור יקוד קדושה צמנשה כמ"ס
 צוה"ק וצמנשיות וציארם צכ"י וצפרע צר"ח .
 וגם ע"ן צוה"ק חקיע סכ' עס צקוד ועמך כלס
 לדיקים צמדה היקוד כל אחד לפי ערכו כפי
 ערך זה יירש ארץ העליונה להתקשר צה ע"ס .
 והנה חר"יחא מודעת לי' לצ"כ חוב"י צמילין רכיבין
 כאימח לצרה ועוכסין איסתלקין מיכ' ועכ"ז כל
 רצוי חסורה והרחה ומנע"ע של דמנע"ה לא
 הועילו לו כד חצ צחא מילחח ער דקציל עוכסי'
 וכמ"ס כ"ז צוה"ק פ' ויקרא כ"ג צ' . ח"ס עס
 שאכי דוד דעבר צמה דמתקשר צ"י כו' : ר"ל
 מדה ח"י כל יעני להתקשר צמדה מלכות ככודע
 וככ"ל וכפלא שער פ"ח יקוד קדושתו כראוי לו
 חותר

הגוף כו' ויחידה צנוק ואינו אוכלת צנוק כו' :
ורואה ואינה נראה כו'. ונראה צנוק ואינה יסירה
צנוק כו' חצא הנפש שיש בה כל הנודות הללו
ותקלק להקצ"ה שכן הן נודותיו ית"ש כו' ע"ש
כל הלשון באריכות .

והנה נודות הללו שצנפם שחשצם צעל הנאמר

נאמרו מוסרטים צנוקרים שהנפש כוננו
ועם והיא נודת מלכות הקדושה והם הם עלם
נודותי וספירותי הקדושות וכמו שיתבאר צנותי
והנה נעלה הראשונה דחשיב שהיא נאמלה כל
הגוף אין זו נעלה פרעית מחלק תוכנה הנפש
כמו איך צנע נעלות דחשיב אח"כ שהרי אינו
נותן לה שום נעלה צה אלא קציעות מקום היכן
הוא שריו' ואמר שצורה צכל הגוף ואמנם רגון
צעל הנאמר להודיעני צה ענין כללי הכולל כל
שאר צנע נעלות שציאר אח"כ והכונה לומר שכן
הי' רגון העליון ית"ש ששהא הנפש נאמלה כל
הגוף של אדם הראשון נראשו ועד רגליו ואמנם
יש מי שלא נאמל צו כן כי הרי כשימסקר לאדם
איזה מלות פרעיות הנאמתיחסים לאצרו הקהלק
הנפש מלטרות צהם ח"ו וכן נהוגו של הלפס
עם כל אצרי נאצרי האדם כשימסקר לו ח"ו הנאמל
הנאמתיחסה לו וכנאצור כ"ז צתיקוים ח"ו ע' צקופו
דק קל"צ צ' וכ"כ האר"י הקדוש צכוונה הצדלה
וציאוהו העיקרי נאמלצו צשער הקדושה להרח"ו
צחחילה ספרו ע"ש תורת ה' הנאמתיחסה . ואמנם
השנאמתיחסו צעל הנאמר עיקר הנאמתיחסה חושלם
הנפש צכל ז' נעלות שציארם אח"כ איז הנעלי נפשו
של האדם הזה להיות נאמלצה כל גופו ושלל השאר
צו אצרי פנוי נאמלצה וכמו שתי' כן רגון העליון
ית' צנתינחו אותה חוק האדם צנותי כו' שציאר
צנותי והנה הוא ע"ד שציארנו לנעלה צדריך
צורם צציעתה היא נאמלצה מלכות הקדושה וכתי'
צה נאמל כל הארץ צצודו כי רגון הקדוש ית' כך
היי' להיות צצוד צבינחו ית' נאמל כל העולם
ושלל הי' שום אחר פנוי מיני' והנה גוף האדם
נאמלצה שהוא עולם קטן פרעני וכנאמל"ל אך גם
הוא נאמלצה הצדושים צצכללות העולם כקודע :
וע"כ נאמלצה להאדם לתת מקום אל הנפש הנאמלצה
ונאמלצה השכינה להשכינה צכל הגוף לנענן יתקיים
נאמלצה

אחר הקשר החזק ח"ו ולפוס נאמלצה שיחא כו' כפי
גודל קדושתו והתקשרותו צנותי נאמלצה כראוי ככה
יהיי' גודל נאמלצה עד דקציל עופשא ר"ל. הרי שלעון
זה לא נאמלצה ל"י חיי"ו צמילין רכיבין הגם שלשאר
נאמלצה הודיענו צמילין רכיבין וזהו שצורה נודת
יסוד צצנאמלכות כי מי שרואה להתקשר צנותי מלכות
לחיות קדושה שופעת עליו צכל עם איז ישמור
נודת יסוד שצקדושה וצנוטה כראוי ולדבר זה
צאמלצה לריך להשלטי נפשו על גופו שתי' כנאמלצה
גדול ואדיר להעמו ולהכניע גופו ככל אשר יחפון
הש"ת וזהו יסוד צצנאמלכות ר"ל נודת מלכותו של
נפשו על גופו חיי' צנותי יסוד הקדושה ואז
גם נודת מלכותו קדישא דלעילא חשפיע עליו נאמלצה
קדושה כנאמלצה .

ובבור אלהי ישראל צה נודת הקדושים (הוא

נודת והנ"ו) ר"ל שכל אשר יחצק
צכל נודותי הנאמלצים צצציל הנאמלצה שחוק להמליך
מלכותה צכל לנענן יחודה צצתיחודה ככ"ל וכתי'
צרי"ה שער הצנה הכ"ל אז חשפיע עליו נאמלצה
להתקשר צו אצל לא צצולה כוונה אחרת לצצוד
נאמלצה חל"ה וזהו יורה נודת מלכותו צצנאמלכות ר"ל
ימליך נפשו על גופו עד שישחלם צכל נודותי
ככ"ל לנענן ימליכה להיות נאמלצה צכל והנ"ו וזהו
מלכותו צצנאמלכות ר"ל נאמלצה מלכות נפשו על גופו
ית' עוד מלך על כוונה לנענן ככ"ל ואז ז"בה
להתקשר צהשפעת קדושה הנאמלכות .

עוד יש לצאר הנך צנע נודות צדריך אחרת

ונכונה והוא ע"ד שציארנו לנעלה צדריך
הראשון צכל אדם יקצע צנפשו נודת מלכותו צנותי
שנאמלצה נפשו על גופו לעשות רגון אציו צצצשמים
וגם ציארנו עם שהנפש הזו הנאמלצה צאדם נאמלצה
צורשה היא נאמלצה מלכותו קדישא דלעילא וככ"ל
ועוד ציארנו עם שכל אדם הרואה להיות צצוק
צצורשו הקדוש לריך שיואלו צו נודותי של שכיני'
הקדושה הנאמלצים ספירות הקדושות וכנאמלצה צרי"ה
שהצדושה לנעלי נאמלצה צצא אל הציאר צצנותי
צהקדם עוד נאמלצה צצוקרא רצה ספ"ד ח"ל .
אריצ"כ מה ראה דהנ"ה לקלק צנפשו להקצ"ה
כנאמלצה צרכי נפשי וגו' אלא חצא הנפש נאמלצה
אלה כל הגוף כו' וקוצלה אה הגוף נאמלצה אה

נאמלצה כל הארץ צצודו ואמנם אין זה כ"א לאחר
שיואלו צו כל צנע נודות שפורעם אח"כ כי הן
הנה צנאמלצה השצנע נודות של מלכות שמים והנה
צצנאמלצה נודת המלכות צצנע ספירות ע"י האדם
השלים הזה שיתנהג כחורה צצנע נודות נפשו
הנאמלצה נאמלצה איז צאין ספק שצנאמלצה נודת
מלכות הקדושה צכל עשר ספירותיו הקדושים כי
עיקר שיקנה הוא צו ספירותיו וכל השלשה נאמלצה
צח כנודע וימי הקפירה יוכיחו שלאחר ז' צצנועות
שצנאמלצה ע"י צו ספירותיו איז נודת הנעלה צחג
השצנועות לנעלה רמה עם כל עשר ספירותיו
כנודע והוא ענין נעולה הנפש נאמלצה ג"כ שכל אשר
חושלם צצנע נודותיו לנענן איז הנאמלצה צכל
הגוף אפילו צראשו הנאמלצה לבי ספירות הראשונות
כנודע ולהשנאמלצה דהאי נאמלצה הוא נאמלצה דנאמלצה
דנאמלצה דלעילא ודהנע"ה שתי' נפשו נאמלצה
צכ"ז ע"כ קילס צו להקצ"ה ולו הוא נאמלצה לקלק .

ומעתה נחמיל לפרש כל צנע נודות הנפש

שנאמלצה כאן עפ"י צנע נודות של
ספירות המלכות הקי' אי לנענן אי לנאמלצה השצון
כל השצנע . והנה נודת הראשונה הוא קוצלה כל
הגוף כו' הנה זה נאמלצה נאמלצה נאמלצה צצנאמלכות
וירה לנו דרך לעצודת הש"ת כי הגם שלריך
האדם להמליך נפשו על גופו וכנאמלצה שזו נודת
מלכותו שלריך להיות קצוע צכל אדם . ואמנם
עכ"ז ידע האדם צנפשו לקצול אה גופו צכל
עניניו שופני וכחורה יעשה הן צצחילה וסחיי'
די חיי' והן צכל שאר עניניו אל ינאמלצה וייקון
צם נאמלצה הרגלו להמליך נפשו על גופו ומליך
אחר הנאמלצה העולם כי צה יפגום הנפש ציותר
ציען כי כן ליות לו הנאמלצה מלכו של עולם ית' :
אך יקצול כל עניניו הגופני צנפ"י החורה כי זהו
שיקובו של הנפש צצנותי צצוך היודע ועד . וזה
יורה נודת חסד צצנאמלכות כלומר שגם צצנאמלכותו
של נפשו ינאמלצה חסד לגופו ולקצולו וזהו ענין
קנאמלצה שהצכיר צעל הנאמלצה כלומר הגם שהוא
גד עצמו של נפשו הנאמלצה צו עכ"ז יקצולו
צע"כ לצצוד שמים :

ומדה שתי' של הנפש שהיא נאמלצה אה הגוף

זה הוא נאמלצה לנענן נודת נודת צצנאמלכות
צצנאמלכות נודת זו תורה לנו עיקר גדול צצנאמלכות
הש"ת כי הנה לשון זה נאמלצה צצנ"ר פ' לך פ'

מ"צ שכל מה שצצנאמלצה צצנאמלצה ימי צצנאמלצה עשויין
לצלות שכלומר כו' . וכבר נודע אשר אין הש"ת
לריך לזה נעולה נאמלצה אה הקהלקות שפעת
חיותו מהם עושה אותן צצוין וכנאמלצה כתי' שתי' .
והנה זה הוא נעולה הנפש ג"כ שכל אשר חיו
יקחלק מן הגוף . סילוק זה עושה לגוף
להיות צצוין וכלה נאמלצה : והנה נודע
כשאין דרך לנענן לקלק ית"ר נעל עלמו יזכיר
לו יום הפרד נפשו נאמלצה כנאמלצה צצ"ק דצנאמלכות
אם רואה כו' יעסוק צצורה כו' . וא"ל יזכיר לו
יום הנאמלצה כו' . הרי כי הוא זה הקנה הנעולה
צצכלל הקהלקות של סילוק ית"ר נאמלצה כי צה יוכנע
גופו הצצה ולא ינאמלצה אל הנאמלצה וכמו שפירש
כן צצוה"ק פ' תרומה דצרי ר"ל צה ע"ש וציאר
עוד יותר צצ' וימי דהנך זכאי קשוש כל יומא
נאמלצה לצצויהו כחילו ההוא ינאמלצה נאמלצה ית"ר
נאמלצה וחו לא לריכי לנאמלצה אחרת ע"ש : הרי
שזהו הנעלה העיקרי לשים עלה צנפשו לקלק
נעל נאמלצה הנאמלצה העולם ומילין צצולין דילי חה
יורה נודת צצנאמלכות ר"ל כי צצנאמלכותו שמויך
צנפשו על גופו לריך שתי' צצצורה עלומה להיות
כשרואה ית"ר נאמלצה עליו ח"ו איז ינאמלצה על
נפשו להתקפא צצנאמלצה דצצורה ולנאמלצה הקיף
מיני' כנאמלצה צצוה"ק פ' ויש צצוהו תקנהו להכניעו
וללכחו צצזכיר לו יום הפרד נפשו נאמלצה ככ"ל
וזהו הצצורה צצנאמלכות נפשו להצציר כה שכלו
כחילו צצנאמלצה הופשטו נאמלצה נפשו וצצו
נעשה כחילו גופו צצנאמלצה מן העולם וצצו לא
יתאמה לכסופין צצולין דהאי נאמלצה :

ובן נודת השלישית של הנפש דחשיב עם שתי' יחידה צנוק זהו נאמלצה לנענן נודת הנאמלצה

צצנאמלכות וירה לנו דרך לעצודת הש"ת ע"ד
שיתבאר צצ"ד ונקודם אומר לפרש מה הוא יחידתה
של הנפש צנוק ופי' חו"כ עם אין לו שחר לאחר
צקשה הנאמלצה . ואמנם כ"ל כי ר"ל עפ"י ח"ש
רז"ל צצגרה וצצוה"ק דמיר דחתיילר צ"כ אשחשק
צצדרי' ית"ר וילת"ע לא אחי עד י"ג סגין ודבר
זה פירשו האר"י ז"ל צצנע קילור אצ"נע פ"א צ'
ג' כי הנפש שיתנהג צאדם ציום לידתו כלולה
נאמלצה וצצורה צצילה"ע וילת"ר הם ענפים
הנאמלצים מהם אלא צצילה"ר שפוא עקב הצצורי'
ככלל עיר צצנפם ההוא צצנאמלצה לידתו . ציען כי צו
ככלעו

כזלנו חלקי הקדושה שמוטל על כפס הקדושה לחקקם ולהוליאם ומס' ע"י חנוני'ט ט'שקוק זהם צוה"ט וכס'גייע ל"ג סכים יוכלל לך החקד שהוא יל"ט'ט' כנפס הזו לסייעו על תיקון הנזכר כו' וכס'תחזק האדם אז לקבל קיוע מ'לר הטוב המסייעו ויעקוק צהורה ומורה אזי יודהה הרע מ'לה"ר ויתזכר הטוב להתחזר עם יל"ט'ט' ויהיו סכיהם טוים כאלה כו' יעו"ט דצדריו הערוכים וכיהנים מפי גבורה האר"י הקדוש ועם זה י"ל מ"ט דהמע"ס לשלמה זכו ד"ה א' דע ועזדהו זלזל שלם וגוי' וכ"כ קס עוד כ"ט כי זלזל שלם וגוי' ולמה צומן וגוי' ופירש"י זלזל אחד זלי יל"ט'ר כו' יעו"ט שפירש כן צסס רז"ל שהכוונה הוא ע"ד הנזכר וע"פ מ"ט צוה"ק פ' משפטים דלזל יס סכי חללים זלזל הימיני הוא משכן יל"ט'ט' וזלזל השמאלי הוא משכן יל"ט'ר. ולפי שהמע"ס ציער היל"ט'ר מלזו ע"כ אנור ולזי חלל בקרבי וגוי' ע"ס. והנה הוא הכל מעט הנזכר כי לאחר שגדחה הרע אז נחזר הטוב ונחזר אל יל"ט'ט' ונעשה הכל אחד. וטוב לא יקראו סכי משכנות שזלזל אך משכן אחד ולזל אחד נקרא עוד נקדים לזה מ"ט צוה"ק פ' משפטים דף ל"ד ז' דמיר דהתייליד ז"כ יסצין ל"י נפשא זכה יתיר יסצין ל"י רוחא זכה יתיר יסצין ל"י נשמתא כו' :

והנה ע"כ ראוי קס זה לכפס מכל לך הן מלך עלמותה והן מלך חלקי כר"כ לקדושה צסס יחידה צגוף ח"כ מיום הולדת גופו צעוה"ט לא כיחכה זו כ"א הכפס זלזל וחלק הרוח לא כיהן זו עד לאחר ס'יזכה וכן הנשמה וכזכר וכן יס ז"א שלא יזכו לחלק הרוח עד י"ג שנה ולנשמה עד כ' שנה וכנודע דצדרי האר"י שהכפס כלולה מ'לה"ט'ט' ומ'לה"ט'ט' ענפי חקד וגבורה עכ"ז יחידה היא כשמה כי עד י"ג שנה כח א' של לך הגבורה זלזל כלול זו ככ"ל. והוא שקראה צעל המאמר יחידה צגוף להיותה היא לזדה כיחכה צגוף האדם משא"כ חלק הרוח הוא כיהן צהוך הכפס וכן הכשמה צהוך הרוח כו"ט צשער הקדושה להרחיו צרי"ט ספרו ע"ס וא"כ הכפס זלזל נחוכה צגוף וצחוכיותו. וגם צצואו ל"ג שנה הלא מנתיק היל"ט'ט' עקב החקד את היל"ט'ט' שהוא עקב הגבור' ונעשין הכל אחד לעוזה וסוף סוף עיוז כח א' לזד מעמיד את הכפס. וע"כ נקראה יחידה

צגוף וכמ"ט חסו מ"ט צוה"ק פ' ואר"ל ד' כ"ו ג' חייצ"א עזדי פבימותא דלא אכללי שמאלא ציוניא ויל"ט'ר לא אכללל ציל"ט'ט' כו' דר"ל דלא עסקו צהורה ומע"ט לרחות הרע מ'לה"ט'ר ולזכר הטוב לחזרו אל עיוז של יל"ט'ט' ככ"ל וכמו שרמז קס הרב צפ"ג משער קילור אצ"ט'ט' על דברי זוט"ק הללו ע"ס :

וכל זה יורה לנו מדה הפארתה שצמלכות ור"ל כסיצ"א האדם להתמליך נפשו על גופו כדרך המלך ששלכותו זכל משלה אזי יעליכנה כמדה הפארתה הנודע אשר מדה זאת מייחדה סכי המדות של חקד וגבורה אסלים להאי קטורא ולהאי קטורא סיהיו ומזוגים כאלה וכנודע והוא ג"כ עזודה האדם לפס"ת ששחא נפשו מולכה עד"ז לייחד סכי לזכות כאלה קטורא דימינא ושמאלא להיותם אחרים וכמ"ט' חז יורה לנו ללך אחרות עלמותה של הנפש וככ"ל ואונס גם ללך אחרות של חלקי כר"כ הנזכר יחיד לנו אור דרך עזודה סס"ת צהיות כי נודע מדה הפארתה למשוך הספעתו ממקור טובע מלמעלה מדה עולם החירות עולם השפועה ולחשטעו לעולם השוכן צחוכיותו היא מדה מלכות שסוכנה צעוה"ט צהוך זכ"י ישראל כנודע צקוד ע"ד האות בגעוה עולם כמ"ט צוה"ק פ' ויחי. והנה נודע כי הכפס היא מנודה העלכות וחלק הרוח הוא מנודה הפארתה והכשמה הוא מעולם השפועה. והוא סוירה לנו מדה הפארתה שצמלכות הרלוו כי מוטל עליכו צמליכה נפשיכו על גופיכו למלכות מדה הפארתה צאמלען ר"ל להסלים מדה הכפס זכל חלקי כלוויר חלק הכפס מנודה העלכות יחי' שלם צאחדות אחד עם הכשמה סהיא מעולם השפועה ע"י מדה הספארתה כי כן דרך מדה זו לייחד עונה סכי מדה הללו סתן מדה השפועה ומדה העלכות. וע"כ גם לאדם ראוי לילך צדק הזה להתמליך נפשו מדה מלכות ע"י מדה הפארתה שחלק הרוח זא לו ממנו וזדזר הזה חנה גם חלק הכשמה מעולם השפועה להשרות על חלקי רוח וכפס וכנודע והוא סוירה לנו מדה הפארתה שצמלכות וכאמור :

ובן מדה הרביעית שצנכפס סהיא שאיכה אוכלה צגוף כו' הוא מכוון למדה נלח שצמלכות פמו ס'תצחר צעוה"ט. ומקודם אמור לפרש הענין

והוא מדה זאת שאיכה אוכלה צגוף. ואונס יגואר עפ"י הנודע מדברי האר"י זלזל"ט פ' עקב ע"ט כי לא על הלחם וגוי' כי וגוי' מולא פי ס' יחי' האדם שכתב קס כי כח החיוני שצחולין חנוני' אוכליהם הוא אור עליון הכתון צהוך האוכל העלמיותו ומתחילה גידולו כו' וחלק החנוני' שבו זן את הגוף וחלק אור הרוחני זן את הכפס ומ"ט וחלק החנוני' זן הגוף כ"ה דעת חכמי המחקר שחנורו דכל אוכלין הם חנונה לליחה הספקרת מהאדם. והנה הוא ז"ט שהכפס אינו אוכל צגוף צגוף דייקא אינו אוכל כי איכה נהנה חנוניותו האוכל שהגוף נהנה ומנו : אך חונס נהנה מרוחניות האור שבו וכמ"ט האר"י הכ"ל :

ומכיל הדברים שציראנו למעלה וגם צספירת הקדושים צסס האר"י שזכל אוכל יס חלקי אור סוירד מלמעלה להלמיתו ולהוליא חלקי אור הקדושה המוצלע צחכותיות. ומכלל כל הדברים אלו כשמע דתיקוני אוכלין ותיקוני הנפשות סבישראל הכל דזר א' ללורך גזוה להתעלות נשורס עליון וכמ"ט. ונקדים עוד מ"ט צוה"ק ע' זלזל דף קפ"ו ז' דשעה אוכל הוא שעה מלחמה כו' והוא מעטס צירורי חלקי הקדושה שצחוך האוכלין כמ"ט צס' מ"ט קס צסס האר"י והנה צאונה כן הוא שהוא מלחמה כצידה אס ללכה או להכלל לא ולמד דצדרי האר"י מה אירע ליוחנן כס"ג שלא אכל צכוונה. ע"כ לקוף ע' סכים מה עלתה לו ציען כי כהן יד לחיזת החילוני' צאכליתו הגרוע' וכ נהדצקו צו ס'א וכמ"ט האר"י זכ"ט כי כל האוכל יסר נוכדי סוירו נותן יד כו' ח"ו כו' ולע"ז צאונה הוא עלחמה גדולה אס זכה הוא נולח ואס לאו ח"ו כו' :

וכל זה יורה לנו מדה נלח שצמלכות ור"ל כי מי סירלה לקצוע מדה מלכותה צנכפסו על גופו יקצע מדה הכילוח ללכה צנכפסו ללכה העלמית' של שעה האוכל צכדי ס'יתעלו חלקי הקדושה שבו צאמלעיות נפשו עד למעלה ראש נשורסן נקודס וככ"ל כי אס לא כן יעס' ח"ו יחי' מנולח ע"כ יסים האדם אל לזו מלחמה הזאת כל ימי חייו צעוד לורכו אל האוכלין כי הלא צפעס א' לקוף שמוכים סכים סאכל יוחנן כס"ג שלא כהוגן מה עלתה לו ר"ל. וע"כ לפי שהכפס אינו אוכל צגוף כ"א רוחני האור וצעוד נפשו צו הוא ח"ו :

ע"כ יכין מלחמותו ע"ז להסכות את נפשו זלזל ולא ללורך צענו כמ"ט' לדיק אוכל לטובע נפשו נכפשו דייקא ככ"ל אכל צטון רשעים שחושצים למלאות צענס זלזל חסקר חיות נכפשו כי איכנו סצב מאכילת הגוף והצטון כאמור. והוא סוירה מדה נלח שצמלכות כלוויר המלך כפסך ללכה את גופך ללכה עולמים כמ"ט :

ובמו כן מדה החמיסית שצנכפס סהיא רוחה ואינו נראה כו' הוא מכוון למדה הוד שצמלכות כמו ס'תצחר צעוה"ט ונקדים לזה מנחז"ל צאגדה הוצא זילקוע סהלים ק"ג צענין סהי מ'ילא סשאל את ר"ג וא"ל זהו חכמהכס סתחס מפלל"ן לפכי מי סאין אחס יודעיין את מקומו והס'צ' לו ר"ג הכפס הזו סהיא נחוכה אללך אין אתה יודע. הקצ"ה שהוא רחוק צשעי' סשמים אתה רולה לדעתו חזר וסאל לו עוד ואמר לו יפה אנו עושין שמשחחונין למי סרוחין אותו כו' הס'צ' לו ר"ג אכל מעשה ידיכס אינו רואה אתכס אכל הקצ"ה רואה מע"י ומעשה ידיו איכס רואים אותו שנאמר כי לא יראי האדם וחי כו' ע"ס צאריכות ויל"ד דהא זה סאין מע"י רואין את הקצ"ה כלא עלמא יודעיין זאח וכמו שהזכיר המין צסאלתו ולמה הולרך ר"ג להציא לו ראי' ע"ז מן הכתוב דרצח נקודס הי' לו להציא ראי' שהקצ"ה רואה מע"י כמ"ט נשמים הציע ס' ראה את כל צה"א וגוי' וכדוונה מן הכתובים אכל זה סאין הנצרחים רואין את הקצ"ה לא הולרך לשום ראי' :

ואמנם כוונה ר"ג הי' כי מנאחר שהזכיר לו צראשוכה לקחה ראי' מן החלק אל הכלל ר"ל שהכפס הזו הוא חלק אלוה ואלין מקומו ידוע צגוף שהוא עולמו של הכפס. א"כ איך אפטר לדעת מקומו של הכלל שהוא הקצ"ה וע"כ מעתה חלק הזה שהוא הכפס יעיד על הכלל זכל עניינו כי מי רואה צגוף אס לא הכפס הגס סהיא איכה נראית וא"י מקומה יאמר נא א"כ עכ"ט שמהם הכלל כן הוא סרוואה ואינו נראה. וטוב לא הולרך ר"ג להכריח ויכוחו אל המין שהקצ"ה רואה ואינו נראה להיות כי הכל מוכרח צסכרס גדול מפאת חכונת הכפס וכמו שהס'צ' לו צראשוכי וכמ"ט. וגם המין כזר אצד דרך כפירתו סכפר צהקצ"ה עד הנה כי פעולת הכפס חכריחתו להחמיין צהקצ"ה וצשגחמו וסאלתו זה סהק"ו

לא יהי דרך כפירה כ"א דרך שאלה בלבד ור"ל כי יפה ה"י להסתחוות אליו ית' ולראותו כמו שהוא המין ועמו עושים שמשתחיים למי שרואין כי יתהם אללו פעולה ריקנית ח"ו להסתחוות למי שאינו כראה. והוה שלח שאל בפעם השני"י מעניכי הפלות והבקשות כמו ששאל בראשונה לפי שצדקו וצדקתו כבד כחודע לו שיש די לורך וקיפוק גדול צו"י שמתפללין אליו ית"ש ולא שאל מעמה כ"א על פעולה השתחוות שהוא עבועה לדעתו להשתחית גופו ארלה למי שאינו כראה. וע"י הקהה ר"ב את שניו ויאמר לו כי יוחר יפה להשתחוות למי שרואה אהבו מלהשתחוות ח"ו למי שאינו יכול לראות כלל. וגם הודיעו ר"ב הקצצה מה שאין הצורה כראה לצדקתו לפי שא"א צחק האנושי וכמ"ס כי לא יראי וגו' וחי וכמשאר"ל צחי"הו איכס רואים אלל צחי"התן רואים כו' ור"ל כי ראייתו הוא סיבה מיתחו ופירדתו מן הבין לצעבור כי חרצק צפורקת החלק מהאים עם הכלל.

וזהו תורת העולה ומ"ס כי אמונת השי"ת והשבחתו יתאמת ע"י תבוכת הכפס והיא המעלתו ומחוקת את אמונתו לזא לפני המלך עלכו של עולם להסתכן לפניו ית' על עלעיו צכל לרכיבו כי הוא ית"ש המעליא לכו מזור וחרופה ורפואת העלה צכל עת ולו אלו מודים ועצצחים אלטעצנר ולועקים אלחצא להושיע. וזה יורה מרת הוד שצמלכות מלשון הודאה ר"ל להמליך כפשו שרואה ואינה כראת על גופו שבראה ואינו רואה ולסודות להשי"ת שרואה ואינו כראה לצעבור כי הכפס שצקרבזו שהוא חלק הפרטי מעיד על הכלל כולו וצבצביו יצא האדם להודות צחי"התה שהשבח' וכשיצדוקן האדם צתכוכת כפשו כדבר האמור. ודאי ימליך כפשו על גופו ויודה להקצצה על העצר ויצקס מלפניו על העתיד והוה הוד שצמלכות ר"ל שצמדת מלכות כפשו יתן הודאה למקום צ"ה. ח"ס דהמע"ה אשרי הגוי שח' אלהיו וגו' ולא יאמר המין מהו אשריו הלא ח"י מקומו וגם אינו כראי לצדקתו כשאלו המין לר"ב ככ"ל כי הלא משעים הניע וגו' השגיח אל כל יוספי הארץ וגו' וכן הן

Teri Taylor

במדבר רצה פ' צא פנ"ו ו"ל ד"א החודש הזה לכם וגו' הה"ד אשרי וגו' העם צחר לנחלה לו משצחר הקצ"ה צבולמו קצע צו ר"ח וכצחר ציעקצ וצניו קצע צו ר"ח של גאולה שצו כגאלו ממלכים וצו עמידין לגאול שצאמר כימי לאחד וגו' וצו כולד יחק וצו כעקד וצו קיבל יעקב הצרכות וצו רצו להם לישראל שהוא ראש להם לחסועה שצאמר ראשון הוא לכם לחרשי השנה עכ"ל.

ונראה שדורש כן משום דהוק"ל דראש חדשים שצכתוב מיותר דאם להורות שיהיו שאר חדשי השנה כענין ע"ש שכי ושלטי כו' הלא ד"ז כחצו אח"כ כאמור ראשון הוא לכם לחרשי השנה וא"כ הכי היל"ל החודש הזה לכם ראשון לחדשים וגו' ועוד מלת לכם ל"ל. לכן דורש דמלת ראש דהכא הוא מלשון כשיאות ראש וברולה כמו לראש ולקלן וגו' ור"ל דמורש הזה גדול צמעלה על שאר החדשים וע"כ כצחר לגאול' לעם כצחר. והוה שדייק מלת לכם כלומר לכם דייקא כצחר חודש זה ולא לזולתכם ומפרש ואזיל עוד מברולה החודש הזה. דגם מלא הוא מלמוד צנקים שצו כולד יחק וצו קיבל יעקב הצרכות שהם נקים גדולים ופעדיין אלו אוכלין מפירותיו כמשאר"ל וצרכותיו של יעקב מעותדין לנו עוד צשני ימות המשיח כמ"ס צוהר שם ומפני זה קראו הכתוב צקס ראש חדשים. והאמת מה שדורש וראשון הוא לכם לחרשי השנה שצו רצו לישראל שחודש זה ראש להם לחסועה. הנה לא כודע ווח ענין ראשית השבועה דקאמר דחולי לגאולה הלא כצר הוא כרש מרישא דקרא וככ"ל:

ואמנם יוצן בהקדם לנו לצחר מלא"ל צפר"ע דף פ"ז צ' וז"ל הניח אותו יום כעל עקר עטרות ראשון למעשה צראשית ראשון לקרבן נשיאים א' לכהונה א' לעבודה א' לירידת האש א' לאכילת קדשים א' לשכון שכניה צישראל א' לגרכת כהנים א' לאסור צמות א' לחדשים ע"כ. והנה יל"ד מה אהני ל"י או איכפת ל"י לאותו יום גאלו עטרות אס כעלן או לא. ועוד דמה צרותא דיום א' יוחר משאר ימי השבוע. ועוד דלמה סזכירו בלשון ראשון למעשה צראשית דה"ל לזכרו כוונ סקקרא דהיינו ראשון לימי השבוע. ועוד דעיד סהזכיר מעלתו של יום ה"ל להזכיר מיד

מעלת החודש על שאר החדשים ולמה לא זכרו עד לצקיף כל עקר מעלות. ועוד יל"ד ענין עטרות אחד לנשיאים א' משום קרבנו דמה מעלה הוא צזה הא כמה קרבנות חוצה הוקרבזו ציום וקרצן כשיא הוראה שעה ה' ויחר ע"כ יל"ד דלמה איחר לעטרה דירידת השכינה אדרבה ה"ל להקדים צראשונה לעטרה זו שהוא עטרה המפוארת שאין למעלה מוונה. ועוד יל"ד דמה עטרה ה"א זו צמה שהוא ראשון לחדשים יוחר מצאילו ה"י צצחר חרשי השנה. והנה לא הארכנו צדיקדוקי העלמור כ"א צצציל הראות אניתות כוונתו וכוונ סצצחר צעזרת השס צ"ה:

והנה כ"ז יונן עפ"י הכודע מדברי האר"י דצכל פעססכתעלת' הקדוש' והסכולל'י האורות צ"ז צחי"ה יום צשנה צסיבת כלל ישראל אזי צכל סנה צאותו יום מעש חוזר הדצר למליאות הראשון והס סס כל המועדים שצשנה וכמו שזכר כ"ז צדצריו צשערים המלכותיים כ"א צמועדו ע"ש. והאמת חין זו מליאת ריקן ח"ו דחיליה מלהעלות על דעת וקצלי הדת כדבר הזה. אך אונס אניתות היריעה הקצועה צכפס מצוחר צוה"ק פ' חרומה קל"ה א' דצכל המועדים אכן כעלין לחרומה ה' היינו צקוד השכינה לאשראה עלן כו' ע"ש אלא דלא חשרי צחנס כ"א ע"י לפלוסי דללותא ועודיין ענין ורכשרין שאנו עוסקים צימים המקודשים הסס וכמ"ס צוה"ק פ' אמור ל"ד א' וצפ' פכנס רכ"ד א' וצפ' חרומה הכ"ל וע"י עקקיבו צקדושת הימים שהשפעה הקדושה חסרה צחוכיכו וכזכר סס:

גדרולה מה תמלא צדצרי האר"י דגס צפורים דלא כזכר צתורה צכלל המועדים חזר הדצר למליאות הראשון. ואותה הקדושה שמוצראשונה חוזרת להשפט עליו צכל סנה כדוגמת החפשעוטה צשעת עשיית הסכ ומשע"ש צכוכות פורים. וצזה יוצנו כמה מקראי קודם הכתובים צנוגילה סכ' ויכחצ מרדכי וגו' לקיים עליהם להיות עושים את יום י"ד ומ"ג. וגו' והנה כיון שלא הזכיר ענין עש"י זו מה הוא כ"א צפסוק סלאחריו כמ"ס שם ימי משתה ושמחה א"כ עש"י צצכתוב הלה לא כודע מה הוא. וגם אינו מוצן דהאיך סייך סמרדכי י"ה עליהם להיות עושים יום י"ד ומ"ג וגו' ובי ציד האדם לעשות ימים

ואולם למ"ס יוצן העוב צהיות כי צאמת כן
הוא אשר להטעור קדושה הקדושה לריך עטיי
בעסקי קדושה של עליאות הראשון צללותא
וצעודא דכשרין ככ"ל . והנה זהו שהודיע מרדכי
לישראל צמכתו שכתב להם להיות עושים יום
י"ד וע"ו דר"ל עטיי ומשיח ככ"ל כי ע"י קריאת
המגילה ועסקי עוצדין דכשרין של עליאות כס
הראשון יחא נחשב להם צאמת כאלו הם עשאים
מוגם לאוהן ז' ימים צהיות כי ע"י הטעור הקדוש'
של עליאות הראשון : והנה בכלן לא צא מרדכי
על ישראל צבזירה חוקה לשמוע למלוה דוקא כמי
פרו חקיפה צצית הולך וגם לא תזכיר קס
אסתר המלכה צמכתו להחזיק מלוהו עליהם
צע"כ . אך אמנם צא כמצקט ומייען אוהם לאמר
שמהראוי לעשות שני ימים אלו שנהו צהם וכהפך
להם מצאצ ליו"ע להחזיק ליו"ע צכל שנה ושנה
והטעם שלא גזר עליהם מיד צחקפה כמו שגזר
עליהם צפעם שניה . לפי כי הגם שהאמין מרדכי
ידע שומליאות גדול קדושה זו תחפסנו צכל
ישראל צכל שנה ושנה עפכי היותו הוא עלמו
מוקדם צקדושה הלזו ועל ידו הוא שנתפסנה עד
עולם עטיי אשר כמוהו לא נהייתה מעולם כ"א
צאוהן הימים צכדי להגיל את ישראל וכזכר
צדרי האר"י וצמ"ח . ולכן ודאי ידע והאמין
צצכל שנה יחזור ומליאות קדושה זו צישראל צהיות
כי הוא מוגם רוגנת י"ע שנתפסנה וכתחדשה
קדושה צכלל העולמות צצציל הללת כל ישראל
וככ"ל וצצציל כן הוא שחזרת צכל שנה כמו
צומליאות הראשון וככ"ל . ולכן ודאי גם קדושה
כס פורים שנתפסנו צכל העולמות צצציל כלל
ישראל חזרו להחפסנו צכל שנה ושנה למליאות
הראשון . אלא שלפי שקיד זה לא יתן לדעת
כ"א למרדכי לצדו צהיותו כוגע לו לשורשו וככ"ל
אצל כל ישראל שלא ידעו עד היכן הדברים
מגיעים . לכן צשנה הראשונה כצא אליהם כמצקט
ומייען ככ"ל כי לא רלה לגזור על ישראל צע"כ
מה שלא כצבר אללס צחוס . ואמנם צצא שנה
שני עקיימו ישראל גזירה מלוהו כמ"ס וקבל
היסודים קיימו וקצלו ועשאו זכרון למליאות הראשון
של שנה ראשונה אז ראה והצין שהקדושה של
מליאות הראשון חזרה להחפסנו צכל העולמות .
וגם צגי דונו היו קדושים מופלאים מהם כחדרין

והחרס והמקבר כמשארז"ל אשר ע"כ גזר עליהם
שצו צחוקה לקיים מלוהו וגם שיתק עמו גזירה
המלכה למען תחקיים עכ"פ מצני מוכע וחו
שהזכיר הכתוב צמכתו של שנה השניה קס המלכה
ג"כ כמ"ס ותכתוב אסתר ומרדכי וגו' את כל
חוקק וגו' השניה וגו' שפירש"י שנה שניה ע"ס
לפי צצצנה שני גזר עליהם צכל חוקק וען הטעם
שהזכרתי . ועוד יש לאלו ימלין צמקראות הנאמרים
קס אלא שאין כ"ע :

ומעתה

נח כפלאה להצין עכין עטרת הללו
קטנל יום ראשון של הקמת המשכן
צהקדם לנו עוד דברי רז"ל צמ"ר פ' צרחות פ"ג
וז"ל חר"ס צ"א ומחילת צרייתו של עולם כהאוח
הקצ"ה לעשות קותפות צחמחויים כו' וצחקנה
המשכן כשנעשה הכוונה שחומר ויהי המקריב
ציום הראשון ראשון לצרייתו של עולם . חמר
הקצ"ה כאלו צאוהו יום צרחתי את עולמי כו'
הרי צציום הקמת המשכן כשנעשה כוונה הצריחה
ע"י ככל ישראל להיות כו' ית' קותפות צחוכס
צעולמו הזה שצראה צצציל כן שצראו להכלית זה .

ואשר

ע"כ צאמת המלך צציום הקמת המשכן
נחחדשו כל מעשה צרחות שהרי
צאוהו חור שצצרה צו העולם [כמ"ס צמ"ר צרחות
פ' י"צ וצוהר ר"פ פקודי] ה' מאיר ציום הקמת
המשכן וכמ"ס צוהר חרומה קמ"ע א' . והנה וון
הטעם הזה רחוי לקרות ליום הקמת המשכן צשס
ראשון למעשה צרחות שהרי צו נשנעה כוונה
הצריחה וצו נחחדשה וכאלו צאוהו יום צצרה
הכל כאמור . ולכן לאוהו יום ראשון צצצנוע
שהוקם המשכן רחוי לקרותו צשס יום ראשון
למעשה צרחות :

והנה

כיון שזכו ישראל שעל ידם נחגג' רלון
הקדוש צצרחות הצריחה ציום הקמת
את המשכן וגם האור שמשאיר מוקף העולם ועד
קופו שכי' האר"י דר"ל ון העולם ועד העולם
צעולמות העליונים . ח"כ ודאי צצין ספק צצכל
שנה ושנה צאוהו יום חור הדבר למליאות
הראשון שחפסנו הכלון הקדוש הזה עם אוהו חור
צכל העולמות העליונים וצעולם הזה צין צני
ישראל צצצכלל ה"י עליאות זה צרחותה וע"ד
שצצרכו למעלה . והנה צאמת זהו עטרה כפלאה
קטנל יום זה שחרז"ל ציען שצו נחחדשו כל
העולמות

העולמות וראשית הכקודה עד עצור הארץ
צקדושה כפלאה צקדושה שאין לה הפסק צכל
שנה ושנה עד עולם דקדושה ראשונה קדושה
לשעשה וקדושה לע"ל וכמ"ס צצצתי . ולכן כיון
שהצדל מחול אל הקודש זהו עטרתו ויהצאר
עוד צצמוך צצצתי :

ובזה

יוצן נמי עכין עטרה של ראשון לכשיאים
דחצנס חכופים זל"ז צחקדם לנו דצרי
חמר ס"פ כשא קמ"ח זל"ל נשיא ליום וגו' מאי
ליום חר"י יומין דלעילא דאחמככו לאחצרכא
צציון חריקר חמוין דאחפרשא . וכל חד
אחחקו ואחחקו צצצכתא על ידיו דאילין כשיאי
שצצנים צקצצנותיהם שהקריבו כו' ע"כ . (ושנה)
צצצור מאמר זה חכ"ע . ואמנם עיין צוהר פ'
אחרי ע"ח א' וכן צצ' צצלה כ"ח צ' . ועוד עיין
צצ"ר קל"ד ריש ע"צ ואלו חצין) . שנה מצוהר דע"י
קצין נכשיאים ציום הקמת המשכן היתה החחל'
וחיטך להשפעה שקדוש' להחפסנו צעולמות
העליונים צייצ חמוין שצורסיהם למעלה ראש
צקולו של יוד כבוד . ואשר ע"כ שופכי שקדוש'
מחודש' שחחילה להחפסנו צכל העולמות ע"י
קצצנס לצד מחאראשונה שחזכרנו למעלה . לכן
ודאי עטרה גדולה כעיל יום זה ציומו וגם להיות
מליאותו נמלא צכל שנה צאוהו יום להחעטר
צעטרה מקודשת הלזו וככ"ל :

וכן

צכל סך עטרות דחסי צמאן ואילך קדוש'
נוספת כחפסנה עי"ז צעולמות צצציל של
ישראל וכל עטרה ועטרה נוספת על קדוש' שלפניו
שגם שחה"י פתחה צצצכה משלפני' וח"ז דומה ליו"ע
שחל להיות צצצנה דקדושה יו"ע נעשה מוסף על
של שצס הגם שקדושה ערכו חוקטן משל שצצ
כבוד (ועיין צצצ"ז פ' חומר דף ל"ד) ושנה מה
דחסיצ קס חח"כ עטרה של ראשון לכהונה שנה
היא צאמת עטרה שאר כי ע"י כהנא איחצרכן
עלאי וחחתי כזכר צוהר עלמו מוספר מה דלל
הוי הכי עד שנה צצצורה הצכורים דשאני כהנים
דכרחא דילתון גרמס כל חחי וכמ"ס צוהר צכ"ע:
והנה העטרה של ראשון לעצודה דחסיצ חח"כ
שנה הוא ודאי עטרה מפורשת צציות כי
צאוהו יום כלטוו ישראל להקריב חמידין וחטאות
ואשנות [עיין צצצ"י ספ"ג סס חכ"ל] שכולו
צצין לכפס"ל על ישראל שנה כמעט אין לך הארס

העולמות

צביל ישראל לכן חזר המיד למליחות הראשון
וכע"ל והך אמנם מה דחסיב ירידת השכיב' אחר
שמה ענרות לפי שכולן ענדות הקרצנות ה"
מכשירין לזה והם הם שגרעו להשראתה צמטכן
לכן הקדים הנקוצצ לקיבה וכן אותו האור שהאיר
צמטקה צראשית לא האיר כ"א לכבוד ירידת
השכינה וכמוכר צוהר תרומה קמ"ע ח' כ"ל .
ע"כ קידר שמה ענרות מצראשונה כי הם שגרעו
ירידה והנה הענרות של צרכה כהנים הנה עלם
הצרכה שהחקיים מפי כהן על ישראל זה לא ה"
כ"א מפני ששכינה קרחה ע"י של כהן וכמ"ש
צ"ו פ' בשא קמ"ה ח' לכן אחסבי צחר ירידת
השכיב' ואמנם ענין התעורר' הקדוש' והתפשטות'
צכל העולמות ע"י צרכה כהנים מצוחר עם צוהר
קמ"ו ח' וז"ל חר"י צעמחא דכהנא פריס ידוי
כל כחרין קדישין דלעילא ומעריין להצצרכא לכלהו
עלמין כו' וכ"כ עוד עם קמ"ו ח' . כי כהנא
פריס ידוי לצרכא עמא מתצרכין כלתו עלמין
מקטירא דרחמיס דחמטכן מעתיקא כו' וכיון
שציוס הקמח המטכן כחפשטנה וכתרחצה גבול
הקדושה צכל העולמות צבללן של ישראל ולא עוד
אלא שיהי קיים וכיון כן לעולם צכל זמן שיצאו
כהנים לצרך אה ישראל ח"כ ודאי עמרי גדולי
נעול אותו יוס לחזור צכל שנה למליחותו הראשון
כ"ל :

וכן סענרה של איקור הצמות דחסיב אח"כ .
שעינא דהיא ענרה גדולה אלל דמ"ו חלוי
צענרה הקודמת דהיינו צהשראה השכיב' ששרת'
צמטכן צקצע וכמו שיהצ' וצהקדם לנו דצרי זה"ח
צפ' צראשית דך נ"ז ח' ע"פ ויאמר וגו' יקוו
המים וגו' ח"ל אמר ר"י אמר דוד רצנ"ע עדות
שעשית צמעקה צראשית הם אמת כו' . אמר
דוד אמה עשית שהמים היו מכסין את כל העול'
מהצרי שצאם ועשית שיחכנסו כולם צלימלום
אל מקום ח' כך יה"ר מלפניך ששכינתך שהיא
מליחה כל העולם כולו שחלמלם אותך צציתך
שיוחר ראוי להיות עם הה"ד לציתך כלוה קודם
כו' ע"כ ומזה ילל לנו טעם נכון למה צאמה
כחקרו הצמות משתוקם המטכן וכדאי' נמי צמטקה
פיצ דצחיים קי"צ צ' . והרי לא צאו עדיין אל
המלחה צצירושלים ולצרי ז"ח יוצן ה"ענ צהיות
כי קודם הקמח המטכן שהיה השכיב' מליח' כל

העולם צהשוותה אחת לכן צב"ב מוקטור ומוגם
לשמו ית' אלל משתוקם המטכן שכתלמלמה השכיב'
צחוכו כחמור ושכנת' צחוכס צחוכ' דייקא להחלמל'
ציהימס כצ"י . ומפני זה צאמה תולל לרז"ל צמיר
ר"פ ויקרא שחמור דמשתוקם המטכן שוב לא ה"
או"ה שמועין קול הדיוצר של המוקם וגם כיטלי
הכצוזה מלוח"ה ימזון ההוא ולילך כו' והנה זה
ודאי ה"י מפני שכתלמלמ"י קדושה השכיב' כ"א עם
ישראל לצד צמטכן שעטו וכמ"ש והו שחזכיר ה"י
צאחרת איקור הצמות צפ' אחרי ואמר למונן
אשר וגו' אשר הם יוצחיים ע"פ השדה והציוח
אל ה' פחה חוה"ע וגו' . דמה שייכות ים לכחצו
זה אל הקודם צענין איקור הצמות ולמ"ש יוצן
שהכחצו מודיענו צזה טעם איקורו ור"ל שער
הנה קודם הלימלום כ"ו ומקום שהיו עקריצין
הכל ה"י כקרא להיואמנס לחחר שכתלמלמ"י השכיב'
צמלי צמטכן הו לא מיקרי קרצן לה' כ"א צחוישו
דוקא והו והציוח מן השדה לה' ח"פ חוה"ע
וגו' . אלל צכל שאר המקומות לא יקרא לה'
כ"א צחוישו"ע דוקא ומן הטעם החמור אמור נעמה
דירידה השכיב' למטכן הוא ענרה צפ"ע ומעלה
ענרה איקור הצמות הוא ענרה צפ"ע לפי כי
גם חילו לא ירדה השכינה להחלמלם צקצע צמטכן
והיו הצמות מותרות ג"כ היתה הענר' מפורח'
כמס"ל ואמנס הענר' צמעלי עוצ' וכפולי' היא
צצביל מה שכתלמלמה צקציעות צמטכן ושעיין
כחקרו הצמות וכמס"ל ולכן ודאי ענרה זו של
איקור הצמות נעמה קדוש' נוספת על סתם ירידת
השכיב' שהזכיר מוקדם ומפני קדוש' יתיר' שבו
וכמ"ש :

ואשר ע"כ מפני גדול חוק' הקדוש' שכתרחבו'
ונתחדש' ציוס זה צבללן של ישראל לכן
צכל שנה חזירים למליחתם הראשון והם הם
שענרות שחנענר יוס זה להיות מוכחר צהם לעולם
ועד וכמו שציחורנו למעלי צענה"י הנה כחצחרו
לכיון ענין השעה ענרות מה הם . והנה צמ"ש
נתישצת קושיה חמוס' צפ"ע עם שהוקשו דלמה
לא חסיצ הקמח המטכן ג"כ לענרה וצמ"ש לק"ו
דלא חסיצ ענרה כ"א חידוש ריבוי קדוש' הגורם
חזרה למליחות הראשון ככ"ל והנה עלמית הקמח
המטכן לא ה"י צו מעלה זו צהיות כי אין צחקמחו
כ"א הכנה אל הקדוש' ש"שרה צחוכו לכן אין

לו ענין כלל לחוטצו צמנין ענרות ואמנס צמנין
ענרה העשירית שהו ראשון לחדשים יחצחר
צפ"ע צהרצח ציחור צענרת השס צ"ה .
והנה כבר שזכרנו צריש מאערינו זה מה דהוק"ל
לצעה"מ דהיל"ל החודש הזה לכס ראשון
לחדשים וגו' אלל ראשון לחדשי השנה שצכחצו
הו מיותר לכן כרחה שדורש צעה"מ מלה לחדשי
וגו' . ששוא עלמון התחדשות וכמו שדרז"ל כן
צפ"ק דריה וצפ"צ דמגילה דך כ"ט אלל סהם
דרשוהו כן לענין הלכות תרומות הלשכה אלל
צעה"מ הזה דורש כן צאגודתו ושצעים פכים
לחורה וכונה צעה"מ לומר דכל התחדשות שצכנה
כולה חלוי צחודש זה הראשון וכמו ש"חצחר צעה"י
והנה כמה דברים מחדשים שצכנה מלינו מפורשים
שהלרים צחודש זה הראשון כמ"ש צוהר תלוה
קפ"ג צ' דחכילת מלה צפסח יועיל לנו להסתקדש
צכל השנה כולה כו' . וכן סתמר מלכילת חמץ
צמשהו כ"ל מליחיר צכל השנה וכמ"ש חר"י
צבער חג המלות והוא מפורש צוה"ק ס"פ הלל
ואמנס עוד דבר גדול מאלו מלינו צוהר פ'
ויקהל דך רע"ז צ' ורי"ז ח' דלותן חרצע בגולות
המכרים צכחצו ונעשים צלי"מ יועילו לנו להקמ"ך
בגולה לחפלי' ולייחד האורות העליונים ע"ש צציחיר
ואמר דלגולי אותן ד' בגולות שהן כגד חרצע
גליות לא הוה איפשר לנו להקמ"ך בגולי' לחפלי'
ולייחד כו' והוא ודאי מן הטעם החמור שצכל
שנה ושנה צחודש הראשון חזרין סך ד' בגולות
למליחתן הראשון שה"י צעמח י"מ ע"י כרצת סיכו
וגם מעשיכו הטוים שאנו עושין וצרון לבגולות
מלרים צחודש הזה והנה כל אותו חזרה המליחות
של הגאולי' צחודש הזה מועיל לנו לכל השנה
להקמ"ך בגולי' לחפלי' ולייחד כו' וכמ"ש ודצר זה
חוזר וכיעור כן צכל ראשון לחדשי השנ' ולהועיל
לכל השנים כולם עד בגולה החחרוכ' :

נמצא שצחודש זה חליון כל שאר חדשי השני'
לצברים המכרים לכן ס"ל לצעה"מ דל"ד
לצברים אלו צלצד כתלו שאר החדשים צחודש
זה הראשון אלל שצכל עניני התחדשות נכיס
ונפלחות שנעשו צחודש הראשון מועילים לכל
השנה כולה והדע דחסיב עוד עם כ"ד שכתחדשו
צחודש הזה שבו נעקד יחמק' ויעקצ קיבל הצרכות
כו' . ומה ענין זה אל מקודם לו שסזכיר מענין

ר"ח של בגולי' ואמנס למ"ש יוצן לפי שרולי' לדרשחו
שדורש דחודש זה מועיל לכל חדשי שנסה ולכן
הציח ענין עקירת יחמק שנסע' צחודש זה שעדיין
חנו אוכלין מפירותיו כמסלחמ"ל וכן צרכוסיו של
יעקצ חנו מתצרכין ממן' וכחצרך עוד ממן' גם
צשני ימות המשיח' כמ"ש צוהר פ' סולדות קצ"ו
ח' צ' . והנה זהו ענין מלמורו שחמר שהו
ראש לישראל לחטוע' דהיינו דכהצ הכחצו ראשון
לחדשי' השנה כו' ככ"ל . ור"ל כמ"ש חודש זה
הו ראש וראשון לנו לכל החטועות שכלפכך צכל
השנה צהיות כי כל מעקה נפלחות הצורה צ"ה
שנעט' צחודש זה חוזר וכיעור להחחדש לכל חדשי'
השנה כולה צשע' שלריכ' לכך וכמ"ש ויחצחר עוד
צענרת השס צ"ה :

ולמה מלל מפלחי חודש זה שכתצו צו כל
המזכים שצכנה צין לעניני קדוש' וצין
לעניני ישוע' וכמ"ש הטור או"ח ס"י חכ"ח וקידר
אוחס צקדר אלפח ציחא של ח"ה צ"ש . שציוס
שחל ח' דפסח יחול צו חטע' צאצ . צ' דפסח
שצנעות . ג' דפסח ראש השנה ד' דפסח קריחה
החורי' שונ"ע ח' דפסח לום כיפור ו' דפסח
פורים הענר כו' ע"ש . והנה הם סימנים מוצהקים
הרבי' וצו כרמו ג"כ ישוע' של בגולי' שעתיד' צ"צ
ולזה ימזון אותיות ח"ה של אלפח ציחא חכ"ל'
וכמו שדורש צעה"מ סכ"ל שצחודש הזה עחידין
לבגולי' כי הנה מחורש של חטע' צאצ מורש על
התרגמות הארץ על ששפתי חירש בגירת' ח"ו לכן
לצל יחוש העממין להחייחם מן הגאולי' צצביל זה
ח"ו כיון לנו רמו מיווש שלא יפול לצו צצביל
כך כ"א יחפון הקציה בגולותינו אין מי שימחה
צידו וחי' דפסח יוכיח לא ולמד מגאולת מלרים
דכ' צ"י מדלב על המרים וגו' ולא השגיח צחצנכות
כמסלחמ"ל צשה"ש רבס וכדי' לעשות להם נס
בגאולי' שלא כדרך העצב . הית' עליות הקדושה
ג"כ שלא צהדרג' של שאר המזכים מה שלא כעט'
כן חפילו ציוס השצנה וכזכר כ"ז צבער חג המלות
כ"פ ע"ש . אשר ע"כ העממין לא יחוש וילמוד
קחוס מן המפורש מה שנעט' ציוס ח' של פסח
בגאולת מלרים שה"י ראש לכל החטועות ולא
עוד אלל גם הוה קנה מוכצנת לכל ה"סועות
שילמרכו ישראל לדורות עולם וכמס"ל :

וגם חג השצנפות חכרמו צצ' של פסח ככ"ל'
הו

הוא ג"כ מה"ע שהוא חלוי ציו"ע ז' של פסח ולפי שבו עתה לין למנות חמשים יום כדי להמשיך אוחה מעלה הקדושה צהב השבועות ומה שנהיית' ציוס א' דפקח כמ"ס צעור ספ"ה סס ע"ס . ודע כי גם צעה לאחס מוצלרים היו סופרים ספ"ה עד יום סתמט"ס של מנחן חור' : כמ"ס צ"ה פ' השא' והנה ע"ז שהמשיכו אז צספירת חמשים יום אוחה קדוש' דיו"ע א' של פסח זכו לקבל הסור' ציוס חמשים והנה כל קדושה חלו חזורים ככל סנה למליחות תראשון ככ"ל :

ובן

ר"ה ויו"ט כ' ושמ"ע חרמ"ס צאלפא ציהא חודש זה ובקדושתו כי הנה מצוה צו"ס ק צפרסיות אלו צפ"י צה . וצפ"י אמור דעליות הקדוש' שנעשור לחודש הסציעי דומה לסתעלות הקדוש' שנעשור לחודש תראשון וכן עליית הקדוש' סעלתי על כולל' ציו"ע א' של פסח דוגמתו נעס' צשמ"ע ע"ס כן צביאור היעז וכן מאורפות אשר לא עוצים סציעי ר"ה ויו"ט כזר נקרה לכו צחודש זה תראשון וכללנו מידס ומהס והס לנו ליסוע' ככל סנה ציעי ר"ה ויו"ט כ' לחכלל מהס ומעדומ' להס הלל תראה כמס דלעוריא ס' על ישראל צעה לאחס מוצלרים וצעוצרס ציס ככזר צדברי רז"ל צמדרסות וצו"ס ק ואמנס אחרי לעקתס אל הסס צהצוב' כושעו מכל המקעריגים עליונים ותחחוכים וכזכר הכל צדברי רז"ל והנה גם צר"ה ויו"ט כ' ציועל דדינא כעה דלעוריא עמדו על ישראל לתלטינס אל חדוכיסס ואלוס המלטינס לא יעלאו הפץ מצוקסס ח"ו צעצור כי ססי"ת ירעס עליסס צקול יסוע' ססוסיעס ית' צראש סהשופ' סצחודש תראשון להוסיעס צצציל לעקת' צהצוצהס אליו ית' . ואלוס צרנו של ו"פ הרונו לפורים ככ"ל הנה דוגמת סכס סנעס' להס צסס' של פסח ערס סככנסו לים דוגמתו ומס נעס' להס ציעי ספוריס לפי שלל ס"י להס לך ענוס לחכלל מן היס ומן המלריס סרדפו אחריסס כ"ח ע"ל הפלא של סתעלות סקדוש' סצעה הסוה סנעס' צצצילס כמאור צוזהר צעתיקא הליח מילתא כו' וכחצחר צדברי סכריי צכוכס סציעי של פסח וסזה ס"י צסוף יוס סססי סכלטוו לעצור ציס צלי מורך סלעור דבר אל צ"י וסעו וגו' . והנה זה ס"י לנו ראש להשופ' גם ציעי המן שלל ס"י לנו לך

מנוס ומצורכו כ"ח ע"ל הפלא וכמס"ל סססליח ססי"ח עמוכו מה שלל כה"י עעולס סכחססעט סקדוש' עד עולס סעסעי' וסכ' סגס סכרמו כל סחחדרות סצמועדי ססכ' צססס יעי סססס ולין מליחות כולס נעללים צססס יעיס סללו דוקח עכ"ז כיון סשורס המללס סס כמללים צחודש סזח תראשון ככ"ל והנה כל עניני פללות סחחדרות סצחודש זה כל עיקר סכליסס ס"י למען היוח להס לכיר לכפללות ססססילוו ציו"ע א' של פסח מעה יליחסס מעלריס והוסלמו ציוס ססציעי צעוצרס ציס לכן צעיקרן של ימים סכפללו צהס מפללות סמיס דעיס כרמוז קדושתן והפלתתן של כל סססי ע"ד סכזכר לעיל :

והנה

מה עוז ומה נעים לשמוע אל דברי חכמים ומידותם סרמוז כל סחחדרות הזה על קדר אלפא ציהא של א"ה צ"ס בר' . צסיות כי נודע צוזהר סרמו' קליצ צ' כי סחוון דאלפא ציהא זה מוקדרין ע"ד דלסוון קדמאי קלקין צחוסצבא וסחוון צתראין כחתין צחוסצבא צגין לאמסכא טיצו לעילא ותחל ע"ס והנה סס סס יעיס סמוקדטיס סצצכ' סכרמוז ציעי סססס סכזכר למעל' והיינו סע"י מעסיו וכדצות סיוו כהעוררו סייסס צסורסס סקודש עד כי יסזרן אל שורס מליחות תראשון וכמ"ס כ"ז למעל' וזחו עלס עכין המסכת טיצו לעילא מעיקרל ולצחר לאמסכא לתחל סכחצ צוזה"ק סכ"ל לפי סצחמח כן סוה סע"י מעס' סחחחוכיס סתעורר סקדוש' צעליונים עד כי סחזור סדבר לעליחותו תראשון לאמסכא טיצו של קדוש' זו עלינו וכמס"ל .

ומעתה

גם אהס אל סהמס צמה סארז"ל צמסי סעכית כיע א' ו"ל אר"י מסנו"י דרצ כסס סמסככנס אצ מעעטין צמסח' כך מסככנס אדר מרצין צמסחה כו' ופרס"י יעי כסיס סיו לישראל סורים ופסח ע"כ ומעודי כן רליחי ותעסחי ער"ז דלסמסח זו של פסח מה סוה עוסה צפוריס סצחודש אדר ואמנס למח סביארנו למעל' יצן סיעז לפי סצחמח כן סוה סמסחה יסועסיוו סציעי ספוריס חלוי ממש ציוסעת סכס סציוס ססי של פסח וכמ"ס כ"ז לעיל וגס רלסית סגולו סציעי ספוריס סחכיל' ציעי סססס כי מפללו של המן ס"י ציוס עוז צ' של פסח ולכן צצציל סייכוח סכסיס ותססעלות סקדוש' סייס לסיי חדטיס סכסיס

צחקדס לנו לצחר מלמרו"ל צפ' סחליל כ"צ צ' וז"ל ד' דצריס סקצ"ה מחרטע עליסס סצרלס . וצילקיט חיוצ ס"י י"צ סגירסל מחרטע עליסס ככל יוס ואלו סן גלות וכצדיס ויסמעלל וילס"י ילס"ר מנין סלמאר ואשר סרעוסי וגו' . ועיין פרס"י סס ויס דקרק ולדעת דמסיכא יליף לס דילמח מלת סרעוסי סוה כפשוטן וקאי על ישראל סרעו להס כמו סזכיר צחללת סמקרא וכמו ספרס"י סס צכ' מיכס ע"ס . ונרל' דהכי דייק מסיס דל' כפשוטו סוה מיוחר לגמרי דכיון ססס כחיס וולועיס מרוחק סגלות כמו סזכיר צחללת סמקרא ח"כ מעילל חין לך רעס גדולה יותר מזה ואשר סרעוסי למח לי לכן דורס מלת סרעוסי למילתא סחריחא דקאי על סילס"י סנקרל רע כמ"ס כי ילך לצ האדס רע ומעוריו וכ"כ צמ"ר פ' ססל פס"ו להדיס ויסצחר לקוון צעו"ה וס"כ ספ' דקרא ואשר סרעוסי וגו' כצ"י קוצל חכי על סצרלחי סרע זה צעולמי :

כחופיס סללו זה עס זה וגס חזורים למליחות תראשון להמסעך עלינו וככ"ל לכן צצור ר"ה אדר יס לנו לסמוח נקדוש' אריכחא של סכי חדטיס חכופיס זל"ז כי לא יארע כמותו צכל חדטי ססכ' .

הדרין

למילתן צענין עערה של תראשון לחדטי' כי הנה סגס סכל אוחן ססעי' עערות תראשוכיס סס עערות גדולות וככ"ל ואמנס עערי' של תראשון לחדטיס גדלה ממש הרצ' לפי סכל אוחן עערות לא כסעערו כ"ח להיחן מעוערס צהס ככל סנה צחותו יוס צלצד מלך חזרתן למליחות תראשון ככ"ל . ואמנס עערי' זו של תראשון לחדטיס סגס סיח חזרת ככל סנה למליחות תראשון אצל עוספת עליסס עוד דלותו עערה סמעעערי צו חודש זה מלך חזרתו למליחי' תראשון סוב א כה פוסק ממנה אוחו עערי' לכל ססכ' כולה וכך סדבר כוהב ככל סנה כסמעעערי צחותן עערות סמסוצחות סייס ככל יעי חדשו סולך וסזק וכיעור ככל ססנה וכן לעולס וכמ"ס כ"ז למעל' צעו"ה אפר ע"כ מנה צעו"ה עערה זו של תראשון לחדטיס לקוף כל סעערות לחורות על כל סלמור והיינו סצצציל סכחעערו כל אוחן עערות ציוס א' לחודש זה תראשון לכן גם סס נעסיס כיולל צו להיוח סעילת עערוסיהס סכ"ל נמסכת לכל ססכ' להמצקס מצוקסס ומן ססעס סלמור סצצציל סכחעערו צעערוסיהס צחודש זה תראשון ססגולתו כך סוה וכמ"ס כ"ז למעל' צעו"ה (וסנה צמ"ס צפ"י סעלמח סזה חין מוקיס לכל סקוסיה ססק' מחרס"א סס צח"א וכן צמה סססס' על סחוק' סס ע"ס ודו"ק) ע"כ גם סמה נעסין כיולל צו וככ"ל . והנה קלרנו צמה דצריס ססיו לריכיס לצחרס יותר צצציל סנה מלמרינו ואמנס מפני כצור חלתיס סקחר דבר לא ציארנוס ומה גם כי לסעעין ככל אוחן סמקומוס סרעזנו חליסס יצן סכל צעו"ה .

דרוש לר"ה

צחקדס לנו לצחר מלמרו"ל צפ' סחליל כ"צ צ' וז"ל ד' דצריס סקצ"ה מחרטע עליסס סצרלס . וצילקיט חיוצ ס"י י"צ סגירסל מחרטע עליסס ככל יוס ואלו סן גלות וכצדיס ויסמעלל וילס"י ילס"ר מנין סלמאר ואשר סרעוסי וגו' . ועיין פרס"י סס ויס דקרק ולדעת דמסיכא יליף לס דילמח מלת סרעוסי סוה כפשוטן וקאי על ישראל סרעו להס כמו סזכיר צחללת סמקרא וכמו ספרס"י סס צכ' מיכס ע"ס . ונרל' דהכי דייק מסיס דל' כפשוטו סוה מיוחר לגמרי דכיון ססס כחיס וולועיס מרוחק סגלות כמו סזכיר צחללת סמקרא ח"כ מעילל חין לך רעס גדולה יותר מזה ואשר סרעוסי למח לי לכן דורס מלת סרעוסי למילתא סחריחא דקאי על סילס"י סנקרל רע כמ"ס כי ילך לצ האדס רע ומעוריו וכ"כ צמ"ר פ' ססל פס"ו להדיס ויסצחר לקוון צעו"ה וס"כ ספ' דקרא ואשר סרעוסי וגו' כצ"י קוצל חכי על סצרלחי סרע זה צעולמי :

ואמנם

צעיקר סלמאר יס לסחצוקן סרצת דסח"ך סייך סרעס וסיוו רלון סלל ססי"ח ועוד יל"ד רעי ילמח לו ית' מה סעסס חס גם עהה יצטלס סלל צרלכוו צרלס וצרלכוו יצטלס וסח"ך סייך סרעס צדבר סלפסר להקרו ככל עה ורגע וציוחר יל"ד צכוכח סלמאר סזה דלמח דליוו מוקקס ית' לר' דצריס סללו מה כ"ע צחערטה סללו וללחיז לורך סודיעהו לנו סכצייס וגס צעל סלמאר ספירסס צזה למח לן :

ונראה

לצחר סלמאר על ככון צעו"ה וסוחר כי הנה ד' דצריס אלו לא לחנס כצראו חך ללורך גדול כצראו צעולס כי ג' מהס גלות וכצדיס ויסמעלל כצראו לרדות צהס להעוצריס ח"ו על רלכוו ית' כמזכר זה כחצוים וצדברי רז"ל וגס דבר סרציעי סוה ילס"י ג"כ ללורך סכר ועונס כצח ססיל סצח"ג ססיח"ל ללדס כמ"ס וצחרת צח"יס וגו' ואשר ע"כ לצמל ד' דצריס אלו ח"א סחרי ללורך כצראו וכמ"ס ואמנס להכין כמות סהן ג"כ ח"א כמו סיסצחר כי היוח נודע ממדה אוחן כועלי רשות סצח"ס מכה מדה"ד סח"ך סוה מנחנס כי כסיקצלו רשות וסיסעו על סליחותס סרצת מלוד וכעסלרז"ל כיון סכיתן רשות חין מצחין והנה ג' דצריס סכ"ל אלו סכיתן מן ססעיס לעשות כרלכוס סוה מערטיי עלמל

לשעה קלה כי ע"כ נקראו בכתוב וזקדי עולם . כמו שזכרו רז"ל וגם ענין הרביעי שהזכיר צע"מ שהוא הילת"ר חילו הכיחוד מן השמים כמו שסוף לא ה"י העולם יכול לעמוד בפניו אפילו יום ח' כמו שהזכירו רז"ל גם צפ"ה החלילי דכל יום מחנבר על האדם ומצדק להמיתו שחומר לופת וגו' ומצדק וגו' וחלמלל הקצ"ה עוזרו חילו יכול לו שחומר ה' לא יעזבו צידו כו' אשר ע"כ לצי"ו זו דא"ח לצטנן לגמרי וגם להתיחן כמו שסוף ח"א וכמ"ס ומי כחכס יודע שער ומילוט צד' דברים הללו .

לכ"ן

מה עשה הקצ"ה חילו ומצדק לגמרי מכל וכל אך שאין מתיחן ג"כ כמות שהן לעשות כרלוכס ח"ו ופטר הדבר כך הוא עושה יח' שצבל יום ויום מודיע ומראה להם לד' בריות הללו שאין רלוכו שלם בצריחתו וקצתו ענין שרע"י שהזכירו צע"ל המחבר הכ"ל ואשר ע"י מתיחן כחם מלעשות כרלוכס לכלות את ישראל ח"ו כי כשרוא"י חמה בחרטה ובעצבון המלך כצ"י על צדיו מרגישים מיד שאין זה רואי חלל לפי שאינו רולח בכליון צדיו ח"ו . וזאת הוהל ח"מה המלך עליהם שלא יוקיפו צדי עולה לעשות כליון חרוץ ח"ו וכמו שכתוב פלגי מים לב מלך וסרים ציד ה' וגו' ר"ל סרים של מעלי ומלכים של מעלה הכל ציד ה' כי יולר הכל הוא ומיל ח"מהו על סרים מלמעלה ככ"ל אז מעילא סוז חין צכה מלכים של מעלה לעשות יחר ומצאים מכהם שהם שריהם של מעלה וכן גם טילת"ר בראותו כן ניתס כוחו ומצדק כליון צדי המלך מלכו של עולם וכע"ס וחולי הוא בכלל מאצ"ל שאמרו שהקצ"ה לא יעזבו ציד הילת"ר כו' וככ"ל שענין מניעה זו שאינו עוזבו זאת מלך שרמס שהקצ"ה מתחרטו צכל יום על שצראו : וכמו שציארכו :

ואולם

צמדת שרמטת הזאת ומי החמילה להסתבב ככה יש לומר צתרי חכפי או שהמדה הזאת היתה נוהגת כן מקדם קדמתה מן הטעם האמור חלל שכתובים שצכל דור גילו לנו מקלת מקסותרוי של הקצ"ה הא"ך ומתגו עם ד' דברים חלו מפני חיבת צדיו וחיבה יח"י נודעת להם זאת לענין לא יאמרו ח"ו כואס ומתמה רוע דוחקס של חלו סדי' דברים או איפשר לומר שכל חלו הכצ"הים שהזכירו סדי' דברים הם עלמס שניקסו דחמ"ס על הדבר שח"י כן כ"א בוצרכו גם

וזה דעבד בקדמיותה ועל מה דעבד שסתחאות צחיוצחא (וחו סכ') כחומים לשון רבים דתרי נחומים כינהו על קדמיותה ועל דסתחא] כו' מי בכל קערין כו' עכ"ל . המלטרך לנו צכאן ולמה סכבאר עוד לפכינו צע"מ וגם בחרגוס יחוכסן נחזקאל צפסוק לענין חפוס צדי ישראל צלצס מוצאר לסדיא כדצרי הזוהר חאלו ע"ס .

ואמנם

לענין אשר לא יוצאו הרואים להפיב נכס שלא להאמין ח"ו לדברים הקדושים הללו של התיקונים והזוה"ק סכ"ל מפני ראותם כמה וכמה פולכי סוצב דלזלין כל יומיהן צלא הועלת עד יום מותם ולא אעיל אורחוי דתיובתא צלצתון להיות חסותא לכשתתהון לכן אעתיק דצרי סומ"פ ורואי פ"א לענין ישמעו ולמדו דרך ה' לעשות לרק צבילה ובקדוש ישראל יתפללו ח"ל אשר ר"פ וחכפ"ל ישימו חף לאחר שהקצ"ה מלפס לרשעים שייעשו חסוזה וחין עושין אפילו הם רולים בחרונה הוא כועל חס לצס שלא יעשו חסוזה כו' וזהו לא ישמעו כי חקרו וגו' אעפ"י שהם רולים לשון להקצ"ה וצלין לעסוק בחפלה חין יולטס למה כי חקרו סנעל צפניהם כך ה"י פרעה רולס לעסוק בחפלה ואחר שהקצ"ה לעשה עד שלא ילך ותיחלל לפכיו עכ"ל .

ודנה

דצרי הזוהר והצ"ר חמה מחמ"ים ומת סקותם זה גילס זה כי מ"ס צמ"ר הכ"ל שהקצ"ה מלפס לרשעים שיצו בוונתו מעם כדעת הזוה"ק הכ"ל דקוצ"ה אעיל צלצתון ארחוי דתיובתא סוזו רלוכו של הקצ"ה שרשעים יצו וצ"כ אעיל צלצתון כך ותיינו דקאמר שהקצ"ה מלפס לרשעים שייעשו חסוזה וכהה לשון לפיון ומלפס החאמר בכחוצים ודדרז"ל הוא ענין חפץ ורלוון עלום חל סדנר המתבקס לו סינא ומאכס זה סייך חלל צדי אדם שאין רלוכו מוסה רובס חל המתבקס סינא חלל הסי"ת כשרלוכו על דבר מה חכס רלוון זה יעסו רובס גדול צמי שהגיב חליו הרלוון הזה כי חלל כל סנבראים כולס קיווס וחיווס חלוי צרלוכו יח"ס וח"כ כשרלוכו לח"ה חרס יעסו רלוון חוה רובס גדול צלצ צהרס] חוס ח"ס חלל שהוסק צמ"ר סכ"ל לצאר דעדה זו חינה כוסגת כ"א צמי שלא הרצס לחרש"ע חלל צמי שהתריס לפכיו יח' וסרע עעס"ו מאוד ולא חכה לעלחו יח' שייעלו צלצו לשון כמ"ס צוה"ק

ודנה

למה שכתבנו למעלה שהזוהר והמ"ר לדבר ח' כחכווכו יתצארו העקרלות חאלו כמין חומר צקודס כי אדרצס העקרלות חאלוכים מוגלים חס עלפוכי העקרלות סקודעים להס כי לאחר שכתפס צעקרלות סקודעים ענין סמדת המתנהגות עם ח"י צ"י דקוצ"ה אעיל צלצתון ארחוי כו' ור"ל כי רלוון העליון צעס החוה צורח ניצ שפחיו להספכל לפכיו כן סוזו קימחי סעוצהק כי עת רלוון חוה .

ח

ח

אח פיהם ולצם עלקצו ולהתפלל לפניהם ית"ש וע"כ
 זהו שכל הכחז לפתך דצמח יודע וליפה חס זה
 האים מרולח לפניהם ית' לקצו חליו צהכנס כלצו
 אורחיו דתיוצחא או חס הוא מהכח האחרת
 שמתעורר ממנו דרכי התשובה והתפלה חיו לכן פי'
 שכתוב ואמר דקיומן זה יהא מוקד צידו עין צורח
 כיצ שפתיים וגו' דחס לא יענהו ומהתפלל
 ולהתחנן לפניהם ית' כי יחל מענה לחלות ולהתפלל
 לפניהם ית' על נפשו קיומא מילתא הוא דהוא
 מהכח שמתקבלים לפניהם ית' לרלון כי כיצ שפתי
 יוכיחו וכח"ל וסוקי' הכחז עוד לצח"ר כי לא
 די זה סיקוצל לרלון אך גם יוספם לו שלום עכל
 לך כי עד הכח הכל מתרחקו וכפרדו מקצציו
 מכה הכרח העליון כח"ש צוה"ק אחרי הכ"ל וכן
 המלאכים העלמיים שלו שכינתו לו מ"ג שנים
 והלחה לשמרו חס ג"כ כהרחקו מעיניו צהעתי
 ולאחר סיקוצ הלח יסיצו גם שמש לדור עמו
 צהצנה כח"ש צוה"ק משפתיים הכ"ל צאופן כי
 הכל יסליעו עמו המוכי מעלה ומטה וע"כ ככה
 מלה שלום להיציצ צפ"ע וככ"ל להורות מעלה זה
 האים שהחל צביצ שפתיו שכתב לו לקצו ולהתחנן
 לפניהם כי כולם עם הכל עכל לך וכאמור . וזה
 עקיים הפחז עוד שלום לרחוק ונקרוב אחר
 ה' ורפחתי ר"ל שלום זה מהכח לרחוק ולקרוב
 צקוה כי גם לזו שכהרחק עד ענה וכתקרב כעה
 יוספה לו שלום הגזה כי כבר רפחתי צחקווח
 דקשמתח שנתתי לו וכח"ש .

ועתה סוקי' הכחז עוד לפרש דבריו הראשונים

לשכי קיצות אחד כדי שלא יעלה שום
 אדם דופי חיו דבריו הראשונים לכשיראה כמה
 צ"ח דלח אעיל ארחיו דתיוצחא כלצם ועמים
 צעומאחם ח"ו וכח"ש"ל וזאת שניה כי רלה הכחז
 להדריכנו אל הישרה שכתוב חליו ית' מהרה צטרס
 יקחמו וינעלו דרכי התשובה וכח"ש צמר הכ"ל .
 וע"כ קיים ואמר ותרשעים כים כרגם כי השקט
 לא יוכל ויגרשו מיימי רפס ועיפ' אין שלום וגו'
 לרשעים ור"ל כי כמו ח"ס ככתדחם מגבול הקצוע
 לו לא יוכל השקט צחיות שאין זה מקומו ולא די
 שלא יכלו ח"ים להללל עם מפני שאינם שקטים
 אך גם יוקישו רפס ועיפ' מחדש מרוב קערת
 ח"ס הכיחן חוץ לגבול מקומו (ועיין צוה"ק פ'
 ג) הנה כמו בן גל אהמה על חוהן רשעים

ג"י הפלח אליהו הכצ"ח וכמו שיתבאר צק"ד .
 ואל תהמה ע"ז דגדולי' מזו מליכו כשכתבה ע"י
 הפלח אליהו הכצ"ח וכמו שיתבאר צק"ד ואל
 תהמה ע"ז דגדולי' מזו מליכו שכתבתי ע"י הפלח
 כגון הסוד שצמרכנה שהפכו יחזקאל לכרוב ע"י
 הפלה וכן אולרות שלג שציקש דהמע"ה רחמים
 וחורידן לארץ כדאיתח צהגיגה הרי סקרדי צחאסיה
 כשהנו ע"י הפל' וכמוצאר .

אלה

שנקדים צזה דצרי רז"ל צמכת צרכות
 דף ל"ב ח"ל אחר ר"ח אליהו העיח
 דצרים כלפי מעלה שכאמר ואתה הקצות את
 לצם אחורית וגו' אחר ר"ש אעפ"כ חזר הקצ"ה
 והודה לו לאלהיו שכאמר ואשר הרעותי ע"ש
 פירש"י ויל"ד דח"כ שחקצ"ה הודה לו לצסוף ח"ך
 קראו התיח דצרים ארצח ה' לשצחו ע"ז וכח"ש
 הרצצ"ח צע"י ע"ש ועוד יל"ד דח"כ צהודחה זו
 חס הודה חס לאו .

ואמנם

למש"ל יתבאר על כהן צק"ד להיות
 כי מקדם מופעלו של ח"לה"ר כך
 היחה מדה זאת מהתגבט לשיעמוד הקצ"ה ליעיכו
 של האדם לעזרו למען יהא צכומו להתגבר על
 ילכו וכח"ש"ל חלח שלא היחה מהתגבט כן מל"ז
 כ"ח צצני אדם גדולים לצד וכמו שפירשו דהע"ה
 גפירוש שאמר לופה רשע ללדיק וגו' ללדיק דייקח
 אשר ע"כ חמלח שאמר דהמע"ה על עלמו לך
 אחר לצי צקסו פכי את פניך ה' אצקש וגו' .
 ור"ל כי הקצ"ה אעיל כלצו אורחיו דתיוצחא ומיד
 דאעיל כלצו' החעורר מיד וחלל רוח ה' לפעמו
 נקרצו לקצו חל חסי"ת ולהתחנן לפניהם ח"ש לך
 אשר לצי ור"ל ע"י עת ע"י שהכנסת כלצו ארחיו
 דתיוצחא . וע"כ צאמה כך אעשה ואצקש את
 פניך ולא אקצו החעוררת שלך ריקס ח"ו . ואמנם
 דצ"ר זה לא ח"י כוהב כך כ"ח צצני אדם גדולים
 כרוד העלך וחצריי וכח"ש"ל צמדה זאת לא היחה
 מהתגבט כן מהחלת צריחה הילך כ"ח חלל צ"ח
 חחפלים צעצורת צורחם . חלל לשתחא מדה זו
 כוהגת כן גם צפחתי מעלה זה לא ח"י עד שצח
 אליהו הכצ"ח והתפלל על דורו צימיו צאוורו
 עכבו ה' עככו וידעו כל העם הזה כי אתה ה'
 אלהים ואתה הקצות את לצם אחורית וגו' .
 והנה כך ח"י צאמה אשר הועיל צחפלתו פירדת
 חלש ען חשמיים וכשראו העם את מעשתי ה' כי

הטעה דצרים של משרע"ה צחפלתו ח"י
 עד"ז ממש וכדאיתח חתם שאמר ושה ודי
 זהו צצציל רוב זהו שהשפעת לחס כו' אין ארי
 כוהם חלח עתוך קופה של צצר כו' ור"ל כי מלי'י
 וחפלה זאת היחה לדורות עולם שלא יספיע לחס
 זהו יוחר מדאי כדי שלא יוגרם החטא לחטוא
 וכמו שאירע לחס עתה צצצציל רוב זהו חטאו
 ולא נתקבלה הפלתו זאת עד ימי הושע שכיצח
 לחס שגם צעל הראשון לא עשאהו כ"ח צצציל

יוצ כקף וחס סה"י להס. ולכן הדעו שמכאן ואילך ולקחתי דגני צעתו וגו' ולא לא יתחם ארי מתוך קופה של חצן וכהפלתו של משרעה ככ"ל אלא מעכ"ל קוראם ומטיח דצרים אע"ג שקיבל הקצ"ה דצריהם והפלתם מפני שאמרו דצריהם דרך תרעומות. וכך מלינו שקראו חז"ל לר' לוי צפ' קרר העניות ומטיח דצרים בצביל שצחפלתו על הגשמים אחר לפניו ית' עליה למרום ואין אחת משגיח על ציך כו' ע"ש. והנה גם הוא נענה צחפלתו ואעפ"כ קראו החם מטיח דצרים בצביל שד"ר דצריו כמתרעם מרוב לרות ישראל לכן ה"כ למרעה ולחליהו קרא צסם מטיחי דצרים כ"ע על שדצרו מרוב לרות ישראל כמתרעמים לפניו ית"ש ואעפ"י שהטיבו כל אשר דצרו :

לבן

לפנע"ד לפרש צמאמר זה פירוש ונחורו ואנחה עפ"י מה שציארכו למעלה צמאמר ובהקדם עוד דצרי המ"ר פ' השא"ל כי כראה צעיל דהמאמר הלז והמ"ר כוונה אחת להם וכמו שיחזרו צס"ד ולא הייתי מצטרף ומאריך כ"כ ומה גם שהוא כגד דעה רס"י. ואמנם מפני שכונה הלכתא בצורתא הנובעים לעבודת הש"ת איכא למישמע לכן לא נמנעתי ומלפשו כיד ה' הטובה עלי וז"ל המ"ר שם וענה ה' אצינו אחת כו' וכשאתם רואים עלומים צלרה אתם קוראים לי אצי ומהו אכחנו החומר ואתה יולרנו אמרו ישראל רצון העולם אתה הכחצת לנו הנה כחומר ציד היולר כן אתם צידי ציה ישראל לכך אעפ"י שאנו חועאים ומכעיסים לפיכך אל תסתלק וועלינו למה שאכחנו החומר ואתה יולרנו. צא וראה היולר הזה אם יעשה מציות ויכית צה לרור כיון שיואלה מן הכצנץ אם יתן צה אדם מעקה היא מנעפת ומקום הלרור ומאצדה את המסק' שבוהי צי גרם המציות לנעץ ולאצד מה שצחוכה היולר שהיית צו הלרור. כך אמרו ישראל לפני הקצ"ה רצון העולם צראה צנו ית"ר ומכעירינו שכחוני כי ילך וגו' והוא גורם לחטוא לפיכך ואין אחת מסלק את המעטיח ממנו פירש ית"ר בקרא כן עמ"כ] אלא צצקשה ומך העצירה ממנו כו' שכהא עוש"ם רלוכך אחר להם כך אצי עוש' לעטיח שכאמר ציום ההוא וגו' ואשר הרעותי מהו אשר הרעותי זה ית"ר שכאמר כי ילך לצ' האדם רע ומכעיריו עכ"ל :

ודנה

יל"ד צמאמר הלז עוצה חרד דהיין רמוז צקרא צצקשו ישראל שלא להסתלק מעליהם וגם היכן רמוז צצקשו שיעציר ית"ר מהם וצויתר קשה שמהחלה דורש שהקצ"ה וחרעם עליהם על כי צהילר להם אז קוראים לו ח"י ואח"כ דורש וקרא זה לצצח שצצקשים מסקניו שלא

שלא להסתלק מעליהם. ועוד להלסון אינו מכוון דמעיקרא קאמר ואין אחת מסלק הסמ"א ממנו כו' דלסונו מורה דלחמיותי קומתה למה אינו מסלק הילת"ר מהם. ואח"כ צאו צחמוכים אלא צצקשה ומך כו'. עזאזר דאין זה מן החימה למה אינו מסלקו אלא שמתחכים ע"ז. וצויתר ית' לדקדק דהיכא פשיעא ל"י מן המקרא דכי הנה וגו' שמהראוי ליולרנו ית' לסקל ומאחנו עד שהם עמתיים עד"ז למה לא מסלקו :

ואמנם יתבאר ע"ד שציארכו למעלה צסם

הזה"ק צפירוש הכחוצ צצחוח יעש"י כ"ז רכד חמי קוצ"ה דילת"ר אהקוף צ" צצ"כ כו' אז אעיל ארחוי דתיצחא צלצ"י כו' ולכן אחר שכתבלה זאת אל הכציא החמיל לקדר הפל' כמ"ש רס"י שס צס"י ק"ג וצקוף ק"י ק"ד דהפלת הכציא עתחלת ומקדי ה' אזכיר וגו' עד סוף ק"י ק"ד והחמיל הכציא צחפלת עד"ז צצביל ישראל וצמקומם למען ידעו שהיך יצקשו פניו ית' לאחר שיגלו ומקומם וכמו שצזכיר כ"פ צחפלתו זאת מחורצן ציתע"ק וגלות ישראל כמ"ש ליון מדבר ה"י וגו' לצריפת אש וגו' שזה לא ה"י צימיו שהרי מנשה הרבו כדאיחא צפ' החולץ ולאחריו ה"י כמה מלכים עד שצחרצ ציה צימי ירמי' וצימי לרקיוו מצני צניו של מנשה וכדאיחא צפ"ק דצ"צ י"ד צי אלא שחפלתו הכל לא ה"י כ"א צצביל ללמד דעת את עם ה' מצני הגולה שהיך יפילו תחייתיהם לפני חנון ורחום וכמו שיתבאר : והנה זהו מה שאמר צסם צחפלתו זו למה החעירו ה' מדרכיך וגו' שפירש"י שס צצידך להסיר הילת"ר מאחנו כו'. וככראה שהכציא קורא חגר ח"ו על מדותיו של הקצ"ה למה צראו הילת"ר כמ"ש איוב מסרת את העולם ציד רשע וגו' כ' חלילה ומלחשוב כן על צניאו של הקצ"ה אצל כוונה חפלתו ה"י צזה עד"ש למעלה צחפלתו של אליהו הכציא צציקש ומלפניו ית"ש למיעל אורחוי דתיצחא צלצוח צני ישראל למען יקל להם לשוב אליו וכמס"ל והכציא יעש"י כי גם הוא ציקש כך מלפניו ית' למה חמעיו ה' מדרכיך וגו' כי ה"י לך להסתקד עמנו ולמיעל ארחוי דתיצחא צלציו למען נשוב אליך ולא יעול צכסופא קמד צלא חועלת ח"ו אלא שחחמנץ עוד ללמד לצני ישראל דעת להפיל תחכה

עלומה לפני קונס סיצקשו לפניו ית' לאמר כי הלל עד עכשיו ה"י לנו מי שייעורנו אל השטוב ולצקש עלינו רחמים ומלפניך אצל עתה שכתבל כ"ז ית' לך צעלמך כצ"י לחם עלינו ולהאר פניך אלינו וכמו שהזכיר צקיום חפלתו זה אומרו צסם פנעת את צס ועושה לך צדרכך יזכרוך וגו'. ר"ל הרגה את הלדקים צסיו צסם לצקש רחמים עלינו למען סלדיק צריותיו של הש"ת [כעשארז"ל צמ"ר פ' וירא ע"פ אצצח לך וגו' שקאי על אשעי' צחפלתו על אכסי קרום כי אצצ ללך צריותיו של מקום ע"ש]. ולא עוד כי עד הנה צדרכיך יזכרוך ר"ל אהון הלדקים יזכרוך אלינו להעיר אותנו צכל עת אל דרכיך הטובים ועיין פירש"י אצל עתה מה נעשה ויוסף עוד הכציא להחפלת צצביל ישראל ואמר שלא די לנו צלער הזה אך גם אין קורא צצמך ומעשור להחזיק צד וגו' ר"ל שיעשור לשוב אליך ע"י שחעורות של הכנסה אורחוי דתיצחא צלצס כדרכיך הטובים ככ"ל (והו לשון שחעורות שאחו הכחוצ צכאן יוחר ומצטרף מקומות אלא להורות על האמור) כמי נעטע מעתה כי הלא הקתרת פניך וממנו ור"ל כסתלק מעלינו ואלהככים ארחוי דתיצחא צלציו לכן סכני אמתנו להפיל תחייתנו לפיכך שחחכנג עמנו לפני' מסורת הדין וכבודל חסדך השוב ומחם שלא להסתלק מעלינו ולהככים אורחוי דתיצחא צלצנו ויתבאר עוד צמך צצעה"י.

ועד"ן קוצצ סולך דרשח המ"ר פ' השא הכ"ל

שפחה צנכות וקיים צצצח דומחלה אומר דמה שאמרו ישראל ועתה ה' אצינו אחת וגו' אין זה צצחם שקוראים להש"ת אצינו צצח עליהם לרה ח"ו וא"כ מה זה שצצקשים אח"כ שלא להסתלק מעליהם וכי צצביל שקוראים אותו ית' שלא כהוגן יענם כהוגן. ואמנם למעיל יתבאר על ככון צעזש"י כי כוונה המ"ר עד"ש למעלה ששם כל זאת שאין אנו קוראים אותו כ"א צעם לרה שהוא קריאה שלא כהוגן. עכ"ז אנו מצקשים שלא להסתלק מעלינו ולהעיר לצותינו לשוב אליו מפני מה לפי כי אכחנו החומר ואתה יולרנו וגו' וז"ש צמ"ר שם אע"פ שאנו חועאים ומכעיסים לפיכך אל תסתלק מעלינו למה כי אכחנו החומר ואתה יולרנו וגו' ור"ל כי רלוכיו

לעשות רלוך אלא שהי"ת ע"כ ע"כ לכן תחום עלינו שאל להסתלק מאתנו ותכניס בלצניו ארחי דתיוצחא ואל תמאס אותנו מפני רוע מעשינו כי רוע ילרנו המחקיק אופתנו גורם כל אלה. ע"כ מהראוי שאל תסתלק מאתנו ואדרבה תשכון בינינו להגביר אותנו על יל"ה"ר בהכנסת ארחי דתיוצחא בלצניו וע"ז נחשורר להחזיק בך כשאל תסתיר את פניך ומינחתנו וכמ"ל וכל זאת לומר הכניא דעת את עם צ"י בגלותם שלא יאזרו תקותם מה' חלילה כי יש להם צמח לקמוץ לחלות פניו ית' גם צמח לרת גלותם הלא הוא מפני שאינם מורדים זו ית' ח"ו בשביל רוע רלוך. אך מפני רוע ילרם לכן הם מתחככים המעוררות ארחי דתיוצחא בלצם צמח שיתכון ציוחם וכמ"ל:

ואמנם

כשאלו ישראל לדי מדה זו צימי ירמי הכניא צמח גלותם שחולרכו להפלה זו סקידר להם יעמי הכניא כמ"ל אזי רלו להחביר צתפלה זו להרים ראש שלא יתלום זהם יל"ה"ר מכל וכל והוא צמועם דברי ירמי שאמר כי הנה כחומר ציד היולר כן אהם צידי צית ישראל הצינו דצרינו כי הגם שבלאת כלי חרם מן הכצמן ועורר בלרור כשפך כל המסקה ונחוכו ואין לו תקנה כחומר צמחל שצ"ר ע"כ אכל מאחר שדיעה אותם הכניא לחומר הלא וכפירש"י עם צירמי" קי" י"ח שים לו תקנה לעשות זו כרלוך היולר ושהו כוונת ירמי כי הנה כחומר וגוי' כן אהם צידי צית ישראל צכל עת לתקן אהם עכל וכל ע"כ חסדו שבם כוונת יעמי צתפלתו שאמר אהמו החומר ואתה יולרינו נמי כך הוא ומפני כך תמהו מה זה שאין אהם מוקיר המעט אהמו כמו שהצטעחמו ע"י כציאך ירמי ואם צאולי תפלי' אלו חסרים להתפלל לפיך על זה אהם הנה אלו מתחככים ומצקקים בצקשה מוץ העצירות מועטו כדי שכהא עושים רלוך כו' :

וידן

שהשיב להם השי"ת ר"ל שכבר השיבם ע"י כציאו מיכה אוקפה וגוי' ואשר העשות וגוי' שרפואה זו (כע"ש רש"י עם צמיכה על מלת אוקפה שהוא מלשון רפואה) להקיר היל"ה"ר מכל וכל לא תהי' כ"א לעתיד כמ"ש מיכה ציום שהוא וגוי' ר"ל לעתיד לצא לקציצא היום שהוא הירוע צצוא גואל הלקר ואשר על כן אין כוונת ירמי צמח שדיעה אותם לחומר הלא להשמיענו שיש

כוונת חומר כי אלו הי' רלוכי צכך לצרוח אהם צלי יל"ה"ר וכי לא הייתי יכול הכיולר הזה וגוי' אלא שאין רלוכי צכך : אך לפתח צריאח האדם חמלת היל"ה"ר רוצן להצרות שכרם לכשתצמחו צחיים אלא שעכ"ז פתחון פה יש לכם צצביל זה שלא אסתלק מציניכם למען אהקיף צידייכו בהכנסת ארחי דתיוצחא בלצניו וכמ"ל. וזהו בעלם שהודיע הכחוצ שניה דבר מחדש צחומר כי הנה כחומר וגוי' ר"ל כי צחונת כן דרכי הגם צתחלת ילירחם כיהן צכס היל"ה"ר שכן רלוכי כמ"ל עכ"ז גם עתה לכשתגדלו הרי אהם צידי כחומר ציד היולר וגוי' לתקן אהם ע"י הכנסת ארחי דתיוצחא בלצמם למען השיבו אלי וכמו צציארכו כ"ז למעלה צעזע"י. ומעלה נתיצבו כל דברי הע"ר הכ"ל מכל הדיקדוקים שדיקדקו צו למעלה וכמוצאר למשכיל :

ואל

גם מתחלת ילירח האדם צעוה"ז כך הי' ודתו של הקצ"ה ית"ש כי אה"ר לאחר אותה וועשה כשצמח קול הי' החציא א"ע צחוך עץ הגן עד שקראו הקצ"ה ואמר לו איכה וגוי'. והנה נוי צמח תמי' כזאת שיעלה על מחצתה יליר כפיו של הקצ"ה להחציא ומפני נוי צמחל כל הארץ כבודו : ואמנם הכוונה הוא עד"ש כי השכיל גרעתו צחונת כפי קראוי להיות מלך סורת הדין טמי שחמל ועוצר על ליווי המוקום צ"ה טוב לא יורר צצוכוהו אלא שירחיקו ויקחלק מעליו לכן כשצמח את קולו ית' חסצ להצחא מן הלק צחוך עץ הגן כי חסצ צבוראי' לא יצא כבודו ית' דרך עם ומפני החומל שחצחא צמח והנה חונת שכן סורת הדין כותן אכל רחמי השי"ת מרוצין ומה גם טצח צעענה שהכחש הוא היל"ה"ר השיא אהמו ומה אהם אהמו ע"ז לכן התכחג השי"ת עמו צצביל זה צורת עוצו וקראו איכה וגוי' לפתוח לו פתח של חסוצה ולהראות לו מנהגו עם צריותיו שהוא ית"ש המעורר בלצות צני ישראל ומכניס עומם בדצרים כמעט יצבו אליו עצור הטענה מלך צריאח היל"ה"ר וכמ"ל וזה כפתור ופרח :

ומעתה

יוצן לנו מאמר תמי' צפי חלק ק"ה א' שאמרו עם חכמ"ל וח"ל עם מודע טובצה העם הזה מוסוצה כלחת וגוי' אמר רב חסוצה כלחת השיב כמ"ל לכציא כו' אמר

רצ"ח רזהו חסוצה כלחת שהשיבו ישראל לכציא שחומר ויקרו למשפט אלהים יורנו וגוי' אמר להם הכניא חזרו צתסוצה אמרו לו אין אלו יכולין יל"ה"ר שולטו צכו חומר להם יקרו ילירכם אמרו לו אלהים יורנו כי אין ציכלתינו לייקר אותו עיין רש"י עם והנה יש לתמוה הרבה כי הלא על דברי רב ומוחלל שפירשו כ"א ומה איזה חסוצ' כלחית השיבו ישראל לכציא מפרש עם אחריו מיד שכפי האמת אין צתסוצה ישראל מועם הגם שחסוצתן הייתה קשה וכלחית וכמוצאר עם ע"ש אכל על פירשו של רצ"ח צתסוצ' כלחית הכיל לא פורש מה השיב להם הכניא על חסוצתן וכי ח"ו חסוצתן של ישראל אניתוחם צזה הלא חמורי צראש הומי' הקרל וצחרת צחיים ומ"ש הר"ף צע"י עם צכנהדרין שצחונת ומפני הצחיתה אין צתסוצתן מועם ע"ש אין דצרינו מוצכים כלל דכי צצביל טעות גדול כזה טעמו ישראל צתסוצתן לכציא יכנהו הכניא צכחוצ צשם חסוצה כלחית וחולס למש"ל יצחאר על כוון צס"ד כי צחונת כן הוא חסוצה כלחית לדעתם של חלו כיוון שהיל"ה"ר כיהן צחוס ומחלת הילירה א"כ הרי הוא כלרור אצן הכיהן צחוך כלי חרם טזה גורם לנעף המסקה מוחוכה כו' וכמ"ש צמי"ר הכיל אלא שצחונת אין זו טענה גמורה כ"א לאותן סרולים לפרוק מעליהם עול מלכות שמים ורוליס לילך צצטריות לצם הרע אכל ליטרי לצ אין זו הטענה ומסקפת להם על הכלל חלילה ואמנם חקפיק להם טענה זו להיות להם לפתחון פה לצא להתחכן לפניו ית"ש שלא להסתלק מעליהם ח"ו צקיצה חמלתם אלא אדרבה ישכון ציוחם ויכניס ארחי דתיוצחא בלצותם למען ייקל עליהם לכצות מלחונת היל"ה"ר כי הנה רוליס לעמוד צקשרי מלחונת הילר כל ימיהם ולכלחו והגם שהמלחמה כבידה ואמנם לכבוד צוראם ייקל עליהם ומה גם כי יחמכו צעזרתו ית"ש שיקשיב חתיכתם לעמוד ליומיכם צכל עת לעוררם ולעוררם צמלחונתם זאת וכמו שהעיד להם כציא הי' צחונת צחומר כי הנה כחומר וגוי' לומר שצכל עת כותן לנו ית' תיקון ועזר להחביר על ילירנו וכמ"ש צמי"ר הכ"ל וכפי מ"ש צפירותו צעזע"י. וא"כ הרי ירמי הכניא צעלמו שהשיבו לו אהמו חסוצה כלחית הוא עלמו גילה להם טענתם צחומר להם כי הנה כחומר

ובאמור ופני שחצונה זו היחה פשוטה צעירי רצ"ח כי כבר גילה אוחה ר' יוחנן רבו וכמפורש צפ' חין עומדין וצפי החליל שדרש למקרא זה דהנה כחומר ציד וגו' שצירתי דבא הכניח צנה לחק ידי ישראל שלא יקשה עליהם עול מלחמות היל"ה ר' וכמ"ל לכן לא צ"ה רצ"ח צפ"י כי קודם עלה דר' יוחנן וכמו שכתב ראשון של ר' יוחנן צנה צמור צנה"י .

ובזה

כבא לפרש מאמרו של ר"י צפ' החליל הכ"ל שאמר דלמלא שלשה מקראות הללו כחמוטעו רגליהם של שוכלי ישראל כו' : דחין כוונתו לומר דכחמוטעו צמטע דח"כ קשיין כל הכך קושיות שהקשיתי למעלי צנה וכ"ל ואמנם רובו לומר דשלם מקראות הללו צאו לחזק ידי הרפות ולאחץ צרכים כושלות היותם צחץ חויציהם שלא יצואו לומר ח"ו כי מאחר שריחם הקצ"ה מאלרס ועצית מאויים צצביל חטאחם ח"כ הסחיר פכיו מהם כל רחם לכלל ח"ו וח"כ מה יועילו שוב צלומרם משפטי לרקו ית' או צתחכנס לפכיו צתפלתם כי מי שומע או יקטיב לחומע"ט שלהם לפי שישצנו צרע לאמר שאם היל"ה"ר גרם להם שהקצ"ה השליכס מעל פכיו ומקודשה עקום שהראות השכיני' הדיך יוכלו עוד מעשה לעמוד לנגדו צחץ לא ענוהה צצחלרות חויציהם והגם צצכל עקום צגלו שכינה גלתה צעהם כמשאר"ל מה להם צזה כי אם לא יוכלו להצביר על ירס צמקום העקוד' ק"ו שלא יוכלו ללחו צמקו' שאינו עקודס . וצעו"ר כמו שגבר וגרם להרוס את עקדס ה' ולגלות השכיני' מעקומה הקצוע לה כך יצביר עליהם ח"ו לגרום להם גם זאת להרחיק ח"ו את השכיני' מעליהם צמקום גלותם שאין ספק שזה יקל על יל"ה"ר לצבנו ממה שראינו שציצ צמקום המקודס ובאמור וח"כ מי ישמע לעקום או מי יפנה לחומע"ט שלהם ולמען שלא יצואו ח"ו לדי מדה זו לומר כן ולהיות מאוחן שאמרו שוא צצוד חלהים ח"ו . לכך באו שלשה הנציחים הללו להצבירות להם צצמו של סקצ"ה שיש להם על מה שיקונו ורגליהם לא יעומו ח"ו כי הנה כציחות מ"כה שאמר אוקפה וגו' ואטר הרעותי וגו' שהוא מורה שהקצ"ה מתחנע על צצראו ליל"ה"ר וכמ"ל ח"כ צענכס זו ים לנו שחמון

הכחוב צפ' ואחמקן ואמר צלר לך ומלאוך כל כל הדברים וגו' וצנה עד ה' וגו' ושומעה צקולו וקיים כי אל רחום ה' אלהיך לא ירפך ולא יסחיתך וגו' . שיל"ד שאם רלה הכחוב להורות מעלת השקובה ושכרה הכי הול"ל ושומעה צקולו ורחמך ה' אלהיך ולא ירפך וגו' וכמ"ס צפ' כלצ"ס כשפתח צמלות השקובה קיים ואמר וצ"ה וגו' ורחמך וצ"ה וקצ"ך וגו' ולמה שינה הכחוב לשונו כאן ועוד יל"ד צמ"ס לא ירפך ולא יסחיתך . שהודיענו הכחוב צנה שני דברים שאין ענינם שום דלאחר שהודיע שלא ירפה ידיו ית' מלהחזיק צם לא הולך שוב להזכיר שלא יסחיתם ציען כי חעוב וטרע הם שני דברים הפכים ואם ייעיז ודאי שלא יריע והכי היל"ל לא ירפך ולא יעצך כמ"ס צפ' וילך .

ואמנם

הן הן הדברים הנאמרים למעלי עפ"י דברי הזהר והגמרא ולכן כאמר שלא צה הכחוב צכאן להודיענו צצכר השקובה כמו שהודיע צפ' כלצ"ס ואמנם צה להורות מעלת השקובה שאינה נמנעה מן האדם צכל עת כי הגם שהלך צדרך שוצב והי' כחשצ כמה מומס . עכ"ז הקצ"ה שולח לו אקוותא לכשמת"י ומכניס אורחיו דחויצתא צלצ"י כו' וכן צכל מה שיעצור עליו ח"ו ומאורעות הזמן וקורותיו אל יתייאש עלמו לומר שצכר כהרחק השי"ת ממנו ומה יועיל כי יפגע צו כי לא כן הדבר עמרו ית' אלא שמוצי' הוא עם האדם צכל עת להציצו אליו ושאינו מקחלק מאתנו צכל עת שצצקס ממנו להחקרב אלינו ושלל להסתלק מאתנו וכמ"ס כ"ז למעלה צנה"י ח"ס הכחוב צלר לך וגו' ר"ל שלא חאמר כואם ח"ו ע"י רצ קורות הזמן אלא כך העשת וצנה עד וגו' ולא חחוש לשום דבר ולמה כן כי אל רחום ה' וגו' ולא ירפך מלהחזיק צידך כמאן דלחקיק צידי' דלחרת וכמ"ס צנה"ק הכ"ל צפירוש ומה שער עכשו ה' כחשצ כמה צצביל דחזיל צלא חועלת כמ"ס צנה"ק הכ"ל הנה לאחר שיחזיק הקצ"ה צידיו יעומד ח"י לגבי ח"ו ו"ח ולא יסחיתך ר"ל שזשו הקיוע גופא סיסייע לך השי"ת ויחזיק צידך צזה יגרום לך שלא תצא להשתחם ח"ו שלא הלך מעולם הזה צלא תצובה וצלה חועלת ח"ו שחסי' כחמה מעולם עליון ח"ו אלא דצצצ צזה שידריכך לדרכי השקובה ויסייע לך יגרום לך

חיים צנה וצבא . והנה עד כה ציארנו מאז"ל צחקדמות חמיסיות ודברים ככוחים צנה"י : **ומעתה** נשוב לצאר מאמר הכחוב שחחלנו צו צחחילת הדרוש אלא סקקדים עוד לפרש כחוב ח' צחחלים הפלת לדרו' וגו' פדה חלה"י את ישראל ומל לרותיו והנה צכל חמחמור לא ציקס כ"ח על כפשו ואודותיו של עלמו ולא הזכיר מאחרים דבר וח"כ מה זה שחחם חמחמור צצקסחו על אחרים כמ"ס פדה חלה"י את ישראל וגו' וציותר ים לדקק מה שחזכיר צפדי' זו סם חלה"י שהוא מדה דדין יוטר חו"ל לחזכיר מדה חרחמים שיפדם כגודל רחמיו ית' ומל לרותיהם : **ואולם** יחצאר עפ"י ח"ס למעלה וצחקדס עוד ח"ס לפרש הכחוב צצמחמור זה שאמר למען וגו' וסלחת לעובי כי רצ הוא וגו' שחכוכה הוא צציקס דחמע"ס על מחינת עוכותיו כמי צצח צענכה צהיות כי שליפת היל"ה"ר רצה הוא על האדם ח"ח כי רצ הוא ר"ל יל"ה"ר רצ שליטתו הוא והנה סיצת גבורתו ושלטתו הוא להיותו משתלטל ממדת הדין והגבור' כמ"ס צצער קילור חצי"ע ע"ס וכן חמלא מפורס צזה"ק פ' וישצ קס"ע צ' ח"ל וצגין דיל"ה"ר מקטרגא ל"י לצ"כ צעי צ"כ ללחחקפח עלי' וללחחחפח צלחר דגבורה כו' וצגין דיל"ה"ר חקיק צעי צ"כ דיל"ה חקיק מני' כו' ע"ס ור"ל ע"ד חממור צהיות שיל"ה"ר שורטו כמחך מגבורות הקדושות אלא שטובע שאז כל צעלי הדין מס"ח יונקים מהם ועיין צצער קילור חצי"ע סם וע"כ כשהאדם עומד על כפשו להשתחף צמדת גבורה צצורסה צקודס ממילא שהוא חקיק מן היל"ה"ר שאין חחיותו כ"ח מהשהלשלות שלמענה ואז גם היל"ה"ר ישלים חחו צהיות כי כמחך צצורטו שהוא קודס ועיין צצער קילר חצי"ע סם וחצין .

וע"כ לאחר צציקס דחמע"ה צצמחמור זה על מחילת עוכותיו צענכה זו שיל"ה"ר קסה ורצ שליטתו ושלל ה' יכול להחחיקו צעת שהוא אטר ע"כ צענכה זו צעלמה החל להחפלל על ישראל שיושעו הם ג"כ מל לרותיהם צהיות סכל הלרות חליכס צלחות כ"ח צציצה היל"ה"ר וכמו שפ"י רס"י צפי החליל סם וציען כי סיצת העיקרה היא מדה הגבורה כחמור לכן ציקס דחמע"ה צזה ממחך

הדין והצורה שנקדשה שחשורר בקודשה לפדות
הם ישראל מכל לרועיהם ופני שכל לרועיהם משם
כמשכו לכן עזר זה ים להם פתחון פה ולד זכות
צמדה זו שחושיע והסייע אוחס צפדיי לפי שצקס'בה
הביע להם כל אלה מלך ייקח הילת'ר מומדה זו
וככ"ל :

ובזה יתפרט הכחוצ שהחלכו צו כמין חומר
קדוש וז"ל יעזר רשע דרכו וגו' וישו
אל ה' וירחמנו ואל אלהינו כי ירצה לקלוח וגו'
כי צל נהרות על מש"ל ואמר אל הטב שאל
יחייאם כי לא די זה בלצר שיתקבל צמט'ו מכלן
וחיך לפי שומד הרחמים הקרצו לרחם עליו
כמ"ט וישו אל ה' וירחמנו אך גם מה שחטא
עד עתה הרצה מדה"ד לקלוח לו לכטיצו ומורא
לא יעלה על ראשו מפני מדה"ד צקציל רצוי
חטאיו כי ארצה הוא המרצה צקליחה עוכות
האדם מהטעם שציראנו. וז"ש דהמע"ה וצוחן לכות
וכליות אלהיים לדיק וגו' דלא כמלא כינוי לדיק
על מדה הדין צקוס ונקוס צנקרל כ"א על סם
סוי" צ"ה שחול מדה הרחמים דוק והמלא ולמ"ט
מזוחר דלחחר שצכחו לכות וכליות הש"ך ילרס
של כל חו"א קסה והטעם והזמון הנה על ידי
מדה"ד כלעך האדם צדינו. **ומה** עוב ומה
נעים לשמוע צה דצרי חכמים ומידוהם צפיעו
ר"ה סבי' סם וכל מלמייים שהוא עוב לכל שידע
ילר כל יוריים ומה שייכות ים לדצרים הללו זל".
וכפי האמור ככוכים הדצרים כי הקדוש הזה צל
לחוק ידים הרפות ציוס הדין למען לא ירך לצ
העלמין צנקרל שחכוצ עוב ה' לכל וגו' שהש"ך
אפשר זה שיע"צ ית' לכל אפילו למי שחטאיו
מרוצין ח"ו והנה כל חים יודע נגע' לצבו ומה
יעסה ציוס הדין ח"ך יתקרב לצקס תפלי' והחוכי'
לכן השמייענו הקדוש הזה שלא יפול לצ המלמין
צה כי כל המלמין טעוב ה' לכל לא יחוס צקציל
רצוי חטאיו מלצקס רחמים על עלמו כי לעומת
זה שלא הוא ית' יודע ג"כ ילר של כל הילורים
ילרו של זה לא כילרו של זה כל הגדול מחזירו
ילרו גדול ממנו וכמשאר"ל ולכן צקציל זה שהקצ"ה
יודע ילרו של זה כמה הוא קסה ודאי ידיכשו
לכות וילא זכאי צדינו וכמס"ל :

ודרך למיתח קמייחא כי הנה הצעחה זו
שצקצילנו וילרינו צ"ה שלעחיד לצל

יקיר לצ האצן מאתנו. הנה עכין הקרה זו צירוחו
חז"ל צפי' החליל דף כ"ב דלע"ל מציא הקצ"ה
ליה"ר ושוחטו כו' וכן הזכירו עוד סם צלסוקס
דקספידא הוא על ילס"ר שנהרג כו' ע"ס. ויש
להצטונן צזה כי מלחר דכל מה שפעס עד אוחס
פעס לא עשה אלא צהורמלל דמלכא דעלמא ח"כ
למה הגיע לו ככה להרגו לחלוטין כי מה חטא
שיהרג צקצילו וכפי הכרחה ה"י די לו להעצירו
מלחמכותו וסיועל כח הרשות מננו סה"י לו עד
הנה וממילא לא יחגרה טוב צכני אדם להעצירו
על דעת קוקס כי הלא גם מה שפעס עד הנה
לא ה"י אלא מפני כח הרשות שניתן לו ומלמע"ל
ולהחברות צכני אדם :

ואמנם יוצרו הדברים עפ"י מ"ט צתיקויים
צקדמה דף ח' צ' וז"ל כ"ט ע"ח
דלא חייס ליקרי' לשחטא ילרא וסכא' דליה סכא'
לחוד אלא סכא' דקוצ"ה דככל יומל חבע חובין
דצכו לשחטא לון ע"ס. והקסה סם צכ' כסא מלך
דלמה קראו סכא' דקצ"ה דהלל לא עשה אלא
שתיחתו וגם על השליח מוטל לילך ולהגיד למלכו
מה פעל צקליחתו וחיין דלצחר דמלרו צקוצ"ה
ועצרו גרמיישו אלהות כמ"ט צוחר מלא : ע"כ
קראו סכא' דקוצ"ה וע"ס שחיין עוד צעכין אחר
ובכל חירולו לא הועיל כלום לייצק קושייתו שהרי
דצרי השקויים מפורט להדיא שצקציל דחבע
חובין דצכין חיקרי סכא' דקוצ"ה אצל לא עשום
המלך סומד צהקצ"ה וכן שחר חירולו סם חירו
ככוכים מה"ט צמ"כ הרמה. וז"כ צק"ס הקושיח
צמקומה עומדת דלמה חיקרי סכא' דקוצ"ה
צקציל דחבע חובין דצכין שחלל על השליח לסודיע
עכין שליחתו למלכו :

ברם קושעל דמילתא הכי הוא ויתצאר עפ"י
מ"ט צוה"ק פ' מלוח קפ"ה ח' וז"ל סם
קרא כקנעריח האי דעציר דינא צכ"כ כו' וחי לא
דמלכא עביר הכי לא יחפרים שהוא קנעורא וצי
מלכא כו' מערכותא חצעת עלהא ועל צכהא וון
מלכא חאפי' צזימנא דישראל צבלוחא וללו ללוחין
צכל יומא חיהי סלקת ציונא דל לקני מלכא
עלחא וחצעת על צכהא וכדין חחברו כל חיינו
נוקמין כו' וחיך זמין דלטורא דל לחתעברא ועלמא
כו' וקיימך צזימנא דבלוחא כי נמכרנו חכי ועוין
לחשמיד וגו' כי חין הלר שוח צכוק המלך וחי
צכוק

ודבר זה צעלמו ספעס ג"כ אסחר לפני המלך
לחשורוס צאומרה כ"א ה"י רולח המן
צחועלת ח"ל לצקס למוכרס לעצדים ולספחות
ולהציא סכרס אל גכזי המלך ולא כן עתה צציקס
לצצדס שיגיע מזה הפסד גדול למלך. וע"כ חין
להמלך להטות אזנו לשמוע לקול המדבר צרוע
זרון לצו כגד המלך ועצדיו. הנה נחצאר כי
הזוה"ק לא הציא מילי דלסחר למשל צעלמא.
אך אונס רלוכו לומר כי כך ציקסה אסחר צלמח
מהס"ח על ישראל וכן הדבר הזה כוהג לדורות
עולם אסר הכקסס ישראל ומחכנת לפכי הקצ"ה
עלחא ועל צכהא צעענה זו וצצה ללוים ישראל
מכליון וחרץ ומה גם חס ים צדור מי שיתפוס
לומנתה לצקס עדי' ודאי שיליח צחפלתו כמו
שהלליחה אסחר צקציל שחפסה אומנות הזה וכמ"ט
ח"כ מלחחי צכ' עשרה מלמרות מלחר חס כל
חי שחכוצ צפשיעוה דצקסה אסחר ה"י לפני מלכו
של עולם ע"ס :

אלא שחידס לנו הקדוש צעל המלחר הזה
עוד דבר מחדש מה שלא נחצאר צפ'
משפטיים סם והוא כי הגם צצזמן הגלות כפיל
צנייכא דל וסנח עלחא לא שליס כמ"ט צפ'
משפטיים סם עכ"ז צעידן ללוחא צכל יום וצזיחר
צצצחות ככודע אסתלים שונא דל וחחצבר מי
צלה מיהת צשעת חחפלה כעצורא צדצרי חלר"י
צכוונת הק"ט וחחפלה. וסזהו עכין שלימות סעח
עלחא דחיירי מיי"י צוחר פ' משפטיים וע"ס
צוחר וצכ' וק"ט סם וחצין : וחו מה שחידס
כאן צפ' חלוה וחמר דאפי' צזימנא דבלוחא וללו
ללוחהון חיהי קליקת לעחצע על צכהא כו'
וכדין חחברו כו' ולהעציר המלשין הזה ען העולם
כו' ע"ס ור"ל לפי שצשעת חחפלה נעשה שונא
שלים ע"י חפלתן של ישראל. ע"כ מלחא ככ"י
ידי' לצל ולהחחקן לפני מלכו של עולם על צכהא
ולהראות ועלחן שהוא גדולה מכל שחר צחי עולם
שאין צחס מי שיפעול כן צחפלתו כ"א ישראל
צלכוהן ח"ו צקערובו צאומרה שלא עליהם הוא
מקטרב כ"א על שונא עלחא ככ"י וע"כ צעידן
ללוחא סכסתלים שונא עלחא על ידיהו דישראל
חצעת אז על צכהא מכל וכל הן לסחוס טענות
קערוג

קיערובו הרובה לכלותו ח"ו צמלסיותו. והן כי מי יתן וה"י להשחלם שוא עלאה ע"י ישראל לעולם עלי הפסק וסיגאלם ומלותם שהגלות גורם הפסק לשלימות הזה כנודע אשר צעה הגלות אין שלימות זה כ"ח צענת התפלה לחוד. וע"כ צאמה ים סכר לפעולת התוכחה צזה והתגזר כוקמין כ"ו ולהעציר המלשין מן העולם והנה התפלה של כ"י עושה צזה יותר מנחלה כי מלצד שצבעלת מענת המקטרג הרובה לחייבם כלי"י ח"ו. אך גם סכממע דר"י ס"הצער דילטורא דא בקרוב וגם כוקמין ככ"ל :

ובלל

ידעוך וגו' וצמק לא קראו כי אכל את יעקב והא כהו השמו וגו' עזרינו על דבר כבוד שוך וגו' למה יאמרו הבנים היה אלתיסה וגו' והטו אל חיקס אשר חרפוך אדכי ואכחו עמך וגו' כורה לך לעולם וגו' ויל"ד דהיל"ל שפוך חממך אל הגוים ועל ממלכות כי אכל וגו' וסימנא דאשור לא ידעוך למה לי וצכ"ס ס' תהלים כשמוזכיר את הגוים לא כהן צהס קימון כמ"ש כל גוים קצובי וגו' הללו כל גוים שצחומו כל האומים ואם בא להזכיר צכאן ס"ענייהו ש"כ מהראוי לשפוך חממו עליהם צצביל שצממו ית' לא יקראו. א"כ למה הולך עוד לע"א לשפיכות החימה צצביל שאכל את יעקב וצאמה ממורלה לשון הכחצו עוצור דמס"ה ראויים לשפיכות החימה צצביל שאכל את יעקב וא"כ סוף סוף יל"ד דסימנא למה לי שחי כצד זכר עון אר"ה צתחילת המצור שחריטו ירושלים וחרגו את ישראל ולמה כפל עוד לומר כי אכל את יעקב והא כהו השמו וגו' וגם יל"ד שאין להכתובים צמוצור זה שום קיסור וסייכות זל"י

ואמנם

למ"ש יחצאר על כהן צעמ"י וכלל הדברים כי צא להזכיר צכאן עונם של אר"ה כי גדלה מכטיא ואין תיקון לעונם לכן ציקס מהקצ"ה שישפוך חממו צצבלל עין ישראל על אר"ה כי לישראל ים להם תיקון גדול לעונם והרי הם עומדים ונתקמים צכל עת. ח"ו אומרו אלה"י צאו גוים צתחלקך וגו' ומספר וסוף צעונם צפרעות למען יתי' לו פתחון פה לצקס רחמים על ישראל וז"ש עד מה תאקף לכלל על ישראל מונצ לשפוך חממך זו ש"ס לך על ישראל ולזרקס על אר"ה כי הגם צצצביל עונם של ישראל כיתחם ומעלה לאר"ה לשלוח ידם צהס עכ"ו אין לאר"ה שום התכללות ע"י"ו לצקות א"ע ועונם צגדלה עד לשמים כי הם לא עשו כפי גזירת הקצ"ה. אך הנה עזרו לרעה מצדן רוע לצד להמורה כצוד הנקום צ"ה וגם שלא ים לעונם שום תיקון אשר ע"כ לצגד עינכם זה יקען עין ישראל

ישראל ומה גם ש"ס להם תיקון לעונם : ח"ו סקידר הפלתו ואמר שפוך חממך זו שתי' לך על ישראל והסלך ארחה אל הגוים ומה עעם והלא קיימו גזירותך אלא דז"א אשר לא ידעוך ולא עלה זכרוך על לצם צענת עשותם המצומה לישראל יותר על כן מהראוי להם כן שחשפוך חימה זו עליהם על כי אין לעונם תיקון ולמה כי צממך לא קראו מעולם ועד עולם משא"כ ישראל : והנה מתחזק צתפלתו עוד ואמר ותי יאמר שצשו הגוים ההם יותר מוכפי גזירותך לז"א הלא יוכיח על פניהם מומם צהיות שצתים רעות עשו כי אכל את יעקב וגם את כהו השמו זה ללות סכל מה שצשו ה"י מרוע לצם לתרשיע ולהחריק גם לצגדך אצל לא לקיים גזירתך כי גזירותך לא ה"י כ"א לשמות כויהם ולגלותם מארלם למען יחכפרו עונם ציסקרי גלותם וכמ"ש כ"ז למעלה צעמ"י אצל אר"ה שצאו עליהם לכלותם לגמרי ח"ו צזה קמו גם עליך צכיכול וכמ"ס לכן חכו חפלת' לפניך שחשפוך החימה מעל ישראל עליהם כי הם ראויים לכך וכאמור :

ודרו

צציקס ח"ו ואמר אצל לישראל אין לך לצכור עונם כי כחכפרו צדוחק גלותם ויסקרים יותר מהנגזר עליהם ח"ש אל הזכר לנו עונות וגו' כי דלוכו מאד מאד דייקא ר"ל יותר מהנגזר ככ"ל והוסף להתאמץ עוד צתפלה לאמר כי לא צצצביל ישראל לצד אכתי וצקס כ"א למען כצוד שצך שצא עלאה דלא הוי שלים כ"א ע"י ישראל כמס"ל. וע"כ אר"ה שקמו על ישראל לכלותם ח"ו הלא הם מצעלים שלימות הזאת : לכן מהראוי לשפוך כ"ו ח"ש עזרינו וגו' וכפר על חטאחיכו למען שצך למה יאמרו הגוים א"י אלהיה' וגו' ר"ל כי צהלר לישראל ח"ו צהרג ואצדן אר"י צחקרון מעט ומעניינם זהו הגורמת דלא למיחוי שצא עלאה שלים כמ"ס צזוהר הרקיע ס' צראשית דף צ' ושע"י"ו מלאו הם מקום לשאול א"י אלתיסה ור"ל דלא הוי שלים ח"ו לכן מפיל א"י תחתי לפניך שיוודע צגוים ההם נקצת דם מצדיך השפוך וגו' סברמו כן סיטי' מקום לשאול זו.

והנה

עמה חזר עוד הפעם לצקס שיתחפך רעת ישראל על סוכתיסה כי צתחילת החמור ציקס כן צצצביל לרם ישראל סהוקיפו סוכתיסה לעשות צהס כרלוכס ולא כרלוץ הגזר

צ"ה ככ"ל אצל עמה סהזכיר צתפלתו כצודו של מקום צ"ה ככ"ל לכן חזר לצקס עוד הפעם צצצביל זה ודאי מהראוי להצב חרפתם צראשם ח"ש למה יאמרו הגוים א"י אלתיסה וגו' והצב לשכנינו צצעתיים וגו' חרפוך אדכי וגו' ור"ל כי אליך הצבר נוגע וכאמור לכך מהראוי להכיח מדת הרובג עליהם ולהצב להם צצעתיים :

וסיים

הפלתו צתחימה מעין פתיסה צאומרו ואכחו עמך ולאן מרעיחך כודה לך לעולם וגו'. הנה צדצרים אלו הפליא והוסף לעורר רחמים על ישראל יותר מכל מה צציקס עד הנה והוא ע"ד סציארתו למעלה צציד ישראל להשלים שוא עלאה צעידן ללותא גם צענת גלותם וככ"ל. ולכן צתחית התפלה צציקס שישפוך חממו וגו' צקינת רצ עונם כי לא ידעו את ה' ומה גם שאין להם תיקון כי צצמו של הקצ"ה לא קראו וככ"ל. לכן מעין זה קיים ואמר אצל אכחו צכי צריחך כודה לך לעולם ר"ל לעולם דייקא גם צמוץ הגלות ים צדינו להשלים שוא עלאה ע"י אודלת וחסלה מה שאין ציד אומה ולטון לפעול כך ככ"ל. וצצצור זה מהראוי שחעזרינו ומכל רע להלינו מעתה ועד עולם. הנה כחפרטו הכחוצים על מכונם דצד דצור על אופניו צעמ"י :

אמר

מעתה להצין עכין הקיערוב סכנאלא מצוחר צצצרי ר"ל הרצה צגמרת וצוזה"ק וצמררסות שיל"ד מה הוא עושה צקיערובו דמ"כ הלא הכל גלוי לפניו ית"ס ואם ה"י מוותר כגד החויעא צלי קיערוב א"כ מה איכפת ל"י צקיערובו של המקטרג למנוע צצצילו מלמחול ולמה יגרע כוחו של החויעא צצציל הקיערוב. ואולם למ"ש יוצן צצנקדים עוד לצאר דצרי הזוה"ק צצפ' חלוה סכ"ל צצ"ס דאי לאו דהוי כעיל חולקא צהאי שציר לא הוי אחרית מצ"י מלכא כ"ו ודא איהו ההוא חדות דהוא דלטורא צצין דקוצ"ה יעיל עמי' גורל כ"ו וסימנך אף לא סציאה אסתר כ"א אותי וילא הונן שומה צהוא חולקא דכעיל ל"י כ"ו ואפי' דישראל אינון צגלותא וללו ללוותין צכל יומא איהי סליקת ציומא דא לקומי מלכא עלאה היינו ציוה"כ וחצעת על צהא כ"ו ואחצור הליך זמין דלטורא דא לאחצצרא מעלמא וסימנך צצנא דגלותא כי כמכרו א"י ועמי וגו' צצוק סעלך

המלך וגו' כד"ה ומה העשה לשמך הגדול דהא שמה עלאה לא אחקיים כו' וכדון והמן כצעה ונלפני המלך והמלכה כו' ע"ש.

הגה כותן זזה שני סימנים א' בזמן המקדש כשהטילו גורל ושלחו שער לעזאזל וסימן שני בזמן הזה שאין לנו אלא תפלה זו בלבד ולמה הולך לכל הסימנים הללו. ואמנם ראה לתת טעם להצין ההפרש שבין שני הסימנים כי מאחר שגם זזה"ו הצעת על צנהא כעזאזל צדצריו א"כ מה הפרש יש זמן המקדש לה"ו. לכן ב"הר בעל המאמר להכתן צהם סימנים למען דעת גודל ההפרש שבניהם והוא לפי שהקדים לומר דאי לאו דנטיל האי חולקא לא הוי ונחפריש דילטוכא דא מצוי מלכא וטעם שצטרם שכתפייסו ישראל עם מלכא הוא ה"י נקרא עם לעשות דין כו"ש עם. וע"כ לא ילא ריקס עד שכיחן לו חלקו ואז יולא ושיכלא דמלכא שמה בחלקו שכיזדו המלך וכשיכלא זה אז אימא עילאה חפיקת צרכאין לכולא כו' ולא יש מ"י שיערער או לקטרב צדצר: וזהו שכתן סימן לזמן המקדש וילא המן שמה כו' ר"ל ש"לא מציה המלך אל החוץ לגבורי ואז כשנע פחגם המלך צציתו כל חירו וכל צרכאין לכל העולם צלי עירעור:

ואמנם צזה"ז שלא כיתן לו חלקו מצוי מלכא א"כ לא כתפרש זה ותיכל המלך וכעזאזל. וא"כ מה חקקה יש אפי' לכשיחפייסו ישראל עם מלכא צללותין וצעותין דק"ס כיון דנקרא לצית המלך למיעזר דיכא לא ילא ריקס ככ"ל לכן הורינו הקדוש חקקה הגדולה שיש לנו גם צזה"ז וזה שכתב ונפ"י צזימא דגלותא דלנו לנותח כו' וחצעה על צנהא כו' ולחשש דילטורח דקאים עם מה עצרת כנסת ישראל הנה חמור צפירוש לפני מלכו של עולם שאין הלך שיה צמק המלך ושנא עלאה לא אשתלים צלי ישראל ח"ו ולא על ישראל קאים דלעורח דא כ"ה עליך המלך צא להטיילצו ואז כשנע הונך כך שהיא שכא"ב ג"כ. בוזר עליו האך עתיד להתעור מן העולם ע"ז וכדון כצעה המן הלך נפני המלך ועומד ומיעיד ושחק כי ירא ומלצר עור שרואה צעלמו שצנפשו דיצר לפגוע צכצוד המלך. א"כ הנה רואה הפרש גדול שיש צזה"ז ומה שהיה צמן המקדש כי הגם ששחק דילטורח דא ושק

מלקטרג ויוכל העולם להתצדק מפני מלכו של עולם צ"ה צלי עירעור עכ"ז כל חירו וזהו דהנחין לא אשתכח כמו צימי המקדש מאחר דהאי דלעורח לא אפרש לגמרי מצוי מלכא הגם שאין לו עור. עכ"ז צעוד דקאים עם אימא עילאה האין הישרי צנו היכלא דעלמא תחאי להפיק צרכאן כמו צצזאר הקדוש הזה צריש דצריו ח"פ ונעזא צכוונת המאמר:

הגה א"כ ונעמה יש להצין ומה עכין קיעורו המוזכר צצז"ל כי אחרי הודיע ה' לחמו כל זה ייקל עלינו להצינו כי הנה נודע ויש צר"ו פ' חומר ל"ה ול"ט כמה טיילטוכא כיתן דילטורח דא למיתצע דיכא ובזירת דיכא ע"י עלמא כו"ש והאלהים עשה ש"ראו מלפניו כו' ותיאוצת"י לשילאה תדיר כו"ש קץ עם לחושך ולפל חכלית הוא חוקר כעזאזל צזה"ר. והנה צעוד שאין עומד דילטורח דא לעורר הדין צין על רבים או יחידים קל הדצר על החוטאים להכלל מן הדין ציען כי אודהם כונע צכצוד שמים שאם הם רבים הלא א"ה לפחות ונכיים מששים רבוא כפי צורשם צצורש העליון ושנא עלאה לא אחקיים צלעורש כו"ש"ל ואם הם יחידים הלא גם מהם עולה קילוסו של הקצ"ה כפי ערכם כמו מן המרובים צא והארך דובנחו חלולי שכימוק תרח צעורו וואן יצא אהע"ה לקדש שמו של הקצ"ה צעורש כו"ש צו"ר. וכן אחז ילא אמנו חזקיהו ומה גם כוח ומהיחיעאים עלמם שצצו אל ה' צצוף יעיהם ונכסח ואלך יהודח יוכיה וכדומה לדומה לאין ונפשי צתח"ך וצדצרי רז"ל. והנה אם ה"י דצרי דילטורח כשנעיים צאלו וכיוכל צאלו מאין ה"י כתרצה צכוד שמים שצערכם של אלו וכמוהם אין לך אדם שאין לו עעה עוצה ומרולה לקילוסו יח:

אשר ע"כ צעוד שאין מילעורר מדכים לקטרב נקל הדצר להחפער עם החוטאים מן רבים או יחידים שאם הם רבים החוטאים ח"ו ודאי שיש להפוך צציתם שלא לכולתם נפני חמאם ללך צכוד שמים שכתרצה ע"י ואם נפני ויעשו צכוד שמים שגרמוו צמעאם. הנה ציכלתו יח"ש למחות חמאם צעניו ויקורי עעה למען יחקרש שמו יח"י על ידיהם אה"כ לעולמי עד ודורו של המן יוכיה כי לאחר כל העמא שכתחייצו כל"ה הוסיעם הקצ"ה למען שמו יח"י שלא יתחלל ולעיתוי עמא

שנא עלאה שלים ע"י ככ"ל ואילו ה"י כשנעו דברי הילך הלך שמה עלאה לא הוי ונחקיים. ולכן חמאל צאמה שכתציקסה אקחר רחמים חלתה דצר צכצוד שמים צזומרה שאין הלך שיה צמק חמלך וסכן כחעורר על ידה צצמו מרוס להטעין חח ככ"י צעעכות הללו לפני מלכו של עולם כו"ש"ל. הנה ע"ז נחכפר עוכס צחדרת כל"י חבל לא כל"י ונעם ח"ו ח"ש צפ"ק דנבילה דך י"צ נפני מה כחחייצו שוכ"י ישראל צחותו הדור כל"י ומהיכן יעדו שכתחייצו כל"י עד שהפלאו למה כחחייצו כלל דילמא צאמה לא כחחייצו כאשר היחה צאמנה שלא כהרגו. ואמנם הוא הדצר אשר דצרכו שידעו היעצ אשר גזירה כזו שלא כשנע כמות צעולם ודאי שכתחייצו צציתתחמאם חלל צכצוד שמים ע"י תפלתה של אקחר ככ"ל כחבלגל עליהם להיות די צגזירת כל"י חבל לא כל"י ונעם ח"ו ודצבי להו איתעציד להו הם כשאר קיימים. וגם צכוד שמים עומד צמקיהו ח"ש עם צנאק' ונבילה הם לא עשאו חלל לפכים גם להם לא עשה חלל לפכים ע"ש ושהכל נעשה כפי דעת חמים דעים להיות די ציקוריהם לכפר עוכס חבל לא לכולתם ח"ו:

ובן נמי צעכין היחידים הנה מלינו לרז"ל שאמרו צפ"י הכחוצ הודו לה' וגו' שגוצה חוצו צעלו לחלמנה כו' ולעני צציו ולעסיר צצורו כו' ונולתה נפש ככל נפש כו' וכדומה לאין ונפשי כפי שתיצבה חממחו יח"י צצציל רחיעה דצנוהי סנלא לרחיעה דדיכא כו"ש צר"ו פ' חומר הכ"ל ורואה אכי שק"ו הדצרים שלא יהא תחילתו חמור וקסופו דמה צצק' הדין שצכר כחעורר המקטרב ונחקין אותו וצזכירו צכוד שמים וכמ"ל חכ"ש נחחילת הדין כשלא צא הנקטרב לעורר דיכו של זה ודאי שחוס הקצ"ה על צכוד שמו הגדול לדון הרבים וגם היחידים כפי שיוכלו עומד חבל לא לכולתם ח"ו וכו"ש:

ואמנם כשהמקטרב עומד להטעין כפי כוחו הרצ ושונענת"י הדמה שכיחן לו כו"ש צר"ו חכ"ל הנה אם לא יח"י מ"י טילמד עליו סגבורי" לצא צעענה שדצבר כונע צכצוד שמים וכן המרובים דכוותי" הוא דככ"י לא סלקית מעלתה להמלין עליהם צעענה זו כ"ה צוה"כ כו"ש צוה"ק פ' חלות חכ"ל. הנה אם לא יח"י

מ"י טילמד עליהם זכות זה שדצבר כונע צכצוד שמים כמו שפעשה אקחר א"כ ח"ו יח"י מה שיה ע"י קיעורו שהרי לו כיתן ונשפט זה למיתצע דיכא לעגזר דיכא על עלמא ח"ו כו"ש צר"ו חכ"ל. הנה כחצאר ומכאן כמה גדלה מעלת המלמד זכות על ישראל רבים או יחידים וכמה הוא אהוב לפני המוקים צ"ה. לא ולמד ח"ש צזה"ר חדש שיר השירים ד"ה צזול כו' דצהאי קלא סלקה ככ"י לעילא צמה דאוליפי סגיבוריא על ישראל ומשרע"ה לא זכה לקירון אור פניו כ"ה צצציל דאוליף זכו עליהו דישראל כו' ע"ש. והנה סגיבוריא דככ"י צכר כחצאר למעלה שהיא פותחת צכצוד שמים ככ"ל. וגם צעכין סגיבוריא של ומשרע"ה כד חאבו ישראל היחה עד"ז שהי פותח צכצוד שמים. וכנפירש צכתוצ צצחורה ויתצאר להלן ח"ה:

ומברך הדצרים כשנע מוילל דלאו צעעמ הקיעורו לצד אין הלך חק על צכוד שמים וכמ"ל אך גם צעעמ פיהו והקחה לצ"י לעצור על מלות השי"ה אין כוונתו לעשות רלון הגורר המעלמו צזה ומעעם חכ"ל ללך שאינו קוה צמק המלך מלכו של עולם דקסופו מוכיח על תחילתו וחגיבלי מילתא למפרע דעתחלת הקתו ג"כ לא ה"י רלונו כ"ה למעט צ"כ ומולחנת דקוצ"ה אשר ע"כ חמאל לרז"ל צמס' קוכה פ' לולצ הגזול דחמר רחצ"י צעת קיומו מלות לולצ בירח צעניו דטיענא פירש"י דאינו יכול לנתק עוף מלות מעלינו ומקיק עם דלאו מילתא הוא דילמא חתי לגבורי צ"י ופירש"י שישאנו להשתעות מעל קונו ויעקור עלמו ע"ז ע"ש: והנה אם לא ה"י רלון הילך כ"ה לעשות רלון היולר צ"ה שטיילתו להקית ולא יתח. א"כ מאי עדיפא של מקיימי המלות יתח ומונו דהיהו צדי"י ואכן צדי"ן והלא ח"הו נמי לא צא כ"ה לקיים מלות המעלמו להקית ואכן כמו כן מקיימין מלות המוקים צ"ה וסלא כשנע לפתוי סקסו. וא"כ למה צא רחצ"י להקסו מונו צקיים המלות מאחר שגם הלא צהקתו לעצור על המלות לא ה"י כוונתו להקסו כ"ה לעשות רלון היולר צ"ה ומה כשהנה הוא מ"יין לקטערו צדצרי קמא וקיעטורין: אך אמנם ודאי שדעת רז"ל לומר כי הגם שכל עסקו הוא לעשות רלון ומלחו צ"ה עכ"ז צקרו ימים אורבו למעט מלכתה שמי"ה וצכודו צ"ה ויטיב אשר דיצר חמאם ח"ה

המחשבה צ"ח כפ"ק דקידושין ל"ד שכי' סם
שע"כ הקצ"ה קראו רע כי הגם שלא כצ"ח כ"ח
לעוזה פיהא וכולח עכ"ז מחשבתו לרעה היא כי
הוא ית"ר הוא מלה"מ . ולכן גם לעומת כן גם
החפלים . צעזרות יולרם לאחיותו כשזוכים לקיים
המלות צריס גלי קנחת ה' לצאחא העשה זאת
לקטור את הילר על אשר הוא רולה להתעניע
צמלכת שמים וכדודו צאמור לו ראה אנו מצבים
כבוד שמים ואין צד כח להתעניעו ח"ו .

ואין

זה מן הסיפא דמקרא מלא הוא ליפה
רשע ללדיק ומצקס להפיתו ה' לא יעזבו
צידו וגוי ודרז"ל צפ' החליל דבכל יום ילרו של
ארס ומבצר עליו ומצקס להמיתו שכאמר לופה
רשע ללדיק וגוי' ולולא שהקצ"ה עוזרו אינו יכול
לו שכאמר ה' לא יעזבו צידו וגוי' . והנה תמה
על עמוך דמי שולחו להמית צ"ח ולכלותו ח"ו
והלא לא כשתלחו כ"ח לעוזה להרבות צטכרן ולקרצן
אל מלאכת שמים . ואמנם הוא הדבר אשר דצרכו
שאינו שוקד על דצרו ית' לקיים שליחתו כמו
שהוסמא צידו דתינו להסיה לצ"ח כמלות המשלחו
ית' עליו שא"כ למה ירע צעיכו כשהארס לא
יסקה אחריו ולמה ישיאכו להתעוה מעל קוכו
כשומהגרין צו וככ"ל דצצרי הגמרא ואדרבא מין
ומיני יתקלקו עלאי ותחאי דהלא הוא כמלותו
עשה והסיה ואכן כמלותו עשיו לקיים מלותו
של מוקוס צ"ה צחורתו שלא קמוע להסחו ופיתיו
וציכי לצייני ה' כתרצה כבוד שמים ורלוכו צ"ה
וא"כ למה הוגזר עליו גזירת מות לעמיד כמ"ס
ואת רוח העוממה אעציר וגוי' כמ"ס צוה"ק כ"פ
וכן ארז"ל צפ' החליל הכ"ל וספרה הארץ על
ית"ר שכהרב כו' . אך אין זה ודאי כ"ח לפי
שכמדד כמדתו וכ"מ הוא מצקס להמית צ"ח צפיתיו
והקחותיו שלא כמלותו של מוקוס צ"ה . כ"ח
למלות רוע רלוכו לעטע כבוד שמים ח"ו וכמ"ס
ע"כ הוסמא עליו גזירת מות לעמיד קזה לאות
שצטציל הוספת פיהו והסחותיו יותר מן המלות
עליו עד שאין צ"ח יכולין לעמוד צו על דצד זה
הוא שמייתכו הקצ"ה לע"ל ו"ס צוה"ק פ' שלא
ע"פ ופגריכס אחס יפלו וגוי' שהיל"ל הפלו אלא
שקאי על ית"ר שנקרא כן ע"ס שומצטל צ"ח
ושולחנא דקוצ"ה וכוכל לומר שתיבת פגריכס
הוא מלשון ציטול כמ"ס פגרו מעצור את הכחיל

ודעת

לכזון יקל כי מי שצא לגלות דבר זה
חו

או כיוולא צזה ודאי אינו סוה צכזק המולך
מולכו של עולם צ"ה ואדרבא ודאי שלא יעשנו כ"ח
ע"י שאינו חושס לכדודו ולא חפץ ציקרו ותרע
כי לא נחמו אלהים להרע אך להטיצ ולהרבות
צטכר ומקיימי המלות כי בהסגברו על ילרו לאחר
התקפו צו צזה יוכר טוב צחירתו ויגדל שכרו
וכדליתא צמכ' יומא דק ע' שאמרו אנשי כנה"ג
כלום יהצית לן כ"ח לקצל אגרא כו' ופירש"י
לכוף את ילרינו להרבות שכרינו ע"ס הרי מצואר
שלא צלחו הקצ"ה ומקרו אל הארס כ"ח לעוזה
הארס וצמה יודע איפו כי גם הילר אין רלוכו
כ"ח לקיים מלות צורלו ולא יותר לכציבא להסיה
ולפחות את הארס לעבור על המלות צקוס ועשה
או צטצ ואל תעשה . הנה צזה כצר כשלמה
כוונת הצריאה אללו שטעס המועל עליו וכמו
כן הארס כשלל ישמע לפיתיו הסחותיו לקיים
מלות צורלו כמלוה צחורתו אזי יתרצה שכרו
ויטלס על ידו ג"כ רלון הצורא צ"ה שכך עלה
צרכו להרבות צטכרן של ישראל כשלל ישמעו
לדצרי הנוסיה . ואמנם כשצא להפקיע את הארס
עמלותו לגמרי צמה שלא חלוי צחירתו כלל .
וכמו שרלה לעשות לאצרהס אציו כשגילה לו
הקוד שומעס העקידה איה אלל כסיון שצזה
יפקיע מני כל המלות כי עשה לא חועיל צחירת
אצרהס לזה וא"כ איה רלון הצורא ומקיים על
ידי הילר צזה . אלא ודאי כי יד הילר עשה
מדעו לקפח את דודון המולך מיד כושאיו כי
אינו סוה צכזק המולך וכמ"ס ל' וזהו שחמלא
לרז"ל שאמרו אנשי כנה"ג על הילר האי הוא
דאחרצ"י לצייני' . וכן אמרו צפ' החליל דק כ"צ
דנהן פכיו צוקדקס ראשון והחריצו דיל"ד אטו
הוא החריצו הלל עונות הדור הוא שגרמו למקדקס
סיחצ' . ואמנם לנ"ס יוצן הטיצ כי צאמח עיקר
החורצן צל על ידו כי לולי שתרצה להחמאץ
להמתיח את ישראל ציחלות גדולות יותר מרלון
צורלו לא ה"י די צמטאס לגרוס למקדקס אצותס
סיחצ' כי הכל צל צחוספות פיתיו הילר שהן
מרוצות על העקר וכמ"ס ל' :

וטעם

הדבר שחמאץ כ"כ להפיל את הארס
צרשמו מצואר צלק"ה פ' השל ציען
כי צקיצת הארס כפל מועלתו ע"כ מצקס להפיל
את הארס ג"כ ע"ס כל הדרוש צארוך ותצין

ומורק לזה חמלא צצ"אור לק"ח ריש אינו שכי'
צצ"אור העטס למה החלו החילוכים להמתיח את
הארס ולגרוס חורצן צ"ה המקדקס להכעיס הש"י
ולהגלות שכייכוו שלקיצת כפליהם ומוקוס קדושהס
אין להם יניקה מהקדושה ואין להם צמה להחיות
לכן מחמלמים להמתיח את הארס ולהפיל ח"ו
את כשמותו צרשס לעטן יומקך להם חיות מן
הקדושה צמולעיות השטמה שטורקס צקודקס והרול'
לעטוס טעס מחוק מדצט יצא וירדה מגווית
האר"י ויעיין סס והנה יה' הטעס איך שיהי' .
אמנם כהצאר דצצרי האר"י צפירוש שכל מנמח
הנוסיה הוא להכעיס הש"י ולהגלות שכייכוו
וזהו כמ"ס צמה"י והנה גם מעטס הזה ככון
להמסית ומשפטו החרוץ עפ"י הכציא שצכרו רז"ל
צפ' החליל שהצכרתיו למעלה .

וגם

עפ"י הדצרים הללו יוצן עכין הקיערוב
המוזכר דצצרי רז"ל כי עאחר שהכל גלוי
לפניו ית' הנה קודס הקיערוב ולאחר הקיערוב
הכל סוה אללו וא"כ מה איכפת צקיערוב וכמ"ס ל'
והנה מלצד מה צצ"ארכו צו למעלה צס"ד יוצן עוד
ציותר צ"אור עפ"י מה שיתצאר כלון צסמוך והנה
עליו לרז"ל תרצה פעעיס שאמרו כיון שתיסן
רשות כו' אין מצחין צין כו' ואמרו עוד צכ"מ
שאתה מולא זכות וע"א אנדרלמוסיא כו' אל
ישצוב החוטצ צזה כי עולם של הפקר הוא חלילי'
ומלעלות כן על הדעת ואמנם מצואריס הדצרים
צוה"ק פ' ויקהל קל"ו ח' צ' ותוכן דצריו סס .
דצטעחא דריכא ומכ"ס כסייעצ"ד הדין מחמזק
הנוסיה ואיתקק לעלות ולהסטיין ולכל מי שרואה
אותו פצ"פ הוא מקטיכו למעלה וע"ז כי יוס כספה
צלא משפט ח"ו כו' . הנה מצואר שאין עשה
זה דרך הפקר חלילה ואמנם הוא מפני כי ארס
אין לדיק וכו' ואי ליה צ"י כולה איה צ"י ומקלחו
או מצצ"רייהו דידהו מואותן החמאס שכידוכיס
עליהס הרשעים כעת ועד"ז עולה ומקטיין על
העוצים ומוטל רשות ומלמעלה ויורד והכל דרך
משפט כי הסכא שגרמו הרשעים ומטאו צעיקרי מעסיה'
שטענטיס עליהס וניהה אותה שגאה שערר עדריס
ודיני דייס חלילה גם על אותן שלא חטאו
צעיקרי העצירה כ"ח מצצ"רייהו דידהו מע"פ
שצ"ל"ז לא היו נענשים עליהס כלל וזה מוצן .
ואמנם צעיקר הדבר מדוע נעשם כן למק

הקיערוב

הקטרוג דוקא ולא קודם לו וכמ"ל
 צוחר עפ"י מ"ש צוה"ק פי ויקהל ו"ל ע"ס ת"ח
 כה"צ כן דרך חשה כו' חלה ונחמה פי' אוקירח
 עלמא ונללה צ"כ קדם דמנא ונזייהו ואמרה לא
 פעלתי און דהא דיכא צעא עלייהו ואסתכחו
 צחובין ודיכא קסונו ונתו עכ"ל . הנה נהצאר
 צפירוס מדצרו דאע"ג דע"י קטרוגו אסתכחו
 צחובין ודיכא קסונו ונתו . עכ"ז עון ישיגרו
 להנסייה על זה . שהרי הכחצו ונחמו' ואמר שהיה
 אומרה שלא פעלה און וצוחר דהאמת חיכו כן
 אלא ע"ס צידו עון גדול כי לא די צמה שהכעיס
 הסי"ת פ"ח צעה שהסירו לחטוא יותר מדאי שלא
 כפי רלון צוראו וככ"ל אך גם עתה הוסף עון
 גדול על עונו כי עוד צא לקטרוגו לקחה כפשו
 צקיצה אוחו העון צעלמו ססיצו שלא כרלונו ית'
 ולכן צאמה כך יהא צק"פ כי דם האדם ירשנו
 הקצ"ה מידו ציטן כי עונו גדול הרבה יותר מעון
 האדם מפני שהחטאו מדעתו שלא כרלון הצורה
 ועוד שהפקיד עליו חטאו להמיהו צקיצה חטא'
 זה שזה הוא ודאי כגד רלון הסי"ת וככ"ל שודאי
 לא יקנה מפני שמים רעות חלו שגרם לאדם .
 כי חילו לא הי' צידו חלח עון ח' צמה שהסירו צחוק
 יד יותר מרלון צוראו ולא הי' מקטרוגו על החטאים
 האלו ססיצו הוא צעלמו לא הי' עונו גדול כי כ'
 ונכסאו לפי שזכות גדול יס' לאדם לדונו לזכות
 צקצילו צעה השפטו ע"ס לו פתחון פה לעעון
 שלא הי' יכול לעמוד כגד ילרו וכמו שפרס"י צפ'
 חין עומדין הכ"ל דמס"ה לא נהמוטע רגליהם
 צמפע לפי ע"ס להס פ"פ ואע"ג שאין זה עענה
 גמורה דא"כ צעלה סכר ועוכס מ"ו הועיל עענה
 זו לפוערס מן הדין הגדול לפי שדי ציקורים
 סקצלו על חטאם שלא יעכשו סוצ יותר וכמ"ס
 המהרש"א צח"א ע"ד רש"י הללו ע"ס והנה הגם
 שציחרכו לעעלה הונאמר הלז צד"א עכ"ז צכי הא
 דא"רינין צ"י שהתא צמה שמתחמץ המוסיה לחטוא שלא
 כרלון היולר צ"ה ככ"ל מילתא דפשוטא הוא סילא
 האדם זכאי צדין מפני עענה זו שלא הי' יכול
 לעמוד כגד ילרו מפני רוב החמאנו להחטאו
 ומה גם שזה הוסף הי"ר מדי"י שלא כרלון צוראו
 ככ"ל וכן לו הי' שלא חועיל גם עענה זו כפוערו
 מכל וככ עכ"ז ודאי שתועיל עכ"פ להקל צדינו
 ולחיות די צעוכס היקורין לכפר על חטאו וככ"ל

בן צכדי ציראו ונלפניו ע"ס פי' אמור ל"ח צ' . לכן
 כל מה שיאמר נחקצל הגם שהכל הוא עלי"ה .
 ציען כי הוא עלמו סקצו הדצר שלא כרלון צוראו
 עכ"ז ג"ו הוא צכלל כצודו של עוקוס צ"ה צכדי
 ציראו ונלפניו וצקופו כצר הצנתיחמו הקצ"ה ע"י
 כציחיו וחת רוח הטוונאה אעציר מן הארץ וגו' .
 כקופס של מלשיכי דיחאל ככ"ל :
ואל דצרים יס' להס שיעור צעירי דהנע"ה
 שאמר הפקד עליו רשע וטעין יעמוד על
 ימינו צהשפטו ילא רשע וגו' ומה ייחס יס' לצרים
 הללו זל"ז ולמ"ס ינצאר צהקדם עוד מ"ס צוה"ק
 פי' וירא דך קי"ג צענין האמור חלל יהושע
 כה"ג זכרי"ג ב' שהסנין עליו השטן שזה הי' צענה
 שהושלך לחוך כצטן האש עם שני כציאי השחר
 דצענהא דריכא ח"ס ל"י רשו לאקטוכי כו' זכאי
 עם חייצא כו' הו"ד ויס' נקפה כו' והנה כצר
 ציחרכו דחין זה דלך הפקר ח"ו אך מצינו משפט
 לה' דמפני שצענה שתיחן רשות לענוס הרעים
 יחידים או נרוצים צקציל חיה עון יס' חיה
 סיה"י אז חס הולא חמלא סמוץ כל שהוא מעון
 זה או מציצרייהו דיד"ג גם חלל הטוויס לא יקו
 מואחו עוכס עלמו שפעטיסין צו הרעים הגם סצל"ז
 לא הי' הטוויס כענשים על סמוץ העון הזה . אך
 צענהא דדיינא דיכא על עיקר העון הזה אז ח"ס
 ל"י רשו והנה זה הי' צאמה הסיצה חלל יהושע
 כה"ג שהרי אוחן כציאי הסקר קיצה עוכסס הי'
 סקלס ונלך צצל כצצטן האש ונפני שכאפו נטי
 חצריהס כמ"ס ירמ"י כ"ע כצצוחת ירמ"י סזכרס
 ר"ל צפ' חלק דך ל"ג והנה כל כציאי סקר
 החכרים צמקחאי קידס לא מלינו להס עוכס כזה
 כ"א לחלו דוקא צקציל עון חמור דעריות והנה
 סמוץ מעון זה צכל שהוא הי' גם ליהושע כה"ג
 צמה סצניו כשאו כסים ככריות והוא לא מ"חה
 צהס וכדאי"ח צפ' חלק סס וטע"כ צאמה כעכס
 גם הוא צמקלח צחוך סכצטן וכדאי"ח צמורא סס
 ולכן לפי סה"י צו ג"כ מציצרייהו דעון עריות .
 ו"כ הי' לו להטען רשו לאקטוכי צענהא דכגזר
 דיכא על כציאי הסקר צקציל גוף העון דעריות
 ככ"ל והנה זו רח"י גמורה ומפורסת למ"ס לעעלי
 צעיקר זה צענה"י :
ודרין סציקס דהנע"ה הפקד עליו רשע וגו' .
 ר"ל סצא לקלל סוכאו הרשע שחטקייס

צו קללחו וסלא יקנה ונמנה ע"כ סתחכס לצקס
 ונחסי"ח סכאשר ידינהו על רשעו לא ידיו אוחו
 צפני עלמו כי חולי יולא צו חיה זכות סיכלל
 צסצילו לכן ציקס סידינהו עם חיה רשע אחר
 סגדול ונמנו צרשעו וזו מנילא צענהא דדיינא
 דיכא דאותו רשע הגדול מנמו ומה גם דכפיס
 חרון אף צצני רשיעי כמנ"ל צסס וזה"ק ודאי
 שלא יכלל עוד ח"ס הפקד וגו' ר"ל יזכור אוחו
 רשע הפיער פיו עלי להמנות צדינו עם חיה
 רשע אחר יותר גדול ומלח פקד צכאל ישמש לסון
 זכרון כמו פקד פקדתי גם לסון מנין וכמ"ס ויפקוד
 אוחס ח"ס הפקד עליו דייקא ר"ל עליון ויותר
 גדול ואז לכסיחא כידיו כן ודאי השטן יעמוד על
 ימינו לסמנו וסוצ לא חועיל לו זכות מה להכלל
 מדינו כדיון דיחן רשות כו' . וצפרטו סהוא ג"כ
 רשע וזו צחין ספק ילא מחויב צדינו אחר הוא
 רשע למוס ח"ס צהשפטו ילא רשע ר"ל לכסיחא
 כשפטו עד"ו היינו עם רשע אחר וגם השטן
 יעמוד על ימינו להסטינו צבלל זה צודאי ילא
 רשע מחויב צדינו וכך היסה מדרשו של דהע"ה
 לכלול כל הרשעים ציחד למען יקצלו עוכסס מהרה
 כמ"ס צקפיעל כ"ע הקילה לפקוד כל גויס כו'
 וכפרס"י סס :

ואור זהו כאמר צמדה הרשעים חבל צמדה
 הסכרים הוא להיפך עונס סזכרס
 דהנע"ה ג"כ צאומרו לופה רשע ללדיק וגו' .
 הי' לא יעצנו צידו ולא ירשיענו צהשפטו וגו' .
 ספירטו רז"ל דוח קאי על ילה"ר כדאי"ח צפ'
 החליל חר"ל צכל יוס ילרו של אדם ומחבר עליו
 ואלונל סקצ"ה עומרו לא יכול לו כו' וכצר סזכרתי
 ונאמר זה לעיל והנה חין כוונתס לומר שהקצ"ה
 עומרו שלא יסלוט צו ילה"ר כלל סא"כ מה זה
 ססיס הכחצו ולא ירשיענו צהשפטו סחא לא
 חטא מוסוס חיה רשעה אחה עמיצו ונרשיענו
 צמפענו ונאמס כוונתס לומר לפי סצכל יוס
 ומחבר עליו ילה"ר לסצצו צחטא ס"ס צו משפט
 מוס ח"ו וכמ"ס ומצקס להמיתו ולדצר
 זה הוא שלא יעצנו סקצ"ה כי חלו כן
 האיך יכול העולם להחקייס חבל צכל שארי סמלחמו'
 טעס ילה"ר חיתו סקצ"ה לצחירתו של האדם
 לכלח אוחו ולפי סח"א שלא יהא צשים פעס מנילח
 לכן ענטיחמו סכחצו צרוה"ק סגס צהשאר לא
 ירשיענו

ירשיענו הקצ"ה ח"ו לגורי זהשפטו ח"פ צבוכה
הואמר ואמנם יש לדעת למה צאמה לא ירשיענו
צושפטו והלא הצחירה וקורה צ"ד האדם ואמנם
למה שציארכו ככון מאור להיות כי מדרך הילת"ר
צבא להגולל ולהתפל ולהסית יותר מנה שכלטויה
עליו וגם צוה שהוא כגד רלוכו צ"ה וכנ"ל והאי
קרא גופי מעיד ע"ז דהרי לא כלטווה ופי הקצ"ה
להמיה אדם ח"ו אלל ודאי שהוא רולה לעשות
כן מדעתו וכמש"ל : ומש"ה הקצ"ה הוא מחנה
מס הכשרים החפלים צעבודתו שלא ירשיעם
צושפטם לפי שגלוי לפניו כי הילת"ר הוא שהחולל
עלילות צרעו את אישים שלא מורלוכו יח' וכנ"ל
לכן מחנה הקצ"ה עם צביו צודה הרמזים
לפקל צדיקס ולדוכס צקלי קלות אלל לא להרשיעם
צחמורות ח"ו ח"ש ולא ירשיענו זהשפטו ולא
ירשיענו דייקא וכמש"ע דעמון של דברים צעז"ה
ועיין צסוף הדרוס שהחולל צזה דברים טובים
וכעמיס יותר וכל הנ"ל עפי' מאמר מפורש צוהר
פ' אומר ק"צ א' ע"ש .

דררן

למיתלן צמה שהעלינו לעיל מדברי
הזוט"ק צפ' חלה שעכשו שאין ציהמיק
קיים אין חקנה להסתיק הקטיגור למעלה . כ"א
צחזכיר לו שהוא מנגד לכבוד שמים לכן ישראל
למעט ג"כ אין להם כ"א חקנה זו צהשמייעם דבר
זה צחפלתם לפניו ית' אלל צצומן המקדש ה"י
כדחה המקטרג וכל וכל וצ"י וכלל וכל העולמות
כחמללו חירו וחידו כו' אלל צצומן שאין ציהמיק
קיים הגם שושסתיקן המקטרג עכ"ז לא כדחה
לגורי לכן חכו צבולה נוד ירחם הש"י עלינו צוהרה .
ודנה צדברים הללו לא כפלתה מאתנו להצין
מאז"ל צמיר פ' השא פ' ני"ז ח"ל הכל
צאו צאומתו עם הקצ"ה אצרהם אציו שאמר
אולי ימלאון וגו' וכן משרע"ה קיטרג את ישראל
ואמר אחא חנה העם הזה חנה גדולה וגו' .
כשראו מלאכי חבלה כן כסתלקו משם כי אמרו
יפלו ציד זה כשראה משרע"ה סכתלקו החחיל
לצקם עליהם רחמים ואמר ועתה אם השא חנהם
כו' ע"ש . ויש להפלא צמאמר הזה שהרי משרע"ה
ציקם עליהם רחמים ומקודם צטרם שירד כמש"ע
ויחל משה וגו' ואח"כ ירד ודן את החונתאים
ואח"כ עלה ובעלי"י זו השכית הוא שקיטרג את
ישראל וציקם רחמים אח"כ ואמר ועתה אם השא

חנהתם וגו' וא"כ צכל אוחו הזמן שמוקדם חירו
עד עלי"י שכ"י צבר ה"י להם למלאכי חבלה
שהם הרבה לקטרג ולמה לא קיטרגו כי משרע"ה
לא קיטרג עד צעלי"י שכ"י ועוד למה לא צו
משרע"ה צאומיות זה מיד צחפלתו הראשונה צטרם
שירד כמש"ע ויחל משה וגו' ולא ה"י ירא ופניו שם
קיטרו ולמה ירא עתה צחפלה זו השכ"י יותר
וצראשונה וגם יל"ד למה חלק משרע"ה חפלתו
לשמים א' צטרם ירדתו וא' צעלייתו שכ"י דויד
שהחחיל לחלות פני ה' כאומר ויחל וגו' ח"ל
לגמור כל חפלתו צפעס אחס .

ואמנם

צמס שציארכו למעלה צעז"ה יחזיר
היטב צהיות כי איווניות של משרע"ה
עולה על כל האיוונות של אוחן שצאו צאיוונות
דחציב שם הוצ"ר הנ"ל לפי שהוא העיל צחפלתו
להסתיק המקטרג וגם לשית"י כדחה וכל וכל
וצ"י מלאכ עד שיאיר' אכפין דמלאכ צכל העולמות
צכל חירו כו' כמו צצומן המקדש אשר על כן
חלק חפלתו לשמים כי לא ה"י יכול לגמור חפלתו
צפעס הראשונה כשאמר לו הקצ"ה צבר לך רד
וגו' לפי שכל עוד שמוס כזכר היינו מוסכה
שעשו להם לא תועיל חפלתו וכמש"ל צפיק
דחגיגה לעיני השטונה דכשהוליד מוצר ועונו קיים
לא תועיל חסובתו ע"ש ולא עדיפא חפילי' מחסוב'
צענין זה וכמו כן כמי ירא ה"י להמתין שלא
להתפלל עד שירד מן ההר ויצער את מוכרה
עוכס מן העולם וכמו שעשה לצסוף שדן החונתאים
ודק מוסכה לעפר וכיו' כי ציני לציני יקטרגו
ומלאכי חבלה עד לאין מרפא ח"ו לכן משה
החחיל להתפלל עכ"פ ומקלתו צאומר ויחל וגו'
למה יאמרו מלרים וגו' דכוונתו ה"י להזכיר שח
רובע לכבוד שמים וכמו שפירש דבריו צושטה
חורה פ' עקב פן יאמרו הארץ וגו' וצלי יכולת
ה' וגו' שזה קאי על חפילתו זו הראשונה שהתפלל
ויחל ע"ש צרש"י והנה כשמוזכרין כבוד שמים
צחפלה שוז אין רשות למקטרגים לקטרגו וכמש"ל
צסם זהר חלות לכן הזכיר משרע"ה מיד דבר
כזה למען ישחיק קיטרוגם של מקטרגים עכ"פ
ולכן צאמה לא קיטרגו כל אוחו הזמן שמוירדתו
עד חזרתו אלל שכל עוד שלא כסתלקו המקטרגים
משם עדיין לא נחה דעתו של משרע"ה עד
לאחר שירד מן ההר ויצער מוכרתו מן העולם

ועתה כלי"י ח"ו כי צבוד הגלות די לכפר עוכס
וגם כצודו של וקוס צמוקומו שומד צזה וכמ"ש
כו"ז למעלה צעז"ה ואמנם לעתיד לצא שיעלה
צרלוכו ית"ש להוליאם לחירות אמפי' שאינם כדאי
לזה מלך מעשיהם וכמש"ע ציך חמאו הנה חקתם
זו הוא קלקלתם ח"ו כי צכך יתעורר המקטרג
למען עעכת כלי"י ח"ו מה שעד הנה שחק צע"כ
מפני כובד הגלות וכנ"ל אלל כשיצא הקצ"ה
לפוערם מהגלות יתחוק הוא צעעכתו ח"ו . לכן
יודיע הקצ"ה לאצות צאולי ימללו צעד צניהם
לפוערם מן הדין וכל עד שיהא צו די להסתיק
המקטרג מועכתו וגם להוליאם מואסר הגלות
אשר ע"כ כסלא מלאו אצותיו אצרהם ויעקב
מוענה צפיהם לצבול עעכת כלי"י של
המקטרג כ"א צמה שיחעכצו עוד צחוך גלותם
אז השיצים הש"ת צאמה דלא צקצי טעמאל ודלא
צדרדקי עלה כו' . דסוף כל סוף ומי יגיע מעשיהם
למעשה אצותיהם צעצודה הקרצנות צצית אלהינו
כי צכל עוד שיעול הגלות על לואריהם ציני עומיא
הגם שהם קיימים עכ"ז אין כצודו של וקוס
מחרצה אדרצא מחמעמ והולך ח"ו צכל יוס
ומקרא ואלל הוא ואע"פ למען שמי לצלתי החל
צבויים וגו' וכמוהו מקראות רבות לכן נעה הקצ"ה
מדברי אצרהם ויעקב עד שהלך אלל יחמק לעוררו
להעליץ טוב על צביו ואלל מוענה ככוכה צפיו
לפוערם מן הדין וכל עד שיהא צו די
להסתיק המקטרג וגם להוליאם לחירות כי צכך
חפץ הש"ת להלדיק את ישראל וכל לך ואלל
ימלא צהם המקטרג קוס דופי צצא זמן גאולתם
למען חסי' זחס להם גאולת עולם וחס ככון מאור
צפירוס המאמר

ועפי'י האומר יוצנו לנו מאז"ל צפר"ע פ"ט
צ' ח"ל ארצ"כ וצ"ד כו' לע"ל אמר לו
הקצ"ה לאצרהם ציך חמאו לי אמר לפניו רצ"ע
יעשו על קדושת שוך אמר הקצ"ה אומר ליעקב
דמו"ל לער ג"צ דילמא צני רחמי עליהו אמר לן
כמו כן ימחו על קידוש שוך ח"ל לא צקצי טעמי
ולא צדרדקי עלה אלל דילחק צני רחמי עליהו
כדאיתא חסם ויל"ד ענין חליכה זו אלל האצות
צעת הגאולה דלע"ל למה לי דמוצי' חס הגיע זמן
הקץ אפשי צחמי למה לן ועוד יש לחמיה וכי
הכזה קדושת השם יקרא חלילה וחלילה אצרהם
אין לך חילול ח"ו יותר מזה וכמפורש צכנה
ומקרא קודם וכנ"ל ואמנם למ"ש יצן צחקם לנו
עוד דברי זהר חדש ריש איכה צענין חפלת
אצרהם אציו שצשענה חמורצן שהתכפל לפני
הקצ"ה כנה עד צציקם ואמר ימחו על קדוש
שוך כל אינון חובינן ציני עומיא עד דיהא
רעוא דילך לחצא לון לבצך כו' .
דנה צאין ספק שגם כאן כוונת צעל המאמר
על דרך זה שהטונה אצרהם ויעקב ה"י
סימחו עוכס ציני עומיא ושיחמימו הם מפני קדושת
שוך וכמש"ע למעלה צעז"ה צזה וק"ו דצברים
דמה צשענה הזעם צשענה חמורצן כך ציקסו לטובה
ח"כ מוכ"ש צשענה הרלון דצומן הגאולה דכוונתם
ה"י לטובה וכמש"ע ומועתה לפי מה שציארכו למעל'
יתאמר המאמר על ככון כי הנה מפני זה הולך
הקצ"ה לע"ל להודיע אלל האצות סצניהם חמאו
כי ציקם לעוררם למען יקסו רחמים עליהם
לפוערם מן הדין לגורי צהיות כי הלל גס צצומן
גלותם אין להם העערה וקיום כ"א צצביל סיסרי
גלותם **עכפר** עליהם וצ"ע"כ אין למקטרג עליהם

וצרם"י ד"ה מחלוקה וצמצום פי"א מהלכות
סקהדרין הלכה ה' ו"ו וצמצום בכל הסביות דלמס
והנה צע"ז צטלה טענה זו דדברי הרב כי מאחר
שהחוקים הסיים אותו לומר צדק יפה לנו לעבוד
ע"ז כדליתא צפ"ד מיתוס ק"ו. א"כ הרי הזכיר
צפ"ו צפ"ו צפ"ו רב ח"ו שהרי זו היחה עיקר
הסתר שצמצום דכ"ן אותו ענה צצ"ד וה"כ מה
י"כ לטעון או לזעוק נגד הצ"ד וטענה וכו' אמר'
קצרה זו דדברי הרב צמצום מלוח דוקא וטעם
דלפילו מי שכושר צכולם לא יקרא כופר צעיקר
כעצור להדיח צלמון הס"כ שהצ"ח רס"י צפ'
צמקותי ע"ס. ומכ"ס מי שח"ו כופר ב"א צלחת
וק"ו צן צנו של ק"ו צמי שגם צלוחה מלוח חמת
שהסיים את חצירו לעבוד עלי' לא נמכוין לכפור
בה ח"ו כ"א מלך שילכו תקפו וכדומה דלז' ודאי
י"כ לו דין ישראל גומר ו"פ צנה ש"ך שפיר קצרה
זו דדברי הרב צצ"ד צכופר צעיקר ודאי דלז'
ש"ך קצרה זו וכמ"ס: ואל' שהצ"ב דל"כ גם
הכחש הא"ך הו"ו למיטען טענה זו מה"ט שהרי
ע"כ גם צעוצד דכחש עכ"י דע"ז ה"י מרקא
יל"ך עכ"י לדין וק"ס דע"ז ו"פ"ה אמרינן דהוי
יכלה לטעון דברי הרב כו' דזה לא קשיא ולא
מיד וכמו שיתבאר צק"ד והנה מפני שמתאין יחציר
מעלה הדרוש שציחרכו למעלה לכן כאר"ך צו קלח
ואע"ן ואומר כי הן אמר כן הוא שכל עכ"י
של הכחש ה"י של ע"ז שהרי כך אמר לחמה
וה"י"ס כאלהים וגו' צורה עולמות כדליתא צמ"ר
ס"ס ואין לך כופר צעיקר יותר מזה ודע עוד
שהרי איכא מ"ד בגמרא דסקהדרין ל"ח צ"י. על
דד"ר שה"י מין וחי"א שכפר צעיקר וכו' הגירסא
צילקוט צלח"ט ע"ס ודייק מדכתיב איכה וגו'.
אן לצד כוננה כו' והנה שאלה זו של איכה ה"י
מיד אחר החנה הרי שהכחש צהסתו הוא שטעמו
מין להאמין צמתי רשויות ח"ו כמ"ס הרע"צ"ס
צפ"ג מהלכות מסובות וצכלל זה כמי' הוי כופר
צעיקר כעצור צמצום ע"ס. וגם צתיקוס ה"י
ס"ו אומר צפ"ו צמקרא שכתוב ותייתם כאלהים
יודעי טוב ורע וגו'. דר"ל שחכש הסיים ללח
מח"י רשותו של הקצ"ה ולרעה טוב ורע להצביע
ולתקניר להמנוחין על שפ"ט ור"ח והמזלי' שיעשו
כדרכו של האדם וכמו שטעמו אותן החיובים
צמימי הנניחים כו' ע"ס. נה"י מפורס להדיח

דרבה לפי מ"ס צתיקוס ה"י ע"י ד' קל"ב א'

דכחש הקדמוני הוא היל"ה"ר והוא דפתי
לחיה ולכל צני כשא וגם לפי המצור
צרו"ל הא"ך קרא שמו של זה שפיחה לחיה
מצורח דהכל צלוחו מענה דעלמא קומטחעי והנה
עכל אלו הדברים ומחצ"ר דלוחו המוס"ס שהסיים
לחיה ולכל צ"כ כבוד של עלמו ה"י דורש צנה
למיצד גרמי' אלהות וכמעט אין מהראוי להחצי
דיצור צנה וכעצור לעצ"ל הרי שגם מקדם
קדמחה מומן חנה הקדום צהסתה ראשונה ה"י
הדבר נגד כבוד שמו"ס הרי נראה צעליל סנה
שסתחצי לעיל צענין רלון המפתח צהסתו מה
הוא ס"ס דצרים אחייתיים ויתבאר עוד להלן צנה"י
גדוורר לעניניו כי הנה הגם שכל עכ"י הכחש
ה"י צשל ע"ז וכמו שציחרכו צמקוד .

עכ"ז לא תיקסי מזה עלי צנה שציחרכו למעלה
צ"ס צ"ס קוסית החוס' צחקדים לייצב עוד מה
דקס"י צקובית הגמרא ע"ס והוא דמתחלה קאמר
דהרבה טענות ה"י לו לנחש לעעון כו' ולא
מפרס אח"כ כ"א טענה א' דדברי הרב כו' .
וראיתי צמח"ס"א צח"א שטענר צנה ודחק מלוד
למלוח עוד טענה א' מרחוקי דליית' החס
צקובי"א אח"כ ע"ס. והנה צדברי ר"ס אין ס"ס
רמו לנ"ס חוקי' ולפ"ד דל"ק"ו ואדרבה מתאין
ראיי' לנ"ס צ"ס צ"ס קוסית החוס' מוס"ס דצל"ח
י"כ לרקדק צל"סנא דנ"ס דקאמר הרבה טענות
כו' ומפני מה לא ענן לו הקצ"ה לפי שלא ענן
הוא

הוא כו' דומי ה"י לו לטעון שהרי לא שאלוהו
למה עשה כן וכעצור צפרסה דלחדס וחיה שאל
הקצ"ה למה עשו כן והס' הסיצו אצל לנחש לא
שאל כלום אלא דן דינו צלי מזור וכן כ' צמ"ר
ע"ס שחמר הקצ"ה יודע אכי שחוחו רסע צעל
טענות הוא לפיכך קפ"ן לרון דינו צלי שאלה וא"כ
ומי הו"ל לטעון טענתו דדברי הרב כו' אלא
ע"כ לומר דזהו עלמו דמקס"ה ר"ס דמפני מה
לא ענן לו הקצ"ה כו' ר"ל כמה לא הציחו לידי
טענה דהיינו שה"י לו לשאל למה עשה כן ואז
ה"י הכחש טעון טענתו וצנה שלא שאלו הו"ל
ונוילח כחילו לא ענן צצצ"ו וזהו כמי כוונת רס"י
צתיקולו דקאמר לפי שלא ענן הכחש כו' . ר"ל
לפי שצטעה טענר והסתה הוא צעלמו לא הכיח
מוקוס מה לטעון דפטיע"ח כהסתה לחיה לומר
קסתי רשו"ס י"ס ח"ו וככ"ל ח"כ צעלה טענת
דברי הרב וכמ"ס ל צ"ס צ"ס קוסית החוס' ומה
שחמר ר"ס שגח ענן ר"ל שלא הציח עלמו לידי
טענה דומי' דעוכרחין לומר כך צמ"ס ומפני
מה לא ענן לו הקצ"ה כו' וככ"ל ור"ח צורה
לדצרינו צנה מדברי רס"י צפ"ו צ"ס חמוטם שפירס
ו"ל מתאין ש"ן מהפכין צוכוחו של מוס"ס שחילו
שאלו הו"ל להסיצ' דברי הרב כו' ולמה סיכה רס"י
כסון הגמרא וגם צמ"ר לא נמלא כלסון רס"י .
ואמנם ודאי דגם רס"י ק"ל צפ"י הגמרא כמ"ס ל
דחינו מוכיח מתאין דצרים כמעטען דאין טוענין
למוס"ס דודאי לא עוכס וככ"ל אלא דכטענע ומכללו
ומחזינן דלא הפך הקצ"ה צוכוחו שהרי לא שאלו
כטענע ומיכ"א כמי' דבר זה דאין טוענין צצצ"ו
להפוך צוכוחו כיון שהכל חד"א מילח"א ומלח טעמ"א
ומס"ס נעי' לא חס ר"ס לרקדק צל"סוכו כ"כ ומלח
שהכל א' וכמ"ס :

אלה דלכתי' הקוס"א צנוקומה עומדת דס"ס
מה קאמר דהו"ל לטעון דברי הרב
כו' ומלח דל"ס טענה זו צע"ז וכמ"ס. ואמנם
דל"ק"ו דזהו עלמו ככלל צדברי ר"ס מדקאמר
שהרבה טענות ה"י לו ולא פרעו אלא א' דדברי
הרב כו' אלא ודאי דמ"ק ר"ס דהו"ל לטעון
דברי הרב אלא דומי' חומר דגבי ע"ז ל"ס טענה
ו' וככ"ל דז"א דהיכ"א ל"ס טענה זו כ"א כסדכין
צצ"ד של צני' אדם דלא יוכל לטעון טענה צדמתי

הייתי מעיקרא . ועכסיו יודע אכי כי ה"י הוא
האלה"י ואין עוד כי הצ"ד לא ישמעו צדרי צנה
דצנה כחודע לו ענה דמעיקרא אצל גבי כחש
ודאי דהו"ו למיטען מיד דברי הרב דלח"א מאי
חומר דצע"ז ל"ס טענה זו . עכ"ז ה"י לו אז
עוד טענה טובה למיטען דמעיקרא ה"י טענה
צדמתו לומר דחינו רב מוס"ס דמתי רשויות י"כ
ח"ו. אצל עכסיו כחודע לו דרשות א' הוא ואין
עוד שהרי טענתו נגלה לפניו מדל"א הועיל אכילתם
של אדם וחיה להיות רשות השכי' עומד להס'
לעזרה לכוס מפניו ומפני דינו של הס"ס סדן
אוחס צצצ"ל טענרו על לוי' : וה"כ טענה זו
השכי' ודאי דה"י כחצבלה דהוא ודאי טענה חוקה
ועונה . וה"כ לפי"ו ח"ס הכל דל"ק דאין כאן
כ"א טענה א' כמו שהוקס"ה מהרס"א ככ"ל
דצמחה י"כ כאן שתי טענות וכמ"ס והא שלא
הזכיר ר"ס כ"א טענה א' דדברי הרב כו' מוס"ס
דטענה זו השכי' צנה ג"כ מלח הרשוכיה שהרי
כסיחקצל טענת' טענה אז וצצמחה אין צעולס
כ"א רשות א' זהו הטענה גופי' לא הועיל לו
כ"א מוס"ס דתיסדר טענה הרשוכיה לרובתי' דברי
הרב כו' לפי דהסתח הוא דכחודע לו שהוא י"כ
רב ? וצנה כיח"א כמי' הא שציחרכו דצעלמ"א לא
מהכי טענה זו דדברי הרב צדינ"א דע"ז דצמחה
הכי הוא אלא דלפ"ה גבי כחש הוי מהכי מהטעם
שכתבנו ומין להקסות דל"כ סיכי יל"ך מהכ"א
דצעלמ"א כמי' אין טוענין למוס"ס דילמ"א הכ"א שח"י
וכמ"ס דז"א דל"כ יל"ך שכמו דהכ"א לא הפכו
צוכוחו לישאל לו למה עשה כן כי סיכי שלא י"י
לו מוקוס לטעון מיד' ה"כ צעלמ"א אין מהפכין
צוכוחו ואין טוענין צצצ"ו כדי לצוכוחו וכמ"ס
כ"ז למעלה ויתבאר עוד לקמן צנה"י :

ובזה מומן דברי רס"י ממה שהקס"ה עליו
המחרי ע"ס דהא"ך הוי מהכי לנחש
טענה זו דדברי הרב הא ק"ל דכסתקנית טענה
ל"ס קצרה זו דדברי הרב כו' כמ"ס החוס' צפ"ק
דקדושין וה"כ הא חוס טענה צדבר כמ"ס רס"י
צעלמו צמ"ס הכחש העעני כו' : ואמנם למ"ס
י"כ צ"ס הע"ב מוס"ס דצמחה צטעה טענרה האסתה
על סלוי' ואכלת מעה"ד ל"ס אכלת לומר טענתה
כמו דל"ס לומר כן צכל המלוח כולם שלחמר
מ"ס

מ"ח כי מאחר שמועט ליווי הסי"ח שלא לאכול
ונוכו למה עברה וצמח טעמה. ואמנם מה טעמה
כן אח"כ נגד הסי"ח שהנחש הטעמה זהו הי'
לאחר שבאה לכלל דעת הצרור שדלית טעמה שהרי
רוחה צעיקי"ת שהסי"ח שופטה ונגן נ"י מאלהים
שאמר לה הנחש שיצמוד בצורה להליכה ממשפטיו
י"ח ובעת שהוא דוקא הוא שאמרה שהנחש הסי"ח
והטעמה וכמו שציארכו אזל על שעת העצירה
בעלם דלא שייך אז לומר טעמתי וככ"ל. ע"כ
הוא שייכא טעמת הנחש דצרי הרצ כו' ודו"ק
העצ :

ובל הדברים הללו מוכרעין מנקמות בהכרח
בגור שהרי ע"כ לומר דאדם וחוה הרחיחו
בזה צמח שהשיצו כ"א לשאלת הסי"ח ששאלום
דלמה עשו כן לפי שצ"י השוכחם היקל הקציה
בדיכס דאלת"ה תיקשי דמה הי' לו לשואלם כלל
דמיד הי' לו לפסוק דיכס צלי שאלה וחטובה
מאחר שלא הרחיחו בחטובתם וכמו שעתה אל
הנחש א"ן דהרחיחו הרבה והיקל הקצ"ה בדיכס
בצביל מה שהשיצו כי האקשה השיצה הנחש הסי"ח
והטעמה והא"ס ג"כ השיצו שהאקשה הסי"ח והטעמה
והועילה להם טעמת טעמתי להקל בדיכס עכ"פ
הגם שלא הועיל לפוטרום בגערי אזל הועיל
להקל כוצד העון ועעליהם וכמ"ס :

ובסמוך לחתימה כאמר ועיין פתיחה
צע"כ מציירות וצפנים וקצירות
דכל שהמחמה מועטה את האדם והי' לא פלחו
לדבר זה להטעותו ולהקיתו יס להקל בדיכס כמ"ס
באריכות צעזע"י. אשר ע"כ עמוד צרזל יס לנו
לקמוך עליו ולהתחנן אליו ית' למחול לעוונותיו
בהיות שהמחמה המועטה אוחתו שלא צמקפט
שהרי מה"ע ג"כ הקל הקצ"ה בדין האקשה והא"ס
בצביל שהמטעה המועטה אוחס על לא דבר כי הי'
לא פלחו ולהנחש לא רלה הסי"ח להקל בצביל
טעמת טעמתי לפי שלא הטעה אומה צרי' אחרת
כ"א הוא הטעה א"פ ברוב רלוכו לנטות מאחרי
הסי"ח לכן החמיר בדיכס כלאו לו וכמ"ס הרחנן
הוא ית' וית' ידיכו לזכות עם כל ישראל
אחיכו אחי"ר :

שוב לאח"ז האיר הקצ"ה את עיני ורתיתי
שכל יקוד הנחמד שיקרנו עליו כל

דרוש המזכר ונצואר הוא צוה"ק פ' חנוך ק"צ
א' ו"ל חוף הכי קאים דלעורא חדיר קוני ונלכא
ישראל יהצין ל"י האי דוכן ונחאי דוכן פתקא
דכל ציטין ולכל חוצין דעצרו ישראל והוא אחי
ומוצטם להו כו' וקטגורא אחעביד קנגורא וזאיל
ל"י כד"ן קוצ"ה אמר לכצעין שרין דקוחנן כורסי"ח
חמיתון האי דלעורא האיך קאים על צני חדיר
הא שעיירא חדא דאשתכח גבי' פתקא דכל חוצייטו
וכל טעוטיהו וכל מה דחטו וחצו קמאי' כד"ן
אשתכמו כלשו דיהדרון אינון חוצין על עמ"י
עכ"ל המאמר. והנה המאמר הלז אינו מוצן כל
עיקר דמה טעמה הוא זו על דלעורא ש"ס צידו
שעייר א' עם פתקא דחטאים וגם למה הסכימו
ע"י שריס בצביל טעמה זו דליהדרון כל אינון
חוצין על עמ"י ומקפט זה איך מכוון לטעמה זו.
ואמנם למ"ס למעלה יוצן היטב צעזע"י בהקדס
עוד לפרש דאוחן ע"י שריס דקוחנן כרסי"ח
שהחכרו כאן הס עלמס אוחן ע"י שריס שהחכרו
פ' פנחס רל"א א' שהרי על פסוק זה דאיוצ
בנה יקוד הדרוש הכא כמו החס ע"ס : ופני
המאמרים בלשון א' החכרו כנצואר למעין.
והנה הס הס ע"י שריס שבקדושה דמדוריהון
צהיכל הזכות וכמ"ס צפ' פקודי. והנה כאמר
סס צפ' פנחס דחמילה דיכס כל אוחן ע"י שריס
הוא על אינון דלא מוקיין לשמא דקוצ"ה ודלא
יקיר לאורייתא ולעצדוהי ולמאן דלא חייס לטעא
דקוצ"ה דלא יתחלל צארעא. וגם הס"ט חייס
ליקרא דשמא דא כו'. הנה גם צעזע"י נצואר
גודל החצולות המלחמה ש"ס להס לע"י שריס עם
הלעורא להשתיק ריצו צהיות כי עודיעים לו
דינו טעל הסי"ח כצ"י צא להחילצו עד כי
מלאך רע צע"כ יענה אמן שלא יתחלל ש"ס ח"ו
צארעא. והנה הס הס עלס החצולות זכות
ישראל שבצבילו התחכרו וציקשו כל הנציאים
רחמים על ישראל כמו שציארכו למעלה צעזע"י.
ג אמנם צמ"ס למעלה דזכות גדול יס לישראל
לצא להתחנן לפני הסי"ח על כפרת
עוונותיהם ולהע"י צאחרים מפני שהמחמה המועטה
אוחס שלא כלאון הסי"ח וככל מה שציארכו
למעלה צעזע"י. הנה הלז זה הוא צעזע"י טעמתי
כצ"י לפני ע"י שריס צאמורו ית"ס חמיתון האי
דלעורא

דלעורא דקאים חדיר לקטרג את צני הלז ע"י
שעיירא חד שקיצל סיחד הוא מוצטם לחון קמאי
והגם דכל פתקי דחמיתון ישנו צידו עדיין ור"ל
אילו הי' כל התקפו להחטות ישראל לעבור על
חמורה. וכן צקיטורגו לפ"ש חטואם לפני הסי"ח
חדיר כ"א לעשות רלוכו ית' ולחוס על כבודו.
א"כ למה קיצל סיחד מהם וגם למה הם מלקטרג
ולפרש חטואם ולא די זה אלא שגם סיצח אוחס:
אך שאין זה ודאי כ"א מפני שכל מנחתו של
דלעורא היפך רלוכו ית"ס וככ"ל. וע"כ מפני

טעמה זו יולא משפט אפי' שריס הנ"ל שבמולו
יש צב צראשו לעשות לו כאשר זמם לעשות לישראל
בזדונו דליהדרון כל אינון חוצין על עמ"י עי"ן
אומות תחם עי"ן כפ"ש. וגם הדלעורא צע"כ
יענה אמן כי גם הוא חייס על יקרא דשמא דא
דלא יתחלל צארעא וככ"ל. הנה כנצואר שכל
דצריכו המוצוארים מריס ועד כאן הם אמיתיים
ויס להס על מה לקמוך על דצרי חזות"ק וכמ"ס
חל"ח. פרחמן הוא יצרך אוחתו ויבאלכו צמחמה
ואור חדס על ליון חאיר צמחמה אמן :

תם ונשרם

בורסלוף

הכגיד ר' משה פרייליך
הכגיד ר' דוד קרייזבערג
הכגיד ר' סענדער וילך
הכגיד ר' ישעי' זלחה
הכגיד ר' יוסף וואלף ליקערבערג
הכגיד ר' דוד זעמיר
הכגיד ר' אייזיק הירש רינגיל
ר' חזרס לאנץ
ר' יעקב וואלף ערדמאן
ר' יעקב משה קאסעמאן
ר' מרדכי ווייכשטיין
ר' צעריל ליקערבערג
ר' אייזיק הירש מיכלער
ר' אלעזר שטפיר
ר' נחיר צראכשטיין
ר' מאכיש שאקספיר
ר' חיים פריינד
ר' הירש וויץ
ר' הירש וואלדינגע
ר' חיים גאלדיכיל
ר' דוד אקירעאן
ר' אשר מרדכי ווייכשטאק
ר' משה חתן ר' ישראל מאכיש
ר' אליה' נחם
ר' יעקב משה וועלפיקר
ר' משה קאנץ
ר' משה לייזר כהנא
ר' לבי הירש האציל
ר' מרדכי לעציקאש
ר' ליב וואהלמאן
ר' יודיל ראטייר
ר' יעקב ראזיכווייק
ר' הירש מלך פאקס

דראהביטש

מרדכי הגאון ר' אליה' אב"ד ומו"ל
מרדכי המופלג ר' יחזק ליב קופר הסיג מהראש"צ
ול"ל אב"ד ד"ק פדעקסבורג

הרצ ר' אברהם יעקב צהלדיק ר' מרדכי זל"ה
האש' הלכו' מרה לאה וצעלי החקיד ר' אברהם חתן
ר' לבי הירש לאכטניר
ר' יעקב מאכניר
ר' יעקב הירש ראזיכווייזען
ר' משה גאטעקמאן
ר' שמעון נחיר סו"צ
ר' מאכיש שטיינגור
ר' אברהם צער ראד
ר' יחזק הירש טאצ
ר' אברהם וואלדינגער
ר' העש' ליבערמאן
ר' רפאל
ר' שמחה יונה לעוויכבערג
ר' ראובן זאצ האקמאן
ר' דוד ליב רייך
ר' יעקב ראד

האשה הכגידה מרה אחר עם צנה ר' חיים ליב
ר' משה גאלדבערג
ר' חיים ליב דאהרמאן
ר' אליה' לערכיר
ר' מאכיש גצאי צבי"ה דחצורה הקדושה
ר' מאכיש קאסעמאן
ר' יחזק צעריש חתן הרצ ר' אברהם יעקב
הכגיד המופלג ר' צעריל קערנילר
ר' שלמה סו"צ מעדריטש
ר' חתן דוד קאה מלאקע
ר' הירש ליב קאדיש

וועברניווקע והגדילות

הרצ ר' מרדכי בן הרצ המזכר
ר' משה ווערטייר
ר' אורי טייטל
ר' יחזק אייזיק צריל
ר' זעליג קינגעקבערג
ר' משה שטיין
ר' אברהם ליב טייטל
ר' חיים הירש האקטין
ר' חיים גרעציל
ר' יעקב מאקטיל חתן
ר' יהודא סורוויץ

ר' כחן
ר' משה רייז
ר' חיים ליב צריל
ר' יוסף אשר נזידעטוויז
ר' שלמה דיעאכט זארקי

טיקלאייב

ר' משה טאהלמאן
ר' ישראל סור
גבו ר' חיים שאול סור
ר' יעקב זאללמאן
ר' קלען דורף

סטריא

הכגיד ר' יעקב משה שייכפעלר
הכגיד ר' מרדכי ס'ף
הכגיד ר' חיים ס'ף
הכגיד ר' משה גאלדבערג
הכגיד ר' זענוול שטערין
ח' ר' שלום שייכפעלר
ח' ר' מאכיש שייכפעלר
ח' ר' מרדכי שייכפעלר
ח' ר' יחזקאל וועציר
ר' הירש וועלי סו"צ
ר' יוסף ליב קאסעמאן
ר' סענדער סו"צ
ר' יעקב וואהלמאן
ר' יעקב משה קעסליר
ר' שמואל הירש
ר' משה אלעזר האציל
ר' יחזק מענדיל
ר' יוסף זילברשלאק
ר' יעקב חתן ר' משה זכרי'
לחקוריו של ר' משה זכרי'
ח' ר' שלמה גאלדבערג
ר' יונה שפינדלר
ר' הירש הארליק
ר' איסור כה האצירמאן
ר' מענדיל לאנדע
ר' דוד לבי האציל

לבוב

ר' חיים שלמה פערקוף
ר' מיכל מאכס
ר' יוסף לבי מאכס
ר' מאכיש פאלק
ר' זאלקע פאלק
חחנר ר' שלום

סאמבור והגדילות

ר' חיים אליה' צורר
ר' דוד זאטיר וייך
ר' שמואל טעאלץ
ר' אלישע לעווין
ר' משה מרדכי הירש
ר' ישעי' יהודא ראכד
ר' משה קאסעמאן
ר' יוחל קליגער
ר' יחזק קאסעמאן
ר' ליב קאסעמאן
ר' יהושע קאסעמאן

סאהלוב והגדילות

ר' לבי עוזבי לאנץ
ר' מנחם יחזק צריל יוסף
ר' חיים שלמה רויט
ר' יוסף משה סו"צ
ר' לייזר סו"צ
המופלג ר' יעקב ליטע חתן
ר' יהושע שטייך
ר' אברהם לערך
ר' לבי יחזק דערפליך
ר' לעוויל שטייך
ר' ישראל יעקב פלעחפליך
ר' יחזק פריינד

שמות הפרימיטוראנטען

ר' משה הירש מענדילצערב
 ר' סענדל ליפמאן
 ר' שלמה מענדיל ראדיר
 ר' יעקב ווערמיי
 ר' יוסף ווערמיי
 ר' יוסף לייזר שטעריכצאך
 ר' ישראל העפעטליר
 ר' מרדכי צר' משה
 ר' אלעזר גרינשלאך
 ר' ישראל ליב ערליכט
 ר' שלמה דיימאנט
 ר' יעקב אשר פלעמטליר
 ר' צעריל כעסטיל
 ר' ארנטשע קעקליר
 ר' שמואל מרדכי לעצקפעלד
 ר' זללאל חסן ר' יוסף
 ר' יסכר וויכשטאק
 ר' יעקב הירש ליימיר
 ר' משה אהרן קלערקפעלד
 ר' אברהם צר' שמואל זאב
 ר' אברהם צר' יחזק מודיכע
 ר' לבי הירש כהן
 ר' מייכל דורף
 ר' חיים דוד קראכטיר
 ר' מרדכי צר' אלקסה
 ר' ישראל זיצר
 ר' יחזק צר' אלעזר
 ר' לייזר ווישן
 ר' מענדיל זאהרצערב
 ר' אייזיק גאלדמאן
 ר' הירש צאריג
 ר' ישעיי יואל פוגילמאן
 ר' ליב זיכשטאק
 ר' אייזיק וויכשטאק
 ר' יעקב פרידלער
 ר' משה מרדכי
 ר' אורי חסנו
 ר' טעצחיל זאהרצערב
 ר' ישראל ליב לירקלאך

ר' שלמה לערך
 ר' לעמיל רייזמאן
 ר' נחום רויטצוים
 ר' דוד לוי טענקילטוויז
 ר' ישראל העפעטליר
 ר' יוסף רויטצוים
 ר' אהרן וועלציר
 ר' יחזק ווישן
 ר' קאפיל העמעט
 ר' משה לערכיר
 ר' נחמיי מריפלוכקע
 ר' חסנו ר' יחזק שלום
 ר' חסנו ר' מאיר
 ר' שמואל לעריי
 ר' צנו ר' יעקב מאיר
 ר' אהרן ווארליל
 ר' צרוך האכיק
 ר' זעליג צעריכלווייג
 ר' קאלמין מארליק
 ר' הירש קאכטמאן
 ר' דוד כהן
 ר' שלמה קארפ
 ר' הירש דראשצייטשער
 ר' שואל העליר

ראזלע

ר' משה אברהם [צר'] יעקב יחזק
 ר' משה זיצר
 ר' קלמן צריקטקער
 ר' וסף זעליג גאלדמאן
 ר' יהושע שלמה פאלק
 ר' צנו ר' ליב וואלף פאלק
 ר' צרכי האכיר
 ר' יחזק אהרן לאקס
 ר' משה אברהם לאקס
 ר' שלמה מאדיכע
 ר' צנו ר' יהושע מאדיכע
 ר' יוסף גרויסמאן

ר' הכניד ר' מ
 ר' הכניד ר' דוד
 ר' הכניד ר' קע
 ר' הכניד ר' יוס
 ר' הכניד ר' דוד
 ר' הכניד ר' איי
 ר' אברהם לאכ
 ר' יעקב וואל
 ר' יעקב משה
 ר' מרדכי וויי
 ר' צעריל ליק
 ר' אייזיק היר
 ר' אלעזר טעט
 ר' מאיר צראכ
 ר' מאכיש שאכ
 ר' חיים פריינד
 ר' הירש וויין
 ר' הירש וואל
 ר' חיים גאלדי
 ר' דוד אקירעט
 ר' אשר מרדכי
 ר' משה חסן ר
 ר' אליה' נאס
 ר' יעקב משה
 ר' משה קאנץ
 ר' משה לייזר כ
 ר' לבי הירש ה
 ר' מרדכי לעציק
 ר' ליב וואהלמא
 ר' יודיל ראטייר
 ר' יעקב ראזיכל
 ר' הירש מלך פ
 ר
 ר' הרב הגאון ר' ס
 ר' הרב מווסלג ר'
 ר' ליב אביה